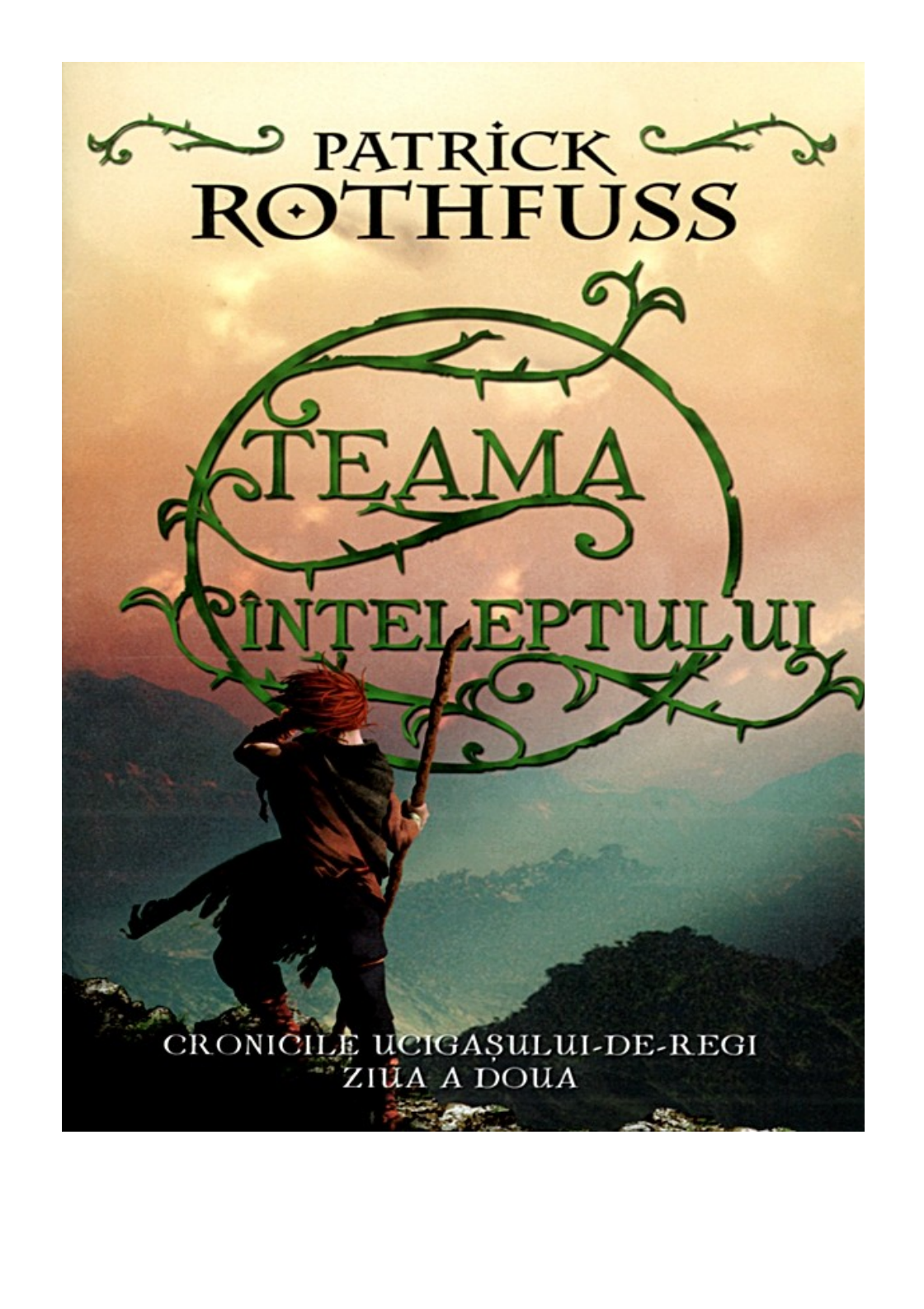

The book cover features a background illustration of a man with red hair, seen from behind, standing on a rocky outcrop and looking out over a vast, misty mountain range. He is holding a long, thin staff or sword. The sky is a warm, golden-orange color, suggesting a sunrise or sunset. The title and author's name are prominently displayed at the top, and the series title and volume number are at the bottom.

PATRICK
ROTHFUSS

TEAMA
CÎNTELEPTULUI

CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI
— ZIUA A DOUA

PATRICK ROTHFUSS

TEAMA ÎNȚELEPTULUI
CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI: ZIUA A DOUA

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

CUPRINS

Mulțumirile mele se îndreaptă către...

Prolog – O tăcere întreită

Cap. 1 – Măr și soc

Cap. 2 – Stejar

Cap. 3 – Noroc

Cap. 4 – Catran și tinichea

Cap. 5 – Eolian

Cap. 6 – Iubire

Cap. 7 – Admiteri

Cap. 8 – Întrebări

Cap. 9 – Limbaj politicos

Cap. 10 – A fi prețuit

Cap. 11 – Refugiu

Cap. 12 – Mintea adormită

Cap. 13 – Vânătoarea

Cap. 14 – Orașul ascuns

Cap. 15 – Fapt interesant

Cap. 16 – Teamă nerostită

Cap. 17 – Interludiu – Părți

Cap. 18 – Vin și sânge

Cap. 19 – Gentilomi și hoți

Cap. 20 – Vântul nestatornic

Cap. 21 – Muncă în acord

Cap. 22 – Alunecare

Cap. 23 – Principii

Cap. 24 – Clinchete

Cap. 25 – Deținere ilegală

Cap. 26 – Încredere

Cap. 27 – Presiune

Cap. 28 – Aprindere

Cap. 29 – Furt
Cap. 30 – Mai mult decât sarea
Cap. 31 – Creuzet
Cap. 32 – Sânge și cenușă
Cap. 33 – Incendiu
Cap. 34 – Gablonț
Cap. 35 – Secrete
Cap. 36 – Toate aceste cunoștințe
Cap. 37 – O bucată de foc
Cap. 38 – Esențe de adevăr
Cap. 39 – Contradicții
Cap. 40 – Păpușă
Cap. 41 – Pentru mai bine
Cap. 42 – Pocăință
Cap. 43 – Fără un cuvânt sau avertisment
Cap. 44 – Prinzător
Cap. 45 – Consorțiu
Cap. 46 – Interludiu – Un pic de vioară
Cap. 47 – Interludiu – Versetele cânepii
Cap. 48 – O absență importantă
Cap. 49 – Ignorantul edema
Cap. 50 – Vânăre de vânt
Cap. 51 – Toți înțelepții se tem
Cap. 52 – O călătorie scurtă
Cap. 53 – Perpendiculara
Cap. 54 – Mesagerul
Cap. 55 – Grație
Cap. 56 – Putere
Cap. 57 – O mână de fier
Cap. 58 – A face curte
Cap. 59 – Scop
Cap. 60 – Instrumentele înțelepciunii
Cap. 61 – Urzică-moartă

Cap. 62 – Criză
Cap. 63 – Colivia aurită
Cap. 64 – Fuga
Cap. 65 – Un frumos joc
Cap. 66 – La îndemână
Cap. 67 – Fețele povestitului
Cap. 68 – Prețul unei pâini
Cap. 69 – Atâta nebunie
Cap. 70 – Agățarea
Cap. 71 – Interludiu – Cufărul trinchis
Cap. 72 – Cai
Cap. 73 – Sânge și cerneală
Cap. 74 – Zvonuri
Cap. 75 – Jucătorii
Cap. 76 – Iască
Cap. 77 – Bănuțul Lăudat
Cap. 78 – Alt drum, altă pădure
Cap. 79 – Semne
Cap. 80 – Ton
Cap. 81 – O lună geloasă
Cap. 82 – Barbari
Cap. 83 – Lipsa vederii
Cap. 84 – Marginea hărții
Cap. 85 – Interludiu – Garduri
Cap. 86 – Drumul stricat
Cap. 87 – Lethani
Cap. 88 – Ascultare
Cap. 89 – Pierzând lumina
Cap. 90 – Să cânti un cântec despre asta
Cap. 91 – Flacăra, tunet, copac rupt
Cap. 92 – Taborlin cel Mare
Cap. 93 – Toți mercenarii
Cap. 94 – Peste pietre și rădăcini

Cap. 95 – Vânat
Cap. 96 – Însuși focul
Cap. 97 – Sânge și regrete amare
Cap. 98 – Cântecul lui Felurian
Cap. 99 – Un alt tip de magie
Cap. 100 – Shaed
Cap. 101 – Suficient de aproape pentru a o atinge
Cap. 102 – Luna mereu în mișcare
Cap. 103 – Suficient de aproape pentru a atinge
Cap. 104 – Cthaehul
Cap. 105 – Interludiu – O anumită dulceață
Cap. 106 – Revenire
Cap. 107 – Foc
Cap. 108 – Rapid
Cap. 109 – Barbari și nebuni
Cap. 110 – Frumusețe și ramificație
Cap. 111 – Un mincinos și un hoț
Cap. 112 – Ciocanul
Cap. 113 – Limba barbară
Cap. 114 – Săgeata lui unică și ascuțită
Cap. 115 – Furtună și piatră
Cap. 116 – Înălțime
Cap. 117 – Iscusița barbară
Cap. 118 – Scop
Cap. 119 – Mâini
Cap. 120 – Bunătate
Cap. 121 – Când vorbele dau greș
Cap. 122 – Plecări
Cap. 123 – Frunza în Vrie
Cap. 124 – Al numelor
Cap. 125 – Cezura
Cap. 126 – Prima piatră
Cap. 127 – Furie

Cap. 128 – Nume
Cap. 129 – Interludiu – Zgomotul șoaptei
Cap. 130 – Vin și apă
Cap. 131 – Negru din lumina lunii
Cap. 132 – Cercul rupt
Cap. 133 – Vise
Cap. 134 – Drumul spre Levinshir
Cap. 135 – Sosirea acasă
Cap. 136 – Interludiu – Aproape de uitare
Cap. 137 – Întrebări
Cap. 138 – Bilete
Cap. 139 – Lockless
Cap. 140 – Doar recompense
Cap. 141 – O călătorie de întoarcere
Cap. 142 – Acasă
Cap. 143 – Ne-nsângeratul
Cap. 144 – Sabie și shaed
Cap. 145 – Povești
Cap. 146 – Eșecuri
Cap. 147 – Datorii
Cap. 148 – Poveștile pietrelor
Cap. 149 – Încurcat
Cap. 150 – Sminteală
Cap. 151 – Încuietori
Cap. 152 – Soc
Epilog – O tăcere întreită

Mulțumirile mele se îndreaptă către...

Fanii mei răbdători, pentru că mi-au citit blogul și mi-au spus că își doresc cu adevărat o carte excelentă, chiar dacă e nevoie de un pic mai mult timp.

Cititorii mei beta inteligenți, pentru ajutorul lor neprețuit și pentru tolerarea secretomaniei mele paranoice.

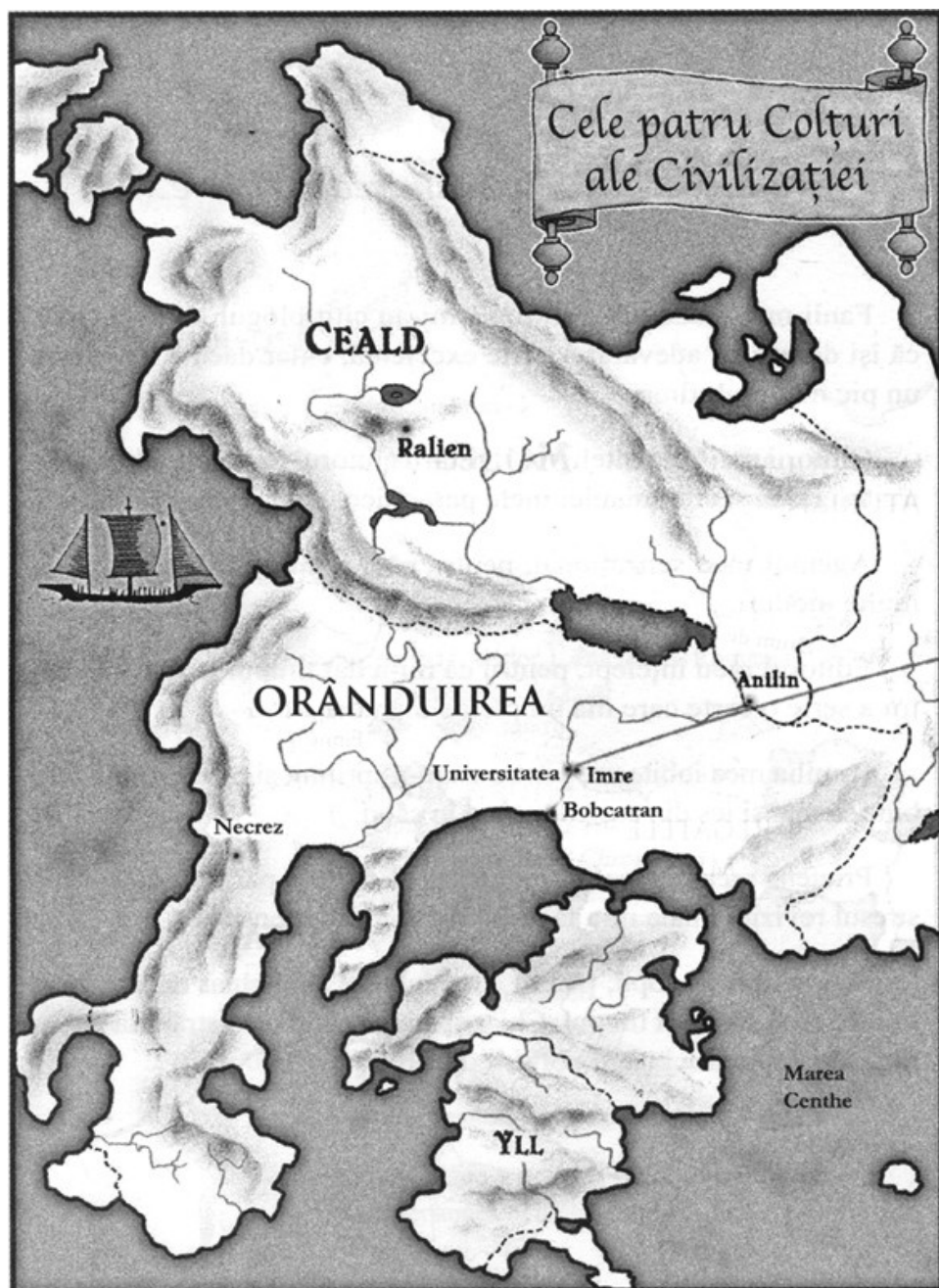
Agentul meu senzațional, pentru că a ținut lupii la ușă în mai multe moduri.

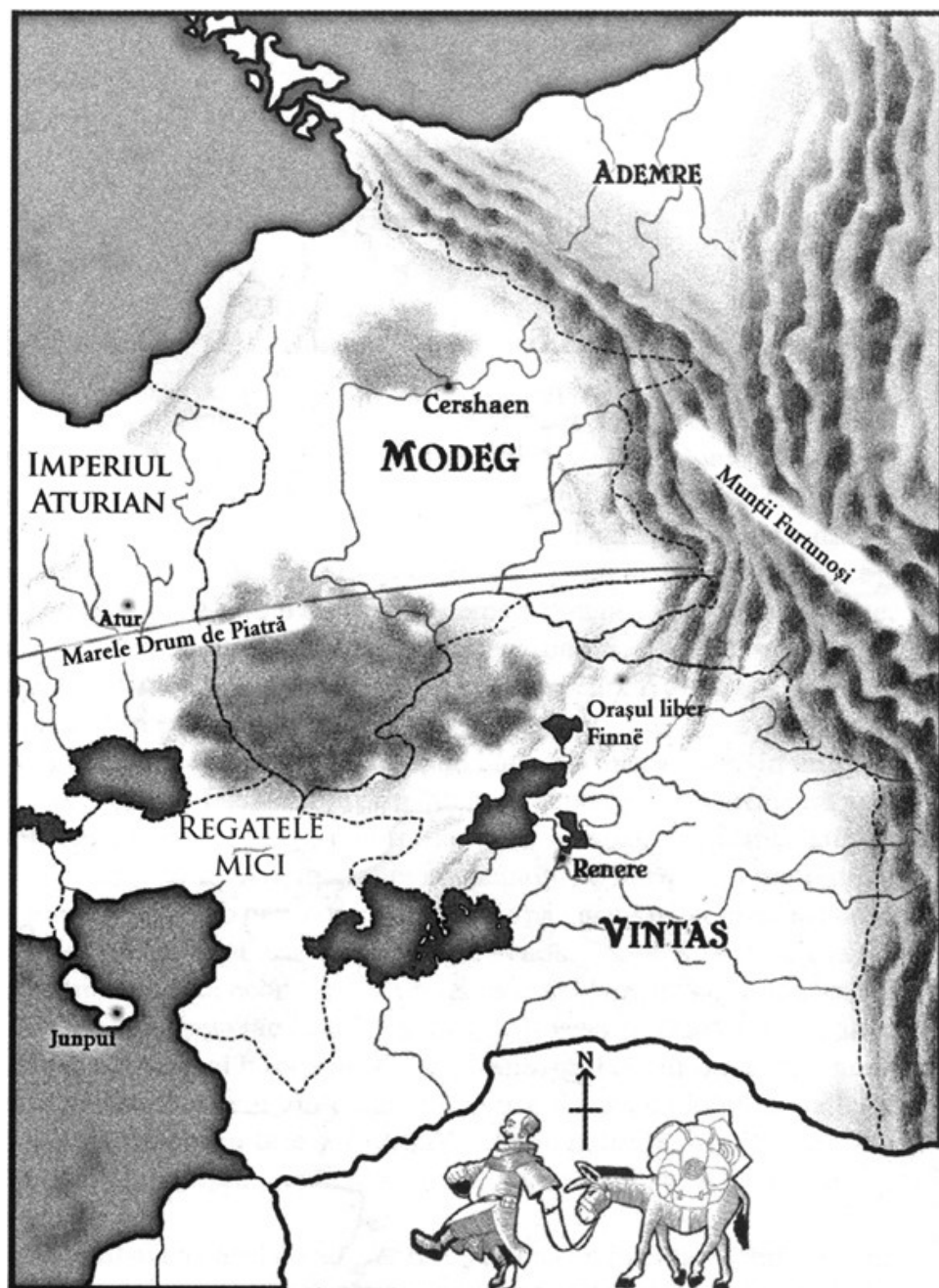
Editorul meu înțelept, pentru că mi-a dat timpul și spațiul pentru a scrie o carte care mă umple de mândrie.

Familia mea iubitoare, pentru că m-a sprijinit și mi-a amintit că e bine să mai și ies din casă din când în când.

Prietena mea înțelegătoare, pentru că nu m-a părăsit atunci când stresul reviziei finale m-a făcut să fiu illogic și monstruos.

Scumpul meu copil, pentru că-și iubește tatăl chiar dacă trebuie să plece și să scrie tot timpul. Chiar și atunci când ne distrăm la nebunie. Chiar și atunci când vorbim despre rațe.

PROLOG

O tăcere întreită

Veneau zorii. Hanul Piatra de Hotar era tăcut. Și era o tăcere întreită.

Partea cea mai evidentă era o liniște mare, ca un ecou al lucrurilor care lipseau. Dacă ar fi fost o furtună, picăturile de ploaie s-ar fi lovit și ar fi răpăit pe vița-de-vie din spatele hanului. Tunetul ar fi murmurat și ar fi bubuit și ar fi alungat tăcerea de pe drum asemenea frunzelor căzute toamna. Dacă ar fi existat călători agitați în camerele lor, aceștia ar fi exagerat și ar fi mormăit tăcerea asemenea viselor destrămate, pe jumătate uitate. Dacă ar fi fost muzică acolo... Dar nu, sigur că nu exista niciun fel de muzică. De fapt, nu era nimic din toate astea, și așa tăcerea rămânea.

În interiorul Pietrei de Hotar, un bărbat brunet închise în urma sa ușa din spate. Mișcându-se prin întunericul perfect, el se strecură prin bucătărie în cârciumă și în jos pe scări, la subsol. Cu ușurința dată de o îndelungată experiență, el evita scândurile nefixate, care puteau geme sau ofta sub greutatea lui. Fiecare pas făcut încet însemna doar o mică bătaie în podea. Făcând asta, el adăuga, pe furiș, mica sa tăcere mai marelui ecou. Era ca un fel de amalgam, un contrapunct.

Cea de-a treia tăcere nu era ușor de observat. Dacă ai fi ascultat destul de mult, ai fi început s-o simți în frigul geamului și în tencuiala pereților netezi din camera hangului. Era lada întunecată de la piciorul patului tare și îngust. Și era în mâinile omului care zăcea acolo, nemișcat, uitându-se după primul indiciu palid de lumină a zorilor.

Omul avea părul cu adevărat roșu, roșu ca flacăra. Ochii

lui erau întunecați și distanți, și el stătea lungit, cu aerul resemnat al cuiva care renunțase de mult la orice speranță de somn.

Piatra de Hotar era al lui, la fel cum și cea de-a treia tăcere era a lui. Așa și trebuia, aceasta fiind cea mai mare tăcere dintre cele trei, care le încorporează pe celelalte. Era adâncă și întinsă ca finalul de toamnă. Era grea ca o piatră mare de la confluența apelor. Era sunetul răbdător, de floare tăiată, al unui om care așteaptă să moară.

CAPITOLUL 1

Măr și soc

Bast se gârbovi plictisit peste tejgheaua lungă de mahon. Privi prin camera goală, oftă și scotoci în jur până găsi o cârpă curată. Apoi, cu privirea resemnată, începu să lustruiească o porțiune din tejghea.

După o clipă, Bast se aplecă și se chiorî la un fir minuscul de praf. Îl râcăi și se încruntă la vederea petei uleoase lăsate de deget. Se aplecă mai aproape, aburi tejgheaua cu răsuflarea și o lustrui vioi. Se opri, răsuflă cu putere pe lemn și scrisese un cuvânt obscen pe locul aburit.

După ce aruncă deoparte cârpa, Bast își croi calea printre mesele și scaune goale spre ferestrele largi ale hanului. Rămase acolo o vreme îndelungată, uitându-se la drumul murdar care trecea prin centrul orașului.

Bast oftă din nou și începu să se plimbe prin cameră. Se mișca elegant ca un dansator și cu nonșalanța perfectă a unei pisici. Dar când își trecu mâinile prin părul negru, mișcarea era agitată. Ochii albaștri dădeau târcoale camerei la nesfârșit, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Ca și cum ar fi căutat ceva ce nu mai văzuse de o sută de ori până atunci.

Dar nu era nimic nou. Mese și scaune goale. Scaune goale la bar. Două butoaie uriașe se aflau pe tejgheaua din spatele barului, unul pentru whisky, celălalt pentru bere. Între butoaie se afla o panoplie plină de sticle: toate culorile și formele. Deasupra sticlelor atârna o sabie.

Ochii lui Bast căzură din nou pe sticle. Le fixă cu privirea pentru un moment lung, speculativ, apoi se duse în spatele barului și aduse o cană grea de lut. Respiră adânc, îndreptă un deget către prima sticlă din rândul de jos și începu să

cânte numărând pe linie.

*Arțar și prăjină
Prinde în mână
Cenușă în foc
Boabe de soc*

Termină de cântat, apoi se îndreptă către o sticlă verde bondoacă. Răsuci capacul de plută, luă o înghițitură de probă, făcu apoi o față acră și tresări. Lăsă repede sticla jos și luă alta, roșie, curbată. Sorbi și din aceasta, își frecă buzele umede una de alta, gânditor, apoi dădu din cap și turnă cu generozitate în cană.

Arată cu degetul următoarea sticlă și începu din nou numărarea:

*Lână. Nevastă.
Luna pe cer.
Răchită. Fereastră.
O lumânare.*

De data aceasta, fu o sticlă transparentă, cu conținut lichid galben pal. Bast smulse dopul și turnă cu spor în cană, fără ca măcar să guste mai întâi. Puse sticla deoparte, luă cana și o răsuci serios înainte de a lua o înghițitură. Zâmbi cu un zâmbet strălucitor și ciocăni noua sticlă cu degetul, făcând-o să răsunе ușor înainte de a începe cântecul din nou:

*Butoi. Orz.
Piatră și doage.
Vânt și apă...*

Parchetul scârțâi, și Bast se uită într-acolo, zâmbind strălucitor.

— Bună dimineața, Reshi.

Hangiul cu părul roșu era la baza scărilor. Își trecu degetele lungi peste șorțul curat și mânecile lungi pe care le purta.

— Oaspetele nostru încă nu s-a sculat?

Bast dădu din cap.

— Niciun foșnet sau scârțâit.

— A avut câteva zile grele, zise Kote. Cred că asta își spune cuvântul.

Ezită, apoi ridică capul și miroși.

— Ai băut?

Întrebarea era mai mult din curiozitate decât acuzatoare.

— Nu, zise Bast.

Hangiul ridică o sprânceană.

— Am gustat, declară Bast, subliniind cuvântul. Gustatul vine înaintea băutului.

— A, zise hangiul. Deci te pregăteai să bei, atunci?

— Zei mărunți, da, zise Bast. Până nu mai pot. Ce naiba să fac altceva aici?

Bast scoase cana de sub bar și se uită în ea.

— Speram să fie de soc, dar am luat un fel de pepene galben. Învârti cana speculativ. Plus ceva picant.

Luă o altă înghițitură și îngustă ochii gânditor.

— Scorțișoară? întrebă, uitându-se la rândurile de sticle. Oare mai avem vreun pic de soc?

— E pe-acolo pe undeva, zise hangiul, fără să se obosească să se uite la sticle. Oprește-te o clipă și ascultă, Bast. Trebuie să vorbim despre ce-ai făcut noaptea trecută.

Bast amuți.

— Ce-am făcut, Reshi?

— Ai oprit creatura de la Mael, zise Kote.

— A!

Bast se relaxă, făcând un gest de desconsiderare.

— Doar l-am încetinit, Reshi. Atât.

Kote clătină din cap.

— Ți-ai dat seama că nu era vreun nebun oarecare. Ai încercat să ne avertizezi. Dacă n-ai fi fost atât de iute de picior...

Bast se încruntă.

— N-am fost chiar atât de rapid, Reshi. L-a prins pe Shep.

Se uită în jos, la parchetul bine lustruit de lângă bar.

— Îmi plăcea Shep.

— Toată lumea va crede că ucenicul fierarului ne-a salvat, zise Kote. Și așa e probabil cel mai bine. Dar eu știu adevărul. Dacă nu erai tu, toată lumea de-aici ar fi fost măcelărită.

— O, Reshi, dar nu-i adevărat, zise Bast. Tu l-ai fi ucis ca pe-un pui. Doar că am ajuns eu înaintea ta.

Hangiul îl dezaprobă.

— Ultima noapte m-a pus pe gânduri, zise. Mă întreb ce am putea face pentru ca lucrurile să fie un pic mai sigure pe-aici. Ai auzit vreodată de *Vânătoarea călărețului alb*?

Bast zâmbi.

— A fost cântecul nostru înainte de a fi al tău, Reshi.

Trase aer în piept și cântă cu voce plăcută de tenor:

Călăreau caii albi ca zăpada.

Arcul din corn alb, iar din argint le era lama.

Purtau ramuri proaspete și suple,

Roșu și verde aveau pe frunte.

Hangiul aprobă.

— Exact la versul ăsta mă gândeam. Crezi că te poți ocupa de asta în timp ce pregătesc lucrurile pe-aici?

Bast dădu din cap cu entuziasm și se repezi de-a dreptul, oprindu-se în ușa bucătăriei.

— Nu-ncepi fără mine, nu? întrebă el cu nerăbdare.

— Începem imediat ce oaspetele mănâncă și se satură, zise Kote.

Apoi, văzând expresia de pe fața elevului său, se potoli un pic.

— Îmi imaginez că toate astea îți vor lua vreo două ore.

Bast se uită pe ușă, apoi înapoi. Amuzamentul licări pe fața hangiului.

— Și voi anunța eu când începem.

Îl concedie cu un semn al mâinii.

— Acum du-te.

•••

Omul care își spunea Kote trecu la rutina din hanul Piatra de Hotar. Se mișca asemenea unui ceas, a unei căruțe coborând pe un drum cu făgașe bine conturate.

Prima fu pâinea. Amestecă făină, zahăr și sare cu mâinile, fără să se deranjeze să măsoare. Frământă aluatul, rotunji apoi pâinile și le lăsă să dospească. Puse cu lopata cenușă din soba din bucătărie și aprinse focul. Apoi se duse în camera de zi și aprinse focul în căminul din piatră neagră, măturând cenușă din vatra masivă de-a lungul peretelui nordic.

Turnă apă, se spală pe mâini și aduse o bucată de carne de oaie de la subsol. Tăie surcele, le aruncă pe foc, bătu pâinea crescută și o mută mai aproape de o sobă proaspăt încălzită.

Și apoi, brusc, nu mai era nimic de făcut. Totul era gata. Totul era curat și aranjat.

Omul cu părul roșu stătea în spatele barului, iar ochii lui

se întoarseră încet din depărtări, concentrându-se pe aici și acum, la han în sine.

Privirea i se opri pe sabia care atârna pe peretele de deasupra sticlelor. Nu era o sabie deosebit de frumoasă, nu era ornamentată și nici nu avea ceva care să ia ochii. Era amenințătoare într-un fel. În felul în care e amenințătoare o stâncă înaltă. Era cenușie, netedă și rece la atingere. Era ascuțită ca sticla spartă. În lemnul negru al panopliei era cioplit un singur cuvânt: Sminteala.

Hangiul auzi pași grei pe palierul exterior de lemn. Zăvorul ușii se zgudui, urmat de un salut puternic și un bubuit în ușă.

— O clipă! strigă Kote.

Grăbindu-se către ușa din față, întoarse cheia grea în încuietoarea ușii de aramă lustruită.

Graham stătea gata să bată în ușă cu mâna lui groasă. Fața încrețită i se despică într-un zâmbet când îl văzu pe hangiu.

— Iar a deschis Bast în locul tău în dimineața asta? întrebă el.

Kote zâmbi tolerant.

— E băiat bun, declară Graham.

— Doar un pic cu căpuțul. Credeam că ai închis pentru azi. Își dresе glasul și se uită la picioare pentru un moment. N-aș fi fost surprins.

Kote puse cheia în buzunar.

— Deschis ca de obicei. Ce pot face pentru tine?

Graham se așează în ușă și făcu semn din cap spre stradă, unde, într-o căruță din apropiere, se aflau trei butoaie. Erau noi, din lemn pal, lustruit și cu cercuri strălucitoare de metal.

— Știam că nu voi avea parte de somn noaptea trecută, așa că am asamblat unul pentru tine. În plus, am auzit că

Bentonii vin astăzi cu primul transport de mere târzii.

— Îți mulțumesc.

— Numai bune să te țină toată iarna. Graham se duse și se sprijini cu mândrie de un butoi. Nimic nu se compară cu un măr iernatic dacă e să previi¹ foamea.

Se uită cu o licărire în ochi și lovi din nou marginea butoiului.

— Te-ai prins? Butoi?

Kote gemu un pic, frecându-și fața.

Graham chicoti și își trecu o mână peste una dintre strălucitoare cercuri metalice ale butoiului.

— N-am mai făcut până acum un butoi cu aramă, dar acesta a ieșit mai frumos decât am sperat. Să-mi spui dacă nu se țin bine. Voi avea eu grijă de ele.

— Mă bucur că n-au fost prea multe probleme, zise hangii. Pivnița se umezește. Mă tem că fierul ar rugini în câțiva ani.

Graham dădu din cap.

— Asta-i de-a dreptul sensibil, zise el. Nu se gândesc prea mulți la viitor.

Își frecă mâinile.

— Îmi dai o mână de ajutor? N-aș vrea să scap vreunul și să-ți zgârii podelele.

Se puseră pe treabă. Două dintre butoaiile de aramă fură duse la subsol, în timp ce cel de-al treilea fu manevrat prin spatele barului, prin bucătărie și în cămară.

După aceea, bărbații își făcură drum înapoi în camera de zi, fiecare pe partea lui de bar. Se așternu un moment de tăcere, timp în care Graham se uită prin berăria goală. La bar erau cu două scaune mai puțin decât ar fi trebuit și

1 Joc de cuvinte (engl.); *to stave off* – a preveni, a întârzia ceva; *stave* – doagă de butoi. (n. tr.)

exista un spațiu gol lăsat de o masă lipsă. Într-o berărie ordonată, așa ceva era la fel de evident ca o strungăreață.

Graham își luă privirea de la o bucată de podea bine curățată de lângă bar. Băgă mâna în buzunar și scoase cu mână tremurândă o pereche de lame tocite de fier.

— Dă-mi, te rog, o bere mică, Kote, zise el cu voce aspră. Știu că e devreme, dar o să am o zi lungă. Îi ajut pe cei din familia Murrion să-și aducă grâul de pe câmp.

Hangiul scoase berea și i-o înmână tăcut. Graham bău jumătate dintr-o înghițitură lungă. Ochii îi erau roșii pe margini.

— Proastă noapte pentru afaceri, zise el, fără a-l privi în ochi, apoi luă o altă înghițitură.

Kote dădu din cap. *Proaste afaceri noaptea trecută.* Șanse erau, fu tot ce Graham avea de spus despre moartea unui om pe care-l cunoștea dintotdeauna.

Acești oameni știau totul despre moarte. Își uciseseră șeptelul. Pieriseră din pricina febrei, a unei căderi sau a unor oase rupte nevindecate. Moartea era ca un vecin neplăcut. Nu vorbeai despre el, de teamă că te-ar putea auzi și s-ar hotărî să vină în vizită.

Cu excepția poveștilor, desigur. Poveștile cu regi otrăviți și dueluri și războaie vechi erau în regulă. Îmbrăcau moartea în alte straie și o trimiteau departe de ușa ta. Un horn în flăcări sau un fum înecăcios erau îngrozitoare. Dar procesul lui Gibe sau asediul Enfastului erau altceva. Erau ca rugăciunile, ca farmecele murmurate noaptea târziu, când mergeai singur prin întuneric. Poveștile erau ca amuletele de un bănuț cumpărate de la un negustor ambulant, doar așa, ca să fie.

— Cât timp va mai fi scribul prin zonă? întrebă Graham după un moment, cu vocea răsunând în cană. Poate că ar trebui să dau și eu comandă de vreo scriere, în caz că aş avea

nevoie.

Se încruntă un pic.

— Tata le zicea de obicei hârtii de îngropăciune. Nu-mi amintesc cum se numesc de fapt.

— Dacă e vorba să ai grijă doar de bunurile tale, e o dispoziție de proprietate, zise hangiuul ca un lucru bine știut. Dacă se referă la alte lucruri, se numește mandat de voință declarată.

Graham ridică o sprânceană la hangiu.

— Așa am auzit, în orice caz, zise hangiuul, privind în jos și frecând teigheaua cu o cârpă albă curată. Scribul a amintit ceva în sensul ăsta.

— Mandat... murmură Graham în cana lui. Cred că voi cere doar hârtii de îngropăciune și oficial o să-l las pe el să facă toate astea, după bunul plac.

Se uită la hangiu.

— Și alții probabil vor vrea și ei așa ceva, vremurile fiind cum sunt.

Preț de o clipă păru că hangiuul se încruntă iritat. Dar nu, el nu făcu nimic de acest gen. În picioare în spatele barului, afixa, ca întotdeauna, expresia lui calmă și plăcută. Dădu ușor din cap.

— A zis că va fi disponibil în jurul amiezii, zise Kote. A fost un pic tulburat de ce s-a întâmplat noaptea trecută. Oricine ar apărea înainte de prânz, am impresia că va fi dezamăgit.

Graham ridică din umeri.

— N-ar trebui să fie nicio diferență. Oricum nu vor fi decât zece oameni în tot orașul până la prânz.

Mai luă o înghițitură de bere și se uită pe fereastră.

— Azi e zi de mers la câmp și asta e sigur.

Hangiuul păru să se relaxeze un pic.

— Va fi aici și mâine. Deci nu este nevoie ca toată lumea să se grăbească azi. Niște nelegiuți i-au furat calul pe la

Vadul Popii, iar el încearcă să găsească unul nou.

Graham țâțâi înțelegător.

— Bietul de el. Nu va găsi un cal nici de drag, nici pentru bani în toiul recoltei. Nici Carter n-a putut s-o înlocuiască pe Nelly după ce chestia aia care seamănă cu un păianjen l-a atacat în apropierea podului Vechii Pietre.

Clătină din cap.

— Nu e în regulă ca ceva de genul ăsta să se întâmple la nu mai mult de două mile de ușa noastră. Pe vremea când...

Graham se opri.

— Pe bunii zei, parcă sunt bătrânul meu tată.

Își puse bărbia în piept și adoptă un ton morocănos.

— Pe când eram eu copil, aveam vreme cum trebuie. Morarul nu mânărea cântarul și lumea știa să-și vadă de treabă.

Pe fața hangiului apăru un zâmbet nostalgic.

— Tatăl meu spunea că berea era mai bună, iar drumurile aveau mai puține șanțuri.

Graham zâmbi, dar zâmbetul dispăru repede. Privi în jos, parcă jenat de ceea ce era pe cale să spună.

— Știi că nu ești de pe-aici, Kote. Asta e greu. Unii cred că un străin abia dacă știe ceasurile zilei.

Trase aer adânc în piept, tot fără să-l privească pe hangiu în ochi.

— Dar îmi închipui că știi lucruri pe care alții nu le știu. Vezi lucrurile altfel.

Ridică privirea, cu ochii serioși și obosiți, întunecați pe margini de la lipsa de somn.

— E situația atât de sumbră cum pare în ultima vreme? Drumurile așa de rele. Oamenii jefuiți și...

Cu un efort evident, Graham se abținu din nou să se uite la porțiunea goală din încăpere.

— Toate impozitele astea noi fac lucrurile așa de grele.

Băieții Grayden sunt pe cale să piardă ferma. Și păianjenul ăla.

Luă încă o înghițitură de bere.

— E situația așa de rea cum pare? Sau am îmbătrânit ca tata și acum totul are un gust mai amar față de atunci când eram copil?

Kote șterse îndelung tejgheaua, de parcă simțea o repulsie să vorbească.

— Cred că situația e rea de obicei, într-un fel sau altul, zise el. Se poate ca doar noi, cei mai în vârstă, să o vedem așa.

Graham începu să dea din cap, apoi se încruntă.

— Doar că tu nu ești în vârstă, nu? De multe ori uit asta.

Îl studie din cap până-n picioare pe bărbatul cu părul roșu.

— Vreau să spun că te miști ca un moș, vorbești ca un moș, dar nu ești bătrân, nu? Pun pariu că ai jumătatea vârstei mele.

Se încruntă la hangiu.

— Totuși, câți ani ai?

Hangiul zâmbi obosit.

— Destul de mulți ca să mă simt bătrân.

Graham pufni.

— Prea tânăr pentru a te văicări ca un moș. Ar trebui să fii afară curtând femei și intrând în necazuri. Lasă-ne pe noi, cei mai în vârstă, să ne plângem de cum se înmoaie articulațiile lumii.

Bătrânul dulgher se ridică de la bar și se întoarse pornind spre ușă.

— Mă întorc în pauza de masă de la prânz, ca să vorbesc cu scribul tău. Nu-s singurul. O mulțime de lume vrea să obțină unele acte oficiale, dacă tot au ocazia.

Hangiul inspiră profund și expiră încet.

— Graham?

Omul se întoarse cu o mână pe uşă.

— Nu doar tu crezi asta, zise Kote. Situația e proastă și instinctul îmi spune că va deveni și mai proastă. N-ar strica nimănui să se pregătească pentru o iarnă grea. Și să vadă dacă se poate apăra la nevoie.

Hangiul ridică din umeri.

— Oricum, asta e doar ce-mi spune instinctul.

Gura lui Graham era o linie sumbră. Își înclină o singură dată capul, într-o aprobare serioasă.

— Mă bucur că nu e doar instinctul meu.

Apoi zâmbi forțat și începu să-și suflece mânecile, îndreptându-se spre uşă.

— Trebuie să faci fân cât strălucește soarele, totuși, zise el.

●●●

Curând după aceea, Bentonii se opriră cu o căruță plină cu mere târzii.

Hangiul cumpără jumătate din ceea ce aveau și-și petrecu următoarea oră cu sortarea și stocarea acestora. Cele mai verzi și mai tari intrau în butoaie, în subsol, mâinile lui blânde așezându-le cu atenție în locul stabilit și ambalându-le în rumeguș înainte de a închide capacele. Cele aproape coapte erau duse în cămară, iar cele lovite sau cu porțiuni maro erau sortite să devină cidru, fiind tăiate în sferturi și aruncate într-un vas mare de tablă.

Cât sorta și ambala, bărbatul cu părul roșu părea mulțumit. Dar dacă te-ai fi uitat mai atent, ai fi observat că în timp ce mâinile îi erau ocupate, ochii lui priveau departe. Și chiar dacă expresia lui era una calmă, chiar plăcută, nu exista nicio bucurie în ea. Nu fredona și nu fluiera în timp ce lucra. Nu cânta.

Când termină de sortat ultimele mere, duse vasul metalic prin bucătărie și pe uşa din spate.

Era o dimineață rece de toamnă și în spatele hanului era o grădină mică, privată, adăpostită de copaci.

Kote turnă o grămadă de mere în presa de lemn pentru cidru și întoarse capacul invers până când se înțepeni.

Kote își suflecă mânecile lungi până din sus de coate, apoi cuprinse mânerele presei cu mâinile sale lungi, grațioase, și trase. Presa se înșurubă, mai întâi strângând bine merele, apoi zdrobindu-le. Învârti și prinse iar. Învârti și prinse iar.

Dacă ar fi fost cineva să vadă, ar fi observat că brațele lui nu erau brațele păstoase ale unui hangiu. Când trase de mânerele de lemn, mușchii antebrațelor se profilă, întinși ca niște cabluri răsucite. Cicatrice vechi îi străbăteau pielea în toate direcțiile. Cele mai multe erau palide și subțiri ca niște fisuri în gheață. Altele erau roșii și furioase, ieșind în evidență.

Mâinile hangiului cuprinseră și traseră, cuprinseră și traseră. Singurele sunete erau scârțâitul ritmic al lemnului și răpăitul lent al cidrului de mere în găleată. Exista un ritm în asta, dar nu muzică, și ochii hangiului erau îndepărtați și lipsiți de bucurie, de un verde atât de pal, că aproape băteau în gri.

CAPITOLUL 2

Stejar

Cronicarul ajunsese la baza scărilor și intra în camera de zi a Pietrei de Hotar cu traista de piele plată pe umăr.

Se opri în ușă, privindu-l pe hangiuul cu părul roșu cocoșat de tot peste ceva de pe bar.

Cronicarul își dresese glasul când intra în încăpere.

— Îmi pare rău că am dormit până atât de târziu, zise el. Nu e...

Se poticni când văzu ceea ce era pe bar.

— Faci o plăcintă?

Kote ridică privirea, ondulând marginea crustei cu degetele.

— Plăcinte, zise el, subliniind pluralul. Da. De ce?

Cronicarul deschise gura, apoi o închise. Ochii lui licăriră la vederea sabiei care atârna, cenușie și tăcută, în spatele barului, apoi înapoi la omul cu părul roșu care înțepa cu grijă aluatul pe lângă marginea tăvii.

— Ce fel de plăcintă?

— De mere.

Kote se îndreptă și tăie cu atenție trei fante în crusta care acoperea plăcinta.

— Știi cât e de greu să faci o plăcintă bună?

— Nu chiar, recunosc Cronicarul, apoi se uită în jur nervos.

— Unde ți-e asistentul?

— Doar zeii înșiși pot ghici astfel de lucruri, zise hangiuul. E destul de greu. Să faci plăcinte, vreau să spun. N-ai crede, dar e un proces destul de lung. Pâinea e ușor de făcut. Supa e ușor de făcut. Budinca e ușor de făcut. Dar cu plăcinta e

complicat. E ceva de care nu-ți dai seama până când nu încerci și tu.

Cronicarul dădu din cap, aprobând vag, părând nesigur cu privire la ce altceva ar putea să se aștepte de la el. Își ridică traista de pe umăr și o puse pe o masă din apropiere.

Kote își șterse mâinile pe șorț.

— Știi pulpa care mai rămâne după ce storci mere pentru cidru?

— Tescovina?

— Tescovină, zise Kote cu o ușurare profundă. Așa se numește. Ce fac oamenii cu ea, după ce scot toată zeama?

— Din tescovina de struguri se poate face un vin slab, zise Cronicarul. Sau ulei, dacă ai multă. Dar tescovina de mere este destul de inutilă. O poți folosi ca îngrășământ sau ca muici, dar nici pentru aia nu-i prea bună. De obicei oamenii își hrănesc animalele cu ea.

Kote dădu din cap, privind atent.

— Nu prea o aruncă pur și simplu. Găsesc o întrebuințare pentru toate, într-un fel sau altul, pe-aici. Tescovină.

Vorbea de parcă ar fi savurat cuvântul.

— Asta mă nedumerește de vreo doi ani.

Cronicarul îl privi fără să înțeleagă.

— Oricine din oraș ar fi putut să-ți spună asta.

Hangiul se încruntă.

— Dacă e ceva știut de toată lumea, nu-mi pot permite să întreb, zise el.

Se auzi un sunet de ușă trântită, urmat de un fluierat vesel, mirat. Bast ieși din bucătărie cărând un braț plin de crengi de stejar învelite într-un cearșaf alb.

Kote dădu din cap serios și-și frecă mâinile.

— Minunat. Acum, cum facem...

Ochii i se îngustară.

— Alea sunt cearșafurile mele bune?

Bast se uită în jos la mănunchi.

— Păi, Reshi, depinde, zise el încet. Ai și cearșafuri rele?

Ochii hangiuului fulgerară furios pentru o secundă, apoi el oftă.

— Nu mai contează.

Se întinse și trase o singură surcea din mănunchi.

— Chiar, ce facem cu astea?

Bast ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee, Reshi. Știu că Sithe obișnuiau să meargă purtând coroane de stejar atunci când vânau dansatorii din piele...

— Nu putem merge pe aici purtând coroane de stejar, zise Kote ironic. Ne-am auzi vorbe.

— Nu-mi pasă ce crede norodul, murmură Bast și începu să împletească mai multe ramuri lungi, flexibile. Când un dansator îți intră în corp, ești ca o păpușă. Te pot face să-ți muști limba. Ridică o jumătate de cerc deasupra capului, verificând dacă se potrivește.

Își încreți nasul.

— Înțepător.

— În poveștile pe care le-am auzit, și stejarul îi prinde în corp, zise Kote.

— N-am putea doar să purtăm fier? întrebă Cronicarul.

Cei doi bărbați din spatele barului se uitară mirați la el, ca și cum ar fi uitat că e și el acolo.

— Vreau să spun, dacă e o creatură patetică.

— Nu spune patetic, zise Bast cu dispreț. Face să pară că vorbești ca un copil. E o creatură ca o zână. Faen, dacă vrei.

Cronicarul ezită pentru un moment înainte de a continua.

— În cazul în care această creatură alunecă în corpul cuiva care poartă fier, n-ar dura-o? N-ar face-o să sară afară?

— Te poate face să muști. Propria. Limbă, repetă Bast, ca

și cum ar fi vorbit cu un copil deosebit de prost. Odată ajunși în tine, îți vor folosi mâna pentru a-ți scoate ochiul la fel de ușor cum ai culege o floare. Ce te face să crezi că n-ar avea timp să dea jos o brățară sau un inel?

Clătină din cap, privind în jos în timp ce mai pune a o ramură de stejar de un verde-deschis în cercul pe care îl ținea.

— În plus, m-ar lua naiba dacă aş purta ceva de fier.

— Dacă pot sări din corp, de ce n-a părăsit corpul omului din noaptea trecută? zise Cronicarul. De ce n-a sărit într-unul dintre noi?

Fu un lung moment de tăcere până când Bast își dădu seama că ceilalți doi bărbați se uită la el.

— Pe mine mă întrebați?

Râse neîncrezător.

— N-am nici cea mai vagă idee. Anpauen. Ultimii dintre dansatori au fost vânați cu sute de ani în urmă. Cu mult înainte de a mă naște eu. Am auzit doar povești.

— Atunci de unde știm că n-a sărit afară? zise Cronicarul încet, aproape ezitând să întrebe. De unde știm că nu e încă aici?

Stătea foarte țeapăn pe scaun.

— De unde știm că nu e într-unul dintre noi chiar acum?

— Se pare că a murit odată cu trupul mercenarului, zise Kote. L-am fi văzut plecând.

Se uită la Bast.

— Se presupune că arată ca o umbră sau ca un fum atunci când părăsesc corpul, nu-i așa?

Bast dădu din cap.

— În plus, dacă ar fi sărit afară, ar fi început să omoare oamenii cu noul corp. Asta fac de obicei. Trec dintr-unul în altul până când toată lumea e moartă.

Hangiul îi zâmbi liniștitor Cronicarului.

— Vezi? Ar fi putut chiar să nu fie un dansator. Poate că era doar ceva asemănător.

Cronicarul arăta un pic sălbatic în jurul ochilor.

— Dar cum putem fi siguri? Ar putea fi în corpul oricui din oraș chiar acum...

— Ar putea fi în mine, zise nonșalant Bast. Poate că doar aștept să lași garda jos și apoi să te mușc de piept, chiar de inimă, și să beau tot sângele din tine. Ca și cum aș suga zeama dintr-o prună.

Gura Cronicarului se făcu o linie subțire.

— Nu e amuzant.

Bast ridică privirea și-i zâmbi rapid, cu toți dinții, Cronicarului. Dar era ceva în neregulă cu expresia lui. Dură un pic prea mult. Zâmbetul era prea larg. Ochii se focusau mai degrabă într-o parte a scribului decât direct pe el.

Bast rămase nemișcat pentru un moment, degetele lui oprindu-se să mai țeasă cu agilitate printre frunzele verzi. Își privi mâinile curios, apoi scăpă pe bar cercul de stejar pe jumătate terminat. Zâmbetul îi dispăru treptat într-o expresie goală, și el privi tâmp în jurul berăriei.

— *Te veyan?* zise cu o voce ciudată, cu ochii sticloși și confuzi. *Te-tanten ventelanet?*

Apoi, mișcându-se cu o viteză uimitoare, Bast se aruncă din spatele barului către Cronicar. Scribul sări din scaunul său, aruncându-se nebunește într-o parte.

Deranjă două mese și șase scaune înainte ca picioarele să i se încurce și să se prăvălească grămadă pe podea, dând din mâini și din picioare, în timp ce-și făcea frenetic drum spre ușă.

Agitat, Cronicarul aruncă o privire rapidă peste umăr, cu fața palidă și îngrozită, doar pentru a vedea că Bast nu făcuse mai mult de trei pași. Tânărul brunet stătea lângă bar, încovoiat și tremurând de răs fără să se poată abține. O

mână îi acoperea jumătate de față, în timp ce pe cealaltă o îndreptase către Cronicar. Râdea atât de tare, că abia mai putea respira. După o clipă, trebui să întindă mâna și să se sprijine de bar.

Cronicarul era livid.

— Nesimțitule! strigă în timp ce se ridică cu greu în picioare. Ești... ești un nesimțit!

Încă respirând cu greu din cauza râsului, Bast ridică mâinile și făcu gesturi moi, de sfâșiere cu unghiile, ca un copil care pretinde că e un urs.

— Bast, îl dojeni hangiul. Haide! Chiar așa!?

Dar în timp ce vocea lui Kote era severă, ochii lui erau luminoși de la râs. Buzele îi tremurau, luptându-se să nu se curbeze.

Cu demnitatea rănită, Cronicarul își făcu de lucru punând mesele și scaunele la locul lor, dar trântindu-le mai mult decât ar fi fost cazul.

Când reveni la masa lui, se așează țeapăn. Între timp, Bast se întoarse în spatele barului, respirând greu și concentrându-se pe crengile de stejar din mâinile sale.

Cronicarul se chiora la el și își freca genunchiul. Bast înăbuși ceva care putea fi, teoretic, o tuse.

Kote chicoti în sinea lui și trase o altă creangă de stejar din mănunchi, adăugând-o la funia lungă pe care o făcea. Se uită să prindă privirea Cronicarului.

— Să nu uit, oamenii vor trece pe-aici să se folosească de serviciile tale de scrib.

Cronicarul păru surprins.

— Așa!?

Kote dădu din cap și suspină iritat.

— Da. Vestea s-a răspândit, așa că nu mai poți face nimic. Vom avea de-a face cu ei pe măsură ce vor veni. Din fericire, toată lumea cu două mâini harnice va fi ocupată pe câmp

până la prânz, așa că nu va trebui să ne facem griji pentru asta până atunci...

Degetele hangiului se împleticiră, rupând creanga de stejar și înfigând adânc un spin în partea cărnăasă a degetului. Omul cu părul roșu nu clipi și nu blestemă, ci doar se strâmbă furios la mână, în timp ce un fir de sânge se ivi, strălucitor ca o bacă.

Încruntat, hangiul duse degetul la gură. Tot râsul dispăruse din expresia lui și ochii îi erau grei și întunecați. Aruncă la o parte funia de stejar aproape terminată, cu un gest atât de accentuat, încât era aproape înfricoșător.

Se uită la Cronicar, iar vocea lui era perfect calmă.

— Vreau să spun că ar trebui să ne folosim bine timpul, înainte de a fi întrerupți, zise el. Dar, mai întâi, îmi imaginez că dorești ceva la micul dejun.

— Dacă nu e prea mare deranjul, zise Cronicarul.

— Nicidecum, zise Kote, întorcându-se și îndreptându-se către bucătărie.

Bast îl privi cum pleacă, cu o expresie îngrijorată.

— Ar fi bine să iei cidrul de mere de pe cuptor și să-l pui să se răcească în spate, strigă Bast la el. Ultima serie e mai apropiată de gem decât de suc. Și am găsit și câteva plante cât am fost plecat. Sunt pe butoiul cu apă de ploaie. Ar trebui să te uiți la ele, să vezi dacă sunt bune de ceva pentru cină.

Rămași singuri în cârciumă, Bast și Cronicarul se priviră îndelung peste bar. Singurul sunet fu acela al ușii din spate închizându-se.

Bast făcu o ajustare finală la coroana din mâinile sale, privind-o din toate părțile. Și-o aduse în față, ca și cum ar fi vrut s-o miroasă. În schimb, luă o gură mare de aer, închise ochii și suflă pe frunzele de stejar atât de încet, că abia se mișcă.

Deschizând ochii, Bast zâmbi fermecător, ca și cum și-ar fi

cerut iertare, și merse către Cronicar.

— Uite.

Îi întinse coroana de stejar bărbatului așezat.

Cronicarul nu se clinti pentru a o lua.

Zâmbetul lui Bast nu păli.

— N-ai observat pentru că ai fost prea ocupat să cazi pe jos, zise el cu voce joasă și liniștită. Dar, de fapt, el a râs când ai fugit. Trei hohote bune, direct din burtă. Are un râs de-a dreptul minunat. E ca un fruct. Ca muzica. Nu l-am mai auzit de luni întregi.

Bast întinse din nou coroana de stejar, zâmbind timid.

— Asta e pentru tine. Am pus în ea ce gramatică am avut. Așa că va rămâne verde și vie mai mult decât crezi. Am adunat crengile de stejar așa cum trebuie și le-am modelat cu propriile mâini. Căutat, fasonat și pus la treabă.

O țină un pic mai departe, ca un băiat emoționat cu un buchet de flori.

— Uite. Este un dar dat de bunăvoie. Ți-l ofer fără vreo obligație, chirie sau gaj.

Ezitant, Cronicarul se întinse și luă coroana. O privi, întorcând-o în mâini. Fructe roșii de pădure își făcuseră cuib în frunzele de culoare verde-închis, ca pietrele prețioase, și era meșteșugit împletită, astfel încât spinii ieșeau în afară. El o puse cu mare grijă pe cap și se potrivea perfect pe fruntea lui.

Bast rânji.

— Trăiască Lordul Dezordinii! strigă el, ridicând mâinile.

Râse cu poftă.

Un zâmbet apăru pe buzele Cronicarului, în timp ce își scoase coroana.

— Deci, zise el încet, în timp ce-și lăsa mâinile în poală. Asta înseamnă că totul e în regulă între noi?

Bast înclină capul, nedumerit.

— Poftim?

Cronicarul păru stingherit.

— Cu ceea ce am vorbit... noaptea trecută...

Bast păru surprins.

— O, nu, zise el serios, clătinând din cap. Nu. Chiar deloc. Îmi aparții până în măduva oaselor. Ești un obiect al dorințelor mele.

Bast aruncă o privire spre bucătărie, expresia lui devenind amară.

— Și știi ce vreau. Fă-l să-și amintească de faptul că e mai mult decât un hangiu care coace plăcinte.

Scuipă efectiv ultimul cuvânt.

Cronicarul se foi neliniștit în scaunul lui, uitându-se într-o parte.

— Tot nu înțeleg ce pot face.

— Vei face tot ce poți, zise Bast cu voce joasă. Îl vei scoate din el însuși. Îl vei trezi. Rosti ultimele cuvinte cu înverșunare.

Bast puse o mână pe umărul Cronicarului, și ochii lui albaștri parcă nu se îngustaseră vreodată atât de ușor.

— Tu îl vei face să-și amintească. Tu.

Cronicarul ezită pentru un moment, apoi privi în jos, la cercul de stejar din poala lui și dădu ușor din cap.

— Voi face tot ce pot.

— Asta e tot ce fiecare dintre noi poate face, zise Bast, plesnindu-l amical peste spate. Ce-ți face umărul, apropo?

Cronicarul îl răsuci, mișcarea părând stranie, din moment ce restul corpului său rămase rigid și nemișcat.

— Amorțit. Rece. Dar nu doare.

— Asta era de așteptat. În locul tău, nu mi-aș face griji, îi zâmbi Bast încurajator. Viața e prea scurtă pentru ca lumea să se agite pentru chestii mărunte.

Micul dejun veni și trecu. Cartofi, pâine prăjită, roșii și ouă.

Cronicarul înghiți o porție respectabilă și Bast mănca suficient pentru trei persoane.

Kote ocoli, aducând mai multe lemne pentru foc, pregătind cuptorul pentru plăcinte și umplând cămile cu cidru rece.

Căra două căni către bar, când zgomot de cizme răsună pe prispa din lemn a hanului, mai puternic decât orice ciocănit. O clipă mai târziu, ucenicul fierarului dădu buzna pe ușă. Abia dacă avea 16 ani, dar era unul dintre cei mai înalți bărbați din oraș, cu umeri largi și brațe groase.

— Bună ziua, Aaron, zise hangiuul calm. Închide ușa, te rog. E plin de praf afară.

În timp ce ucenicul fierarului se întorcea către ușă, hangiuul și Bast vârâră sub bar aproape toate crengile de stejar, mișcându-se rapid și în liniște.

Până când ucenicul fierarului se întoarse cu fața către ei, Bast se juca deja cu ceva ce putea fi o coroniță de flori aproape terminată. Ceva făcut pentru a ține ocupate degetele împotriva plictiselii.

Aaron nu părea să fi observat nimic diferit, în timp ce se grăbea către bar.

— Domnule Kote, dați-mi, vă rog, ceva de mâncare pentru călătorie, zise el emoționat.

Flutură un sac gol de pânză groasă.

— Carter zice că știți ce înseamnă asta.

Hangiuul dădu din cap.

— Am niște pâine, brânză, cârnați și mere.

Îi făcu semn lui Bast, care luă sacul și alergă în bucătărie.

— Carter pleacă undeva azi?

— Plecăm împreună, zise băiatul. Orrisonii vând astăzi niște oi în Treya. Ne-au angajat pe mine și pe Carter să mergem, pe motiv că drumurile sunt rele și d-asta.

— Treya, medită hangiu! Deci nu vă întoarceți până mâine.

Ucenicul fierarului așeză cu grijă o monedă subțire de argint pe lemnul de mahon lustruit al barului.

— Carter speră și să găsească un înlocuitor pentru Nelly. Dar dacă nu poate veni pe cal, zice că va lua, probabil, moneda regelui.

Sprâncenele lui Kote se ridicară.

— Carter are de gând să se înroleze?

Băiatul schiță un zâmbet în care era un amestec ciudat de rânjet și groază.

— Spune că nu-i mai rămâne altceva de făcut, dacă nu poate veni cu un cal pentru căruță. Zice că în armată au grijă de tine, te hrănesc și poți călători peste tot și d-astea.

Ochii tânărului erau tulburați în timp ce vorbea, expresia lui era undeva între entuziasmul unui băiat și îngrijorarea serioasă a unui bărbat.

— Și nu le dau oamenilor pentru înrolare doar un noblu de argint, ca până acum. Zilele astea îți înmânează o coroană de aur atunci când semnezi. O întreagă coroană de aur.

Expresia hangiuului deveni sumbră.

— Carter e singurul care se gândește să ia moneda, nu?

Îl privi pe băiat în ochi.

— Coroana înseamnă o grămadă de bani, recunosc ucenicul, zâmbind viclean. Și vremurile sunt grele de când a murit tata, iar mama s-a mutat din Rannish.

— Și ce va spune mama ta dacă iei moneda regelui?

Fața băiatului căzu.

— Acum nu-i țineți partea, se plânse el. Am crezut că veți înțelege. Sunteți bărbat, știți cum trebuie să se poarte un băiat cu mama lui.

— Știu că mama ta te-ar vrea mai degrabă acasă, în siguranță, decât să înoți într-o cadă cu aur, băiete.

— M-am săturat ca lumea să-mi zică „băiete”, izbucni ucenicul fierarului, cu fața roșie. Pot face ceva bun în armată. După ce îi vom face pe rebeli să-i jure loialitate Regelui Pocăit, situația va începe să se îmbunătățească. Taxarea se va opri. Familia Bentley nu-și va mai pierde pământurile. Drumurile vor fi sigure din nou.

Apoi expresia lui deveni sumbră, iar pentru o clipă fața lui nu mai păru deloc tânără.

— Și apoi mama nu va mai trebui să se îngrijoreze când nu sunt acasă, zise el cu voce întunecată. Nu se va mai trezi de trei ori pe noapte să verifice închizătorile ferestrelor și bara de la ușă.

Aaron întâlni ochii hangiului și se îndreptă de mijloc. Când nu stătea gârbovit, era cu aproape un cap mai înalt decât hangiul.

— Uneori, un bărbat trebuie să vină în ajutorul regelui și al țării.

— Și Rose? întrebă hangiul liniștit.

Ucenicul roși și se uită în jos, jenat. Umerii i se înmuieră din nou și se dezumflă, ca o velă atunci când vântul iese din ea.

— Doamne, știe cineva de noi?

Hangiul dădu din cap cu un zâmbet blând.

— Nu există secrete într-un oraș ca acesta.

— Păi, fac asta și pentru ea, zise Aaron hotărât. Pentru noi. Cu moneda mea și cu plata pe care am păstrat-o, ne putem cumpăra o casă sau îmi pot face atelierul meu, fără să fiu nevoit să mă duc la vreun cămătar.

Kote deschise gura, apoi o închise din nou. Păru gânditor cât luă o gură zdravănă de aer, apoi vorbi ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu foarte mare atenție.

— Aaron, știi cine e Kvothe?

Ucenicul fierarului își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt idiot. Spuneam povești despre el chiar noaptea trecută, vă amintiți?

Se uită peste umărul hangului spre bucătărie.

— Uite, trebuie să-mi văd de drum. Carter se va înfuria ca o găină udă dacă nu mă...

Kote făcu un gest de calmare.

— Să facem o înțelegere, Aaron. Ascultă ce am de zis și îți voi da mâncarea pe degeaba.

Împinse moneda de argint înapoi pe bar.

— Apoi, o poți folosi pentru a-i cumpăra ceva frumos Rosei în Treya.

Aaron dădu din cap cu prudență.

— Destul de corect.

— Ce știi despre Kvothe din poveștile pe care le-ai auzit? Ce se crede despre el?

Aaron râse.

— În afară de faptul că e mort?

Kote zâmbi slab.

— În afară de faptul că e mort.

— Știa tot felul de secrete magice, zise Aaron. Știa șase cuvinte pe care, dacă le șoptea la urechea unui cal, îl putea face să alerge o sută de mile. Putea transforma fierul în aur și putea prinde fulgerul într-un borcan, pentru a-l păstra pentru mai târziu. Știa un cântec care deschidea orice lacăt și putea scoate din țâțâni, cu o singură mână, o ușă zdravănă de stejar...

Aaron se ambală.

— Totul depinde de poveste, într-adevăr. Uneori, el e personajul bun, la fel ca Făt-Frumos. Odată a salvat niște fete de un grup de căpcăuni...

Un alt zâmbet slab.

— Știu.

— ... dar în alte povești e un adevărat nemernic, continuă

Aaron. A furat secrete magice de la Universitate. Știți că ăsta e motivul pentru care l-au dat afară. Și ei nu-l numesc Kvothe Ucigașul-de-Regi, pentru că era un bun cântăreț la lăută.

Zâmbetul dispăru, dar hangiul dădu din cap.

— Destul de adevărat. Dar cum era el?

Fruntea lui Aaron se încruntă un pic.

— Avea părul roșu, dacă asta vreți să spuneți. Toate poveștile spun asta. Un adevărat diavol cu sabie. Era teribil de inteligent. Și avea o limbă aurită, putea convinge pe oricine.

Hangiul dădu din cap.

— Bun. Deci, dacă ai fi tu Kvothe, și teribil de inteligent, cum spui. Și brusc capul tău ar valora o mie de monede regale și un ducat pentru cine-l taie, ce-ai face?

Ucenicul fierarului clătină din cap și ridică din umeri, în mod clar ca o pierdere.

— Păi, dacă eu aș fi Kvothe, mi-aș înscena moartea, mi-aș schimba numele și aș găsi un oraș mic în mijlocul a nicăieri, zise hangiul. Apoi, mi-aș deschide un han și aș face tot posibilul să dispar.

Se uită la tânăr.

— Asta aș face.

Ochii lui Aaron licăriră la părul roșu al hangiului, la sabia care atârna deasupra barului, apoi înapoi la ochii hangiului.

Kote dădu din cap încet, apoi făcu semn către Cronicar.

— Acest om nu e doar un scrib obișnuit. E un fel de istoric, venit aici pentru a scrie povestea adevărată a vieții mele. Ai ratat începutul, dar, dacă dorești, poți rămâne pentru restul poveștii.

Zâmbi ușor.

— Pot să vă spun povești pe care nimeni nu le-a auzit vreodată. Povestiri pe care nimeni nu le va mai auzi vreodată.

Povestiri despre Felurian, despre cum am învățat să lupt de la ademi. Adevărul despre Prințesa Ariel.

Hangiul se întinse peste bar și atinse brațul băiatului.

— Adevărul este, Aaron, că îmi e drag de tine. Cred că ești neobișnuit de inteligent și nu mi-ar plăcea să văd că îți risipești viața.

Inspiră profund și îl privi în față pe ucenic. Ochii lui erau de un verde uimitor.

— Știu cum a început acest război. Știu adevărul despre el. Odată ce ai să auzi asta, n-ai să mai fii atât de dornic să fugi și să mori în luptă în mijlocul lui.

Hangiul făcu semn către unul dintre scaunele goale de lângă masa unde stătea Cronicarul și zâmbi cu un zâmbet atât de fermecător și relaxat, că părea rupt dintr-o carte de povești cu prinți.

— Ce spui?

Aaron se holbă serios, îndelung la hangiul, cu ochii ațintiți la sabie, apoi înapoi în jos.

— Dacă sunteți cu adevărat...

Vocea îi deraie, dar expresia lui se transformă într-o întrebare.

— Sunt cu adevăr, îl reasigură Kote blând.

— ... atunci vă pot vedea mantia fără o culoare anume? întrebă ucenicul cu un rânjet pe față.

Zâmbetul fermecător al hangiului deveni rigid și fragil ca un ciob de sticlă spartă.

— Îl confunzi pe Kvothe cu Taborlin cel Mare, zise Cronicarul, ca un fapt divers, din cealaltă parte a încăperii. Taborlin avea o mantie fără o culoare anume.

Expresia lui Aaron era nedumerită când se întoarse să se uite la scrib.

— Ce avea Kvothe atunci?

— O mantie invizibilă, zise Cronicarul. Dacă îmi amintesc

bine.

Băiatul se întoarse spre bar.

— Puteți să-mi arătați mantia invizibilă, atunci? întrebă el. Sau un pic de magie? Întotdeauna am vrut să văd așa ceva. Doar un pic de foc sau un fulger ar fi de-ajuns. N-aș vrea să vă obosesc.

Până să poată răspunde hangiu, Aaron izbucni brusc în râs.

— Glumesc cu dumneavoastră, domnule Kote.

Zâmbi din nou, mai larg decât înainte.

— Pe zei, în viața mea n-am mai auzit așa un mincinos. Nici chiar unchiul meu, Alvan, n-ar putea spune una ca asta fără să râdă.

Hangiu, privi în jos și murmură ceva de neînțeles.

Aaron se întinse peste bar și puse o mână zdravănă pe umărul lui Kote.

— Înțeleg că vreți să mă ajutați, domnule Kote, zise el cu căldură. Sunteți un om bun și mă voi gândi la ceea ce ați spus. Nu mă grăbesc să mă înrolez. Vreau doar să-mi revăd opțiunile.

Ucenicul fierarului clătină din cap cu tristețe.

— Jur. Toată lumea m-a luat la trei păzește azi. Mama zice că s-a săturat de cât se consumă. Rose mi-a zis că e însărcinată.

Își trecu o mână prin păr, râzând.

— Dar asta e panglica câștigătoare a lotului, trebuie să recunosc.

— Păi, știi...

Kote zâmbi bolnăvicios.

— N-aș fi putut s-o privesc în ochi pe mama ta dacă n-aș fi încercat.

— Ați fi avut o șansă dacă ați fi ales ceva mai ușor de înghițit, zise el. Dar toată lumea știe că sabia lui Kvothe era

făcută din argint.

Își aruncă ochii spre sabia care atârna pe perete.

— Și nici nu se numea Sminteala. Se numea Kaysera, poetul-ucigaș.

Hangiul se dădu în spate la auzul acestor cuvinte.

— Ucigașa poetului?

Aaron dădu din cap cu încăpățănare.

— Da, domnule. Și cărturarul dumneavoastră are dreptate. Avea mantia făcută din pânze de păianjen și umbre și purta inele pe toate degetele. Cum e? Pe prima mână purta inele de piatră, fier, chihlimbar, lemn și os. Erau...

Ucenicul fierarului se încruntă.

— Nu-mi amintesc restul. Era ceva despre foc...

Expresia hangiului era imposibil de citit. Privi în jos, către mâinile așezate pe bar, și după un moment începu să recite:

Erau inele nevăzute pe a doua mână.

Unul era sânge într-o-nșiruire.

Unul din aer, o șoptă subțire,

Dar avea un cusur inelul de gheață.

O strălucire slabă în inelul de foc

Și ultimul inel n-avea nume deloc.

— Asta e, zise Aaron zâmbind. N-aveți vreunul din astea în spatele barului, nu?

Se ridică pe vârfurile picioarelor, încercând să vadă mai bine.

Kote zâmbi tremurând, rușinat.

— Nu. Nu, nu pot să zic că am.

Amândoi se speriară când Bast trânti sacul gros de pânză pe bar.

— Astea ar trebui să vă ajungă ție și lui Carter timp de

două zile și să mai și rămână, zise Bast brusc.

Aaron luă sacul pe umăr și se pregăti să plece, apoi ezită și privi din nou la cei doi din spatele barului.

— Nu-mi place să cer favoruri. Bătrânul Cob zice că va avea grijă de mama în locul meu, dar...

Bast merse pe lângă bar și-l conduse pe Aaron spre ușă.

— Mă aștept să fie bine. Mă voi duce eu s-o văd pe Rose, dacă vrei.

Îi zâmbi larg, lasciv.

— Doar ca să mă asigur că nu e singură sau ceva.

— Aș aprecia asta, zise Aaron cu o ușurare în voce. Era într-o proastă stare de spirit când am plecat. I-ar prinde bine puțină companie.

Bast opri la jumătate deschizătura ușii hanului și îl privi pe băiat absolut uluit. Apoi, clătină din cap și deschise ușa de tot.

— Bine, du-te. Distrează-te în marele oraș. Nu bea apă.

Bast închise ușa și își puse fruntea pe lemn, ca și cum ar fi obosit brusc.

— I-ar prinde bine puțină companie? repetă neîncrezător. Îmi retrag cuvintele pe care le-am spus despre băiat că ar fi inteligent.

Se întoarse cu fața către bar și ridică un deget acuzator către ușa închisă.

— Aici duce riscul de a lucra cu fier în fiecare zi, zise el cu fermitate către toți cei din încăpere.

Hangiul chicoti fără umor când se rezemă de bar.

— Cam atât despre legendarul meu talent al vorbelor.

Bast scoase un sforăit peiorativ.

— Băiatul e idiot, Reshi.

— Ar trebui să mă simt mai bine fiindcă n-am fost în stare să conving un idiot, Bast?

Cronicarul își dresе glasul încet.

— Pare că ai dat aici mai mult o dovadă de talente actricești, zise el. Ai jucat atât de bine rolul hangifului, încât nu se pot gândi la tine ca la altcineva.

Arată spre hanul gol.

— Sincer, sunt surprins că ai fi dispus să-ți riști viața de aici doar pentru a-l ține pe băiat departe de armată.

— Nu l-aș numi risc, zise hangiul. N-aș numi-o viață.

Se îndreptă și merse în fața barului, croindu-și drum până la masa unde stătea Cronicarul.

— Eu sunt răspunzător pentru toți cei care mor în acest război stupid. Speram să salvez măcar unul. Se pare că și asta mă depășește.

Se așează pe scaunul din fața Cronicarului.

— Unde am rămas ieri? N-are sens să mă repet, dacă nu e cazul.

— Tocmai ai chemat vântul și i-ai dat lui Ambrose ceea ce merita, zise Bast de unde stătea, de la ușă. Și erai ocupat cu obsesia pentru iubirea ta pătimasă.

Kote își ridică privirea.

— N-am obsesii, Bast.

Cronicarul își luă traista de piele plată și scoase o foaie de hârtie umplută trei sferturi cu scris mic, precis.

— Pot să-ți citesc ultima bucată, dacă vrei.

Kote întinse mâna.

— Îmi amintesc cifrul tău destul de bine ca să citesc și singur, zise el obosit. Dă-ncoace. Poate că merită efortul.

Se uită la Bast.

— Vino și stai, dacă ai de gând să asculți. Nu vreau să te fâțâi pe-aici.

Bast se grăbi să ia loc, în timp ce Kote inspiră profund și se uită peste ultima pagină din povestea de ieri. Hangiul rămase tăcut un lung moment. Gura lui se mișcă în ceea ce ar fi putut fi începutul unei nemulțumiri, apoi în ceva ca o

ușoară umbră de zâmbet.

Dădu din cap gânditor, cu ochii încă pe pagină.

— Atât de mult din viața mea de tânăr am petrecut-o în încercarea de a intra la Universitate, zise el. Am vrut să merg acolo, chiar înainte ca trupa mea să fie ucisă. Înainte de a ști că Chandrienii erau mai mult decât povești de tabără. Înainte de a începe căutarea amirilor.

Hangiul se lăsă pe spate în scaun, expresia lui obosită dispărând, el devenind, în schimb, gânditor.

— Am crezut că odată ajuns acolo lucrurile vor fi mai ușoare. Că voi învăța magie și voi găsi răspunsuri la toate întrebările. M-am gândit că totul va fi simplu ca-n cărțile de povești.

Kvothe zâmbi ușor jenat, expresia făcându-i fața să arate surprinzător de tânără.

— Și ar fi putut să fie, dacă n-aș avea talentul de a-mi face dușmani și de a mă băga în necazuri. N-am vrut decât să-mi cânt muzica, să particip la cursuri și să găsesc răspunsuri. Tot ce voiam era la Universitate. N-am vrut decât să rămân.

Dădu din cap pentru sine.

— De-acolo ar trebui să începem.

Hangiul îi înapoie foaia de hârtie Cronicarului, care o luă absent cu o singură mână. Cronicarul deșurubă călimara cu cerneală și băgă condeiul în ea. Bast se aplecă cu nerăbdare, rânjind ca un copil încântat.

Ochii luminoși ai lui Kvothe licăreau privind în jur, prin încăpere, absorbind totul. Expiră profund și fulgeră un zâmbet brusc, iar pentru o clipă nu mai semănă deloc cu un hangiu. Ochii lui erau limpezi și strălucitori, verzi ca un fir de iarbă.

— Gata?

CAPITOLUL 3

Noroc

Fiecare semestru la Universitate începea în același mod: loteria de admiteri, urmată de o perioadă plină de interviuri. Erau un fel de rău necesar.

Nu mă îndoiesc că procesul a început anevoios. Pe vremea când Universitatea era mai mică, îmi imaginez că erau niște interviuri reale. O șansă pentru un student de a avea o conversație cu profesorii despre ceea ce a învățat.

Un dialog. O discuție.

Dar în aceste zile Universitatea era gazda a peste o mie de studenți. Nu era timp pentru discuții. În schimb, fiecare student trebuia să răspundă la o multitudine de întrebări în doar câteva minute. Așa scurte cum erau interviurile, un singur răspuns greșit sau o ezitare mai lungă putea avea un impact dramatic asupra școlarizării tale.

Înainte de interviuri, studenții studiau obsesiv. După aceea beau, pentru a sărbători sau pentru a se consola. Din această cauză, în timpul celor unsprezece zile de admiteri, majoritatea studenților păreau, în cel mai bun caz, temători și epuizați. În cel mai rău caz, mișunau prin Universitate dezorientați, cu ochii duși în fundul capului și trași la față de la prea puțin somn, prea multă băutură sau de la ambele.

Mie, unuia, mi s-a părut ciudat cât de în serios luau toți ceilalți întregul proces. Marea majoritate a studenților erau nobili sau proveneau din familii de negustori bogați. Pentru ei, o taxă de școlarizare mare era un inconvenient, lăsându-i fără bani de buzunar de cheltuit pe cai și dame de companie.

Pentru mine, mizele erau mai mari. După ce profesorii stabileau taxa de școlarizare, aceasta nu mai putea fi

schimbată. Deci, dacă taxa de școlarizare era prea mare pentru mine, îmi era interzisă intrarea în Universitate până când puteam plăti.

Prima zi de admiteri avea întotdeauna un aer festiv. Loteria admiterii ocupa prima jumătate a zilei, ceea ce însemna că studenții ghinionişti care trăgeau primele piese erau obligați să treacă prin interviuri la doar câteva ore după aceea.

Când am ajuns, cozi lungi șerpuiau prin curte, în timp ce studenții care deja trăseseră se plângeau, încercând să cumpere, să vândă sau să facă schimb de piese.

Nu-l vedeam nicăieri pe Wilem sau pe Simmon, așa că m-am așezat la cea mai apropiată coadă și am încercat să nu mă gândesc la cât de puțin aveam în traistă: un talant și trei firfirei. La un moment dat în viața mea, aceștia păreau să fie toți banii din lume. Taxa de școlarizare de la Butfor nu era nici pe-aproape.

Erau căruțe împrăștiate care vindeau cârnați și castane, cidru fierbinte și bere. Mi-a mirosit a pâine caldă și a untură de la o căruță din apropiere. Era plină cu plăcinte cu carne de porc pentru oamenii care își permiteau astfel de lucruri.

Loteria avea loc întotdeauna în cea mai mare curte a Universității. Aproape toată lumea o numea piața-fanion, deși câțiva oameni cu memorie mai lungă se refereau la ea ca la Sala Întrebărilor. Eu o știam cu un nume chiar mai vechi, Casa Vântului.

Am urmărit câteva frunze care se rostogoleau pe caldarâm și când am ridicat privirea, am văzut-o pe Fela uitându-se la mine din locul unde stătea, la treizeci sau patruzeci de oameni mai aproape de partea din față a cozii. Mi-a zâmbit cald și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu cu mâna, iar ea și-a părăsit locul și a venit unde stăteam eu.

Fela era frumoasă. Genul de femeie pe care te-ai aștepta s-o vezi într-o pictură. Fără să fie frumusețea îngrijită, artificială pe care o poți vedea de multe ori în rândul nobilimii, Fela era simplă și dezinvoltă, cu ochii mari și gura plină, care zâmbea încontinuu. Aici, la Universitate, unde bărbații erau mai numeroși decât femeile în proporție de zece la unu, ea se remarca asemenea unui cal într-o stână.

— Te deranjează dacă aștept cu tine? a întrebat ea, așezându-se lângă mine. Nu-mi place să n-am cu cine să vorbesc.

Le-a zâmbit fermecător celor doi bărbați care așteptau în spatele meu.

— Nu mă bag în față, a explicat ea. M-am așezat mai în spate.

Ei n-au avut nimic de obiectat, deși ochii lor licăreau de la Fela la mine și înapoi la ea. Aproape i-am putut auzi întrebându-se cum de una dintre cele mai frumoase femei din Universitate renunțase la locul ei de la coadă pentru a sta lângă mine. Era o întrebare firească. Și eu eram curios.

M-am tras într-o parte, pentru a-i face loc. Am stat umăr lângă umăr pentru un moment, niciunul din noi nespunând nimic.

— Ce vei studia în acest semestru? am întrebat.

Fela și-a dat părul pe spate.

— Îmi voi continua munca la Arhive, cred. Ceva chimie. Și Brandeur m-a invitat la cursul de matematici diverse.

Am tremurat un pic.

— Prea multe cifre. Mi-ar ieși pe nas.

Fela a ridicat din umeri și buclele lungi, negre, pe care le dăduse deoparte, se rostogoliră înapoi, acoperindu-i fața.

— Nu e așa de greu după ce le dai de cap. E mai mult un joc decât altceva.

A făcut un semn cu capul către mine.

— Dar tu?

— Observații la Clinică, am spus. Studiu și munca în Partizanat. Și Simpatetică, dacă Dal mă va accepta. Ar trebui să-mi îmbunătățesc și limba siareză.

— Vorbești siareza? a întrebat ea, părând surprinsă.

— Mă descurc, am spus. Dar Wil spune că gramatica mea este jenant de proastă.

Fela a dat din cap, apoi s-a uitat la mine cu capul într-o parte, mușcându-și buza.

— Elodin m-a invitat să merg și la cursurile lui, a zis ea cu o voce plină de înțelegere.

— Elodin ține un curs? am întrebat. Nu credeam că-l mai lasă să predea.

— Începe de semestrul ăsta, a zis ea, aruncându-mi o privire curioasă. Credeam că vei lua și tu parte la curs. Nu el te-a susținut financiar ca să ajungi re'lar?

— Ba da, am spus.

— O!

A părut stingherită, apoi a adăugat repede:

— Probabil că încă nu te-a întrebat. Sau vrea să te îndrume separat.

I-am respins comentariul, deși m-a durut gândul că am fost lăsat pe dinafară.

— Cine poate ști ce gândește Elodin? i-am zis. Dacă nu e nebun, e cel mai bun actor pe care l-am întâlnit.

Fela a început să spună ceva, apoi s-a uitat în jur agitată și a venit mai aproape de mine. Umărul ei l-a atins pe-al meu, iar părul creț mi-a gădilat urechea, în timp ce a întrebat încet:

— Chiar a aruncat în aer acoperișul Olăriei?

Am chicotit jenat.

— E o poveste complicată, i-am spus, apoi am schimbat subiectul, mai degrabă stângaci.

— Cum se numește clasa lui?

S-a scărpinat pe frunte și a râs cu frustrare.

— N-am nici cea mai vagă idee. A zis că numele clasei e numele clasei.

S-a uitat la mine.

— Ce înseamnă asta? Când merg la Registre și la Liste, va fi acolo sub numele de Numele Clasei?

Am recunoscut că nu știu, și de acolo a fost un pas mic până la a-i împărtăși povești despre Elodin. Fela a zis că un scrib îl surprinsese gol în Arhive. Eu auzisem că într-o vreme mergea legat la ochi prin Universitate. Fela auzise că ar fi inventat o întreagă limbă de la zero. Eu auzisem că începuse o bătaie cu pumnii într-una dintre tavernele locale nepăzite, pentru că cineva insista să spună „utiliza” în loc de „folosi”.

— Am auzit și eu asta, a zis Fela râzând. Doar că era la Cal și Patru și era un baronet care nu se oprea din a folosi cuvântul „altminteri”.

Înainte să-mi dau seama, am ajuns în față la coadă.

— Kvothe, fiul lui Arliden, am spus.

Femeia plictisită a făcut un semn în dreptul numelui meu și eu am tras o piesă de fildeș din sacul de catifea neagră. Am citit: DOBORÂȘ-AMIAZĂ.

A opta zi de admiteri, o grămadă de timp pentru a mă pregăti.

Fela și-a tras și ea piesa și am plecat de lângă masă.

— Ce-ai tras? am întrebat.

Mi-a arătat mica piesă de fildeș. A patra jumătate de oră la Aprinziș.

Era o tragere incredibil de norocoasă, una dintre cele mai recente piese disponibile.

— O! Felicitări!

Fela a ridicat din umeri și a băgat piesa în buzunar.

— Mi-e indiferent. Nu-mi bat capul cu învățatul. Cu cât

mă pregătesc mai mult, cu atât mai rău fac. Îmi dă emoții.

— Atunci ar trebui să faci schimb, i-am spus, arătând către mulțimea de studenți. Cineva ar putea plăti un întreg talant pentru a obține piesa asta. Poate chiar mai mult.

— Nu sunt nici un bun negociator, a zis ea. Presupun că orice piesă aș trage e norocoasă și țin de ea.

Acum, că nu mai stăteam la coadă, n-aveam nicio scuză să mai rămânem împreună. Dar mă bucuram de compania ei, iar ea nu părea foarte dornică să plece, așa că am rătăcit amândoi prin curte fără o țintă anume, cu mulțimea agitându-se în jurul nostru.

— Mor de foame, a zis Fela brusc. Vrei să mergi undeva, să mănânci de prânz mai devreme?

Eram dureros de conștient de cât de subțire îmi era buzunarul. Dacă aș fi fost doar ceva mai sărac, ar fi trebuit să pun o piatră în traistă, ca să n-o bată vântul. Mesele mele erau gratuite, la Cinzeacă, unde cântam. Deci, să cheltui bani pe mâncare în altă parte, mai ales atât de aproape de admiteri, ar fi fost o prostie cruntă.

— Mi-ar plăcea, am spus sincer.

Apoi am mințit.

— Dar ar trebui să caut pe-aici un pic și să văd dacă e cineva dispus să facă schimb de piese cu mine. Am noroc de chilipiruri de când mă știu.

Fela a pescuit prin buzunare.

— Dacă ești în căutare de timp în plus, ia-o pe-a mea.

M-am uitat extrem de tentat la piesa ținută între degetul mare și arătător. Două zile suplimentare pentru pregătire erau mană cerească. Sau puteam obține un talant dacă o vindeam. Poate doi.

— N-aș vrea să-ți iau norocul, am spus, zâmbind. Și, cu siguranță, nu vrei vreo parte din al meu. În plus, deja ai fost prea bună cu mine.

Mi-am tras mantia peste umeri, semnificativ.

Fela a zâmbit la auzul acestor cuvinte, lovindu-mă cu pumnul în umăr.

— Mă bucur că-ți place. Dar, în ceea ce mă privește, îți rămân datoare.

Și-a mușcat buzele nervoasă, apoi și-a lăsat mâna să cadă.

— Promite-mi că mă anunți dacă te răzgândești.

— Promit.

A zâmbit din nou, a făcut o jumătate de gest cu mâna și a ieșit din curte. Urmărind-o trecând prin mulțime, era ca și cum vedeam vântul mergând pe suprafața unui lac. Doar că, în locul valurilor pe apă, capetele tinerilor se întorceau pentru a o vedea trecând.

Încă mă mai uitam după ea, când Wilem a venit lângă mine.

— Ai terminat de flirtat cu ea? a întrebat el.

— Nu flirtam, am spus.

— Ar fi trebuit, a zis el. Ce rost mai avea să aștept politicoș, fără să vă întrerup, dacă tu dai cu piciorul la o astfel de oportunitate?

— Nu e asta, am spus. E doar prietenoasă.

— Evident, a zis el, cu accentul său cealdiz aspru, care făcea ca sarcasmul din vocea lui să pară de două ori mai puternic. Ce-ai tras?

I-am arătat piesa.

— Ești o zi mai târziu decât mine.

Mi-a întins piesa lui.

— Fac schimb pentru un firfirc.

Am ezitat.

— Haide, a zis el. Nu e ca și cum poți studia în Arhive ca noi, ceilalți.

M-am uitat fix la el.

— Empatia ta e copleșitoare.

— Îmi păstrez empatia pentru cei suficient de inteligenți să evite transformarea Arhivei Principale într-o furie spumoasă, a zis el. Pentru oameni ca tine am doar un firfirc la schimb. Îl vrei sau nu?

— Aș vrea doi firfirci, am spus, cercetând mulțimea, în căutare de studenți cu o sălbăticie disperată în ochi. Dacă-i pot obține.

Wilem și-a îngustat ochii negri.

— Un firfirc și trei bănuți, a zis.

M-am uitat la el, privindu-l cu atenție.

— Un firfirc și trei, am zis. Și îl iei pe Simmon ca partener data viitoare când mai jucăm cărți.

A început să râdă în hohote și a dat din cap. Am făcut schimb de piese și am vârat banii în geantă: un talant și patru. Un mic pas mai aproape. După un moment de gândire, am băgat piesa în buzunar.

— N-ai de gând să te mai tocmești? m-a întrebat Wil.

Am dat din cap.

— Cred că voi păstra această piesă.

S-a încruntat.

— De ce? Ce să faci în patru zile, în afară de agitat și jucat cu degetele?

— La fel ca toată lumea, am zis. Să mă pregătesc pentru interviul de admiteri.

— Cum? a întrebat el. Încă ai interzis la Arhive, nu?

— Există și alte tipuri de pregătire, am spus misterios.

Wilem a pufnit.

— Asta nu sună deloc suspect, a zis el. Și te mai întrebi de ce vorbesc oamenii despre tine.

CAPITOLUL 4

Catran și tinichea

Orașul care se ridicase în jurul Universității de-a lungul secolelor nu era mare. De fapt, abia dacă îl puteai numi oraș.

În ciuda acestui fapt, comerțul dădea roade la capătul nostru al Marelui Drum de Piatră. Neguțătorii aduceau în căruțe câteva materii prime: catran și lut, piatră moale, potasiu și sare de mare. Aduceau produse de lux, cum ar fi cafea Lanetti și vin vintic. Aduceau cerneală dintr-un negru fin de la Arueh, nisip alb pur pentru fabricile noastre de sticlă și arcuri și șuruburi cealdice fabricate cu grijă.

Când acești neguțători plecau, căruțele lor erau încărcate cu lucruri pe care nu le-ai fi putut găsi decât la Universitate. Clinica făcea medicamente. Medicamente reale, nu apă de ploaie colorată sau remedii de doi bani. Complexul de alchimie își producea minunile, de care eram doar vag conștient, precum și materii prime, cum ar fi gaz lampant, sulf și sare de lămâie.

Poate că țin cu ursul, dar cred că e corect să spun că cele mai multe minuni create la Universitate veneau de la Partizanat. Lentile de sticlă. Lingouri de wolfram și oțel Glantz. Foițe de aur atât de subțiri, că se rupeau ca un șervețel.

Dar făceam mult mai mult decât atât. Lămpi simpatetice și telescoape. Mâncătoare de căldură. Pompe de sare. Busole Trifoi. Douăsprezece versiuni ale manivelei Teccam și axul lui Delevari.

Artizanii ca mine au făcut aceste lucruri, și atunci când neguțătorii le-au cumpărat am luat și noi un comision: șaizeci la sută din vânzare. Acesta era singurul motiv pentru

care aveam bani. Și, din moment ce nu existau cursuri în perioada admiterii, am avut o întreagă perioadă de timp pentru a lucra la Partizanat.

M-am dus la Stocuri, depozitul de unde artizanii împrumutau unelte și materiale. Am fost surprins să văd un student înalt, palid, stând la fereastră și arătând profund plictisit.

— Jaxim? am întrebat. Ce faci aici? Asta e munca de jos.

Jaxim a dat din cap morocănos.

— Kilvin are un pic... boală pe mine, a zis el. Știi și tu. Focul și restul.

— Îmi pare rău să aud asta, am spus.

Jaxim era un re'lar get-beget, ca și mine. Putea de-acum să desfășoare oricâte proiecte pe cont propriu. Să-i impui o sarcină dezonorantă ca asta nu era doar plictisitor, îl umilea pe Jaxim public, în timp ce-l costa bani și îi stagna studiile. Ca pedeapsă, era deosebit de grea.

— Ce ne lipsește? am întrebat.

Era o artă în alegerea proiectelor la Partizanat. Nu conta dacă făceai cea mai strălucitoare lampă simpatetică sau cel mai eficient furnal din istoria Artefactelor. Până când nu-l cumpăra cineva, nu făceai niciun ban din comision.

Pentru o mulțime de alți lucrători, asta nu era o problemă. Își puteau permite să aștepte. Eu, pe de altă parte, aveam nevoie de ceva care să se vândă repede.

Jaxim se aplecă pe teigheaua dintre noi.

— Caravana ne-a cumpărat toate lămpile de pus pe punte, zise el. O mai avem doar pe aia urâtă, din stânga lui Veston.

Am dat din cap. Lămpile simpatetice erau perfecte pentru nave. Greu de spart, mai ieftine pe termen lung decât uleiul și nu trebuia să-ți faci griji că va lua foc nava.

Am făcut calculele în cap. Puteam face două lămpi

imediat, economisind ceva timp prin dublarea efortului, și puteam să fiu suficient de sigur că aveam să le vând înainte de a trebui să plătesc taxa.

Din păcate, lămpile pentru punte erau trudă curată. Patruzeci de ore de muncă migăloasă, și dacă făceam treabă de mântuială, lămpile pur și simplu n-ar fi funcționat. Apoi, nu mi-ar mai fi rămas nimic să arăt cu ce mi-am ocupat timpul, cu excepția unei datorii la Stocuri pentru materialele irosite.

Totuși, n-aveam prea multe opțiuni.

— Atunci, cred că voi face lămpi, am spus.

Jaxim a dat din cap și a deschis registrul. Am început să dictez din memorie ce aveam nevoie.

— Am nevoie de douăzeci de emisiptoare brute medii. Două seturi de ornamente înalte. Un bețigaș de diamant. Un pahar de tenten. Două creuzete medii. Patru grame de staniu. Șase grame de oțel finisat. Două grame de nichel...

Dând din cap pentru sine, Jaxim a notat în registru.

•••

Opt ore mai târziu am intrat pe ușa din față a lui Cinzeacă, mirosind a bronz încins, a catran și a fum de cărbune. Era aproape miezul nopții, iar încăperea era goală, cu excepția unei mâini de bețivi împătimiți.

— Arăți ca dracu', zise Cinzeacă pe când mă îndreptam spre bar.

— Mă simt ca dracu', am spus. Bănuiesc că n-a mai rămas nimic în oală.

Clătină din cap.

— Le-a fost foame în seara asta. Am niște cartofi reci, pe care aveam de gând să-i arunc în supa de mâine. Și dovleac pe jumătate copt, cred.

— Bun și ăla, am zis. Deși aș fi recunoscător și pentru puțin unt sărat.

A dat din cap și s-a depărtat de bar.

— Nu te obosi să-l încălzești, am spus. Îl voi lua cu mine în cameră.

Aduse un vas cu trei cartofi măricei și o jumătate de dovleac auriu în formă de clopot. În mijlocul dovleacului era o bucată generoasă de unt, în locul unde fuseseră scoase semințele.

— Am să iau și o sticlă de bere Bredon, am zis în timp ce luam bolul. Cu capacul pus. Nu vreau s-o vărs pe scări.

Am făcut trei drumuri până în cămăruța mea. După ce am închis ușa, am întors cu atenție dovleacul cu susul în jos în bol, am pus sticla pe partea de sus a acestuia și am împachetat totul într-o bucată de pânză de sac, transformând totul într-un pachet pe care îl puteam duce la subraț.

Apoi am deschis fereastra și am ieșit pe acoperișul hanului. De acolo era doar o săritură mică până pe brutăria de dincolo de alee.

O bucată de lună atârna pe cer, dându-mi suficientă lumină pentru a vedea, fără a mă face să mă simt urmărit. Nu că aș fi fost prea îngrijorat. Se apropia miezul nopții, iar străzile erau liniștite. În plus, ați fi uimiți să aflați cât de rar privesc oamenii în sus.

Auri stătea pe un coș larg de fum din cărămidă, așteptându-mă. Purta rochia pe care i-o cumpărasem eu și-și legăna încet picioarele goale, în timp ce privea în sus, la stele. Părul ei era atât frumos, iar lumina făcea o aură în jurul capului ei, mișcându-se la cea mai mică șoaptă a unei brize.

Am pășit cu atenție pe mijlocul unei bucăți de acoperiș plat de tablă. Un zgomot surd s-a auzit sub piciorul meu, ca o tobă blândă, îndepărtată. Picioarele lui Auri s-au oprit din legănat, iar ea a rămas nemișcată ca un iepure speriat. Apoi m-a văzut și a zâmbit. I-am făcut cu mâna.

Auri a sărit de pe horn și, cu părul fluturând în vânt, a

venit unde eram eu.

— Bună, Kvothe.

A făcut o jumătate de pas înapoi.

— Puți.

Am zâmbit cel mai frumos din ziua respectivă.

— Bună, Auri, am zis. Miroși ca o tânără drăguță.

— Așa e, a recunoscut fericită.

S-a dat un pic într-o parte, apoi din nou înainte, mișcându-se ușor pe călcâiele goale.

— Ce mi-ai adus? a întrebat ea.

— Tu ce mi-ai adus? am replicat.

A zâmbit.

— Am un măr care se crede pară, a zis ea, ținându-l în sus. Și o chiflă care se crede pisică. Și o lăptucă ce se crede lăptucă.

— Atunci e o lăptucă isteță.

— Nu prea, a zis ea cu un sforăit delicat. De ce ar crede cineva isteț că e o lăptucă?

— Chiar dacă e lăptucă? am întrebat.

— Mai ales atunci, a zis ea. E destul de rău să fii lăptucă. Ce îngrozitor să crezi că ești lăptucă!

A clătinat din cap cu tristețe, părul ei mișcându-se de parcă ar fi fost sub apă.

Am desfăcut pachetul.

— Am adus niște cartofi, o jumătate de dovleac și o sticlă de bere care se crede o bucată de pâine.

— Dovleacul ce crede că e? a întrebat curioasă, uitându-se la el.

Își ținea mâinile împreunate la spate.

— Știe că e dovleac, am spus. Dar se pretinde apus de soare.

— Și cartofii? a întrebat ea.

— Ei dorm, am spus. Și mă tem că le e frig.

Se uită la mine cu ochii ei blânzi.

— Nu te teme, a zis și a întins mâna și și-a pus pentru o clipă degetele pe obrazul meu, cu o atingere mai ușoară decât a unei pene. Sunt aici. Ești în siguranță.

•••

Noaptea era friguroasă, așa că decât să mâncăm pe acoperișuri, ca de obicei, Auri m-a dus în jos pe burlanul de fier și în rețeaua de tuneluri de sub Universitate.

Ea ducea sticla, ținând ceva de mărimea unei monede, care dădea o blândă lumină verzuie. Eu căram bolul și lampa simpatetică pe care o făcusem chiar eu, una pe care Kilvin o numise lampa hoților. Lumina ei roșiatică era o completare ciudată a celei pe care o ducea Auri, de un turcoaz-deschis.

Auri ne-a dus într-un tunel cu țevi de toate formele și dimensiunile, care se întindeau de-a lungul pereților. Unele dintre cele mai mari conducte de fier care transportau abur, chiar și învelite în material izolator, furnizau o căldură constantă. Auri a aranjat cu grijă cartofii pe un cot al conductei, unde izolația era decojită. Ținea locul unei sobițe.

Am folosit traista pe post de masă, ne-am așezat pe jos și am împărțit cina.

Pâinea era un pic cam veche, dar avea în ea nuci și scortîșoară. Legătura de lăptuci era surprinzător de proaspătă și mă întrebam unde o găsisese. Avea o ceașcă de ceai din porțelan pentru mine și o ceașcă argintie, ca a unui cerșetor, pentru ea. A turnat bere atât de solemn, încât ai fi crezut că bea ceai cu regele.

N-am vorbit în timpul cinei. Era una dintre regulile pe care le învățasem prin încercare și eroare. Fără atingeri. Fără mișcări bruște. Fără întrebări cu caracter personal. Nu o puteam întreba nici despre salată, nici despre moneda verde.

Așa ceva ar fi făcut-o s-o ia la sănătoasa prin tuneluri și n-aș mai fi văzut-o zile întregi după aceea.

Adevărul e că nu-i știam numele real. Mi-a venit mie să-i spun Auri, dar în inima mea mă gândeam la ea ca la mica mea Zâna Lună.

Ca întotdeauna, Auri mânca delicat. Stătea cu spatele drept, luând înghițituri mici. Avea o lingură pe care am folosit-o pentru a mânca dovleac, dând-o de la unul la altul.

— Nu ți-ai adus lăuta, a zis ea după ce am terminat de mâncat.

— Trebuie să citesc în seara asta, am spus. Dar o voi aduce în curând.

— Cât de curând?

— Peste șase nopți, am spus. Voi termina cu examenele până atunci și nu va mai avea sens să învăț.

Fața ei mică se încruntă.

— Șase zile nu înseamnă prea curând, a zis ea. Măine este curând.

— Șase zile sunt curând pentru o piatră, am spus.

— Atunci cântă pentru o piatră în șase zile, a zis ea. Și cântă pentru mine mâine.

— Cred că poți fi o piatră timp de șase zile, am spus. E mai bine decât să fii o lăptucă.

Zâmbi la asta.

— Așa-i.

După ce am terminat ultimul măr, Auri m-a condus prin Subsol.

Am mers repede prin Nod, am sărit în drumul nostru prin Bolți, apoi am intrat în Valuri, un labirint de tuneluri în care sufla un vânt slab, constant. Cred că m-aș fi descurcat, dar am preferat ca Auri să fie ghid. Știa Subsolul așa cum cârpaciul își știe peticele.

Wilem avea dreptate, aveam interzis la Arhive. Dar am avut mereu talentul de a intra în locuri unde n-ar fi trebuit să fiu. Mai mult prin efracție.

Arhiva era un bloc imens de piatră, fără ferestre, care forma o clădire. Dar studenții din interior aveau nevoie de aer proaspăt pentru a respira și cărțile aveau nevoie de mai mult decât atât. Dacă aerul era prea umed, cărțile putrezeau și mucegăiau. Dacă aerul era prea uscat, pergamentul devenea fragil și se sfărâma.

Mi-a luat ceva timp pentru a descoperi cum ajungea în Arhive aerul proaspăt. Dar chiar și după ce am găsit tunelul care trebuie, n-a fost simplu să intru în el. Presupunea un lung mers târâș printr-un tunel înspăimântător de îngust, frecându-mă un sfert de oră cu burta de piatra murdară. Am păstrat un rând de haine în Subsol și după vreo douăsprezece drumuri erau complet distruse, iar genunchii și coatele aproape în întregime zdrelite.

Totuși, plăteam astfel un preț mic pentru a obține accesul la Arhive.

Dădeam de dracu' dacă eram vreodată prins. Aș fi fost dat afară, pe puțin. Dar dacă mă descurcam prost la examenul de admiteri și primeam o taxă de douăzeci de talanți, aș fi fost ca și eliminat. Deci, chiar n-aveam de-ales.

Totuși, nu-mi făceam griji că puteam fi prins. Singurele lumini din Stive erau aduse de către studenți și scribi. Asta însemna că era întotdeauna întuneric în Arhive, iar eu întotdeauna mă simțeam mai confortabil pe timp de noapte.

CAPITOLUL 5

Eolian

Zilele se scurgeau. Am lucrat la Partizanat până mi-au amorțit degetele, apoi am citit în Arhive până când mi s-au încețoșat ochii.

În a cincea zi de admiteri mi-am terminat, în sfârșit, lămpile pentru punte și le-am dus la Stocuri, sperând să se vândă repede. M-am gândit să mai încep lucrul la încă două, dar știam că nu voi avea timp să le termin înainte de termenul de plată a taxei de școlarizare.

Așa că am stabilit să fac bani în alte moduri. Am cântat o noapte în plus la Cinzeacă, câștigând băuturi gratuite și o mână de bani mărunți de la audiența apreciativă. Am făcut mărunțișuri la Partizanat, obiecte simple și utile, precum unelte de aramă și panouri de sticlă dublu rezistente. Astfel de lucruri puteau fi vândute imediat atelierului, cu un mic profit.

Apoi, întrucât profiturile mici nu erau de ajuns, am făcut două loturi de emițătoare galbene. Obișnuit să fac lămpi simpatetice, lumina lor era de un galben plăcut, foarte asemănător cu lumina soarelui. Valorau ceva bani, căci ungerea lor se făcea cu materiale periculoase. Metalele grele și vaporii acizi erau ultimele dintre ele. Compușii alchimici bizari erau cei cu adevărat înfricoșători. Erau agenți transportatori care puteau trece prin piele fără a lăsa vreun semn, apoi mâncau rapid calciul din oase. Alții stăteau pur și simplu la pândă în corpul tău, fără să facă nimic luni de zile, până când începeau să-ți sângereze gingiile și îți cădea părul. Ceea ce se producea în Complexul de Alchimie făcea ca arsenicul să pară ca zahărul din ceai.

Eram atent din cale-afară, dar în timp ce lucram la al doilea lot de emițatori, sticla mea de tenten a crăpat și picături mici de agent transportator au stropit sticla hotei unde lucram. Niciunul nu mi-a atins pielea de fapt, dar o singură picătură a aterizat pe cămașa mea, deasupra manșetei lungi a mănușilor din piele pe care le purtam.

Mișcându-mă încet, am folosit un etrier din apropiere ca să prind bucata de cămașă și s-o îndepărtiez de corp. Apoi, mișcându-mă ciudat, am tăiat bucata de material, așa că n-a avut ocazia să-mi atingă pielea. Incidentul m-a marcat și m-a făcut să transpir și am decis că existau și alte modalități mai bune de a câștiga bani.

I-am ținut locul unui student în tura de observare la Clinică, în schimbul unui firfirel și am ajutat un negustor să descarce trei căruțe de var pentru un ban fiecare. Apoi, mai târziu în acea noapte, am găsit o mână de jucători acerbi care doreau să mă alătur jocului lor rapid. Pe durata a două ore am reușit să pierd optsprezece bani și niște bucăți de fier. Deși mă durea sufletul, mi-am făcut curaj să plec de la masă înainte de a mai pierde și alți bani.

La sfârșitul experienței, aveam mai puțin în traistă decât la început.

Din fericire, mai aveam un truc în mânecă.

Am început să-mi mișc picioarele pe largul drum pietruit care duce la Imre.

Mă însoțeau Simmon și Wilem. Wil terminase de vândut ultima piesă unui scrib disperat, pentru un profit frumușel, astfel încât ambii terminaseră cu admiterea și erau lipsiți de griji ca niște pisoi. Taxa de școlarizare a lui Wil fusese fixată la șase talanți și opt firfirei, în timp ce Sim nu mai putea de fericire pentru impresionant de scăzuta taxă de șase talanți și doi firfirei.

În traista mea erau un talant și trei firfirei. Un număr cu ghinion.

Manet completa cvartetul nostru. Părul lui cenușiu sălbatic și hainele de regulă șifonate îl făceau să arate ușor năuc, de parcă abia se trezise și nu-și putea aminti unde era. L-am luat cu noi mai mult pentru că aveam nevoie de o a patra persoană la cărți și pentru că simțeam că e obligația noastră să-l scoatem din când în când pe bietul om din Universitate.

Tuspatru am urmat drumul pe la marele arc al Podului de Piatră, peste Râul Omethi și în Imre. Toamna își dădea ultima suflare și purtam mantia, ca să nu-mi fie frig. Lăuta mea atârna confortabil pe spate.

În inima orașului Imre am traversat o curte mare și pietruită și am trecut pe lângă fântâna centrală, plină cu statui de satiri vânând nimfe. Stropi de apă se răspândeau în briză, în timp ce intram pe drumul ce ducea la Eolian.

Când am ajuns la ușă, am fost surprins să văd că Deoch nu era acolo. În locul lui era un om scurt, sumbru, cu un gât gros. A întins mâna.

— Te costă o para, domnișorule.

— Pardon, am dat într-o parte cureaua de la lăută și i-am arătat setul de mici tuburi argintii fixat de mantia mea.

Am făcut un semn către Wil, Sim și Manet.

— Ei sunt cu mine.

Se chiorî suspicios la tuburi.

— Arăți teribil de tânăr, a zis el, uitându-se iar în ochii mei.

— Sunt teribil de tânăr, am spus încet. Face parte din farmecul meu.

— Teribil de tânăr pentru a avea tuburi, a precizat el, acuzându-mă rezonabil de politicos.

Am ezitat. Deși arătam mai în vârstă decât eram, însemna

că arătam cu câțiva ani mai mult decât cei 15 ani ai mei. Din câte știam, eram cel mai tânăr muzician de la Eolian. În mod normal, asta era în favoarea mea, căci devenisem o noutate. Dar acum...

Înainte de a mă putea gândi la ceva de spus, în spatele nostru s-a auzit o voce.

— Nu e făcătură, Kett.

O femeie înaltă care ducea o vioară a arătat din cap către mine.

— Și-a câștigat tuburile în timp ce tu erai plecat. E pe bune.

— Mulțumesc, Marie, am spus în timp ce portarul ne făcea semn să intrăm.

Am ocupat tuspatriu o masă lângă peretele din spate, cu o vedere bună la scenă.

Am privit fețele din apropiere și am dat din cap cu dezamăgire, căci Denna nu se vedea nicăieri.

— Care a fost treaba la ușă? a întrebat Manet, uitându-se în jur, la scenă și la tavanul înalt, boltit. Oamenii plătesc să intre aici?

M-am uitat la el.

— Ești student de 30 de ani, dar n-ai venit niciodată la Eolian?

— Păi, știi... A făcut un gest vag. Am fost ocupat. Eu nu trec prea des pe partea asta a râului.

Sim a râs, așezându-se.

— Lasă-mă să formulez cât să înțelegi, Manet. Dacă muzica ar avea o Universitate, asta ar fi, și Kvothe ar fi un veritabil arcan.

— Proastă analogie, a zis Wil. Asta e o curte nobiliară unde se cântă și Kvothe e unul dintre nobili. Noi îi ținem trena. Ăsta e motivul pentru care i-am tolerat compania supărătoare atât de mult timp.

— O para întreagă doar pentru a intra? a întrebat Manet.
Am dat din cap.

Manet a mormăit uitându-se în jur, zărind nobilii bine îmbrăcați adunați în turmă în balconul de deasupra.

— Bine atunci, a zis el. Cred că am învățat ceva azi.

•••

Eolian tocmai începea să se umple, așa că ne-am petrecut timpul jucând cărți. Era doar un joc amical, o mână monotonă, dublă, pentru imitare, dar sărac cum eram, toate mizele mi se păreau mari. Din fericire, Manet a jucat cu precizia unui ceas: fără șmecherii, fără pariuri nebune, fără ghicit.

Simmon a cumpărat primul rând de băuturi și Manet pe-al doilea. De cum luminile de la Eolian și-au pierdut din intensitate, Manet și cu mine am fost cu zece mâini înainte, în mare parte datorită tendinței lui Simmon de a supralicita cu entuziasm. Am băgat în buzunar, cu satisfacție feroce, banul de aramă. Un talant și patru parale.

Un bărbat mai în vârstă și-a făcut drum pe scenă. După o scurtă prezentare făcută de Stanchion, a cântat la mandolină o frumoasă versiune a melodiei de suflet *Ziua târzie a lui Taetn*. Degetele lui erau ușoare, rapide și sigure pe corzi. Dar vocea...

Cele mai multe lucruri se duc odată cu vârsta. Măinile și spinările ne înțepenesc. Privirea ni se întunecă. Pielea se înăsprește și frumusețea dispare. Singura excepție este vocea. Îngrijită corespunzător, o voce devine mai dulce cu vârsta și poate fi folosită în mod regulat.

A lui era ca un vin îndulcit cu miere. A terminat cântecul în aplauze inimoase și după un moment luminile s-au aprins și sala s-a umplut de forfotă.

— Sunt pauze între reprezentații, i-am explicat lui Manet. Ca lumea să poată merge să cumpere băuturi. Tehlu și toți

îngerii lui nu vor putea să te apere dacă vorbești în timpul reprezentației cuiva.

Manet s-a enervat.

— Nu-ți face griji că te fac de râs. Nu sunt barbar.

— Doar te-am avertizat cinstit, am spus. Tu îmi spui ce e periculos în Artizanatul magic. Eu îți spun ce e periculos aici.

— Lăuta lui era diferită, a zis Wilem. Suna diferit de-a ta. Și era mai mică.

M-am chinuit să zâmbesc și am decis să nu fac mare tam-tam din asta.

— Acel fel de lăută se numește mandolină, am spus.

— Ai de gând să cânți, nu? a întrebat Simmon, agitându-se în scaun ca un cățeluș nerăbdător. Ar trebui să cânți cântecul pe care l-ai compus despre Ambrose.

A fredonat un pic, apoi a cântat:

*Un catâr poate învăța magie, un catâr poate avea ceva clasă,
Căci spre deosebire de tânărul Rosey, el e doar pe jumătate
măgar.*

Manet a chicotit în cană. Wilem și-a rupt un zâmbet rar.

— Nu, am spus ferm. Am terminat-o cu Ambrose. Nu mai avem nicio treabă unul cu altul, din punctul meu de vedere.

— Sigur, a zis Wil cu fața nemișcată.

— Vorbesc serios, i-am zis. Nu-mi iese nimic din asta. Acest dus-întors doar îi irită pe profesori.

— A irita e un cuvânt mai degrabă ușor, zise sec Manet. Nu e chiar cel pe care l-aș fi ales eu.

— Îi ești dator, a zis Sim cu ochii sclipind de furie. În plus, nu te vor pedepsi cu Procedura de Nedevenire Membru al Arcanului doar pentru că ai cântat un cântec.

— Nu, a zis Manet. Îi vor mări taxa de școlarizare.

— Cel? a spus Simmon. Nu pot face asta. Taxa de școlarizare se bazează pe interviul de admiteri.

Ecoul sforăitului lui Manet s-a auzit sec în cană, în timp ce mai lua o înghițitură.

— Interviul e doar o bucată din întregul joc. Dacă ai bani, te storc un pic. La fel dacă le faci necazuri.

M-a privit serios.

— O s-o încasezi din două direcții de data asta. De câte ori ai fost adus de coarne în ultimul semestru?

— De două ori, am recunoscut. Dar a doua oară n-a prea fost vina mea.

— Desigur, mi-a aruncat Manet o privire francă. Și de-asta te-au legat și te-au biciuit până a dat sângele, nu? Pentru că n-a fost vina ta?

M-am foit neliniștit pe scaun, simțind de-a lungul spinării cicatricele pe jumătate vindecate.

— În mare parte n-a fost vina mea, am adăugat.

Manet a ridicat din umeri.

— Nu vina e problema. Un arbore nu provoacă o furtună, dar orice nebun știe unde va lovi fulgerul.

Wilem a dat din cap serios.

— La mine acasă e o vorbă: cel mai lung cui se înfige primul. S-a încruntat. Suna mai bine în siareză.

Sim părea tulburat.

— Dar interviul de admiteri încă determină procentul din taxa de învățământ, nu?

Din tonul lui am ghicit că Sim nici nu lua în considerare posibilitatea ca răca personală sau politica să intre în ecuație.

— Pentru cea mai mare parte, a admis Manet. Dar profesorii își aleg propriile întrebări și fiecare dintre ei are un cuvânt de spus.

A început să-și curețe degetele.

— Lui Hemme nu-i pasă de tine și poate duce ranchiună cât de două ori greutatea lui. Ai reușit să-l calci pe nervi pe Lorren și te-a ținut minte. Faci numai necazuri. Ai pierdut o grămadă de ore spre sfârșitul ultimului semestru. Niciun avertisment înainte sau vreo explicație după aceea.

M-a privit cu înțeleș.

Am lăsat capul în jos, știind al naibii de bine că mai multe dintre orele ratate erau parte a uceniciei mele sub îndrumarea lui Manet în Artizanatul magic.

După o clipă, Manet a ridicat din umeri și a continuat.

— Mai presus de toate, te vor testa ca pe un re'lar de data asta. Taxa de școlarizare devine mai mare în anii superiori. Există un motiv pentru care eu am rămas E'lir în tot acest timp.

Mi-a aruncat o privire adâncă.

— Pronosticul meu? Vei fi norocos dacă vei plăti mai puțin de zece talanți.

— Zece talanți.

Sim a tras aer printre dinți și a clătinat din cap cu simpatie.

— Bine că ai bani.

— Nu atât de mulți, am spus.

— Dar de ce? a întrebă Sim. Profesorii l-au amendat pe Ambrose cu aproape douăzeci de talanți după ce ți-a rupt lăuta. Ce-ai făcut cu toți acei bani?

M-am uitat în jos și am lovit ușor cu piciorul cutia lăutei.

— I-ai dat pe o lăută nouă? a întrebă îngrozit Simmon. Douăzeci de talanți? Știi ce ai fi putut cumpăra cu atâția bani?

— O lăută? a întrebă Wilem.

— Nu știam că se poate cheltui atât de mult pe un instrument, a zis Simmon.

— Poți plăti mai mult de-atât, a zis Manet. Sunt asemenea cailor.

Aici conversația s-a împiedicat un pic. Wil și Sim s-au întors să se uite la el, confuzi.

Am râs.

— De fapt, comparația e bună.

Manet a dat din cap cu înțelepciune.

— Știi, există o categorie largă de cai. Poți cumpăra un cal bătrân, care a tras la plug, pentru mai puțin de un talant. Sau poți cumpăra un Vaulder iute cu patruzeci.

— Puțin probabil, a mormăit Wil. Nu pentru un Vaulder adevărat.

Manet a zâmbit.

— Ba așa e. Oricât știi tu că a dat cineva pe un cal vreodată, cu ușurință putea cumpăra o harpă fină sau o vioară.

Simmon a părut uimit de asta.

— Dar tatăl meu a plătit odată 250 pe un Kaepcaen înalt, a zis el.

M-am aplecat într-o parte și am subliniat.

— Blondul de colo are o mandolină de două ori mai scumpă.

— Dar, a zis Simmon. Dar caii au istorie. Poți să crești un cal și apoi să-l vinzi.

— Și mandolina are o istorie, am spus. A fost realizată de însuși Antressor. Are circa 150 de ani.

Mă uitam cum Sim absoarbe informația, privind în jur la toate instrumentele din încăpere.

— Totuși, a zis Sim. Douăzeci de talanți.

A clătinat din cap.

— De ce n-ai așteptat până după admiteri? Ai fi putut cheltui pe lăută ce-ți mai rămânea.

— Am avut nevoie de ea ca să cânt la Cinzeacă, i-am

explicat. Am primit gratuit o cameră și am fost făcut muzician al casei. Dacă nu cânt, nu pot sta acolo.

Era adevărat, dar nu întru totul. Cinzeacă ar fi lăsat-o mai moale dacă i-aș fi explicat situația mea. Dar dacă aș fi așteptat, ar fi trebuit să stau două semestre fără lăută. Ar fi fost ca și cum mi-ar fi lipsit un dinte sau un picior. Ar fi fost ca și cum aș fi stat două semestre cusut la gură. Ar fi fost de neconceput.

— Și n-am cheltuit toți banii pe lăută, am spus. Am mai avut și alte cheltuieli. Concret, am plătit gailetul de la care am împrumutat bani. Au fost șase talanți, dar faptul că am scăpat de datoria la Devi îmi luase o piatră de pe inimă.

Dar acum am simțit aceeași greutate punându-se înapoi. Dacă bănuiala lui Manet era doar pe jumătate adevărată, stăteam mai rău decât m-aș fi gândit.

Din fericire, luminile se diminuaseră și în încăpere se făcuse liniște, salvându-mă de alte explicații. Am privit cum Stanchion a adus-o pe Marie sus, pe scenă. A stat de vorbă cu publicul din apropiere, în timp ce ea și-a acordat vioara și cei din încăpere au început să se așeze.

Îmi plăcea Marie. Era mai înaltă decât majoritatea bărbaților, mândră ca o pisică și vorbea cel puțin patru limbi. Mulți dintre muzicienii din Imre făceau tot posibilul să fie în pas cu moda, sperând să se confunde cu nobilimea, dar Marie purta haine de stradă. Pantaloni de muncă, cizme cu care puteai merge douăzeci de mile.

Nu vreau să spun că era lipsită de rafinament, dacă mă înțelegeți. Nu iubea moda sau zorzoanele. Hainele erau adaptate în mod evident pentru ea, mulate și măgulitoare. În seara asta, purta vișiniu și maro, culorile patroanei ei, Lady Jhale.

Noi, cei patru, am privit scena.

— Trebuie să recunosc, a zis încet Wilem. Cred că Marie

merită toate laudele.

Manet a chicotit încet.

— Asta e o femeie și jumătate, a zis el. Ceea ce înseamnă că e de cinci ori mai femeie decât ar ști oricare dintre voi ce să facă cu ea.

Altă dată o astfel de afirmație ne-ar fi forțat pe noi trei să protestăm. Dar Manet a zis-o fără nicio urmă de ironie în voce, așa că am lăsat-o să treacă. Mai ales că era, probabil, adevărată.

— Nu și în ceea ce mă privește, a zis Simmon. Mereu arată ca și cum ar fi gata să se lupte cu cineva. Sau să se ducă să încalece un cal sălbatic.

— Așa pare.

Manet a chicotit din nou.

— Dacă am trăi vremuri mai bune, s-ar construi un templu pentru o femeie ca asta.

Am tăcut când Marie a terminat de acordat vioara și a început o melodie drăguță, încet și blând ca o briză moale de primăvară.

Deși n-am avut timp să-i spun, Simmon avea mai mult decât dreptate.

Odată, în Cremene și Scaiete, am văzut-o pe Marie lovind cu pumnul în gât un bărbat care o numise „cântăreața asta curvă și guralivă”. L-a lovit și cât era la pământ. Dar numai o dată și nu undeva unde să-l doară mult timp.

Marie a continuat melodia, ritmul lent și dulce a crescut treptat, până când a ajuns la un trap vioi. Genul de ton care te duce cu gândul la dans dacă ai piciorul excepțional de ușor sau ești incredibil de beat.

L-a lăsat să crească până dincolo de puterea oricui de a mai dansa pe el.

Nu mai era un țopăit acum. Sprinta, rapid ca doi copii alergând. M-am minunat de câtă acuratețe și claritate erau

sub degetele ei, în ciuda ritmului frenetic.

Mai repede. Rapid ca o căprioară cu un câine sălbatic pe urme. Am început să mă emoționez, știind că era doar o chestiune de timp înainte ca ea să scape sau să piardă o notă. Dar, cumva, ea a continuat, cu fiecare notă perfectă, clară și puternică și dulce. Degetele-i tremurânde se arcuiiau înalt pe corzi. Încheietura mâinii cu care cânta atârna liberă și leneșă, în ciuda vitezei teribile.

Și mai rapidă. Fața ei era înflăcărată. Brațul abia se mai vedea. Și mai rapidă. Se pregăti, cu picioarele ei lungi înfipse ferm pe scenă, cu vioara proptită de bărbie. Fiecare notă era ascuțită ca ciripitul păsărilor dimineața devreme. Și mai rapidă.

A terminat în grabă și a făcut o plecăciune, fără o singură greșeală.

Nu eram singurul. Wil și Sim aveau sclipiri de transpirație pe frunți.

Degetele lui Manet erau albe unde ținuse strâns marginea mesei.

— Milostivule Tehlu, a zis el cu sufletul la gură. Au muzică de-asta în fiecare noapte?

I-am zâmbit.

— E încă devreme, am spus. Nu m-ai auzit pe mine cântând.

...

Wilem a cumpărat următorul rând de băuturi și discuția noastră s-a transformat într-o bătăfă la adresa Universității. Manet fusese mult prin preajma a mai mult de jumătate dintre profesori, așa că știa mai multe povești scandaloase decât noi toți trei la un loc.

Un lăutist cu o barbă sură, deasă a cântat o versiune agitată a cântecului *En Faeant Morie*.

Apoi, două femei frumoase, una de patruzeci și ceva de

ani și cealaltă suficient de tânără pentru a-i fi fiică, au cântat un duet despre Din-nou-tânărul Laniel, pe care nu-l mai auzisem înainte.

Marie a fost chemată din nou pe scenă, pentru a cânta o bufonerie cu atâta entuziasm, că i-a făcut pe oameni să danseze printre mese. Manet s-a ridicat pe finalul melodiei și ne-a surprins cu picioarele lui iuți. L-am aclamat, iar când a luat loc din nou, era stors și respira greu.

Wil i-a cumpărat o băutură, și Simmon s-a întors către mine cu emoție în ochi.

Nu, am spus.

— Da? N-am de gând s-o cânt. Ți-am spus deja.

Sim s-a dezumflat, cu o dezamăgire atât de profundă, încât nu m-am putut abține să nu râd.

— Am o idee. Voi da un ocol pe-aici. Dacă-l văd pe Threpe, îl pun la curent.

Mi-am făcut loc încet prin camera aglomerată și în timp ce-l căutam din ochi pe Threpe, adevărul e că o căutam pe Denna. N-am văzut-o venind pe ușa din față, dar din cauza muzicii, a oamenilor și în general a forfotei erau șanse s-o fi ratat pur și simplu.

Mi-a luat un sfert de oră să-mi croiesc drum cu grijă prin aglomeratul etaj principal, aruncând o privire la toate fețele și oprindu-mă pe drum ca să discut cu câțiva muzicieni.

Mi-am făcut drum până la al doilea nivel, în timp ce luminile se micșorară. M-am sprijinit de balustradă, pentru a urmări un flautist yllish cântând pe un ton trist, cadențat.

Când luminile au revenit, mi-am continuat căutarea la al doilea etaj al Eolian: un balcon larg, în trepte. Căutarea mea era mai mult un ritual.

Era inutil s-o caut pe Denna, era ca și cum te-ai fi rugat pentru vreme frumoasă.

Dar în seara asta a fost excepția de la regulă. Cum mă

plimbam la al doilea nivel, am zărit-o cu un bărbat înalt, brunet. Mi-am schimbat drumul printre mese, ca să-i întâlnesc ca din întâmplare.

Denna m-a zărit jumătate de minut mai târziu. A zâmbit luminos, entuziasmată, și și-a luat mâna de pe brațul domnului, apropiindu-se de mine.

Bărbatul de lângă ea era mândru ca un uliu și frumos, cu o linie a maxilarului ca o cărămidă cenușie. Purta o cămașă de mătase de un alb orbitor și o jachetă de piele de căprioară vopsită în culoarea sângelui. Cusături de argint. Cataramă și manșetă din argint.

Semăna leit cu un gentilom modegan. Costul hainelor sale, fără a pune la socoteală inelele, mi-ar fi plătit taxa de școlarizare pentru un an întreg.

Denna juca rolul fermecătoarei și atractivei însoțitoare. În trecut o văzusem îmbrăcată la fel ca și mine: cu haine simple, destinate purtatului zilnic și în călătorii. Dar în seara asta purta o rochie lungă de mătase verde. Părul ei închis la culoare era ondulat artistic în jurul feței și lăsat pe umeri. La gât avea un pandantiv de smarald în formă de lacrimă netedă. Se asorta atât de bine cu rochia, că nu putea fi o coincidență.

M-am simțit un pic ponosit pe lângă ea. Mai mult decât un pic. Toate hainele mele dintotdeauna puse la un loc erau patru cămași, două seturi de pantaloni și câteva chestii diverse. Toate la mâna a doua și banale într-un fel. În seara asta purtam ce aveam mai bun, dar sunt sigur că ați înțeles că spunând cel mai bun, nu însemna că era deosebit de rafinat.

Singura excepție era pelerina, darul de la Fela. Era călduroasă și minunată, făcută pe măsura mea, în verde și negru, cu numeroase buzunare în căptușeală. Nu era elegantă sub nicio formă, dar era cel mai bun lucru pe care îl

aveam.

Pe măsură ce m-am apropiat, Denna a făcut un pas înainte și mi-a întins mâna să i-o sărut, gest care părea arogant. Expresia feței sale era reținută, zâmbind politic. Pentru un observator întâmplător, semăna leit din toate punctele de vedere cu o doamnă gingașă, amabilă cu un tânăr muzician sărac.

Din toate, cu excepția ochilor. Erau negri și profunzi, de culoarea cafelei și a ciocolatei. Ochii ei dansau cu amuzament, plini de voieșie. În spatele ei, domnul a avut un mic semn de încruntare atunci când ea mi-a oferit mâna. N-am știut ce joc făcea Denna, dar am putut să-mi ghicesc rolul în el.

Așa că m-am aplecat peste mâna ei, sărutând-o ușor într-o aplecare joasă. Am fost învățat de la o vârstă fragedă manierele de la Curte, așa că știam ce să fac. Oricine se poate îndoi de la mijloc, dar o aplecare bună cere îndemănare.

Aceasta fusese plină de har și măgulitoare, și când am atins dosul mâinii cu buzele, am aruncat mantia la o parte cu o simplă mișcare delicată din încheietură. Ultima parte era cea mai dificilă și am pierdut multe ore exersând-o în oglinda din baie, pentru a obține o mișcare care să arate suficient de firesc.

Denna a făcut o reverență grațioasă, ca o frunză în cădere, și a pășit înapoi, alături de domn.

— Kvothe, acesta este Lordul Kellin Vantenier. Kellin, Kvothe.

Kellin m-a privit din cap până-n picioare, făcându-și o opinie despre mine mai repede decât ai respira o dată scurt și ascuțit. Expresia lui a devenit disprețuitoare și m-a salutat sec. Nu-mi e străin disprețul, dar am fost surprins de cât de mult m-a iritat acest mărunțiș.

— La dispoziția dumneavoastră, domnul meu.

Am făcut o plecăciune politicoasă și am schimbat poziția corpului, astfel că mantia a căzut de pe umăr, descoperindu-mi naiul măiestriei.

Era pe cale să se uite în altă parte, cu dezinteresul obișnuit, când privirea i s-a agățat de bucata luminoasă de argint. Nu era nimic special în materie de bijuterii, dar aici avea o semnificație. Wilem avea dreptate: la Eolian, eram unul dintre nobili.

Și Kellin știa asta. După o clipă de evaluare, mi-a întors gestul. Era mai mult un semn, de fapt. Suficient pentru a fi politicos.

— Numai bine ție și familiei tale, a zis într-o aturană perfectă.

Vocea lui era mai groasă decât a mea, un bas cald și cu accent modegan, care ducea la o ușoară muzicalitate.

Denna și-a înclinat capul în direcția lui.

— Kellin m-a învățat să cânt la harpă.

— Sunt aici pentru a-mi câștiga naiul, a zis el cu vocea lui profundă, plină de încredere.

Cât am vorbit, femeile de la mesele din jur se întorseseră să se uite în direcția lui cu poftă, cu ochii pe jumătate închiși. Vocea lui avea un efect opus vocii mele. Că era și bogat, și frumos era destul de rău. Dar să aibă, mai presus de toate, și o voce ca mierea pe pâinea caldă era de neiertat. Sunetul vocii lui m-a făcut să mă simt ca o pisică apucată de coadă și trasă de păr cu o mână udă.

M-am uitat la mâinile lui.

— Deci, cântați la harpă?

— Harpist se numește, a adăugat țeapăn. Cânt la Pendenhale. Regina instrumentelor.

Am respirat pe jumătate și apoi am închis gura. Minunata harpă din Modegan era regina instrumentelor de cinci sute

de ani. În aceste zile era o curiozitate antică. Am lăsat să treacă, evitând cearta de dragul Dennei.

— Vă veți încerca norocul în seara asta? am întrebat.

Ochii lui Kellin s-au îngustat.

— Norocul n-are nicio legătură atunci când cânt. Dar nu. În seara asta mă bucur de compania doamnei mele Dinael.

A ridicat mâna Dennei la buze și a sărutat-o distant. A privit în jur autoritar la mulțimea murmurândă, ca și cum i-ar fi aparținut.

— Cred că aici voi avea o companie demnă.

M-am uitat la Denna, dar mi-a evitat privirea. Capul îi era înclinat într-o parte, în timp ce se juca cu un cerclu mai devreme ascuns în păr, un smarald mic în formă de lacrimă care se potrivea cu pandantivul de la gât.

Kellin m-a privit din nou. Hainele care veneau prost pe mine. Părul prea scurt pentru a fi la modă, prea lung pentru a fi altceva decât sălbatic.

— Iar tu ești... flautist?

Cel mai lipsit de expresivitate instrument.

— Flautist, am zis ușor. Nu. Prefer lăuta.

Sprâncenele i se ridicară.

— Cânti la lăuta de la Curte?

Zâmbetul meu a devenit rigid, în ciuda eforturilor mele.

— La lăuta membrului unei trupe de teatru.

— A! a zis el râzând, ca și cum lucrurile căpătau sens dintr-odată. Muzică populară!

Am lăsat să treacă și asta, mai ușor decât înainte.

— Ați găsit unde să stați? am întrebat tare. Câțiva dintre noi au luat o masă mai jos, cu o vedere bună la scenă. Sunteți bine-veniți să stați cu noi.

— Domnișoara și cu mine avem deja o masă la al treilea balcon. Kellin a dat din cap înspre Denna. Prefer compania de sus.

Fără ca el să vadă, Denna și-a dat ochii peste cap către mine.

Mi-am păstrat cumpățul și am făcut o nouă reverență politicoasă către el, puțin mai mult decât un dat din cap.

— N-aș vrea să vă rețin.

M-am întors către Denna.

— Doamnă. Pot să te caut peste o vreme?

A oftat, arătând ca o persoană de societate din toate punctele de vedere, cu excepția ochilor, care încă mai râdeau de toată ridicola formalitate a schimbului de replici.

— Sunt sigură că înțelegi, Kvothe. Programul meu este destul de plin în următoarele zile. Dar ai putea să vii în vizită aproape de sfârșitul pauzei, dacă dorești. Am închiriat camere la Grey Man.

— Ești prea amabilă, am spus și am făcut o reverență către ea, mult mai arcuită decât cea pentru Kellin.

În acel moment, ea și-a dat ochii peste cap la mine.

Kellin și-a ridicat brațul, întorcând în acel moment umărul către mine, și cei doi au plecat în mulțime. Privindu-i împreună, mișcându-se cu grație prin mulțime, era ușor să crezi că locul era proprietatea lor sau că măcar se gândiseră probabil să-l cumpere, pentru a-l folosi drept locuință de vară. Numai vechii nobili se mișcau cu o asemenea aroganță naturală, simțind adânc în sufletul lor că totul în lume există doar pentru a-i face pe ei fericiți. Denna se prefăcea minunat, dar pentru Lordul Kellin înfumuratul era la fel de firesc ca respiratul.

I-am privit până când au ajuns la jumătatea scărilor, în drumul către balconul de la etajul trei. Acolo Denna s-a oprit și și-a dus o mână la cap. Apoi s-a uitat îngrijorată pe podea. Cei doi au vorbit scurt și ea i-a arătat podeaua. Kellin a dat din cap și a dispărut pe scări în sus.

Având o presimțire, m-am uitat spre podea și am zărit o

rază de argint în locul în care stătea Denna, lângă balustradă. M-am dus și am stat peste aceasta, obligând doi negustori cealdizi să mă ocolească.

M-am prefăcut că privesc mulțimea de mai jos, până când Denna a venit mai aproape de mine și mi-a pus mâna pe umăr.

— Kvothe, a zis ea îngrijorată. Îmi pare rău că te deranjez, dar se pare că mi-am pierdut un cercl. Ești drăguț să mi-l cauți? Sunt sigură că l-am avut la ureche până mai adineauri.

Am fost de acord și în curând ne-am bucurat de un moment de intimitate, cercetând decent podeaua, cu capetele apropiate. Din fericire, rochia Dennei era în stil modegan, care curge liber și în jurul picioarelor. Dacă ar fi avut o tăietură pe-o parte, cum e acum la modă în Orânduire, imaginea cu ea ghemuită pe podea ar fi fost scandaloasă.

— Pe trupul lui Tehlu, am murmurat. Unde l-ai găsit?

Denna a chicotit încet.

— Șșș. Tu mi-ai sugerat să învăț să cânt la harpă. Kellin e un profesor destul de bun.

— Pedala harpei din Modegan cântărește de cinci ori mai mult ca tine, am spus. E un instrument de cameră. Nu-l vei putea lua cu tine la drum.

S-a oprit din a pretinde că mai caută cerclul și mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Și cine spune că nu voi avea o cameră în care să cânt la harpă?

M-am uitat din nou la podea și am ridicat din umeri cât am putut de mult.

— E destul de bun pentru a învăța, cred. Cum îți place până acum?

— E mai bine decât la liră, zise ea. Deja pot vedea asta. Deși abia dacă pot să cânt *Veverița pe acoperiș*.

— E bun de ceva? i-am zâmbit viclean. Cu mâinile, vreau să spun.

Denna s-a înroșit un pic și m-a privit ca și cum ar fi vrut să mă lovească. Dar și-a amintit unde se află și s-a mulțumit să-și îngusteze ochii.

— Ești îngrozitor, a zis ea. Kellin a fost un adevărat gentleman.

— Tehlu să ne ferească pe toți de un adevărat gentilom, am zis.

A clătinat din cap.

— Am zis-o în adevăratul sens al cuvântului, spuse ea. N-a părăsit niciodată Modegul. E ca un pui într-un coteț.

— Deci, ești Dinael acum? am întrebat.

— Pentru moment. Și doar pentru el, a zis ea, privindu-mă dintr-o parte, cu un zâmbet usturător. Din partea ta încă îmi place mai mult Denna.

— E bine de știut, am spus, apoi am ridicat mâna de pe podea, dezvăluind smaraldul în formă de lacrimă de la cerclu.

Denna a jucat spectacolul găsirii, ținându-l în sus pentru a prinde lumina.

— A! Ia te uită!

M-am ridicat în picioare și am ajutat-o și pe ea. Și-a dat părul pe spate și s-a aplecat spre mine.

— Sunt stângace cu astfel de lucruri, a zis ea.

— Te superi?

Am pășit spre ea să-i înmânez cerclul. Mirosea slab a flori sălbătice. Dar dincolo de asta mirosea a frunze de toamnă. Asemenea părului ei negru, asemenea prafului de pe drum și a aerului înaintea unei furtuni de vară.

— Deci, ce este? i-am spus moale. Al doilea fiu al cuiva?

A dat din cap imperceptibil și o șuviță de păr i-a căzut, mângâindu-mi mâna.

— E un lord adevărat.

— *Skethe te retaa van*, am înjurat eu. Păziți-vă fiii și fiicele.

Denna a râs din nou, în liniște. Corpul ei s-a zdruncinat, încercând să se abțină.

— Stai nemișcată, i-am spus, punând stăpânire pe urechea ei.

Denna a inspirat profund și a expirat, liniștindu-se. Am introdus cercelul prin lobul urechii și m-am dat deoparte. Ea a ridicat o mână să verifice, apoi s-a tras înapoi și a făcut o reverență.

— Îți mulțumesc din suflet pentru tot ajutorul dat.

Am făcut încă o plecăciune către ea. Era la fel de cizelată ca cea de mai devreme, dar era mult mai cinstită.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Denna a zâmbit cu căldură și s-a întors să plece, cu ochii râzând din nou.

•••

Am terminat explorarea de formă a celui de-al doilea etaj, dar Threpe nu părea să fie pe acolo. Nu voiam să risc stânjeneala celei de-a doua întâlniri cu Denna și lordulețul, așa că am decis să nu mă mai duc și la etajul trei.

Sim părea plin de viață, ca de obicei după cea de-a cincea sticlă. Manet era tolănit pe scaun, cu ochii întredeschiși, cu cana odihnindu-i-se pe burta umflată. Wil arăta la fel ca întotdeauna, cu ochii negri imposibil de citit.

— Threpe nu-i de găsit, am spus când m-am așezat. Îmi pare rău.

— Păcat, a zis Sim. A avut noroc să-ți găsească un finanțator?

Am dat din cap cu amărăciune.

— Ambrose a amenințat sau a mituit toți nobilii de pe o rază de câteva sute de mile de aici. Nu vor să aibă de-a face cu mine.

— De ce nu te ia Threpe? a întrebat Wilem. Te place destul

de mult.

Am dat din cap.

— Threpe sprijină deja alți trei muzicieni. Patru chiar, dar doi dintre ei sunt un cuplu căsătorit.

— Patru? a zis Sim îngrozit. E o minune că-și mai permite să mănânce.

Wil a întins gâtul curios și Sim s-a aplecat să-i explice.

— Threpe e conte. Dar proprietățile lui nu sunt chiar atât de extinse. Să sprijine patru muzicieni cu venitul său e un pic... extravagant.

Wil s-a încruntat.

— Băuturile și corzile nu sunt chiar atât de scumpe.

— Un finanțator e răspunzător pentru mai mult de-atât.

Sim a început să înșire pe degete cheltuielile.

— Există un document al patronajului în sine. Apoi, oferă cazare și masă pentru muzicienii săi, un salariu anual, un costum de haine în culorile familiei sale.

— Două costume de haine, în mod tradițional, am intervenit. În fiecare an. Crescând în trupă, n-am apreciat hainele pe care ni le-a dat Seniorul Pârloagă-Sură. Dar zilele astea nu m-am putut abține să nu mă gândesc cât s-ar îmbunătăți garderoba mea cu două noi rânduri de haine.

Simmon a zâmbit când a venit un copil servitor, nelăsând nicio îndoială cu privire la cine era răspunzător pentru paharele cu vin de mure din fața fiecăruia dintre noi. Sim a ridicat paharul într-un toast tăcut și a băut o înghițitură zdravănă. Am ridicat și eu paharul, așa cum a făcut și Wilem, deși, evident, îl durea. Manet a rămas nemișcat și am început să-l suspectez că a ațipit.

— Ceva tot nu e bine, a zis Wilem, lăsând jos paharul. Toți finanțatorii rămân cu buzunarele goale.

— Finanțatorul câștigă reputație, i-am explicat. De aceea muzicienii îi poartă uniforma. În plus, are animatori la

semnul și cuvântul său: petreceri, dansuri, ceremonii. Uneori, ei scriu la cererea lui melodii sau piese de teatru.

Wil a părut încă sceptic.

— Totuși, mi se pare că finanțatorul ia o bucată destul de mică.

— Asta pentru că vezi doar jumătate din imaginea de ansamblu, a zis Manet, ridicându-se în scaun. Ești băiat crescut la oraș. Nu știi cum e să crești într-un sat construit pe moșia cuiva.

— Asta e moșia Lordului Poncington, a zis Manet, folosind un pic de bere vărsată pentru a desena un cerc în centrul mesei. Unde trăiești ca un om de rând ce ești. Manet a ridicat paharul gol al lui Simmon și l-a pus în interiorul cercului.

— Într-o zi, un bărbat se plimba prin oraș purtând culorile Lordului Poncington.

Manet a luat paharul plin cu vin și l-a împins pe masă până când a ajuns lângă cel gol al lui Sim, în interiorul cercului.

— Și acest om cânta pentru toți cei de la hanul local.

Manet a turnat o parte din vin în paharul lui Sim.

Fără vreun îndemn, Sim a zâmbit și l-a băut.

Manet a făcut aceeași mișcare și cu paharul său și a intrat din nou în cerc.

— Luna viitoare au mai venit încă doi purtând culorile sale și au pus de-un spectacol de păpuși.

A turnat mai mult vin, și Simmon l-a răsturnat înapoi.

— Luna viitoare se va ține o piesă de teatru. Din nou.

Acum, Manet și-a luat cana de lemn și a târât-o pe masă în cerc.

— Apoi a apărut omul cu taxele, purtând aceleași culori.

Manet își izbi plin de draci cana goală de masă.

Sim a rămas nedumerit pentru o clipă, apoi și-a ridicat cana și și-a turnat niște bere în ea.

Manet l-a privit și a izbit din nou cana, sever.

Sim a turnat restul de bere în cana lui Manet, râzând.

— Îmi place mai mult vinul de mure, oricum.

— Lordului Poncington îi plac și mai mult taxele, a zis Manet. Și oamenilor le place să se distreze. Și omului cu taxe îi place să nu fie otrăvit și îngropat într-un mormânt puțin adânc în spatele morii vechi.

A luat o gură de bere.

— Așa că toată lumea e fericită.

Wil a privit schimbul de replici cu ochii lui negri, serioși.

— Asta are mai mult sens.

— Nu e întotdeauna atât de mercenar, am spus. Threpe vrea cu adevărat să ajute muzicienii la îmbunătățirea meșteșugului. Unii nobili îi tratează pe artiști ca pe niște cai într-un grajd, am oftat eu. Chiar și asta ar fi mai bun decât ceea ce am acum, care nu e nimic.

— Nu te vinde ieftin, a zis Sim vesel. Așteaptă și vei găsi un finanțator bun. Ai merita. Ești la fel de bun ca oricare muzician de-aici.

Am tăcut, prea mândru să le spun adevărul. Eram sărac într-un fel pe care restul l-ar fi putut înțelege cu greu. Sim era nobil aturan, iar familia lui Wil era de negustori de lână de la Ralien. Ei credeau că a fi sărac înseamnă să n-ai suficienți bani pentru a merge să bei de câte ori vrei.

Cu taxa de școlarizare la orizont, nu îndrăzneam să cheltui nici măcar un bănuț găurit. Nu puteam cumpăra lumânări, cerneală sau hârtie. N-aveam nicio bijuterie s-o amanețez, nici alocație, nici părinți cărora să le scriu acasă. Niciun cămătar respectabil nu mi-ar fi dat nici o para chioară. Deloc surprinzător, pentru că eram un orfan edema ruh fără rădăcini, ale cărui bunuri încăpeau într-un sac. Nici măcar unul prea mare.

M-am ridicat în picioare înainte ca discuția să ajungă în

zone prea puțin plăcute.

— E timpul să fac niște muzică.

Mi-am ridicat cutia lăutei și m-am îndreptat spre locul în care stătea Stanchion, la colțul barului.

— Ce ai pentru noi în seara asta? a întrebat el, trecându-și mâna prin barbă.

— O surpriză.

Stanchion s-a oprit din acțiunea de a lua un scaun.

— E genul de surpriză care va provoca un scandal sau va face oamenii să incendieze localul? a întrebat el.

Am clătinat din cap, zâmbind.

— Bine.

A zâmbit și el și s-a îndreptat spre scenă.

— În cazul ăsta, îmi plac surprizele.

CAPITOLUL 6

Iubire

Stanchion m-a condus pe scenă și a scos un scaun fără spătar. Apoi, a mers în fața scenei pentru a discuta cu publicul. Mi-am pus mantaua pe spătarul scaunului, pe când luminile începeau să se stingă.

Am pus cutia ponosită a lăutei pe podea. Era chiar mai sărăcăcioasă decât mine. Fusesse destul de frumoasă odată, dar cu mulți ani în urmă și la mile depărtare. Acum, mânerele din piele erau crăpate și scorțoase, iar carcasa avea petice în unele locuri. Mai rămăsese numai una dintre clemele originale, una delicată, lucrată din argint. Pe celelalte le înlocuisem cu orice putusem curăța, așa că acum cutia purta ostentativ cleme nepotrivite de aramă strălucitoare și fier tocit.

Dar în interiorul ei era cu totul altceva. În interior era motivul pentru care mă luptam să obțin taxa de școlarizare de mâine. Făcusem o adevărată afacere cu ea, dar chiar și așa mă costase mai mulți bani decât cheltuisem eu vreodată pe un obiect. Atât de mulți bani, că nu mi-am putut permite o cutie care să i se potrivească și a trebuit s-o căptușesc cu zdrențe pe cea pe care o aveam.

Lemnul era de culoarea cafelei închise, a pământului proaspăt întors. Curba concavă se asemena perfect cu șoldul unei femei. Era un ecou tăcut și o încordare strălucită și zdrăgăneală. Lăuta mea. Sufletul meu tangibil.

Auzisem că poeții scriu despre femei. Fac rime și rapsodiază și mint. Am urmărit marinari pe mal privind tăcuți la cum se umflă marea încet. Am văzut soldați cu inima de fier cum li se umplu ochii de lacrimi la culorile

regelui lor fluturând în vânt. Ascultați la mine: acești oameni nu știu nimic despre iubire.

N-o găsești în cuvintele poezilor sau în dorul din ochii marinarilor. Dacă vrei să cunoști iubirea, uită-te la mâinile unui muzician care cântă. El știe.

M-am uitat la publicul meu, care încă mai sporea lent. Simmon mi-a făcut cu mâna entuziasmat și i-am zâmbit în schimb. Am văzut părul alb al contelui Threpe, la balconul de la al doilea etaj acum. Vorbea serios cu un cuplu bine îmbrăcat, gesticulând în direcția mea. Încă mai făcea campanie pentru mine, deși știam amândoi că era o cauză pierdută.

Am scos lăuta din cutia ei ponosită și am început s-o acordez. Nu era cea mai bună lăută din Eolian. Nici pe departe. Gâtul ei era ușor îndoit, dar nu încovoiat. Una dintre chei era slăbită și predispusă la schimbarea tonului.

Am ciupit un acord moale și am dus urechea la corzi. Am ridicat privirea și am putut vedea chipul Dennei, limpede ca luna. Mi-a zâmbit entuziasmată și și-a mișcat degetele sub masă, unde domnul ei n-o putea vedea.

Am atins cu grijă cheia slăbită, trecându-mi mâinile peste lemnul cald al lăutei. Lacul era tocit și zgâriat pe alocuri. Fusese tratată nemilos înainte, dar asta nu o făcea mai puțin minunată.

Deci, da. Avea defecte, dar ce mai contează când totul se rezumă la ce ne dictează inima? Iubim ceea ce iubim. Nu trebuie să existe un motiv. În multe feluri, iubirea prostească este iubire adevărată. Oricine poate iubi un lucru dintr-un motiv. E la fel de ușor ca a pune un ban în buzunar. Dar a iubi ceva în ciuda defectelor... Să le cunoști și să le iubești și pe ele... asta e și rar și pur și perfect.

Stanchion a arătat cu mâna către mine. Au fost aplauze scurte, urmate de o tăcere atentă.

Am ciupit două note și am simțit publicul aplecându-se către mine. Am atins o coardă, am acordat-o ușor și am început să cânt. Înainte ca o mână de note să răsunе, toată lumea a prins tonul. Era *Clopoțelul berbecului*. O melodie pe care păstorii o fluierau de zece mii de ani. Cea mai simplă dintre melodii. O melodie pe care oricine ar putea s-o cante cu o găleată. O găleată e prea mult, de fapt. Două palme ținute căuș ar fi de-ajuns. O singură mână. Două degete chiar.

Era pur și simplu muzică populară.

Există câteva sute de cântece scrise pe ritmul *Clopoțelului berbecului*. Cântece de dragoste și de război. Cântece umoristice, tragice și desfrânate. Nu m-am obosit cu niciunele dintre ele. Fără cuvinte. Doar muzică. Doar sunet.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Lordul Înfumurat cum se apleacă mai aproape de Denna, făcând un gest de dispreț. Am zâmbit, tachinând cu atenție corzile lăutei.

Dar nu după mult timp zâmbetul meu a devenit tensionat. Sudoarea a început să-mi șiroiască pe frunte. M-am cocoșat peste lăută, concentrându-mă la ce trebuia să fac cu mâinile. Degetele mi s-au repezit, apoi au dansat, apoi au zburat.

Am cântat tare ca o furtună cu grindină, ca o bătaie de ciocan pe aramă. Am cântat moale ca soarele pe grâul de toamnă, blând ca o frunză singură în bătaia vântului. Nu după mult timp, respirația a început să-mi obosească. Buzele mi s-au îngustat, devenind palide.

Înaintând spre refrenul de la mijloc, am scuturat din cap pentru a-mi da părul din ochi. Sudoarea a zburat într-un arc peste lemnul scenei. Am respirat greu, cu pieptul lucrând ca un burduf, încordat ca un cal care aleargă în spume.

Cântecul răsună, cu fiecare notă veselă și clară. Aproape m-am încurcat o dată. Ritmul s-a poticnit o fracțiune de

secundă... Apoi mi-am revenit într-un fel, l-am dus mai departe și am reușit să termin linia de final, ciupind notele dulci și ușoare, în ciuda faptului că degetele mele erau un blur obosit.

Apoi, tocmai când era evident că n-am cum să mai rezist încă un moment, ultimul acord a răsunat în încăpere și eu m-am prăbușit în scaun, epuizat.

Publicul a izbucnit în aplauze furtunoase.

Dar nu tot publicul. Împrăștiate prin încăpere, câteva zeci au izbucnit în râs, lovind cu pumnii în masă și tăvălindu-se pe jos, strigându-și amuzamentul.

Aplauzele s-au risipit și au murit aproape instantaneu. Bărbații și femeile s-au oprit cu mâinile la jumătatea aplauzelor ca să se uite la cei care râdeau. Unii păreau furioși, alții nedumeriți. Mulți erau ofensați în mod clar în numele meu și murmure furioase au început să cutreiere prin încăpere.

Înainte ca orice discuție serioasă să prindă rădăcini, am produs o singură notă înaltă și am ridicat o mână, captându-le din nou atenția. Nu terminasem. Nici pe jumătate.

M-am foit în scaun și mi-am rotit umerii. Am lovit coarda cu degetul mare o dată, am atins cheia care se slăbise și am trecut fără efort la a doua melodie.

Era una scrisă de Illien: *Tintatatornin*. Mă îndoiesc că ați auzit de ea. E o ciudățenie în comparație cu alte lucrări ale lui Illien. În primul rând, n-are versuri.

În al doilea rând, deși e un cântec frumos, nu te atrage sau nu te mișcă asemenea celor mai cunoscute ale lui.

Cel mai important, e din cale afară de dificil de cântat. Tatăl meu îl numea cel mai bun cântec scris vreodată pentru cincisprezece degete. El m-a pus să-l cânt când eram prea plin de mine și simțea că am nevoie de un pic de smerenie. E suficient să spun că am repetat cu regularitate, uneori mai

mult decât o dată pe zi.

Așa că am cântat *Tintatatornin*. M-am aplecat din nou în scaun și mi-am încrucișat gleznela, pentru a mă relaxa un pic. Măinile mi s-au plimbat alene pe corzi. După primul refren, am tras o gură de aer și am oftat scurt, ca un băiețel rămas în casă într-o zi însorită. Ochii au început să-mi rătăcească fără țintă prin încăperea, plictisiți.

Cântând încă, m-am mișcat nervos în scaun, încercând să găsesc o poziție confortabilă și n-am reușit. M-am încruntat, m-am ridicat și m-am uitat la scaun ca și cum acesta era de vină. Apoi mi-am reluat locul, cu o expresie de disconfort pe față.

În tot acest timp, zecile de mii de note ale *Tintatatorninului* au dansat și au petrecut. Am făcut o pauză între două refrene, pentru a mă scărpinga leneș după ureche.

Eram atât de profund implicat în rolul pe care-l jucam, încât simțeam cum mă umflă căscatul. L-am lăsat să iasă pe deplin, atât de larg și de lung, că cei din rândul din față mi-au putut număra dinții. Am dat din cap ca să-l alung și mi-am șters lacrimile din ochi cu mâneca.

În tot acel timp, *Tintatatornin* a zburdat prin aer. Armonia nebună și contrapunctul s-au împletit și apoi s-au distanțat. Toate fără cusur, dulci și ușoare ca respirația. Când a venit sfârșitul, punând împreună o duzină de fire încurcate din cântec, n-am făcut nicio înfloritură. Pur și simplu m-am oprit și m-am frecat un pic la ochi. Nu tu crescendo. Nu tu arc. Nu tu nimic. Mi-am desprins degetele distrat și m-am aplecat pentru a pune lăuta înapoi în cutie.

De data asta mai întâi s-a răs. Aceleași persoane ca mai devreme, urlând și bătând cu pumnii în mese de două ori mai tare ca înainte. Oamenii mei. Muzicanții. Am lăsat deoparte plictiseala care mi se citea pe față și le-am zâmbit

anume.

Aplauzele au urmat câteva bătăi de inimă mai târziu, dar erau împrăștiate și confuze. Chiar și după ce luminile din încăpere s-au aprins, atmosfera se transformase într-o sută de murmure prin toată camera.

Marie s-a repezit să mă felicite cât coboram scările, cu fața zâmbitoare. Mi-a strâns mâna și m-a bătut pe spate. A fost prima dintr-un șir lung de muzicanți. Înainte de a mă împotmoli, Marie m-a luat de braț și m-a condus înapoi la masă.

— Doamne, băiete, a zis Manet. Ești ca un mic rege aici.

— Asta nu e nici pe jumătate din atenția obișnuită, a zis Wilem. În mod normal, încă mai e ovaționat când ajunge înapoi la masă. Fetele se calcă în picioare și-i presară flori în cale.

Sim s-a uitat curios prin încăpere.

— Reacția e... a bâjbăit după un cuvânt. Mixtă. Oare de ce?

— Pentru că tânărul șase-corzi de aici e atât de iscusit, că abia se abține să nu se taie, a zis Stanchion făcându-și drum spre masa noastră.

— Ai observat și tu? a întrebat sec Manet.

— Taci, zise Marie. A fost genial.

Stanchion a oftat și a clătinat din cap.

— Eu, unul, aș vrea să știu despre ce discutăm, a punctat Wilem.

— Kvothe a cântat aici cel mai banal cântec din lume și a dat impresia că toarce aur pe fuior, a zis Marie. Apoi a luat o bucată de melodie adevărată, ceva ce numai o mână de oameni ar putea cânta, și a făcut-o să pară atât de ușoară, de parcă și un copil ar fi putut s-o cânte la un fluier de tinichea.

— Nu neg că a fost cântată cu talent, a zis Stanchion.

Problema e modul în care a făcut-o. Toți cei care au sărit să aplaude prima melodie se simt ca niște fraieri. Simt că s-a jucat cu ei.

— Și ăsta e adevărul, a subliniat Marie. Un interpret manipulează publicul. ăsta e rolul glumei.

— Oamenilor nu le place să fie păcăliți, a răspuns Stanchion. De fapt, urăsc asta. Nimănui nu-i place să i se facă o farsă.

— Practic vorbind, a intervenit rânjind Simmon, a cântat² gluma la lăută.

Toată lumea s-a întors să se uite la el, și zâmbetul lui a pălit.

— Înțelegeți? A făcut o glumă. Pe lăută.

Și-a lăsat privirea în jos, zâmbetul i-a dispărut, iar fața i s-a îmbujorat.

— Scuze.

Marie a râs încet.

Manet a ridicat glasul.

— Deci, e mai mult o problemă de două feluri de public, a zis el încet. Sunt cei care știu destulă muzică pentru a înțelege gluma și cei care au nevoie de cineva să le-o explice.

Marie a făcut un gest triumfător spre Manet.

— Exact, a zis ea către Stanchion. Dacă vii aici și nu ești în stare să înțelegi singur gluma, atunci meriți să fii dus un pic de nas.

— Doar că multe dintre aceste persoane fac parte din mica nobilime, a zis Stanchion. Și deșteptul ăsta încă n-are sponsor.

— Cum așa? a zis Marie. Threpe a dat de veste de luni bune. Cum de nu te-a săltat nimeni?

— Ambrose Makar, i-am explicat.

² Joc de cuvinte; *to play* (engl.) – a cânta, a te juca. (n.tr.)

Pe fața ei nu s-a văzut că l-ar ști.

— E muzician?

— *Fiul unui baron*, a zis Wilem.

S-a încruntat perplexă.

— Cum e posibil să te țină departe de un finanțator?

— Mult timp liber și de două ori mai mulți bani decât Dumnezeu, am spus sec.

— Tatăl lui e unul dintre cei mai puternici oameni din Vintas, a adăugat Manet, apoi s-a întors spre Simmon. Al câtelea e, al șaisprezecelea în linie la tron?

— Al treisprezecelea, a zis Simmon ursuz. Întreaga familie Surthen a pierit pe mare în urmă cu două luni. Ambrose nu mai tace zicând că tatăl lui e la douăsprezece locuri de a fi rege.

Manet s-a întors către Marie.

— Ideea e că acest fiu al baronului a primit toată puterea și nu-i e frică s-o arate.

— Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să menționez și că tânărul Kvothe nu e cel mai monden din Orânduire, a zis Stanchion.

Și-a dres glasul.

— După cum a reieșit din reprezentația din seara asta.

— Nu-mi place când mi se spune tânărul Kvothe, i-am zis lui Sim aparte.

Mi-a aruncat o privire înțelegătoare.

— Eu tot cred că a fost genial, a zis Marie, întorcându-se spre Stanchion și punând ferm piciorul în prag. E cel mai inteligent gest pe care l-a făcut cineva aici în ultima lună, și tu știi asta.

I-am pus mâna pe braț lui Marie.

— Are dreptate, am spus. A fost o prostie.

Am ridicat din umeri șovăielnic.

— Sau cel puțin ar fi dacă aş avea cea mai mică speranță

să fac rost de un sponsor. L-am privit pe Stanchion în ochi. Dar n-am. Amândoi știm că Ambrose a otrăvit acel puț pentru mine.

— Puțurile nu rămân otrăvite veșnic, a zis Stanchion.

Am ridicat din umeri.

— Atunci ce zici de asta? Aș prefera să cânt piese care să-mi amuze prietenii mai degrabă decât să le fac pe plac celor care nu mă privesc cu ochi buni din cauza zvonurilor.

Stanchion a luat o gură de aer, apoi s-a grăbit să răspundă.

— Mi se pare corect, a zis el, zâmbind ușor.

În scurta acalmie care a urmat, Manet și-a dres serios glasul și privirea i-a țâșnit în jurul mesei. Am înțeles indiciul și am făcut o rundă de prezentări.

— Stanchion, i-ai cunoscut deja pe colegii mei Wil și Sim. El este Manet, student și uneori mentorul meu la Universitate. Toată lumea, acesta este Stanchion: gazdă, proprietar și stăpân al Eolianului.

— Încântat de cunoștință, a zis Stanchion, dând politicos din cap înainte de a privi emoționat în jur. Că ai pomenit de gazdă, eu ar trebui să-mi văd de treabă.

M-a mângâiat pe spate când s-a întors să plece.

— Să văd dacă pot stinge câteva incendii, dacă tot m-am apucat.

I-am zâmbit în semn de mulțumire, apoi am făcut un gest amplu.

— Toată lumea, ea este Marie. După cum deja ați auzit cu urechile voastre, cel mai bun muzician la Eolian. După cum puteți vedea cu propriii ochi, cea mai frumoasă femeie pe o rază de o mie de mile. După cum vă discerne mintea, cea mai înțeleaptă dintre...

Zâmbind, a intervenit peste mine.

— Dacă-aș fi înțeleaptă pe jumătate cât sunt de înaltă, n-aș

mai face niciun pas să te apăr, a zis ea. Bietul Threpe chiar a ieșit la tăiere pentru tine în tot acest timp?

Am dat din cap.

— I-am spus că e o cauză pierdută.

— Este, dacă te strâmbi la oameni, a zis ea. Jur că n-am mai întâlnit pe nimeni care să aibă talentul tău de a enerva lumea. Dacă n-ai fi avut un farmec înnăscut, cineva te-ar fi înjunghiat până acum.

— Presupui tu, am murmurat.

Marie s-a întors cu fața la prietenii mei de la masă.

— E o plăcere să vă cunosc pe toți.

Wil a dat din cap și Sim a zâmbit. Manet totuși s-a ridicat în picioare cu o mișcare lină și a întins mâna. Marie i-a luat-o, iar Manet a strâns-o călduros într-a lui.

— Marie, a zis el. Mă intrigi. E vreo șansă să-ți cumpăr o băutură și să mă bucur de plăcerea unei conversații cu tine la un moment dat în seara asta?

N-am putut face nimic altceva decât să mă holbez la el. Stând acolo, cei doi arătau ca niște încheieri ale unor cărți care nu se potriveau. Marie era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Manet, iar cizmele îi făceau picioarele să pară și mai lungi decât erau.

Manet, pe de altă parte, arăta ca de obicei, cărunț și despletit și mai bătrân decât Marie cu cel puțin un deceniu.

Marie a clipit și a întins capul un pic, ca și cum ar fi bătut-o gândul.

— Sunt cu niște prieteni acum, a zis ea. Ar putea să se facă târziu până termin cu ei.

— Nu contează pentru mine, a zis Manet ușor. Sunt dispus să renunț la o parte din somn pentru asta. Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când am avut parte de compania unei femei care știe să vorbească ferm și fără ezitare. Genul tău de femeie nu se găsește pe toate drumurile.

Marie l-a privit din nou.

Manet i-a întâlnit ochii și i-a trimis un zâmbet atât de încrezător și de fermecător, că locul lui ar fi fost pe scenă.

— Nu vreau să te țin departe de prieteni, a zis el. Dar ești prima cântăreață din ultimii zece ani care îmi face picioarele să joace. Mi se pare că să-ți ofer o băutură e cel mai mărunț gest pe care pot să-l fac.

Marie i-a zâmbit și ea, pe jumătate amuzată, pe jumătate crispată.

— Sunt la al doilea etaj momentan, a zis ea, arătând spre trepte. Dar ar trebui să scap în, să zicem, două ore...

— Ești teribil de bună, a zis el. Să vin eu să te caut?

— Așa ar trebui, a zis ea.

Apoi i-a aruncat o privire atentă, în timp ce se întorcea să plece.

Manet și-a reluat locul pe scaun și a luat o înghițitură.

Simmon părea la fel de uluit ca noi toți.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el.

Manet a chicotit în barbă și s-a lăsat pe spate în scaun, sprijinindu-și cana pe piept.

— Asta, a zis mândru, e ceva ce eu înțeleg și voi, băiețeei, nu înțelegeți. Luați-vă notițe. Luați aminte.

●●●

Când membrii nobilimii doresc să-i arate unui muzician aprecierea lor, îi dau bani. Când am început să cânt la Eolian, am primit câteva cadouri și pentru un timp acestea au fost suficiente pentru a mă ajuta la plata taxei de școlarizare și pentru a-mi ține măcar puțin capul la suprafață. Dar Ambrose a insistat în campania lui împotriva mea și au trecut luni întregi de când nu mai primisem ceva de genul ăsta.

Muzicanții sunt mai săraci decât mica nobilime, dar încă se mai bucură de un spectacol. Deci, când îți apreciază

reprezentăția, îți cumpără băuturi. Țasta era motivul real pentru care eram în seara asta la Eolian.

Manet s-a dus să aducă o cârpă umedă de la bar, să curețe masa, ca să putem juca încă o partidă de cărți. Înainte de a se întoarce, un tânăr flautist cealdiz a venit să întrebe dacă erau șanse să ne facă cinste cu un rând.

I-am oferit șansa până la urmă. I-a făcut cu ochiul unei chelnerițe din apropiere și fiecare dintre noi a comandat ce-i plăcea cel mai mult, și în plus, o bere pentru Manet.

Am băut, am jucat cărți și am ascultat muzică. Manet și cu mine am avut o serie de cărți proaste și am pierdut trei mâini la rând. Mi-a afectat starea de spirit, dar nici pe departe la fel de mult ca bănuielele lui Stanchion, care putea avea dreptate cu ceea ce zisese.

Un sponsor bogat mi-ar fi rezolvat multe dintre probleme. Chiar și un sponsor sărac ar fi putut să-mi dea un mic spațiu pentru a respira, din punct de vedere financiar. Dacă nici asta, măcar cineva de la care să pot împrumuta bani când eram strâns cu ușa, în loc să fac afaceri cu oameni periculoși.

În timp ce mintea îmi era ocupată, am mizat greșit și am mai pierdut o mână, ceea ce ne-a dus la patru mâini pierdute la rând, cu pierderea jocului la orizont.

Manet se chiora la mine, în timp ce făcea cărțile.

— Uite un abecedar pentru intrarea în joc.

A ridicat mâna, împungând nervos aerul cu trei degete.

— Să presupunem că ai trei cărți de pică în mână și că jos sunt cinci de pică.

Ridică și cealaltă mână, cu degetele răsfirate.

— Câte cărți de pică sunt în total?

S-a lăsat pe spate în scaun, cu brațele încrucișate.

— Nu te grăbi.

— Încă nu a revenit după ce a văzut că Marie e dispusă să

bea ceva cu tine, a spus sec Wilem. Și noi la fel.

— Nu și eu, a ciripit Simmon. Știam că ești în stare.

Am fost întrerupți de sosirea lui Lily, una dintre chelnerițele obișnuite de la Eolian.

— Ce se întâmplă aici? a zis ea jucăuș. Dă cineva o petrecere frumoasă?

— Lily, dacă ți-aș cere să bei un pahar cu mine, ai fi de acord? a întrebat Simmon.

— Sigur, a zis ea cu ușurință. Dar nu pentru foarte mult timp.

I-a pus mâna pe umăr.

— Domnilor, aveți noroc. Un admirator anonim de muzică bună s-a oferit să facă cinste cu un rând de băuturi.

— Un carcalete pentru mine, a zis Wilem.

— Mied, a zis Simmon zâmbind.

— Eu vreau un șpriț, am spus.

Manet a ridicat o sprânceană.

— Un șpriț, da? a întrebat el, zgâindu-se la mine. Vreau și eu unul.

I-a aruncat chelneriței o privire cu subînțeles și a făcut un semn cu capul către mine.

— La fel ca al lui, desigur.

— Serios? a zis Lily, apoi a ridicat din umeri. Vine într-o clipită.

— Acum, că ai impresionat pe toată lumea, te poți distra, da? a întrebat Simmon. Cu ceva despre un catâr...?

— Pentru ultima dată, nu, am spus. Am terminat cu Ambrose. Nu mai câștig nimic dacă-l contrez.

— I-ai rupt mâna, a zis Wil. Cred că mai contrat de-atât nu poate fi.

— Mi-a spart lăuta, am spus. Suntem chit. Eu sunt gata să las trecutul în urmă.

— Pe naiba, a zis Sim. I-ai turnat jumătate de kilogram de

unt rânced în lampă. I-ai slăbit chingile de la șa...

— Gura, mâini negre! am spus, privind în jur. Asta a fost cu aproape o lună în urmă și nimeni în afară de voi doi nu știe c-am fost eu. Și acum Manet. Și toată lumea în jur.

Sim s-a înroșit jenat și conversația s-a oprit până când Lily s-a întors cu băuturile noastre. Carcaletele lui Wil era în paharul lui obișnuit din piatră. Miedul lui Sim strălucea auriu într-un pahar înalt. Manet și cu mine am primit căni din lemn.

Manet a zâmbit.

— Nu-mi amintesc ultima dată când am comandat un șpriț, a meditat el. Nu cred că am comandat vreodată vreunul pentru mine.

— Tu ești singura persoană pe care o cunosc să mai fi băut vreodată, a zis Sim. Kvothe, prezent aici, le dă pe gât ca nimeni altul. Trei sau patru într-o noapte.

Manet a ridicat o sprânceană stufoasă către mine.

— Ei nu știu? a întrebat el.

Am scuturat din cap în timp ce beam din cană, neștiind dacă să mă amuz sau să mă rușinez.

Manet a împins cana în fața lui Simmon, care a ridicat-o și a luat o înghițitură. S-a încruntat și a mai luat una.

— Apă?

Manet a dat din cap.

— E un truc vechi al curvelor. Le ții de vorbă în cârciuma de la bordel și vrei să le arăți că nu ești ca ceilalți. Că ești un bărbat rafinat. Deci, te oferi să le cumperi o băutură.

S-a întins peste masă și a luat cana înapoi de la Sim.

— Dar sunt la muncă. Nu vor să bea. Vor mai degrabă banii. Așa că ele comandă un șpriț sau altceva. Tu dai banii, barmanul le dă apă și la sfârșitul nopții împart banii cu acesta. Dacă sunt bune ascultătoare, pot face la fel de mulți bani în bar ca în pat.

Am fost de acord.

— De fapt, împărțim în trei. O treime ia gazda, o treime barmanul și a treia eu.

— Îțiiei țeapă în cazul ăsta, a zis Manet sincer. Barmanul ar trebui să-și ia partea de la gazdă.

— Nu te-am văzut să-i comanzi șpriț lui Cinzeacă, a zis Sim.

— Acolo trebuie să fie mied Greysdale, a zis Wil. Comanzi doar din acela.

— Și eu am comandat Greysdale, a protestat Sim. Are gust de castraveți dulci și pipi. În afară de asta...

Sim o luase pe arătură.

— E foarte scump? a întrebat Manet zâmbind. N-ar avea sens să treci prin toate astea pentru o bere scurtă, nu?

— Ei știu ce vreau când comand Greysdale la Cinzeacă, i-am spus. Dacă aș fi comandat ceva care de fapt nu exista, te-ai fi prins ușor.

— Cum de știi despre asta? l-a întrebat Sim pe Manet.

Manet a chicotit.

— Nu există trucuri noi pentru un câine bătrân ca mine, a zis el.

Luminile au început să se stingă și ne-am întors cu fața spre scenă.

Noaptea a luat-o razna din acel moment. Manet a plecat după pășuni mai verzi, în timp ce Wil, Sim și cu mine am făcut tot posibilul să păstrăm masa fără pahare, în timp ce muzicanții ne cumpărau rând după rând de băuturi. Un număr obscen de băuturi, într-adevăr. Mai multe decât aș fi îndrăznit să sper vreodată.

Am băut în general șpriț, pentru că scopul mersului la Eolian era să strâng bani pentru taxa de școlarizare. Wil și Sim au comandat și ei câteva rânduri, acum, că știau trucul.

Am fost dublu recunoscător, căci altfel aş fi fost obligat să-i duc acasă într-o roabă.

În cele din urmă, tustrei ne-am săturat de muzică, bârfă şi, în cazul lui Sim, de urmărirea fără folos a chelnerişelor.

Înainte să plecăm, m-am oprit pentru o conversaţie discretă cu barmanul, în care am adus în discuţie diferenţa dintre o jumătate şi o treime. La sfârşitul negocierii noastre, am încasat un talant întreg şi şase firfirei. Majoritatea banilor erau din băuturile pe care colegii mei muzicanţi mi le cumpăraseră în seara asta.

Am adunat monedele din traistă: *trei talanţi întregi*.

Negocierile mi-au adus profit şi două sticle maronii.

— Ce-i asta? m-a întrebat Sim când vâram sticlele în cutia lăutei.

— Bere Bredon.

Am mutat zdrenţele pe care le foloseam să înfăşor lăuta, ca să nu se zgârie.

— Bredon e mai apropiată de pâine decât de bere, a zis Wil cu glas gros, dispreţuitor.

Sim a dat din cap a acord, făcând o faţă.

— Nu-mi place să-mi mestec băutura.

— Nu e chiar atât de rea, am spus defensiv. În micile regate, o beau femeile însărcinate. Arwyl a amintit asta într-una dintre prelegerile sale. Fac o infuzie cu polen de flori, ulei de peşte şi sămburi de cireşe. Are tot felul de substanţe nutritive.

— Kvothe, nu te judecăm.

Wilem mi-a pus mâna pe umăr, cu îngrijorare pe faţă.

— Pe mine şi pe Sim nu ne deranjează faptul că eşti o gravidă yllish.

Simmon a făcut ca porcul, apoi a râs de faptul că a făcut ca porcul.

Tustrei ne-am pornit înapoi spre Universitate, trecând

peste bolta Podului de Piatră. Și cum nu era nimeni prin preajmă să ne audă, am cântat pentru Sim *Catârule, catârule*.

Wil și Sim au mers ușor împleticit spre camerele lor din Morisică. Dar eu nu voiam să mă culc și am continuat să rătăcesc pe străzile goale ale Universității, respirând aerul rece al nopții.

Am trecut pe lângă fațadele întunecate ale magazinelor de pomezi, ale sticlărilor și legătoriilor de cărți. Am trecut peste un gazon tăiat meticulos, mirosind aroma clară, prăfuită a frunzelor de toamnă și cea a ierbii verzi de dedesubt. Aproape toate hanurile și bodegile erau în întuneric, dar în bordeluri luminile ardeau.

Piatra cenușie din Sala Magiștrilor era argintată de lumina lunii. O singură lumină slabă ardea în interior, luminând fereastra cu vitralii înfățișându-l pe Teccam în poziția sa clasică: în picioarele goale la intrarea peșterii sale, vorbind unei mulțimi de tineri studenți.

Am trecut de Creuzete, cu nenumăratele sale coșuri ițindu-se întunecate și negre de fum pe cerul luminat de lună. Chiar și pe timp de nopți mirosea a amoniac și a flori carbonizate, a acid și a alcool: o mie de mirosuri amestecate, care se infiltraseră de-a lungul secolelor în piatra clădirii.

Ultimele erau Arhivele. Înalte de cinci etaje și fără ferestre, îmi aminteau de un turn uriaș de piatră. Ușile sale masive erau închise, dar am putut vedea lumina roșiatică a lămpilor simpatetice țâșnind pe la marginile ușii.

Pe timpul admiterii, Magistrul Lorren ținea Arhivele deschise pe timpul nopții, astfel încât toți membrii Arcanumului să poată studia cât le poftea inima. Toți membrii, cu excepția unuia, desigur.

M-am întors la Cinzeacă și am găsit hanul întunecat și tăcut. Aveam o cheie pentru ușa din spate, dar decât să mă

împiedic prin întuneric, am preferat să mă îndrept către aleea din apropiere. Piciorul drept pe butoiul cu apă de ploaie, piciorul stâng pe pervazul ferestrei, mâna stângă pe grilajul de fier. M-am cățărat în liniște până la al treilea etaj, unde era fereastra mea, am tras cu o sârmă de zăvorul de la geam și am intrat.

Era beznă și eram prea obosit ca să mă mai duc să iau lumină din șemineul de jos. Așa că am atins fitilul de la lampa de lângă patul meu, punând un pic de ulei pe degete. Apoi am murmurat o legătură și mi-am simțit brațul răcindu-se, în timp ce căldura îl părăsea. Inițial nu s-a întâmplat nimic și m-am încruntat, concentrându-mă să risipesc negura vagă de alcool. Frigul s-a stabilit adânc în braț, făcându-mă să tremur, dar în cele din urmă fitilul s-a aprins.

Înfrigurat acum, am închis fereastra și m-am uitat prin cămăruța cu tavan înclinat și pat îngust. Surprinzător, mi-am dat seama că n-aș fi vrut să fiu nicăieri altundeva în cele patru zări. M-am simțit aproape ca acasă.

Poate vouă asta nu vi se pare ciudat, dar pentru mine era ciudat. Crescând printre edema ruh, pentru mine acasă nu era niciodată un loc. Acasă era un grup de căruțe și de cântece în jurul unui foc de tabără. Uciderea trupei mele a însemnat pentru mine mai mult decât pierderea familiei și a prietenilor din copilărie. A fost ca și cum întreaga mea lume fusese arsă din temelii.

Acum, după aproape un an la Universitate, începusem să mă simt ca și cum aparțineam de aici. Era un sentiment ciudat atașamentul acesta pentru un loc. Într-un fel era reconfortant, dar ruahul din mine era agitat, se revolta ca o plantă la gândul înrădăcinării.

Ducându-mă să mă culc, m-am întrebat ce-ar crede tatăl meu despre mine.

CAPITOLUL 7

Admiteri

În dimineața următoare mi-am dat cu apă pe față și m-am târât la parter. Cârциuma lui Cinzeacă începea să se umple cu oameni care căutau un prânz devreme, iar câțiva studenți neconsolați își începeau ziua bând.

Încă epuizat de la lipsa de somn, m-am așezat la masa mea obișnuită din colț și am început să mă frământ cu privire la interviul care urma.

Kilvin și Elxa Dal nu mă îngrijorau. Eram pregătit pentru întrebările lor. Același lucru era valabil în mare măsură și pentru Arwyl. Dar ceilalți profesori reprezentau pentru mine mistere mai mari sau mai mici.

În fiecare semestru, fiecare profesor punea o selecție de cărți la avizierul din Tomuri, sala de lectură din Arhive. Pentru studiul e'lrilor de rang inferior erau texte de bază, iar pentru re'lari și el'the erau lucrări din ce în ce mai complexe.

Aceste cărți dezvăluiau ceea ce erau considerate de profesori cunoștințe valoroase.

Erau cărțile pe care un student inteligent le citea înainte de admiteri.

Dar eu nu puteam umbla în Tomuri, ca toți ceilalți. Eram singurul student din ultimele câteva zeci de ani care avea interzis la Arhive și toată lumea știa despre asta. Tomuri era singura cameră bine iluminată din întreaga clădire și pe timpul admiterilor acolo erau întotdeauna oameni citind.

Așa că am fost nevoit să găsesc copii ale textelor dorite de profesori îngropate în Stive.

Ați fi uimiți cât de multe versiuni ale aceleiași cărți pot exista. Dacă aveam noroc, volumul pe care-l găseam era

identic cu cel pe care profesorul îl pusese deoparte în Tomuri. De cele mai multe ori însă, versiunile găsite de mine erau expirate, epurate sau prost traduse.

Am citit cât am putut în ultimele câteva nopți, dar vânătoarea cărților mi-a luat timp prețios și eram încă teribil de nepregătit.

Eram pierdut în aceste gânduri anxioase, când vocea lui Cinzeacă mi-a atras atenția.

— De fapt, uite-l pe Kvothe chiar acolo, a zis el.

M-am uitat într-acolo pentru a vedea o femeie stând la bar. Nu era îmbrăcată ca o studentă. Purta o rochie vișinie elaborată, cu fuste lungi, strâmte în talie, și mănuși până la coate, asortate cu rochia.

Mișcându-se fără grabă, reuși să coboare de pe scaun fără să-și încurce picioarele și se îndreptă spre masa mea. Părul ei blond era ondulat artistic și buzele îi erau vopsite într-un roșu-aprins. Nu m-am putut abține să nu mă întreb ce făcea una ca ea la Cinzeacă.

— Tu ești cel care i-a rupt mâna puștiului Ambrose Makar? a întrebat ea.

Vorbea aturana cu un accent modegan gros și muzical. Deși asta o făcea un pic greu de înțeles, aș minți dacă aș spune că nu l-am considerat atrăgător. Accentul modegan emana practic sexualitate.

— Așa am făcut, am spus. N-a fost neapărat intenționat. Dar așa am făcut.

— Atunci ar trebui să mă lași să-ți cumpăr ceva de băut, zise ea cu tonul unei femei care știe cum stă treaba.

I-am zâmbit, dorindu-mi să rămân treaz mai mult de zece minute înainte să mă zăpăcească.

— Nu ești prima care îmi cumpără de băut din acest motiv, am zis onest. Dacă insiști, voi lua un mied Greysdale.

Am privit-o întorcându-se la bar. Dacă era studentă, era

nouă. Dacă ar fi fost aici de mai mult de câteva zile, aş fi auzit de ea de la Sim, care cunoştea toate fetele frumoase din oraş, făcându-le curte cu entuziasm sincer.

Femeia modegană se întoarse o clipă mai târziu şi se așeză în fața mea, împingând o cană de lemn pe masă. Cinzeacă abia o spălase, pentru că degetele mânușii ei vișinii erau umede în locul cu care cuprinsese mânerul.

Și-a ridicat paharul umplut cu un vin de un roșu-aprins.

— Pentru Ambrose Makar, a zis ea cu o ferocitate bruscă. Să cadă într-un puț și să moară.

Am luat cana și am băut o înghițitură, întrebându-mă dacă mai era vreo femeie pe o rază de cincizeci de mile față de Universitate pe care Ambrose să n-o fi tratat urât. Mi-am șters discret mâna pe pantaloni.

Femeia a luat o înghițitură zdravănă și a trântit paharul. Pupilele ei erau imense. Devreme cum era, apucase să bea destul de mult.

Am simțit brusc miros de nucșoară și prune. Am mirosit cana, apoi m-am uitat pe masă, gândindu-mă că cineva ar fi putut vărsa o băutură. Dar nu era nimic.

Femeia din fața mea izbucni dintr-odată în lacrimi. Nu-l puteai numi plânset blând. Era ca și cum cineva dăduse drumul la robinet.

Se uită în jos, la mâinile ei înmănușate și clătină din cap. O dădu jos pe cea udă, mă privi și suspină câteva cuvinte în modegană.

— Îmi pare rău, am rostit neputincios. Eu nu vorbesc...

Dar era deja în mișcare și se îndepărta de masă. Ștergându-și fața, a fugit către ușă.

Cinzeacă se holba la mine din spatele barului, la fel ca toți ceilalți prezenți.

— N-a fost vina mea, am spus arătând spre ușă. Singură a luat-o razna.

Aș fi putut s-o urmez și să încerc să aflu totul, dar era deja afară și interviul meu de admiteri era peste mai puțin de-o oră. În plus, dacă aș fi încercat să ajut fiecare femeie traumatizată vreodată de Ambrose, n-aș mai fi avut timp nici să mănânc sau să dorm.

Pe de altă parte, bizara întâlnire părea să-mi fi limpezit mintea și nu mă mai simțeam leșinat din lipsă de somn. Am decis să profit de întâmplare și să termin cu admiterile. Cu cât începi mai repede, cu atât termini mai repede, cum obișnuia să spună tatăl meu.

...

În drum spre Văgăună, m-am oprit să cumpăr de la un vânzător ambulant o plăcintă cu carne maro aurie. Știam că am nevoie de fiecare bănuț pentru această taxă semestrială de școlarizare, dar prețul unei mese decente nu conta atât de mult. Era caldă și bună, plină cu carne de pui, morcov și salvie. Am mâncat-o în timp ce mergeam, savurând mica libertate de a cumpăra ceva pe gustul meu, mai degrabă decât să mănânc ce se întâmpla să aibă la-ndemână Cinzeacă.

Când am terminat ultima bucată de crustă, mi-a mirosit a migdale cu miere. Mi-am cumpărat o lingură mare, într-o pungă ingenios făcută dintr-o foaie uscată de porumb. M-a costa patru sfanți, dar nu mai mâncasem de ani buni migdale cu miere și nu strică puțin zahăr în sânge atunci când trebuie să răspunzi la întrebări.

Coadă pentru admiteri ieșea din curte. Nu anormal de lungă, dar, cu toate acestea, iritantă. Am văzut o față familiară din Partizanat și m-am dus lângă o tânără cu ochii verzi care stătea și ea la coadă.

— Bună ziua, am zis. Tu ești Amlia, nu?

Mi-a zâmbit emoționată și a dat din cap.

— Sunt Kvothe, am spus, făcând o plecăciune.

— Știu cine ești, a zis ea. Te-am văzut la Artizanat.

— Ar trebui să-i spui Partizanat, am zis.

Am întins punga.

— Vrei o migdală cu miere?

Amlia a clătinat din cap.

— Sunt foarte bune, am spus, jonglându-le provocator în punga din foaie de porumb.

S-a întins cu ezitare și a luat una.

— Asta e coada pentru prânz? am întrebat, gesticulând.

Ea a dat din cap.

— Mai avem două minute la dispoziție să ne aliniem cum trebuie.

— E ridicol că ne fac să stăm așa dezorganizați, am zis. Ca oile într-un padoc. Tot procesul e o pierdere de timp pentru toți și în plus insultător.

Am văzut o pâlpăire de anxietate pe fața Amliei.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Vorbești un pic cam tare, a zis ea, privind în jur.

— Nu mi-e frică să spun ceea ce gândește toată lumea, am zis. Întregul proces de admiteri e găunos până la imbecilitate orbitoare. Maestrul Kilvin știe de ce sunt în stare. La fel și Elxa Dal. Brandeur nu mă știe nici de bun, nici de rău. De ce ar trebui să aibă un cuvânt de spus în egală măsură în legătură cu taxa mea de școlarizare?

Amlia a ridicat din umeri, fără să mă privească în ochi.

Am mușcat dintr-o altă migdală și am scuipat-o repede pe caldarâm.

— Feah!

Le-am întins către ea.

— Nu ți se pare că astea au gust de prune?

Ea mi-a aruncat o privire vag dezgustată, apoi ochii i s-au focusat pe ceva din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Ambrose venind spre noi.

Făcea o impresie bună, ca întotdeauna, îmbrăcat în haine din pânză albă imaculată, catifea și brocart. Purta o pălărie cu o pană albă înaltă, și vederea acesteia m-a supărat în mod nejustificat. În ciuda obiceiului, era singur, lipsit de anturajul lui obișnuit de lingăi și pupincuriști.

— Minunat, am spus imediat ce a ajuns într-o zonă unde putea să mă audă. Ambrose, prezența ta e glazura de rahat de pe tortul de rahat care e procesul interviurilor de admiteri.

Surprinzător, Ambrose mi-a zâmbit.

— A, Kvothe. Și eu mă bucur să te văd.

— Ți-am întâlnit azi una dintre fostele iubite, am zis. Se confruntă cu traume emoționale profunde, care presupun că vin din faptul că te-a văzut dezbrăcat.

Expresia lui a dat de înțeles că asta l-a durut un pic, iar eu m-am aplecat să-i vorbesc Amliciei în șoaptă, ca la o piesă de teatru.

— Mi s-a spus nu numai că Ambrose are un penis mic, mic de tot, dar că i se scoală numai în prezența unui câine mort, a unui tablou cu Ducele de Ghibea și a unui toboșar la bustul gol de pe galeră.

Expresia Amliciei era înghețată.

Ambrose s-a uitat la ea.

— Ar trebui să pleci, a zis el încet. N-ai de ce să stai să asculți așa ceva.

Amlicia a fugit pur și simplu.

— Trebuie să recunosc, am spus, uitându-mă la ea cum pleacă. Nimeni altcineva nu poate face o femeie să fugă așa cum o faci tu. Mi-am scos o pălărie imaginară. Ai putea da lecții. Ai putea-o preda la clasă.

Ambrose doar stătea acolo, dând din cap mulțumit, și mă privea într-un mod ciudat, ca și cum i-aș fi aparținut.

— Pălăria asta te face să arăți ca un băiețel extravagant, am adăugat. Și am de gând să ți-o zbor din cap dacă nu

dispari. M-am uitat la el. Că tot veni vorba, ce-ți mai face mâna?

— E mult mai bine acum, a zis el mulțumit. S-a frecat absent cât a stat acolo zâmbind.

Am aruncat o altă migdală în gură, apoi m-am strâmbat și am scuipat din nou.

— Care-i problema? a întrebat Ambrose. Nu-ți plac prunele?

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, s-a întors și a plecat. Zâmbea.

În mintea mea s-a creat o legătură, în timp ce-l priveam confuz cum pleacă. Am dus punga la nas și am inspirat o dată adânc. Am simțit miros de praf de foaie de porumb, de miere și scorțișoară. Nimic care să se asemene prunei sau nucșoarei. Cum de putea ști Ambrose...?

Apoi, totul mi s-a rostogolit în cap. În același timp, a sunat clopotul de prânz și toată lumea cu o piesă similară cu a mea s-a așezat la coada lungă ce se întindea prin curte. Era timpul pentru examenul meu de admiteri.

Am părăsit curtea în fugă.

...

Am bătut frenetic la ușă, abia mai respirând de la alergatul până la etajul al treilea de la Mews.

— Simmon! am strigat. Deschide ușa și vorbește cu mine!

Ușile de pe hol s-au deschis și studenții au ieșit afară la auzul agitației. Unul dintre capetele care s-au ivit era al lui Simmon, cu părul îmbâcsit și dezordonat.

— Kvothe? a zis el. Ce faci? Asta nici măcar nu e ușa mea.

M-am îndreptat spre el, l-am împins în camera lui și am închis ușa după noi.

— Simmon. Ambrose m-a drogat. Cred că e ceva în neregulă în capul meu, dar nu-mi dau seama ce.

Simmon a rânjit.

— M-am gândit că pentru un...

A deviat de la discuție, expresia devenindu-i neîncrezătoare.

— Ce faci? Nu scuipa pe podeaua mea!

— Am un gust ciudat în gură, i-am explicat.

— Nu-mi pasă, a zis el, furios și confuz. Ce-ai? Te-ai născut într-un hambar?

L-am plesnit tare peste față, trimițându-l clătinându-se către perete.

— De fapt, chiar într-un hambar m-am născut, am spus cu tristețe. E ceva în neregulă cu asta?

Sim stătea cu o mână proptită de perete și cu cealaltă se freca pe obraz. Era uluit.

— Ce naiba ai?

— Nimic, i-am spus. Dar ai grijă ce zici. Te plac destul de mult, dar doar pentru că eu n-am părinți bogați nu înseamnă că ești mai bun ca mine.

M-am încruntat și am scuipat din nou.

— Doamne, ce scârbos, urăsc nucșoara. De când eram copil.

O revelație bruscă a trecut peste fața lui Sim.

— Gustul din gura ta e de prune și condimente? a zis el.

Am dat din cap.

— E dezgustător.

— Pe cenușa lui Dumnezeu, a zis Sim, cu vocea devenită șoaptă sumbră. Da. Ai dreptate. Ai fost drogat. Știu ce e.

A lăsat-o mai moale când m-am întors să deschid ușa.

— Ce faci?

— Mă duc să-l omor pe Ambrose, am spus. Pentru că m-a otrăvit.

— Nu e otravă. E...

S-a oprit brusc din vorbit, apoi a continuat cu o voce echilibrată, calmă.

— De unde ai luat cuțitul ăla?

— Îl țin legat de picior, pe sub pantaloni, am spus. Pentru situații de urgență.

Sim a tras aer adânc în piept, apoi l-a eliberat.

— Mă lași să-ți explic un minut înainte de a te duce să-l ucizi pe Ambrose?

Am ridicat din umeri.

— Bine.

— N-ai vrea să te așezi cât timp vorbim?

Mi-a arătat un scaun.

Am oftat și m-am așezat.

— Bine. Dar grăbește-te. Am examenul de admitere în curând.

Sim a dat calm din cap și s-a așezat pe marginea patului, cu fața la mine.

— Bine. Știi cum e când cineva e băut și îi intră în cap să facă ceva nesăbuit? Și nu-l poți convinge să nu facă, deși e în mod evident o idee proastă?

Am râs.

— Ca atunci când te-ai dus să vorbești cu fata care cânta la harpă, afară, la Eolian, și ai vomitat pe calul ei?

A dat din cap.

— Exact așa. Există ceva în alchimie care poate face același lucru, dar mult mai extrem.

Am scuturat din cap.

— Nu mă simt deloc ca și cum aș fi băut. Capul meu e limpede ca cerul.

Sim a dat din nou din cap.

— Nu e ca și cum ai fi beat, a zis el. E doar o parte din senzație. Nu te face să te simți nici amețit și nici obosit. Dar te împinge să faci mai ușor un gest stupid.

Am stat o clipă să mă gândesc.

— Nu cred că e asta, am spus. Nu simt că vreau să fac

vreo prostie.

— Există o singură modalitate să ne dăm seama, a zis Sim. Poți să te gândești chiar acum la ceva care pare o idee proastă?

M-am gândit o clipă, atingând alene lama cuțitului pe marginea cizmei.

— Ar fi o idee rea să...

A lăsat-o moale.

M-am gândit mai mult de-o clipă. Sim se uita la mine așteptând.

— ... să sar de pe acoperiș?

Vocea mi s-a schimbat la final și a făcut să sune ca o întrebare.

Sim tăcea. Continua să se uite la mine.

— Văd unde e problema, am spus încet. Pare că n-am niciun filtru de comportament.

Simmon a zâmbit ușurat și a dat din cap încurajator.

— Exact asta e. Toate inhibițiile tale s-au șters atât de bine, încât nici nu-ți mai dai seama că lipsesc. Dar toate celelalte sunt la fel. Ești echilibrat, articulat și rațional.

— Mă dădăcești, am spus, arătând spre el cu cuțitul. N-o face.

El a clipit.

— Corect. Te poți gândi la o soluție pentru această problemă?

— Sigur. Am nevoie de un fel de piatră de temelie pentru comportament. Ar trebui să fii pe post de busolă pentru mine, pentru că tu încă ai filtrele la locul lor.

— Și eu m-am gândit la fel, a zis el. Deci, o să ai încredere în mine?

Am dat din cap.

— Doar când vine vorba de femei nu. Te porți ca un idiot cu femeile.

Am luat un pahar cu apă de pe o masă din apropiere și mi-am clătit gura cu ea, scuipând-o pe podea.

Sim mi-a zâmbit dezaprobator.

— Corect. În primul rând, nu te poți duce să-l omori pe Ambrose.

Am ezitat.

— Ești sigur?

— Sunt sigur. De fapt, orice te-ai gândi să faci cu cuțitul e o idee proastă. Ar trebui să mi-l dai mie.

Am ridicat din umeri și l-am întors în palmă, mânuindu-i mânerul improvizat din piele.

Sim a părut surprins de asta, dar l-a luat în posesie.

— Milostivule Tehlu, a zis el, cu un oftat profund, lăsând cuțitul pe pat. Ți mulțumesc.

— A fost un caz atât de special? l-am întrebat, clătindu-mi din nou gura. Ar trebui să avem probabil un fel de sistem de clasificare. Ca un calificativ de la 1 la 10.

— Scuipatul apei pe podeaua mea înseamnă 1, a zis el.

— O, am zis. Scuze.

Am pus paharul înapoi pe biroul lui.

— Nu-ți face griji, a zis el cu ușurință.

— 1 e calificativul mic sau mare? am întrebat.

— Mic, a zis el. Să-l omori pe Ambrose e 10.

A ezitat.

— Poate 8.

S-a foit pe loc.

— Sau 7.

— Serios? am spus. Atât de mult? Bine atunci.

M-am aplecat în scaun.

— Trebuie să-mi dai câteva sfaturi pentru admitere. Trebuie să mă întorc la coadă înainte de a fi prea târziu.

Simmon a clătinat din cap cu fermitate.

— Nu. Asta e o idee foarte proastă. 8.

— Serios?

— Serios, a zis el. E o situație socială delicată. O mulțime de lucruri ar putea merge prost.

— Dar dacă...

Sim a oftat, dându-și părul îmbâcsit din ochi.

— Sunt piatra ta de temelie sau nu? Va deveni plictisitor dacă va fi nevoie să-ți spun de trei ori ceva ca să bagi la cap.

M-am gândit o clipă.

— Ai dreptate, mai ales dacă sunt pe cale să fac ceva potențial periculos.

M-am uitat în jur.

— Cât de mult va dura?

— Nu mai mult de opt ore.

A deschis gura să continue, apoi a închis-o.

— Ce e? am întrebat.

Sim a oftat.

— S-ar putea să apară și unele efecte secundare. E o substanță insolubilă, așa încât va sta ceva la tine în corp. Vei simți mici recidive ocazionale din cauza stresului, a emoțiilor intense, efortului... M-a privit parcă scuzându-se.

— Va fi ceva asemănător micilor ecouri.

— Îmi voi face griji pentru asta mai târziu, am spus.

Am întins mâna.

— Dă-mi piesa ta de admiteri. Poți intra tu acum. Iau eu piesa ta.

A deschis brațele neputincios.

— Am fost deja, a explicat el.

— Țățele și dinții lui Tehlu, am blestemat. Bine. Du-te și adu-o pe Fela.

Și-a fluturat mâinile violent în față.

— Nu. Nu, nu, nu. 10.

Am râs.

— Nu pentru asta. Ea are o piesă pentru perioada

Aprinzișului.

— Crezi că va face schimb cu tine?

— Deja s-a oferit s-o facă.

Sim s-a ridicat în picioare.

— Mă duc s-o caut.

— Voi rămâne aici, am spus.

Sim a făcut un semn entuziasmat și s-a uitat agitat prin cameră.

— Ar fi mai sigur să nu faci nimic cât sunt plecat, a zis el când a deschis ușa. Ține-ți mâinile acasă până mă întorc.

...

Sim a fost plecat doar timp de cinci minute, ceea ce a fost probabil, cel mai bine.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Eu sunt, s-a auzit prin ușă vocea lui Sim. E totul în regulă acolo?

— Știi ce e ciudat? i-am zis prin ușă. Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant de făcut cât timp ai fost plecat, dar n-am reușit.

M-am uitat prin cameră.

— Cred că asta înseamnă că umorul are rădăcini în social. Eu nu pot avansa, fiindcă nu-mi pot da seama ce e inacceptabil în societate. Mie totul îmi pare la fel.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis el, apoi a întrebat: Deci, ai găsit ceva de făcut?

— Nu, am spus. Am decis să fiu cuminte. Ai găsit-o pe Fela?

— Am găsit-o. E aici. Dar înainte de a intra, trebuie să promiți că n-o să faci nimic fără a-mi cere voie. Corect?

Am râs.

— Destul de corect. Doar nu mă provoca să fac chestii stupide în fața ei.

— Promit, a zis Sim. De ce nu stai tu jos? Doar ca să fim

siguri.

— Sunt deja așezat, am zis.

Sim a deschis ușa. Am putut-o vedea pe Fela cercetând peste umărul lui.

— Bună, Fela, am spus. Trebuie să fac schimb de piese cu tine.

— În primul rând ar trebui să-ți pui cămașa înapoi pe tine, a zis Sim. Asta e cam de 2.

— O, am zis. Îmi pare rău. Îmi era cald.

— Ai fi putut deschide o fereastră.

— M-am gândit că e mai sigur să-mi limitez interacțiunea cu obiectele exterioare, am spus.

Sim a ridicat o sprânceană.

— Asta e, de fapt, o idee foarte bună. Doar că de data asta te-a dus într-o direcție un pic greșită.

— Uau, am auzit vocea Felei de pe hol.

— Vorbește serios?

— Cât se poate de serios, a zis Sim. Sincer? Nu cred că e sigur pentru tine să intri.

Mi-am tras cămașa pe mine.

— Îmbrăcat, am spus. Voi sta și în mâini dacă te va face să te simți mai bine.

Chiar asta am făcut, punându-le în locul picioarelor.

Sim a lăsat-o pe Fela să intre, apoi a închis ușa în urma ei.

— Fela, ești absolut minunată, am zis. Ți-aș da toți banii din geantă, numai să mă pot uita la tine goală pentru două minute. Aș da tot ce am. Totul, cu excepția lăutei.

Era greu de spus care dintre ei s-a înroșit mai tare. Cred că Sim.

— Nu trebuia să spun asta, nu? am zis.

— Nu, a zis Sim. Asta e un 5.

— Dar asta n-are niciun sens, am spus. Femeile sunt

goale în tablouri. Lumea cumpără tablouri, nu? Femeile pozează pentru ele.

Sim a dat din cap.

— Asta e-adevărat. Dar chiar și-așa. Stai o clipă și nu spune sau nu face nimic. Bine?

Am dat din cap.

— Nu-mi vine să cred, a zis Fela, cu roșeața dispărându-i din obraji. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că voi doi vreți să-mi faceți o farsă elaborată.

— Aș vrea eu să fie așa, a zis Simmon. Chestia asta e teribil de periculoasă.

— Cum de-și amintește de tablouri cu femei goale și nu-și amintește că trebuie să țină cămașa pe el în public? l-a întrebat ea pe Sim fără să mă piardă din ochi.

— Pur și simplu nu mi s-a părut foarte important, am spus. Îmi dădeam cămașa jos când eram biciuit. Și era spațiu public. Mi se pare ciudat să intru în bucluc pentru așa ceva.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă ai încerca să-l înjunghii pe Ambrose? a întrebat Simmon.

M-am gândit pentru o clipă. Era ca și cum aș fi încercat să-mi amintesc ce-am mâncat la micul dejun acum o lună.

— Ar fi un proces, bănuiesc, am zis încet. Și oamenii mi-ar cumpăra băuturi.

Fela și-a înăbușit râsul în palmă.

— Ce zici? m-a întrebat Simmon. Ce e mai rău, furatul unei plăcinte sau uciderea lui Ambrose?

Am stat puțin pe gânduri.

— O plăcintă cu carne sau o plăcintă cu fructe?

— Uau, a zis Fela cu sufletul la gură. Asta e... A clătinat din cap. Mi se face pielea de găină.

Simmon a dat din cap.

— E un produs terifiant al alchimiei. E o variație a unui

sedativ numit sâmbure de prună. Nici măcar nu trebuie să-l înghiți. E absorbit direct prin piele.

Fela s-a uitat la el.

— Cum de știi atât de multe despre asta?

Sim mi-a zâmbit ușor.

— Mandrag ține prelegeri despre asta la fiecare oră de alchimie. Am auzit povestea de douăsprezece ori până acum. Este exemplul lui preferat despre cum se poate abuza de alchimie. Un alchimist a folosit-o pentru a distruge viețile mai multor oficiali guvernamentali din Atur, acum aproape cincizeci de ani. A fost prins numai fiindcă o contesă drogată a fugit în mijlocul unei nunți, a omorât doisprezece oameni și...

Sim s-a oprit, clătinând din cap.

— Mă rog, a fost rău. Atât de rău, încât amanta alchimistului l-a dat pe mâna gărzilor.

— Sper că a primit ce merita.

— Și ceva în plus, a zis Sim aspru. Ideea e că fiecare reacționează diferit. Nu e doar o simplă scădere a inhibiției. E și o amplificare a emoțiilor. O eliberare a dorinței ascunse, combinată cu un tip ciudat de memorie selectivă, aproape ca o amnezie morală.

— Nu mă simt rău, am spus. Mă simt destul de bine, de fapt. Dar sunt îngrijorat în legătură cu admiterile.

Sim a făcut un gest.

— Vezi? Își amintește de admiteri. Sunt importante pentru el. Dar altele sunt doar... dispărute.

— Există leac? a întrebat Fela nervoasă. N-ar trebui să-l ducem la Clinică?

Simmon a părut nervos.

— Nu prea cred. Ar putea încerca să-i dea un purgativ, dar nu există un medicament care să acționeze în sine. Nu așa funcționează alchimia. E sub influența principiilor libere. Nu

se poate scăpa de ele cum ai încerca să scapi de mercur sau ophalum.

— Purgativul nu sună prea distractiv, am adăugat. Dacă mai contează și opinia mea.

— Și există și șansa să creadă că s-a drogat din cauza stresului admiterilor, îi zise Sim Felei. Așa se întâmplă cu câțiva studenți în fiecare semestru. Îl țin în Adăpost până sunt siguri...

Stăteam în picioare, cu pumnii încheștați.

— Mai bine mă taie în bucăți în iad decât să mă las închis în Adăpost, am zis furios. Chiar și pentru o oră. Chiar și pentru un minut.

Sim s-a albit și a făcut un pas înapoi, ridicând mâinile defensiv, cu palmele în afară. Dar vocea îi era fermă și calmă.

— Kvothe, ți-am spus de trei ori: ajunge!

M-am oprit.

Fela s-a uitat la mine cu ochii mari, speriați.

Simmon a continuat ferm.

— Kvothe, ți-am spus de trei ori: stai jos.

M-am așezat.

În picioare în spatele lui, Fela se uita surprinsă la Simmon.

— Mulțumesc, a zis Simmon grațios, lăsând mâinile în jos. Sunt de acord. Clinica nu e cel mai bun loc pentru tine. Ne putem ocupa de asta aici.

— Asta sună mai bine și pentru mine, am spus.

— Chiar dacă lucrurile ar merge fără probleme la Clinică, mă aștept să spui mai mult ca de obicei ce-ți trece prin minte, a adăugat Simmon.

A zâmbit scurt, strâmb.

— Secretele sunt pietrele de temelie ale civilizației și știu că tu ai mai multe decât mulți oameni.

— Nu cred că am niciun secret, am spus.

Sim și Fela au izbucnit în râs în același timp.

— Mă tem că tocmai i-ai dat motive să creadă asta, a zis Fela. Știu că ai cel puțin câteva.

— Ca și mine, a zis Sim.

— Tu ești piatra mea de temelie, am ridicat din umeri.

Apoi i-am zâmbit Felei și am scos portofelul.

Sim a clătinat din cap la mine.

— Nu, nu, nu. Ți-am spus deja. S-o vezi goală ar fi cel mai rău lucru din lume în acest moment.

Ochii Felei s-au îngustat ușor la auzul acestor cuvinte.

— Care-i problema? am întrebat. Ești îngrijorat c-o voi trânti la pământ și-o voi silui? am râs eu.

Sim s-a uitat la mine.

— Ai face-o?

— Bineînțeles că nu, am spus.

S-a uitat la Fela, apoi la mine din nou.

— Îmi poți spune de ce? a întrebat el curios.

M-am gândit la asta.

— Pentru că...

Am ezitat, apoi am clătinat din cap.

— Pentru că... pur și simplu nu pot. Știu că nu pot mânca o piatră sau nu pot trece printr-un perete. E același lucru.

M-am concentrat la asta o secundă și m-a luat amețeala. Am pus o mână la ochi și am încercat să ignor vertijul brusc.

— Vă rog, spuneți-mi că am dreptate, am cerut brusc speriat. Nu pot mânca o piatră, nu?

— Ai dreptate, a zis Fela repede. Nu poți.

M-am oprit, încercând să-mi scotocesc în minte după răspunsuri și ciudatul vertij a dispărut.

Sim s-a uitat la mine cu atenție.

— Aș vrea să știu ce-a însemnat asta, a zis el.

— Mi-a venit o idee, a murmurat Fela moale.

Am scos piesa de fildeș pentru admiteri din traistă.

— Voiam să facem schimb, am spus. Asta dacă nu cumva ești dispusă să mă lași să te văd goală.

Am ridicat traista cu cealaltă mână și am privit-o pe Fela în ochi.

— Sim zice că greșesc, dar e un idiot în ceea ce privește femeile. Capul meu poate că nu e atât de bine pus pe umeri cum aș vrea, dar îmi amintesc asta clar.

Au trecut patru ore până când inhibițiile au început să-mi revină și două până când s-au ancorat la loc. Simmon și-a petrecut întreaga zi cu mine, răbdător ca un preot, explicând că nu, n-ar trebui să cumpăr o sticlă de vin. Nu, n-ar trebui să lovesc câinele care latră peste drum. Nu, n-ar trebui să merg la Imre și s-o caut pe Denna. Nu. De trei ori nu.

Când a apus soarele, m-am întors la vechea personalitate, pe jumătate morală.

Simmon m-a interogat consecvent înainte de-a mă conduce în camera mea de la Cinzeacă, unde m-a făcut să jur pe laptele mamei mele că nu-mi voi părăsi camera până dimineață. Am jurat.

Dar ceva tot mă sâcăia. Emoțiile mele încă erau fierbinți, aprinzându-se la cel mai mărunț stimul. Mai rău, memoria nu mi-a revenit pur și simplu la normal, ci a făcut-o cu un entuziasm viu și de necontrolat.

Cât a fost Simmon prin preajmă, nu s-a manifestat așa. Prezența lui era o plăcută distragere a atenției. Dar singur în camera mea din mica mansardă de la Cinzeacă, eram la mila propriei memorii. Era ca și cum mintea mea era hotărâtă să ia la bani mărunți fiecare aspect violent și dureros pe care-l văzusem vreodată.

Ai putea crede că amintirile cele mai neplăcute erau cele cu uciderea trupei mele. Cum m-am întors în tabără și am găsit totul în flăcări. Umbrele nenaturale pe care corpurile

părinților mei le aruncau în amurgul întunecat. Mirosul de ars și de pânză pârlită, de sânge și de păr ars. Amintirea celor care i-au ucis. A Chandrienilor. A oamenilor cu care am vorbit, cărora le-am zâmbit în tot acest timp. A lui Cinder.

Acestea erau amintirile neplăcute, dar de-a lungul anilor le scosesem și le învărtisem atât de des, că era greu să mai fi fost ceva trecut cu vederea. Mi-am amintit intensitatea și timbrul vocii lui Haliar la fel de clar ca pe-ale tatălui meu. Îmi puteam aduce cu ușurință aminte fața lui Tăciune. Dinții perfecți, zâmbind. Părul lui alb, creț. Ochii lui negri ca picăturile de cerneală. Glasul lui rece ca iarna, spunând: *Părinții cuiva au cântat niște cântecele care nu trebuiau cântate.*

Ai crede că acestea erau cele mai urâte amintiri. Dar ar fi greșit.

Nu. Cele mai urâte erau amintirile din tinerețe. Drumul lent și denivelat parcurs cu căruța, tatăl meu care ținea frâiele slab. Măinile lui puternice pe umerii mei, arătându-mi cum să stau pe scenă, astfel încât corpul să inspire mândrie sau tristețe sau timiditate. Degetele lui corectându-le pe-ale mele pe corzile lăutei lui.

Mama pieptănându-mă. Atingerea brațelor ei în jurul corpului lui. Modul perfect în care capul meu se încadra în curba gâtului ei. Cum stăteam ghemuit în poala ei lângă foc pe timp de noapte, somnoros și fericit și în siguranță.

Astea erau cele mai urâte amintiri. Prețioase și perfecte. Ascuțite ca o buză spartă de pahar. Stăteam întins în pat tremurând, incapabil să dorm, incapabil să-mi mut mintea către altceva, neputându-mă opri să-mi amintesc. Din nou. Și din nou. Și din nou.

A urmat o bătaie scurtă în fereastră. Un sunet atât de mic, încât nu l-am observat până când nu s-a oprit. Apoi am auzit fereastra deschizându-se cu ușurință în spatele meu.

— Kvothe? a zis Auri încet.

Am strâns din dinți să nu suspin și am rămas cât am putut de nemișcat, sperând că va crede că am adormit și va pleca.

— Kvothe? a strigat din nou. Am adus...

A fost un moment de tăcere, apoi a zis:

— O!

Am auzit un sunet moale în spatele meu. Lumina lunii i-a reflectat umbra mică pe perete când s-a urcat pe fereastră. Am simțit patul mișcându-se când s-a așezat pe el. O mână mică, rece mi-a mângâiat obrazul.

— E-n regulă, a zis ea încet. Vino aici.

Am început să plâng încet și ea mi-a desfăcut ușor nodul până când capul mi-a ajuns în poala ei. A murmurat, dându-mi părul de pe frunte cu mâinile reci pe fața mea fierbinte.

— Știu, a zis ea cu tristețe. E rău uneori, nu?

Mi-a mângâiat ușor părul și m-a făcut să plâng și mai tare. Nu-mi aminteam când mă atinsese cineva ultima dată în felul acesta plin de iubire.

— Știu, a zis ea. Ai o piatră pe inimă și în unele zile e atât de grea, că nu e nimic de făcut. Dar nu trebuie să fii singur în asta. Ar fi trebuit să vii la mine. Eu înțeleg.

Corpul mi s-a încleștat și gustul de prune mi-a umplut brusc gura din nou.

— Mi-e dor de ea, am spus înainte să-mi dau seama că vorbesc.

Apoi am tăcut, înainte de a mai spune și altceva. Mi-am încleștat dinții și am clătinat din cap cu furie, ca un cal ce se luptă cu frâiele.

— Poți s-o spui, a zis Auri ușor.

Am dat din nou din cap, cu gust de prune în gură, și deodată cuvintele au început să curgă din mine.

— Mi-a spus că am cântat înainte să încep să vorbesc. Mi-

a spus că atunci când eram bebeluș obișnuia să-mi fredoneze când mă legăna. Nu ceva asemănător unui cântec. Doar o terță în coborâre. Doar un sunet liniștitor. Apoi, într-o zi mă plimba prin tabără și m-a auzit îngânând-o. Cu două octave mai sus. O terță mică la flaut. Zicea că a fost prima mea melodie. Am cântat-o unul pentru altul. Ani de-a rândul.

M-am sufocat și mi-am încleștat dinții.

— Poți s-o spui, a zis Auri încet. E-n regulă s-o spui.

— N-o voi mai revedea niciodată, am zis sufocându-mă.

Apoi am început să plâng serios.

— Totul e bine, a zis Auri moale. Sunt aici. Ești în siguranță.

CAPITOLUL 8

Întrebări

Următoarele câteva zile n-au fost nici plăcute, nici productive. Piesa pentru admiteri dată de Fela era pentru sfârșitul perioadei, așa că am încercat să folosesc pentru ceva productiv timpul rămas. Am încercat la Partizanat, dar m-am întors repede în camera mea când m-a luat plânsul la jumătatea procedurii de gravare a unui coș de căldură. Nu numai că n-am putut să asigur Alarul potrivit, dar ultimul lucru de care aveam nevoie era ca lumea să creadă că m-a făcut țândări stresul admiterilor.

Mai târziu în acea noapte, când am încercat să mă târăsc în Arhive prin tunelul îngust, gustul de prune mi-a inundat gura și m-a cuprins o teamă absurdă de spațiul închis, limitat. Din fericire, am mers doar câțiva metri, dar chiar și așa, aproape am suferit un șoc în timp ce mă luptam să ies din tunel și palmele mi s-au frecat până a dat sângele, târându-mă panicat pe piatră.

Așa că am petrecut următoarele două zile pretinzând că sunt bolnav și am rămas în cămăruța mea. Am cântat la lăută, am dormit pe săturate și am nutrit gânduri negre în ceea ce-l privea pe Ambrose.

Cinzeacă făcea curățenie când am ajuns jos.

— Te simți mai bine? a întrebat el.

— Un pic, am spus. Ieri am simțit doar de două ori gust de prune și n-a durat mult. E mai bine totuși, am reușit să dorm toată noaptea. Se pare c-a trecut ce era mai rău.

— Ți-e foame?

Am dat din cap.

— Admiteri astăzi.

Cinzeacă s-a încruntat.

— Atunci ar trebui să mănânci ceva. Un măr.

A năvălit în spatele barului, apoi a scos o oală și o cană grea.

— Ia și niște lapte. Trebuie să fac ceva cu el până nu se prinde. Nenorocitul de refrigerator și-a dat duhul acum două zile. Trei talanți întregi m-a costat. Știam că nu trebuie să risipesc bani pe el cu gheața atât de ieftină prin zona asta.

M-am aplecat peste bar și m-am uitat la cutia lungă de lemn ascunsă printre câni și sticle.

— Aș putea să mă uit eu la el, m-am oferit.

Cinzeacă a ridicat o sprânceană.

— Poți să-i faci ceva?

— Pot să mă uit, am spus. Poate e ceva simplu, pe care pot să-l repar.

Cinzeacă a ridicat din umeri.

— N-ai cum să-l strici mai rău de-atât.

Și-a șters mâinile pe șorț și m-a condus în spatele barului.

— O să-ți pregătesc două ouă cât te uiți tu. Și pe-astea trebuie să le folosesc.

A deschis cutia cea lungă, și-a umplut mâinile de ouă, apoi a plecat în bucătărie.

M-am strecurat pe lângă colțul barului și am îngenuncheat să mă uit la refrigerator.

Era o cutie de piatră de mărimea unui bagaj mic de călătorie. Oriunde altundeva în afară de Universitate ar fi fost un miracol al Artizanatului, un obiect de lux. Aici, unde astfel de obiecte erau ușor de găsit, era doar o altă bucată de prisos a lui Dumnezeu, care nu funcționa corespunzător.

Era cea mai simplă piesă care putea fi făcută la Artizanat. Fără părți mobile, doar două benzi late de staniu acoperite cu scrijeldică, care duceau căldura de la un capăt la altul al

benzii de metal. Nu era nimic mai mult decât un inefficient sifon lent de căldură.

M-am ghemuit și mi-am pus degetele pe benzile de tablă. Cea din dreapta era caldă, ceea ce însemna că trebuia ca jumătate din interior să fie rece. Dar cea din stânga era la temperatura camerei. Mi-am întins gâtul, pentru a vedea scrijeldică și am zărit o zgârietură adâncă în cutie, crestată între două caractere.

Asta era explicația. O bucată din scrijeldică e o propoziție cu mai multe înțelesuri. Dacă elimini două cuvinte, pur și simplu nu mai are niciun sens. Aș spune că nici în mod normal n-ar avea niciun sens. Uneori, o bucată de scrijeldică deteriorată poate face ceva cu adevărat neplăcut. M-am încruntat spre cutie. Era un obiect de artizanat magic făcut neglijent. Caracterele ar fi trebuit să fie pe interiorul benzii, unde nu s-ar fi putut deteriora.

Am scotocit prin jur până când am găsit în spatele unui sertar un ciocan pentru gheață scos din uz, apoi am lovit cu atenție cele două caractere deteriorate, netezind suprafața moale a cutiei. Apoi m-am concentrat și, cu vârful unui cuțit pentru decojit, le-am gravat apoi în banda groasă de metal.

Cinzeacă a ieșit din bucătărie cu o farfurie plină cu ouă și roșii.

— Ar trebui să funcționeze acum, am spus.

Am început să mănânc din politețe, apoi mi-am dat seama că de fapt îmi era foame.

Cinzeacă s-a uitat la cutie, ridicând capacul.

— Atât de ușor a fost?

— La fel ca orice altceva, am spus, cu gura pe jumătate plină. Ușor dacă știi ce faci. Ar trebui să funcționeze. Lasă-l o zi și vezi dacă răcește cum trebuie.

Am terminat de mâncat farfuria plină cu ouă și am băut laptele cât am putut de repede, fără a părea nepolitic.

— Trebuie să încasez azi banii pe care-i am de luat de la bar, am zis. Taxa de școlarizare va fi mare semestrul ăsta.

Cinzeacă a dat din cap și a verificat un registru mic pe care îl ținea sub bar, în care contabilizase toate miedurile Greysdale pe care pretinsese în ultimele două luni că le beau. Apoi și-a scos portofelul și a numărat zece parale de cupru pe masă. Un talant întreg: de două ori mai mult decât mă așteptam. M-am uitat la el, nedumerit.

— Unul dintre băieții lui Kilvin mi-ar fi cerut cel puțin o jumătate de talant ca să vină să repare asta, a explicat Cinzeacă, lovind ușor refrigeratorul.

— Nu știu...

Mi-a făcut cu mâna tăcut.

— Dacă nu e reparat, îți iau din salariul pe luna viitoare, a zis el. Sau mă voi folosi de asta ca să te constrâng să cânti și în noaptea de Pustiiș.

A zâmbit.

— O consider o investiție.

Am adunat banii din traistă: patru talanți.

Mă îndreptam către Artizanat, pentru a vedea dacă lămpile mele s-au vândut până la urmă, când am prins cu coada ochiului o față familiară trecând prin curte, cineva care purta roba întunecată a magiștrilor.

— Magistre Elodin! l-am strigat când l-am văzut că se apropie de o ușă laterală a Sălii Magiștrilor.

Era una dintre puținele clădiri în care nu mi-am petrecut prea mult timp, căci găzduia mai mult de un sfert dintre magiștrii care locuiau aici, ghilderii rezidenți și camerele de oaspeți pentru arcanii vizitatori.

S-a întors când și-a auzit numele. Apoi, când m-a văzut alergând către el, și-a dat ochii peste cap și s-a întors înapoi către ușă.

— Magistre Elodin, am spus, respirând cam greu. Pot să vă pun o întrebare rapidă?

— Statistic vorbind, e destul de probabil, a zis el deschizând ușa cu o cheie strălucitoare de aramă.

— Atunci pot să vă pun o întrebare?

— Mă îndoiesc că vreo putere cunoscută de om te-ar putea opri.

A împins ușa și a intrat înăuntru.

Deși nu fusesem invitat, am intrat după el. Elodin era greu de găsit și mi-a fost teamă că o să ratez această șansă, că iar nu voi mai putea să-l văd încă mult timp.

L-am urmat printr-un coridor îngust de piatră.

— Am auzit un zvon că ați adunat un grup de studenți să învețe glăsuiri, am spus cu precauție.

— Asta nu e o întrebare, a zis Elodin în timp ce urca niște scări lungi și înguste.

M-am abținut cu greu să nu-i dau una-n cap și, în schimb, am inspirat profund.

— E-adevărat că predați un astfel de curs?

— Da.

— Și aveți de gând să mă includeți și pe mine?

Elodin s-a oprit pe scări și s-a întors cu fața la mine. Arăta de pe altă lume în roba lui întunecată de magistru. Părul îi era ciufulit și fața prea tânără, aproape băiețească.

S-a uitat la mine un minut lung. Mă privea de sus în jos ca și cum aș fi fost un cal pe care voia să parieze sau o bucată de carne de vită pe care voia s-o vândă la bucată.

Dar asta nu s-a comparat cu momentul în care m-a privit în ochi. Pentru o clipă a fost pur și simplu tulburător. Apoi, aproape am simțit că lumina de pe scară începe să pălească. Sau că fusesem brusc aruncat adânc sub apă și că presiunea mă împiedica să iau o gură de aer.

— Naiba să te ia, idiotule.

Am auzit o voce cunoscută, care părea să vină de departe.

— Dacă ai de gând să faci din nou o criză, ai decența s-o faci în Adăpost și să ne scutești să-ți cărăm până acolo carcasa cu pume. În afară de-asta, dă-te la o parte.

Elodin și-a luat privirea de la mine și dintr-odată totul era limpede și luminos din nou. M-am luptat să nu oftez adânc.

Magistrul Hemme a năvălit pe scări, lovindu-l cu umărul pe Elodin să se dea la o parte. Când m-a văzut, a sforăit.

— Desigur. Idiotul e și el aici. Să-ți recomand o carte pentru o lectură atentă? E o bucată frumoasă numită *Holurile, forma și funcțiile lor: Introducere pentru debili mintal*.

S-a holbat la mine, și când nu m-am dat imediat la o parte mi-a zâmbit neplăcut.

— A, dar încă ai interzis la Arhive, nu? Ar trebui să-ți prezint principalele informații într-o formă mai potrivită pentru cei ca tine? Poate un număr de pantomimă sau un fel de teatru de păpuși?

M-am dat la o parte, și Hemme a trecut ca vijelia pe lângă mine, mormăind pentru sine. Elodin arunca pumnale cu privirea în spatele celui alt magistru. Numai după ce Hemme a dat colțul, atenția lui Elodin a revenit la mine. A oftat.

— Poate ar fi mai bine dacă ți-ai urma celelalte studii, Re'lar Kvothe. Dal are o slăbiciune pentru tine, și la fel și Kilvin. Se pare că stai bine cu ei.

— Dar, domnule, i-am spus, încercând să-mi alung disperarea din voce. Dumneavoastră sunteți cel care mi-a finanțat promovarea la rangul de re'lar.

S-a întors și a început să urce scările din nou.

— Atunci ar trebui să-mi apreciezi sfatul înțelept, nu?

— Dar dacă le predați altor studenți, de ce nu și mie?

— Pentru că ești prea avid ca să stai liniștit cum trebuie, a flecărit el. Ești prea mândru pentru a mă asculta bine. Și ești și foarte deștept. Asta-i cel mai rău.

— Unii magiștri preferă studenții deștepți, am mormăit în timp ce pătrundeam pe un hol larg.

— Da, a zis Elodin. Lui Dal, Kilvin și Arwyl le plac studenții deștepți. Du-te și studiază cu unul dintre ei. Așa, viețile amândurora vor fi mult mai ușoare.

— Dar...

Elodin s-a oprit brusc în mijlocul holului.

— Bine, a zis el. Dovedește că ești în stare să înveți. Demonstrează-mi contrariul.

A început să-și scotocească hainele, ca și cum căuta ceva pierdut într-un buzunar.

— Spre uimirea mea, mă găsesc în situația de a nu avea cum să trec de această ușă. I-a dat un pumn. Tu ce-ai face în această situație, Re'lar Kvothe?

Am zâmbit, în ciuda stării mele de iritare. N-ar fi putut alege o provocare mai perfect adaptată talentelor mele. Am scos o bucată lungă și subțire de sârmă din oțel dintr-un buzunar al mantiei, apoi am îngenuncheat în fața ușii și am privit prin gaura cheii. Încuietoarea era zdravănă, făcută să reziste. Dar deși lacătele mari și grele arată impresionant, sunt de fapt mai ușor de deschis dacă sunt bine întreținute.

Acesta așa a fost. Mi-a luat timpul a trei respirații lente să-l desfac cu un satisfăcător împins delicat. M-am ridicat, m-am șters în genunchi și am deschis ușa cu eleganță.

La rândul lui, Elodin a părut oarecum impresionat. Sprâncenele i s-au ridicat când s-a deschis ușa.

— Deșteaptă treabă, a zis el intrând.

L-am urmat. Niciodată nu mă întrebasesm cum arată camerele lui Elodin. Dar dacă ar fi fost să ghicesc, nu arătau așa cum mi le-aș fi imaginat. Erau imense și încăpătoare, cu tavane înalte și covoare groase. Lambriuri de lemn vechi pe pereți, ferestre înalte lăsând lumina să intre în zori de zi. Avea picturi în ulei și piese masive de mobilier vechi din

lemn. Era bizar de banală.

Elodin a trecut rapid de intrare, printr-o cameră de zi de bun gust, apoi în dormitor. Era imens, cu un pat mare cât o barcă. Elodin a deschis un șifonier și a început să scoată mai multe haine lungi, negre, similare cu cea pe care o purta.

— Uite.

Elodin mi-a umplut brațele cu haine până când n-am mai putut duce.

Unele erau din bumbac obișnuit, dar altele aveau cusături fine sau erau din catifea moale și bogată. Și-a pus și el câteva pe braț și s-a îndreptat cu ele spre camera de zi.

Am trecut pe lângă biblioteca veche, burdușită cu sute de cărți, și pe lângă un birou mare, lustruit. Un perete era ocupat de un șemineu de piatră suficient de mare pentru a frige un porc, deși nu ardea acolo decât un foc mic, mocnit, care ținea la distanță frigul instalat devreme al toamnei.

Elodin a ridicat un decantor de cristal de pe o masă și s-a dus să stea în fața șemineului. Mi-a aruncat în brațe hainele pe care le ținea, așa că abia mă mai vedeam din ele. Ridicând delicat partea de sus a decantorului, a sorbit din conținut și a ridicat apreciativ o sprânceană, ridicându-l la lumină.

M-am decis să încerc din nou.

— Magistre Elodin, de ce nu vreți să mă învățați glăsuiri?

— Ai pus greșit întrebarea, a zis el și a pus decantatorul pe cărbunii care mocneau în șemineu.

În timp ce flăcările se zbăteau cu lăcomie, și-a luat înapoi brațul de haine și a împins încet în foc una de catifea. S-a aprins repede, iar când aproape s-a făcut scrum, a întesit focul cu restul, într-o succesiune rapidă. Rezultatul a fost o grămadă mare de haine arse, care a trimis în sus pe coș talazuri de fum gros.

— Încearcă din nou.

Nu m-am putut abține să-l întreb ceva evident.

— De ce vă ardeți hainele?

— Ne! Nici măcar pe-aproape de întrebarea corectă, a zis în timp ce continua să ia haine de pe brațul meu și să le îngrămădească în șemineu.

Apoi Elodin a apucat mânerul hornului și a tras, închizându-l cu un zăngănit metalic. Nori mari de fum au început să se reverse în cameră. Elodin a tușit un pic, apoi a făcut un pas înapoi și s-a uitat în jur cu o vagă satisfacție.

Brusc mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Doamne, am spus. Al cui e apartamentul ăsta?

Elodin a dat din cap mulțumit.

— Foarte bine. Aș fi acceptat și *De ce nu aveți o cheie de la camera asta?* sau *Ce facem noi aici?*

M-a privit serios.

— Ușile sunt încuiate cu un motiv. Există un motiv pentru care oamenii care n-au chei ar trebui să rămână afară.

A împins cu un picior grămada de pânză arsă, de parcă ar fi vrut să se asigure că va rămâne în vatră.

— Știi că ești deștept. Asta e slăbiciunea ta. Crezi că știi în ce te bagi, dar nu e așa.

Elodin s-a întors cu fața la mine, cu ochii negri serioși.

— Crezi că poți avea încredere în mine că o să te învăț, a zis el. Crezi că te voi ține în siguranță. Dar asta e cea mai mare prostie.

— Al cui e apartamentul ăsta? am repetat tâmp.

Mi-a zămbit brusc cu toți dinții.

— Al Magistrului Hemme.

— De ce îi ardeți toate hainele lui Hemme? am întrebat, încercând să ignor faptul că încăperea se umplea rapid cu un fum amar.

Elodin s-a uitat la mine ca la un idiot.

— Pentru că-l urăsc.

A luat decantorul de cristal de la mantie și l-a izbit violent

de șemineu, unde s-a spulberat. Focul s-a aprins mai puternic de la ceea ce mai rămăsese în interior.

— Omul e un jegos. Nimeni nu-mi vorbește în halul ăsta.

Fumul continua să năvălească în cameră. Dacă n-ar fi fost tavanele înalte, ne-am fi sufocat deja de la el. Chiar și așa, devenise greu de respirat până când ne-am îndreptat spre ușă. Elodin a deschis-o, și fumul a ieșit pe hol.

Am stat în fața ușii, uitându-ne unul la altul, în timp ce fumul se rostogolea afară. Am decis să pun problema altfel.

— Vă înțeleg ezitarea, Magistre Elodin. Uneori nu gândesc lucrurile până la capăt.

— Evident.

— Și recunosc că au fost momente când acțiunile mele au fost...

M-am oprit, încercând să mă gândesc la ceva mai mult umil decât nepotrivit.

— Stupide dincolo de puterea de înțelegere a oricărui muritor? a zis Elodin în completare.

Starea mea de spirit a luat foc, topindu-mi scurta tentativă de smerenie.

— Păi, mulțumesc lui Dumnezeu, sunt singurul de-aici care a luat vreodată o decizie proastă în viața lui! i-am spus, abia stăpânindu-mi vocea să nu se transforme într-un strigăt.

L-am privit adânc în ochi.

— Să știți că am auzit povești despre dumneavoastră. Se spune că v-ați evidențiat pe vremea când erați student aici.

Expresia amuzată a lui Elodin a pălit un pic, de parcă înghițise ceva și-i rămăsese în gât.

Am continuat.

— Dacă mă credeți nesăbuit, faceți ceva în legătură cu asta. Arătați-mi calea cea dreaptă! Modelați-mi îngusta minte de tânăr...

Am luat o gură de fum și am început să tușesc, ceea ce m-a obligat să-mi întrerup tirada.

— Faceți ceva, naiba să vă ia!

M-am sufocat.

— Învățați-mă!

Nu strigam cu adevărat, dar chiar și așa, am rămas fără suflu. Starea mea de spirit s-a stins la fel de rapid cum a izbucnit și am început să-mi fac probleme că aș fi mers prea departe.

Dar Elodin doar s-a uitat la mine.

— Ce te face să crezi că nu te învăț? a întrebat el nedumerit. În afară de faptul că refuzi să înveți.

Apoi s-a întors și a plecat pe hol.

— Aș pleca de-aici dac-aș fi în locul tău, a zis el peste umăr. Lumea va dori să afle cine e răspunzător pentru așa ceva și toți știu că tu și Hemme nu vă înțelegeți foarte bine.

Am simțit că mă trec toate transpirațiile.

— Ce?

— M-aș spăla dacă aș avea admiteri, a zis el. N-ar da bine să te prezinți acolo mirosind a fum. Eu stau aici, a zis Elodin, scoțând o cheie din buzunar și descuind o ușă de la capătul holului. Care e scuza ta?

CAPITOLUL 9

Limbaj politico

Părul mi-era încă umed atunci când mergeam printr-un culoar scurt, apoi în sus pe scări, pe scena unui teatru gol. Ca întotdeauna, camera era întunecată, cu excepția mesei uriașe în formă de semilună. M-am dus la marginea luminii și am așteptat politico.

Cancelarul mi-a făcut semn să înaintez și m-am îndreptat către centrul mesei, întinzându-i piesa. Apoi am pășit înapoi, pentru a sta în cercul de lumină puțin mai strălucitoare dintre cele două coame ieșite în afară ale mesei.

Cei nouă magiștri se uitau la mine. Mi-ar plăcea să spun că arătau dramatic, ca niște corbi pe un gard sau ceva de genul ăsta. Dar, deși toți purtau robele formale, nu semănau între ei, pentru a-i băga în aceeași categorie.

Mai mult, am putut vedea pe ei semne de oboseală. Numai atunci m-a străbătut gândul că așa cum studenții urăsc admiterele, nici pentru magiștri acestea nu înseamnă o plimbare de plăcere.

— Kvothe, fiul lui Arliden, a zis formal Cancelarul. Re'lar.

A făcut un gest către colțul din dreapta depărtat al mesei.

— Magistre Medic?

Arwyl m-a privit, cu fața îmbătrânită în spatele ochelarilor rotunzi.

— Care sunt proprietățile medicinale ale mhenka? a întrebat el.

— Anestezic puternic, am spus. De blocaj psihomotor. Potențial purgativ. Am ezitat. Are o mulțime de efecte secundare. Să le înșir pe toate?

Arwyl a clătinat din cap.

— Un pacient vine la Clinică și se plânge de dureri în articulații și de dificultăți de respirație. Gura îi e uscată și pretinde că are un gust dulce în gură. Se plânge de frisoane, dar de fapt e transpirat și are febră. Care e diagnosticul?

Am inspirat, apoi am ezitat.

— Nu pun diagnostice la Clinică, Magistre Arwyl. Aș aduce un el'the de-al dumneavoastră pentru a face asta.

Mi-a zâmbit cu ochii închiși.

— Corect, a zis. Dar, de dragul argumentului, ce crezi că ar putea avea?

— Pacientul e student?

Arwyl a ridicat o sprânceană.

— Ce-are asta a face cu povestea noastră?

— Dacă lucrează la Partizanat, ar putea fi gripa oțelarului, am spus.

Arwyl a ridicat o sprânceană la mine și am adăugat.

— La Partizanat te poți alege cu tot felul de intoxicații cu metale grele. Pe-aici e rar pentru că studenții sunt bine instruiți, dar oricine lucrează cu bronz fierbinte poate inhala destul fum pentru a se sinucide, dacă nu e suficient de atent.

L-am văzut pe Kilvin aprobându-mă și eram bucuros că nu fusesem nevoit să mărturisesc faptul că singurul motiv pentru care știam asta era că o pățisem chiar eu, într-o formă ușoară, cu o lună înainte.

Arwyl a pufăit, apoi a făcut semn către cealaltă parte a mesei.

— Magistre Matematician?

Brandeur era așezat pe partea stângă a mesei.

— Presupunând că cel care schimbă ia patru la sută, în câți bănuți poți să împarți un talant?

A pus întrebarea fără a-și ridica privirea din hârtiile din față.

— Ce fel de bănuți, Magistre Brandeur?

Și-a ridicat privirea, încruntându-se.

— Încă suntem în Orânduire, dacă îmi amintesc bine.

Am jonglat cu numerele în cap, având în minte cifrele din cărțile pe care le retrăsesem din circuitul Arhivelor. Nu erau ratele de schimb reale pe care ți le-ar fi oferit un cămătar, erau cele oficiale, pe care orânduirile și finanțatorii le utilizează astfel încât să aibă o bază comună pentru a se minți unul pe celălalt.

— În bănuți de fier. Trei sute cincizeci, am spus, apoi am continuat. Unu. Și jumătate.

Brandeur s-a uitat în jos la hârtii înainte de a termina de vorbit.

— Busola indică aur la două sute douăzeci de puncte, platină la o sută douăsprezece puncte și cobalt la treizeci și două de puncte. Unde te afli?

Am fost încurcat de întrebare. Orientarea prin trifoil necesita hărți detaliate și triunghiulare minuțioasă. Aceasta era practică de obicei de către căpitani de corăbii și de cartografi, iar ei foloseau hărți detaliate pentru a face calculele. Văzusem o busolă trifoil doar de două ori în viața mea.

Ori era o întrebare luată dintr-una din cărțile lui Brandeur pe care nu le studiasem, ori era concepută special pentru a-mi băga bețe-n roate. Având în vedere că Brandeur și Hemme erau prieteni, m-am gândit că ultima variantă.

Am închis ochii, mi-am proiectat în cap o hartă a lumii civilizate și am ales ce mi s-a părut mai aproape de realitate.

— Bobcatran? am spus. Poate că undeva în Yll? am deschis eu ochii. Sincer, n-am nici cea mai vagă idee.

Brandeur a făcut un semn pe o bucată de hârtie.

— Magistre Glăsuitoar, a zis el fără să se uite în sus.

Elodin mi-a zâmbit complice și șiret și am fost cuprins brusc de teama că ar putea dezvălui contribuția mea la ceea

ce făcusem în apartamentul lui Hemme în acea dimineață.

În schimb, a ridicat teatral trei degete.

— Ai trei cărți de pică în mână, a zis el. Și au fost jucate cinci cărți de pică.

Ținea ridicate degetele și se uita la mine serios.

— Câte cărți de pică înseamnă?

— Opt cărți de pică, am spus.

Ceilalți magiștri s-au agitat ușor în locurile lor. Arwyl a oftat. Kilvin s-a gârbovit. Hemme și Brandeur au mers atât de departe, încât și-au dat ochii peste cap unul către altul. Toți la un loc au dat impresia de exasperare.

Elodin i-a privit posomorât.

— Ce? a întrebat, vocea lui ajungând în toate colțurile. Vreți să iau acest cântec și dans mai în serios? Vreți să-i pun întrebări la care numai un glăsuitor poate răspunde?

Ceilalți magiștri au amuțit la auzul acestor cuvinte, părând incomodați și ferindu-se să-l privească în ochi. Hemme a fost excepția și el l-a privit deschis.

— Bine, a zis Elodin, întorcându-se către mine.

Ochii lui erau negri, iar vocea lui avea o rezonanță ciudată. Nu era puternică, dar când vorbea părea să umple toată sala. Nu mai lăsa loc pentru niciun alt sunet.

— Unde dispare luna când nu mai e pe cerul nostru? a întrebat sever Elodin.

Încăperea a părut nefirească de tăcută când a terminat de vorbit. Ca și cum vocea lui lăsase o gaură în lume.

Am așteptat să văd dacă terminase de pus întrebarea.

— N-am nici cea mai vagă idee, am recunoscut.

După vocea lui Elodin, a mea părea destul de subțire și deloc puternică.

Elodin a ridicat din umeri, apoi a gesticulat grațios peste masă.

— Magistre Simpatetist.

Elxa Dal era singurul care părea să se simtă cu adevărat confortabil în robele sale formale. Ca de obicei, barba neagră și fața slabă m-au făcut să mă gândesc la magicianul rău din atât de multe piese proaste jucate în aturană. Mi-a aruncat o mică privire de simpatie.

— Ce zici de cetluirea atracției lineare galvanice? a zis el dezinvolt.

Am trecut repede și peste asta.

A dat din cap.

— Care e distanța de degradare insurmontabilă pentru fier?

— Cinci mile și jumătate, am spus, dând răspunsul din carte, în ciuda faptului că mă enerva cuvântul insurmontabil. Deși era adevărat că mișcarea mai mult de șase mile a oricărei cantități semnificative de energie era statistic imposibilă, puteai folosi simpateticul pentru a atinge distanțe mult mai mari.

— Dacă fierbi un gram de apă, de câtă căldură e nevoie pentru a se evapora?

Am încercat să-mi amintesc tabelele de vaporizare cu care lucrasem în Artizanat.

— 180 de thaumi.

Am răspuns cu mai multă încredere decât cea pe care o simțeam.

— Suficient de bine din partea mea, a zis Dal. Magistre Alchimist?

Mandrag a făcut un semn demobilizator cu mâna.

— Mă abțin.

— Se pricepe la întrebări cu cărți de pică, a sugerat Elodin.

Mandrag s-a încruntat la Elodin.

— Magistre Arhivist.

Lorren m-a privit cu fața lui lungă apatică.

— Care sunt regulile la Arhive?

La auzul acestei întrebări m-am înroșit și am lăsat privirea-n jos.

— Mersul în liniște, am spus. Respectul față de cărți. Ascultarea scribilor. Fără apă. Fără mâncare. Am înghițit în sec. Fără foc.

Lorren a dat din cap. Nimic din tonul sau comportamentul lui nu indica vreun fel de dezaprobare, dar asta era și mai rău. Privirea i s-a îndreptat către cealaltă parte a mesei.

— Magistre Artizan.

Am blestemat în sinea mea. În ultima vreme citisem toate cele șase cărți pe care Magistrul Lorren le pusese deoparte pentru a fi studiate de re'lari. Numai *Imperiul căzut al lui Feltemi Reis* îmi luase zece ore. Aș fi vrut ceva mai mult decât regulile de acces la Arhive și am sperat cu disperare să-l impresionez pe Magistrul Lorren răspunzând la orice întrebare s-ar fi gândit să pună. Dar n-am avut noroc. M-am întors cu fața la Kilvin.

— Transferul galvanic de cupru, și-a pieptănat barba marele Magistru bărbos.

Îl făcusem în cinci locuri. Trebuie să-l folosesc pentru a face calculele pentru lămpile de punte.

— Coeficientul de conductor al galiului.

Trebuia să știu asta pentru a unge emițătorii pentru lampă. Îmi puneă Kilvin întrebări simple? Am dat răspunsul.

— Corect, a zis Kilvin. Magistre Orator.

Am inspirat adânc, întorcându-mă către Hemme. Apucasem să citesc trei dintre cărțile lui, deși am o puternică antipatie pentru retorică și filosofie fără rost.

Totuși, puteam să-mi stăpânesc dezgustul pentru două minute și să joc rolul unui student bun și umil. Sunt un ruh, pot să joc un rol.

Hemme mă privea amenințător, cu fața rotundă ca o lună

furioasă.

— Tu mi-ai dat foc apartamentului, încurcă-lume ce ești?

Întrebarea m-a prins cu garda complet lăsată. Eram pregătit pentru întrebări imposibil de grele sau întrebări-capcană, sau întrebări cu care putea face ca orice răspuns să pară greșit. Dar această acuzație bruscă m-a prins pe picior greșit. Încurcă-lume e un termen pe care-l disprețuiesc în mod deosebit. Un talmeș-balmeș de emoții m-a străbătut și mi-a adus brusc gustul de prune în gură. În timp ce o parte din mine se gândea în continuare la cel mai plăcut mod de a răspunde, m-am trezit vorbind.

— Nu eu am dat foc apartamentului dumneavoastră, i-am spus sincer. Dar mi-ar fi plăcut s-o fac. Și mi-aș fi dorit ca dumneavoastră să fi fost acolo când o făceam, dormind profund.

Expresia lui Hemme s-a transformat din amenințătoare într-una uluită.

— Re'lar Kvothe! a cedat Cancelarul. Te rog să folosești un limbaj politic, altfel te voi acuza chiar eu de Conduită Deplasată!

Gustul de prune a dispărut la fel de repede cum a venit, lăsându-mă ușor amețit și transpirat de frică și rușine.

— Îmi cer scuze, domnule Cancelar, am spus repede, lăsând privirea în jos. Am vorbit la mânie. Încurcă-lume e un termen pe care ai mei îl consideră deosebit de jignitor. Utilizarea lui desconsideră sacrificarea sistematică a mii de ruhi.

Între sprâncenele Cancelarului a apărut o expresie ciudată.

— Recunosc că nu-i știam etimologia asta specială, a meditat el. Cred că mă voi interesa.

— Stai așa, l-a întrerupt Hemme. N-am terminat.

— Ba ai terminat, a zis Cancelarul, cu voce tare și fermă.

Ești la fel de rău ca băiatul, Jasom, și cu mai puține scuze. Ai arătat că nu te poți manifesta într-un mod profesionist, așa că tacă-ți gura și consideră-te norocos că nu cer o cenzură oficială.

Hemme s-a albit de furie, dar și-a ținut gura.

Cancelarul s-a întors cu fața la mine.

— Magistrul Lingvist, s-a prezentat el în mod oficial. Re'lar Kvothe: Care este etimologia locuțiunii încurcă-lume.

— Vine de la epurările inițiate de împăratul Alcyon, am spus. El a emis o proclamație care spunea că orice grup care circulă pe drumuri e supus amendării, închisorii sau expulzării fără judecată. Pe scurt, printr-o encliziție metaplasmică, e numit încurcă-lume.

A ridicat o sprânceană la asta.

— Chiar așa?

Am dat din cap.

— Deși mă gândesc și că ar putea să existe și o conexiune cu termenul încurcătură, cu referire la hainele în dezordine ale trupelor de spectacol aflate pe drum.

Cancelarul a dat din cap formal.

— Mulțumesc, Re'lar Kvothe. Ia loc până ajungem la o concluzie.

CAPITOLUL 10

A fi prețuit

Taxa de studiu a fost stabilită la nouă talanți și cinci firfirei. Mai bine decât cei zece talanți pe care îi prezisese Manet, dar mai mult decât aveam în traistă. Până a doua zi la prânz trebuia să-mi achit taxa la trezorier sau eram obligat să ratez un întreg semestru.

N-ar fi fost o tragedie să-mi amân studiile. Dar numai studenților li se permitea accesul la resursele Universității, de genul echipamentului din Artizanat. Asta însemna că dacă nu-mi plăteam taxa, mi-ar fi fost interzisă munca în atelierul lui Kilvin, singurul loc unde puteam câștiga destul de mulți bani pentru a plăti școlarizarea.

M-am oprit la Stocuri, și Jaxim mi-a zâmbit când m-am apropiat de fereastra deschisă.

— Tocmai ți-am vândut lămpile în dimineața asta, a zis el. Am scos și ceva în plus pe ele, fiindcă erau ultimele rămase.

A răsfoit prin registru până a găsit pagina corespunzătoare.

— Șaizeci la sută ale tale înseamnă patru talanți și opt parale. După ce scădem materialele și mâna de lucru...

A dus degetul în jos pe pagină.

— Îți mai rămân doi talanți, trei parale și opt sfanți.

Jaxim a notat în registru, apoi mi-a scris o chitanță. Am pliat hârtia cu atenție și am băgat-o în traistă. N-aveam cantitatea satisfăcătoare de monede, dar îmi ridicau totalul la mai mult de șase talanți. O grămadă de bani, dar încă nu suficient.

Dacă nu mi-aș fi pierdut cumpătul cu Hemme, taxa de școlarizare ar fi putut să fie suficient de scăzută. Și aș fi

putut studia mai mult sau aş fi putut câştiga mai mulţi bani dacă n-aş fi fost obligat să mă ascund în camera mea aproape două zile întregi, plângând şi furios, cu gust de prune în gură.

M-a străbătut un gând.

— Cred c-ar trebui să încep ceva nou, am spus la întâmplare. Am nevoie de un creuzet de mici dimensiuni. Optzeci şi cinci de grame de staniu. Cincizeci şi şase de grame de bronz. O sută treisprezece grame de argint. O bobină de sârmă de aur fin. Cupru...

— Stai o secundă, m-a întrerupt Jaxim.

Şi-a dus degetul înapoi la numele meu în registru.

— N-ai voie să iei aur sau argint.

S-a uitat la mine.

— E o greşeală?

Am ezitat, nevrând să mint.

— Nu ştiam că ai nevoie de autorizaţie, am spus.

Jaxim mi-a zâmbit în cunoştinţă de cauză.

— Nu eşti primul care încearcă aşa ceva, a zis el. Taxă de şcolarizare grea?

Am dat din cap.

S-a strâmbat.

— Îmi pare rău. Kilvin ştie că dacă nu-i atent Stocurile se pot transforma într-un paradis al cămătarilor.

A închis registrul.

— Va trebui să te duci la amanet, ca toţi ceilalţi.

Am ridicat mâinile şi i-am arătat degetele, ca să-i demonstrez lipsa mea de bijuterii.

Jaxim a tresărit.

— Greu. Ştii un cămătar decent la Curtea de Argint, care cere dobândă de numai zece la sută pe lună. Tot e ca şi cum ți-ar scoate dinţii din gură, dar e mai bine decât la ceilalţi.

Am dat din cap şi am oftat. Curtea de Argint era locul în

care breasla cămătarilor își avea magazinele. Ei nu mi-ar fi spus nici cât e ceasul.

— Cu siguranță e mai bine decât ce-am primit în trecut, am spus.

...

Mi-am analizat situația în timp ce mergeam la Imre, cu greutatea bine cunoscută a lăutei mele odihnindu-mi-se pe umăr.

Eram prins cu ușa, dar nu teribil de rău. Niciunul din breasla cămătarilor nu i-ar împrumuta bani unui orfan edema ruh fără garanții, dar aș fi putut împrumuta bani de la Devi. Totuși, aș fi vrut să nu se ajungă la asta. Nu numai că dobânda ei era exorbitantă, dar mă îngrijorau favorurile pe care mi le-ar fi putut cere dacă nu puteam înapoia banii. Mă îndoiam că ar fi fost mici. Sau ușoare. Sau în întregime legale. Așa cum erau și gândurile mele când am trecut peste Podul de Piatră.

M-am oprit la o farmacie, apoi m-am dus la Omul Cenușiu.

Deschizând ușa, am văzut că Omul Cenușiu era o pensiune. N-avea nicio încăpere comună în care oamenii să se adune și să bea. În schimb era acolo un salon mic, bogat mobilat, la care se adăuga un portar bine îmbrăcat, care m-a privit cu un aer dezaprobat, ca să nu zic de-a dreptul dezgustat.

— Pot să te ajut cu ceva, domnișorule? a întrebat el de cum am intrat pe ușă.

— Caut o domnișoară, am spus. O cheamă Dinael.

A dat din cap.

— Mă duc să văd dacă-i aici.

— Nu te deranja, am spus, îndreptându-mă spre scări. Mă așteaptă.

Omul s-a pus în calea mea.

— Mă tem că nu se poate, a zis el. Dar voi fi bucuros să verific dacă doamna e aici.

A întins mâna. M-am uitat la ea.

— Cardul dumatăle de chemare? a întrebat. Ca să i-l arăt domnișoarei?

— Cum i-l poți arăta domnișoarei dacă nu ești sigur că-i aici? am întrebat.

Portarul mi-a zâmbit din nou. A fost amabil, politicos și atât de neplăcut de scrupulos, că l-am ținut minte, întipărimdu-mi-l pe creier. Un zâmbet ca ăsta e o operă de artă. Ca cineva care a crescut pe scenă, l-am putut aprecia pe mai multe niveluri. Un zâmbet ca ăsta e ca un cuțit în anumite cadre sociale și era posibil să am nevoie de el într-o zi.

— A, a zis portarul. Doamna e aici, a zis el, cu un accent anume. Dar asta nu înseamnă neapărat că este disponibilă și pentru tine.

— Spune-i că o caută Kvothe, am spus, mai mult amuzat decât ofensat. Voi aștepta.

N-a trebuit să aștept prea mult. Portarul a coborât pe scări cu o expresie iritată pe față, ca și cum ar fi fost nerăbdător să mă arunce afară.

— Pe-aici, a zis.

L-am urmat la etaj. A deschis o ușă și am trecut pe lângă el cu ceea ce am sperat să fie o cantitate iritantă de avânt disprețuitor.

Era o cameră de zi cu ferestre largi, care permiteau soarelui după-amiezii târzii să intre, suficient de mare pentru a părea spațioasă, în ciuda scaunelor și a canapelelor risipite. Un țambal era așezat lângă un perete îndepărtat și un colț al camerei era în întregime ocupat de o harpă mare din Modegan.

Denna stătea în centrul camerei, purtând o rochie de

catifea verde. Părul ei era aranjat astfel ca să-i scoată în evidență gâtul elegant, dezvăluind cerceii în formă de lacrimă de smarald care se asortau cu colierul de la gât.

Stătea de vorbă cu un tânăr care era... cel mai bun cuvânt care îmi vine în minte e drăguț. Avea o față dulce, proaspăt bărbierită, și niște ochi mari, negri.

Avea aspectul unui tânăr nobil care ar fi trebuit să aibă prea mult noroc pentru ca asta să fie ceva temporar. Haina lui era fină, dar șifonată. Părul închis la culoare era tăiat într-un stil menit să fie evident ondulat, dar nu aranjat de curând. Ochii lui erau adânciți în orbite, ca și cum n-ar fi dormit bine.

Denna mi-a întins mâinile.

— Kvothe, a zis ea. Vino să-l cunoști pe Geoffrey.

— Îmi pare bine de cunoștință, Kvothe, a zis Geoffrey. Dinael mi-a povestit câte ceva despre tine. Ești... cum se zice? Vrăjitor?

Zâmbetul lui era deschis și extrem de sincer.

— Arcanist, de fapt, am spus cât se poate de politico. Vrăjitor amintește prea mult de cărțile de povești absurde. Oamenii se așteaptă să purtăm haine negre și să aruncăm în jur cu măruntaie de pasăre. Dar tu?

— Geoffrey e poet, a zis Denna. Și unul bun, deși el neagă asta.

— Așa fac, a recunoscut el, apoi zâmbetul i-a pălit. Trebuie să plec. Am o întâlnire cu oameni care n-ar trebui să stea să mă aștepte.

I-a dat Dennei un sărut pe obraz, mi-a strâns mâna călduros și a plecat.

Denna a privit ușa închizându-se în spatele lui.

— E un băiat dulce.

— O zici de parcă regreti, am spus.

— Dacă ar fi fost un pic mai puțin dulce, ar fi fost capabil

să-și bage două gânduri în cap în același timp. Poate s-ar fi frecat unul de altul și ar fi făcut o scânteie. Chiar și un pic de fum ar fi bine, fiindcă atunci cel puțin ar arăta că se întâmplă ceva acolo.

A oftat.

— E chiar așa de greu de cap?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. E doar de încredere. N-are nici măcar un oscior fățarnic în corp și n-a făcut decât alegeri proaste de când a ajuns aici în urmă cu o lună.

Am băgat mâna în mantie și am scos două pachetele învelite în pânză: unul albastru, unul alb.

— Ți-am adus un cadou.

Denna s-a întins să le ia, părând ușor nedumerită.

Ceea ce părea o idee bună cu câteva ore în urmă acum părea mai degrabă o nebunie.

— Sunt pentru plămânii tăi, i-am spus, brusc jenat. Știu că ai probleme uneori.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Spune-mi, te rog, de unde știi asta?

— Ai zis-o când eram în Trebon, am zis. Am făcut unele cercetări.

I-am arătat.

— Pe asta o poți pune într-un ceai: de mușcătură de egretă, urzică-moartă, lohatm... Am arătat către cealaltă. Ție îi fierbi frunzele în apă și respiri vaporii.

Denna a-ntors pachetele pe toate părțile.

— Am scris instrucțiunile pe bucățelele de hârtie din interior. Pe cel albastru trebuie să-l fierbi și să-i inspiri vaporii, am spus. Albastru ca apa, vezi.

S-a uitat la mine.

— Ceaiul nu se face tot cu apă?

Am clipit când am auzit-o, apoi m-am îmbujorat și am

început să spun ceva, dar Denna a râs și a clătinat din cap.

— Te tachinez, a zis ea încet. Mulțumesc. E cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine de multă vreme.

Denna s-a dus către un scrin cu sertare și a ascuns cu grijă cele două pachete într-o cutie ornamentată din lemn.

— Pare că te descurci destul de bine, i-am spus, arătând către camera frumos finisată.

Denna a ridicat din umeri, privind indiferentă prin cameră.

— Kellin se descurcă, a zis ea. Eu doar stau în lumina reflectată de el.

Am dat din cap cu înțelegere.

— Am crezut că poate ți-ai găsit un sponsor.

— Nimic mai formal de-atât. Kellin și cu mine doar ne petrecem timpul împreună, cum se spune în Modeg, îmi arată drumul pe harpă.

A făcut semn cu capul în direcția în care instrumentul stătea în colț.

— Vrei să-mi arăți ce-ai învățat? am întrebat.

Denna a clătinat din cap jenată. Părul i-a alunecat pe umeri din această mișcare.

— Încă nu sunt foarte bună.

— Îmi voi suprima nevoia obișnuită de a batjocori și a huidui, am zis cu grație.

Denna a râs.

— Bine. Doar un pic.

S-a dus în spatele harpei și și-a tras un scaun înalt pe care să stea. Apoi a ridicat mâinile pe corzi, a făcut o pauză lungă și a început să cânte.

Melodia era o variantă a *Clopoțelului berbecului*. I-am zâmbit.

Cânta lent, aproape impunător. Prea mulți oameni cred că viteza este indiciul unui muzician bun. E de-nțeleș. Ceea ce

făcuse Marie la Eolian fusese uimitor. Dar cât de repede poți atinge notele cu degetele e cea mai mică parte a muzicii. Adevărata cheie este sincronizarea. E ca și cum ai spune o glumă. Oricine își poate aminti cuvintele. Oricine o poate repeta. Dar ca să faci pe cineva să râdă e nevoie de mai mult de-atât. Dacă spui o glumă mai repede, asta n-o face mai amuzantă. În multe situații, ezitarea e mai bună decât graba. De aceea există atât de puțini muzicanți adevărați. O mulțime de oameni pot cânta la vioară sau o pot folosi ca pe un ferăstrău. O cutiuță muzicală poate cânta perfect un cântec, din nou și din nou.

Dar să știi notele nu-i de-ajuns. Trebuie să știi cum să le cânti.

Viteza vine cu timpul și cu practica, dar cu sincronizarea te naști. O ai sau nu.

Denna o avea. Se mișca încet pe muzică, dar nu era greoaie.

A cântat încet ca un sărut luxuriant. Nu că aș fi știut ceva despre săruturi în acel moment din viața mea. Dar cum stătea cu brațele în jurul harpei, cu ochii întredeschiși, concentrați, cu buzele ușor încrețite, am știut că într-o zi voi vrea să fiu sărutat cu această grijă deliberat lentă.

Și era frumoasă. Nu cred că ar trebui să surprindă faptul că am o slăbiciune deosebită pentru femeile prin care circulă muzica. Dar când a început să cante, am văzut-o pentru prima dată în acea zi. Înainte, atenția îmi fusese distrasă de schimbarea din părul ei, de croiala rochiei. Dar în timp ce cânta, toate astea dispăruseră din vedere.

Am divagat. E suficient să spun că a fost impresionant, deși, evident, încă mai învăța.

A greșit câteva note, dar n-a clipit și nu s-a întors. După cum se spune, un bijutier știe bijuteria nefinisată. Și eu sunt. Și ea era. Și așa mai departe.

— Ai depășit stadiul *Veveriței pe acoperișul de paie*, i-am spus liniștit după ce a cântat notele de sfârșit.

A ridicat din umeri la complimentul meu, fără să mă privească în ochi.

— Nu prea am altceva de făcut decât să exersezi, a zis ea. Și Kellin spune că am un pic de talent.

— De cât timp exersezi? am întrebat.

— E a treia ședință?

A rămas pe gânduri, apoi a dat din cap.

— Un pic mai puțin de trei ședințe.

— Maica lui Dumnezeu, am spus, dând din cap. Să nu spui niciodată nimănui cât de repede prinzi. Alți muzicanți te vor urî pentru asta.

— Degetele mele nu sunt încă obișnuite cu așa ceva, a zis ea, uitându-se la ele. Nu pot exersa cât de mult vreau.

M-am întins și i-am apucat una dintre mâini, întorcându-i palma în sus, ca să-i pot vedea vârful degetelor. Erau bășici aproape trecute.

— Ai...

Mi-am ridicat privirea și mi-am dat seama cât de aproape stătea de mine. Mâna ei era liniștită într-a mea. Se uita la mine cu ochii mari, negri. Una din sprâncene era ușor ridicată.

Nu arcuită și nici chiar jucăușă, doar ușor curioasă. Mi-am simțit brusc stomacul ciudat și slab.

— Ce să am? a întrebat ea.

Mi-am dat seama că n-aveam nici cea mai mică idee ce voisem să spun. M-am gândit să spun ceva, dar n-avem nicio idee ce. Apoi mi-am dat seama că n-aș fi putut spune decât ceva stupid. Așa că n-am mai spus nimic.

Denna s-a uitat în jos și mi-a luat mâna, întorcând-o.

— Mâinile tale sunt moi, a zis ea, apoi mi-a atins ușor vârful degetelor. Am crezut că bătăturile sunt aspre, dar nu

sunt. Sunt fine.

Cum ochii ei nu mai erau fixați într-ai mei, mi-am recăpătat o mică parte din inteligență.

— Este nevoie doar de timp, am spus.

Denna și-a ridicat privirea spre mine și a zâmbit timid. Mintea mea s-a golit ca o hârtie albă.

După o clipă, Denna mi-a dat drumul la mână și a trecut pe lângă mine pentru a ajunge în centrul camerei.

— Dorești ceva de băut? a întrebat ea în timp ce se așeza grațios într-un scaun.

— Ar fi drăguț din partea ta, i-am spus pur și simplu din reflex.

Mi-am dat seama că mâna încă îmi atârna prostește în aer și am lăsat-o să cadă pe lângă corp.

A făcut semn către un scaun din apropiere și m-am așezat.

— Ia uite aici.

A luat un clopoțel de argint de pe o masă din apropiere și a sunat din el încet. Apoi, a ridicat mâna cu toate cele cinci degete întinse. A îndoit degetul mare, apoi degetul arătător, numărând. Înainte de a îndoi și degetul mic, s-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, a strigat Denna, și portarul bine îmbrăcat a deschis ușa. Aș dori niște ciocolată de băut, a zis ea. Și Kvothe...

S-a uitat la mine, așteptând un răspuns.

— Ciocolată de băut sună minunat, am spus.

Portarul a dat din cap și a dispărut, închizând ușa după el.

— Uneori o fac doar ca să-l pun să alerge, a recunoscut Denna prostește, uitându-se la clopoțel. Nu-mi pot imagina cum de-l aude. Un timp, am fost convinsă că stă pe hol, cu urechea lipită de ușa mea.

— Pot să văd clopoțelul? am întrebat.

Mi l-a dat. Părea normal la prima vedere, dar când l-am întors cu susul în jos am văzut o mică scrijeldire pe suprafața lui interioară.

— Nu are el auzul ascuțit, am spus, dându-i-l înapoi. Există un alt clopoțel jos care sună în același timp cu acesta.

— Cum? a întrebat ea, răspunzând apoi la propria întrebare. Prin magie?

— Ai putea s-o numești așa.

— Cu asta te ocupi tu acolo?

A făcut semn cu capul în direcția râului și dincolo spre Universitate.

— Pare un pic... țipător.

— Este modul cel mai frivol de utilizare a scrijeldicii pe care l-am văzut vreodată, i-am spus.

Denna a izbucnit în râs.

— Pari atât de ofensat, a zis ea. Deci, se numește scrijeldică?

— Să faci așa ceva se numește artizanat magic, am spus. Scrijeldică este scrierea sau fasonarea caracterelor care o fac să funcționeze.

Ochii Dennei s-au aprins la asta.

— Deci, e o magie în care scrii pe lucruri? a întrebat ea, aplecându-se în scaun. Cum funcționează?

Am ezitat. Nu numai pentru că era o întrebare imensă, ci și pentru că Universitatea avea reguli foarte specifice legate de dezvăluirea secretelor din Arcanum.

— E destul de complicat, am spus.

Din fericire, în acel moment s-a auzit o altă ciocănitură în ușa și ciocolata noastră a ajuns în pahare aburinde. Mi-a lăsat gura apă la mirosul ei. Bărbatul a lăsat tava pe o masă din apropiere și a plecat fără să scoată o vorbă.

Am sorbit și am zâmbit la consistența ei dulce.

— N-am mai gustat ciocolată de ani, am spus.

Denna și-a ridicat paharul și a privit în jurul camerei.

— E ciudat să crezi că unii oameni își trăiesc așa întreaga viață, a meditat ea.

— Nu e pe placul tău? am întrebat surprins.

— Îmi plac ciocolata și harpa, a zis ea. Dar aş putea să trăiesc și fără clopoțel și fără o cameră întreagă doar pentru a sta în ea.

Gura i s-a curbat în ceva ce începea să fie o încruntare.

— Și urăsc să știu că sunt păzită, de parcă aş fi o comoară și cineva ar încerca s-o fure.

— Atunci n-ar trebui să fii prețuită?

Și-a îngustat ochii peste buza paharului, de parcă n-ar fi fost sigură cât de serios vorbeam.

— Nu mă dau în vânt să fiu ținută sub cheie, m-a lămurit, cu o notă sumbră în voce. Nu mă deranjează să mi se dea camere, dar nu sunt cu adevărat ale mele dacă nu sunt liberă să vin și să plec.

Am ridicat o sprânceană la asta, dar înainte de a putea spune ceva, a încheiat discuția fluturând mâna.

— Nu-i chiar așa, a oftat. Dar nu mă îndoiesc că Kellin e informat în legătură cu venirile și plecările mele. Știu că portarul îi spune cine vine să mă caute. Mă roade puțin, asta-i tot, a zâmbit ea strâmb. Cred că par teribil de nerecunoscătoare, nu?

— Chiar deloc, am spus. Când eram mai mic, trupa mea călătorea peste tot. Dar în fiecare an petreceam o vreme la reședința sponsorului nostru, ținând spectacole pentru familia și invitații lui.

Mi-am scuturat capul la această amintire.

— Baronul Pârloagă-Sură era o gazdă plăcută. Stăteam la masa lui. Ne dădea daruri...

M-am abătut, amintindu-mi un regiment de soldăței de

plumb pe care mi-i dăduse. Mi-am scuturat capul, să alung gândul.

— Dar tatăl meu ura asta. Se urca pe pereți. Nu putea suferi sentimentul de a fi la cheremul cuiva.

— Da! a zis Denna. Exact asta e! Dacă Kellin spune că ar putea veni în vizită într-o seară sau alta, dintr-odată mă simt cu un picior pironit de podea. Dacă aş pleca, aş fi refractară şi nepoliticoasă, dar dacă stau, mă simt ca un câine care aşteaptă la uşă.

Am stat o clipă în linişte. Denna învârtea cu gândul în altă parte inelul pe deget, în timp ce lumina soarelui se reflecta în piatra acestuia, de culoare albastru-deschis.

— Totuşi, am spus, privind în jur. E un apartament frumos.

— E frumos când eşti tu aici, a zis ea.

Câteva ore mai târziu urcam un rând de scări înguste din spatele unei măcelării. Era un miros slab, omniprezent, de grăsime râncedă de pe aleea de mai jos, dar zâmbeam. O după-amiază cu Denna numai pentru mine fusese un deliciu rar, iar pasul meu era surprinzător de uşor pentru cineva pe cale să încheie o afacere cu un demon.

Am bătut la uşa din lemn masiv din capul scărilor şi am aşteptat. Niciunul din breasla cămătarilor n-avea încredere în mine să-mi dea un ban găurit, dar existau întotdeauna oameni dispuşi să împrumute bani. Poeţii şi alţi romantici îi numeau şoimi din aramă sau iscuşiţi, dar gaillet e un termen mai bun. Sunt periculoşi, iar oamenii înțelepţi se feresc de ei.

Uşa se deschise puţin, apoi larg, scoţând la iveală o tânără cu faţă de zână şi păr blond-căpşuniu.

— Kvothe! a exclamat Devi. Îmi făceam griji că n-o să te văd semestrul ăsta.

Am păşit înăuntru, iar Devi a încuiat uşa în urma mea.

Camera mare, fără ferestre, mirosea plăcut a fructe de cinna și a miere, o schimbare reconfortantă față de mirosul de pe alee.

O parte a camerei era ocupată de un imens pat cu baldachin, cu perdelele negre trase. Pe cealaltă parte era un șemineu, un birou mare din lemn și o bibliotecă plină pe trei sferturi. Mi-am plimbat privirea peste titluri, în timp ce Devi încuia și bara ușa.

— E nou exemplarul ăsta de Malcaf? am întrebat.

— Da, a zis ea venind să stea lângă mine. Un tânăr alchimist care nu și-a putut plăti datoria m-a lăsat să arunc un ochi prin biblioteca lui ca să încheiem socotelile.

Devi a tras cu atenție cartea de pe raft, dezvăluind *Viziune și reviziune* cu frunze aurite pe copertă. S-a uitat la mine, zâmbind ca un drăcușor.

— Ai citit-o?

— Nu, am zis. Aș fi vrut s-o studiez pentru admitere, dar n-am găsit niciun exemplar în Stive. Doar am auzit de ea.

Devi a stat pe gânduri un moment, apoi mi-a înmănat-o.

— Când termini, vino înapoi și vom discuta pe baza ei. Îmi lipsește teribil orice conversație interesantă zilele astea. Dacă avem o dezbatere decentă, poate îți mai împrumut și alta.

După ce cartea a ajuns în mâinile mele, ea a lovit coperta ușor cu un deget.

— Carte asta valorează mai mult decât tine. A zis-o fără nicio urmă de glumă în voce. Dacă o aduci deteriorată, te pun s-o plătești.

— Voi fi foarte atent, am spus.

Devi a dat din cap, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre birou.

— Bine, atunci la treabă.

S-a așezat.

— Ai cam lăsat totul la urmă, nu? a întrebat ea. Taxa de

școlarizare trebuie plătită până mâine înainte de prânz.

— Trăiesc o viață periculoasă și interesantă, am spus ducându-mă să mă așez pe un scaun în fața ei. Și oricât de mult mă încântă compania ta, speram să-ți evit serviciile semestrul ăsta.

— Cum ți se pare taxa ca re'lar? a întrebat ea cunoscătoare. Cât de greu te-au lovit?

— Asta e o întrebare destul de personală, am spus.

Devi mi-a aruncat o privire sinceră.

— Suntem pe cale să intrăm într-un aranjament destul de personal, a punctat ea. Mie nu mi se pare că întrec deloc limita.

— Nouă și jumătate, am spus.

A pufnit în bătaie de joc.

— Credeam că ești deștept din cale-afară. Eu n-am depășit niciodată șapte cât am fost re'lar.

— Ai avut acces la Arhive, am subliniat.

— Am avut acces la resurse vaste de intelect, a zis ea realist. În plus, sunt drăguță foc.

A zâmbit, scoțând la iveală gropițele din ambii obraji.

— Ești strălucitoare ca un bănuț nou, am recunoscut. Niciun bărbat nu poate spera să te întreacă.

— Și unele femei au probleme să se țină după mine, a zis ea.

Zâmbetul i s-a schimbat ușor, trecând de la adorabil la neastâmpărat și apoi trecând bine granița înspre viclean.

N-aveam nici cea mai mică idee cum să răspund la asta, așa că am schimbat subiectul.

— Mă tem că am nevoie să împrumut patru talanți, am spus.

— A, a zis Devi.

Intrând brusc în afaceri, și-a pus mâinile pe birou.

— Mă tem că recent am făcut câteva modificări la afacerea

mea, a zis ea. În prezent, dau doar împrumuturi de la șase talanți în sus.

Nu m-am obosit să-mi ascund uimirea.

— Șase talanți? Devi, datoria asta în plus îmi va fi ca o piatră de moară atârnată de gât.

A scos un oftat care a sunat cel puțin ușor a scuză.

— Uite care-i problema. Când dau un împrumut, îmi asum anumite riscuri. Risc să-mi pierd investiția, în cazul în care debitorul meu moare sau încearcă să fugă. Risc să fiu dată în gât. Risc să fiu adusă în fața legii de fier sau, mai rău, a breslei cămătarilor.

— Știi că n-aș face niciodată așa ceva, Devi.

— Dovezile rămân, a continuat Devi. Riscul meu e același, indiferent dacă împrumutul e mic sau mare. De ce mi-aș asuma riscurile astea pentru împrumuturi mici?

— Mici? am întrebat. Aș putea trăi un an cu patru talanți!

A lovit biroul cu un deget, mustăcind.

— Riscul amândurora?

— Ca de obicei, i-am spus, oferindu-i zâmbetul meu cel mai bun. Farmecul meu fără margini.

Devi sforăi grosolan.

— Pentru farmec fără margini și trei picături de sânge poți împrumuta șase talanți la dobânda mea standard. Cincizeci la sută pentru două luni.

— Devi, am spus insinuant. Ce să fac cu banii în plus?

— Dă o petrecere, a sugerat ea. Petrece o zi în Cataramă. Găsește-ți un joc de cărți cu miză mare.

— Jocul de cărți e o modalitate de a-i taxa pe cei care nu știu să calculeze probabilitățile, am spus.

— Atunci du-i la bancă și ia dobânda, a zis ea. Cumpără-ți ceva frumos și poartă-l data viitoare când vii să mă vezi.

M-a privit de sus până jos cu ochi periculoși.

— Poate atunci voi fi dispusă să-ți fac o reducere.

— Ce zici de șase talanți pentru o lună, cu douăzeci și cinci la sută dobândă? am întrebat.

Devi a clătinat din cap, deloc blând.

— Kvothe, îți respect impulsul de a face afaceri, dar n-ai nimic la mână. Ești aici pentru că s-a umplut paharul.

— Sunt aici pentru a valorifica această situație.

Și-a desfăcut brațele într-un gest neajutorat.

— Așa-mi câștig existența. Faptul că ai o față dulce, nu prea se pune.

Devi mi-a aruncat o privire serioasă.

— În schimb, dacă un cămătar din breaslă te-ar fi băgat în seamă, nu m-aș fi așteptat să mai vii aici doar pentru că sunt frumoasă și că îți place culoarea părului meu.

— E o culoare frumoasă, am spus. Noi ăștia mai înflăcărați ar trebui să rămânem împreună.

— Așa ar trebui, a fost ea de acord. Eu propun să rămânem împreună la dobânda de cincizeci la sută pe o perioadă de două luni.

— Bine, i-am spus prăbușindu-mă în scaun. Ai câștigat.

Devi mi-a zâmbit cuceritor, gropițele arătându-se din nou.

— Câștig doar dacă jucăm amândoi.

A deschis un sertar de la birou, scoțând un flacon mic de sticlă și un ac lung cu gămălie.

M-am întins să le iau, dar în loc să le pună pe masă mi-a aruncat o privire atentă.

— Acum, dacă stau mai bine să mă gândesc, ar mai fi o opțiune.

— Mi-ar plăcea o altă opțiune, am recunoscut.

— Ultima dată când am vorbit, ai bătut un apropo că poți intra în Arhive, a zis încet Devi.

Am ezitat.

— Chiar așa am făcut.

— Această informație ar putea valora destul de mult

pentru mine, a zis încântată peste măsură.

Deși a încercat s-o ascundă, i-am putut vedea o foame pătimasă în ochi.

M-am uitat în jos la mâini și n-am zis nimic.

— Îți dau zece talanți chiar acum, a zis răspicat Devi. Nu cu împrumut. Voi cumpăra direct informația. Dacă voi fi prinsă în Stive, nu voi spune nimic de tine.

M-am gândit la tot ce-aș fi putut face cu zece talanți. Haine noi. O cutie pentru lăută, care să nu fie pe cale să se face bucăți. Hârtie. Mănuși pentru iarna care venea.

Am oftat și am clătinat din cap.

— Douăzeci de talanți, a zis Devi. Și rate ca la breaslă pentru orice împrumut vei dori în viitor.

Douăzeci de talanți ar fi însemnat o jumătate de an fără grija taxei de școlarizare. Îmi puteam vedea de proiectele mele la Partizanat fără să fiu nevoit să fac lămpi de punte. Aș fi putut cumpăra haine pe comandă. Fructe proaspete. Aș fi putut duce hainele la o spălătorie, în loc să mi le spăl singur.

Am inspirat reticent.

— Eu...

— Patruzeci de talanți, a zis Devi cu lăcomie. Rate ca la breaslă. Și mă culc cu tine.

Cu patruzeci de talanți îi puteam cumpăra Dennei propria harpă mică. Puteam...

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Devi uitându-se la mine de dincolo de birou. Buzele îi erau ude, ochii de un albastru-deschis plini de intensitate. Își trăgea umerii înainte și înapoi într-o mișcare lentă, inconștientă, ca o pisică înainte să atace.

M-am gândit la Auri, în siguranță și fericită în Subsolv. Ce-ar fi făcut dacă micul ei regat ar fi fost invadat de un străin?

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot. E... complicat să intri. Asta presupune să ai un prieten și nu cred că ar fi cineva

dispus.

M-am decis să ignor cealaltă parte din oferta ei, pentru că n-aveam nici cea mai mică idee ce să spun despre ea.

A fost un moment lung, tensionat.

— Dracu' să te ia, a zis Devi în sfârșit. Vorbești de parcă ai spune adevărul.

— Așa-i, am spus. E tulburător, știu.

— La naiba.

S-a încruntat și a împins sticla și acul pe birou.

M-am înțepat pe dosul mâinii și am privit cum sângele se umflă și se rostogolește de pe mână în flacon. După trei picături am înfipt și acul în gura sticlei.

Devi a tamponat un adevziv în jurul dopului și l-a îndrumat furioasă în flacon. Apoi a băgat mâna într-un sertar și a scos un bețișor de diamant.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat cât grava un număr pe sticlă. Sau vrei s-o sigilez?

— Am încredere în tine, am spus. Dar tot aș vrea s-o sigilezi.

A topit o pecete de ceară pe partea de sus a sticlei. Am apăsas cu naiul măiestriei, lăsând o urmă recognoscibilă.

Băgând mâna într-un alt sertar, Devi a scos șase talanți și i-a zdrăngănit pe birou. Mișcarea ar fi putut părea nerăbdătoare dacă ochii ei n-ar fi fost atât de grei și de furioși.

— Voi intra acolo într-un fel sau altul, zise ea cu voce calmă. Vorbește cu prietenul tău. Dacă vei fi tu cel care mă ajută nu vei regreta.

CAPITOLUL 11

Refugiu

Am revenit la Universitate cu spiritul împăcat, în ciuda poverii noii mele datorii. Am făcut câteva cumpărături, am luat lăuta și m-am dus peste acoperișuri.

Din interior, Axul era un coșmar de trecut: un labirint de holuri fără sens și scări care nu duceau nicăieri. Dar să te deplasezi peste acoperișurile sale amestecate era mai ușor ca orice. Am făcut drumul printr-o mică curte, care la un moment dat, la o clădire în construcție, a devenit complet inaccesibil, eu fiind prins ca o muscă în chihlimbar.

Auri nu mă aștepta, dar acesta era primul loc în care o întâlnisem și în nopțile senine venea uneori să se uite la stele. M-am asigurat că sălile de clasă cu vedere la curte erau întunecate și goale, apoi am scos lăuta și am început s-o acordez.

Cântam de aproape o oră, când am auzit un foșnet în grădina crescută peste măsură de mai jos. Apoi a apărut Auri, urcându-se în mărul crescut prea mare și apoi pe acoperiș.

Fugea spre mine, cu picioarele goale sărind ușor peste gudron, cu părul fluturându-i pe spate.

— Te-am auzit! a zis în timp ce se apropia. Te-am auzit tot drumul de la Boltă încoace.

— Parcă-mi amintesc că aveam de gând să cânt pentru cineva, am spus încet.

— Pentru mine!

Și-a dus ambele mâini aproape de piept, zâmbind. S-a mutat de pe un picior pe altul, aproape dansând de dorință.

— Cântă pentru mine! Am fost răbdătoare cât două pietre

la un loc, a spus ea. Ai ajuns la timp. Nu puteam să fiu la fel de răbdătoare ca trei pietre.

— Păi, am zis ezitant. Cred că totul depinde de ceea ce mi-ai adus.

Ea a râs, ridicându-se de călcăie, cu mâinile încă împreunate aproape de piept.

— Tu ce mi-ai adus?

Am îngenuncheat și am început să-mi dezleg pachetul.

— Ți-am adus trei lucruri, am zis.

— Cât de tradițional, a zis ea, zâmbind. Ești un adevărat gentilom în seara asta.

— Sunt.

Am ridicat o sticlă mare, neagră.

A luat-o cu ambele mâini.

— Cine a făcut-o?

— Albinele, am spus. Și berarii din Bredon.

Auri a zâmbit.

— Asta înseamnă trei albine, a spus, și a lăsat sticla jos, la picioare. Adusesem o pâine rotundă, proaspătă, din orz. A întins mâna și a atins-o cu un deget, apoi a dat din cap aprobator.

În cele din urmă, am adus un somon afumat întreg. Costase patru sfanți numai el, dar eram îngrijorat că Auri nu mânca suficientă carne din ce reușea să fure când nu eram prin zonă. Avea să-i prindă bine.

Auri l-a privit curioasă, înclinând capul pentru a se uita la ochiul unic holbat.

— Bună, domnule pește, a spus ea.

Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Are vreun secret?

Am dat din cap.

— Are o harpă în loc de inimă.

S-a uitat iar la el.

— Nu e de mirare că arată atât de surprins.

Auri mi-a luat peștele din mână și l-a pus cu grijă pe acoperiș.

— Acum ridică-te. Am și eu trei lucruri pentru tine, cum e și corect. M-am ridicat și mi-a întins ceva înfășurat într-o bucată de pânză. Era o lumânare groasă care mirosea a levănțică.

— Ce-i înăuntru? am întrebat.

— Vise frumoase, a spus ea. Le-am pus acolo pentru tine. Am răsucit lumânarea în mâini, cu suspiciune.

— Tu ai făcut-o?

Ea a dat din cap și a zâmbit încântată.

— Eu am făcut-o. Sunt teribil de isteță.

Am băgat-o cu grijă într-unul dintre buzunarele hainei.

— Mulțumesc, Auri.

Auri a devenit serioasă.

— Acum închide ochii și apleacă-te, ca să-ți pot da cel de-al doilea cadou.

Nedumerit, am închis ochii și m-am aplecat de mijloc, întrebându-mă dacă mi-a făcut și o pălărie.

I-am simțit mâinile pe lateralele feței mele, apoi mi-a dat un sărut mic, delicat, în mijlocul frunții.

Surprins, am deschis ochii. Dar ea era deja la câțiva pași de mine, cu mâinile împreunate nervos la spate. N-am știut ce să spun.

Auri a făcut un pas înainte.

— Ești o persoană specială pentru mine, a spus ea serioasă, cu fața gravă. Vreau să știi că voi avea mereu grijă de tine.

S-a întins într-o doară și mi-a șters obrajii.

— Nu. Altceva nimic în seara asta. Iată cel de-al treilea cadou pentru tine. Dacă lucrurile merg prost, poți veni să stai cu mine în Subsol. E frumos acolo și vei fi în siguranță.

— Mulțumesc, Auri, am spus cât de repede am putut. Și tu ești specială pentru mine.

— Sigur că sunt, a spus ea firesc. Sunt la fel de frumoasă ca luna.

M-am adunat în timp ce Auri a sărit peste o bucată dintr-o conductă metalică care ieșea dintr-un coș de fum și a folosit-o pentru a desface capacul de la sticlă. Apoi a adus-o înapoi, ținând-o cu grijă cu ambele mâini.

— Auri, am întrebat. Nu ți-au înghețat picioarele?

Ea s-a uitat în jos la ele.

— Gudronul e plăcut, a spus ea, mișcându-și degetele de la picioare. Încă e cald de la soare.

— Vrei o pereche de pantofi?

— Ce-ar avea în ei? a întrebat ea.

— Picioarele tale, am spus. Vine iarna în curând.

Ea a ridicat din umeri.

— Îți vor îngheța picioarele.

— Eu nu mă cațăr pe nimic iarna, a spus ea. Nu-i foarte plăcut.

Înainte de a putea răspunde, Elodin a pășit pe lângă un coș mare de fum din cărămidă, ca și cum ar fi ieșit la o plimbare de după-amiază.

Ne-am uitat toți trei unul la altul pentru un moment, fiecare dintre noi speriat în felul lui. Elodin și cu mine am fost surprinși, dar cu colțul ochiului am văzut-o pe Auri stând perfect nemișcată, ca o căprioară gata să fugă pentru se pune în siguranță.

— Magistre Elodin, am spus cu cel mai blând și prietenos ton, sperând cu disperare că nu va face ceva care s-o pună pe Auri pe fugă. Ultima dată când se speriasse, fugise în subteran și îi luase o grămadă de timp să iasă iar. Ce drăguț să vă întâlnesc!

— Salutare, a zis Elodin, potrivindu-și perfect tonul

prietenos cu al meu, ca și cum nu era nimic ciudat că noi trei ne întâlneam pe un acoperiș, în mijlocul nopții.

Deși, din câte am reușit să-mi dau seama, lui nu i se părea deloc ciudat.

— Magistre Elodin.

Auri a pus un picior desculț în spatele celui lalt și a tras de marginile zdrențuite ale rochiei, într-o mică reverență.

Elodin a rămas în umbra lunii căzute pe după înaltul coș de cărămidă. A făcut și el o ciudată plecăciune formală. Nu-i puteam vedea fața în detaliu, dar mi-am putut imagina ochii lui curioși examinând picioarele desculțe ale fetei fără casă, cu o aureolă plutitoare de păr.

— Și voi doi ce treabă aveți afară în noaptea asta frumoasă? a întrebat Elodin.

M-am încordat. Întrebările erau periculoase cu Auri de față.

Din fericire, asta nu părea s-o deranjeze.

— Kvothe mi-a adus lucruri minunate, a spus ea. Mi-a adus bere de albine și pâine de orz și un pește afumat, cu o harpă în locul în care trebuia să fie inima.

— A, a zis Elodin, depărtându-se de coș.

Și-a pipăit haina până a găsit ceva într-un buzunar. I l-a întins.

— Mă tem că eu ți-am adus doar un fruct de cinna.

Auri a făcut un pas mic de dans înapoi, fără să se ducă să-l ia.

— Ai adus ceva și pentru Kvothe?

Asta a părut să-l prindă pe Elodin pe picior greșit. A rămas stingherit un moment, cu brațul întins.

— Mă tem că nu, a zis el. Dar îmi imaginez că nici Kvothe n-a adus nimic pentru mine.

Ochii lui Auri s-au îngustat și ea s-a încruntat ușor, a dezaproba.

— Kvothe a adus muzică pentru toată lumea, a spus ea sever.

Elodin s-a oprit din nou și trebuie să recunosc că m-am bucurat să-l văd măcar o dată în încurcătură din cauza comportamentului altcuiva. S-a întors și a făcut o jumătate de plecăciune în direcția mea.

— Scuzele mele, a zis el.

Am făcut un gest grațios.

— Nicio problemă.

Elodin s-a întors către Auri și a întins mâna către ea a doua oară.

Ea a făcut doi pași mici înainte, a ezitat, apoi a mai făcut încă doi. A întins mâna ușor, a lăsat-o pe micul fruct, apoi a făcut mai multe țopăieli mărunte în spate, aducându-și ambele mâini strânse la piept.

— Mulțumesc frumos, a spus ea, făcând o altă mică reverență. Acum, te poți alătura nouă dacă dorești. Și după aceea, dacă te porți frumos, poți să stai și să-l asculți pe Kvothe cântând.

Și-a înclinat capul un pic, făcând-o să pară că a întrebat.

Elodin a ezitat, apoi a dat din cap.

Auri a luat-o la fugă pe cealaltă parte a acoperișului, apoi în jos, în curte, pe ramurile fără frunze ale mărului.

Elodin a privit-o plecând. Când a înclinat capul, lumina lunii mi-a fost de-ajuns pentru a-i vedea expresia gânditoare. Am simțit niște noduri bruște în stomac, din cauza emoțiilor.

— Magistre Elodin?

S-a întors cu fața la mine.

— Hmm?

Știam din experiență că ei nu i-ar fi luat decât trei sau patru minute să aducă ce avea de gând din Subsol. Trebuia să vorbesc repede.

— Știu că pare ciudat, am spus. Dar trebuie să fii atent.

E foarte fricoasă. Nu încercați s-o atingeți. Nu faceți mișcări bruște. O vor speria.

Fața lui Elodin era ascunsă din nou în umbră.

— Serios? a zis el.

— Zgomotele puternice la fel. Chiar și un râs puternic. Și n-o puteți întreba nimic personal. Va fugi dacă faceți asta.

Am inspirat adânc, cu mintea vâjâind. Am un discurs bun și, cu suficient timp la dispoziție, am încredere în capacitatea mea de a convinge pe oricine de orice.

Dar Elodin era pur și simplu mult prea imprevizibil pentru a fi manipulat.

— Nu puteți spune nimănui că e aici.

Cuvintele au ieșit mai puternic decât ar fi trebuit și am regretat imediat alegerea lor. Nu eram pe poziția de a-i da ordine unuia dintre magiștri, chiar dacă era pe jumătate nebun.

— Vreau să spun că aș lua-o ca pe o mare favoare personală dacă n-ați spune nimănui de ea, am zis repede.

Elodin mi-a aruncat o privire lungă, speculativă.

— Și de ce să fac asta, Re'lar Kvothe?

Am simțit că mă trec toate transpirațiile la auzul tonului său amuzat.

— O vor băga în Adăpost, am spus. Dumneavoastră, dintre toți oamenii... m-am abătut, cu gâtul uscat.

Elodin m-a privit, cu fața un pic mai mult în umbră, dar i-am simțit furia.

— Eu dintre toți oamenii ce, Re'lar Kvothe? Crezi că-mi știi sentimentele față de Adăpost?

Mi-am simțit toată eleganta persuasiune, pe jumătate planificată, făcându-mi-se zdrențe la picioare. Și am simțit brusc că eram din nou pe străzile din Bobcatran, cu stomacul un nod tare de foame, cu pieptul plin de speranță disperată, agățându-mă de mânecile marinarilor și ale

neguțătorilor, cerșind bani... Cerșind orice, cât să-mi pot cumpăra ceva de mâncare.

— Vă rog, i-am spus. Vă rog, Magistre Elodin, dacă o caută, se va ascunde și nu voi putea s-o mai găsesc. Nu e prea zdravănă la cap, dar e fericită aici. Și eu pot avea grijă de ea. Nu mult, doar un pic. Dacă ei o prind, va fi chiar mai rău. Refugiul ar ucide-o. Vă rog, Magistre Elodin, voi face tot ce doriți. Doar nu spuneți nimănui.

— Taci, a zis Elodin. Vine.

S-a întins să-mi pună mâna pe umăr și lumina lunii i-a căzut pe față. Expresia lui nu era deloc încrâncenată și grea. Era doar nedumerită și îngrijorată.

— Pe zei, tremuri. Respiră adânc și ia-ți fața de scenă. O sperii dacă te vede așa.

Am inspirat adânc și m-am străduit să mă relaxez. Expresia îngrijorată a lui Elodin dispăruse și el a făcut un pas înapoi, dându-mi drumul la umăr.

M-am întors la timp pentru a o vedea pe Auri ținându-se de brațe, cu brațele pline. S-a oprit la o distanță scurtă, cât să ne vadă pe amândoi, înainte de a parcurge restul drumului pășind cu atenția unei dansatoare până în locul unde stătuse înainte. Apoi s-a așezat ușor pe acoperiș, încrucișându-și picioarele sub ea. Elodin și cu mine ne-am așezat și noi, deși nici pe departe la fel de grațios.

Auri a despăturit o cârpă, a pus-o cu atenție între noi trei, apoi a așezat în mijloc un platou mare, neted, din lemn. A scos fructul de cinna și l-a mirosit, privind pe deasupra acestuia.

— Ce-i în asta? l-a întrebat pe Elodin.

— Raze de soare, a spus el cu ușurință, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare. Și razele soarelui de dimineața devreme în asta.

Se cunoșteau. Desigur. Din cauza asta nu fugise la

început. Mi-am simțit tensiunea dintre umeri ușurându-se puțin.

Auri a mirosit fructul din nou și pentru o clipă a părut gânditoare.

— E minunat, a zis ea. Dar lucrurile de la Kvothe sunt și mai frumoase.

— Asta mi se pare logic, a zis Elodin. Mă aștept ca Kvothe să fie o persoană mai drăguță decât mine.

— Asta fără îndoială, a spus Auri afectat.

Auri a servit cina, împărțind pâinea și peștele pentru fiecare dintre noi. A scos și un borcan cu măline murate. M-am bucurat să văd că putea avea grijă de ea și când nu eram eu prin preajmă.

Auri a turnat bere în ceașca mea de ceai din porțelan. Elodin a primit un borcănel de sticlă folosit pentru a ține gemul în el. I-a umplut paharul prima dată, dar nu și a doua. Am stat să mă întreb dacă nu ajungea s-o facă sau dacă era un semn subtil că nu-i face plăcere.

Am mâncat fără să vorbim. Auri lua, delicat, mușcăături mici, ținând spatele drept.

Elodin îmi arunca ocazional, cu prudență, o privire, ca și cum nu era sigur cum să se comporte. Am ghicit din asta că nu mai mâncase cu Auri până atunci.

Când am terminat cu toate, Auri a scos un cuțit mic, strălucitor, și a împărțit fructul de cinna în trei bucăți. De îndată ce a pătruns coaja, am putut să-i simt mirosul în aer, dulce și pătrunzător. Mi-a lăsat gura apă. Fructul de cinna venea de departe și era mult prea scump pentru oamenii ca mine.

Mi-a întins bucata și am luat-o ușor.

— Mulțumesc frumos, Auri.

— Cu mare plăcere, Kvothe.

Elodin se uita când la unul, când la altul.

— Auri?

Am așteptat ca el să termine întrebarea, dar asta părea să fie tot.

Auri a înțeles înaintea mea.

— E numele meu, a zis ea, zâmbind cu mândrie.

— Chiar așa? a zis Elodin curios.

Auri a dat din cap.

— Kvothe mi l-a dat.

S-a uitat în direcția mea.

— Nu e minunat?

Elodin a dat din cap.

— E un nume frumos, a zis el politicoș. Și ți se potrivește.

— Așa e, a fost ea de acord. E ca și cum așa avea o floare în inimă.

L-a privit serioasă pe Elodin.

— Dacă numele tău devine prea greu, ar trebui să-l rogi pe Kvothe să-ți dea unul nou.

Elodin a dat din cap din nou și a luat o mușcătură din fructul său. Cât mesteca, s-a întors să se uite la mine. I-am văzut ochii în lumina lunii. Erau liniștiți, grijulii și complet sănătoși.

•••

După ce-am terminat cina, am cântat câteva melodii și ne-am luat la revedere.

Elodin și cu mine am plecat împreună. Știam cel puțin șase moduri de a coborî de pe acoperișul Axului, dar l-am lăsat pe el să meargă în față.

Ne-am făcut drum pe lângă un observator rotund din piatră, care ieșea prin acoperiș și se întindea pe o suprafață acoperită cu o fâșie lungă de foi de plumb.

— De cât timp te întâlnești cu ea? a întrebat Elodin.

Am stat să mă gândesc.

— Jumătate de an? Depinde de când începi să socotești. A

fost o perioadă de joacă înainte de-a o putea zări, cu mult înainte de-a avea încredere în mine cât să-mi vorbească.

— Ai avut mai mult noroc decât mine, a zis el. Au trecut mulți ani. Asta e prima dată când s-a apropiat la zece pași de mine. Abia dacă am vorbit zece cuvinte, și asta în zilele bune.

Ne-am cățărat pe un coș de fum mare și lat și apoi pe o pantă ușoară din lemn gros acoperit cu straturi de smoală. În timp ce mergeam, deveneam din ce în ce mai îngrijorat. De ce încerca să se apropie de ea?

M-am gândit la perioada în care mersesem cu Elodin la Adăpost pentru a-și vizita ghildarul, Arin Whin. M-am gândit la Auri acolo. Mica Auri, legată de un pat cu curele de piele groase pentru a nu se răni singură sau pentru a nu face mizerie când i se dă de mâncare.

M-am oprit din mers. Elodin mai înaintă câțiva pași, apoi se opri să se uite la mine.

— E prietena mea, am spus încet.

El a dat din cap.

— Măcar asta e evident.

— Și n-am chiar atât de mulți prieteni pentru a-mi permite să pierd unul, am spus. Nu pe ea. Promiteți-mi că nu veți spune nimănui despre ea și că n-o trimiteți pachet la Adăpost. Nu e locul potrivit pentru ea. Am înghițit ca să-mi alung uscăciunea din gât. Am nevoie de promisiunea dumneavoastră.

Elodin și-a înclinat capul într-o parte.

— Mi se pare mie sau aud și o amenințare? a zis el cu amuzament în voce. Chiar dacă n-o spui de fapt. *Am nevoie de promisiunea dumneavoastră sau...*

Un colț al gurii i s-a curbat într-un mic zâmbet crispat.

Când a zâmbit, am simțit o sclipire de furie amestecată cu anxietate și cu frică. A fost urmată de un gust brusc și cald de prune și nucșoară în gură și am devenit foarte conștient

de cuțitul legat de coapsa mea pe sub pantaloni. Mi-am simțit mâna alunecând încet în buzunar.

Apoi am văzut marginea acoperișului la șase picioare în spatele lui Elodin și mi-am simțit picioarele mișcându-se ușor, gata să sprintez și să-l plachez, prăbușindu-ne pe acoperiș și apoi pe pavajul dur de jos.

Am simțit brusc o transpirație rece pe corp și am închis ochii. Am respirat adânc, lent, și gustul din gura mea s-a stins.

Am deschis ochii din nou.

— Am nevoie să-mi promiteți, am spus. Sau, altfel, voi face probabil ceva stupid, dincolo de puterea de pricepere a oricărui muritor.

Am înghițit.

— Și amândoi vom sfârși rău.

Elodin s-a uitat la mine.

— Ce amenințare remarcabil de cinstită, a zis el. În mod normal, astea se fac mult mai pe mârâite și mai cu dinții strânși.

— Mai cu dinții strânși? am întrebat. Vreți să spuneți printre dinți?

— Amândouă, a zis el. De obicei, există o mulțime de *îți rup picioarele, îți rup gâtul*.

A ridicat din umeri.

— Mă face să mă gândesc la dinți.

— A, am spus. Înțeleg.

Ne-am uitat o clipă unul la altul.

— N-am de gând să trimit pe nimeni s-o ia, a zis în cele din urmă. Adăpostul e locul potrivit pentru unii oameni. E locul pentru o mulțime dintre ei. Dar nu vreau băgat acolo un câine turbat, dacă există o variantă mai bună.

S-a întors și a început să meargă mai departe. Pentru că nu l-am urmat, s-a întors să se uite înapoi la mine.

— Nu e de-ajuns, am zis. Vreau o promisiune.

— Jur pe laptele mamei mele, a zis Elodin. Jur pe numele și pe puterea mea. Jur pe luna veșnic în mișcare.

Am început să mergem din nou.

— Are nevoie de haine mai groase, am spus. Și de șosete și pantofi. Și de o pătură. Și trebuie să fie noi. Auri nu poartă ceva ce a mai fost purtat de altcineva. Am încercat.

— Nu le va lua de la mine, a zis Elodin. Am lăsat lucruri pentru ea. Nu s-a atins de ele. S-a întors să se uite la mine. Dacă ți le dau ție, i le dai?

Am dat din cap.

— În cazul ăsta, mai are nevoie și de vreo douăzeci de talanți, de un rubin de mărimea unui ou și de un set nou de instrumente de gravat.

Elodin chicoti cinstit, pământesc.

— N-are nevoie și de corzi de lăută?

Am dat din cap.

— Două perechi, dacă le puteți obține.

— De ce Auri? a întrebat Elodin.

— Pentru că n-are pe nimeni, am spus. La fel ca mine. Dacă n-avem grijă unul de altul, cine să aibă?

A clătinat din cap.

— Nu. De ce ai ales numele ăsta pentru ea?

— A, am zis jenat. Pentru că e atât de luminoasă și de drăguță. N-are niciun motiv să fie, dar este. Auri înseamnă înșorit.

— În ce limbă? a întrebat el.

Am ezitat.

— Siareză, cred.

Elodin a clătinat din cap.

— În siareză, înșorit se spune *leviriet*.

Am încercat să mă gândesc unde învățasem cuvântul. Dădusem peste el în Arhive...?

Înainte de a-mi aduce aminte, a vorbit Elodin.

— Mă pregătesc să predau un curs pentru cei interesați de arta delicată și subtilă a Glăsurii, a zis el în trecere.

M-a privit dintr-o parte.

— Mă gândesc că n-ar fi o pierdere totală de timp pentru tine.

— Aș putea fi interesat, am spus cu grijă.

A dat din cap.

— Ar trebui să citești *Principiile fundamentale* ale lui Teccam pentru a te pregăti. N-are multe pagini, dar e stufoasă, dacă mă înțelegi.

— Dacă-mi dați un exemplar, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l citesc, am zis. Altfel, am o problemă.

S-a uitat la mine, fără să înțeleagă.

— Am fost exclus de la Arhive.

— Ce? Încă ești suspendat? a întrebat Elodin, surprins.

— Încă.

Părea indignat.

— Cât a trecut? O jumătate de an?

— Trei sferturi de an ca trei zile, am spus. Magistrul Lorren și-a arătat clar sentimentele cu privire la problema revenirii mele.

— Asta-i un rahat, a zis Elodin cu o ciudată protectivitate în glas. Ești re'larul meu de-acum.

Elodin a schimbat direcția, mergând pe o bucată de acoperiș pe care de obicei o evitam, întrucât era acoperită cu țigle de lut. De-acolo am trecut pe o alee îngustă, ne-am îndreptat spre acoperișul înclinat al unui han și am urcat pe un acoperiș larg de piatră finisată.

În cele din urmă am ajuns la o fereastră mare, prin care se zărea strălucirea caldă a unor lumânări. Elodin a bătut în geamul de sticlă la fel de puternic ca și cum ar fi fost o ușă.

Privind în jur mi-am dat seama că eram deasupra Sălii

Magiștrilor.

După o clipă, am văzut silueta înaltă, subțire a Magistrului Lorren blocând lumina lumânărilor din spatele ferestrei. A ridicat zăvorul și întreaga fereastră s-a deschis pe o balama.

— Elodin, ce pot face pentru tine? a întrebat Lorren.

N-am putut citi pe fața lui dacă întreaga situație i se părea ciudată.

Elodin a arătat brusc cu degetul mare peste umăr, spre mine.

— Băiatul ăsta zice că încă are interzis la Arhive. Așa e?

Ochii impasibili ai lui Lorren s-au mutat pe mine, apoi înapoi pe Elodin.

— Așa e.

— Păi, dă-i permisiunea, a spus Elodin. Are nevoie să citească. Te-ai făcut înțeles.

— E nesăbuit, a zis categoric Lorren. Am planificat să-l țin afară un an și-o zi.

Elodin a oftat.

— Da, da, conform obiceiului. De ce nu-i acorzi o a doua șansă? Garantez eu pentru el.

Lorren m-a privit îndelung. Am încercat să par cât mai responsabil, ceea ce nu prea mi-a reușit, având în vedere că stăteam pe un acoperiș, la miezul nopții.

— Bine, a zis Lorren. Numai în Tomuri.

— Tomuri e pentru sugarii care nu-și pot mesteca singuri mâncarea, a zis Elodin indiferent. Băiatul meu e re'lar. Face cât douăzeci de bărbați! Are nevoie să exploreze Stivele și să descopere tot felul de lucruri inutile.

— Nu pentru băiat îmi fac eu griji, a zis Lorren cu un calm neclintit. Îmi fac griji pentru Arhive în sine.

Elodin s-a întins și m-a apucat de umăr, împingându-mă un pic înainte.

— Ce zici de asta? Dacă-l mai prinzi făcând năzbâtii, te las să-i tai degetele mari. Asta ar trebui să dea un exemplu, nu crezi?

Lorren ne-a privit pe amândoi lent. Apoi a dat din cap.

— Foarte bine, a zis el și a închis fereastra.

— Uite c-am rezolvat, a zis Elodin întinzându-se.

— Ce naiba? am întrebat, frângându-mi mâinile. Am... Ce naiba?

Elodin s-a uitat la mine nedumerit.

— Ce? Poți intra. Problemă rezolvată.

— Nu-l puteți lăsa să-mi taie degetele! am zis.

A ridicat o sprânceană.

— Ai de gând să încalci iar regulile? a întrebat sarcastic.

— Ce... Nu. Dar...

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, a zis.

S-a întors și a continuat drumul pe acoperiș.

— Probabil aş acţiona mai atent dac-aş fi în locul tău. Nu-mi dau seama când Lorren glumeşte.

●●●

De îndată ce m-am trezit a doua zi, am trecut pe la biroul trezorierului și i-am achitat datoria lui Riem, omul cu obraji proeminenți care administra fondurile Universității. Mi-am plătit cei nouă talanți și cinci firfirei munciți cu greu, asigurându-mi locul la Universitate pentru încă un semestru.

M-am dus apoi la Registre și Liste, unde am semnat pentru un control la Clinică, precum și la Fizionomie și Fizic. Următoarea a fost Metalurgia feroasă și de cupru, cu Cammar, în Partizanat. Ultima a venit Expertiza Simpatetică, cu Elxa Dal.

Atunci mi-am dat seama că nu știam numele cursului lui Elodin. Am răsfoit registrul până când am văzut numele lui Elodin, apoi am dus degetul în locul în care titlul materiei era scris cu cerneală neagră proaspătă:

— *Introducere în a nu fi un măgar prost.*

Am oftat și mi-am scris numele în singurul spațiu liber de dedesubt.

CAPITOLUL 12

Mintea adormită

Când m-am trezit tulburat a doua zi, primul meu gând a fost la cursul lui Elodin. Simțeam o emoție fâlfâindu-mi în stomac. După lungi luni de încercare de a-l convinge pe Magistrul Glăsuitoar să mă învețe, aveam, în sfârșit, șansa de a studia glăsuirii. Magie reală. Marea magie Taborlin.

Dar munca vine înainte de distracție. Cursul lui Elodin nu începea până la prânz. Cu datoria la Devi atârănând deasupra capului, a trebuit să înghesui și câteva ore de muncă la Partizanat.

...

Intrând în atelierul lui Kilvin, zgomotul familiar a cincizeci de mâini ocupate m-a învăluit ca o muzică. Deși era un loc periculos, atelierul mi s-a părut ciudat de relaxat. Multor studenți le plăcea rapidă mea creștere în grad la Arcanum, dar câștigasem respectul invidios al celorlalți artizani.

L-am văzut pe Manet lucrând în apropierea cuptoarelor și mi-am făcut loc printre bancurile de lucru ca să ajung la el. Manet știa întotdeauna ce fel de muncă e plătită mai bine.

— Kvothe!

În încăperea imensă s-a lăsat liniștea, și m-am întors să-l văd pe Magistrul Kilvin stând în ușa biroului său. A făcut un gest scurt și a intrat înapoi.

Zgomotul a umplut încet camera când studenții s-au întors la treabă, dar i-am putut simți cum mă priveau când am trecut prin cameră, făcând slalom printre bancurile de lucru.

Cât m-am apropiat, l-am văzut pe Kilvin prin fereastra largă a biroului său, scriind pe o tablă prinsă de perete. Era

cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, cu pieptul ca un butoi. Din cauza bărbii mari și țepoase și a ochilor negri, arăta chiar mai mare decât era cu adevărat.

Am bătut politicos la ușă, și Kilvin s-a întors, lăsând creta jos.

— Re'lar Kvothe. Intră. Închide ușa.

Emoționat, am pășit în cameră și am tras ușa după mine. Zgomotul și zarva atelierului s-au diminuat atât de mult, încât am bănuir că Magistrul Kilvin avea o scrijeldică șmecheră pentru a înăbuși zgomotul. Rezultatul a fost o liniște aproape stranie în încăperea.

Kilvin a luat o bucată de hârtie de pe masa de lucru din colț.

— Am auzit ceva dureros, a zis el. Acum câteva zile, a venit o fată la Stocuri. Era în căutarea unui tânăr care-i vânduse o amuletă.

M-a privit în ochi.

— Știi ceva despre asta?

Am dat din cap.

— Ce voia?

— Nu știu, a zis Kilvin. E'lrul Basil lucra în Stocuri în acel moment. A zis că fata era tânără și că părea destul de abătută. Căuta...

S-a uitat în jos la hârtie.

— Un tânăr vrăjitor. Nu-i știa numele, dar l-a descris ca fiind tânăr, cu părul roșu și drăguț.

Kilvin a lăsat din mână bucata de hârtie.

— Basil spunea că se supăra din ce în ce mai rău în timp ce vorbeau. Părea speriată, și când a încercat să-i afle numele, a fugit plângând.

Și-a încrucișat brațele pe piept, cu fața severă.

— Așa că te întreb deschis. Le-ai vândut amulete tinerelor?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Amulete? am întrebat. Amulete pentru ce?

— Asta ar trebui să-mi spui tu, a zis Kilvin întunecat. Amulete pentru dragoste sau pentru noroc. Pentru a ajuta o femeie să rămână gravidă sau pentru a preveni asta. Amulete împotriva demonilor și a altor creaturi.

— Pot fi făcute astfel de lucruri? am întrebat.

— Nu, a zis ferm Kilvin. De aceea nici nu le vindem.

Ochii lui negri s-au lăsat grei pe mine.

— Așa că te întreb din nou: le-ai vândut amulete locuitorilor ignoranți ai orașului?

Am fost atât de nepregătit pentru acuzație, încât nu m-am putut gândi la nimic de bun-simț să spun în apărarea mea. Apoi m-a izbit ridicolul situației și am izbucnit în râs.

Ochii lui Kilvin s-au îngustat.

— Nu-i amuzant, Re'lar Kvothe. Nu numai că așa ceva e interzis în mod expres de către Universitate, dar un student care vinde amulete false... Kilvin s-a abătut, clătînând din cap. Arată un profund defect de caracter.

— Magistre Kilvin, uitați-vă la mine, am spus, trăgându-mă de cămașă. Dacă păcăleam locuitorii să le iau banii, n-ar mai fi trebuit să port zdrențe la mâna a doua.

Magistrul Kilvin m-a privit ca și cum mi-ar fi observat hainele pentru prima dată.

— Asta-i adevărat, a zis el. Cu toate astea, s-ar putea crede că un student sărac ar fi mult mai tentat să facă astfel de gesturi.

— M-am gândit la așa ceva, am recunoscut. Cu fier în valoare de un bănuț și zece minute de scrijeldică, puteam face ușor o amuletă rece la atingere. Nu e greu să vinzi un astfel de obiect. Am ridicat din umeri. Dar sunt foarte conștient de faptul că aș intra sub incidența Aprovizionării Frauduloase. N-aș risca asta.

Kilvin s-a încruntat.

— Un membru al Arcanumului evită un astfel de comportament pentru că e greșit, Re'lar Kvothe. Nu pentru că e riscul prea mare.

I-am zâmbit oropsit.

— Magistre Kilvin, dacă ați avea atâta încredere în bazele mele morale, n-am mai avea această conversație.

Expresia i s-a înmuiat un pic și mi-a zâmbit ușor.

— Recunosc, nu m-aș aștepta la asta de la tine. Dar am mai fost surprins. Aș fi neglijent în meseria mea dacă n-aș investiga astfel de lucruri.

— Fata a venit să se plângă de amuletă? am întrebat.

Kilvin a clătinat din cap.

— Nu. Așa cum am spus, n-a lăsat niciun mesaj. Dar nu mi-am dat seama de ce altceva o tânără abătută, cu o amuletă, ar veni să te caute, știind descrierea ta, dar nu și numele.

A ridicat o sprânceană la mine, făcând-o întrebare.

Am oftat.

— Vreți părerea mea sinceră, Magistre Kilvin?

Kilvin a ridicat ambele sprâncene la asta.

— Întotdeauna, Re'lar Kvothe.

— Știu că cineva încearcă să-mi facă probleme, am spus.

Comparativ cu otrăvirea mea cu o substanță alchimică, răspândirea zvonurilor făceau parte practic din comportamentul lui Ambrose.

Kilvin a dat din cap, netezindu-și barba cu o mână, cu gândul în altă parte.

— Da. Înțeleg.

A ridicat din umeri și a luat bucata de cretă.

— Bine, atunci. Consider această problemă rezolvată pentru moment.

S-a întors iar cu fața la tablă și s-a uitat peste umăr la

mine.

— Sper că nu voi fi deranjat de o hoardă de femei gravide fluturând amulete din fier și blestemându-ți numele?

— Voi lua măsuri pentru a evita asta, Magistre Kilvin.

•••

Mi-am petrecut câteva ore făcând piese la Partizanat, apoi mi-am făcut drum spre sala din Ax unde se ținea cursul lui Elodin. Era programat să înceapă la amiază, dar am fost acolo cu o jumătate de oră mai devreme, ajungând primul.

Ceilalți studenți s-au prelins lent înăuntru. Eram șapte în total. Primul a venit Fenton, rivalul meu prietenos din Simpatetica Avansată. Apoi, a sosit Fela, împreună cu Brean, o fată drăguță de 20 de ani, cu părul de culoarea nisipului, tunsă băiețește.

Am stat de vorbă și am făcut prezentările. Jarret era un modegan timid, pe care îl văzusem în Clinică. Am recunoscut-o pe tânăra cu ochii albaștri-deschis și părul de culoarea mierii, pe care o chema Inyssa, dar mi-a luat ceva timp să-mi amintesc de unde o știam.

Era una dintre nenumăratele relații de scurtă durată ale lui Simmon. Ultimul era Uresh, de aproape 30 de ani, un el'the autentic. Aspectul și accentul său îl făceau să pară că provine din îndepărtatul Lanett.

A sunat clopoțelul de amiază, dar Elodin nu era de găsit nicăieri.

Au trecut cinci minute. Apoi zece. La o jumătate de oră după prânz, Elodin a țâșnit în sală, cărând un braț de lucrări. Le-a aruncat pe-o masă și a început să se plimbe înainte și-napoi prin fața noastră.

— Ar trebui să vă fie perfect clare câteva aspecte înainte de a începe, a zis el fără nicio introducere sau scuze pentru întârziere. În primul rând, trebuie să faceți cum spun eu. Trebuie s-o faceți cât puteți de bine, chiar și atunci când nu

vedeți motive pentru asta. Întrebările sunt acceptate, dar, în final: eu spun, tu faci.

S-a uitat în jur.

— S-a înțeles?

Toți am dat din cap și am murmurat afirmativ.

— În al doilea rând, trebuie să mă credeți când vă spun anumite lucruri. Unele dintre lucrurile pe care o să vi le spun poate nu vor fi adevărate. Dar trebuie să le credeți oricum, până când vă spun eu să n-o mai faceți.

S-a uitat la fiecare dintre noi.

— S-a înțeles?

M-am întrebat vag dacă începea fiecare curs în acest fel. Elodin a observat lipsa unui răspuns afirmativ din partea mea. S-a uitat la mine, iritat.

— Încă n-am ajuns la partea mai grea, a zis el.

— Voi face tot ce pot să încerc, am spus.

— Cu răspunsuri de genul ăsta te vom face avocat în cel mai scurt timp, a zis el sarcastic. De ce nu faci pur și simplu, în loc să faci tot ce poți pentru a încerca?

Am dat din cap. Asta a părut să-l liniștească și s-a întors cu fața la toată clasa.

— Două lucruri trebuie să țineți minte. În primul rând, numele noastre ne modelează și noi le modelăm la rândul nostru.

S-a oprit din mers și s-a uitat la noi.

— În al doilea rând, chiar și cel mai simplu nume este atât de complex, încât mintea voastră nu va putea să-i simtă limitele, darămite să-l înțeleagă destul de bine pentru a-l defini.

A urmat un moment lung de tăcere. Elodin a așteptat, uitându-se la noi.

În cele din urmă, Fenton a mușcat momeala.

— Dacă așa se pune problema, cum poate fi cineva

glăsuitor?

— Bună întrebare, a zis Elodin. Răspunsul evident este că nu se poate. Nici chiar cel mai simplu dintre nume nu ne e la îndemână.

A ridicat o mână.

— Fiți atenți, nu vorbesc despre substantivele comune pe care le folosim în fiecare zi. Nume de lucruri, cum ar fi „copac”, „foc” și „piatră”. Vorbesc despre cu totul altceva.

A băgat mâna într-un buzunar și a scos o piatră de râu netedă și închisă la culoare.

— Descrieți-i forma exactă. Spuneți-mi despre greutatea și presiunea care au forjat-o din nisip și sedimente. Spuneți-mi cum se reflectă lumina în ea. Spuneți-mi cum atârână lumea în masa ei, cum vântul o învăluie când se mișcă prin aer. Spuneți-mi cum urmele de fier vor simți chemarea pietrei cerești. Toate astea și încă o sută de mii de alte aspecte fac numele acestei pietre.

A întins-o către noi la o lungime de braț.

— Numai această singură piatră simplă.

Elodin și-a coborât mâna și s-a uitat la noi.

— Vedeți cât de complex este acest lucru simplu? Dacă l-ați studia o lună, poate ați reuși să-l cunoașteți suficient de bine pentru a zări marginile exterioare ale numelui său. Poate. Asta e problema cu care se confruntă glăsuitorii. Trebuie să înțelegem lucruri care sunt dincolo de înțelegerea noastră. Cum se poate face asta?

N-a așteptat un răspuns și, în schimb, a luat o bucată din hârtia pe care o adusese cu el, dându-ne fiecăruia mai multe coli.

— În cincisprezece minute voi arunca această piatră. Eu voi sta aici, s-a pus el bine pe picioare. Cu fața așa.

Și-a îndreptat umerii.

— O voi arunca pe sub mână cu aproximativ trei puteri de

prindere aplicate ei. Vreau să calculați în ce mod se va deplasa prin aer, astfel încât să aveți mâna unde trebuie atunci când va veni momentul.

Elodin a pus piatra pe un birou.

— Începeți.

M-am așezat viguros pe problemă. Am desenat triunghiuri și arce, am calculat, ghicind formule pe care nu mi le-am putut aminti prea bine. N-a trecut mult timp înainte să încep să mă frustrez de imposibilitatea rezolvării sarcinii. Erau prea multe necunoscute, prea multe pur și simplu imposibil de calculat.

După cinci minute pe cont propriu, Elodin ne-a încurajat să lucrăm în grup.

Atunci am văzut pentru prima dată talentul lui Uresh cu numerele. Calculele sale le-au depășit pe ale mele atât de mult, că nu puteam înțelege ce face. Fela era în aceeași situație, deși a schițat și ea o serie detaliată de arce parabolice.

Toți șapte am discutat, am argumentat, am încercat, n-am reușit, am încercat din nou. La sfârșitul celor cincisprezece minute, eram frustrați. Mai ales eu. Urăsc problemele pe care nu le pot rezolva.

Elodin s-a uitat la noi ca la un grup.

— Deci, ce-mi puteți spune?

Unii dintre noi au început să dea jumătăți de răspunsuri sau cele mai bune presupuneri, dar ne-a făcut semn cu mâna să tăcem.

— Ce-mi puteți spune cu certitudine?

După un moment, a vorbit Fela.

— Nu știm cum va cădea piatra.

Elodin a aplaudat aprobator.

— Bine! Țsta e răspunsul corect. Acum priviți.

S-a dus la ușă și a scos capul afară.

— Henri! a strigat. Da, tu. Vino aici pentru o secundă.

S-a dat înapoi din ușă și l-a poftit înăuntru pe unul dintre curierii lui Jamison, un băiat care n-avea mai mult de opt ani.

Elodin a făcut șase pași în spate și s-a întors cu fața la băiat. Și-a îndreptat umerii și a zâmbit cu un zâmbet de nebun.

— Prinde! a zis, aruncând piatra către băiat.

Speriat, băiatul a prins-o din aer.

Elodin a aplaudat sălbatic, apoi l-a felicitat pe băiatul dezorientat înainte de a recupera piatra și a-l scoate repede înapoi pe ușă.

Profesorul s-a întors cu fața la noi.

— Deci, a întrebat Elodin. Cum o face? Cum a putut el să calculeze într-o secundă ce șapte membri geniali ai Arcanumului n-au putut calcula într-un sfert de oră? Oare știe mai multă geometrie decât Fela? Este numărătoarea lui mai rapidă decât cea a lui Uresh? Ar trebui să-l aducem înapoi și să-l facem re'lar?

Am râs un pic, relaxându-ne.

— Ideea mea este următoarea. În fiecare dintre noi există o minte pe care o folosim pentru toate faptele de zi cu zi. Dar există, de asemenea, și o altă minte, adormită. Și este atât de puternică, încât mintea adormită a unui copil de opt ani poate realiza într-o secundă ceea ce mintea trează a șapte membri ai Arcanumului nu poate realiza în cincisprezece minute.

A făcut un gest larg.

— Mintea voastră adormită e suficient de largă și sălbatică pentru a reține numele lucrurilor. Știi asta, pentru că uneori această cunoaștere scoate bule la suprafață. Inyssa a rostit numele fierului. Mintea ei obișnuită nu știe, dar mintea ei adormită e mai înțeleaptă. Ceva adânc în interiorul Felei

înțelege numele de piatră.

Elodin a arătat către mine.

— Kvothe a adus în discuție vântul. Dacă vrem să credem în scrierile celor morți demult, a lui este calea tradițională. Vântul era numele pe care cei care voiau să devină glăsuitori îl căutau și-l găseau atunci când lucrurile se studiau aici, cu mult timp în urmă.

A tăcut pentru o clipă, uitându-se la noi serios, cu brațele încrucișate.

— Vreau ca fiecare dintre voi să se gândească la ce nume dorește să găsească. Ar trebui să fie un nume mic. Ceva simplu: fier sau foc, vânt sau apă, lemn sau piatră. Ar trebui să fie ceva pentru care să simțiți o afinitate.

Elodin a mers spre tabla mare montată pe perete și a început să scrie o listă de titluri. Scrisul lui era surprinzător de ordonat.

— Astea sunt cărți importante, a zis el. Citiți una dintre ele.

După o clipă, Brean a ridicat mâna. Apoi și-a dat seama că era inutil, pentru că Elodin încă era cu spatele la noi.

— Magistre Elodin? a întrebat ezitant. Pe care ar trebui s-o citim?

S-a uitat peste umăr, neoprindu-se nicio clipă din scris.

— Nu-mi pasă, a zis el, în mod clar iritat. Alegeți una. Peste celelalte ar trebui să treceți măcar. Uitați-vă la poze. Măcar mirosiți-le.

S-a întors cu fața la tablă.

Toți cei șapte ne-am uitam unul la altul. Singurul sunet din cameră era făcut de creta lui Elodin lovind tabla.

— Care e cea mai importantă? am întrebat.

Elodin a scos un sunet de dezgust.

— Nu știu, a zis el. Nu le-am citit.

A scris *En Temerant Voistra* pe tablă și a încercuit.

— Nici măcar nu știu dacă asta e în Arhive.

A pus un semn de întrebare lângă ea și a continuat să scrie.

— Vă voi spune asta. Niciuna dintre ele nu este în Tomuri. Am avut eu grijă de asta. Va trebui să le vânați în Stive. Va trebui să munciți pentru ele.

A terminat de scris ultimul titlu și a făcut un pas înapoi, dând din cap pentru sine. Erau douăzeci de cărți în total. A desenat astericsuri lângă trei dintre ele, a subliniat alte două și a desenat un chip trist lângă ultima de pe listă.

Apoi a plecat, ieșind din cameră fără vreun alt cuvânt, lăsându-ne cu gândul la natura numelor și întrebându-ne în ce ne-am băgat.

CAPITOLUL 13

Vânătoarea

Hotărât să fac o impresie bună la cursul lui Elodin, l-am căutat pe Vil Wilem și am negociat un schimb de viitoare băuturi contra ajutorului său în navigarea prin Arhive.

Am mers împreună pe străzile pietruite ale Universității, cu vântul bătând în rafale și cu forma mare fără ferestre a Arhivelor planând deasupra noastră până dincolo de curte. Deasupra ușilor masive din piatră erau cioplite cuvintele *Vorfelan Rhinata Morie*.

Pe măsură ce ne apropiam, am realizat că mâinile îmi erau transpirate.

— Lorzi și domnițe, stați o secundă, am zis în timp ce m-am oprit din mers.

Wil a ridicat o sprânceană la mine.

— Am emoții ca o curvă nouă, am zis. Lasă-mă o clipă.

— Ai spus că Lorren a ridicat interdicția în urmă cu două zile, a zis Wilem. Am crezut că vei intra imediat ce ai permisiunea.

— Am așteptat să reactualizeze registrele.

Mi-am șters mâinile umede pe cămașă.

— Știu că ceva se va întâmpla, am zis emoționat. Numele meu nu va fi în carte. Sau Ambrose va fi la birou și voi avea un fel de recidivă de otrăvă din prune și se va încheia cu mine în genunchi, strângându-l de gât și urlând.

— Mi-ar plăcea să văd asta, a zis Wil. Dar Ambrose nu lucrează azi.

— Asta e ceva, am recunoscut, relaxându-mă puțin.

Am arătat cu degetul cuvintele de deasupra ușii.

— Știi ce înseamnă?

Wil s-a uitat în sus.

— Dorința de cunoaștere modelează omul, a zis el. Sau ceva de genul ăsta.

— Îmi place asta.

Am respirat adânc.

— Bine. Să mergem.

Am deschis ușile imense de piatră și am intrat într-o anticameră mică, apoi Wil a deschis ușile interioare și am pășit pe holul de la intrare. În mijlocul camerei era un birou imens din lemn, cu o serie de registre mari, din piele, deschise pe el. Mai multe uși impunătoare duceau în diferite direcții.

Fela stătea în spatele biroului, cu părul ondulat legat la spate într-o coadă. Lumina roșie de la lămpile simpatetice o făceau să arate diferit, dar nu mai puțin drăguță. A zâmbit.

— Bună, Fela, am zis, încercând să nu par emoționat, cum mă simțeam. Am auzit că m-am întors în grațiile lui Lorren. Poți să verifici asta pentru mine?

A dat din cap și a început să răsfoiască registrul dinaintea ei. Fața i s-a luminat și a punctat. Apoi, expresia ei s-a întunecat.

Am simțit o senzație de gol în stomac.

— Ce e? am întrebat. E ceva în neregulă?

— Nu, a zis ea. Nu-i nimic în neregulă.

— Arăți de parcă ar fi ceva în neregulă, a mormăit Wil. Ce scrie acolo?

Fela a ezitat, apoi a întors registrul, așa că am putut citi: „Kvothe, fiul lui Arliden. Cu părul roșcat. Constituție athletică bună. Tânăr”.

Lângă asta, în margine, într-o listă alăturată, erau scrise cuvintele „Bastard ruh”.

Am zâmbit la asta.

— Adevărate toate. Pot să intru?

A dat din cap.

— Aveți nevoie de lămpi? a întrebat ea, deschizând un sertar.

— Da, a zis Wil, deja scriindu-și numele într-un registru separat.

— Eu o am pe-a mea, i-am zis, trăgând lampa mică dintr-un buzunar al mantiei.

Fela a deschis registrul de admitere și ne-a trecut numele acolo. Mâna mi-a tremurat când am scris, mișcând jenant penița condeiiului, așa că am stropit pagina cu cerneală.

Fela a șters pata și a închis cartea. Mi-a zâmbit.

— Bine-ai revenit, a zis ea.

L-am lăsat pe Wilem să-mi arate drumul prin Stive și am făcut tot posibilul să par cu adevărat uimit. Nu era un rol greu de jucat. Din moment ce nu aveam acces la Arhive de ceva timp, fusesem forțat să mă strecor ca un hoț. Am ținut lampa pe poziția cea mai puțin strălucitoare și am evitat holurile principale, de teamă să nu dau accidental peste cineva.

Rafturile acopereau fiecare bucată a zidurilor de piatră. Unele holuri erau largi și cu tavane înalte, în timp ce altele formau benzi înguste, suficient de largi pentru ca două persoane să treacă, dacă ambele se întorceau în lateral. Aerul era greu, cu miros de piele și de praf, de pergament vechi și de lipici.

Mirosea a secrete.

Wilem m-a condus printre rafturi răsucite, pe niște scări, apoi printr-un hol lung și lat pe care erau rânduie cărți cu coperte identice din piele roșie. În cele din urmă am ajuns la o ușă cu o slabă lumină roșie pe margini.

— Sunt camere rezervate studiului privat, a zis Wilem încet. Bârloguri în care să citești. Sim și cu mine o folosim

pe-asta foarte mult. Nu știe multă lume de ea.

Wil a bătut scurt în ușă înainte de-a o deschide, pentru a dezvălui o cameră fără ferestre, doar cu puțin mai mare decât masa și scaunele pe care le conținea.

Sim era așezat la masă, lumina roșie de la lampa simpatetică făcându-i fața să arate mai îmbujorată ca de obicei. A făcut ochii mari când m-a văzut.

— Kvothe? Ce faci aici?

S-a întors către Wilem, îngrozit.

— Ce face aici?

— Lorren i-a ridicat interdicția, a zis Wilem. Tânărul nostru are o listă de lecturi. Plănuiește vânătoarea primei sale cărți.

— Felicitări! a radiat Sim către mine. Pot fi de folos? Adorm aici.

A întins mâna.

Mi-am ciocănit tâmpla.

— În ziua în care nu voi mai putea memora douăzeci de titluri, nu voi mai face parte din Arcanum, am zis.

Deși era adevărat doar pe jumătate. Adevărul complet era că dețineam doar șase prețioase coli de hârtie. Nu-mi puteam permite să irosc una pe așa ceva.

Sim a scos din buzunar o bucată de hârtie împăturită, împreună cu un crâmpiei de creion.

— Trebuie să mi le scrii pe ceva, a zis el. Nu toți memorăm balade pentru distracție.

Am ridicat din umeri și am început să le notez.

— Ne vom mișca mai repede dacă împărțim lista în trei, am zis.

Wilem mi-a aruncat o privire.

— Chiar crezi că poți să te duci singur să găsești cărțile?

S-a uitat la Sim, care zâmbea larg.

Desigur. Se presupunea că nu trebuia să știu nimic despre

aspectul Stivelor. Wil și Sim nu știau că mă strecuram noaptea înăuntru de aproape o lună.

Nu că n-aveam încredere în ei, dar Sim nu putea minți pentru a-și salva viața și Wil lucra ca scrib. N-am vrut să-l oblig să aleagă între secretul meu și datoria lui față de Magistrul Lorren.

Așa că am decis să fac pe prostul.

— O, voi orbecăi pe-aici, am zis nonșalant. Nu poate fi chiar atât de greu să-mi dau seama.

— Sunt atât de multe cărți în Arhive, că ți-ai ocupa timpul numai citind toate titlurile, a zis Wil încet.

S-a oprit, privindu-mă înflăcărat.

— Unsprezece zile pline, fără pauză de masă sau de somn.

— Serios? a întrebat Sim. Atât de mult?

Wil a dat din cap.

— Am lucrat la asta cu un an în urmă. M-am ajutat cu E'liri, care trebuiau să mă aștepte să le aduc câte o carte.

S-a uitat la mine.

— Există și cărți fără titluri. Și suluri. Și argile. Și mai multe limbi.

— Ce e un lut? am întrebat.

— Tăblițe de lut, a explicat Wil. Sunt unele dintre puținele lucruri care s-au păstrat după ce a ars Caluptena. Unele au fost transcrise, dar nu toate.

— Nu contează, a intervenit Sim. Problema e organizarea.

— Catalogarea, a zis Wil. Au fost mai multe sisteme diferite de-a lungul anilor. Unii magiștri preferă unul, alții altul.

S-a încruntat.

— Unii își creează propriile sisteme de organizare a cărților.

Am râs.

— Vorbești de parcă ar trebui să fie puși la stâlpul

infamiei pentru așa ceva.

— Poate, mormăi Wil. Nu mă plâng de așa ceva.

Sim s-a uitat la el.

— Nu poți învinovăți un magistrat că încearcă să organizeze lucrurile cât mai bine posibil.

— Ba pot, a zis Wilem. Dacă Arhivele sunt organizate prost, e neplăcut pentru toată lumea să lucreze cu ele. Dar au existat atât de multe sisteme diferite în ultimii cincizeci de ani. Cărți etichetate greșit. Titluri traduse greșit.

Și-a trecut mâinile prin păr, vocea sunându-i brusc obosită.

— Și vin tot timpul cărți noi, care trebuie catalogate. Întotdeauna E'lrui leneși de la Tomuri vor să muncim pentru ei. E ca și cum ai încerca să sapi o groapă pe fundul unui râu.

— Deci, vrei să spui că tu consideri timpul petrecut ca scrib plăcut și plin de satisfacții, am zis încet.

Sim și-a înăbușit râsul în mâini.

— Și apoi sunteți și voi.

Wil s-a uitat la mine, cu voce periculoasă și joasă.

— Studenții își iau libertate în Stive. Ai venit, ai citit o jumătate de carte, apoi o ascunzi, ca s-o poți continua mai târziu, în confortul propriu.

Mâinile lui Wil se mișcau ca și cum ar fi prins pe cineva de pieptul cămășii.

Sau poate de gât.

— Apoi, uitați unde ați pus-o și cartea dispare ca și cum i-ați da foc.

Wil a arătat cu un deget spre mine.

— Dacă descopăr vreodată că ai făcut așa ceva, niciun zeu nu te mai apără de mine, a zis el cu furie mocnită.

M-am simțit vinovat pentru vreo trei cărți pe care le ascusesem chiar în acest fel în timp ce studiam pentru

examene.

— Promit, am zis. Nu voi face niciodată așa ceva.

Nu din nou.

Sim s-a ridicat de la masă, frecându-și mâinile cu vioiciune.

— Corect. Pe scurt, e o mizerie aici, dar dacă rămânem la cărțile trecute în catalogul Tolem, ar trebui să găsiți ce căutați. Tolem e sistemul pe care-l folosim acum. Wil și cu mine îi vom arăta unde sunt păstrate registrele.

— Și alte câteva lucruri, a zis Wil. Tolem e destul de greu de-nțeles. Unele dintre cărțile tale ar putea necesita săpături mai adânci.

S-a întors să deschidă ușa.

●●●

S-a dovedit că doar patru cărți din lista mea erau în registrele Tolem. După aceea, am fost obligați să părăsim secțiunile bine organizate din spatele Stivelor.

Wil părea să ia lista ca pe o provocare personală, așa că am învățat foarte multe despre Arhive în acea zi. Wil m-a dus la Registrele Moarte, la Scara din Spate, la Baza Aripilor.

Chiar și așa, la sfârșitul a patru ore am reușit să dăm doar de urma a șapte cărți. Wil părea frustrat din cauza asta, dar i-am mulțumit din toată inima, spunându-i că mi-a dat tot ce aveam nevoie pentru a continua căutarea pe cont propriu.

În următoarele câteva zile mi-am petrecut în Arhive aproape fiecare moment liber pe care l-am avut, vânând cărțile de pe lista lui Elodin. Nu voiam decât să încep cu dreptul acest curs și eram hotărât să citesc toate cărțile pe care ni le dăduse.

Prima a fost o carte de călătorii pe care am găsit-o destul de plăcută. A doua a fost ceva poezie destul de proastă, dar a fost scurtă și m-am forțat s-o citesc strângând din dinți și

închizând ocazional câte un ochi, ca să nu-mi deteriorez în totalitate creierul. A treia a fost o carte de filosofie retorică, scrisă într-un stil greoi.

Apoi a venit o carte care vorbea detaliat despre florile sălbatice din nordul Aturului. Un manual de scrimă, cu unele ilustrații destul de confuze. O altă carte de poezie, de data asta groasă ca o cărămidă și chiar mai indulgentă cu ea însăși decât prima.

A fost nevoie de ore, dar le-am citit pe toate. Am mers chiar atât de departe, că am luat notițe pe două dintre prețioasele mele coli de hârtie.

Apoi a venit, atât cât pot spune, jurnalul unui nebun. Deși sună interesant, chiar a fost doar o durere de cap presată între coperti. Omul scrisese într-un fel strâns, fără spații între cuvinte. Nu existau pauze între paragrafe. Nici semne de punctuație. Nici gramatică sau ortografie coerente.

Apoi am început să răsfoiesc. A doua zi, când m-am confruntat cu două cărți scrise în modegană, o serie de eseuri privind rotația culturilor și o monografie despre mozaicurile vintice, am încetat să mai iau notițe.

Ultima mână de cărți le-am tratat doar superficial, întrebându-mă de ce ar fi vrut Elodin să ne pună să citim un registru vechi de două sute de ani, cu impozitele baronilor din Micile Regate, un vechi text medical și o piesă de moravuri prost tradusă.

Deși mi-am pierdut repede fascinația pentru citirea cărților lui Elodin, încă eram încântat să le vânez. Am enervat mai mult de câțiva scribi cu mereu aceleași întrebări: Cine a fost răspunzător de rearanjarea cărților pe rafturi? Unde sunt păstrate dictoanele vintice? Cine are cheile de la depozitul de pergamente de la al patrulea nivel de la subsol? Unde sunt recondiționate cărțile deteriorate?

În final, am găsit nouăsprezece cărți. Toate, cu excepția *En*

Temerant Voistra. Și nu că n-aș fi încercat. Am evaluat că mi-am petrecut aproape cincizeci de ore căutând și citind.

Am ajuns la următorul curs al lui Elodin cu zece minute mai devreme, mândru ca un preot. Am adus cele două pagini de note atente, dornic să-l impresionez pe Elodin cu dedicația și meticulozitatea mea.

Toți cei șapte ne-am prezentat la curs înainte de clopotul de prânz. Ușa sălii de lectură era închisă, așa că am stat în hol, așteptându-l pe Elodin.

Ne-am povestit unii altora despre căutările prin Arhive și am speculat de ce Elodin considera importante aceste cărți. Fela fusese scrib mai mulți ani și ea găsisese doar șaptesprezece cărți. Nimeni nu găsisese *En Temerant Voistra* sau măcar o mențiune despre ea.

Elodin încă nu sosise când clopotul a bătut de prânz și după cincisprezece minute am obosit să stau pe hol și am încercat ușa de la sala de curs. La prima încercare, mânerul nu s-a mișcat deloc, dar când am țopăit de frustrare, dispozitivul s-a deblocat și ușa s-a crăpat.

— Credeam că e încuiată, a zis Inyssa încruntându-se.

— Doar blocată, am zis, împingând-o să se deschidă.

Am intrat în camera mare, goală, și am coborât scările din fața rândului de scaune. Pe tabla mare din fața noastră, Elodin scrisese îngrijit, cu ciudatul lui scris de mână, un singur cuvânt: „Discuții”.

Ne-am așezat la locurile noastre și am așteptat, dar Elodin nu era nicăieri.

Ne-am uitat la tablă, apoi unul la altul, întrebându-ne ce trebuia să facem mai exact. După expresiile celorlalți vedeam că nu eram singurul iritat. Petrecusem cincizeci de ore de săpat după cărțile alea inutile, îmi făcusem partea mea de treabă. El de ce nu și-o făcea pe-a lui?

Toți șapte am așteptat următoarele două ore discutând

leneș, așteptându-l pe Elodin.

N-a venit.

CAPITOLUL 14

Orașul ascuns

Deși orele pe care le-am irosit vânând cărțile lui Elodin m-au iritat profund, m-am ales după această experiență cu o solidă cunoaștere a muncii în Arhive. Cel mai important lucru pe care l-am învățat era că nu e doar un depozit plin cu cărți. Arhiva era un oraș în sine. Cu drumuri și cărări șerpuite. Cu alei și scurtături.

La fel ca un oraș, zone ale Arhivelor mișunau de activitate. Scriptoriumul avea rânduri de bănci în care scribii trudeau peste traduceri sau copiau în cărți noi texte aproape șterse, cu cerneală neagră proaspătă. Sala de Sortare zumzăia de activitatea scribilor care alegeau și puneau cărțile pe rafturi.

Slavă Domnului, Gândăcăria nu era ce mă așteptam. În schimb, s-a dovedit a fi locul unde cărțile noi erau decontaminate înainte de a fi adăugate la colecție. Se pare că tot felul de creaturi iubesc cărțile, unele devorând pielea și pergamentele, altora plăcându-le hârtia sau lipiciul.

Viermii de bibliotecă erau ultimii pe listă, și după ce am ascultat câteva dintre poveștile lui Wilem, nu mai voiam nimic altceva decât să mă spăl pe mâini.

Colivia cataloagelor, Legătoria, Șuruburile, Pergamentele refolosibile, toate erau ocupate ca stupii de albine, pline cu scribi tăcuți și harnici.

Dar alte părți ale Arhivelor erau opusul ocupatului. Biroul de achiziții, de pildă, era mic și mereu întunecat. Prin fereastră am putut vedea că un perete întreg de la birou nu era nimic altceva decât o hartă uriașă, cu orașele și drumurile marcate în detaliu, astfel încât semăna cu un miraj. Harta era acoperită cu un strat de lac alchimic

transparent și erau făcute semne în diferite puncte, cu un creion roșu de ceară, dezvăluind zvonuri despre cărți dorite și ultimele locuri cunoscute ale diferitelor echipe de achiziție.

Tomurile erau ca o mare grădină publică. Orice student era liber să vină și să citească din cărțile păstrate acolo. Sau putea depune o cerere către scribi, care se duceau în Stive să găsească dacă nu exact cartea dorită, măcar ceva apropiat.

Dar Stivele cuprindeau vasta majoritate a Arhivelor. Acolo era locul în care cărțile trăiau de fapt. Și, la fel ca în orice oraș, erau cartiere bune și rele.

În cartierele bune, totul era organizat în mod corespunzător și catalogat. În aceste locuri, un registru de intrare te putea duce la o carte la fel de simplu ca arătatul cu degetul.

Apoi, erau cartierele rele. Secțiuni ale Arhivelor care erau uitate, neglijate sau pur și simplu prea supărătoare pentru a-mi bate capul cu ele la acel moment. Acestea erau locurile în care cărțile fuseseră organizate în cataloage vechi sau în niciun catalog.

Erau pereți cu rafturi ca gurile cu dinți lipsă, unde scribi de mult plecați dezmembraseră în scopul reutilizării un catalog vechi de cărți, pentru a-l reface în sistemul care era la modă la vremea aceea. În urmă cu treizeci de ani, două etaje întregi se transformaseră din cartier bun în cartier rău, după ce registrele de cărți Larkin fuseseră arse de către un grup rival de scribi.

Și, desigur, era și ușa cu patru straturi. Secretul din inima orașului.

Era frumos să mergi la plimbare în cartierele bune. Era plăcut să mergi să cauți o carte și s-o găsești exact acolo unde trebuia să fie. Era ușor. Reconfortant. Rapid.

Dar și cartierele rele erau fascinante. Cărțile erau prăfuite și scoase din uz. Când deschideai una, puteai citi cuvinte pe

care nu le mai văzuseră ochii de sute de ani. Era o comoară acolo, printre gunoaie.

În acele locuri am căutat să aflu despre Chandrieni.

Am căutat ore și zile. O mare parte din motivul pentru care venisem la Universitate era că voiam să descopăr adevărul despre ei. Acum, că aveam în sfârșit acces ușor la Arhive, am recuperat timpul pierdut.

Dar, în ciuda orelor lungi de căutări, n-am găsit mai nimic. Erau mai multe cărți de povești pentru copii care-i prezentau pe Chandrieni făcând pozne, cum ar fi să fure plăcinte și să prindă laptele. Altele îi puneau în postura de demoni în spectacolele de moravuri în aturană.

Câteva fire de adevăr erau împrăștiate prin aceste povestiri, dar nimic din ce nu știam deja. Chandrienii erau blestemați. Unele semne le arătau prezența: flacăra albastră, putregaiul și rugina, un fior în aer.

Vânătoarea mea era și mai dificilă, pentru că nu puteam cere ajutorul nimănui. Dacă se răspândea vorba că-mi petrec timpul citind povești pentru copii, asta nu mi-ar fi îmbunătățit reputația.

Mai important, unul dintre puținele lucruri pe care le știam despre Chandrieni era că lucraseră pentru a reprima violent orice dovadă despre propria lor existență.

Mi-au ucis trupa pentru că tatăl meu scrisese un cântec despre ei. În Trebon au distrus o nuntă întreagă fiindcă unii dintre oaspeți văzuseră reprezentații cu ei pe o bucată de ceramică veche.

Având în vedere această situație, să vorbesc despre Chandrieni nu părea cel mai înțelept lucru.

Așa că am cercetat pe cont propriu. După câteva zile, am abandonat speranța că voi găsi ceva atât de util ca o carte despre Chandrieni sau chiar ceva atât de semnificativ ca o monografie. Totuși, am citit în continuare, în speranța de a

găsi o firimitură de adevăr ascunsă pe undeva. O faptă. Un indiciu. Orice.

Dar poveștile pentru copii nu sunt prea bogate în detalii și puținele pe care le găsisem erau evident fanteziste. Unde trăiau Chandrienii? În nori. În vise. Într-un castel făcut din bomboane. Care erau semnele lor? Fulgerul. Partea întunecată a lunii. O poveste menționa chiar și curcubeiele. Cine ar scrie așa ceva? De ce să faci un copil să fie îngrozit de curcubeie?

Nume erau mai ușor de găsit, dar toate erau evident furate din alte surse. Aproape toate erau nume de demoni menționate în *Cartea Căii* sau în unele piese de teatru, în special *Daeonica*. O poveste alegorică dureroasă numea Chandrienii după șapte bine cunoscuți împărați din vremea Imperiului Aturan. Asta măcar mi-a provocat un râs scurt, amar.

În cele din urmă am descoperit un volum subțire, numit *Cartea secretelor*, adânc îngropat în Registrele Moarte. Era o carte ciudată: aranjată ca un bestiar, dar scrisă ca un abecedar pentru copii. Avea poze cu creaturi de basm, cum ar fi căpcăunii, trolii și dennerlingii. Fiecare pagină avea o descriere, însoțită de un scurt poem insipid.

Desigur, Chandrienii erau singurii fără nicio descriere, fără nicio imagine. În locul lor era doar o pagină goală, încadrată cu ornamentații decorative. Poemul care o însoțea era mai mult decât inutil:

*Chandrienii se mută din loc în loc,
Dar nu lasă niciun smoc.
Își țin bine ascunse secretele,
Dar niciodată nu-și arată fețele.
Nu luptă și nu se agită.*

*În fapt, cu noi frumos se poartă.
Vin și pleacă cât ai clipi,
Ca un fulger pe cer se vor risipi.*

Pe cât de supărător era să citesc așa ceva, versurile tot au scos însă ceva la iveală foarte clar. Pentru restul lumii, Chandrienii nu erau nimic mai mult decât basme copilărești. Cu nimic mai reali ca Baba Cloanța și unicornii.

•••

Eu știam altceva, desigur. Îi văzusem cu ochii mei. Vorbisem cu Tăciune cel cu ochii negri. Îl văzusem pe Haliar purtând umbre peste tot în jurul lui, ca o mantie.

Așa că mi-am continuat căutarea zadarnică. Nu conta ce credea restul lumii. Eu știam adevărul și niciodată n-am fost genul care să se lase cu una cu două.

•••

Am intrat în ritmul noului semestru. Ca și înainte, am participat la cursuri și am cântat la Cinzeacă. Dar cel mai mult timp l-am petrecut în Arhive. Tânjiseam după ele atât de mult timp, încât să pot intra pe ușile din față când voiam părea aproape nefiresc.

Nici eșecul meu în a găsi ceva despre Chandrieni nu-mi strica experiența. Pe măsură ce căutarea înainta, deveneam din ce în ce mai distras de alte cărți pe care le găseam. O carte scrisă de mână despre ierburi medicinale, cu imagini în acuarelă ale diferitelor plante. O cârtică cu patru piese de teatru de care nu auzisem. O biografie extrem de incitantă a lui Hevred Neîncrezătorul.

Mi-am petrecut după-amiezi întregi în bârlogurile pentru citit, sărind peste mese și neglijându-mi prietenii. De mai multe ori am fost ultimul student care ieșea din Arhive înainte ca scribii să încuie ușile peste noapte. Aș fi dormit

acolo, dacă așa ceva ar fi fost permis.

În unele zile, dacă programul meu era prea încărcat ca să petrec mult timp citind, mergeam pur și simplu prin Stive, pentru câteva minute între cursuri.

Am fost atât de nebunește îndrăgostit de noile libertăți, încât n-am mai trecut mai multe zile peste râu, în Imre. Când m-am întors la Omul Cenușiu, am adus o carte de vizită pe care o făcusem din resturi de pergament. Am crezut că o va amuza pe Denna.

Dar când am ajuns, portarul băgăcios din taverna Omului Cenușiu mi-a spus că nu, nu va putea oferi cartea mea de vizită. Nu, tânăra nu mai era în reședință. Nu, nu putea prelua un mesaj pentru ea. Nu, nu știa unde a plecat.

CAPITOLUL 15

Fapt interesant

Elodin a intrat cu pași mari în sala de curs cu aproape o oră întârziere. Hainele îi erau acoperite cu pete de iarbă și avea frunze uscate încurcate în păr.

Zâmbea.

Astăzi doar șase dintre noi îl așteptau. Jarret nu se mai arătase la ultimele două ore. Având în vedere observațiile tăioase pe care le făcuse înainte să dispară, mă îndoiam că avea să se mai întoarcă.

— Acum! strigă Elodin fără preambul. Spuneți-mi fapte!

Era noua lui modalitate de a ne face să ne pierdem timpul. La începutul fiecărui curs, cerea să i se spună un fapt interesant de care nu auzise. Desigur, Elodin însuși era singurul arbitru care stabilea ce era interesant, iar dacă faptul pe care i-l spuneai prima dată nu-l mulțumea sau îl știa deja, cerea altul și altul, până când veneai în cele din urmă cu ceva care-l amuza.

A arătat spre Brean.

— Spune!

— Păienjenii pot să respire sub apă, a zis ea cu promptitudine.

Elodin a dat din cap.

— Bine.

El s-a uitat la Fenton.

— Există un râu la sud de Vintas care curge greșit, a spus Fenton. E un râu cu apă sărată care curge din Marea Centhe spre interior.

Elodin a clătinat din cap.

— Știu deja despre asta.

Fenton a privit în jos la o bucată de hârtie.

— Împăratul Ventoran a trecut o dată o lege...

— Plictisitor, a intervenit Elodin, tăindu-i vorba.

— Dacă bei mai mult de o jumătate de litru de apă de mare vomîți? a întrebat Fenton.

Elodin deschise gura apoi o închise, ca și cum ar fi încercat să-și scoată o bucată de cartilaj dintre dinți. Apoi a dat un cap mulțumit.

— Asta e una bună.

A arătat către Uresh.

— Poți împărți infinitul de un număr infinit de ori, iar piesele rezultate vor fi în continuare infinit de mari, a spus Uresh cu ciudatul său accent Lenatti. Dar dacă împărți un număr non-infinit de un număr infinit de ori, piesele rezultate vor fi non-infinit de mici. Din moment ce acestea sunt non-infinit de mici, dar există un număr infinit din ele, dacă le pui din nou împreună, suma lor este infinită. Asta presupune că orice număr este, de fapt, infinit.

— Uau, a zis Elodin, după o lungă pauză.

Își îndreptă un deget grav către bărbatul din Lenatti.

— Uresh, următoarea ta sarcină e să faci sex. Dacă nu știi cum se face, întreabă-mă pe mine după oră.

S-a întors să se uite la Inyssa.

— Populația Yllish n-are un limbaj scris, a zis ea.

— Nu-i adevărat, a zis Elodin. Au folosit un sistem de noduri țesute.

A făcut o mișcare complexă cu mâinile, ca și cum ar fi împletit ceva.

— Și au făcut-o cu mult înainte de a începe noi să zgâriem pictograme pe pieile de ovine.

— N-am zis că n-aveau un limbaj înregistrat, a murmurat Inyssa. Am zis limbaj scris.

Elodin a reușit să-și transmită vasta plictiseală printr-o

simplă ridicare din umeri.

Inyssa s-a încruntat la el.

— Bine. În Sceria există o rasă de câini care fată printr-un penis vestigial, a zis ea.

— Uau, a zis Elodin. Bine. Da.

A arătat către Fela.

— Cu optzeci de ani în urmă, Clinica a descoperit cum se poate elimina cataracta de la ochi, a zis Fela.

— Știu deja, a spus Elodin, fluturând mâna demobilizator.

— Lăsați-mă să termin, a continuat Fela. Când au reușit să facă asta, și-au dat seama că i-ar fi putut face să vadă și pe oameni care nu văzuseră niciodată. Nu orbiseră, se născuseră orbi.

Elodin și-a ridicat capul curios.

Fela a continuat.

— După ce au putut vedea, li s-au arătat obiecte. O minge, un cub, o piramidă, toate așezate pe o masă.

Fela modela formele cu mâinile în timp ce vorbea.

— Apoi medicii i-au întrebat care dintre cele trei obiecte e rotund.

Fela a făcut o pauză de efect, privind la noi toți.

— Ei n-au putut spune doar uitându-se la obiecte. Aveau nevoie să le atingă mai întâi. Numai după ce au atins mingea și-au dat seama că era rotundă.

Elodin și-a dat capul pe spate și a râs încântat.

— Serios? a întrebat-o.

Ea a dat din cap.

— Fela câștigă premiul! a strigat Elodin, ridicând mâinile în sus.

A căutat în buzunar și a scos ceva maro și alungit, punându-i-l apăsător în mâini.

Ea s-a uitat la el curioasă. Era o păstaie de laptele-cucului.

— Kvothe n-a vorbit încă, a zis Brean.

— Nu contează, a zis Elodin dezinvolt. Kvothe e varză la Fapt interesant.

M-am încruntat cât de tare am putut.

— Bine, a zis Elodin. Spune-mi ce ai.

— Mercenarii Adem au o artă secretă numită Lethani, am zis. Asta e cheia care îi face războinici atât de feroce.

Elodin și-a lăsat capul într-o parte.

— Serios? a întrebat el. Care e?

— Nu știu, i-am dat eu un bobârnac, sperând să-l irit. Cum am spus, e secret.

Elodin a părut să se gândească la asta o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu. Interesant, dar nu ca fapt. E ca și cum ai spune de cămătarii cealdizi că au o artă secretă numită Financia, care îi face bancheri atât de cumpliți. Nu e nicio substanță aici.

S-a uitat la mine din nou, așteptând.

Am încercat să mă gândesc la altceva, dar n-am putut. Capul meu era plin de poveștile cu zâne și de capetele de mort găsite în cercetare, la secțiunea despre Chandrieni.

— Vezi? i-a zis Elodin lui Brean. E varză.

— Eu chiar nu știu de ce ne pierdem timpul cu așa ceva, am cedat.

— Ai altceva mai bun de făcut? a întrebat Elodin.

— Da! am explodat furios. Am o mie de lucruri mult mai importante de făcut! Cum ar fi să învăț despre numele vântului!

Elodin a ridicat un deget, încercând să pozeze în înțelept și ratând din cauza frunzelor din păr.

— Faptele mici duc la marea știință, a intonat. Așa cum numele mici duc la nume mari.

A bătut din palme și și le-a frecat cu nerăbdare.

— Corect! Fela! Deschide-ți premiul și îi vom da lui Kvothe

lecțiile pe care le dorește atât de mult.

Fela a spart coaja uscată a păstăii de laptele-cucului. Un puf alb de semințe plutitoare i s-a vărsat în mâini.

Magistrul Glăsuitor i-a făcut semn să le arunce în aer. Fela le-a aruncat și toată lumea a privit masa de puf alb plutind spre tavanul înalt al sălii de curs, apoi căzând în mare măsură înapoi.

— La naiba, a zis Elodin.

El a urmărit cum semințele o iau în sus, fluturând puternic, până când aerul s-a umplut de pufuri ușoare, plutitoare, de semințe de laptele-cucului.

Apoi Elodin a început să vâneze sălbatic semințele prin încăpere, încercând să le prindă cu mâinile din aer. S-a cățărat peste scaune, a fugit pe podium și a sărit pe masa din față.

Totul în timp ce prindea semințele. La început a făcut-o cu o singură mână, ca și cum ar fi prins o minge. Dar cum n-a avut succes, a început să le prindă între palme, cum ai prinde o muscă. Când nici asta n-a mers, a încercat să le prindă cu ambele mâini, așa cum un copil prinde în cupa palmelor un licurici din aer.

Dar n-a putut face rost de niciuna. Cu cât le vâna mai mult, cu atât mai frenetic devenea, mai repede fugea, mai sălbatic apuca.

Asta a continuat un minut întreg. Două minute. Cinci minute. Zece.

Ar fi durat toată ora, dar în cele din urmă el s-a împiedicat de un scaun și s-a prăbușit dureros pe pardoseala de piatră, cu cracul pantalonilor rupt și cu sânge în genunchi.

Ținându-se strâns de picior, s-a așezat pe jos și a slobozit un șir de blesteme furioase, cum nu mai auzisem în viața mea. A strigat și a mârâit și a scuipat. A trecut prin cel puțin opt limbi, și chiar și atunci când nu puteam înțelege

cuvintele pe care le folosea, sunetul îmi făcea stomacul să se strângă și să mi se ridice părul de pe brațe și de pe picioare. Zicea lucruri care mă făceau să nădușesc. Zicea lucruri care îmi făceau greață. Zicea lucruri pe care nu știam că e posibil să le spui.

Mă așteptam ca asta să continue, dar în timp ce respira furios a supt una din semințele plutitoare de laptele-cucului în gură și a început să tușească și să se sufoce violent.

În final a scuipat afară sămânța absorbită, s-a ridicat în picioare și a pornit șchiopătând prin sala de curs, fără a mai spune niciun cuvânt.

Asta nu era o zi de clasă deosebit de ciudată prin perspectiva Magistrului Elodin.

După ora lui Elodin, am mâncat un pic la masa de prânz la Cinzeacă, apoi m-am dus la schimbul de la Clinică, să văd niște el'the mai experimentați diagnosticând și tratând pacienții în ambulatoriu. După asta, m-am dus peste râu, cu speranța de-a o găsi pe Denna. Era cea de-a treia mea călătorie în tot atâtea zile, dar era o zi senină, însorită, și după tot timpul petrecut în Arhive simțeam nevoia să-mi întind un pic picioarele.

M-am oprit mai întâi la Eolian, deși era mult prea devreme pentru ca Denna să fie acolo.

Am stat de vorbă cu Stanchion și Deoch înainte de a trece pe la alte câteva hanuri pe care știam că le frecventează ocazional: Robinete, Baril și Balot și Câine în Perete. Nu era la niciunul dintre acestea.

M-am plimbat prin câteva grădini publice, cu copaci aproape în întregime lipsiți de frunze. Apoi am vizitat toate magazinele de instrumente pe care le-am găsit, mângâind lăute și întrebând dacă au văzut o brunetă drăguță uitându-se la harpe.

Nu văzuseră.

Între timp, s-a întunecat. Așa că m-am oprit la Eolian din nou și am rătăcit încet prin mulțime. Denna încă nu era pe nicăieri, dar l-am întâlni pe Conte Threpe. Am băut ceva împreună și am ascultat câteva piese înainte de a pleca.

Mi-am strâns mantia în jurul umerilor și am plecat înapoi la Universitate. Străzile din Imre erau mai aglomerate acum decât în timpul zilei și, în ciuda aerului rece, în oraș era un festival.

O duzină de diferite tipuri de muzică bubuia prin ușile hanurilor și de teatrelor. Mulțimile se înghesuiau înăuntrul și în afara restaurantelor și sălilor de expoziție.

Apoi am auzit cum un râs se ridică înalt și sclipitor peste murmurul pe ton jos al mulțimii. L-aș fi recunoscut oriunde. Era râsul Dennei. Îl știam ca pe dosul propriilor mâini.

M-am întors, simțind cum un zâmbet mi se răspândește pe față. Asta era întotdeauna calea. Părea că sunt în măsură s-o găsesc după ce renunțam la speranță.

Am cercetat fețele din mulțimea fremătândă și am găsit-o ușor. Denna stătea în ușa unei mici cafenele, purtând o rochie lungă de catifea bleumarin.

Am făcut un pas spre ea, apoi m-am oprit. Am privit cum Denna vorbea cu cineva din spatele ușii deschise a unei trăsurii. Singura parte din companionul ei pe care o vedeam era vârful capului. Purta o pălărie cu o pană albă înaltă.

O clipă mai târziu, Ambrose a închis ușa trăsurii. I-a zâmbit larg, fermecător, și a zis ceva care a făcut-o să râdă. Lumina lămpii strălucea pe brocartul de aur de pe jacheta lui, iar mânușile îi erau vopsite în același întunecat purpuriu regal ca și cizmele. Culoarea ar trebuit să pară stridentă pe el, dar nu părea.

Cum mă uitam, a trecut o căruță de fier cu doi cai care aproape m-a trântit și m-a călcat, ceea ce ar fi fost corect,

căci stăteam în picioare în mijlocul drumului. Vizitiul a blestemat și a plesnit din bici când a trecut. M-a atins pe ceafă, dar nici măcar n-am simțit.

Mi-am recăpătat echilibrul și am privit din nou, la timp pentru a-l vedea pe Ambrose sărutându-i mâna Dennei. Apoi, s-au deplasat cu grație, el oferindu-i brațul și intrând împreună în cafenea.

CAPITOLUL 16

Teamă nerostită

După ce i-am văzut pe Ambrose și pe Denna în Imre, am căzut într-o stare proastă. Pe drumul înapoi la Universitate, capul îmi era plin de gânduri despre ei. Ambrose făcea asta numai din ciudă? Cum s-a-ntâmpat? Ce-a fost în capul Dennei?

După o noapte în mare parte de nesomn, am încercat să nu mă mai gândesc. În schimb, m-am îngropat adânc în Arhive. Cărțile sunt un substitut slab pentru compania unei femei, dar sunt mai ușor de găsit. M-am consolatat vânând după Chandrieni prin colțurile întunecate ale Arhivelor. Am citit până când ochii au început să-mi ardă și capul mi s-a îngreunat și a căzut.

Aproape trecuse semestrul și făcusem prea puține, în afară de a participa la cursuri și a devaliza Arhivele. M-am ales cu plămânii plini de praf, dureri de cap persistente de la orele de citit la lumina lămpii simpatetice și cu un nod între omoplați din cauza încovoierii peste o masă joasă, în timp ce dădeam paginile șterse ale registrelor Gilean.

Am găsit și o singură mențiune despre Chandrieni. Era într-o octavo scrisă de mână intitulată *Un compendiu străvechi de credințe populare*. După părerea mea, cartea avea două sute de ani.

Era o colecție de povești și superstiții adunate de către un istoric amator din Vintas. Spre deosebire de *Obiceiurile de împerechere ale Draccusilor obișnuiți*, nu exista nicio încercare de a dovedi sau a infirma aceste credințe. Autorul pur și simplu colectase și organizase poveștile, cu scurte comentarii ocazionale despre cum convingerile păreau să se schimbe de

la o regiune la alta.

Era un volum impresionant, care cuprindea, în mod evident, ani de cercetare. Erau patru capitole despre demoni. Trei capitole despre zâne: unul din ele era dedicat în întregime poveștilor din Felurian. Erau pagini cu Baba Cloanța, Sfarmă-piatră și troli. Autorul înregistrase cântece despre doamnele cenușii și călăreții albi. O secțiune lungă despre maeștrii magicieni. Erau șase capitole de magie populară: opt moduri de a vindeca negii, douăsprezece modalități de a vorbi cu morții, douăzeci și două de farmece de dragoste...

Toată introducerea despre Chandrieni avea mai puțin de o jumătate de pagină:

„Despre Chandrieni sunt puține de spus. Fiecare Bărbat știe despre ei. Fiecare copil le cântă cântecul. Cu toate acestea, lumea nu spune povești.

Pentru prețul unei beri mici, un Fermier îți va vorbi două ore despre Dannerlingi. Dar adu în discuție Chandrienii, și gura lui se face mică asemenea fundului unei balerine, apucă de spătar și împinge scaunul.

Mulți cred că le aduce ghinion să vorbească despre zâne, dar oamenii de rând încă o fac. Ce-i face pe Chandrieni diferiți, habar n-am. Unul destul de beat din Tanner, aflat în orașul Văgăuna, a șoptit:

— Dacă vorbești despre ei, vin după tine.

Asta pare să fie teama nerostită a oamenilor de rând.

Așa că am scris ce am cules, lucruri simple și nespecifice. Chandrienii se constituie în grupuri de mărimi diferite. (Probabil șapte, având în vedere numele lor.) Apar și comit diverse violențe fără niciun motiv clar.

Există semne care le vestesc sosirea, dar nu există un acord unanim cu privire la acestea. Flacăra albastră e cea mai obișnuită, dar am auzit și de vinul care se oțetește, de

orbire, de recolte ofilite, de furtuni neobișnuite, de avort spontan și de soare întunecându-se pe cer.

Puse cap la cap, le-am considerat o zonă Frustrantă și Nefolositoare a Cercetării.”

Am închis cartea. Frustrant și nefolositor suna cunoscut.

Cea mai rea parte nu era faptul că știam deja tot ce era scris în introducere. Cea mai rea parte era că asta era cea mai bună sursă de informații pe care reușisem s-o descopăr în peste o sută de ore de căutare.

CAPITOLUL 17

Interludiu – Părți

Kvothe ridică mâna și Cronicarul săltă condeiul de pe hârtie.

— Să ne oprim aici un moment, zise Kvothe, dând din cap spre fereastră. Îl văd pe Cob venind pe drum.

Kvothe se opri și își șterse cu mâna partea din față a șorțului.

— V-aș sugera amândurora să luați o pauză, să vă liniștiți, făcu el semn cu capul către Cronicar. Arăți de parcă ai făcut ceva ce nu trebuie.

Kvothe se duse calm în spatele barului.

— Nimic nu e mai departe de adevăr, desigur. Cronicare, te-ai plictisit așteptând ceva de muncă. N-ai echipamentul de scris. Ai fi vrut să nu te fi blocat fără un cal în orașul ăsta de nicăieri. Dar te-ai blocat și vei profita cât poți de mult de asta.

Bast rânji.

— Oo! Zi-mi și mie ceva!

— Joacă-ți punctele forte, Bast, spuse Kvothe. Ai băut cu clientul nostru pentru că ești un leneș și un pierde-vară căruia nimeni nu s-ar gândi vreodată să-i ceară ajutorul pe câmp.

Bast rânji cu nerăbdare.

— Și eu mă plictisesc?

— Bineînțeles, Bast. Ce altceva ai putea face aici?

Împături cârpa și o lăsă pe bar.

— Eu, în schimb, sunt prea ocupat ca să mă plictisesc. Mă mișc cu spor și fac față la o sută de sarcini mici care fac hanul să meargă fără probleme.

Îi privi pe cei doi. Cronicarul se lăsă în scaun.

— Bast, dacă nu te poți opri din rânjit, cel puțin spune-i prietenului nostru povestea cu cei trei preoți și fiica morarului.

Bast zâmbi larg.

— Asta-i una bună.

— Are toată lumea ce-i trebuie?

Kvothe își luă cârpa de pe bar și intră pe ușa de la bucătărie, zicând:

— Intră, Bătrâne Cob! Ia-o în stânga.

Se auzi o troncăneală de picioare pe prispa de lemn, apoi Bătrânul Cob intră iritat în hanul Piatra de Hotar. Se uită peste mese, unde Bast stătea zâmbind și făcând gesturile care însoțesc o poveste, apoi își făcu drum spre bar.

— Hei! Ești acolo, Kote?

După o secundă, hangiul ieși energic din bucătărie, ștergându-și mâinile ude pe șorț.

— Salut, Cob. Ce pot face pentru tine?

— Graham l-a trimis pe micul Owens să mă cheme, zise Cob iritat. Ai vreo idee de ce sunt aici în loc să fiu la căratul ovăzului?

Kote clătină din cap.

— Am crezut că aduce grâul din Murrions astăzi.

— Fir-ar să fie de tâmpenie, murmură Cob. Ne trage o ploaie în seara asta și eu stau aici, cu ovăzul uscat în căpițe pe câmp.

— Dacă tot ești aici, pot să te servesc cu cidru de mere? zise hangiul cu speranță. Presat proaspăt în dimineața asta.

O parte din semnele de iritare dispărură de pe fața afectată de vreme a bătrânului.

— Dacă tot aștept, zise el. O cană de cidru de mere chiar ar fi bună.

Kote se duse în camera din spate și se întoarse cu o cană

de lut.

Se auzi sunetul a mai multe picioare pe prispă, și Graham intră pe ușă cu Jake, Carter și cu ucenicul fierarului în urma sa.

Cob se întoarse să se uite la ei.

— Ce naiba e atât de important de mă izgoniți în oraș așa de dimineață? ceru el o explicație. Lumina zilei strălucește...

La masa unde stăteau Cronicarul și Bast se produse o explozie bruscă de râs. Toată lumea se întoarse să-l vadă pe Cronicar roșind, râzând și acoperindu-și gura cu mâna. Și Bast râdea, lovind cu pumnii în masă.

Graham îi conduse pe ceilalți la bar.

— Am aflat că Carter și băiatul îi ajută pe Orrisoni să ducă oile la piață, zise el. Până la Baedn, nu?

Carter și ucenicul fierarului dădură din cap.

— Înțeleg.

Bătrânul Cob se uită în jos, la mâini.

— Deci veți lipsi de la înmormântarea lui.

Carter dădu solemn din cap, dar expresia lui Aaron părea afectată. Îi privi pe fiecare în parte, dar toată lumea stătea nemișcată, uitându-se la bătrânul fermier de la bar.

— Bine, zise Cob în cele din urmă, uitându-se la Graham. E bine că ne-ai strâns.

Văzu fața băiatului și pufni.

— Arăți de parcă ți-a murit pisica, băiete. Oile trebuie duse la piață. Shep știa asta. Nu-și va face despre tine o părere mai proastă dacă faci ce trebuie.

Se întinse să-i dea o palmă pe spate ucenicului fierarului.

— Vom bea împreună pentru treaba asta. Asta e cel mai important. Ce se întâmplă în biserică în seara asta e doar o grămadă de vorbărie preotească. Noi știm cum să ne luăm la revedere mai bine de-atât.

Se uită în spatele barului.

— Adu-ne puțin din preferata lui, Kote.

Hangiul era deja în mișcare, luând câni de lemn și umplându-le cu o bere maro dintr-un butoi mai mic din spatele barului.

Bătrânul Cob își ridică halba și ceilalți îi urmară exemplul.

— Pentru Shep al nostru.

Graham vorbi primul.

— Când eram copii, mi-am rupt piciorul la vânătoare, zise el. I-am spus să fugă după ajutor, dar n-a vrut să mă părăsească. A făcut o sanie mică din mai nimic și încăpățănare. M-a tras pe ea tot drumul înapoi până în oraș.

Toată lumea luă o dușcă.

— El mi-a făcut cunoștință cu nevastă-mea, spuse Jake. Nu știu dacă i-am mulțumit cum trebuie pentru asta.

Toată lumea luă o dușcă.

— Când eram bolnav de anghină, a venit să mă viziteze în fiecare zi, spuse Carter. Nu mulți au făcut-o. Mi-a adus și supă făcută de soția lui.

Toată lumea luă o dușcă.

— S-a purtat frumos cu mine când am venit prima dată aici, spuse ucenicul fierarului. Obişnuia să-mi spună glume. Și odată am stricat două căruțe pe care le adusesese la mine să le repar și nu i-a spus niciodată meșterului Caleb.

Înghiți în sec și se uită în jur emoționat.

— Chiar l-am plăcut.

Toată lumea luă o dușcă.

— A fost mai curajos decât noi toți, spuse Cob. El a fost primul care a înfipt cuțitul în tipul ăla noaptea trecută. Dacă nenorocitul ar fi fost cât de cât normal, așa ceva l-ar fi terminat.

Vocea lui Cob tremură un pic și pentru o clipă păru mic, obosit și la fel de bătrân cum era.

— Dar n-a fost cazul. Astea nu sunt vremuri bune să fi un om curajos. Dar a fost curajos chiar și în condițiile astea. Îmi doresc să fi fost eu curajos și mort în schimb, și el acasă chiar acum, sărutându-și tânăra soție.

Se auzi un murmur din partea celorlalți și toți băură până ajunseră la fundul cănilor. Graham tuși un pic înainte de a-și lăsa paharul pe bar.

— Nu știu ce să mai spun, zise ucenicul fierarului.

Graham îl bătu pe spate, zâmbind.

— Te-ai descurcat bine, băiete.

Hangiul își dresе glasul și ochii tuturor se întoarseră spre el.

— Sper să nu-mi cereți prea multe, spuse el. Eu nu l-am cunoscut atât de bine ca voi. Nu suficient pentru primul toast, dar poate suficient pentru al doilea.

Se juca cu șireturile de la șorț, ca și cum i-ar fi fost jenă să vorbească.

— Știu că e devreme, dar mi-aș dori foarte mult să împart cu voi un rând de whisky în memoria lui Shep.

Ei murmurară a asentiment și hangiul scoase paharele de sub bar și începu să le umple. Nu cu whisky din sticlă. Bărbatul cu părul roșu îl scoase dintr-unul dintre butoaiele masive de pe bufetul din spatele barului. Whisky-ul din butoi costa un bănuț înghițitura, așa că și-au ridicat paharele cu mai multă căldură decât ar fi fost altfel cazul.

— Atunci pentru ce să fie acest toast? întrebă Graham.

— Pentru sfârșitul unui an enervant? spuse Jake.

— Țsta nu e toast, mormăi Bătrânul Cob către el.

— Pentru rege? spuse Aaron.

— Nu, zise hangiul cu voce surprinzător de fermă.

Își ridică paharul.

— Pentru prietenii vechi care meritau mai mult decât au primit.

Bărbații de pe cealaltă parte a barului dădură din cap cu solemnitate și dădură băuturile pe gât.

— Doamnelor și domnilor, e un salt minunat, spuse cu respect Bătrânul Cob, cu ochii ușor umezi. Ești un mare domn, Kote. Și mă bucur să te cunosc.

Ucenicul fierarului lăsă jos paharul, înclinându-l pe-o parte și rostogolindu-l pe bar. Îl prinse înainte să cadă peste margine și îl întoarse cu capul în jos, privindu-i suspicios fundul.

Jake râse ca un țăran cu voce tare la zăpăceala acestuia, în timp ce Carter se făcu înțeles prin punerea paharului pe bar cu susul în jos.

— Nu știu cum o fac în Rannish, îi spuse Carter băiatului. Dar pe-aici e un motiv pentru care o numim întoarcere.

Ucenicul fierarului arăta de-a dreptul rușinat și întoarse paharul invers, pentru a fi în rând cu celelalte de pe bar. Hangiul îi zâmbi liniștitor înainte de a strânge paharele și dispăru în bucătărie.

— Bine atunci, zise vioi Bătrânul Cob, frecându-și mâinile. Vom avea o seară întreagă la fel ca asta după ce vă întoarceți voi doi de la Baedn. Dar vremea nu stă după mine și nu mă îndoiesc că Orrisonii sunt dornici să plece la drum.

După ce ei au spart gașca la Piatra de Hotar, Kvothe ieși din bucătărie și se întoarse la masa unde stăteau Bast și Cronicarul.

— L-am plăcut pe Shep, spuse liniștit Bast. Poate că e un bătrânel aspru, dar Cob cam știe despre ce vorbește.

— Cob nu știe nici jumătate din ce crede că știe, spuse Kvothe. Tu ai salvat pe toată lumea aseară. Dacă nu erai tu, ar fi trecut prin cameră ca un agricultor care treieră grâul.

— Nu-i adevărat, Reshi, zise Bast pe un ton clar ofensat. Tu l-ai fi oprit. Cu asta te ocupi.

Hangiul ridică din umeri, respingând comentariul,

nedorind să ducă discuția mai departe. Gura lui Bast formă o linie dură, furioasă, iar ochii i se îngustară.

— Totuși, spuse încet Cronicarul, ai rupt tensiunea înainte de a deveni prea groasă.

— Cob avea dreptate. A fost un gest curajos. Trebuie să respecti asta.

— Ba nu, spuse Kvothe. Cob a avut dreptate cu altceva. Astea nu sunt vremuri bune să fii curajos.

Îi făcu semn Cronicarului să ridice condeiul.

— Totuși, îmi doresc să fi fost mai curajos și Shep să fi fost și el acasă, sărutându-și tânăra soție.

CAPITOLUL 18

Vin și sânge

În cele din urmă, Wil și Sim m-au smuls din îmbrățișarea caldă a Arhivelor. M-am luptat și i-am blestemat, dar au fost fermi în convingerile lor și tustrei am înfruntat vântul rece pe drumul spre Imre.

Am trecut pe la Eolian, cerând o masă lângă șemineul estic, de unde puteam vedea scena și ne puteam menține spatele cald. După vreo două băuturi, am simțit că pasiunea mea pentru cărți pălește, transformându-se într-o durere surdă. Am stat de vorbă tustrei și am jucat cărți, iar în cele din urmă am început să mă simt bine, în ciuda faptului că Denna era, fără îndoială, undeva acolo, agățată de brațul lui Ambrose.

După câteva ore, stăteam gârbovit în scaunul meu, somnoros și încălzit de la focul din apropiere, în timp ce Wil și Sim se certau dacă marele regele din Modeg era monarh adevărat sau doar o marionetă. Aproape adormisem, când o sticlă grea a fost trântită cu zgomot pe masa noastră, urmată de clinchetul delicat al paharelor de vin.

Denna stătea lângă masa noastră.

— Prefă-te cum îți spun, a zis ea în șoaptă. M-ai așteptat. Am întârziat și ești supărat.

Confuz, m-am luptat să mă ridic de jos și am încercat să clilesc, pentru a mă trezi.

Sim a răspuns provocării.

— A trecut o oră, a zis el furios, cu înverșunare.

Bătea ferm în masă, cu două degete.

— Nu cred că dacă-mi cumperi de băut se rezolvă problemele. Vreau o scuză.

— Nu e doar vina mea, a zis Denna, radiind jenă.

S-a întors și a făcut semn la bar.

M-am uitat, îngrijorat că l-aș putea vedea pe Ambrose stând acolo, privindu-mă și trăgând concluzii pripite de sub blestemata lui de pălărie. Dar era doar un cealdiz chel. El a făcut o plecăciune scurtă, ciudată, spre noi, la jumătatea distanței între recunoaștere și scuze.

Sim l-a privit amenințător, apoi s-a întors la Denna și a făcut un gest de invitație spre scaunul gol de lângă mine.

— Bine. Deci, jucăm cărți sau ce?

Denna s-a scufundat în scaun, stând cu spatele la încăpere. Apoi s-a aplecat spre Simmon să-l sărute pe frunte.

— Perfect, a zis ea.

— Am fost prea amenințător, a zis Wilem.

Denna i-a trecut sticla.

— Și pentru asta, tu o să torni.

Ea a așezat pahare în fața fiecăruia dintre noi.

— Un cadou de la prea insistențiu meu pretendent.

A suspinat iritată.

— Mereu vor să ofere câte ceva.

M-a privit speculativ.

— Ești curios de mut.

Mi-am șters fața cu mâna.

— Nu mă așteptam să te văd în seara asta, am zis. M-ai prins aproape moțând.

Wilem a turnat un vin de culoare roz, apoi a împărțit paharele, în timp ce Denna examina înscrisul de pe dopul sticlei.

— Cerbeor, a meditat ea. Nu știu nici măcar dacă are o vârstă decentă.

— N-are, de fapt, a zis Simmon, în timp ce-și lua paharul.

— Cerbeor e aturan. Numai vinurile de Vintas au vârstă, din punct de vedere tehnic.

A luat o înghițitură.

— Serios? am întrebat, uitându-mă la paharul meu.

Sim a dat din cap.

— E un abuz comun de folosire a cuvântului.

Denna a luat băutura și a dat din cap către sine însăși.

— Un vin bun, totuși, a zis ea. E încă la bar?

— Da, am zis fără să mă uit.

— Bine, atunci, a zâmbit ea. Se pare că v-ați blocat din cauza mea.

— Ai jucat vreodată cărți? a întrebat Sim cu speranță.

— Mă tem că nu, a zis Denna. Dar învăț repede.

Sim i-a explicat regulile cu ajutorul lui Wil și al meu. Denna a pus câteva întrebări țintite, arătând că a înțeles esența. Am fost bucuros. Din moment ce se așezase la masă lângă mine, avea să fie partenera mea de joc.

— Cum jucați de obicei? a întrebat ea.

— Depinde, a zis Wil. Uneori, jucăm câte o mână. Alteori, un set.

— Pe un set de mâini, atunci, a zis Denna. Cât de mult?

— Putem face primul set de încercare, a zis Sim, dându-și părul din ochi. Din moment ce abia înveți.

Ochii ei s-au îngustat.

— N-am nevoie de niciun tratament special.

A băgat mâna într-un buzunar și a pus o monedă pe masă.

— O para e prea mult pentru voi, băieți?

Pentru mine era prea mult, mai ales cu un partener care abia învăța să joace.

— Fii atentă cu ăștia doi, am zis. Ei joacă la sânge.

— De fapt, sângele nu mi-e de niciun folos, așa că joc pe bani, în schimb, a zis Wilem.

A scotocit prin pungă până când a găsit o para, pe care a pus-o ferm pe masă.

— Eram dispus să joc un joc de încercare, dar dacă ea găsește propunerea jignitoare, am s-o bat și am să-i iau orice e dispusă să pună pe masă.

Denna a zâmbit la asta.

— Ești genul meu de om, Wil.

Prima mână a mers destul de bine. Denna a plasat greșit o levată, dar n-am fi putut câștiga oricum, căci cărțile fuseseră împotriva noastră. Dar la mâna a doua a făcut o greșală când a pariat. Apoi, când Sim a corectat-o, ea s-a agitat și a pariat sălbatic. Apoi, i-a trecut rândul, nu o greșală mare, dar a arătat valetul de inimă roșie, și toată lumea a știut exact ce-avea în mână. Și-a dat seama și ea și am auzit-o distinct murmurând ceva impropriu pentru o doamnă.

Ținându-se de cuvânt, Wil și Sim au profitat fără milă de situație.

Având în vedere cărțile slabe din mâna mea, n-am prea avut ce face, decât să stau și să privesc cum câștigă următoarele două partide și încep s-o încolțească precum niște lupi înfometați.

Doar că n-au putut face asta. Ea a tras o carte la derută, apoi a jucat regele de inimă roșie, care nu mai avea niciun sens, din moment ce încercase să joace mai înainte cu valetul. Apoi a jucat și un as.

Mi-am dat seama înaintea lui Wil și a lui Sim că jocul ei prost fusese o înșelăciune. Am reușit să-mi păstrez chipul serios, până când am văzut pe expresiile lor că înțeleseseră și ei. Apoi am început să râd.

— Nu fi așa satisfăcut, mi-a zis ea. Te-am păcălit și pe tine. Arătai de parcă te îmbolnăviseși când am arătat valetul.

Și-a pus mâna la gură și a făcut ochii mari și nevinovați.

— O, n-am mai jucat înainte cărți. Ați putea să mă învățați? E adevărat că uneori se joacă pe bani?

Denna a mai trântit o carte pe masă și a compus levata.

— Vă rog. Ar trebui să fiți tare bucuroși că v-am oferit o palmă peste mână, în loc de noaptea întreagă de jupuială pe care o meritați.

Ea a adunat restul cu mână necruțătoare și ne-a dat astfel un avans atât de solid, că restul setului a fost o concluzie trasă de mult. Denna n-a ratat nicio levată după asta și a jucat viclenia cu suficient fler pentru a-l face pe Manet să pară prin comparație ca un cal de căruță.

— Asta a fost o lecție, a zis Wil, trecându-i Dennei paraua lui. Am nevoie să-mi ling un pic rănilile.

Denna și-a ridicat paharul într-un salut.

— Pentru credulitatea celor bine-crescuți.

Am ciocnit cu ea și am băut.

— Ați fost mult timp curios de absenți, a zis Denna. M-am tot uitat după voi timp de două săptămâni.

— De ce? a întrebat Sim.

Denna le-a aruncat lui Wil și Sim o privire evaluativă.

— Și voi doi sunteți studenți la Universitate, nu? Specialii care învață magia?

— Țștia suntem noi, a zis Sim agreabil. Suntem plini de secrete magice.

— Umblăm cu forțe întunecate pe care mai bine le-am lăsa în pace, a zis Wil nonșalant.

— Se numește Arcanum, apropo, am punctat eu.

Denna a dat din cap serioasă, aplecându-se înainte, cu intenția de a vorbi.

— Dintre voi trei, presupun că tu știi cum funcționează multe dintre vorbele astea.

S-a uitat la noi.

— Deci, ia spune-mi. Cum funcționează?

— Vorbele astea? am întrebat.

— Magice, a zis ea. Vorbele astea cu adevărat magice.

Wil, Sim și cu mine am schimbat priviri.

— E mai complicat, am zis.

Denna a ridicat din umeri și s-a lăsat pe spate în scaunul ei.

— Am tot timpul din lume, a zis ea. Și am nevoie să știu cum funcționează. Arată-mi. Fă ceva magic.

Tustrei ne-am foit incomodați pe locurile noastre. Denna a râs.

— N-avem voie, am zis.

— Ce? a întrebat ea. Ar deranja vreun echilibru cosmic?

— I-ar deranja pe jandarmi, am zis. Ei nu privesc cu amabilitate astfel de lucruri pe-aici.

— Și la fel pe magiștrii de la Universitate, a zis Wil. Sunt foarte grijulii cu reputația Universității.

— Zău așa, a zis Denna. Am auzit o poveste despre cum Kvothe al nostru a chemat un fel de vânt demon. A smucit degetul mare spre ușa din spatele ei. Chiar în curtea de-afară.

Oare Ambrose îi zisese asta?

— A fost doar un vânt, am zis. N-a fost implicat niciun demon.

— Și l-au și bătut pentru asta, a zis Wil.

Denna s-a uitat la el, neștiind dacă a fost glumă, apoi a ridicat din umeri.

— Păi, n-aș vrea să bag pe nimeni în necaz, a zis ea cu flagrantă nesinceritate. Dar sunt tare curioasă. Și am secrete pe care sunt dispusă să le ofer la schimb.

Sim ciuli urechile.

— Ce fel de secrete?

— Toate secretele vaste și variate ale părții femeiești, zise ea cu un zâmbet. Se întâmplă să știu mai multe lucruri care pot ajuta la îmbunătățirea relațiilor tale dezamăgitoare cu sexul frumos.

Sim s-a aplecat mai aproape de Wil și l-a întrebat în

șoaptă.

— A zis dezamăgitoare sau falimentare?

Wil a arătat spre pieptul lui, apoi spre al lui Sim.

— Eu: dezamăgitoare. Tu: falimentare.

Denna a ridicat o sprânceană și și-a întors capul într-o parte, uitându-se la noi trei, așteptând.

Mi-am dres vocea incomodat.

— Suntem descurajați să împărtășim secretele Arcanumului. Nu e chiar împotriva legilor Universității.

— Ba e, de fapt, m-a întrerupt Simmon, privindu-mă a scuză. A mai multor legi.

Denna a oftat dramatic, privind în sus la tavanul înalt.

— M-am gândit și la asta, a zis ea. E reputația ta în joc. Recunoaște, nu poți transforma crema în unt.

— Se întâmplă să știu, de fapt, că Sim poate transforma crema în unt, am zis. Doar că nu prea-i place s-o facă, pentru că e leneș.

— Eu nu vă cer să mă învățați magie, a zis Denna. Vreau doar să știu cum funcționează.

Sim s-a uitat la Wil.

— Asta n-ar intra sub incidența Divulgării Nesanctionate, nu?

— A Revelației Ilicite, a zis Wil cu tristețe.

Denna s-a aplecat conspirativ, sprijinindu-și coatele pe masă.

— În acest caz, sunt dispusă și să finanțez o noapte de beție extravagantă, mult deasupra și dincolo de sticla simplă pe care o vedeți înaintea voastră, a zis ea.

Ea și-a întors privirea către Wil.

— Unul dintre barmanii de aici a descoperit recent o sticlă prăfuită de piatră în subsol. Nu numai că e o fină băutură veche, băută de regii din Cealdim, ci este și un Merovani.

Expresia lui Wilem nu s-a schimbat, dar ochii lui negri

străluceau.

M-am uitat în jurul camerei în mare parte goală.

— Orden e o noapte lentă. N-ar trebui să avem nicio problemă, dacă ținem lucrurile în liniște.

M-am uitat la ceilalți doi.

Sim a zâmbit cu zâmbetul lui băiețesc.

— Pare rezonabil. Secret contra secret.

— Dacă e cu adevărat o Merovani, sunt dispus să risc să ofensez cumva sensibilitatea magiștrilor, a zis Wilem.

— Bine atunci, a zis Denna cu un zâmbet larg. Tu primul.

Sim s-a aplecat înainte în scaun.

— Simpatetica e probabil cea mai ușoară pentru a obține o aderență, a zis el, apoi s-a oprit ca și cum nu era sigur cum să procedeze.

Am pășit înainte.

— Știi cum un sistem de scripeți îți permite să ridici ceva prea greu ca să ridici în mână?

Denna a dat din cap.

— Simpatetica ne permite să facem lucruri de genul ăsta, am zis. Dar fără toate acele corzi ciudate și scripeți.

Wilem a aruncat pe masă doi sfanți de fier și a bolborosit o vrajă. A împins moneda din dreapta cu un deget, iar pe cea din stânga a lăsat-o în același timp să alunece sub masă, mimând mișcarea.

Ochii Dennei se măriră ușor la asta și în timp ce suspină, respiră o dată lung pe nas. Abia atunci mi-am dat seama că ea nu mai văzuse probabil așa ceva. Având în vedere studiile mele, era ușor să uit că cineva putea trăi la doar câteva mile de Universitate fără a se întâlni vreodată măcar cu vreo formă de bază a simpateticii.

Spre meritul ei, Denna își reveni din surprindere fără să piardă nimic.

Doar cu o mică ezitare, ea întinse un deget pentru a atinge

una dintre monede.

— Așa funcționează clopoțelul din camera mea, a meditat ea.

Am dat din cap.

Wil i-a dat sfanții lui peste masă și Denna i-a luat. Cealaltă monedă a apărut și ea de sub masă, săltând în aer.

— E grea, a zis ea, apoi a dat din cap pentru sine însăși.

— Corect, pentru că e ca un scripete. Se ridică amândouă.

— Căldura, lumina, mișcarea, toate sunt doar energie, am zis. Noi nu putem crea energie și nici n-o putem face să dispară. Dar simpatetica ne permite să le mutăm din loc sau să le transformăm dintr-un tip în altul.

Ea a pus din nou moneda pe masă, iar cealaltă a urmat-o.

— Și la ce folosește asta?

Wil a mormăit, vag amuzat.

— E o roată de apă utilă? a întrebat el. Dar o moară de vânt?

Am căutat în buzunarul hainei mele.

— Ai văzut vreodată o lampă simpatetică? am întrebat.

Ea a dat din cap.

I-am dat lampa mea peste masă.

— Funcționează pe același principiu. Ia un pic de căldură și o transformă în lumină. Se convertește un tip de energie în altul.

— Ca la un schimb de bani, a zis Wil.

Denna a răsucit lampa în mâini, curioasă.

— De unde ia căldura?

— Metalul în sine are căldură, i-am explicat. Dacă o lași, o să simți în cele din urmă că metalul se răcește. Dacă se răcește prea mult, nu va funcționa.

I-am arătat.

— Eu am făcut-o pe asta, așa că e destul de eficientă. Doar căldura mâinii tale ar trebui să fie suficientă ca s-o facă

să funcționeze.

Denna a răsucit întrerupătorul și lumina roșie mată a început să strălucească într-un arc îngust.

— Înțeleg că lumina și căldura sunt legate, a zis ea pe gânduri. Soarele e luminos și cald. La fel și o lumânare.

S-a încruntat.

— Dar mișcarea nu se încadrează în așa ceva. Un foc nu poate împinge nimic.

— Gândește-te la frecare, a interveni Sim în discuție. Când frece ceva, devine fierbinte.

A făcut o demonstrație, trecându-și viguros mâna înainte și-napoi pe țesătura pantalonilor.

— Așa.

El a continuat să-și frece coapsa cu entuziasm, deloc conștient de faptul că, din moment ce se întâmpla sub nivelul mesei, părea destul de obscen.

— Totul e doar energie. Dacă vei continua să faci asta, vei simți cum se înfierbântă.

Denna și-a menținut cumva fața nemișcată. Dar Wilem a început să râdă, acoperindu-și fața cu o mână, de parcă era jenat să stea la aceeași masă cu Sim.

Simmon a înghețat și a roșit de jenă.

Am sărit să-l salvez.

— E un exemplu bun. Butucul unei roți de căruță e cald la atingere. Această căldură vine de la mișcarea roții. Un simpatist poate face ca energia să se transforme în alt mod, din căldură în mișcare.

Am arătat spre lampă.

— Sau din căldură în lumină.

— Bine, a zis ea. Sunteți case de schimb de energie. Dar cum faci să se întâmple asta?

— Există un mod special de gândire numit Alar, a zis Wilem. Crezi în ceva atât de puternic, că se întâmplă.

El a ridicat o monedă și cealaltă a urmat-o.

— Eu cred că aceste două drabe sunt conectate, așa că și sunt.

Dintr-odată, cealaltă monedă a căzut cu un clinchet pe masă.

— Dacă nu mai cred, încetează să mai fie.

Denna a ridicat moneda.

— Deci e asemenea credinței? a zis ea cu scepticism.

— Mai mult asemenea puterii voinței, a spus Sim.

Ea și-a ridicat capul.

— Atunci de ce n-o numești putere a voinței?

— Alar sună mai bine, a zis Wilem.

Am dat din cap.

— Dacă n-am avea nume impresionante pentru lucruri, nimeni nu ne-ar lua în serios.

Denna a dat din cap apreciativ, punând un zâmbet în colțurile gurii ei minunate.

— Și asta-i tot, atunci? Energie și puterea voinței?

— Și legătura simpatetică, am zis. Analogia lui Wil cu roata de apă e bună. Legătura e ca o conductă care duce la roată. O legătură rea e ca un tub plin de găuri.

— Ce face bună o legătură? a întrebat Denna.

— Cu cât sunt mai asemănătoare două obiecte, cu atât legătura e mai bună. Uite așa.

Am turnat un pic de vin deschis la culoare în paharul meu și mi-au înmuiat degetul în el.

— Aici e o legătură perfectă pentru vin, am zis. O picătură de vin în sine.

M-am ridicat și m-am dus lângă șemineul din apropiere. Am murmurat o vrajă și am lăsat să cadă picătura de pe deget pe metalul încins al suportului pentru buștenii incandescenti.

M-am așezat la loc chiar în momentul în care vinul din

paharul meu a început să scoată aburi, apoi să fiarbă.

— Iată de ce nu trebuie să lași niciodată un simpatist să-ți ia o picătură de sânge, a zis Wilem cu tristețe.

Denna s-a uitat la Wilem, apoi înapoi la sticlă, pălind.

— Mâini negre, Wil, a zis Simmon cu o privire îngrozită. Cum să spui așa ceva?

A privit-o pe Denna.

— Un simpatist n-ar face niciodată așa ceva, a zis el cu sinceritate. Se numește încălcarea legii, și noi n-o facem. Niciodată.

Denna a reușit să zâmbească, deși era un pic tensionată.

— Dacă nimeni n-o face, de ce există un nume pentru ea?

— S-a făcut înainte, am zis. Dar nu se mai face. De o sută de ani.

Am lăsat vraja să se stingă și vinul s-a oprit din fierbere.

Denna s-a întins și a atins sticla din apropiere.

— De ce nu fierbe și vinul ăsta? a întrebat ea nedumerită. E același vin.

Mi-am ciocănit tâmpla.

— Alar. Mintea mea prevede focalizarea și direcția.

— Dacă asta e o legătură bună, care e legătura rea? a întrebat ea.

— Uite, permite-mi să-ți arăt.

Mi-am scos punga, presupunând că monedele vor părea mai puțin alarmante după comentariul lui Wilem.

— Sim, ai un ban greu?

Avea, și am aranjat pe masă, în fața Dennei, două linii de monede. I-am arătat o pereche de sfaști de fier și am murmurat o vrajă.

— Ridic-o, i-am zis.

Ea a luat o monedă, iar cealaltă a urmat-o.

Am arătat spre a doua pereche: un sfaș și singurul talant de argint care-mi mai rămăsese.

— Acum, pe asta.

Denna a luat al doilea sfaⁿț și talantul a urmat-o în aer. Și-a mișcat ambele brațe în sus și-n jos, ca brațele unei balanțe.

— A doua e mai grea.

Am dat din cap.

— Metale diferite. Sunt mai puțin similare, astfel că trebuie să folosească mai multă energie.

I-am arătat un sfaⁿț și un bănuț de argint și am murmurat o treia vrajă.

Denna a pus primii doi sfaⁿți în mâna stângă și l-a luat pe al treilea cu dreapta. Bănuțul de argint a urmat-o în aer. Ea a dat din cap pentru sine însăși.

— Și asta e mai grea, fiindcă sunt forme și metale diferite.

— Exact, am zis.

I-am arătat la a patra și ultima pereche: un sfaⁿț și o bucată de cretă.

Denna aproape n-a putut să ridice cu degetele sfaⁿțul.

— E mai grea decât toate celelalte împreună, a zis ea. Cred că are trei kilograme!

— Între fier și cretă e o legătură proastă, a zis Wilem. Un transfer prost.

— Dar ai spus că energia nu poate fi creată sau distrusă, a zis Denna. Dacă trebuie să lupte pentru a ridica această bucă^tică de cretă, unde merge plusul de energie?

— Inteligentă, a chicotit Wilem. Atât de inteligentă. Mie mi-a luat un an înainte să mă gândesc să întreb asta.

A privit-o cu admirație.

— O parte din energie se pierde în aer.

El a fluturat o mână.

— O parte se duce în obiecte în sine și o parte intră în corpul simpatistului care controlează legătura.

S-a încruntat.

— Asta poate fi plin de periculozitate.

— Periculos, s-a corectat Simmon ușor.

Denna s-a uitat la mine.

— Deci acum trebuie să credem că fiecare dintre acești sfaŃi e conectat la fiecare dintre celelalte lucruri?

Am dat din cap.

Ea și-a mișcat mâinile. Monedele și creta s-au agitat în aer.

— E... greu să faci asta?

— E greu, a zis Wilem. Dar Kvothe al nostru e un pic maestru.

— De-asta am fost atât de tăcut, a spus Sim. Nu știam că poți să faci patru legături deodată. Asta e al naibii de impresionant.

— Pot să fac și cinci dacă vreau, am zis. Dar cam asta mi-e limita.

Sim i-a zâmbit Dennei.

— Încă ceva. Uită-te la asta!

A arătat către bucata plutitoare de cretă.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Haide, a zis Sim jalnic. Încerc să-i arăt ceva.

— Atunci arată-i, i-am zis îngâmfat, lăsându-mă pe spate pe scaun.

Sim a inspirat adânc și s-a uitat fix la bucata de cretă. Tremura.

Wil s-a aplecat spre Denna și i-a explicat.

— Un simpatist se poate opune unui alt Alar, a zis el. E doar o chestiune de credință fermă că un sfaŃ nu e deloc același lucru cu un bănuț de argint.

Wil a arătat cu mâna și bănuțul a căzut cu clichet pe masă.

— Greșit, am protestat râzând. Doi contra unu, nu-i corect.

— Ba e, în cazul ăsta, a zis Simmon și creta a tremurat din nou.

— Bine, am zis, respirând adânc. Dați tot ce aveți.

Creta a căzut pe masă rapid, urmată de sfaț. Dar talantul de argint a rămas acolo unde era.

Sim s-a așezat la loc pe scaun.

— Ești înfiorător, a zis el clătinând din cap. Bine, ai câștigat.

Wilem a dat din cap și s-a relaxat și el.

Denna s-a uitat la mine.

— Deci, Alarul tău e mai puternic decât ale lor puse laolaltă?

— Probabil că nu, am zis binevoitor. Dacă ar exersa mai mult împreună, m-ar putea bate, probabil.

Privirea ei s-a plimbat peste monedele împrăștiate.

— Deci, asta-i tot? a întrebat ea, părând ușor dezamăgită. Totul e doar un schimb de energie?

— Mai sunt și alte arte, am zis. Sim face alchimie, de exemplu.

— În timp ce eu mă ocup să fiu drăguț, a zis Wilem.

Denna se uită din nou la noi, cu ochii ei serioși.

— Există un tip de magie, care e doar... A rotit degetele vag. Doar un fel de a scrie ceva?

— Scrijeldică, am zis. Asemenea clopoțelului din camera ta. E ca o simpatetică permanentă.

— Dar e tot o casă de schimb, nu? a întrebat ea. Doar energie?

Am dat din cap.

Denna părea jenată întrebând:

— Dar dacă cineva v-ar spune că știe un tip de magie care face mai mult de-atât? O magie în care scrii ceva și tot ce ai scris se adevărește?

A privit în jos nervoasă, degetele ei urmărind modelele de

pe masă.

— Apoi, dacă cineva vede ce-ai scris, chiar dacă nu poate citi, devine adevărat pentru el. Crede în ceva sau acționează într-un anumit fel, în funcție de ceea ce spune înscrisul.

Ne-a privit din nou, cu un amestec ciudat de curiozitate, speranță și incertitudine.

Tustrei ne-am uitat unul la altul. Wilem a ridicat din umeri.

— Pare mai simplu decât afurisita de alchimie, a zis Simmon. Mai degrabă aș face asta decât să-mi petrec toată ziua dezvrăjind principii.

— Sună ca o magică poveste cu zâne, am zis. Chestii din cărțile de povești care nu există cu adevărat. Cu siguranță n-am auzit despre așa ceva la Universitate.

Denna s-a uitat în jos la masă, unde degetele ei urmăreau în continuare modelele din lemn. Gura îi era ușor încrețită, ochii distanți.

Nu puteam spune dacă era dezamăgită sau pur și simplu gânditoare.

— De ce întrebi?

Denna s-a uitat la mine, și expresia ei a alunecat repede într-un zâmbet strâmb. A ridicat din umeri la întrebare.

— Doar fiindcă am auzit eu de așa ceva, a zis ea în cele din urmă. Cred că e prea frumos să fie adevărat.

A privit peste umăr.

— Se pare că i-am supraviețuit prea entuziastului meu pretendent, a zis ea.

Wil a ridicat palma.

— Făcusem o înțelegere, a zis el. Era implicată băutura și un secret al femeii.

— O să vorbesc cu barmanul înainte să plec, a zis Denna cu ochii jucându-i amuzați. Cât privește secretul: în spatele tău stau două doamne. Nu și-au luat ochii de la voi aproape

toată seara. Cea în verde îl place pe Sim, iar cea blondă, cu părul scurt pare să aibă o slăbiciune pentru cealdizii drăguți.

— Le-am văzut deja, a zis Wilem fără să se întoarcă să se uite. Din păcate, sunt deja în compania unui tânăr modegan.

— Domnul nu e cu ele în vreun sens romantic, a zis Denna. În timp ce doamnele erau cu ochii pe voi, domnul lăsa foarte clar de înțeles că îl preferă pe roșcat.

Și-a pus mâna posesiv pe brațul meu.

— Din păcate pentru el, e luat deja.

M-am luptat cu nevoia de a mă uita către masă.

— Vorbești serios? am întrebat.

— Nu vă faceți griji, le-a zis ea lui Wil și lui Sim. Îl trimit pe Deoch să-i distragă atenția modeganului. Asta va lăsa ușa deschisă pentru voi doi.

— Ce-o să facă Deoch? a zis Simmon râzând. O să jongleze?

Denna i-a aruncat o privire francă.

— Ce? a zis Simmon. Ce... Deoch nu e din ăia.

Denna i-a făcut cu ochiul.

— El și Stanchion dețin împreună Eolianul, a zis ea. Nu știați?

— Dețin locul, a zis Sim. Nu sunt, cum s-ar zice, împreună.

Denna a râs.

— Bineînțeles că sunt.

— Dar Deoch are femei până peste cap, a protestat Simmon. Nu... nu poate...

Denna s-a uitat la el ca la un nărod, apoi la Wil și la mine.

— Voi doi știți, nu?

Wilem a ridicat din umeri.

— Eu habar n-aveam. Dar nu e de mirare că e un Basha. E destul de atrăgător.

Wil a ezitat, încruntându-se.

— Basha. Cum se spune asta aici? Un bărbat care e intim și cu femeile și cu bărbații?

— Norocos? a sugerat Denna. Obosit? Ambidextru?

— Bisexual, am corectat.

— Asta nu se face, m-a dojenit Denna. Dacă nu punem nume care să sune impresionant, nu ne ia nimeni în serios.

Sim i-a făcut cu ochiul, în mod evident în imposibilitatea de-a se pune cu situația.

— Vezi tu, a zis Denna încet, ca și cum îi explica unui copil. Totul e doar energie. Și o putem direcționa în moduri diferite.

Un zâmbet strălucitor i-a înflorit pe față, căci găsisese modalitatea perfectă de a-i explica situația.

— E ca atunci când faci asta.

A început să-și frece energic mâinile în sus și-n jos pe coapse, imitând mișcarea lui de mai devreme.

— Totul e doar energie.

În acel moment, Wilem și-a ascuns fața în mâini, cu umerii agitându-i-se de un râs tăcut. Expresia lui Simmon era încă neîncrezătoare și confuză, dar de-acum roșise furios.

M-am ridicat în picioare și am luat-o pe Denna de cot.

— Lasă-l în pace pe bietul băiat, i-am zis orientând-o ușor spre ușă. E din Atur. Cei din părțile alea sunt un pic mai conservatori.

CAPITOLUL 19

Gentilomi și hoți

Era târziu când eu și Denna am plecat de la Eolian, iar străzile erau goale. De la distanță am auzit muzică de vioară și tropăit surd de copite de cal pe caldarâm.

— Deci, sub ce piatră te-ai ascuns? a întrebat ea.

— Piatra obișnuită, am spus, apoi mi-a venit un gând. Ai venit să mă cauți la Universitate? La clădirea mare, pătrată, care miroase a fum de cărbune?

Denna a clătinat din cap.

— N-aș ști de unde să încep să te caut acolo. E ca un labirint. Dacă nu reușesc să te prind cântând la Cinzeacă, știu că am ghinion.

S-a uitat la mine curioasă.

— De ce?

— Cineva a venit să mă caute, am spus cu un gest de desconsiderare. A spus că i-am vândut o amuletă. M-am gândit că ai fi putut să fii tu.

— Am venit mai demult să te caut, a zis ea. Dar n-am menționat farmecul tău abundent.

Conversația s-a calmat și tăcerea s-a așternut între noi. Nu-mi puteam lua gândul de la imaginea ei mergând braț la braț cu Ambrose. Nu voiam să știu mai multe, dar în același timp doar asta aveam în cap.

— Am venit să te văd la Omul Cenușiu, i-am spus doar pentru a rupe tăcerea. Dar plecaseși deja.

Ea a dat din cap.

— Kellin și cu mine am avut o perioadă mai proastă.

— Nimic rău, sper.

Am arătat către gâtul ei.

— Am observat că încă mai ai colierul.

Denna a atins fără să-și dea seama smaraldul în formă de lacrimă.

— Nu. Nimic teribil. Poți spune despre Kellin că e tradiționalist. Când dă un cadou, nu-l cere înapoi. A spus că mă avantajează culoarea și că ar trebui să păstrez și cerceii.

A oftat.

— M-aș simți mai bine dacă n-ar fi fost atât de amabil. Totuși, e bine să-i am. Cam ca o plasă de siguranță. Îmi vor face viața mai ușoară dacă nu mă caută sponsorul meu prea curând.

— Încă mai speri că te va căuta? am întrebat. După tot ce s-a întâmplat în Trebon? După ce ai rămas fără contract mai bine de o lună fără niciun cuvânt?

Denna a ridicat din umeri.

— Ți-am spus, e genul secretos. Nu e ciudat pentru el să dispară perioade lungi.

— Am un prieten care încearcă să-mi găsească un sponsor, am spus. I-aș putea spune să caute și pentru tine.

S-a uitat la mine, cu ochii de necitit.

— E frumos din partea ta să crezi că merit mai mult, dar nu merit. Am o voce bună, dar cam asta e tot. Cine ar angaja un muzicant pe jumătate instruit, fără măcar un instrument al lui?

— Oricine cu urechi să te audă, i-am spus. Oricine care are ochi să vadă.

Denna a lăsat privirea în jos, părul căzându-i pe lângă față ca o cortină.

— Ești un dulce, a spus încet, agitându-și ciudat mâinile.

— De ce s-au stricat lucrurile cu Kellin? am întrebat-o, ducând conversația într-o direcție cumva mai sigură.

— Am petrecut prea mult timp distrând gentilomii care mă căutau, a spus ea sec.

— Ar fi trebuit să-i explici că nu sunt nici pe departe un gentilom, am spus. Asta l-ar fi relaxat.

Dar știam că nu puteam fi eu problema. Abia reușisem s-o vizitez o singură dată. O fi fost Ambrose care o tot căuta? Puteam să mi-l imaginez destul de ușor în sala ei de primire somptuoasă. Pălăria aceea afurisită agățată la întâmplare pe un colț de scaun și el bând ciocolată și spunând glume.

Gura Dennei s-a strâmbat.

— Geoffrey a contat cel mai mult, a zis ea. Se pare că trebuia să stau liniștită și singură în cutiuța mea până venea el să mă caute.

— Ce mai face Geoffrey? am întrebat din politețe. A reușit până la urmă să-și bage și un al doilea gând în cap?

M-am așteptat să obțin un râs, dar Denna doar a oftat.

— A reușit, dar niciunul dintre ele nu e din cale-afară de bun.

A clătinat din cap.

— A venit la Imre pentru a-și face un renume cu poezia lui, dar și-a pierdut cămașa pariind.

— Am mai auzit povestea asta, am spus. Se întâmplă tot timpul la Universitate.

— Țasta a fost doar începutul, a zis ea. Sigur că s-a gândit că și-ar putea câștiga banii înapoi. Primul a venit amanetul. Apoi a împrumutat bani și i-a pierdut și pe-ăia.

A făcut un gest împăciuator.

— Deși pe ăștia nu i-a jucat. L-a tras pe sfoară o târfă. L-a înșelat jucând rolul văduvei înlăcrimate.

M-am uitat la ea, nedumerit.

— Ce-a făcut?

Denna s-a uitat la mine dintr-o parte, apoi a ridicat din umeri.

— E o șarlatanie simplă, a zis ea. O tânără stă în fața unui amanet supărată și înlăcrimată, iar când un domn bogat vine

să vadă ce are, îi explică cum a venit ea în oraș să-și vândă verigheta. Are nevoie de bani pentru taxe sau pentru a-i rambursa unui cămătar.

A fluturat din mână nerăbdătoare.

— Detaliile nu contează. Ceea ce contează e că atunci când ajunge în oraș, roagă pe cineva să amaneze inelul pentru ea. Pentru că ea nu știe nimic despre negociere, desigur.

Denna s-a oprit din mers în fața unei ferestre de amanet, luându-și fața de victimă.

— Am crezut că pot avea încredere în el, a zis ea. Dar l-a amanetat și a fugit cu banii! Inelul e acolo.

A arătat cu degetul cu un gest dramatic către fereastra magazinului.

— Dar, continuă Denna ținând un deget ridicat, din fericire a vândut inelul pentru numai o parte din cât face. E o bijuterie de familie în valoare de patruzeci de talanți, dar amanetarul o vinde cu patru.

Denna s-a apropiat și mi-a pus mâna în piept, uitându-se la mine cu ochii mari, imploratori.

— Dacă ați cumpăra inelul, l-am putea vinde cu cel puțin douăzeci. V-aș da imediat înapoi cei patru talanți. S-a dat înapoi și a ridicat din umeri. Asta i-a făcut.

M-am încruntat.

— Cum e asta o șarlatanie? Mi-aș da seama imediat ce am ajunge la evaluator.

Denna și-a dat ochii peste cap.

— Nu așa merge treaba. Stabilim să ne întâlnim mâine la prânz. Dar până să ajung acolo, tu l-ai cumpărat deja și ai fugit cu el.

Am înțeles brusc.

— Și împarți banii cu proprietarul amanetului?

M-a bătut pe umăr.

— Știam că te vei prinde mai devreme sau mai târziu.

Nu părea să aibă vreun cusur, cu o singură excepție.

— Se pare că ai nevoie de o combinație specială de încredere și escrocherie cu partenerul tău de la amanet.

— E-adevărat, a recunoscut. De obicei ăștia sunt marcați.

Denna a arătat către partea de sus a ușii amanetului din apropiere. Erau mai multe marcaje care puteau fi ușor confundate cu zgârieturi întâmplătoare ale vopselei.

— A, am ezitat o jumătate de secundă înainte de a continua. În Bobcatran, marcajele de genul ăsta însemnau că acolo e o ascunzătoare sigură pentru...

Am căutat un eufemism corespunzător.

— ... bunuri achiziționate prin metode discutabile.

Dacă Denna a fost surprinsă de mărturisirea mea, n-a dat niciun semn. A clătinat doar din cap și a arătat mai îndeaproape marcajele, ducând degetul peste acestea în timp ce citea.

— Asta spune „proprietar de încredere. Deschis pentru înșelătorii simple. Împărțim pe jumate”.

A privit de jur împrejurul ușii și la însemnul magazinului.

— Nimic despre ascunderea bunurilor luate de la neni.

— N-am știut niciodată cum să le citesc, am recunoscut.

M-am uitat la ea cu capul strâmb, atent să înlătur orice judecată de valoare din ton.

— Și tu cum de știi cum merg astfel de lucruri?

— Am citit într-o carte, a zis ea sarcastic. Cum crezi că știu despre ele?

Și-a continuat mersul. M-am alăturat ei.

— De obicei nu joc rolul văduvei, a spus Denna aproape ca o concluzie. Sunt prea tânără pentru asta. În cazul meu e inelul mamei. Sau al bunicii.

A ridicat din umeri.

— Schimbi cum îți vine în momentul ăla.

— Ce se întâmplă dacă domnul e cinstit? Dacă pot să întreb. Ce se întâmplă dacă apare la prânz, dispus să ajute?

— Nu se întâmplă prea des, a zis cu gura strâmbă. Numai o dată mi s-a întâmplat. M-a luat complet prin surprindere. Acum stabilesc lucrurile în prealabil cu proprietarul, în caz de ceva. Sunt fericită să înșel nenorociții lacomi care încearcă să profite de o tânără. Dar eu nu sunt genul care să ia bani de la cineva care încearcă să ajute. Devenise serioasă. Spre deosebire de târfa care a pus mâna pe Geoffrey.

— A apărut la amiază, nu-i așa?

— Bineînțeles c-a apărut, a spus ea. Doar i-a dat banii. *Nu trebuie să mi-i dai înapoi, doamnă. Du-te și salvează ferma familiei.*

Denna s-a luat cu mâinile de cap, uitându-se în sus, la cer.

— Ferma! N-are nicio noimă! De ce ar avea soția unui fermier un colier cu diamante?

Mi-a aruncat o privire.

— De ce sunt bărbații drăguți atât de idioți când vine vorba de femei?

— E nobil, am spus. Nu poate să scrie acasă?

— N-a fost niciodată în relații bune cu familia lui, a zis ea. Cu atât mai puțin acum. Ultima scrisoare nu conținea bani, ci doar vestea că mama lui e bolnavă.

Ceva în vocea ei mi-a atras atenția.

— Cât de bolnavă? am întrebat.

— Bolnavă.

Denna n-a ridicat privirea.

— Foarte bolnavă. Și, desigur, își vânduse deja calul și-și putea permite să se imbarce pe-un vas.

A oftat din nou.

— E ca și cum ai privi derulându-se una dintre cumpletele

drame tehline. *Calea a III-a – Alesul* sau ceva de genul ăsta.

— Dacă așa se pune problema, nu trebuia decât să intre într-o biserică la sfârșitul actului IV, am spus. Se ruga, își învăța lecția și-și trăia restul zilelor ca un băiat curat și virtuos.

— Ar fi fost altceva dacă venea la mine pentru sfaturi.

A făcut un gest de frustrare.

— Dar nu, nu-mi mai spune după aceea ce-a făcut. Breasla cămătarilor i-a tăiat creditul, și ce crezi c-a făcut?

Stomacul mi s-a răsucit.

— A mers la un gaillet, am zis.

— Și era fericit când mi-a spus.

Denna s-a uitat la mine, cu fața disperată.

— Ca și cum găsisse în cele din urmă o cale de ieșire din această încurcătură.

A început să tremure.

— Să mergem acolo.

A arătat către o grădină mică.

— În seara asta bate vântul mai tare decât mă așteptam.

Am lăsat jos cutia de la lăută și mi-am dat jos de pe umeri mantia.

— Uite, mie mi-e bine.

Denna a părut o clipă că are ceva de obiectat, dar s-a abținut.

— Și spui că nu ești un gentilom, m-a dojenit.

— Nu sunt, am spus. Știu doar că va mirosi mai bine după ce-o vei purta tu.

— A, a spus ea cu înțelepciune. Și apoi o vei vinde unei parfumerii și vei face avere.

— ăsta a fost planul meu în tot acest timp, am recunoscut. O schemă vicleană și elaborată. Sunt mai mult hoț decât domn, ca să știi.

Ne-am așezat pe o bancă unde nu bătea vântul.

— Cred că ai pierdut o cataramă, a spus ea.

M-am uitat în jos la cutia lăutei. Capătul îngust era crăpat și catarama de fier nicăieri.

Am oftat și, fără să-mi dau seama, am băgat mâna într-unul din buzunarele interioare ale mantiei.

Denna a scos un mic sunet. Nu tare, doar o suflare speriată, uitându-se brusc la mine cu ochii ei mari și negri în lumina lunii.

Am tras ca ars mâna, bâlbind o scuză.

Denna a început să râdă în liniște.

— Păi e cam jenant, a spus încet pentru sine.

— Îmi pare rău, am spus repede. Eram cu gândul în altă parte. Am câteva sârme pe-acolo pe care le pot folosi pentru a o ține închisă pentru moment.

— O, a zis ea. Desigur.

Mâinile i-au dispărut pentru un moment în interiorul mantiei, apoi mi-a întins o bucată de sârmă.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

— Am fost doar surprinsă, a zis ea. Nu credeam că ești genul care pune mâna pe o doamnă fără s-o prevină.

M-am uitat în jos, la lăută, jenat, și mi-am ocupat mâinile trecând sârma prin gaura de la catarama care lipsea și legând-o strâns.

— E o lăută minunată, a zis Denna după un lung moment de liniște. Dar cutia e un dezastru absolut.

— A trebuit să dau prioritate cumpărării lăutei în sine, am spus, apoi am ridicat privirea ca și cum mă lovise brusc o idee.

— Știu! Îi voi cere lui Geoffrey să-mi dea numele gailletului său! Apoi îmi voi putea permite două cutii!

M-a lovit jucăuș și eu m-am mutat mai aproape de ea pe bancă.

S-a făcut liniște pentru o clipă, apoi Denna s-a uitat în jos

la mâini și a repetat un gest neastâmpărat pe care-l făcuse de mai multe ori în timpul conversației. Abia acum mi-am dat seama ce făcea.

— Inelul? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu el?

Denna mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ai un inel de când te știu.

I-am explicat.

— Din argint, cu o piatră bleu.

Fruntea i s-a încrețit.

— Știi cum arăta. Tu cum de știi?

— Îl purtai tot timpul, am spus, încercând să par nonșalant, ca și cum nu știam toate detaliile despre ea. Ca și cum nu-i știam obiceiul de a-l răsuci pe deget când era emoționată sau pierdută în gânduri. Ce s-a întâmplat cu el?

Denna s-a uitat în jos la mâini.

— A ajuns la un tânăr domn, a zis ea.

— A, am spus.

Apoi, pentru că nu m-am putut abține, am adăugat:

— La cine?

— Mă îndoiesc că tu...

S-a oprit, apoi s-a uitat la mine.

— De fapt, s-ar putea să-l cunoști. Și el merge la Universitate. Ambrose.

Stomacul mi s-a umplut brusc cu acid și gheață.

Denna s-a uitat departe.

— Are un farmec dur, a explicat ea. Mai mult dur decât farmec, e-adevărat. Dar...

S-a abătut și a ridicat din umeri.

— Înțeleg, am spus. Atunci, trebuie că e destul de serios.

Denna mi-a aruncat o privire întrebătoare, apoi înțelegerea i s-a răspândit pe față și a izbucnit în râs. A clătinat din cap, fluturând violent mâinile a negație.

— O, nu! Dumnezeuule, nu! Nimic de genul ăsta. A venit să

mă caute de câteva ori. Am mers la o piesă de teatru. M-a invitat la dans. Își mișca picioarele incredibil de ușor.

A inspirat adânc și a lăsat să iasă un suspin.

— În prima noapte a fost foarte binevoitor. Chiar spiritual. În a doua noapte, mai puțin.

Ochii i s-au îngustat.

— În a treia noapte a devenit insistent. Lucrurile au mers prost după aceea. A trebuit să-mi părăsesc camerele de la Capul de Mistreț, pentru că îmi tot aducea mărunțișuri și poezii.

M-a cuprins un vast sentiment de ușurare. Pentru prima dată în ultimele zile am simțit că eram în stare să iau o gură plină de aer. Am simțit un zâmbet care amenința să-mi izbucnească pe față și l-am oprit, temându-mă că va fi atât de mare, încât aş arăta a nebun de-a binelea.

Denna m-a privit ciudat.

— Ai fi uimit de cât de asemănătoare sunt la prima vedere aroganța și încrederea. Și era generos și bogat, ceea ce e o combinație frumoasă.

Și-a întins mâna goală.

— Îmi ieșea de pe deget și s-a oferit să mi-l repare.

— Mă gândesc că n-a mai fost atât de generos când lucrurile au început să meargă prost?

Gura ei roșie a dat la iveală un alt zâmbet crispat.

— Nici pe-aproape.

— Cred că pot face ceva în legătură cu asta, am spus. Dacă inelul e important pentru tine.

— Era important, a zis Denna, aruncându-mi o privire sinceră. Dar ce-ai face mai exact? Să-i reamintești, ca de la un gentilom la altul, că ar trebui să trateze femeile cu demnitate și respect? Și-a dat ochii peste cap. Mult noroc.

I-am oferit pur și simplu zâmbetul meu cel mai fermecător. Îi spuseseam deja adevărul: nu eram un gentilom. Eram un

hot.

CAPITOLUL 20

Vântul nestatornic

Următoarea seara m-a găsit la Poneiul de Aur, probabil cel mai bun han de pe malul râului pe care se afla Universitatea. Se fălea cu bucătării elaborate, cu un grajd frumos și un personal calificat slugarnic. Era genul de local snob la care se duceau numai studenții cu bani.

Nu eram înăuntru, desigur. Stăteam ghemuit în umbrele adânci ale acoperișului, încercând să nu mă blochez la gândul că planul meu trecea dincolo de limitele Conduitei Inadecvate. Dacă eram prins intrând în camerele lui Ambrose, aș fi fost fără îndoială dat afară de la Universitate.

Era o noapte senină de toamnă, cu vânt puternic. Un amestec binecuvântat. Foșnetul frunzelor acoperea orice zgomot făceam, dar m-am îngrijorat că poalele fluturânde ale mantiei mele puteau atrage atenția.

Planul nostru era simplu. Am strecurat o scrisoare sigilată pe sub ușa lui Ambrose. Era o cerere nesemnată, cochetă, pentru o întâlnire în Imre. Wil o scrisese, căci eu și Sim consideraserăm că el avea scrisul de mână cel mai feminin.

Era absurd, dar m-am gândit că Ambrose va mușca momeala. Aș fi preferat ca cineva să-i distragă atenția, dar cu cât mai puțină lume implicată, cu atât mai bine. I-aș fi putut cere Dennei să mă ajute, dar am vrut să fie o surpriză când aveam să-i returnez inelul.

Wil și Sim țineau de șase, Wil în camera comună, Sim pe aleea de la ușa din spate. Misiunea lor era să mă anunțe când părăsea Ambrose clădirea.

Mai important, ei mă avertizau dacă venea înainte de a-mi termina căutarea în camerele lui.

Am simțit o smucitură puternică în buzunarul din dreapta, când ramura de stejar s-a mișcat de două ori brusc. După un moment, semnalul s-a repetat. Willem mă avertiza că Ambrose a părăsit hanul.

În buzunarul din stânga era o bucată de mesteacăn. Simmon avea și el una similară unde stătea de strajă la ușa din spate a hanului. Era un sistem simplu, eficient, de semnalizare dacă știai suficientă simpatetică pentru a-l face să funcționeze.

M-am târât pe panta acoperișului, mișcându-mă cu atenție de-a lungul țiglelor grele de lut. Știam din vremea tinereții mele petrecute în Bobcatran că acestea au tendința să crape și să alunece și să te facă să-ți pierzi aderența.

Am ajuns în vârful acoperișului, la cinci metri de sol. Cu greu o poți numi o înălțime amețitoare, dar era mai mult decât suficientă pentru a-ți rupe un picior sau gâtul. O bucată de acoperiș îngust aluneca pe sub lungul șir de ferestre de la al doilea etaj. Erau zece în total, iar cele patru din mijloc îi aparțineau lui Ambrose.

Mi-am îndoit degetele de vreo două ori pentru a le dezmoți, apoi am început să merg pe margine, de-a lungul fâșiei înguste de acoperiș.

Secretul e să te concentrezi pe ceea ce faci. Să nu te uiți în jos. Să nu te uiți peste umăr. Să ignori lumea și să te încrezi că și ea va face la fel. Țasta era motivul real pentru care purtam mantia. Dacă eram văzut, nu eram nimic mai mult decât o siluetă întunecată în noapte, imposibil de identificat.

Speram asta.

Prima fereastră era întunecată, iar a doua avea perdelele trase. Dar a treia era slab luminată. Am ezitat. Dacă ai pielea albă, ca a mea, nu vrei să privești într-o fereastră pe timp de noapte. Fața ta va ieși în evidență în întuneric ca luna plină. În loc să arunc o privire înăuntru, am săpat în buzunarele

hainei, până când am găsit o bucată de tablă din resturile de la Partizanat, pe care am transformat-o într-o oglindă improvizată. Apoi am folosit-o ca să privesc cu grijă pe după colț și pe fereastră.

Înăuntru erau câteva lămpi luminând slab și un pat cu baldachin la fel de mare ca întreaga mea cameră de la Cinzeacă. Patul era ocupat. Ocupat activ. Ba mai mult, păreau să fie mai multe picioare goale decât ar avea două persoane. Din păcate, piesa mea de cositor era mică și n-am putut vedea scena în întreaga sa complexitate, ocazie cu care aș fi putut învăța unele chestii foarte interesante.

Am hotărât repede să mă întorc și să ajung la camerele lui Ambrose din cealaltă parte, dar vântul s-a întetit brusc, trimițând frunze de-a lungul caldarâmului și încercând să mă tragă de pe îngusta cărare. Inima îmi bătea tare, așa că am decis să risc să trec de această fereastră. M-am gândit că oamenii din interior aveau lucruri mai bune de făcut decât să se uite la stele.

Mi-am tras gluga mantiei pe cap și i-am ținut marginile cu dinții, acoperindu-mi fața și lăsându-mi mâinile libere. Astfel acoperit, am trecut tiptil de fereastră, ascultând cu atenție după orice semne aș fi văzut. Au fost câteva sunete de surpriză, dar nu păreau să aibă nimic de-a face cu mine.

Prima fereastră a lui Ambrose avea vitralii elaborate. Drăguță, dar nu proiectată să se deschidă. Următoarea era perfectă: o fereastră mare, dublă. Am tras o bucată subțire de sârmă dintr-unul din buzunarele hainei și am folosit-o pentru a trage de închizătoare.

Când am văzut că nu se deschide fereastra, mi-am dat seama că Ambrose a adăugat și un zăvor. Mi-a ocupat câteva minute lungi de lucru dificil, cu o singură mână, în întuneric aproape total. Din fericire, vântul s-a potolit, cel puțin pentru moment.

Apoi, deși trecusem de zăvor, fereastra tot nu se clintea. Am început să înjur paranoia lui Ambrose, încercând să caut a treia încuietore, bâjbâind aproape zece minute înainte să-mi dau seama că fereastra era pur și simplu înțepenită.

Am tras de ea de câteva ori, ceea ce nu e atât de ușor cum ar părea. Nu se pun mânere și pe exterior, vă dați seama. În cele din urmă am devenit prea entuziasat și am tras prea tare. Fereastra s-a deschis și punctul meu de sprijin s-a mutat înapoi. M-am aplecat peste marginea acoperișului, luptându-mă cu fiecare reflex care mă îndemna să pun piciorul în spate și să-mi recapăt echilibrul, știind că acolo nu era nimic altceva decât cinci metri de gol.

Știți sentimentul pe care îl ai când te legeni cu scaunul prea mult și începi să cazi pe spate? Senzația era asemănătoare, amestecată cu autoînvinuire și frică de moarte. Am dat din brațe, știind că nu mă ajută, iar mintea mi s-a golit brusc, de la panică.

M-a salvat vântul. A bătut în rafale în timp ce mă legănam pe marginea acoperișului, oferindu-mi doar atâta impuls cât să-mi recapăt echilibrul. Unul din brațele din care dădeam a prins fereastra acum deschisă și m-am cățărat cu disperare înăuntru, fără să-mi pese cât zgomot făceam.

Odată intrat pe fereastră, m-am ghemuit pe podea, respirând greu. Inima abia începuse să mi se liniștească atunci când vântul a prins fereastra și a trântit-o deasupra capului meu, făcând-o să bată iar cu putere.

Am scos lampa simpatetică, am apăsat cu degetul mare pe modul ușor și am aruncat o boltă de lumină în cameră. Kilvin avea dreptate s-o numească lampa hoțului. Era perfectă pentru a te furișa.

Erau kilometri întregi până la Imre și înapoi și aveam încredere în curiozitatea lui Ambrose că îl va ține cel puțin o jumătate de oră în așteptarea admiratoarei lui secrete. În

mod normal, căutarea pentru ceva atât de mic ca un inel ar fi luat o zi de muncă. Dar am presupus că Ambrose nu s-a gândit să-l ascundă. În mintea lui nu era ceva furat. Îl considera fie un breloc, fie un trofeu.

Am început să caut metodic prin camerele lui Ambrose. Inelul nu era nici în sertarele dulapului, nici în noptiere. Nu era nici în sertarele biroului, nici în cutia cu bijuterii din șifonier. Nici măcar nu avea o cutie de bijuterii încuiată, dacă nu te superi, doar o cutie cu tot felul de ace, inele și lanțuri împrăștiate neglijent prin ea.

Am lăsat totul cum era, ceea ce nu înseamnă că nu mi-a trecut prin cap să-l jefuiesc pe nenorocit. Cu doar câteva bijuterii îmi puteam plăti taxa pe un an. Dar ar fi contravenit planului meu: intră, găsește inelul și ieși. Cât timp nu lăsam nicio dovadă a vizitei mele, m-am gândit că Ambrose va presupune pur și simplu că a pierdut inelul, asta în cazul în care ar fi observat că lipsește. Era genul de infracțiune perfectă: nicio suspiciune, nicio urmărire, nicio consecință.

În plus, e foarte dificil să dosești bijuterii într-un oraș atât de mic ca Imre. Ar fi fost mult prea ușor ca cineva să le dea de urmă la mine.

Cu toate astea, n-am pretins că aș fi ușă de biserică și au existat o mulțime de oportunități de a călca strâmb în camerele lui Ambrose. Așa că mi-am permis. În timp ce verificam prin buzunarele lui Ambrose, am slăbit câteva cusături, altfel ca să i se rupă pantalonii în fund data viitoare când avea să se așeze sau să se urce pe cal. Am slăbit mânerul de la coșul de fum, astfel încât avea să cadă în cele din urmă, iar camera avea să se umple cu fum cât timp el se va lupta să-l pună la loc.

Mă gândeam ce-aș putea să-i fac iritantei lui pălării cu pană, când crenguța de stejar din buzunar s-a scuturat violent, făcându-mă să tresar. Apoi s-a scuturat din nou și s-

a rupt brusc de la jumătate. Am blestemat cu amărăciune printre dinți.

Nu se putea ca Ambrose să fi plecat de mai mult de douăzeci de minute. Ce l-o fi făcut să se întoarcă acasă atât de repede?

Am stins lampa simpatetică și am îndesat-o în mantie. Apoi am fugit în camera de alături pentru a ieși pe fereastră. Era enervant să trec prin toate acele probleme ca să intru doar ca să plec din nou, dar din moment ce Ambrose nu știa că cineva intrase în camerele lui, puteam pur și simplu să mă întorc în altă noapte.

Dar fereastra nu s-a deschis. Am împins mai tare, întrebându-mă dacă s-a blocat când a trântit-o vântul.

Apoi am zărit o fâșie subțire de aramă care se mișca de-a lungul interiorului ferestrei. N-am putut citi scrijeldică în lumina slabă, dar recunosc vrăjile de apărare când le văd. Asta explica de ce Ambrose venise așa de repede. Știa că cineva pătrunsese înăuntru. Ba mai mult, cele mai bune vrăji de apărare nu doar avertizează că e un intrus, ci pot ține închisă o ușă sau o fereastră pentru a-l bloca înăuntru.

M-am îndreptat spre ușă, cu mâinile scotocind prin buzunarele hainei, în căutarea a ceva lung și subțire care putea fi folosit pentru a sparge lacătul. Negăsind ceva potrivit, am smuls un toc de pe masa de scris, l-am blocat în gaura cheii, apoi l-am scuturat tare în lateral, rupând vârful metalic în interiorul broaștei. O clipă mai târziu am auzit un zgomot de grilaj metalic, când Ambrose a încercat să descuie ușa de pe partea lui, dibuind și înjurând când n-a putut băga cheia înăuntru.

În acel moment eram deja din nou la fereastră, luminând cu lampa înainte și înapoi de-a lungul benzii de aramă și murmurând caractere. Era destul de simplu. Urma s-o dezacordez prin zgărierea câtorva caractere care făceau

conexiunea, apoi aveam să deschid fereastra și să evadez.

M-am grăbit înapoi în sufragerie și am luat deschizătorul de scrisori de pe biroul lui, răsturnând în grabă călimara cu dop. Eram pe cale să înlătur caracterele, când am realizat cât de proastă ar fi fost ideea. Orice hoț mărunț putea intra în camerele lui Ambrose, dar numărul celor care știau să rupă o vrajă era mult mai mic. Puteam la fel de bine să-mi scriu numele pe rama ferestrei.

Mi-am luat un moment să-mi adun gândurile, apoi am pus înapoi pe birou deschizătorul de scrisori și am ridicat călimara. M-am întors și am examinat banda de aramă mai de-aproape. Să spargi ceva e simplu, înțelegerea lui e mai grea.

E de două ori adevărat când te confrunți cu sunete de blestem murmurate din spatele unei uși, însoțite de trăncăneala și huruiala făcute de cineva care încearcă să deblocheze o încuietoare.

Apoi pe hol s-a făcut liniște, ceea ce era și mai neliniștitor. Am reușit să dezleg înțelesul vrăjilor folosite imediat ce am auzit mai multe perechi de pași pe hol. Mi-am rupt mintea în trei bucăți și m-am concentrat la Alarul meu, în timp ce împingeam fereastra. Măinile și picioarele mi s-au răcit când am tras căldură din corp pentru a contracara vraja, încercând să nu intru în panică atunci când am auzit o bufnitură tare în ușă.

Fereastra a pivotat deschizându-se și am sărit înapoi pe cercevea și pe acoperiș când ceva a lovit din nou ușa și am auzit lemnul fisurându-se brusc. Încă mai puteam ajunge departe în siguranță, dar când am pus piciorul drept pe acoperiș, am simțit o țigla de lut plesnind sub greutatea mea. Când piciorul mi-a alunecat, am apucat pervazul ferestrei cu ambele mâini, pentru a mă stabili.

Atunci o rafală de vânt a prins fereastra deschisă și mi-a

aruncat-o în cap. Am ridicat brațul pentru a-mi proteja fața și mi-a lovit în schimb cotul, plesnind unul dintre gemulețe. Impactul m-a împins într-o parte, pe piciorul drept, care a făcut să alunece restul căii de ieșire de sub mine.

Apoi, din moment ce toate celelalte opțiuni ale mele păreau epuizate, am decis că cel mai bine era să cad de pe acoperiș.

Acționând din instinct pur, mâinile mele s-au agățat nebunește. Am dislocat câteva țigle de lut, apoi m-am prins de buza acoperișului. Priza nu era bună, dar m-a încetinit și m-a răsucit, așa că n-am aterizat în cap sau pe spate. În schimb, am aterizat cu fața în jos, ca o pisică.

Doar că picioarele unei pisici au toate aceeași lungime. Am aterizat pe mâini și pe genunchi. Mâinile doar s-au înțepat, dar genunchii lovindu-se de caldarâm s-au rănit mai rău decât orice altceva din tânăra mea viață. Durerea m-a orbit și m-am auzit schelălăind ca un câine lovit.

O secundă mai târziu, o grindină de țigle grele de pe acoperișurile roșii au căzut lângă mine. Cele mai multe s-au spulberat de caldarâm, dar una mi s-a spart de ceafă, iar alta m-a lovit în cot, făcând ca întreg antebrațul să-mi amortească.

Nu m-am gândit să mă cruț nicio clipă. Un braț rupt se vindeca, dar exmatricularea de la Universitate putea dura o viață. Mi-am tras gluga și m-am forțat să mă ridic în picioare. Am folosit o mână ca să-mi țin gluga mantiei pe loc și am făcut câțiva pași, până când am ajuns sub streșina Poneiului de Aur, în afara razei vizuale de la fereastra de sus.

Apoi am fugit, am fugit, am fugit...

În cele din urmă mi-am parcurs atent, șchiopătând, drumul pe acoperișuri și m-am lăsat pe fereastră în camera mea. A fost un parcurs lent, dar n-am avut de ales. Nu

puteam trece prin toată lumea din berărie ciufulit, șchiopătând și arătând în general de parcă aș căzut de pe un acoperiș.

După ce mi-am recăpătat suflul și am petrecut ceva timp certându-mă singur pentru mai multe tipuri de orbire prostească, mi-am inventariat rănile. Vestea bună era că nu-mi rupsesem niciun picior, dar aveam vânătăi splendide înflorite sub fiecare genunchi. Țigla care îmi julise capul lăsase în urmă un cucui, dar nu mă tăiașe. Și în timp ce cotul îmi clocotea de o durere surdă, mâna nu-mi mai era amorțită.

S-a auzit o bătaie în ușă. Am înghețat pentru o clipă, apoi am tras de nuiua de mesteacăn din buzunar, am murmurat o vrajă rapidă și am scuturat-o înainte și înapoi.

Am auzit un zgomot de tresărire pe hol, urmat de râsul jos al lui Wilem.

— Asta nu e amuzant, l-am auzit spunând pe Sim. Lasă-ne să intrăm.

I-am lăsat să intre. Simmon s-a așezat pe marginea patului, iar Wilem a luat scaunul de la birou. Am închis ușa și m-am așezat pe cealaltă jumătate a patului. Chiar și cu noi toți așezați, cămăruța era aglomerată.

Ne-am privit sobru unii pe alții pentru un moment, apoi Simmon a vorbit.

— Se pare că Ambrose a surprins un hoț în apartamentul lui în seara asta. Tipul a preferat să sară pe fereastră decât să fie prins.

Am râs scurt, lipsit de umor.

— Nu prea. Eram aproape afară când s-a închis peste mine fereastra suflată de vânt. Am gesticulat penibil. M-a trântit pe acoperiș.

Wilem a lăsat să-i scape un oftat ușurat.

— Credeam că mi-am făcut eu vraja de mântuială.

Am dat din cap.

— Am fost avertizat din plin. Eu n-am fost suficient de atent.

— De ce s-a întors atât de devreme? a întrebat Simmon uitându-se la Wilem. Ai auzit ceva când a venit?

— A fost de vină probabil scrisul meu nu deosebit de feminin, a zis Wilem.

— Avea avertizoare la ferestre, am spus. Probabil legate de un inel sau de altceva ce purta cu el. Cred că a fost avertizat de îndată ce am deschis fereastra.

— L-ai luat? a întrebat Wilem.

Am scuturat din cap.

Simmon și-a întins gâtul pentru a arunca o privire mai atentă la brațul meu.

— Ești bine?

I-am urmărit privirea, dar n-am văzut nimic. Apoi mi-am tras cămașa și am observat că aceasta s-a oprit pe partea din spate a brațului meu. Cu toate celelalte dureri ale mele, eu nu-l observasem.

Mișcându-mă prudent, mi-am tras cămașa până deasupra capului. Cotul cămășii era rupt și pătat de sânge. Am blestemat amar. Aveam doar patru cămăși, iar acum asta era distrusă.

Am încercat să văd rana, dar curând mi-am dat seama că n-aveam cum să-mi văd partea din spate a cotului, oricât de mult aş fi vrut.

În cele din urmă, l-am ținut pentru inspecția lui Simmon.

— Nu e mare, a zis el ținând degetele desfăcute un pic mai mult de doi centimetri. E doar o tăietură și nu sângerează rău. Restul sunt doar mărunțișuri. Se pare că te-ai frecat rău de ceva.

— Au căzut pe mine țiglele de lut de pe acoperiș, am spus.

— Norocos, a mormăit Wilem. Cine altcineva ar putea să

cadă de pe un acoperiș și să nu se aleagă decât cu câteva zgârieturi?

— Am în genunchi niște vânătăi cât merele, am spus. Voi fi norocos dacă voi putea să mai merg mâine.

Dar în sinea mea știam că avea dreptate. Țiglele de lut care-mi aterizaseră pe cot mi-ar fi putut rupe cu ușurință brațul. Marginile rupte ale țiglelor de lut erau uneori ascuțite ca niște cuțite, așa că dacă m-ar fi lovit altfel, m-ar fi putut tăia până la os. Urăsc țiglele de lut de pe acoperișuri.

— Păi, ar fi putut fi mai rău, a zis Simmon vioi, în timp ce se ridica în picioare.

— Să mergem la Clinică să te panseze.

— Nu la Kraem, a zis Wilem. Nu poate merge la Clinică. Vor cere să vadă dacă a fost cineva rănit.

Simmon s-a așezat din nou.

— Desigur, a spus el, părând vag dezgustat de el însuși. Știam. M-a privit. Cel puțin n-ai nicio rană la vedere.

M-am uitat la Wilem.

— Ai o problemă cu sângele, nu?

Expresia lui a devenit ușor ofensată.

— N-aș putea spune...

Privirea lui s-a îndreptat rapid către cotul meu și a pălit ușor, în ciuda tenului lui cealdiz, închis la culoare. Gura lui a devenit o linie subțire.

— Da.

— Destul de corect.

Am început să-mi tai în fâșii cămașa de pânză distrusă.

— Felicitări, Sim. Ai fost promovat vindecător.

Am deschis un sertar și am scos acul cârlig și ață, iod și o oală mică cu grăsime de găscă.

Sim s-a uitat la ac, apoi înapoi la mine, cu ochii mari.

I-am arătat zâmbetul meu cel mai bun.

— E simplu. Îți spun eu cum.

M-am așezat pe podea, cu brațul deasupra capului, în timp ce Simmon îmi spăla, îmi cosea și-mi bandaja cotul. M-a surprins cu faptul că nu era nici pe departe atât de sensibil cum m-aș fi așteptat. Măinile lui erau mult mai atente și mai încrezătoare decât ale multora dintre studenții de la Clinică care făceau asta tot timpul.

— Deci, noi trei am fost aici, jucând jocuri toată noaptea? a întrebat Wil, evitând să se uite în direcția mea.

— Sună bine, a spus Sim. Putem să spunem că am câștigat eu?

— Nu, am spus. Probabil că Wil a fost văzut la Ponei. Mint și ei mă prind sigur.

— O, a zis Sim. Atunci ce vom spune?

— Adevărul.

Am arătat către Wil.

— Ai fost la Ponei în timpul distracției, apoi ai venit aici ca să-mi povestești despre ea.

Am dat din cap către masa mică, pe care mai multe unelte, arcuri, șuruburi erau răspândite în dezordine.

— V-am arătat ceasul armonie pe care l-am găsit și voi doi mi-ați dat sfaturi cum să-l repar.

Sim părea dezamăgit.

— Nu e prea interesant.

— Minciunile simple sunt cele mai bune, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

— Vă mulțumesc din nou amândurora. Dacă voi doi n-ați fi avut grijă de mine, ar fi mers teribil de prost.

Simmon a ajuns în picioare și a deschis ușa. S-a ridicat și Wil, dar nu s-a întors să plece.

— Am auzit un zvon ciudat noaptea trecută, a zis el.

— Ceva interesant? am întrebat.

El a dat din cap.

— Foarte. Îmi amintesc că am auzit că nu te vei mai lua de un anumit membru puternic al nobilimii. Am fost surprins de faptul că ai decis în cele din urmă să lași câinii să doarmă.

— Zău, Wil, a spus Simmon. Ambrose nu doarme. El e un câine cu spume la gură, care merită să fie doborât.

— Seamănă mai mult cu un urs furios, a zis Wilem. Unul pe care pari decis să-l zgândări cu un fier încins.

— Cum poți spune asta? a zis Sim înfierbântat. În doi ani ca scrib ți-a zis el vreodată altfel decât shim jegos? Și ce zici despre faptul că pe mine aproape m-a orbit amestecându-mi sărurile? Kvothe tot se mai luptă cu gustul de prune...

Wil a ridicat mâna și a dat din cap pentru a confirma ce spunea Simmon.

— Știu că e adevărat, motiv pentru care m-am lăsat atras într-o astfel de nebunie. Eu doar vreau să mă fac înțeleș. S-a uitat la mine. Îți dai seama că ai sărit bine calul cu privire la fata asta, Denna, nu?

CAPITOLUL 21

Muncă în acord

Durerea din genunchi nu m-a lăsat să dorm mai deloc în acea noapte. Prin urmare, când pe cerul care se vedea pe fereastra mea s-a arătat prima lumină palidă a zorilor, am renunțat, m-am îmbrăcat și am pornit încet, dureros, către marginea orașului, în căutare de scoarță de salcie, pentru a o mesteca. Pe drum am descoperit mai multe vânățai noi, interesante, de care n-avusesem cunoștință în noaptea dinainte.

Plimbarea pe jos a fost agonie pură, dar eram bucuros c-o făceam în întunericul zorilor, când străzile erau goale. Nu eram obligat să discut prea mult despre distracția de cu seară, de la Poneiul de Aur. Dacă cineva mă vedea șchiopătând, ar fi fost ușor să ajungă la concluziile corecte.

Din fericire, călătoria mi-a slăbit rigiditatea picioarelor, iar coaja de salcie a calmat durerea. Până când soarele a ajuns sus pe cer, mă simțeam suficient de bine ca să apar în public. Așa că am plecat la Partizanat, în speranța de a obține câteva ore de muncă în acord înainte de Simpatetică Avansată. Trebuia să încep să câștig bani pentru taxa de școlarizare din următorul semestru și pentru datoria la Devi, ca să nu mai vorbim de bandaje și o cămașă nouă.

Jaxim nu era la Stocuri când am ajuns, dar l-am recunoscut pe studentul de acolo.

Intrasem la Universitate în același timp și într-o vreme stătusem aproape unul de altul în Morișcă. Îl plăceam. Nu era unul dintre nobilii care se lasă mânați la școală de

numele de familie și de bani. Părinții lui erau negustori de lână și el lucra pentru a-și plăti cheltuielile de școlarizare.

— Basil, credeam că te-au făcut E’lir ultima dată, am spus. Ce faci în Stocuri?

El a roșit ușor, părând jenat.

— M-a prins Kilvin că am pus apă în acid.

Am dat din cap, încruntându-mă posomorât.

— Asta e contrar procedurii, E’lir Basil, i-am zis, coborându-mi vocea cu o octavă. Un artizan trebuie să se miște cu grijă perfectă în toate.

Basil a zâmbit.

— Parcă ești el.

El a deschis registrul.

— Ce să-ți aduc?

— Nimic nu mi se pare mai complicat acum decât munca în acord, am spus. Ce zici de...

— Stai, m-a întrerupt Basil, încruntându-se în timp ce se uita în registru.

— Ce e?

A răsucit registrul către mine și mi-a arătat.

— E o notă lângă numele tău.

M-am uitat. Înscrisul mâzgălit cu ciudatul scris de copil al lui Kilvin spunea: „Nu materiale sau unelte pentru Re’lar Kvothe. Trimite-l la mine. Klvn”.

Basil mi-a aruncat o privire de simpatie.

— E acid în apă, a glumit el ușor. Ai uitat și tu?

— Aș vrea să fi uitat, am spus. Așa aș fi știut ce se întâmplă.

Basil s-a uitat în jur agitat, apoi s-a aplecat înainte și a vorbit cu voce scăzută.

— Ascultă, am văzut fata din nou.

Am clipit la el prosteste.

— Ce?

— Fata care a venit aici să te caute, a precizat el. O tânără care îl căuta pe vrăjitorul cu părul roșu care i-a vândut o amuletă.

Am închis ochii și mi-am frecat fața.

— A venit din nou?

Era ultimul lucru de care aveam nevoie acum.

Basil a clătinat din cap.

— N-a venit aici, a zis el. Cel puțin, nu din câte știu eu. Dar am văzut-o de câteva ori afară. Pierdea timpul prin curte.

A arătat din cap spre ieșirea sudică a Partizanatului.

— Ai spus cuiva? am întrebat.

Basil arăta profund jignit.

— Nu ți-aș face așa ceva, a zis el. Dar se poate să fi vorbit cu altcineva. Chiar ar trebui să scapi de ea. Kilvin va face spume dacă va crede că ai vândut amulete.

— N-am vândut, am spus. Habar n-am cine e. Cum arată?

— Tânără, a zis Basil cu o ridicare din umeri. Nu e cealdiză. Cred că are părul deschis la culoare. Poartă o mantie bleu cu glugă. Am vrut să mă duc și să vorbesc cu ea, dar a fugit.

Mi-am frecat fruntea.

— Minunat.

Basil a ridică din umeri cu simpatie.

— M-am gândit să te avertizez. Dacă vine aici și întreabă de tine, va trebui să-i spun lui Kilvin.

Se strâmbă a scuză.

— Îmi pare rău, dar am destule probleme și fără asta.

— Înțeleg, am spus. Mulțumesc pentru avertisment.

•••

Când am intrat în atelier, am fost imediat lovit de calitatea ciudată a luminii din încăpere. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să privesc în sus, să văd dacă Kilvin montase între câpriori vreo lampă nouă din gama sferelor de sticlă.

Am sperat că schimbarea de lumină avea drept cauză o lampă nouă.

Starea de spirit a lui Kilvin era mereu proastă când vreuna dintre lămpile sale era neașteptat de întunecată.

Uitându-mă la căpriori, n-am văzut nicio lampă întunecată. Mi-a luat destul de mult ca să-mi dau seama că lumina ciudată se datora faptului că lumina soarelui cădea oblic prin ferestrele mici de pe peretele estic. De obicei, eu nu veneam să lucrez decât târziu.

Atelierul era aproape straniu de tăcut în această dimineață devreme. Incinta imensă părea goală și lipsită de viață, cu doar o mână de studenți care lucrau la proiecte. Asta, combinată cu lumina ciudată și cu neașteptata notă a lui Kilvin, m-a făcut să mă simt destul de stingherit în timp ce traversam încăperea spre biroul lui Kilvin.

În ciuda faptului că era devreme, în colțul biroului lui Kilvin fusese deja instalată o mică forjă. Căldura a năvălit peste mine când m-am oprit în ușa deschisă. Era plăcută, după frigul începutului de iarnă de afară. Kilvin stătea cu spatele la mine, lucrând la burduf într-un ritm susținut. Am bătut tare în tocul ușii pentru a-i atrage atenția.

— Magistre Kilvin? Am încercat să scot materiale din Stocuri. E vreo problemă?

Kilvin a aruncat o privire în direcția mea.

— Re'lar Kvothe. Numai o clipă. Intră.

Am intrat în biroul lui și am închis ușa grea în urma mea. Dacă era să dau de necaz, mai bine să nu audă nimeni.

Kilvin a continuat să lucreze mult la foale. Numai când a scos un tub lung mi-am dat seama că nu o forjă ardea acolo, ci o mică sticlărie. Mișcându-se abil, el a tras o pată de sticlă topită la capătul tubului, apoi a început să sufle bule din ce în ce mai mari de sticlă.

După un minut, sticla și-a pierdut strălucirea portocalie.

— Foale, a zis Kilvin fără să se uite la mine, punând tubul înapoi în gură.

M-am supus, dând la foale într-un ritm constant, până când sticla a început să strălucească portocalie din nou. Kilvin mi-a făcut semn să mă opresc, a scos-o afară și a suflat în tub un alt moment lung, răsucind sticla până când balonul a ajuns de mărimea unui pepene.

S-a întors la lucrul cu sticla, iar eu am pompat la foale fără să-mi mai ceară. A treia oară când am repetat asta eram flească de transpirație. Îmi doream să nu fi închis ușa lui Kilvin, dar nu voiam să plec de lângă burdof ca să mă duc s-o deschid.

Kilvin nu părea să observe căldura. Balonul de sticlă crescuse mare cât capul meu, apoi mare cât un dovleac. Dar a cincea oară când a aspirat din căldură și a început să sufle, capătul tubului s-a îndoit, dezumflându-se și căzând la podea.

— *Kist, crayle, en Kote*, a înjurat el cu furie.

A aruncat tubul de metal, care a zdrăngănit ascuțit pe pardoseala de piatră.

— *Kraemet brevetan Aerin!*

M-am luptat cu nevoia bruscă de a râde. Siareza mea nu era perfectă, dar eram destul de sigur că Kilvin zisese *Un rahat în barba lui Dumnezeu*.

Magistrul bărbos a stat nemișcat mult timp, privind în jos, la sticla risipită pe podea. Apoi, a inspirat adânc, iritat, pe nas, și-a scos ochelarii și s-a întors să se uite la mine.

— Trei seturi de clopote sincronizate, aramă, a zis el fără preambul. O atinge și prinde, fier. Patru pâlnii de căldură, fier. Șase sifoane, cositor. Douăzeci și două de ochiuri de geam de sticlă dublă și altele asemenea.

Era lista obiectelor pe care le lucrasem eu în Partizanat.

Obiecte simple, pe care le puteam termina și vinde la Stocuri cu un profit rapid.

Kilvin s-a uitat la mine cu ochii lui negri.

— Te-a mulțumit activitatea asta, Re'lar Kvothe?

— Proiectele au fost destul de simple, Magistre Kilvin, am spus.

— Acum ești re'lar, a spus el cu vocea încărcată de reproș. Ești mulțumit să lucrezi în dorul lelii, făcând jucării pentru bogații leneși? a întrebat el. Așa vrei să-ți petreci timpul la Partizanat? Cu munci ușoare?

Am simțit sudoarea udându-mi părul și scurgându-mi-se pe spate.

— Sunt destul de șiret să mă aventurez pe cont propriu, am zis. Nu mă încântă în mod special modificările pe care le-am făcut la lampa mea de mână.

— Astea sunt vorbele unui laș, a zis Kilvin. Nu mai ieși din casă fiindcă ai fost certat o dată?

S-a uitat la mine.

— Te întreb din nou. Clopote. Piese turnate. Te mulțumesc, Re'lar Kvothe?

— Gândul că voi plăti următoarea taxă de școlarizare mă mulțumește, Magistre Kilvin.

Transpirația mi se scurgea pe față. Am încercat s-o șterg cu mâneca, dar cămașa mi-era deja udă. M-am uitat la ușa biroului lui Kilvin.

— Și munca în sine? a întrebat Kilvin prompt.

Avea sudoare pe pielea închisă la culoare a frunții, dar altfel el nu părea deranjat de căldură.

— Sincer, Magistre Kilvin? am întrebat, simțind apărând un pic de lumină.

El a părut un pic ofensat.

— Eu pun valoare pe adevăr în orice, Re'lar Kvothe.

— Adevărul este că am făcut opt lămpi de punte în ultimul

an, Magistre Kilvin. Dacă mai fac una, o să mor de plictiseală.

Kilvin scoase ceva care ar fi putut fi un răs, apoi mi-a zâmbit larg.

— Bine. Asta trebuie să simtă un re'lar.

A îndreptat un deget gros spre mine.

— Ești deștept și ai mâini bune. Mă aștept la lucruri mari de la tine. Nu la corvoadă. Fă ceva inteligent și vei câștiga mai mult decât pe o lampă. Desigur, mai mult decât la munca în acord. Pe-asta lasă-le-o E'lirilor.

A făcut un gest sumar către fereastra care dădea în atelier.

— Voi face tot posibilul, Magistre Kilvin, am spus.

Vocea mea îmi suna ciudat în urechi, distantă și subțire.

— Vă deranjează dacă deschid ușa și las să intre aici o gură de aer proaspăt?

Kilvin a mormăit un acord și am făcut un pas spre ușă. Dar mi-am simțit picioarele moi, iar capul mi s-a învârtit. M-am împiedicat și aproape am căzut cu capul de podea, dar am reușit să mă agăț de marginea bancului de lucru și am ajuns în genunchi. A fost un chin când genunchii răniți s-au lovit de pardoseala de piatră. Dar n-am strigat și n-am țipat. De fapt, durerea părea să vină de undeva de departe.

M-am trezit confuz, cu gura la fel de uscată ca rumegușul. Ochii îmi erau umflați și gândurile atât de lente, că mi-a luat destul de mult să recunosc mirosul înțepător distinctiv de antiseptic din aer. Asta, combinat cu faptul că eram întins gol sub un cearșaf, m-a lămurit că eram la Clinică.

Am întors capul și am văzut părul scurt, blond, și uniforma neagră de medic.

M-am relaxat înapoi pe pernă.

— Bună, Mola, am croncănit.

Ea s-a întors și m-a privit serioasă.

— Kvothe, a zis ea pe un ton formal. Cum te simți?

Încă confuz, mi se părea.

— Vâscos, am spus și am continuat: însetat.

Mola mi-a adus un pahar și m-a ajutat să beau. Era dulce și nisipos. Mi-a luat ceva să-l termin, dar pe măsură ce-o făceam, mă simțeam din nou pe jumătate uman.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ai leșinat în Artizanatul magic, a zis ea. Kilvin te-a adus el însuși aici. A fost destul de înduioșător, de fapt. A trebuit să-l alung.

Mi-am simțit întregul corp roșind de rușine la gândul că fusesem cărat pe străzile Universității de uriașul magistrul. Trebuie că arătam ca o păpușă de cârpă în brațele lui.

— Am leșinat?

— Kilvin mi-a explicat că ai stat într-o cameră cu multă căldură, a spus Mola. Și ai transpirat prin haine. Erai flească de sudoare.

A făcut un semn spre locul unde cămașa și pantalonii stăteau pe masă.

— Epuizare din cauza căldurii? am spus.

Mola a ridicat o mână să mă facă să tac.

— Țsta a fost primul meu diagnostic, a zis ea. La o examinare mai atentă, am decis că suferi de fapt de un caz acut de cădere de la o fereastră noaptea trecută.

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

Am devenit brusc conștient de mine. Nu de goliciunea mea aproape completă, ci de leziunile evidente cu care mă alesesem când căzusem de pe acoperișul de la Poneiul de Aur. M-am uitat la ușă și am fost ușurat să văd că era închisă. Mola stătea și se uita la mine, cu o expresie atent neutră.

— A mai văzut cineva? am întrebat.

Mola a clătinat din cap.

— Am fost ocupați astăzi.

M-am relaxat un pic.

— Asta e bine atunci.

Expresia ei era sumbră.

— Arwyl a dat ordin în dimineața asta să fie raportate orice leziuni suspecte. Nu e un secret de ce. Ambrose însuși a oferit o recompensă considerabilă pentru oricine îl ajută să prindă hoțul care a pătruns în apartamentul lui și a furat mai multe obiecte de valoare, inclusiv un inel pe care mama lui i l-a dat pe patul de moarte.

— Nenorocitul, am zis cu ardoare. N-am furat nimic.

Mola a ridicat o sprânceană.

— Atât de ușor a fost? Nicio negare? Nici... ceva?

Am expirat pe nas, încercând să-mi țin nervii sub control.

— N-am de gând să-ți insult inteligența. E destul de evident că n-am căzut pe scări.

Am tras adânc aer în piept.

— Uite, Mola. Dacă spui cuiva, mă vor expulza. N-am furat nimic. Aș fi putut, dar n-am făcut-o.

— Atunci de ce...

A ezitat, în mod evident stingherită.

— De ce ai făcut-o?

Am oftat.

— Mă crezi dacă-ți spun că am vrut să fac o favoare unui prieten?

Mola mi-a trimis o privire vicleană, ochii ei verzi căutându-i pe-ai mei.

— Păi, în ultima vreme pari să faci numai favoruri.

— Să... ce? am întrebat, gândirea mea fiind prea lentă ca să urmărească ce spusese.

— Ultima dată când ai ajuns aici, te-am tratat pentru arsuri și inhalare de fum după ce o scoseseși pe Fela dintr-un incendiu.

— O, am zis. Asta nu e chiar o favoare. Oricine ar fi făcut la fel.

Mola mi-a aruncat o privire cercetătoare.

— Chiar crezi asta, nu-i așa?

A clătinat ușor din cap, apoi a luat o agendă și a notat ceva în ea, fără îndoială completarea raportului ei de tratament.

— Ba eu consider că e o favoare. Fela și cu mine am stat împreună pe vremea când eram noi aici. În ciuda a ceea ce crezi tu, nu mulți ar fi făcut-o.

S-a auzit un ciocănit și de pe hol a venit vocea lui Sim.

— Putem să intrăm?

Fără să aștepte răspunsul, a deschis ușa și l-a condus în salon pe un Wilem stingherit.

— Am auzit...

Sim s-a oprit și s-a întors să se uite la Mola.

— Se face bine, nu?

— Se face bine, a zis Mola. Cu condiția să-i scadă febra.

A luat un termometru și mi l-a înfipt în gură.

— Știu c-o să-ți fie greu, dar încearcă să ții gura închisă timp de un minut.

— În cazul ăsta, am auzit că Kilvin te-a dus într-un loc privat și ți-a arătat ceva care te-a făcut să leșini ca o fetiță, a zis Simmon cu un zâmbet.

M-am uitat urât la el, dar mi-am ținut gura.

Mola s-a întors către Wil și Sim.

— Îl vor mai durea picioarele o vreme, dar nu există niciun prejudiciu permanent. Și cotul ar trebui să fie bine, deși cusătura e o mizerie. Oricum, ce naiba ați făcut, măi băieți, în apartamentul lui Ambrose?

Wilem s-a uitat pur și simplu la ea, cu ochii lui caracteristici, închiși la culoare și stoici.

Nu același noroc l-am avut cu Sim.

— Kvothe trebuia să ia inelul iubitei lui, a ciripit el vesel.

Mola s-a întors să se uite la mine cu o expresie furioasă.

— Ai al dracu' de mult tupeu să mă minți în față, a zis ea cu ochii ei plați și furioși ca de pisică. Slavă Domnului că n-ai vrut să-mi insulti inteligența sau ceva.

Am respirat adânc și am scos termometrul din gură.

— La naiba, Sim, am spus supărat. Într-o zi am de gând să te învăț să minți.

Sim s-a uitat când la unul, când la celălalt, roșind de panică și jenă.

— Kvothe are o slăbiciune pentru o fată de peste râu, a spus el defensiv. Ambrose i-a luat un inel și nu i-l mai dă înapoi. Noi doar...

Mola i-a tăiat vorba cu un gest ascutit.

— De ce nu mi-ai spus așa? m-a întrebat iritată. Toată lumea știe cum e Ambrose cu femeile!

— De-asta n-am vrut să-ți spun, am zis. Suna ca o minciună foarte convenabilă. Și ar mai fi și faptul că asta nu e nici măcar un pic treaba ta.

Expresia i-a împietrit.

— Ai devenit destul de mare și de puternic pentru...

— Stop. Opriți-vă, a zis Wilem. Terminați cu cearta.

S-a întors către Mola.

— Când Kvothe a ajuns aici inconștient, ce i-ai făcut mai întâi?

— I-am verificat pupilele, pentru semne de traume la cap, a spus Mola în mod automat.

— Ce dracu' are asta de-a face?

Wilem a făcut un gest în direcția mea.

— Uită-te la ochii lui acum.

Mola s-a uitat la mine.

— Sunt întunecați, a spus ea, părând surprinsă. De culoare verde-închis. Ca o creangă de pin.

Wil a continuat.

— Nu te certa cu el când ochii i se întunecă așa. Nu anunță nimic bun.

— E ca zgomotul făcut de un șarpe cu clopoței, a zis Sim.

— Mai mult ca blana sculată de pe spatele unui câine, l-a corectat Wilem. Arată că e gata să muște.

— Puteți să vă duceți toți direct la dracu', am spus. Sau puteți să-mi dați o oglindă, ca să văd și eu despre ce vorbiți. Nu-mi pasă ce alegeți.

Wil m-a ignorat.

— Micul nostru Kvothe are un temperament scăpărător, dar dacă îl lasă un minut să se răcească, își dă seama de adevăr.

Wilem mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Nu e supărat că n-ai încredere în el sau că l-ai păcălit pe Sim. E supărat că ai aflat cât de profund e dispus să meargă pentru a impresiona o femeie.

S-a uitat la mine.

— E profund cuvântul potrivit?

Am inspirat adânc și am expirat.

— Destul de potrivit, am recunoscut.

— L-am ales pentru că sună ca un fund, a zis Wil.

— Știam că voi doi trebuia să fi fost implicați, a zis Mola cu un indiciu de scuze în glas. Sincer, toți trei sunteți mincinoși și hoți, și vreau să spun că e valabil în toate diversele sensuri inteligente.

A dat ocol patului și s-a uitat critic la cotul meu rănit.

— Care dintre voi l-a cusut?

— Eu, s-a strâmbat Sim. Știu că am făcut o mizerie.

— Mizerie e un termen generos, a spus Mola uitându-se critic. Parcă ai încercat să-ți coși numele pe el și ai făcut greșeli de scriere.

— Eu cred că s-a descurcat destul de bine, a zis Wil,

privind-o în ochi. Având în vedere lipsa lui de pregătire și faptul că ajuta un prieten în împrejurări departe de a fi ideale.

Mola a roșit.

— N-am vrut să sune așa, a zis ea repede. Lucrând aici, e ușor să uiți că nu toată lumea...

S-a întors către Sim.

— Scuză-mă.

Sim și-a trecut mâna prin părul nisipiu.

— Presupun că ai putea să mă lași să-mi iau revanșa, a zis el zâmbind copilărește. Poate mâine după-amiază? Lăsându-mă să-ți fac cinste cu masa de prânz?

S-a uitat la ea cu speranță.

Mola a dat ochii peste cap și a oftat, undeva între amuzament și exasperare.

— Bine.

— Eu mi-am făcut treaba, a zis Wil grav. Plec. Nu-mi place locul ăsta.

— Mulțumesc, Wil, am spus.

El ne-a făcut în treacăt cu mâna peste umăr și a tras ușa după el.

...

Mola a fost de acord să nu amintească în raport leziuni suspecte și a rămas la diagnosticul ei inițial, de epuizare. A tăiat și cusăturile făcute de Sim, apoi a curățat din nou, a cusut la loc și a rebandajat brațul. N-a fost o experiență plăcută, dar am știut că se va vindeca mult mai repede sub îngrijirea ei experimentată.

În final, m-a sfătuit să beau mai multă apă, să dorm mai mult și m-a sfătuit ca pe viitor să mă abțin de la activitate fizică obositoare într-o cameră încinsă, a doua zi după o cădere de pe un acoperiș.

CAPITOLUL 22

Alunecare

Până în acest punct al semestrului, Elxa Dal ne învățase teoria la Simpatetică Avansată. Câtă lumină putea fi produsă din zece thaumi de căldură continuă folosind fier? Dar folosind bazalt? Dar folosind trupul uman? Am memorat tabele de cifre și am învățat cum să calculez unghiuri în creștere, momentul cinetic și degradarea agravată.

Era pur și simplu noaptea minții.

Nu mă înțelegeți greșit. Știam că era o informație esențială. Legături de genul celor pe care i le arătasem Dennei erau simple. Dar apoi lucrurile s-au complicat, fiind necesar ca un simpatist calificat să facă unele calcule destul de complicate.

În termeni de energie, nu există o diferență mare între a aprinde o lumânare și a o topi într-o baltă de seu. Singura diferență este una de concentrare și de control. Când lumânarea se află în fața ta, asta e ușor. Te uiți pur și simplu la fitil și oprești revărsarea de căldură când vezi pâlpâind prima flacără. Dar dacă lumânarea e la un sfert de milă depărtare sau în altă cameră, focalizarea și controlul sunt exponențial mai greu de întreținut.

Și e mai rău când lumânări topite așteaptă un simpatist neglijent. Întrebarea de la Eolian a Dennei era foarte importantă:

— Unde se duce plusul de energie?

Așa cum a explicat Wil, o parte se duce în aer, o parte se duce în elementele legate, iar restul intră în corpul simpatistului. Termenul tehnic pentru așa ceva este supraîncărcare thaumică, dar chiar și Elxa Dal avea tendința

s-o numească alunecare.

Aproape în fiecare an, câte un simpatist neglijent cu un Alar puternic își străpungea temperatura corpului cu căldura obținută printr-o legătură destul de rea și ajungea la nebunia febrei. Dal ne-a spus de un caz extrem, în care un student reușise să se coacă de la interior spre exterior.

I-am spus despre asta lui Manet a doua zi după ce Dal împărtășise povestea cu clasa noastră. Mă așteptam să mi se alăture să râdem sănătos, dar s-a dovedit că Manet fusese de fapt chiar în spatele studentului atunci când se întâmplase.

— Mirosea a carne de porc, a spus Manet cu tristețe. Blestemat lucru. Mi-a părut rău pentru el, desigur, dar pentru un idiot nu poți să simți decât milă. Un pic de alunecare ici și colo abia o observi, dar el trebuie c-a alunecat două sute de mii de thaumi în două secunde.

Manet a clătinat din cap, fără să-și ridice privirea de la bucata de tablă pe care o grava.

— Toată aripa Axului a puțit. Nimeni n-a mai putut folosi încăperile alea un an întreg.

M-am uitat la el.

— Alunecarea termică e destul de obișnuită, totuși, a continuat Manet. Pe când alunecarea kinetică...

A ridicat sprâncenele apreciativ.

— Acum douăzeci de ani, un el'the al naibii de prost s-a îmbătat și a-ncercat să ridice un coș cu gunoi de grajd pe acoperișul Sălii Magiștrilor, în urma unui pariu. Și-a smuls brațul din umăr.

Manet s-a aplecat la loc peste bucata lui de tablă, gravând atent un caracter.

— Numai un tip anume de prost face ceva de genul ăsta.

A doua zi am fost deosebit de atent la ceea ce a avut Dal de spus.

Ne-a instruit fără milă. Calcule pentru entalpie. Grafice

care arată distanța de degradare. Ecuatii care descriu curbele entropice ale nevoii simpatiştilor calificați de a înțelege la un nivel aproape instinctiv.

Dar Dal nu era prost. Așa că înainte de a ne plictisi și a deveni neglijenți, a transformat totul într-o competiție.

Ne-a făcut să tragem căldură din surse ciudate, din fiare de călcat încinse, din blocuri de gheață, din propriul nostru sânge. Să aprinzi lumânări în camere îndepărtate era cel mai simplu dintre toate. Să aprinzi dintr-odată o duzină de lumânări identice era mai greu. Să aprinzi o lumânare pe care de fapt n-ai văzut-o unde e... era ca și cum ai fi jonglat în întuneric.

Au fost concursuri de precizie. Concursuri de finețe. Concursuri de concentrare și de control. După două semestre, eram cel mai bine clasat student din clasa noastră de douăzeci și trei de re'lari. Fenton era imediat în spatele meu, pe locul al doilea.

Cu norocul meu, a doua zi după asaltul în apartamentul lui Ambrose a fost ziua în care am început duelul în Simpatetică Avansată. Duelul necesita toată subtilitatea și controlul concursurilor noastre anterioare, adăugându-se provocarea ca un alt student să se opună activ Alarului tău.

Deci, în ciuda vizitei mele recente la Clinică, din cauza epuizării de căldură, am topit o gaură printr-un bloc de gheață dintr-o cameră îndepărtată. În ciuda a două nopți cu somn insuficient, am ridicat temperatura într-o cupă cu mercur cu exact zece grade. În ciuda vânățăilor pulsânde și a mâncărimei care-mi înțepa brațul bandajat, am rupt regele de pică în jumătate, lăsând celelalte cărți din pachet neatins.

Toate astea le-am făcut în mai puțin de două minute, în ciuda faptului că Fenton și-a folosit întregul Alar ca să mi se opună. Nu degeaba a început să mi se zică Kvothe Arcanul. Alarul meu era ca o lamă de oțel Ramston.

— E destul de impresionant, mi-a zis Dal după curs. Sunt ani de când n-am mai avut un student neînvinș atât de mult timp. Va mai paria măcar cineva împotriva ta?

Am dat din cap.

— Dorința asta a secat cu mult timp în urmă.

— Prețul faimei.

Dal a zâmbit, apoi s-a uitat un pic mai serios.

— Am vrut să te avertizez înainte să anunț clasa. Semestrul următor voi începe probabil să pun studenți în perechi împotriva ta.

— Va trebui să concurez în același timp împotriva lui Fenton și Brey? am întrebat.

Dal a clătină din cap.

— Vom începe cu doi dueliști mai slab cotați. Va fi o introducere drăguță în exercițiile de lucru în echipă pe care le vom face mai târziu în semestru.

A zâmbit.

— Și te va ajuta să nu-ți crească exagerat mulțumirea de sine.

Dal mi-a aruncat o privire ascuțită, iar zâmbetul a pălit.

— Ești bine?

— Doar un fior, am spus neconvingător, tremurând. Putem să mergem să stăm lângă foc?

Am stat cât de aproape am putut, cât să nu mă lipsesc de metalul fierbinte, întinzându-mi mâinile peste bolul strălucitor cu cărbuni încinși. După o clipă, frigul a trecut și am observat că Dal se uită la mine curios.

— Mai devreme am ajuns la Clinică cu un pic de epuizare de la căldură, am recunoscut. Trupul meu e doar un pic confuz. Sunt bine acum.

S-a încruntat.

— N-ar fi trebuit să vii la curs dacă nu te simțai bine, a

zis el. Și, cu siguranță, n-ar fi trebuit să fie dueluri. Simpatetica de acest fel stresează corpul și mintea. N-ar fi trebuit să riști să combini asta cu o boală.

— M-am simțit bine când am venit la clasă, am mințit. Trupul meu doar îmi amintește că-i datorez o noapte de somn bun.

— Ai grijă să i-o dai, a zis cu asprime, întinzându-și și el mâinile deasupra focului. Dacă tragi de tine prea tare, vei plăti pentru asta mai târziu. Arăți un pic tuflit în ultima vreme. Nu tuflit e cuvântul potrivit, e-adevărat.

— Obosit? am ghicit.

— Da. Obosit.

M-a privit speculativ, netezindu-și barba cu o mână.

— Ai un talent pentru cuvinte. E unul dintre motivele pentru care ai terminat-o cu Elodin, presupun.

Eu n-am spus nimic la asta. Trebuie s-o fi spus și destul de tare, că Dal mi-a aruncat o privire curioasă.

— Cum merg studiile tale cu Elodin? a întrebat el firesc.

— Destul de bine, m-am eschivat eu.

S-a uitat la mine.

— Nu atât de bine cum aș fi sperat, am recunoscut. Studiul cu Magistrul Elodin nu e ceea ce m-am așteptat.

Dal a dat din cap.

— Poate fi un om dificil.

O întrebare a răsărit în mine.

— Știți vreun nume, Magistre Dal?

El a dat din cap solemn.

— Ce sunt acelea? am insistat.

El s-a blocat puțin, apoi s-a relaxat și și-a răsucit mâinile înainte și-napoi peste foc.

— Asta nu prea e o întrebare politicoasă, a zis el încet. Bine, nu e nici nepoliticoasă. E doar genul de întrebare la care nu răspunzi. Ca atunci când întrebi un bărbat cât de

des face dragoste cu soția lui.

— Scuzați-mă.

— Nu e cazul, a zis el. N-ai niciun motiv să știi. E o rămășiță din vremuri mai vechi, cred. De pe vremea când aveam mai multe motive să ne temem de colegii noștri arcaniști. Dacă știai ce nume știe dușmanul tău, îi puteai ghici forțele, slăbiciunile.

Am tăcut amândoi un moment, încălzindu-ne la cărbuni.

— Foc, a spus el după un lung moment. Știu numele foc. Și încă unul.

— Doar două? mi-a scăpat fără să mă gândesc.

— Dar tu câte știi? m-a tachinat el blând. Da, doar două. Dar în zilele noastre doi e un număr mare de nume cunoscute. Elodin spune că acum mai multă vreme era altfel.

— Elodin câte știe?

— Chiar dacă aș ști, ar fi extrem de urât din partea mea să-ți spun, a zis el cu o nuanță de dezaprobare. Dar nu e nicio problemă să-ți spun că știe câteva.

— Puteți să-mi arătați ceva cu numele de foc? am întrebat. Dacă nu e o problemă?

Dal a ezitat un moment, apoi a zâmbit. A privit atent în mangalul dintre noi, a închis ochii, apoi a gesticulat către mangalul stins prin cameră.

— Foc.

A rostit cuvântul ca o poruncă și mangal îndepărtat a vuit într-un stâlp de foc.

— Foc? am zis nedumerit. Asta-i tot? Numele de foc e focul?

Elxa Dal a zâmbit și a clătinat din cap.

— De fapt, nu asta am spus. O parte din tine doar a completat într-un cuvânt familiar.

— Minte mea adormită a tradus?

— Minte adormită? m-a privit nedumerit.

— Așa numește Elodin partea din noi care știe numele, i-am explicat.

Dal a ridică din umeri și și-a trecut o mână peste barba neagră scurtă.

— Spune-i cum vrei. Faptul că m-ai auzit spunând ceva e, probabil, un semn bun.

— Uneori nu știu de ce-mi bat capul cu glăsuirea, am mormăit. Aș fi putea aprinde mangalul cu simpatetica.

— Nu degeaba, a punctat Dal. Fără o vrajă, o sursă de energie...

— Pare totuși lipsit de sens, am spus. Am învățat lucruri în fiecare zi la clasa dumneavoastră. Lucruri utile. N-am nimic de arătat după tot timpul petrecut la glăsuiri. Ieri știți despre ce-a vorbit Elodin?

Dal a clătinat din cap.

— Despre diferența între a fi gol și a fi nud, i-am spus abătut.

Dal a izbucnit în râs.

— Vorbesc serios. M-am luptat să fiu în clasa lui, dar acum nu mă gândesc decât la timpul pe care-l pierd acolo, când l-aș fi putut consuma pe multe alte lucruri practice.

— Sunt lucruri mai practice decât numele, a admis Dal. Dar uite.

S-a concentrat din nou la mangalul din fața noastră, apoi privirea i-a devenit distantă. A vorbit din nou, de data asta în șoaptă, apoi s-a aplecat încet, până când mâna i-a ajuns la un centimetru deasupra cărbunilor încinși.

Apoi, cu o expresie intensă pe față, Dal și-a apăsă mâna adânc în inima focului, cuibărindu-și degetele în cărbunii portocalii, ca și cum aceștia n-ar fi fost nimic mai mult decât niscai pietriș.

Mi-am dat seama că-mi țineam răsuflarea și i-am dat drumul încet, nevrând să-i rup concentrarea.

— Cum?

— Nume, a zis Dal ferm și și-a scos mâna din foc.

Era murdară de frasin alb, dar perfect nevătămată.

— Numele reflectă înțelegerea adevărată a unui lucru și atunci când înțelegi cu adevărat un lucru, ai putere asupra lui.

— Dar focul nu e un lucru în sine, am protestat. E pur și simplu o reacție chimică exotermă. Asta...

Bolboroseam fără oprire.

Dal a inspirat și pentru o clipă a părut că vrea să explice. În schimb a râs, ridicând neputincios din umeri.

— N-am suficient spirit să-ți explic de ce. Întreabă-l pe Elodin. El pretinde că înțelege astfel de lucruri. Eu doar lucrez aici.

...

După cursul lui Dal, mi-am făcut drum peste râu, la Imre. N-am găsit-o pe Denna la han, unde trăsesese, așa că m-am dus la Eolian, în ciuda faptului că am știut că era prea devreme pentru a o găsi acolo.

Nu erau decât o duzină de oameni în interior, dar eu am văzut un chip familiar la capătul barului, vorbind cu Stanchion. Conte Threpe mi-a făcut semn și m-am dus să mă alătur lor.

— Kvothe, băiatul meu, a zis Threpe cu entuziasm. Nu te-am văzut în epoca muritorilor.

— Lucrurile au fost destul de agitate pe partea cealaltă a râului, am spus, lăsând jos cutia lăutei.

Stanchion m-a cercetat.

— Se vede, a zis el sincer. Ești palid. Ar trebui să faci rost de mai multă carne roșie. Sau de mai mult somn.

A arătat un scaun din apropiere.

— Pe lângă asta, îți voi da o cană de hidromel.

— Îți voi mulțumi pentru asta, am spus, așezându-mă pe

scaun.

A fost minunat să îmi iau greutatea de pe picioarele mele dureroase.

— Dacă ai nevoie de carne și somn, ar trebui să vii la cină la moșia mea, a spus Threpe agreabil. Promit mâncare minunată și conversație atât de plictisitoare, că vei putea să dormitezi în timpul ei și nu va trebui să-ți faci griji că ai pierdut ceva.

Mi-a aruncat o privire imploratoare.

— Vino acum. Te voi ruga dacă trebuie. Nu vor fi mai mult de zece persoane. Tânjesc după reprezentăția ta de luni întregi.

Am luat cana de hidromel și m-am uitat la Threpe. Sacoul de catifea era de un albastru regal, iar cizmele din piele de căprioară fuseseră vopsite pentru a se potrivi. Nu puteam apărea la o cină oficială la el acasă îmbrăcat în haine la mâna a doua, singurul tip de care aveam.

Nu era nimic ostentativ la Threpe, dar el era nobil din naștere. Probabil că lui nici nu-i trecea prin minte că eu n-aveam niciun fel de haine frumoase.

Nu-i făceam un reproș din asta. Marea majoritate a studenților de la Universitate erau cât de cât bogați. Cum altfel și-ar fi putut permite să plătească taxa de școlarizare?

Adevărul era că nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât o cină bună și șansa de a interacționa cu unii dintre nobilii locali. Mi-ar fi plăcut să fac glume printre băuturi, să repar o parte din daunele pe care Ambrose le adusese reputației mele și poate să atrag atenția unui potențial sponsor.

Dar eu pur și simplu nu-mi puteam permite prețul admiterii. Un costum de haine pasabil fin costa cel puțin un talant și jumătate, chiar dacă-l cumpăram de la solduri. Haina nu face pe om, dar ai nevoie de costum adecvat dacă vrei să te integrezi.

Din spatele lui Threpe, Stanchion a făcut o mișcare exagerată, dând din cap.

— Mi-ar plăcea să vin la cină, i-am spus lui Threpe. Promit. Imediat ce se aranjează un pic lucrurile la Universitate.

— Excelent, a zis Threpe entuziasmat. Am de gând să mă țin de capul tău și cu asta. Nu da înapoi. Îți găsesc eu un patron, băiatul meu. Unul bun. Jur.

În spatele lui, Stanchion a dat din cap aprobator.

Le-am zâmbit amândurora și am mai luat un pahar de hidromel. M-am uitat la scara de la al doilea nivel.

Stanchion mi-a văzut privirea.

— Nu e aici, a zis el a scuză. De fapt, n-am văzut-o de câteva zile.

O mână de oameni au intrat pe ușa de la Eolian și au strigat ceva în yllish. Stanchion le-a făcut cu mâna și s-a ridicat în picioare.

— Mă cheamă datoria, a zis el, ducându-se să-i salute.

— Vorbind de patroni, i-am spus lui Threpe. Aș vrea să-ți cer opinia într-o privință.

Mi-am coborât vocea.

— Ceva ce aș prefera să rămână între noi doi.

Ochii lui Threpe au strălucit curioși în timp ce se apleca mai aproape.

Mi-am mai luat un pahar cu hidromel în timp ce-mi adunam gândurile. Băutura m-a lovit mai repede decât m-aș fi așteptat. A fost destul de drăguț, de fapt, căci îmi atenua și durerea numeroaselor mele leziuni.

— Presupun că tu știi toți potențialii sponsori pe câteva sute de kilometri de aici.

Threpe a ridicat din umeri, fără să se deranjeze să facă pe modestul.

— Destul de mulți. Pe oricine e serios. Pe oricine are bani,

oricum.

— Am o prietenă, am spus. O muzicantă care e doar la început. Are un talent natural, dar nu prea multă pregătire. Cineva a abordat-o cu o ofertă de ajutor și o promisiune de eventual patronaj...

M-am oprit, neștiind cum să-i explic restul.

Threpe a dat din cap.

— Vrei să știi dacă el e legitim, a spus el.

— O preocupare rezonabilă. Unii sunt de părere că un patron are dreptul la mai mult decât la muzică.

A arătat spre Stanchion.

— Dacă vrei povești, întreabă-l despre vremea când Ducesa Samista a venit aici în vacanță.

A chicotit într-un fel care era aproape de geamăt, frecându-se la ochi.

— Zeișorii să mă ajute, femeia aia era îngrozitoare.

— Asta e grija mea, am spus. Nu știu dacă e demn de încredere.

— Pot să întreb dacă vrei, a zis Threpe. Cum îl cheamă?

— Asta face parte din problemă, am spus. Nu-i știu numele. Cred că nici ea nu-l știe.

Threpe s-a încruntat la asta.

— Cum se poate să nu-i cunoască numele?

— El i-a spus un nume, am zis. Dar nu știu dacă e real. Aparent, el își protejează intimitatea și i-a dat instrucțiuni stricte să nu spună nimănui despre el, am zis. Nu se întâlnesc de două ori în același loc. Niciodată în public. El a dispărut câteva luni la un moment dat.

M-am uitat la Threpe.

— Cum ți se pare?

— Păi, nu e deloc ideal, a zis Threpe, cu dezaprobare grea în glas. Sunt șanse mari ca omul ăsta să nu fie deloc sponsor. Se pare că el a profitat de prietena ta.

Am dat din cap cu un aer posomorât.

— Așa m-am gândit și eu.

— Încă o dată, a zis Threpe. Unii sponsori lucrează în secret. Dacă găsesc pe cineva cu talent, nu e nefiresc pentru ei să-l hrănească în privat și apoi... A făcut o înfloritură teatrală cu mâna. E ca un truc magic. Scoți din pălărie un muzicant genial.

Threpe mi-a zâmbit cu bunătate.

— Am crezut că așa a făcut cineva cu tine, a recunoscut el. Ai venit de nicăieri și ai primit naiul. Am crezut că cineva te-a ținut ascuns departe până când ai fost gata pentru marea apariție.

— Nu m-am gândit la asta, am spus.

— Se întâmplă, a spus Threpe. Dar locurile ciudate de întâlnire și faptul că ea nu e sigură de numele lui?

A clătinat din cap, încruntându-se.

— Dacă nu altceva, e cel puțin destul de necuviincios. Fie acest om are parte de un pic de distracție, pretinzând a fi haiduc, fie e cu adevărat dubios.

Threpe a părut să se gândească un moment, bătând cu degetele pe bar.

— Spune-i prietenei tale să fie atentă și să-și păstreze inteligența. E cumplit când un patron profită de o femeie. Asta e o trădare. Am cunoscut bărbați care au făcut puțin, dar au pozat în susținători pentru a câștiga încrederea unei femei.

S-a încruntat.

— Asta e mai rău.

...

Eram la jumătatea drumului înapoi la Universitate, abia pășisem pe Podul de Piatră, când am început să simt o căldură neplăcută, cu înțepături, cuprinzându-mi brațul. La început am crezut că durerea venea de la cotul meu cusut de

două ori, care mă mâncase și mă arsese toată ziua.

Dar în loc să scadă, căldura a continuat să mi se răspândească în braț și de-a lungul părții stângi a pieptului. Am început să transpir, de parcă aș fi fost cuprins de o febră bruscă.

Mi-am dezbrăcat haina, lăsând aerul rece să mă răcorească și am început să-mi deschii cămașa. Briza toamnei a ajutat și mi-am făcut vânt cu mantia. Dar căldura a crescut mai intensă, dureroasă chiar, de parcă mi-aș fi vărsat apă clocotită peste piept.

Din fericire, această secțiune de drum mergea în paralel cu un curs de apă care se vărsa în râul Omethi din apropiere. Nefiind în stare să mă gândesc la un plan mai bun, mi-am scos cizmele, am dat jos lăuta de pe umăr și am sărit în apă.

Apa rece m-a făcut să oftez și să pufăi, dar mi-a răcit pielea încinsă. Am stat acolo, încercând să nu mă simt ca un idiot, în timp ce a trecut un cuplu tânăr, ținându-se de mâini și ignorându-mă.

Ciudata căldură mi s-a mișcat prin corp ca și cum ar fi fost un incendiu în interiorul meu, încercând să găsească o cale de ieșire. A început de-a lungul părții stângi, apoi a hoinărit în jos, la picioare, apoi din nou prin brațul stâng. Când s-a mutat la cap, m-am scufundat sub apă.

S-a oprit după câteva minute și eu am ieșit din apă. Tremurând, m-am înfășurat în mantie, bucuros că nu mai era nimeni altcineva pe drum. Apoi, cum nu mai aveam nimic altceva de făcut, mi-am pus lăuta pe umăr și am început din nou lungă plimbare înapoi la Universitate, cu apa picurând de pe mine și teribil de înfricoșat.

CAPITOLUL 23

Principii

— I-am zis Molei, am spus în timp ce amestecam cărțile. Ea a zis că totul era în capul meu și m-a împins pe ușă afară.

— Păi, eu pot doar să ghicesc ce simte ea, a zis Sim cu amărăciune. Am ridicat ochii, surprins de claritatea neobișnuită din glasul lui, dar înainte de a mă putea întreba care-i problema, Wilem mi-a prins privirea și a clătinat din cap, avertizându-mă. Cunoscând trecutul lui Sim, am ghicit că fusese un alt final rapid și dureros al unei alte relații rapide și dureroase.

Mi-am ținut gura și am inspirat din nou. Tustrei ne omoram timpul așteptând să se umple încăperea înainte de a începe să cânt pentru mulțimea obișnuită dintr-o seară de Doborâș de la Cinzeacă.

— Care crezi că-i problema? a întrebat Wilem.

Am ezitat, îngrijorat de faptul că, dacă le rostesc cu voce tare, temerile mele s-ar putea adevăra.

— S-ar putea să mă fi expus la ceva periculos în Partizanat.

Wil s-a uitat la mine.

— Cum ar fi?

— Unii dintre compuşii pe care-i folosim, am zis. Trec direct prin piele și pot să te omoare în optsprezece moduri lente.

M-am gândit din nou la ziua în care sticla mea de tenten se spărsese în Partizanat. La singura picătură de agent de transport care aterizase pe cămașa mea. Fusese doar o picătură mică, doar cu un pic mai mare decât floarea unui cui. Fusesem atât de sigur că nu-mi atinsese pielea!

— Sper că nu e asta.

Dar nu știam ce altceva ar fi putut fi.

— Ar putea fi un efect persistent de la bobul de prune, a zis Sim aspru. Ambrose nu e cine știe ce alchimist. Și din câte am înțeles, unul dintre ingredientele principale pe care le folosește e plumbul. Dacă o fabrică singur, o serie de principii latente ar putea să-ți afecteze sistemul. Ai mâncat sau ai băut ceva diferit astăzi?

Am stat să mă gândesc.

— Am băut destul hidromel la Eolian, am recunoscut.

— Asta nu îmbolnăvește pe nimeni, a zis Wil întunecat.

— Îmi place asta, a zis Sim. Dar e, practic, o înșelătorie în sine. Există o mulțime de tincturi diferite care intră în compoziție. Nimic alchimic, doar nucșoară, cimbru, cuișoare, tot felul de condimente. Se poate ca una dintre acestea să fi declanșat unele dintre principiile libere ale sistemului tău.

— Minunat, am mormăit. Și cum repar asta, mai exact?

Sim și-a deschis brațele a neputință.

— Așa mă gândeam și eu, am zis. Totuși, sună mai bine decât intoxicația cu metale.

Simmon a luat patru levate la rând cu o carte inteligentă și la sfârșitul mâinii zâmbea din nou. Sim nu rămânea niciodată trist prea mult.

Wil a tăiat cărțile și eu mi-am împins scaunul în spate de la masă.

— Cânt-o p-aia despre vaca beată și putineiul cu unt, a zis Sim.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Poate mai târziu, am zis, luându-mi din ce în ce mai ponosita cutie a lăutei și pornind spre șemineu, în sunet de aplauze dispersate, familiare. Mi-a luat mult să deschid cutia, detorsionând sârma de cupru pe care o folosisem ca să țină loc de-o cataramă.

În următoarele două ore am cântat. Am cântat: *Ultima monedă pentru pot, Creanga de liliac și Cada mătușii Emme*. Publicul a râs și a bătut ritmul și a ovaționat.

Pe măsură ce degetele mele cântau, am simțit cum grijile mi se îndepărtează. Cântatul a fost întotdeauna cel mai bun remediu pentru stările mele întunecate. Cântând, chiar și vânățăile păreau să doară mai puțin.

Apoi am simțit un fior, ca și cum un vânt puternic de iarnă sufla în jos pe coșul de fum din spatele meu. M-am luptat să nu tremur și am terminat ultimul vers de la *Jack și merele*, pe care l-am cântat până la urmă ca să-l fac pe Sim fericit. Când am lovit ultima coardă, mulțimea a aplaudat și conversația a început să umple treptat încăperea din nou.

M-am uitat în spate, la șemineu, dar focul ardea vesel, fără niciun semn de vânt. Am plecat de lângă vatră, sperând că o mică plimbare îmi va alunga frigul. Dar de cum am făcut câțiva pași, mi-am dat seama că nu era cazul. Frigul îmi intrase direct în oase. M-am întors la șemineu, întinzându-mi mâinile să se încălzească.

Wil și Sim au apărut lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sim. Arăți de parcă o să îți se facă rău.

— Ceva de genul ăsta, am zis, strângând din dinți ca să nu mai clănțâne.

— Duceți-vă și spuneți-i lui Cinzeacă că sunt bolnav și trebuie să termin devreme în seara asta. Apoi, aprindeți o lumânare din focul ăsta și duceți-o în camera mea.

M-am uitat la fețele lor serioase.

— Wil, mă ajuți să plec de-aici? Nu vreau să fac o scenă.

Wilem a dat din cap și mi-a dat brațul. M-am sprijinit de el și m-am străduit să mă abțin să nu tremur pe drumul spre scări. Nimeni nu ne-a dat prea multă atenție. Probabil

păream mai degrabă beat. Măinile îmi erau amorțite și grele. Buzele îmi erau reci ca gheața.

După primul etaj de scări, nu mi-am mai putut ține tremuratul sub control. Mergeam în continuare, dar mușchii groși ai picioarelor se contractau la fiecare pas.

Wil s-a oprit.

— Ar trebui să mergem la Clinică.

Deși nu suna diferit, accentul lui cealdiz era mai gros, iar el coborâse tonul. Semn că era cu adevărat îngrijorat.

Am scuturat ferm din cap și m-am aplecat înainte, știind că ar trebui să mă ajute în sus pe scări sau să mă lase să cad. Wilem și-a pus un braț în jurul meu și, jumătate pe picioarele mele, jumătate cărat, am făcut restul de drum.

Odată ajuns în cămăruța mea, m-am întins pe pat. Wil mi-a înfășurat o pătură în jurul umerilor.

S-au auzit pași pe hol și Sim a apărut nervos în cadrul ușii. Ținea un ciot de lumânare, adăpostind flacăra cu cealaltă mână în timp ce mergea.

— Am adus. La ce-ți trebuie, totuși?

— Acolo.

Am arătat către masa de lângă pat.

— Ai aprins-o din foc?

Privirea lui Sim era speriată.

— Buzele tale, a zis el. Au o culoare ciudată.

M-am uitat pe furiș după o așchie de lemn brut de pe noptieră și mi-am lovit tare dosul mâinii. S-a umplut de sânge și am trecut așchia lungă prin acesta, udând-o.

— Închide ușa, am zis.

— Să nu faci ce cred eu că faci, a zis Sim hotărât.

Am împlântat așchia lungă în ceara moale a lumânării, lângă fitilul cu flacăra. A trosnit un pic, apoi flacăra s-a înfășurat în jurul ei. Am mormăit două vrăji, imediat una după cealaltă, vorbind atât de încet, că buzele mele amorțite

n-au atins cuvintele.

— Ce faci? a întrebat Sim. Vrei să te coci?

Cum nu i-am răspuns, a pășit în față, ca și cum ar fi vrut să lovească lumânarea.

Wil i-a prins brațul.

— Are mâinile ca de gheață, a zis el liniștit. E rece. Foarte rece.

Ochii lui Sim s-au plimbat nervos între noi doi. A făcut un pas înapoi.

— Măcar... măcar să fii atent.

Dar eu deja îl ignoram. Am închis ochii și am luat lumânarea aprinsă la focul de la parter. Apoi am făcut cu grijă a doua legătură între sângele de pe așchie și sângele din corpul meu. Era destul de asemănător cu ce făcusem cu picătura de vin de la Eolian. Cu excepția evidentă că nu voiam să-mi fierb sângele.

La început a fost doar o scurtă gâdilătură de căldură, nici pe departe suficientă. M-am concentrat mai mult și am simțit tot corpul relaxându-se, în timp ce căldura mă inunda. Am ținut ochii închiși, supraveghind atent legătura, până când am putut să inspir de mai multe ori adânc, fără să tremur sau să mă agit.

Am deschis ochii și mi-am văzut prietenii privindu-mă. Le-am zâmbit.

— Sunt bine.

Dar înainte să rostesc cuvintele, am început să transpir. Mi-a fost brusc prea cald, dezgustător de cald. Am rupt ambele legături la fel de repede cum ți-ai smulge mâna de pe o sobă fierbinte de fier.

Am inspirat adânc de câteva ori, apoi m-am ridicat în picioare și m-am dus la fereastră. Am deschis-o și m-am sprijinit puternic pe pervaz, bucurându-mă de aerul rece de toamnă, care mirosea a frunze moarte și a ploaie care vine.

S-a așternut un lung moment de tăcere.

— Au semănat cu frisoanele de legătură, a zis Simmon.
Foarte rele frisoane de legătură.

— Le-am simțit ca frisoane, am zis.

— Poate corpul tău și-a pierdut capacitatea de a-și regla temperatura? a sugerat Wilem.

— Temperatura, l-a corectat Sim absent.

— Asta n-ar explica arderea din piept, am zis.

Sim și-a ridicat capul.

— Arderea?

Eram ud de transpirație acum, așa că am fost bucuros să găsesc o scuză pentru a-mi descheia cămașa și a o trage peste cap. O mare parte din piept și partea superioară a brațului erau de un roșu aprins, un contrast puternic cu pielea mea de obicei palidă.

— Mola a zis că e o erupție pe piele și m-am agitat ca o babă. Dar nu era acolo înainte să sar în râu.

Simmon s-a aplecat mai aproape să se uite.

— Eu tot cred că sunt principiile nelegate, a zis el. Astea pot acționa bizar asupra cuiva. Semestrul trecut am avut un E'lr care n-a fost atent la ceea ce făcea. A ajuns până acolo că nu mai era capabil să doarmă sau să-și focalizeze privirea la aproape două palme distanță.

Wilem s-a gârbovit într-un scaun.

— Cum ajunge cineva să fie rece, apoi fierbinte, apoi din nou rece?

Sim a zâmbit fără tragere de inimă.

— Sună ca o ghicitoare.

— Nu-mi plac ghicitorile, am zis îmbrăcând cămașa.

Apoi am scheunat, strângându-mi bicepsul gol al brațului stâng. Printre degete îmi țâșnea sânge.

Sim a sărit în picioare, privind în jur frenetic, neștiind în mod evident ce să facă.

Am simțit cum sunt înjunghiat de un cuțit invizibil.

— Dumnezeu! Umbre întunecate! La naiba!

Am scrâșnit din dinții încleștați. Am tras mâna deoparte și am văzut rănila mici, rotunde, din braț, apărute de nicăieri.

Expresia lui Simmon era îngrozită, ochii larg deschiși, mâinile îi acopereau gura. A zis ceva, dar eram prea ocupat să mă concentrez pentru a asculta. Oricum, știam deja ce spune: malfezanță. Desigur. Asta fusese tot o malfezanță. Cineva mă ataca.

M-am coborât în Inima de Piatră și am adus tot Alarul meu să suporte.

Dar atacatorul necunoscut n-a pierdut vremea. O durere ascuțită a apărut în piept, lângă umăr. N-a mai rupt pielea de data asta, dar am văzut o pată albastru-închis înflorindu-mi sub piele.

Mi-am întărit Alarul și la următoarea înjunghiere am simțit puțin mai mult decât un vârf de cuțit. Apoi mi-am rupt repede mintea în trei bucăți, iar la două dintre acestea le-am dat sarcina de a menține Alarul care mă proteja. Numai atunci am lăsat să-mi iasă un oftat adânc.

— Sunt bine.

Simmon a râs într-un fel sufocat care s-a încheiat într-un suspin. Mâinile încă îi acopereau gura.

— Cum poți spune asta? a întrebat el de-a dreptul îngrozit.

M-am uitat în jos la mine. Sângele încă îmi țâșnea printre degete, scurgându-mi-se pe dosul mâinii și pe braț.

— E adevărat, i-am zis. Sincer, Sim.

— Dar malfezanța e în afara legii, a zis el. Pur și simplu nu se face.

M-am așezat pe marginea patului, menținând presiunea pe rană.

— Cred că avem o dovadă destul de clară, de altfel.

Wilem s-a așezat înapoi.

— Sunt de acord cu Simmon. N-aș fi crezut niciodată așa ceva.

A făcut un gest furios.

— Arcaniștii nu mai fac asta. E o nebunie.

S-a uitat la mine.

— De ce zâmbești?

— Mă simt ușurat, am zis sincer. Eram îngrijorat că m-am otrăvit cu cadmiu sau că am o boală misterioasă. Dar e doar cineva care încearcă să mă omoare.

— Cum ar putea face cineva așa ceva? a întrebat Simmon. Nu din punct de vedere moral, vreau să spun. Cum a făcut cineva rost de sânge sau de păr?

Wilem s-a uitat la Simmon.

— Ce-ai făcut cu bandajele după ce l-ai cusut?

— Le-am ars, a zis Sim defensiv. Nu sunt tâmpit.

Wil a făcut un gest de calmare.

— Doar elimin posibilitățile. Probabil că nu e nici Clinica. Sunt atenți cu privire la astfel de lucruri.

Simmon s-a ridicat.

— Trebuie să spun cuiva.

S-a uitat la Wilem.

— O mai fi Jamison încă la birou la ora asta din noapte?

— Sim, am zis. Ce-ar fi să mai așteptăm un timp?

— Ce? a zis Simmon. De ce?

— Sigura dovadă pe care o am sunt doar leziunile mele, am zis. Asta înseamnă că vor vrea ca cineva de la Clinică să mă examineze. Și când se va întâmpla...

Cu o mână încă fixată pe brațul meu însângerat, am făcut semn la cotul bandajat.

— Arăt remarcabil de mult ca cineva care a căzut de pe un acoperiș cu doar câteva zile în urmă.

Sim s-a așezat din nou în scaunul său.

— Au trecut doar trei zile, nu?

Am dat din cap.

— Aș fi exmatriculat. Și Mola ar avea probleme că n-a amintit leziunile mele. Magistrul Arwyl e neiertător cu privire la așa ceva. Și voi doi ați fi probabil implicați. Nu vreau asta.

Am rămas tăcut un moment. Singurul sunet era doar zarva îndepărtată din berăria aglomerată de jos. M-am așezat pe pat.

— Chiar e nevoie să discutăm cine face asta? a întrebat Sim.

— Ambrose, am zis. Întotdeauna e Ambrose. Probabil că a găsit ceva sânge de-al meu pe vreo bucată de țiglă de pe acoperiș. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu zile în urmă.

— De unde să fi știut că era al tău? a întrebat Simmon.

— Pentru că-l urăsc, am zis cu amărăciune. Sigur că știe că era al meu.

Wil a clătinat încet din cap.

— Nu, nu seamănă cu el.

— Nu seamănă cu el? a întrebat Simmon. El a trimis-o la Kvothe pe femeia aia cu bob de prune. Țsta e la fel de rău ca otrava. El i-a angajat pe bărbații ăia să sară pe Kvothe pe alee în ultimul semestru.

— Mai exact vreau să spun că nu Ambrose îi face chestii lui Kvothe, a zis Wilem. Angajează pe alții să le facă. A trimis o femeie cu doza. A plătit criminali să te înjunghie. Chiar mă aștept ca el nici măcar să nu fi făcut asta. Pun pariu că altcineva a făcut-o pentru el.

— Tot aia, am zis. Știm că el e în spate.

Wilem s-a încruntat la mine.

— Nu gândești corect. Nu că Ambrose nu e un ticălos. E. Dar e al naibii de deștept. El are grijă să se distanțeze de tot ce face.

Sim părea nesigur.

— Wil are dreptate. Când erai angajat ca muzicant la Cai și Patru, n-a cumpărat locul ca să te concedieze pe tine. A făcut-o ginerele baronului Petre. El n-are nici cea mai mică legătură cu asta.

— Nicio legătură nici aici, am zis. Asta e ideea cu simpatetica. E indirectă.

Wil a clătinat din cap din nou.

— Dacă te-ar fi înjunghiat cineva într-o alee, lumea ar fi fost șocată. Dar astfel de lucruri se întâmplă tot timpul peste tot în lume. Dar dacă tu ai cădea în public și ar începe să-ți țâșnească sângele din cauza malfezanței? Lumea ar fi îngrozită. Magiștrii ar suspenda orele. Comercianții bogați și nobilii ar auzi și ei și și-ar retrace copiii de la studii. Ar aduce jandarmi de la Imre.

Simmon și-a frecat fruntea și s-a uitat în sus la tavan, gânditor. Apoi a dat din cap, la început încet, apoi cu mai multă certitudine.

— Are sens, a zis el. Dacă Ambrose ar fi găsit urme de sânge, i le-ar fi putut preda lui Jamison și l-ar fi dat în vileag pe hoț. N-ar mai fi fost nevoie de cei de la Clinică să se uite după leziuni suspecte și alte chestii de genul ăsta.

— Lui Ambrose îi place răzbunarea, am punctat aspru. Ar fi putut ascunde sângele de Jamison. Să-l păstreze pentru sine.

Wilem a clătinat din cap.

Sim a oftat.

— Wil are dreptate. Nu sunt prea mulți simpatişti și toată lumea știe că Ambrose îți poartă ranchiună. E prea atent pentru a face ceva de genul ăsta. Ar duce drept la el.

— În plus, cât a trecut înainte ca asta să se întâmple? Zile și zile, a zis Wilem. Voi chiar credeți sincer că Ambrose ar putea sta atât de mult fără să-și bage nasul? Nici măcar un pic?

— Ai dreptate, am recunoscut fără tragere de inimă. Nu e stilul lui.

Știam că trebuie să fie Ambrose. Simțeam asta adânc în stomac.

Într-un fel ciudat, aproape că voiam să fie el. Asta ar fi făcut ca lucrurile să fie mult mai simple.

Dar n-are sens să-ți dorești ceva. Am inspirat adânc și m-am silit să gândesc rațional.

— Ar fi nesăbuit din partea lui, am recunoscut în final. Și el nu e genul să-și murdărească mâinile.

Am oftat.

— Bine. Minunat. Ca și cum faptul că cineva încearcă să-mi distrugă viața nu era de-ajuns.

— Cine ar putea fi? a întrebat Simmon. Persoana ta de mediu nu poate face așa ceva cu părul, nu?

— Dal ar putea, am zis. Sau Kilvin.

— E probabil clar că niciunul dintre maștri nu încearcă să te omoare.

— Apoi, trebuie să fie cineva care are sângele lui, a zis Sim.

Am încercat să ignor senzația de scufundare care îmi săpa în stomac.

— Are cineva sângele meu, am zis. Dar nu cred că ea poate fi făcută răspunzătoare.

Wil și Sim s-au întors să se uite la mine și am regretat imediat că am vorbit.

— De ce ar avea cineva sângele tău? a întrebat Sim.

Am ezitat, apoi mi-am dat seama că în clipa aceea n-aveam cum să evit să le spun.

— Am împrumutat bani de la Devi la începutul trimestrului.

Niciunul dintre ei n-a reacționat cum m-am așteptat. Trebuie spus că niciunul n-a reacționat defel.

— Cine e Devi? a întrebat Sim.

Am început să mă relaxez. Poate că nu auziseră de ea. Asta făcea, cu siguranță, lucrurile mai ușoare.

— E o gailetă care locuiește peste râu, am zis.

— Bun, a zis Simmon ușor. Ce e o gailetă?

— Îți amintești când ne duceam să vedem *Duhul și Fata-gâscă*? l-am întrebat. Ketler era gailet.

— O, un șoim de cupru, a zis Sim cu fața strălucind de revelație, apoi întunecându-se din nou, când și-a dat seama de implicații. Nu știam că sunt pe-aici oameni de genul ăla.

— Oameni de genul ăla sunt peste tot, am zis. Lumea n-ar funcționa fără ei.

— Stai, a zis Wilem brusc, ridicând mâna. Ai spus că...

S-a oprit, luptându-se să-și amintească cuvântul corespunzător în aturană.

— Creditoarea ta, cea căreia îi datorezi bani, o cheamă Devi?

Accentul lui cealdiz era gros rostind numele ei, așa că a sunat ca David.

Am dat din cap. A venit reacția pe care o așteptam.

— O, Doamne, a zis Simmon îngrozit. Vrei să spui Demon Devi, nu?

Am oftat.

— Deci, ai auzit de ea.

— Dacă am auzit de ea? a zis Sim cu vocea stridentă. A fost exmatriculată în primul meu semestru! A făcut o adevărată impresie.

Wilem a închis pur și simplu ochii și a clătinat din cap ca și cum nu suporta să se uite la cineva așa prost ca mine.

Sim și-a ridicat mâinile în aer.

— A fost exmatriculată pentru malfezanță! Ce-a fost în capul tău?

— Nu, i-a zis Wilem lui Simmon. A fost exmatriculată

pentru urâtă purtare. N-a fost nicio dovadă de încălcare a legii.

— Chiar nu cred că a fost ea, am zis. E destul de drăguță, de fapt. Prietenoasă. În plus, e doar un împrumut de șase talanți și n-am întârzieri de plată. N-avea niciun motiv să facă așa ceva.

Wilem m-a privit lung, neclintit.

— Doar pentru a explora toate posibilitățile, vrei să faci ceva pentru mine? a zis el încet.

Am dat din cap.

— Gândește-te la ultimele tale discuții cu ea, a zis Wilem. Stai o clipă și cerne-le bucată cu bucată și vezi dacă-ți amintești dacă ai făcut sau ai spus ceva care ar fi putut s-o jignească sau s-o supere.

M-am gândit la ultima noastră conversație, derulând-o în capul meu.

— A fost interesată de anumite informații pe care nu i le-am dat.

— Cât de interesată?

Vocea lui Wilem a fost lentă și liniștită, ca și cum el ar fi vorbit cu un copil destul de retardat.

— Destul de interesată, am zis.

— Destul nu indică un grad de intensitate.

Am oftat.

— Bine. Extrem de interesată. Suficient de interesată ca să...

M-am oprit. Wilem a arcuit o sprânceană cunoscătoare către mine.

— Da? Ce ți-ai amintit?

Am ezitat.

— S-a oferit și să se culce cu mine, am zis.

Wilem a dat din cap calm, ca și cum s-ar fi așteptat la ceva de genul ăsta.

— Și tu cum ai răspuns ofertei generoase a acestei tinere femei?

Mi-am simțit obrajii înfierbântându-se.

— Am... Am ignorat-o.

Wilem a închis ochii, expresia lui transmițând o mare, obosită disperare.

— Asta e la fel de rău ca Ambrose, a zis Sim, prinzându-și capul în mâini. Devi nu trebuie să-și facă griji cu privire la magiștri sau la altceva. Se spune că poate face o vrajă în opt părți! Opt!

— Eram strâns cu ușa, am zis pe un ton un pic iritat. Nu aveam nimic să ofer garanție. Recunosc că n-a fost o idee grozavă. Dar asta e, putem face un simpozion despre cât de prost am fost. Dar acum putem trece mai departe?

Le-am aruncat o privire pledantă.

Wilem s-a frecat la ochi cu o mână și a dat din cap obosit.

Simmon a făcut un efort să scape de expresia îngrozită, dar doar cu un succes modest. A înghițit.

— Corect. Ce ne facem?

— Acum nu contează prea mult cine e răspunzător, am zis, verificând cu precauție dacă mi s-a oprit sângerarea de la braț.

Se oprise și am curățat sângele.

— Am de gând să-mi iau niște măsuri de precauție.

Am făcut un gest de ușuire.

— Voi doi duceți-vă la culcare.

Sim s-a frecat pe frunte, chicotind în sinea lui.

— Pe toți zeii, ești enervant uneori. Ce faci dacă te atacă din nou?

— S-a întâmplat deja de două ori cât am stat aici, am zis cu ușurință. Sunt cam ca niște furnicături.

Am zâmbit la expresia lui.

— Sunt bine, Sim. Sincer. Există un motiv pentru care

sunt în fruntea listei dueliștilor la cursul lui Dal. Sunt în perfectă siguranță.

— Cât timp ești treaz, a intervenit Wilem, cu ochii negri serioși.

Rânjetul meu a devenit rigid.

— Cât timp sunt treaz, am repetat. Normal.

Wilem s-a ridicat și și-a dat cu mâna pe haine.

— Deci. Curăță-te și ia-ți măsuri de precauție.

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Tânărul magistru Simmon și cu mine să-l așteptăm pe duelistul fruntaș de la cursul lui Dal în seara asta în camera mea?

Am simțit că roșesc de jenă.

— De ce nu!? Asta ar fi foarte apreciat.

Wil mi-a făcut o plecăciune exagerată, apoi a deschis ușa și a ieșit pe hol.

Sim zâmbea larg de-acum.

— Atunci avem o întâlnire amoroasă. Dar pune pe tine o cămașă înainte să vii. Voi veghea asupra ta în seara asta ca asupra unui copil cu colici, cum ești, dar refuz s-o fac dacă inșiști să dormi gol.

•••

După ce Wil și Sim au plecat, m-am dus la fereastră și pe acoperișuri. Mi-am lăsat cămașa în cameră, fiindcă eram plin de sânge și nu voiam s-o stric. Aveam încredere în noaptea întunecată și în ora târzie, sperând că nimeni nu mă va vedea alergând pe acoperișurile Universității pe jumătate gol și plin de sânge.

E relativ ușor să te protejezi de simpatetică, dacă știi ce faci. Cineva încerca să mă ardă sau să mă înjunghie, sau trăgea din corpul meu căldură până când aveam să colapsez în hipotermie, toate astea cu aplicarea simplă, directă a forței, astfel că era simplu să te opui. Am fost sigur acum că

știu ce se întâmplă și am reușit să mă apăr.

Noua mea grijă era ca nu cumva cine mă ataca să se descurajeze și să încerce altceva. Ceva de genul atacului ocult asupra locului unde mă aflam și apoi recurgerea la un tip mult mai lumesc de atac, unul pe care n-aș fi putut să-l opresc cu un efort de voință.

Malfezanța e înspăimântătoare, dar un criminal cu un cuțit ascuțit te va uide de zece ori mai repede dacă te prinde pe o alee întunecată. Și să capturezi pe cineva cu garda jos e extrem de ușor dacă-i poți urmări fiecare mișcare folosindu-te de sângele lui.

Așa că am luat-o peste acoperișuri. Planul meu era să iau un pumn de frunze de toamnă, să le însemnez cu sângele meu și să le trimit să se învârtă la nesfârșit în jurul Casei Vântului. Era un truc pe care îl mai folosisem.

Dar de cum am sărit peste o alee îngustă, am văzut că fulgera și mirosea a ploaie în aer. Urma să vină o furtună. Nu numai că ploaia doboră frunzele, răsucindu-le în jurul meu, dar îmi spăla și sângele.

Stând acolo, pe acoperiș, am simțit ca și cum m-ar fi bătut cele douăsprezece culori ale iadului, aducând ecouri neliniștitoare ale anilor mei în Bobcatran. M-am uitat pentru o clipă la fulgerul îndepărtat și am încercat să nu las sentimentul să mă copleșească. M-am silit să-mi amintesc că nu mai eram copilul neajutorat și flămând de atunci.

Am auzit un sunet slab, bătând pe bucata aplecată de acoperiș de tablă din spatele meu. M-am încordat, apoi m-am relaxat auzind vocea lui Auri:

— Kvothe?

M-am uitat în dreapta mea și i-am văzut forma mică stând la vreo zece metri distanță.

Norii ascunseseră luna, dar i-am putut ghici zâmbetul din voce când a zis:

— Te-am văzut alergând prin vârful lucrurilor.

M-am întors complet cu fața spre ea, bucuros că nu era mai multă lumină. Nu-mi plăcea să mă gândesc cum ar fi reacționat Auri văzându-mă pe jumătate gol și acoperit de sânge.

— Bună, Auri, am zis. Se apropie o furtună. N-ar trebui să fii pe vârful lucrurilor în seara asta.

Ea și-a înclinat capul.

— Tu ești, a zis ea pur și simplu.

Am oftat.

— Eu sunt. Dar numai...

Un fulger ca un păianjen mare a luminat cerul, iluminând totul o secundă lungă. Apoi a dispărut, lăsându-mă orbit.

— Auri? am întrebat, îngrijorat că vederea mea a speriat-o.

A mai fost o pâlpâire de fulger și am văzut-o stând în picioare mai aproape. Arăta către mine, zâmbind încântată.

— Arăți ca un Amir, a zis ea. Kvothe e un ciridae.

M-am uitat în jos la mine și la următoarea fulgerare am înțeles ce voise să zică. Sângele uscat îmi curgea de pe dosul mâinii când încercam să-mi opresc hemoragia rănilor. Se părea că vechile tatuaje ale Amirilor erau folosite pentru a-i însemna pe membrii cei mai înalți în rang.

Am fost atât de surprins de comparația ei, că am uitat primul lucru pe care îl aflasem despre Auri. Am uitat să fiu atent cum îi pun întrebări.

— Auri, de unde știi despre ciridae?

N-am primit niciun răspuns. Pâlpâirea următoare de fulger mi-a arătat doar un acoperiș gol și un cer neiertător.

CAPITOLUL 24

Clinchete

Am stat pe acoperișuri cu furtuna pâlpâind deasupra capului, cu inima grea în piept. Am vrut s-o urmez pe Auri, ca să-mi cer scuze, dar am știut că n-aveam nicio nădejde. Genul greșit de întrebări o făcuse să plece, iar atunci când Auri fugea, era ca un iepure care intra într-o gaură. Erau o mie de locuri în care putea să se ascundă în Subsol. N-aveam nicio șansă s-o gădesc.

În plus, mă așteptau probleme vitale. Chiar acum cineva putea să-mi detecteze prezența. Pur și simplu n-aveam timp.

Am mers aproape o oră peste acoperișuri.

Lumina tremurătoare a furtunii îngreuna mai degrabă decât să ușureze demersul, orbindu-mă pentru mult timp după fiecare fulger. Totuși, am ajuns în cele din urmă șchiopătând pe acoperișul de la Ax unde mă întâlneam de obicei cu Auri.

Țeapăn, am coborât din măr în curtea îngrădită. Eram gata să strig prin grilajul de metal greu care ducea în Subsol, când am văzut o scânteie de mișcare în umbra tufișurilor din apropiere.

M-am chiorât în întuneric, neputând să văd nimic în afara unei siluete vagi.

— Auri? am întrebat ușor.

— Nu-mi place să spun, a zis ea încet, cu vocea încărcată de lacrimi.

Dintre toate lucrurile îngrozitoare la care luasem parte în aceste ultime zile, ăsta era, fără îndoială, cel mai rău.

— Îmi pare rău, Auri, am spus. Nu te voi mai întreba. Promit.

S-a auzit un mic suspin din umbră, care mi-a înghețat inima și a frânt o bucată din ea.

— Ce făceai pe acoperișul lucrurilor în seara asta? am întrebat. Știam că era o întrebare care n-o supăra. O mai întrebasem de multe ori până atunci.

— Mă uitam la fulgere, a zis ea, trăgându-și nasul. Apoi, am văzut unul care semăna cu un copac.

— Ce era în fulger? am întrebat încet.

— Ionizare galvanică, a zis ea. Apoi, după o pauză, a adăugat: Și gheață de râu. Și balansul pe care îl face o papură.

— Îmi doresc să fi văzut una, am spus.

— Tu ce făceai pe acoperișuri?

S-a oprit și a râs cu un mic sughit.

— Toate nebune și în cea mai mare parte dezbrăcate?

Inima a-nceput să mi se dezghețe un pic.

— Căutam un loc să-mi pun sângele, am zis.

— Cei mai mulți oameni îl păstrează în corp, a spus ea. E mai simplu.

— Vreau să păstrez restul acestuia în interior, i-am explicat. Dar sunt îngrijorat că cineva ar putea fi în căutarea mea.

— O, a zis ea, ca și cum ar fi înțeles perfect.

I-am văzut silueta ușor mai întunecată mișcându-se în întuneric, ridicată în picioare.

— Ar trebui să vii cu mine la Clinchete.

— Nu cred că am văzut Clinchetele, am zis. M-ai mai dus acolo?

Am văzut o mișcare care ar fi putut fi agitatea unui cap.

— E privat.

Am auzit un zgomot metalic, apoi un foșnet, apoi am văzut o lumină turcoaz aprinzându-se la poarta deschisă. Am coborât și m-am întâlnit cu ea în tunelul de dedesubt.

Lumina din mână îi scotea în evidență petele de pe față, probabil unde-și ștersese lacrimile. Era prima dată când o vedeam murdară pe Auri. Ochii ei erau mai întunecați decât de obicei și nasul îi era roșu.

Auri și-a tras nasul și și-a frecat fața pătată.

— Ești îngrozitor de murdar, a spus ea grav.

M-am uitat în jos la mâinile și pieptul însângerat.

— Așa e, am fost de acord.

Apoi, mi-a oferit un zâmbet mic, curajos.

— N-am fugit prea departe de data asta, a spus înclinându-și bărbia cu mândrie.

— Mă bucur, am spus. Și îmi pare rău.

— Nu.

A dat din cap puțin și ferm.

— Tu ești ciridaetul meu, așa că nu pot să-ți reproșez nimic.

A întins mâna ca să-mi atingă cu un deget centrul pieptului plin de sânge.

— *Ivare enim euge.*

Auri m-a condus prin labirintul de tuneluri care cuprindea Subsolul. Am mers mai departe în jos, prin Bolți, am trecut de Clinchete. Apoi am trecut prin mai multe coridoare întortocheate și din nou în jos, folosind o scară din piatră în spirală, pe care n-o mai văzusem.

Mi-a mirosit a piatră umedă și când am coborât am auzit sunetul scăzut și lin al apei. Din când în când se auzea sunetul granulos al sticlei pe piatră sau clinchet de sticlă pe sticlă.

După vreo cincizeci de pași, scara largă spiralată a dispărut într-un bazin mare, înghițită de apa neagră. M-am întrebat cât mai continuau scările mai jos de suprafață.

Nu era miros de putregai sau de murdărie. Era de apă

proaspătă, și am văzut cum valurile se învârtteau în casa scării și se răspândeau în întuneric dincolo de locul în care puteau ajunge luminile noastre. Am auzit din nou clinchet de sticlă și am văzut două sticle învârtindu-se și intrând și ieșind la suprafață, mergând într-o direcție și apoi în alta. Una a intrat la fund și n-a mai ieșit.

Un sac de pânză groasă era agățat de un braț al torței de aramă montate pe perete. Auri a băgat mâna în sac și a scos o sticlă grea cu dop în care ar fi putut fi odată bere Bredon.

Mi-a dat sticla.

— Au dispărut de un ceas. Sau o clipă. Uneori zile. Uneori nu mai vin înapoi deloc.

A mai scos o sticlă din sac.

— Bine măcar că sunt cel puțin patru deocamdată. În acest fel, statistic, ar trebui să ai tot timpul două în mișcare.

Am dat din cap și am tras un fir de pânză groasă din sacul zdrențuit și l-am mânjit cu sângele care îmi acoperea mâna. Am scos dopul sticlei și i-am dat drumul în interior.

— Și fire de păr, a zis Auri.

Am tras câteva din cap și le-am băgat pe gura sticlei.

Apoi am băgat dopul tare și am lăsat-o să plutească. Plutea prin apa făcând haotic cercuri.

Auri mi-a mai dat o sticlă și am repetat procesul. Când a patra sticlă a fost luată de apa turbionară, Auri a dat din cap și și-a bătut vioi mâinile prăfuite una de cealaltă.

— Gata, a zis ea pe un ton de imensă satisfacție. E bine. Suntem în siguranță.

...

Câteva ore mai târziu, spălat, bandajat și considerabil mai puțin dezbrăcat, m-am îndreptat spre camera lui Wilem din Morisică. În noaptea aceea, și în multe dintre cele care aveau să vină, Wil și Sim au făcut cu schimbul, păzindu-mă în timp ce dormeam, ținându-mă în siguranță cu Alarurile lor.

Erau cel mai bun fel de prieteni. Cei la care toată lumea speră, dar nimeni nu-i merită, cu atât mai puțin eu.

CAPITOLUL 25

Deținere ilegală

În ciuda a ceea ce spuneau Wil și Sim, n-am putut să cred că Devi era răspunzătoare pentru malfezanța împotriva mea. În timp ce eram dureros de conștient de faptul că nu știam aproape nimic despre femei, ea fusese întotdeauna prietenoasă cu mine.

Chiar dulce uneori.

E-adevărat, avea o reputație sinistră. Dar știam mai bine decât oricine cât de repede câteva zvonuri se pot transforma în povești cu zmei.

M-am gândit că e mult mai probabil ca agresorul meu necunoscut să fi fost pur și simplu un student crud, căruia nu i-a convenit avansarea mea în Arcanum. Cei mai mulți studenți studiau ani de-a rândul înainte de-a ajunge re'lari, și eu reușisem în mai puțin de trei semestre. Ar fi putut fi chiar cineva care pur și simplu îi ura pe cei din neamul edema ruh. N-ar fi fost prima dată când mă alegeam cu o bătaie din pricina asta.

Din anumite puncte de vedere, chiar nu conta cine era răspunzător pentru atacuri.

Aveam nevoie de o modalitate de a le opri. Nu mă puteam aștepta ca Wil și Sim să aibă grijă de mine pentru tot restul vieții. Aveam nevoie de o soluție permanentă. Aveam nevoie de un gram.

Un gram e o bucată inteligentă de artizanat magic, conceput special pentru acest tip de problemă. E un fel de armură simpatetică care împiedică pe oricine să facă o vrajă împotriva corpului tău. Nu știam cum funcționează, dar știam că există.

Și știam unde să caut să aflu cum să fac unul.

Kilvin a ridicat privirea când m-am apropiat de biroul lui. Am fost ușurat să văd că sticlăria lui era rece și întunecată.

— Te-ai făcut bine, Re'lar Kvothe? a întrebat fără să se ridice de la bancul de lucru. Ținea o sferă mare de sticlă într-o mână și un bețigaș de diamant în cealaltă.

— Da, Magistre Kilvin, am mințit.

— Te-ai gândit la următorul tău proiect? a întrebat el. Ai avut vise inteligente?

— Sunt, de fapt, în căutarea unei scheme pentru un gram, Magistre Kilvin. Dar n-o găsesc în niciunul dintre bârloguri sau în cărțile din bibliografie.

Kilvin s-a uitat la mine curios.

— Și de ce ai avea nevoie de un gram, Re'lar Kvothe? O astfel de dorință nu denotă încredere în colegii tăi arcaniști.

Nefiind sigur dacă glumește sau nu, am decis să-i spun drept.

— Am învățat despre alunecare la cursul de Simpatetică Avansată. M-am întrebat dacă un gram lucrează pentru a nega afinitățile din afară...

Kilvin a chicotit pe ton scăzut.

— Dal a băgat frica-n voi. Bun. Și ai dreptate, un gram ajută la protejarea împotriva alunecării.

Ochii negri de cealdiz m-au privit serioși.

— Până la un punct. Cu toate astea, se pare că un student inteligent și-ar putea învăța pur și simplu lecțiile și ar putea să evite alunecarea prin mare băgare de seamă și prudență.

— Asta și vreau, Magistre Kilvin, am zis. Totuși, mi se pare că e util să deții un gram.

— E-adevărat, a admis Kilvin, dând din capul lui nepieptănat. Cu toate astea, cu reparațiile și ocuparea cu comenzile de toamnă, avem lipsă de personal.

A fluturat o mână spre fereastra care dădea în atelier.

— Nu-mi pot permite să pun niciun muncitor să facă așa ceva. Și chiar dacă mi-aș permite, e o problemă de costuri. E muncă delicată, iar pentru încrustare e nevoie de aur.

— Aș prefera să mi-l fac singur, Magistre Kilvin.

Kilvin a clătinat din cap.

— Există un motiv pentru care schema nu e în cărțile din bibliografie. Nu ești suficient de avansat ca să ți-l faci singur. Trebuie să fii atent când se amestecă scrijeldica cu propriul sânge.

Am deschis gura să spun ceva, dar mi-a tăiat vorba.

— Mai important, scrijeldica necesară pentru un astfel de dispozitiv e încredințată numai celor care au ajuns la nivelul de el'the. Caracterele pentru sânge și oase au un potențial prea mare de utilizare greșită.

Tonul lui mi-a dat de-nțeleș că nu puteam câștiga prin argumente, așa că am ridicat din umeri ca și cum prea puțin îmi păsa.

— Nu e nicio problemă, Magistre Kilvin. Am alte proiecte cu care îmi pot ocupa timpul.

Kilvin mi-a zâmbit larg.

— Sunt sigur de asta, Re'lar Kvothe. Aștept cu mare nerăbdare să văd ce-mi vei face.

M-a lovit un gând.

— În acest scop, Magistre Kilvin, aș putea folosi unul dintre atelierelor private? Aș prefera să nu se uite toată lumea peste umărul meu în timp ce câmpesc.

Sprâncenele lui Kilvin s-au ridicat la asta.

— Acum, eu sunt și mai curios.

A lăsat jos sfera de sticlă, s-a ridicat în picioare și a deschis un sertar de la biroul lui.

— Îți e pe plac un atelier de la primul etaj? Sau e vreo șansă să explodeze ceva? Îți voi da unul la etajul al treilea,

dacă e cazul. Sunt mai răcoroase, dar au un acoperiș mai potrivit pentru așa ceva.

M-am uitat la el pentru o clipă, încercând să-mi dau seama dacă glumește.

— O cameră la primul etaj e foarte bună, Magistre Kilvin. Dar o să am nevoie de un cuptor mic de topit și de încă o cămăruță, pentru respirat.

Kilvin a murmurat ceva pentru sine, apoi a scos o cheie.

— Cât de mult vrei să respiri? Camera 27 are cinci sute de metri pătrați.

— Sunt suficienți, am spus. De asemenea, s-ar putea să am nevoie de permisiune să iau metale prețioase din Stocuri.

Kilvin a chicotit la asta și a dat din cap când mi-a dat cheia.

— Voi vedea ce pot face, Re'lar Kvothe. Aștept cu nerăbdare să văd ce vei face pentru mine.

Era exasperant că schema de care aveam nevoie era restricționată. Dar există întotdeauna alte moduri de a găsi informații și există întotdeauna oameni care știu mai mult decât ar trebui să știe.

De exemplu, nu mă îndoiam că Manet știa cum să facă un gram. Toată lumea știa că era E'lr numai cu numele. Dar în niciun caz nu avea să-mi împărtășească informațiile împotriva voinței lui Kilvin. Universitatea era casa lui Manet de treizeci de ani și el era, probabil, singurul student care se temea mai mult decât mine de exmatriculare.

Asta însemna că opțiunile mele erau limitate. În afara unei căutări îndelungate în Arhive, nu m-am putut gândi la nicio altă modalitate de a obține o schemă pe cont propriu. Deci, după câteva minute de stors creierul pentru o opțiune mai bună, m-am dus la Balot și Orz.

Balotul era una dintre multele taverne rău famate de pe

această parte a râului.

La Cinzeacă nu era ca vai de lume în cel mai strict sens, pur și simplu era lipsită de pretenții. Era curat, fără miros de flori și ieftină, fără a fi împopoțonată.

Oamenii veneau la Cinzeacă pentru a mânca, a bea, a asculta muzică și uneori pentru o luptă amicală.

Balotul era pe mai multe trepte în jos pe scară. Era mai jegos, muzica nu era o prioritate, iar luptele erau de obicei distractive doar pentru una dintre persoanele implicate.

Atenție, Balotul nu era mai rău ca jumătate dintre locurile din Bobcatran. Dar era cel mai rău pe care-l puteai găsi atât de aproape de Universitate. Deci, în ciuda faptului că era vai de lume, avea podele din lemn și geamuri de sticlă. Și dacă adormeau de beat ce erai și te trezeai fără traistă, te puteai mulțumi cu faptul că nimeni nu te-a înjunghiat și nu ți-a furat și cizmele.

Pentru că era încă devreme, erau doar o mână de oameni împrăștiați prin încăperea comună. Am fost bucuros să-l văd pe Sleat stând în spate. Nu făcusem cunoștință cu el, dar știam cine era. Auzisem povești.

Sleat era unul dintre oamenii rari, indispensabili, cu talent organizatoric. Din câte am auzit, fusese student și se tot lăsase în ultimii zece ani.

În acel moment vorbea cu un bărbat care părea agitat și știam că nu era bine să-i întrerup. Așa că am cumpărat două halbe mici de bere și m-am făcut că beau dintr-una cât aștept.

Sleat era chipeș, cu părul negru și ochii negri. Deși n-avea barba caracteristică, mă așteptam să fie măcar pe jumătate cealdiz. Limbajul corpului său denota autoritate. Se mișca astfel încât dădea impresia că ar controla tot ce se întâmpla în jurul lui.

Ceea ce nu m-ar fi surprins, de fapt. Din câte știam, el

deținea Balotul. Oamenilor ca Sleat nu le erau străini banii.

Sleat și tânărul agitat au ajuns în cele din urmă la un fel de acord.

Sleat a zâmbit cu căldură când au dat mâna și l-a bătut pe umăr când a plecat.

Am așteptat o clipă, apoi m-am îndreptat spre masa lui. Cum m-am apropiat, am observat că era o porțiune de podea liberă între masa lui și celelalte din încăperea comună. Nu era mare, doar suficient cât să facă dificil trasul cu urechea.

Sleat și-a ridicat privirea când m-am apropiat.

— Mă întrebam dacă am putea vorbi, i-am zis.

A făcut un gest larg către scaunul gol.

— Asta e un pic surprinzător, a zis el.

— De ce?

— Nu primesc prea multe vizite de la oameni inteligenți. Primesc de la oameni disperați.

S-a uitat la câni.

— Amândouă sunt pentru tine?

— Poți lua una sau pe amândouă.

Am arătat către cea din dreapta.

— Dar am luat deja o gură din asta.

S-a uitat la câni cu prudență pentru o fracțiune de secundă, apoi a zâmbit larg, alb, și a luat băutura din stânga.

— Din câte am auzit, nu ești genul care să otrăvească oameni.

— Pare că știi o grămadă de lucruri despre mine, am zis.

Ridicarea lui din umeri a fost atât de naturală, încât am bănuir că fusese exersată.

— Știu multe despre toată lumea, a zis el. Dar știu mai multe despre tine.

— Cum așa?

Sleat s-a aplecat înainte, sprijinindu-se de masă și

vorbind pe un ton confidențial.

— Ai idee cât de plictisitor e studentul mediocru? Jumătate dintre ei sunt turiști bogați cărora nu le pasă mai deloc de cursurile lor.

Și-a dat ochii peste cap și a făcut un gest ca și cum ar fi aruncat ceva peste umăr.

— Cealaltă jumătate sunt niște tocilari care au visat la locul ăsta atât de mult, încât abia mai pot respira când ajung aici. Merg cu grijă, blânzi ca popii. Speriați ca nu cumva magiștrii să le arunce vreo privire dezaprobatoare.

A pufnit disprețuitor și s-a lăsat pe spate în scaun.

— E de-ajuns să spun că ești o gură de aer proaspăt. Toată lumea spune...

S-a oprit și a ridicat din nou din umeri în stilul exersat.

— Păi, știi.

— De fapt, nu știu, am recunoscut. Ce spune lumea?

Sleat mi-a zâmbit ascuțit, frumos.

— A, asta e problema, nu? Toată lumea știe reputația unui om, cu excepția omului însuși. Majoritatea bărbaților nu sunt deranjați de asta. Dar unii dintre noi muncim pentru reputația noastră. Mi-am construit-o pe-a mea cărămidă cu cărămidă. E un instrument util.

Mi-a aruncat o privire vicleană.

— Cred că înțelegi despre ce vorbesc.

Mi-am permis un zâmbet.

— Poate.

— Atunci ce se spune despre mine? Spune-mi, și-ți voi întoarce favoarea.

— Păi, am spus. Ești bun să găsești lucruri, am zis. Ești discret, dar scump.

A fluturat din mâini, iritat.

— Capricii. Detaliile sunt oasele poveștii. Dă-mi oase.

M-am gândit.

— Am auzit că ai reușit să vinzi mai multe flacoane de *Regim Ignaul Neratum* semestrul trecut. După incendiul din atelierul lui Kilvin, unde se presupunea că totul fusese distrus.

Sleat a dat din cap, expresia lui nedezvăluind nimic.

— Am auzit că ai reușit să-i trimiți un mesaj tatălui lui Veyane în Emlin, în ciuda faptului că erau sub asediu.

Un alt dat din cap.

— I-ai făcut rost unei tinere prostituate care lucrează în Buttons de un set de documente care atestau că era verișoara îndepărtată pe linie de sânge cu baronul Gamre, permițându-i să se căsătorească fără mare tam-tam cu un tânăr domn.

Sleat a zâmbit.

— Am fost mândru de asta.

— Când erai E'lir, ai fost suspendat pentru două semestre, sub acuzația de Deținere ilegală, am continuat. Doi ani mai târziu, ai fost amendat și suspendat din nou, pentru Utilizare greșită a echipamentelor Universității în Creuzet. Am auzit că Jamison știe ce fel de afaceri faci, dar e plătit ca să închidă ochii. N-o cred pe ultima, apropo.

— Corect, a zis el ușor. Nici eu.

— În ciuda activităților tale multiple, ai fost adus în fața legii de fier doar o dată, am continuat. Transport cu substanțe de contrabandă, nu-i așa?

Sleat și-a dat ochii peste cap.

— Știi care e cel mai al naibii lucru? Eram, de fapt, nevinovat de data aia. Băieții lui Heffron plătiseră un polițist să falsifice unele dovezi. Acuzațiile au fost retrase după doar două zile.

S-a încruntat.

— Nu că magiștrilor le-ar fi păsat. I-a interesat doar faptul că prihăneam bunul nume al Universității.

Tonul lui era amar.

— Taxa de școlarizare mi s-a triplat dup-aia.

Am decis să forțez un pic.

— Cu câteva luni în urmă ai otrăvit-o cu Venitasin pe tânăra flică a unui conte și i-ai dat antidotul numai după ce a semnat documente referitoare la moștenirea celei mai mari părți a domeniilor. Apoi ai făcut să pară că a pierdut-o la un joc de cărți cu miză mare.

A ridicat o sprânceană la asta.

— Au spus și de ce?

— Nu, am zis. Am presupus că a încercat să te tragă pe sfoară cu datoria pe care o avea la tine.

— Există ceva adevăr în asta, a zis el. Deși a fost un pic mai complicat de-atât. Și n-a fost Venitasin. Asta ar fi fost extrem de nechibzuit.

A părut ofensat și și-a periat mâneca, în mod clar iritat.

— Altceva?

M-am oprit, încercând să mă decid dacă voiam să obțin confirmarea a ceva ce suspectam de ceva timp.

— Numai în acest ultim semestru l-ai pus pe Ambrose Makar în legătură cu doi bărbați cunoscuți că omoară oameni pentru bani.

Expresia lui Sleat a rămas neclintită în continuare, cu corpul liber și relaxat. Dar i-am văzut o ușoară tensiune în umeri. Foarte puține îmi scapă atunci când mă uit atent.

— Așa se spune, nu?

Ridicarea mea din umeri o bătea pe a lui. A fost atât de nonșalantă, că ar fi făcut și o pisică geloasă.

— Sunt muzicant. Cânt trei nopți pe săptămână într-o tavernă aglomerată. Aud tot felul de lucruri.

M-am întins după cană.

— Tu ce-ai auzit despre mine?

— Poveștile pe care toată lumea le știe, desigur. I-ai

convins pe magiștri să te admită la Universitate, deși, fără supărare, ești doar un copil. Apoi, două zile mai târziu, l-ai făcut de răs pe Magistrul Hemme în propria sală de curs și ai scăpat nepedepsit.

— Cu excepția unei biciuiri.

— Cu excepția unei biciuiri, a recunoscut el. În timpul căreia nu te-ai deranjat să strigi sau să sângerezi, nici măcar un pic. N-aș fi crezut dacă n-ar fi fost câteva sute de martori.

— Am atras o mulțime decentă ca număr, am zis. Era vreme bună pentru o biciuire.

— Am auzit că unii oameni extrem de dramatici din popor îți spun Kvothe Ne-nsângerați din această cauză, a zis el. Deși am ghicit că o parte din asta vine de la faptul că ești edema ruș, ceea ce înseamnă că ești cât se poate de departe de sângele unui nobil.

I-am zămbit.

— Un pic din amândouă, mă aștept.

S-a uitat atent.

— Am auzit și că tu și Magistrul Elodin v-ați luptat în Adăpost. Magii vaste și teribile s-au dezlănțuit, și în final a câștigat el, aruncându-te printr-un zid de piatră, apoi de pe acoperișul clădirii.

— Ți s-a spus și pentru ce ne-am luptat? am întrebat.

— Tot felul de lucruri, a zis el indiferent. O insultă. O neînțelegere. Ai încercat să-i furi magia. El a încercat să-ți fure femeia. Aiurelile obișnuite.

Sleat s-a frecat pe față.

— Să mă gândesc. Cânti la lăută destul de bine și ești mândru ca o pisică lovită cu piciorul. Ești prost crescut, clonșos și nu dai dovadă de respect pentru superiorii tăi, adică practic toată lumea, având în vedere nivelul jos din societate pe care-l ai prin naștere.

Am simțit că roșesc de furie și înțepături calde mi-au

străbătut tot corpul.

— Sunt cel mai bun muzicant pe care-l vei întâlni vreodată sau îl vei vedea de la distanță, am spus cu calm forțat. Și sunt edema ruh până în măduva oaselor. Asta înseamnă că sângele meu e roșu. Asta înseamnă că respir aer liber și umblu unde mă duc picioarele. Nu mă dau înapoi și nu dau din coadă ca un câine la titlul unui om. Asta arată a mândrie pentru oamenii care și-au petrecut viața cultivând șire ale spinării suple.

Sleat a zâmbit domol și am realizat că mă momea.

— Ești și temperamental, din câte am auzit. Și mai sunt o grămadă de alte prostii asemănătoare care plutesc în jurul tău. Dormi doar o oră în fiecare noapte. Ai sânge de demon. Poți vorbi cu morții...

M-am aplecat înainte, curios. Țsta nu era unul dintre zvonurile pe care le stârnisem eu.

— Serios? Vorbesc cu spiritele sau pretind că dezgrop cadavrele?

— Presupun că spiritele, a zis el. N-am auzit pe nimeni menționând ceva de morminte jefuite.

Am dat din cap.

— Altceva?

— Doar că în ultimul semestru ai fost încolțit pe o alee de doi ucigași plătiți. Și în ciuda faptului că aveau cuțite și că te-au prins destul de nepregătit, l-ai orbit pe unul și l-ai bătut măr pe celălalt, folosind foc și fulgere ca Marele Taborlin.

Ne-am uitat mult timp unul la altul. Nu era o liniște confortabilă.

— L-ai pus pe Ambrose în legătură cu ei? am întrebat în cele din urmă.

— Asta nu e o întrebare bună, a zis sincer Sleat. Ar însemna să discut despre înțelegeri private după ce s-au

petrecut.

Mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, fără vreo urmă de zâmbet aproape pe buze sau în ochi.

— În plus, ai încredere în mine că-ți voi răspunde sincer?

M-am încruntat.

— Pot să spun totuși că din cauza acestor povești nu mai e nimeni interesat să facă o astfel de meserie, a zis Sleat familiar. Nu că ar fi mulți chemați pentru o astfel de meserie pe-aici, ca să mă înțelegi. Suntem cu toții teribil de civilizați.

— Nici n-ai ști despre asta, chiar dacă s-ar întâmpla.

Zâmbetul i-a revenit.

— Exact.

S-a aplecat în față.

— Destul cu pălăvrăgeala, atunci. Ce cauți?

— Am nevoie de o schemă pentru o bucată de artizanat magic.

Și-a pus coatele pe masă.

— Și...

— Conține scrijeldica pe care Kilvin le-o dă numai celor de rang el'the și mai mare.

Sleat știa despre ce era vorba.

— Și cât de repede îți trebuie? Ore? Zile?

M-am gândit la Wil și Sim care stăteau nopțile să mă păzească.

— Cât de repede.

Sleat a stat pe gânduri, cu ochii rătăciți.

— Va costa ceva și nu există nicio garanție că voi fi în stare să-l fac după un program exact.

M-a privit atent.

— De asemenea, dacă ești prins, vei fi acuzat de Deținere ilegală, cel puțin.

Am dat din cap.

— Și știi care sunt sancțiunile?

— „Pentru Deținerea ilegală a arcanului care nu duce la prejudicierea altuia, studentul ofensator poate fi amendat cu nu mai mult de douăzeci de talanți, biciuit de nu mai mult de zece ori, suspendat din Arcanum sau exmatriculat de la Universitate”, am recitat.

— M-au amendat cu toți cei douăzeci de talanți și m-au suspendat două semestre, a zis Sleat cu tristețe. Și era doar o alchimie la nivel de re'lar. Va fi mai rău pentru tine dacă e ceva de nivel el'the.

— Cât? am întrebat.

— Ca să faci rost de ea în câteva zile...

S-a uitat la tavan pentru un moment.

— Treizeci de talanți.

Am simțit o gaură-n stomac, dar mi-am păstrat fața calmă.

— Există vreo posibilitate să negociem?

A zâmbit din nou ascuțit, cu dinții lui foarte albi.

— Fac afaceri și pe favoruri. Dar o favoare de treizeci de talanți va fi una mare.

S-a uitat la mine gânditor.

— Am putea găsi ceva care să se potrivească. Dar mă simt obligat să menționez că atunci când eu numesc o favoare datorie, e datorie. Din acel moment nu mai există nicio negociere.

Am dat din cap cu calm, ca să-i arăt că am înțeles. Dar am simțit un nod rece formându-mi-se în burtă. Era o idee proastă. Am știut până în măduva oaselor.

— Mai ești dator la altcineva? a întrebat Sleat. Și nu mă minți, pentru că-mi voi da seama.

— Șase talanți, am spus nonșalant. Până la sfârșitul semestrului.

A dat din cap.

— Bănuiesc că n-ai reușit să-i iei de la un cămătar. Ai

mers la Heffron?

Am dat din cap.

— Devi.

Pentru prima dată în conversația noastră, Sleat și-a pierdut calmul, iar zâmbetul fermecător i-a dispărut cu totul.

— Devi?

S-a ridicat de pe scaun, cu corpul brusc tensionat.

— Nu. Nu cred că putem ajunge la un acord. Dacă ai avea bani, ar fi ceva.

A clătinat din cap.

— Dar nu. Dacă Devi deține deja o bucată din tine...

Reacția lui m-a înghețat, apoi mi-am dat seama că încerca să obțină mai mulți bani.

— Ce se întâmplă dacă ar fi să împrumut bani de la tine ca să-mi plătesc datoria la ea?

Sleat a clătinat din cap, recâștigându-și o bucată din nonșalanță.

— Asta e însăși definiția braconajului, a zis el. Devi are un interes în curs de desfășurare în tine. O investiție.

A luat o gură din băutură și și-a dres glasul semnificativ.

— Nu vede bine pe cineva care intervine în cererea ei.

Am ridicat o sprânceană.

— Cred că am fost tras pe sfoară de reputația ta, am spus. Fraierul de mine, într-adevăr.

Pe fața lui a crescut încruntarea.

— Ce vrei să spui?

Am fluturat mâinile concludent.

— Te rog, acordă-mi credit că sunt cel puțin pe jumătate atât de inteligent cât ai auzit, am zis. Dacă nu-mi poți da ce vreau, măcar recunoaște. Nu-mi irosi timpul stabilind prețul lucrurilor care nu-mi sunt la îndemână și nu veni cu scuze elaborate.

Sleat părea că nu e sigur dacă trebuie să se simtă jignit.

— Care parte ți se pare elaborată?

— Haide, zău, am zis. Ești dispus să încalci legile de la Universitate, riscând mânia magiștrilor, a jandarmilor și legii de fier din Atur. Dar o așchiuță de fată te face să-ți tremure genunchii?

Am mirosit și am imitat gestul pe care-l făcuse mai înainte, prinzând mingea undeva sus și aruncând-o peste umăr.

S-a uitat la mine o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Da, exact așa stau lucrurile, a zis el, ștergându-și lacrimile de râs adevărat din ochi. Se pare că și eu am fost păcălit de reputația ta. Dacă crezi că Devi e o așchiuță de fată, nu ești nici pe departe așa de inteligent cum am crezut.

Privind peste umărul meu, Sleat a dat din cap la cineva pe care eu nu-l puteam vedea și a fluturat mâna concluziv.

— Du-te de-aici, a zis el. Eu fac afaceri cu oameni raționali, care știu pe ce lume sunt. Îmi irosești timpul.

M-am umplut de iritare, dar m-am silit să n-o arăt.

— Am nevoie și de o arbaletă, am zis.

El a clătinat din cap.

— Nu, ți-am spus deja. Nu ofer împrumuturi sau favoruri.

— Îți pot oferi bunuri în schimb.

El s-a uitat la mine cu scepticism.

— Ce fel de arbaletă?

— Orice fel, am zis. Nu trebuie să fie de lux. Trebuie doar să funcționeze.

— Opt talanți, a zis el.

I-am aruncat o privire dură.

— Nu mă insulta. E obiect de contrabandă. Pun pariu zece bani la unul că în două ore poți face rost de una. Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, mă duc peste râu și iau una de la Heffron.

— Ia una de la Heffron și va trebui s-o duci înapoi la Imre,

a zis el.

— Comisarului i-ar plăcea să vadă asta.

Am ridicat din umeri și am început să mă ridic în picioare.

— Trei talanți și cinci, a zis el. E folosită, dacă nu te superi. Și e cu etrier, nu cu manivelă.

Am calculat în cap.

— Accepți o uncie de argint și o bobină de sârmă fină de aur? am întrebat, scoțându-le din buzunare.

Ochii întunecați ai lui Sleat s-au defocusat ușor, în timp ce-și făcea propriile calcule.

— Ai conduce bine o afacere.

A luat bobina de sârmă strălucitoare și micul lingou de argint.

— În spatele tăbăcăriei e un butoi cu apă de ploaie. Arbaleta să fie acolo în cincisprezece minute.

Mi-a aruncat o privire de om insultat.

— Două ore? Nu știi nimic despre mine, la urma-urmelor.

Câteva ore mai târziu, Fela a apărut dintre rafturile din Arhive și m-a prins cu o mână în ușa cu patru plăci. N-o împingeam, mai exact. Doar apăsam. Doar ca să verific dacă era bine închisă. Era.

— Nu cred că spun scribilor ce e în spatele ăsteia, nu? am întrebat-o fără nicio speranță.

— Dacă o fac, mie nu mi-au spus încă, a zis Fela, apropiindu-se și trecându-și degetele de-a lungul șanțurilor înscrisurilor în piatră: Valaritas.

— Am visat o dată ușa, a zis ea. Se făcea că Valaritas era numele unui bătrân rege mort. Mormântul lui era în spatele ușii.

— Uau, am zis. Asta e mai bine decât visele pe care le am eu despre ea.

— Cum sunt ale tale? a întrebat ea.

— O dată am visat că am văzut lumină prin găuri, am spus. Dar în general doar stau aici, cu ochii la ea, încercând să intru.

M-am încruntat la ușa.

— Să stau afară cât sunt treaz e destul de frustrant, dar o fac și în timp ce dorm.

Fela a râs încet, apoi s-a întors cu fața la ușa.

— Am luat notă, a zis ea. Care e proiectul de cercetare care te derutează?

— Să mergem undeva să vorbim în privat, i-am zis. Este un pic de povestit.

Ne-am dus spre unul dintre bârlogurile de lectură și, odată ușa închisă, i-am spus toată povestea, stânjenelile și toate celelalte. Cineva comisese malfezanță împotriva mea. Nu puteam merge la magiștri, de teamă că ar trebui să dezvălui că eu fusesem cel care îi spărsese apartamentul lui Ambrose. Aveam nevoie de un gram pentru a mă proteja, dar nu știam suficientă scrijeldică pentru a face unul.

— Malfezanță, a zis ea cu o voce scăzută, scuturând încet din cap cu spaimă. Ești sigur?

Mi-am descheiat cămașa și am dat-o jos de pe umăr, dezvăluind vânătăile întunecate de pe umăr, obținute în urma atacului pe care reușisem să-l opresc doar parțial.

Ea s-a aplecat să se uite.

— Și tu chiar nu știi cine ar putea fi?

— Nu prea, am zis, încercând să nu mă gândesc la Devi.

Deocamdată voiam să păstrez această decizie atât de proastă doar pentru mine.

— Îmi pare rău să te trag în așa ceva, dar tu ești singura...

Fela și-a fluturat mâinile a negație.

— Stai liniștit. Ți-am spus să ceri dacă ai nevoie vreodată de vreo favoare, și mă bucur că ai făcut-o.

— Mă bucur că te bucuri, am zis. Dacă mă scoți din asta,

îți rămân dator. Mă descurc mai bine să găsesc ce vreau aici, dar sunt încă nou.

Fela a dat din cap.

— E nevoie de ani ca să înveți drumul în Stive. E ca un oraș.

I-am zâmbit.

— Așa cred și eu. N-am trăit aici destul de mult ca să învăț scurtăturile.

Fela s-a strâmbat un pic.

— Și presupun că ai nevoie de ele. În cazul în care Kilvin consideră scrijeldica într-adevăr periculoasă, cele mai multe dintre cărțile pe care le vrei sunt în biblioteca lui privată.

Am simțit că mi se face rău de la stomac.

— Biblioteca privată?

— Toți magiștrii au biblioteci private, a zis Fela simplu. Știu ceva alchimie, așa că am urmărit cărțile cu formule ale lui Mandrag să nu ajungă în mâini greșite. Scribii care cunosc scrijeldică au făcut la fel pentru Kilvin.

— Atunci n-are niciun rost, am zis. În cazul în care Kilvin are toate acele cărți încuiate, nu e nicio șansă să găsesc ce caut.

Fela a zâmbit, clătinând din cap.

— Sistemul nu-i perfect. Doar circa o treime din Arhive sunt catalogate în mod corespunzător. Ce cauți e probabil încă undeva în Stive. Nu trebuie decât s-o găsești.

— Nici măcar n-aș avea nevoie de toată schema, am zis. Dacă știi doar câteva dintre caracterele adecvate, pot face probabil restul.

Ea m-a privit îngrijorată.

— E asta cu adevărat înțelept?

— Înțelepciunea e un lux pe care nu mi-l pot permite, i-am spus. Wil și Sim m-au vegheat deja două nopți. Nu vor putea să doarmă în schimburi în următorii zece ani.

Fela a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Bine. Putem să începem cu cărțile catalogate. Poate că ceea ce ai nevoie a fost inventariat de scribi.

Am adunat câteva zeci de cărți despre scrijeldică și ne-am închis într-un bârlog de lectură de la etajul al patrulea. Apoi am început să trecem prin ele pe rând.

Am început cu speranța că vom găsi o schemă completă pentru gram, dar pe măsură ce orele treceau, speranțele noastre se reduceau. Dacă nu o schemă, poate o descriere a unuia. Poate o trimitere la secvența de caractere utilizate. Numele unui singur caracter. Un pont. Un indiciu. O însemnare. Unele piese de puzzle.

Am închis ultima carte pe care o adusesem în bârlogul de lectură. S-a auzit o bufnitură puternică atunci când paginile i s-au închis.

— Nimic? a întrebat ea obosită.

— Nimic.

Mi-am frecat fața cu ambele mâini.

— M-a cam lăsat norocul.

Fela a ridicat din umeri, strâmbându-se la jumătatea mișcării, apoi și-a întins capul într-o parte ca să scape de nodul din gât.

— Avea sens să începi din locurile cele mai evidente, a zis ea. Dar astea s-ar putea să fie cele pe care scribii le-au terminat de pieptănat pentru Kilvin. Va trebui doar să săpăm mai adânc.

Am auzit sunetul îndepărtat al clopotului din turn și am fost surprins de cât de multe ori a lovit acesta. Fusesse o căutare de peste patru ore.

— Ai pierdut ora, am zis.

— Era doar Geometriei, a zis ea.

— Ești o persoană minunată, am zis. Care e cea mai bună opțiune a noastră acum?

— Un pescuit cu năvodul, lung, lent, prin Stive, a zis ea. Dar va fi ca și cum ai cerne după aur. Zeci de ore, și asta cu noi doi lucrând împreună, astfel ca să nu ni se suprapună eforturile.

— Pot să-i aduc și pe Wil și Sim să ne ajute, am zis.

— Wilem lucrează aici, a zis Fela. Dar Simmon n-a fost niciodată scrib. Probabil doar ne va încurca.

I-am aruncat o privire ciudată.

— Îl știi foarte bine pe Sim?

— Nu foarte, a recunoscut ea. L-am văzut pe-aici.

— Îl subestimezi, am zis. Așa se întâmplă mereu cu toți. Sim e inteligent.

— Toată lumea de-aici e inteligentă, a zis Fela. Și Sim e drăguț, dar...

— Asta e problema, am spus. E drăguț. E delicat, ceea ce oamenii văd ca slăbiciune. Și e vesel, ceea ce oamenii văd ca prostie.

— N-am vrut să spun asta, a zis Fela.

— Știu, am zis frecându-mi fața. Scuze. Am avut niște zile rele. Am crezut că Universitatea va fi diferită de restul lumii, dar e la fel ca peste tot: oameni pompoși, nemernici nepoliticoși ca Ambrose, în timp ce sufletele bune ca Simmon sunt catalogate drept fraiere.

— Tu care ești? a zis Fela cu un zâmbet, începând să așeze cărțile. Ticălos pompos sau suflet bun?

— Voi cerceta mai târziu, am zis. Acum am griji mult mai presante.

CAPITOLUL 26

Încredere

Deși eram destul de sigur că nu Devi era în spatele abuzurilor, trebuia să fiu prost ca să ignor că ea avea sângele meu. Deci, când a devenit clar că fabricarea unui gram avea să solicite mult timp și energie, mi-am dat seama că a venit timpul să-i fac o vizită și să mă asigur că nu ea era răspunzătoare pentru malfezanță.

Era o zi mizerabilă: friguroasă, cu un vânt rece și umed care-mi pătrundea prin haine.

N-aveam mănuși sau pălărie și a trebuit să mă mulțumesc să-mi pun gluga pe cap și să-mi înfășor mâinile în mantie, strângând-o mai tare în jurul umerilor.

Când am traversat Podul de Piatră, mi-a venit un gând nou: poate că cineva a furat sângele meu de la Devi. Asta avea mai mult sens decât orice altceva. Trebuia să mă asigur că sticluta cu sângele meu era în siguranță. Dacă încă îl mai avea și nu era umblat la el, puteam să știu că nu era implicată.

M-am dus către marginea de vest din Imre, unde m-am oprit la o tavernă să cumpăr o bere mică și să mă încălzesc la foc. Apoi am mers prin aleea de-acum familiară și pe scara îngustă din spatele măcelăriei.

În ciuda frigului și a ploii recente, mirosul de grăsime rancedă încă plutea în aer.

Am inspirat adânc și am bătut la ușă.

S-a deschis după un minut, apoi fața lui Devi a apărut în ușa crăpată.

— Salutare, salutare, a zis ea. Ești aici pentru afaceri sau pentru plăcere?

— Mai mult afaceri, am recunoscut.

— Păcat. A deschis ușa larg.

Când am intrat în cameră, m-am împiedicat de prag, împleticindu-mă cu stângăcie spre ea și punându-i mâna pentru scurt timp pe umăr, ca să mă echilibrez.

— Scuze, am zis jenat.

— Arăți ca dracu', a zis ea încuind ușa. Sper că n-ai venit pentru mai mulți bani. Nu le împrumut oamenilor care arată de parcă ar veni după o beție de trei zile.

M-am așezat obosit pe un scaun.

— Ți-am adus cartea înapoi, i-am spus, scoțând-o de sub mantie și punând-o pe birou.

A dat din cap, zâmbind un pic.

— Ce părere ai despre bătrânul Malcaf?

— Uscat. Bățos. Plictisitor.

— Și n-a avut nici poze, a zis ea sec. Dar asta e irelevant.

— Teoriile lui despre percepție ca forță activă sunt interesante, am recunoscut. Dar scrie ca și cum i-ar fi frică de faptul că cineva chiar l-ar putea înțelege.

Devi a dat din cap, cu gura încrețită.

— Cam la asta m-am gândit și eu. S-a întins peste birou și a tras cartea mai aproape de ea. Ce părere ai de capitoul despre propriocepție?

— Părea să argumenteze dintr-o profundă fântână de ignoranță, am spus. Am cunoscut oameni în Clinică cu membrele amputate. Nu cred că Malcaf a cunoscut vreunul.

Am privit-o pentru a vedea un semn de vinovăție, un indiciu că ar fi făcut abuzuri împotriva mea. Dar nu era nimic. Părea perfect normală, veselă și clonțoasă ca de obicei. Dar am crescut printre actori. Știu în cât de multe moduri îți poți ascunde sentimentele adevărate.

Devi s-a încruntat exagerat.

— Pari atât de serios. La ce te gândești?

— Aveam două întrebări, am spus evaziv. Nu aşteptam cu nerăbdare asta. Nu despre Malcaf.

— Aşa am obosit să fiu apreciată pentru intelectul meu! S-a lăsat pe spate şi şi-a întins braţele deasupra capului. Oare când voi fi în stare să-mi găsesc un băiat frumos care să mă vrea doar pentru trupul meu?

S-a întins senzual, dar s-a oprit la jumătatea drumului, aruncându-mi o privire nedumerită.

— Aştept un calambur. De obicei eşti mai rapid de-atât.

I-am zâmbit slab.

— Am multe pe cap. Nu cred că astăzi îmi pot compara inteligenţa cu a ta.

— Nu te-am suspectat niciodată că ai putea să-ţi compari inteligenţa cu a mea, a zis ea. Dar îmi place câte un joc de cuvinte din când în când.

S-a aplecat şi şi-a strâns mâinile deasupra biroului.

— Ce fel de întrebări?

— Ai făcut multă scrijeldică la Universitate?

— Întrebări personale. A ridicat dintr-o sprânceană. Nu, nu m-a interesat. Prea multe prostii pentru gustul meu.

— Nu pari genul de femeie pe care ar deranja-o să facă prostii, am spus, reuşind un zâmbet slab.

— Aşa mai merge, a zis ea aprobator. Ştiam că poţi.

— Pot să presupun că nu ai nicio carte despre scrijeldică avansată? am întrebat. Genul de lucruri nepermise unui re'lar?

Devi a clătinat din cap.

— Nu, dar am nişte texte interesante despre alchimie. Chestii pe care nu le găseşti în preţioasele tale Arhive.

Amărăciunea era grea în vocea ei atunci când a rostit ultimul cuvânt.

Atunci totul s-a legat la mine în cap. Devi n-ar fi fost niciodată atât de neglijentă să lase pe cineva să-mi fure

sângele. Nu l-ar vinde pentru a-l transforma în profit rapid. N-avea nevoie de bani. Nu păstra ranchiună împotriva mea. Dar Devi și-ar fi vândut și mama pentru a intra în Arhive.

— E amuzant că ai adus vorba de alchimie, am spus pe cât de calm posibil. Ai auzit vreodată de ceva numit bob de prune?

— Am auzit, a zis ea cu ușurință. Urât lucru. Cred că am formula.

S-a întors un pic pe scaun, cu fața spre raft.

— Ești interesat s-o vezi?

Fața n-a trădat-o, dar cu suficientă practică oricine își poate controla mimica. Nici limbajul corpului n-a dat-o de gol. A fost doar o foarte mică tensiune în umeri, doar un indiciu de ezitare.

Erau ochii ei. Când am menționat bobul de prune, am văzut o pâlpăire acolo. Nu doar recunoaștere. Vina. Desigur. Îi vânduse formula lui Ambrose.

Și de ce n-ar fi făcut-o? Ambrose era un scrib de rang înalt. O putea strecura în Arhive. La naiba, cu resursele pe care le avea la dispoziție, nici măcar atât n-ar fi trebuit să facă. Toată lumea știa ca Lorren le acorda ocazional acces în Arhive cărturarilor care nu erau membri ai Arcanului, în special când sponsorii lor erau dispuși să deschidă calea cu o donație generoasă. Ambrose cumpăraseră odată un han întreg doar pentru a-mi face în ciudă. Cât de mult ar fi fost dispus să plătească pentru a face rost de sângele meu?

Nu. Wil și Sim aveau dreptate. Ambrose nu era genul care să se murdărească pe mâini, dacă poate evita asta. Mult mai simplu pentru el era s-o angajeze pe Devi să facă munca murdară pentru el. Era oricum exmatriculată. N-avea nimic de pierdut și toate secretele din Arhive de câștigat.

— Nu, mulțumesc, am zis. Nu fac prea multă alchimie.

Am inspirat o dată profund și am decis să sar direct la

subiect.

— Dar trebuie să-mi văd sângele.

Lui Devi i-a înghețat pe față expresia veselă. Buzele îi zâmbeau în continuare, dar ochii îi erau reci.

— Poftim?

Nu era tocmai o întrebare.

— Trebuie să văd sângele pe care l-am lăsat aici la tine, am zis. Trebuie să știi că e în siguranță.

— Mă tem că nu-i posibil.

Zâmbetul îi dispăruse complet și gura i se făcuse o linie subțire, plată.

— Nu așa fac eu afaceri. În plus, crezi că aș fi atât de stupidă să păstrez așa ceva aici?

Am simțit o senzație de gol în stomac, încă nevoind să cred ce aud.

— Putem merge unde îl păstrezi, i-am zis calm. Cineva a făcut malfezanță împotriva mea. Trebuie să mă asigur că nu s-a umblat la el. Asta-i tot.

— De parcă ți-aș arăta pur și simplu unde țin un astfel de lucru, a zis Devi cu sarcasm nimicitor. Te-ai lovit la cap sau ceva?

— Mă tem că trebuie să insist.

— Continuă să te temi, a zis Devi aspru. Continuă să insiști. Pentru mine nu contează.

Ea era. N-avea niciun alt motiv ca să-l ascundă de mine.

— Dacă refuzi să mi-l arăți, voi trage concluzia că mi-ai vândut sângele sau că ți-ai făcut propria momâie din mine pentru un motiv anume, am continuat, încercând să-mi mențin vocea normală și calmă.

Devi s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele cu nonșalanță, în mod deliberat.

— Poți să tragi orice concluzie stupidă vrei. Îți vei vedea sângele doar atunci când îți vei achita datoria la mine și

niciun moment mai devreme.

Am scos o păpușă de ceară de sub mantie și am pus mâna pe birou astfel încât s-o vadă ea.

— Asta sunt eu? a zis ea. Cu șoldurile alea?

Dar cuvintele erau doar coaja de la o glumă, o acțiune din reflex. Tonul ei era plat și furios. Ochii îi erau grei.

Cu cealaltă mână am scos un fir de păr scurt blond-căpșuniu și l-am înfipt în capul păpușii. Devi a dus mâna inconștient la păr, cu o expresie șocată.

— Cineva m-a atacat, am zis. Trebuie să mă asigur că sângele meu e...

În timp ce am menționat sângele meu, i-am văzut ochii pâlpâind către unul dintre sertarele biroului. Degetele ei avusese un mic tic nervos.

I-am întâlnit privirea.

— Nu face asta, am zis cu tristețe.

Mâna lui Devi s-a repezit spre sertar, smucindu-l.

Nu m-am îndoit nicio secundă că în sertar era o momâie pe care o făcuse, reprezentându-mă pe mine. Nu puteam s-o las s-o ia. M-am concentrat și am murmurat o cetluire.

Mâna lui Devi s-a oprit tremurând la jumătatea drumului către sertarul deschis.

Nu i-am făcut nimic care s-o doară. Fără foc, fără durere, nimic din ce-mi făcuse ea mie în ultimele zile. Era doar cetluirea care s-o țină nemișcată.

Când mă oprisem la tavernă să mă încălzesc, luasem un pic de cenușă din vatra lor. Nu era o sursă extraordinară și era mult prea departe de ce-mi doream, dar era mai bine decât nimic. Totuși, o puteam ține așa probabil numai pentru câteva minute, înainte să trag atât de multă căldură de la foc încât s-o sting. Dar ar fi trebui să-mi fie de-ajuns pentru a obține adevărul de la ea și a lua momâia pe care o făcuse.

Ochii lui Devi au devenit sălbatici cât s-a luptat să se

miște.

— Cum îndrăznești? a strigat ea. Cum îndrăznești?

— Tu cum îndrăznești? am răspuns și eu, furios. Nu-mi vine să cred că am avut încredere în tine! Te-am apărât în fața prietenilor mei...

M-am pierdut când inimaginabilul s-a întâmplat. În ciuda cetluirii mele, Devi a început să se miște, mâna ei făcându-și drum încet în sertarul deschis.

M-am concentrat mai tare și mâna lui Devi s-a oprit. Apoi, încet, a început să alunece din nou înainte, dispărând în sertar. Nu-mi venea să cred.

— Crezi că poți să vii aici și să mă ameninți? a zis Devi printre dinți, având pe față o mască de furie. Crezi că eu nu pot să am grijă de mine? Am ajuns re'lar înainte să mă dea afară, măi riglă. Am meritat să ajung. Alarul meu e ca un ocean în furtună.

Mâna ei era acum aproape complet în interiorul sertarului.

Am simțit o sudoare rece și umedă țâșnindu-mi pe frunte și mi-am despicat mintea de încă trei ori. Am murmurat din nou și fiecare bucată de minte a făcut separat o cetluire, concentrându-se s-o țină în continuare nemișcată. Am tras căldură din corpul meu, simțind frigul târându-mi-se prin brațe în timp ce o țineam pe ea. Erau cinci cetluri în total. Limita mea exterioară.

Devi a rămas nemișcată ca piatra și a chicotit adânc în gât, rânjind.

— O, ești foarte bun. Acum aproape cred poveștile despre tine. Dar ce te face să crezi că poți face ceea ce un Elxa Dal n-ar putea? De ce crezi că m-au dat afară? Se temeau că o femeie ar putea ajunge la același nivel cu un magistrul în al doilea ei an.

Transpirația îi făcuse părul deschis la culoare să i se agațe

de frunte. Și-a încheștat dinții, cu fața ei de zână sălbatică de hotărâre. Mâna a început să i se miște din nou.

Apoi, cu o explozie bruscă de mișcare și-a smuls mâna din sertar ca și cum ar fi tras-o dintr-un noroi gros. A ridicat ceva rotund și metalic și l-a pus pe birou, făcând flacăra lămpii să salte și să pâlpâie. Nu era o momâie. Nu era o sticlă cu sângele meu.

— Ticălosule, a zis ea, aproape cântând cuvintele. Crezi că eu nu sunt pregătită pentru așa ceva? Crezi că ești primul care încearcă și profită de mine?

A răsucit partea de sus a sferei de metal cenușiu. S-a auzit un clic distinct și ea a tras mâna încet. În ciuda eforturilor mele, n-am putut s-o țin nemișcată.

Am recunoscut aparatul scos din sertar. Îl studiasem cu Manet în ultimul semestru. Kilvin numise asta acceleratoare exoterme de sine-stătătoare, dar toată lumea le zicea încălzitoare de buzunar sau sărântoci.

Funcționau cu kerosen sau naftalină sau zahăr. Odată activat, un sărântoc ardea în interior combustibil, revărsându-l sub formă de căldură, asemenea unei forje, pentru circa cinci minute. Apoi trebuia să fie dezmembrat, curățat și reumplut. Era murdar și periculos și avea tendința de a se strica ușor, din cauza încălzirii și răcirii rapide. Dar pentru o perioadă scurtă îi dădea unui simpatist o anumită cantitate de energie din foc.

M-am coborât în Inima de Piatră și am mai scindat o bucată din mintea mea, murmurând cetluirea. Apoi am încercat și o a șaptea și am eșuat. Eram obosit și rănit. Frigul îmi supsese brațele, și trecusem prin atâtea în ultimele zile. Dar mi-am încheștat dinții și m-am forțat să murmur încet cuvintele.

Devi nici măcar nu părea să observe cea de-a șasea cetluire. Mișcându-se încet ca limba unui ceas, ea își trăsese

un fir liber din mânecă. Sărântocul a gemut, a scârțâit metalic și căldura a început să se rostogolească prin el în valuri sclipitoare.

— N-am o legătură cumsecade cu tine acum, a zis Devi, mutând încet cu mâna firul înapoi, spre sărântoc. Dar dacă nu-ți retragi cetluirea, îl voi folosi pentru a arde orice urmă de îmbrăcăminte de pe corpul tău și voi zâmbi în timp ce tu vei țipa.

E ciudat ce gânduri îți fulgeră prin cap în astfel de situații. Primul lucru la care m-am gândit nu fusese că voi fi ars oribil. Ci că mantia pe care mi-o dăduse Fela se va strica și că voi rămâne cu doar două cămăși.

Privirea mi-a țâșnit pe biroul lui Devi, unde smalțul deja începuse să facă bășici într-un inel în jurul sărântocului. Puteam să simt căldura radiindu-mi pe față.

Știu când sunt bătut. Am rupt cetluirea, mintea mea adunându-se din nou laolaltă.

Devi și-a rotit umerii.

— Las-o, a zis ea.

Am deschis mâna și păpușa de ceară s-a răsturnat ca beată pe birou. Am stat cu mâinile în poală și am rămas foarte liniștit, nedorind s-o sperii sau s-o ameninț în vreun fel.

Devi s-a ridicat și s-a aplecat peste birou. A întins o mână și a trecut-o prin părul meu, apoi a făcut-o pumn, smulgând câteva fire. Am țipat fără să vreau.

Așezându-se înapoi, Devi a luat păpușa și a înlocuit părul ei cu mai multe fire dintr-al meu. A murmurat o cetluire.

— Devi, nu înțelegi, am zis. Am nevoie doar să...

Când o legasem pe Devi, mă concentrasem pe brațe și picioare. E cel mai eficient mod de a împiedica pe cineva. Am lucrat cu căldură limitată și nu mi-am putut irosi energia pe altceva.

Dar Devi avea căldură disponibilă chiar acum și cetluirea ei făcea să fiu prins ca într-o menghină de fier. Nu mi-am putut mișca brațele și picioarele, maxilarul sau limba. Abia puteam să respir, luând doar mici guri de aer superficiale, care nici nu-mi mișcau pieptul. A fost oribil, ca și cum aș fi avut mâna cuiva în jurul inimii.

— Am avut încredere în tine.

Vocea lui Devi era scăzută și aspră, ca a unui bun chirurg de dinți care vede amputându-se un picior.

— Am avut încredere în tine.

Mi-a aruncat o privire în care era furie pură și dezgust.

— De fapt, a venit cineva aici ca să-ți cumpere sângele. Pe cincizeci și cinci de talanți. L-am alungat. Am negat chiar că te cunosc, fiindcă noi doi aveam o relație de afaceri. Eu m-am ținut de înțelegerea pe care am făcut-o.

— Cine? am vrut să strig.

Dar n-am putut să scot decât un sunet nearticulat, huuu huuu.

Devi s-a uitat la păpușa de ceară pe care o ținea, apoi la sărăntocul cu inelul întunecat carbonizat de pe biroul ei.

— Relația noastră de afaceri s-a încheiat acum, a zis ea sever. Îți cer să-mi plătești datoria. Ai termen până la sfârșitul semestrului să-mi dai banii. Nouă talanți. Dacă întârzii o jumătate de respirație, îți vând sângele pentru a-mi recupera investiția și mă spăl pe mâini de tine.

M-a privit cu răceală.

— Asta e mai mult decât meriți. Încă am sângele tău. Dacă te duci la magistrii de la Universitate sau la poliția din Imre, se termină prost pentru tine.

De pe biroul ei se înălța acum fum și Devi a dus mâna să pună momâia peste metalul încins al sărăntocului.

A murmurat și eu am simțit un val de căldură străbătându-mi tot corpul. Am simțit exact aceeași febră

bruscă care mă afectase în ultimele zile.

— Când am să desfac această cetluire, vei spune „Am înțeles, Devi.” Apoi, vei pleca. La finalul termenului, vei trimite pe cineva cu banii datorăți. Să nu vii tu. Nu vreau să te mai văd.

Devi s-a uitat la mine cu un asemenea dispreț, că-mi vine să mă pitesc și acum amintindu-mi. Apoi, m-a scuipat, pete mici de salivă lovind sărăntocul și şuierând, transformate în abur.

— Dacă te zăresc din nou, fie și cu coada ochiului, se termină prost pentru tine.

A ridicat momâia de ceară deasupra capului, apoi a trântit-o brusc pe birou, turtind-o. Dacă aş fi fost capabil să mă eschivez sau să strig de spaimă, aş fi făcut-o.

Momâia s-a spulberat, cu brațele și picioarele rupte, cu capul rostogolindu-se pe birou și apoi pe podea. Am simțit un impact brusc, neplăcut, ca și cum aş fi căzut câțiva metri și aş fi aterizat pe o podea de piatră. A fost uimitor, dar nici pe departe la fel de rău cum ar fi putut fi. În mijlocul terorii, o părticică din mine se mira de precizia și controlul ei.

Cetluirea s-a dezlegat și am respirat adânc.

— Am înțeles, Devi, am spus. Dar poate...

— Ieși! a strigat ea.

Am ieșit. Mi-ar plăcea să spun că a fost o ieșire demnă, dar n-ar fi adevărat.

CAPITOLUL 27

Presiune

Wil și Sim mă așteptau în spatele hanului lui Cinzeacă. Am adus două câni cu bere și o tavă încărcată cu pâine proaspătă, brânză și unt, fructe și boluri cu supă fierbinte, pline cu carne și napi.

Wilem și-a frecat un ochi cu palma. Părea puțin ofilit sub aspectul lui întunecat de cealdiz, dar în rest nu arăta cu mult mai rău, date fiind cele trei nopți de somn scurt.

— Cu ce ocazie?

— Vreau doar să vă ajut să vă păstrați energia, am zis.

— Ți-am luat-o înainte, a zis Sim. Am tras un pui de somn revigorant în timpul prelegerii mele de sublimare. Ochii lui erau cam întunecați pe margini, dar nu cu mult mai rău decât s-ar fi frecat.

Wilem a început să-și umple cu vârf farfuria.

— Ai spus că ai vești. Ce fel de vești?

— Amestecate, am zis. Pe care le vreți prima dată, pe cele bune sau pe cele rele?

— Veștile rele primele, a zis Simmon.

— Kilvin nu vrea să-mi dea planurile de care am nevoie pentru a-mi face propriul gram. Este implicată scrijeldica. Caractere pentru sânge, oase și altele. Crede că sunt prea periculoase pentru a fi predate unui re'lar.

Simmon a privit curios.

— Ți-a spus și de ce?

— Nu, am recunoscut. Dar pot să ghicesc. Le-aș putea folosi pentru a face tot felul de lucruri neplăcute. Cum ar fi un disc mic de metal cu o gaură în el. Pe care, dacă pui o picătură din sângele cuiva pe el, îl poți folosi pentru a-l arde

de viu.

— Dumnezeule, cât de groaznic, a zis Sim, lăsând lingura jos. Tu ai avut vreodată și gânduri frumoase?

— Oricine din Arcanum ar putea să facă asta cu magie simpatetică de bază, a punctat Wilem.

— Există o diferență mare, am zis. Odată ce am făcut acel aparat, l-ar putea folosi oricine. Din nou și din nou.

— E o nebunie, a zis Simmon. De ce ar face cineva așa ceva?

— Pentru bani, a zis Wilem cu tristețe. Oamenii fac tot timpul lucruri stupide pentru bani.

Mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Cum ar fi să se împrumute de la gatesorii însetați de sânge.

— Ceea ce-mi amintește de a doua serie de vești, am spus incomodat. M-am confruntat cu Devi.

— Singur? a zis Simmon. Ești prost?

— Da, am spus. Dar nu din motivele pe care le crezi tu. Lucrurile au devenit neplăcute, dar acum știu că nu era ea răspunzătoare pentru atacuri.

Wilem s-a încruntat.

— Dacă nu ea, atunci cine?

— Un singur lucru are sens, am spus. E Ambrose la mijloc.

Wil a clătinat din cap.

— Am trecut deja prin asta. Ambrose n-ar risca niciodată. El...

Am ridicat o mână să-l opresc.

— N-ar risca niciodată violența împotriva mea, am fost de acord. Dar nu cred că știa pe cine atacă.

Wilem a închis gura și a privit atent.

Am continuat.

— Ia gândiți-vă. Dacă Ambrose suspecta că am fost eu, m-

ar fi acuzat în fața magiștrilor. A mai făcut-o.

Mi-am frecat brațul rănit.

— Mi-ar descoperi leziunile și aș fi prins.

Wil a privit în jos la masă.

— Kraem, a zis el. Are sens. Ar putea să bănuiască faptul că ai angajat un hoț, dar nu că ai intrat tu. El n-ar face niciodată așa ceva.

Am dat din cap.

— Probabil încearcă să-l găsească pe cel care a pătruns în apartamentul lui. Sau doar să se răzbune puțin. Asta explică de ce atacurile au devenit mai puternice. Probabil crede că hoțul a fugit în Imre sau în Bobcatran.

— Trebuie să mergem să le spunem asta magiștrilor, a zis Simmon. Ei pot să-i caute prin apartament în seara asta. Va fi exmatriculat pentru asta și biciuit.

Un zâmbet larg, vicios i s-a răspândit pe față.

— Dumnezeuule, aș da zece talanți ca să țin eu biciul.

Am chicotit la tonul lui însetat de sânge. Era nevoie de mult pentru a scoate la iveală partea rea din Sim, dar odată ce ai făcut-o, nu mai era cale de-ntors.

— Nu putem, Sim.

Sim m-a privit cu neîncredere pură.

— Nu poți vorbi serios. Nu poate să scape cu asta.

— În primul rând, aș fi dat afară fiindcă am intrat în apartamentul lui. Comportament nepotrivit.

— Nu te vor da afară pentru asta, a zis Sim, dar vocea lui era departe de a fi sigură.

— Nu sunt dispus să-mi asum riscul, am zis. Hemme mă urăște. Brandeur urmează ordinele lui Hemme. Încă sunt în cărțile proaste ale lui Lorren.

— Și cumva încă găsește puterea de a face un joc de cuvinte, a murmurat Wilem.

— Sunt trei voturi împotriva mea dintr-un foc.

— Cred că nu-i dai suficient credit lui Lorren, a zis Wilem. Dar ai dreptate. Te-ar exmatricula. Dacă nu pentru alt motiv, ar face-o pentru a netezi lucrurile cu Baronul Makar.

Sim s-a uitat la Wilem.

— Chiar crezi asta?

Wil a dat din cap.

— E posibil chiar să nu-l dea afară pe Ambrose, a zis el aspru. E preferatul lui Hemme, și magiștrii știu ce probleme ar putea face tatăl lui Universității.

Wil a pufnit.

— Gândiți-vă ce probleme ar putea face Ambrose atunci când va moșteni.

Wilem și-a coborât ochii și a clătinat din cap.

— Sunt de acord cu Kvothe aici, Sim.

Simmon a oftat lung, obosit.

— Minunat, a zis el.

Apoi s-a uitat la mine cu ochii îngustați.

— Ți-am spus, a zis el. Ți-am spus de la-nceput să-l lași în pace pe Ambrose. Să intri într-o luptă cu el e ca și cum ai călca într-o capcană de urs.

— O capcană de urs? am zis gânditor.

A dat din cap ferm.

— Piciorul intră destul de ușor, dar niciodată nu-l mai scoți. O capcană de urs, am repetat. Exact de așa ceva am nevoie.

Wilem a chicotit întunecat.

— Vorbesc serios, am zis. De unde pot să iau o capcană de urs?

Wil și Sim s-au uitat la mine ciudat și eu am decis să nu-mi forțez norocul.

— Glumesc, am mințit, nedorind să complic lucrurile mai rău. Pot să găsesc una și singur.

— Trebuie să ne asigurăm că Ambrose e de vină, a spus

Wilem.

Am dat din cap.

— Dacă se încuie în apartament în următoarele câteva dați când sunt atacat, ar trebui să fie suficient de evident.

Conversația s-a întrerupt un pic și timp de câteva minute am mâncat în liniște, fiecare dintre noi cufundat în propriile gânduri.

— Bine, a zis Simmon, părând a fi ajuns la unele concluzii. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat. Încă ai nevoie de un gram. Corect?

S-a uitat la Wil, care a dat din cap, apoi din nou la mine.

— Acum grăbește-te cu veștile bune înainte de a mă sinucide.

Am zâmbit.

— Fela a fost de acord să mă ajute să caut schema în Arhive.

Am făcut semn spre ei.

— Dacă voi doi vreți să ne ajutați, veți avea parte de ore lungi și istovitoare în vecinătatea celei mai frumoase femei de pe această parte a râului Omethi.

— Aș putea să-mi fac ceva timp, a zis Wilem relaxat.

Simmon a zâmbit.

Așa a început căutarea noastră în Arhive.

Surprinzător, la început a fost distractiv, aproape ca un joc. Tuspatru ne-am împrăștiat în diferite secțiuni ale Arhivelor, apoi ne-am întors și am cercetat amănunțit prin cărți ca un grup. Am petrecut ore vorbind și glumind, bucurându-ne de provocare și de compania celorlalți.

Dar când orele s-au transformat în zile de căutare zadarnice, exaltarea a dispărut, lăsând loc doar unei hotărâri sumbre.

Wil și Sim au continuat să mă păzească noaptea,

protejându-mă cu Alarul lor. Noapte după noapte au dormit mai puțin, ceea ce i-a făcut să devină ursuzi și iritați. Mi-am redus somnul la cinci ore pe noapte, pentru a le ușura misiunea.

În condiții obișnuite, cinci ore de somn mi-ar fi fost de ajuns, dar încă mă mai recuperam în urma rănilor. Și, mai mult, trebuia să mențin constant Alarul care mă ținea în siguranță. A fost obositor psihic.

În a treia zi de căutări, am ațipit în timp ce învățam la metalurgie. Am ațipit doar pentru o jumătate de minut înainte să-mi atârne capul, trezindu-mă speriat. Dar frica rece m-a urmărit apoi tot restul zilei. Dacă Ambrose ar fi atacat în acel moment, aș fi putut fi ucis.

Deci, chiar dacă nu-mi puteam permite, am băgat mâna în traista tot mai subțiată, pentru a-mi cumpăra cafea. Multe dintre hanurile și cafenelele din apropierea Universității se alimentau pentru gusturile nobililor, așa că era disponibilă, dar cafeaua nu era niciodată ieftină. Nalrutul era mai puțin costisitor, dar avea efecte secundare mai dure, pe care nu voiam să le risc.

Între reprizele de cercetare, ni s-au confirmat bănuielile că Ambrose era răspunzător de atacuri. În acest sens, dacă nu altceva, am avut noroc. Wil l-a urmărit pe Ambrose revenind în cameră după cursul lui de retorică și în același timp am fost nevoit să-mi opresc frisoanele cetluirii. Fela l-a privit terminând un prânz târziu și revenind în apartamentul lui și un sfert de oră mai târziu am simțit un ghimpe de căldură de transpirație de-a lungul spatelui și al brațelor.

Mai târziu în acea seară l-am privit întorcându-se în apartamentul lui de la Poneiul de Aur, după ce trecuse pe la Arhive. Nu mult timp după, am simțit o presiune slabă în ambii umeri, care mi-a dat de înțeles că a încercat să mă înjunghie. După episodul cu umerii au urmat alte câteva

împunsături, într-o zonă mult mai personală.

Wil și Sim au fost de acord că astea nu puteau fi coincidențe: Ambrose era la mijloc. Vestea cea bună era că, indiferent ce folosea Ambrose împotriva mea, îl ținea în apartamentul lui.

CAPITOLUL 28

Aprindere

Atacurile n-au fost deosebit de frecvente, dar au venit fără niciun avertisment.

În a cincea zi după ce am început căutarea schemei, când Ambrose trebuie să se fi simțit din cale-afară enervat sau plictisit, au fost opt: unul m-a trezit în camera lui Wilem, două au fost în timpul prânzului, două în timp ce studiam fizionomia la Clinică, apoi trei în succesiune rapidă în timp ce lucram cu fier în Partizanat.

A doua zi n-au fost atacuri deloc. În unele feluri, era mai rău. Nimic altceva decât ore de așteptare ca și celălalt pantof să cadă.

Așa că am învățat să mențin un Alar tare, de fier, în timp ce mâncam și făceam baie, precum și când participam la cursuri și discutam cu profesorii și cu prietenii mei. L-am menținut chiar și în timpul duelurilor de la Simpatetică Avansată.

În a șaptea zi de căutare a noastră, această distragere și epuizarea mea generală au condus la prima mea înfrângere de către doi dintre colegii mei, care mi-au pus capăt șirului perfect de dueluri câștigate.

Aș putea spune că am fost prea obosit ca să-mi pese, dar asta n-ar fi în întregime adevărat.

•••

În ziua a noua de căutare, Wilem, Simmon și cu mine pieptănam cărți în bârlogul nostru de lectură, când ușa s-a deschis și a intrat Fela.

Aducea o singură carte, în loc de obișnuitul braț plin. Respira agitat.

— Am găsit, a zis ea cu ochii luminoși. Vocea atât de entuziasmată îi era aproape fioroasă. Am găsit un exemplar.

A împins cartea către noi, așa că am putut citi frunza de aur de pe pielea groasă a cotorului: *Facci-am Scrivani Moen*.

Învățasem despre Scrivani la începutul căutării noastre. Era o vastă colecție de scheme, a unui artizan magic mort de mult, numit Surthur. Douăsprezece volume groase de diagrame și descrieri detaliate. Când am găsit indexul, am crezut că era aproape terminată căutarea, fiindcă era enunțat: Diagrame detaliate pentru construirea a cinci grame minunate, dovedite ca cele mai eficiente în prevenirea simpateticii malefice. Locul de amplasare: volumul IX, pagina 82.

Depistaserăm opt versiuni ale Scrivanilor în Arhive, dar nu găsiserăm niciodată tot setul. Volumele VII, IX și XI lipseau de fiecare dată, ascunse, fără îndoială, în biblioteca privată a lui Kilvin.

Ne-am petrecut două zile întregi înainte de a renunța în final la Scrivani. Dar acum Fela găsisese nu doar o piesă a puzzle-ului, ci totul.

— E ce ne trebuie? a întrebat Simmon, cu un amestec de entuziasm și neîncredere în voce.

Fela și-a îndepărtat încet mâna de pe coperta inferioară, dezvăluind înscrisul auriu luminos: IX.

Am sărit de pe scaun, aproape răsturnându-l în graba mea de a ajunge la ea. Dar ea a zâmbit și a ridicat cartea cea mare deasupra capului.

— Întâi trebuie să-mi promiți că dai o cină, a zis ea.

Am râs și m-am întins după carte.

— Cum terminăm, vă duc pe toți la cină.

Ea a oftat.

— Și trebuie să-mi spui că sunt cel mai bun scrib care a existat vreodată.

— Ești cel mai bun scrib care a existat vreodată, am spus. Ești de două ori mai bună decât ar putea fi Wil vreodată, chiar dacă el ar avea o duzină de mâini și o sută de ochi în plus.

— Iac!

Mi-a dat cartea.

— Ia-o!

M-am grăbit către masă și am deschis cartea.

— Lipsesc pagini sau ceva de genul ăsta, i-a zis Simmon cu o voce scăzută lui Wil. Nu poate fi așa ușor, după tot acest timp. Știu că ceva ne va înțepa roata.

M-am oprit de la întorsul paginilor și m-am frecat la ochi. M-am uitat sașiu la scris.

— Știam eu, a zis Sim, dând scaunul în spate pe două picioare și acoperindu-și ochii obosiți cu mâinile. Lasă-mă să ghicesc, are putregai cenușiu. Sau viermele cărților, sau pe amândouă.

Fela s-a apropiat și s-a uitat peste umărul meu.

— O, nu! a zis ea trist. Nici măcar nu mă uit. Eram atât de entuziasmată. S-a uitat la noi. Știe vreunul dintre voi să citească în vintica veche?

— Am citit pășăreasca ciripită pe care voi, oamenii, o numiți aturană, a zis Wilem acru. Mă consider suficient de poliglot.

— Numai o spoială, am spus. Câteva zeci de cuvinte.

— Eu știu, a zis Sim.

— Serios?

Am simțit cum speranța îmi crește din nou în piept.

— Când ai învățat?

Sim și-a răsturnat scaunul pe podea venind să se uite la carte.

— În primul meu semestru ca E'lir am auzit niște poezii în vintica veche. Am studiat-o timp de trei semestre cu

Cancelarul.

— Eu n-am avut niciodată aplecare spre poezie, am spus.

— Pierderea ta, a zis Sim absent, în timp ce întorcea câteva pagini. Poeziile în vintica veche sunt răsunătoare. Te dăreamă.

— În ce metru sunt? l-am întrebat, curios fără să vreau.

— Nu ştiu nimic despre metru, a zis Simmon distrat, în timp ce îşi plimba un deget în jos pe pagina din faţa lui. E așa:

Căutat-am în Scrivani scrierea lui Surthur

*De mult pierdut în registrul tuturor speranțelor ce-au cusur.
Cu toate astea, rapid găsit-am grație prieteniei aducătoare de
carte,*

*Îmbujorată-a devenit vânătoreasa Fela, care a roșit găsind
Cu pieptul nemișcat de respirație, cu sângele fierbând
înroșindu-i obrazul cu roșia floare de frumusețe.*

— Cam așa ceva, a zis Simmon absent, cercetând în continuare paginile în fața lui.

Am văzut-o pe Fela întorcând capul să se uite la Simmon, aproape ca și cum ar fi fost surprinsă să-l vadă stând acolo.

Nu, era ca și cum până în acel moment el ar fi fost pentru ea doar o piesă de mobilier. Dar, de data asta, când s-a uitat la el, l-a văzut așa cum era. Părul nisipiu, linia maxilarului său, lățimea umerilor sub cămașă. De data asta, când l-a privit, chiar l-a văzut.

Dați-mi voie să spun asta. A meritat tot timpul îngrozitor, enervant, petrecut căutând în Arhive doar ca să văd întâmplându-se asta. A meritat sângele și frica de moarte ca s-o văd îndrăgostindu-se de el. Doar un pic. Doar prima pâlpăire slabă de iubire, atât de slabă încât pesemne nici ea

însăși n-o observase. N-a fost dramatic, ca un fulger urmat de tunet. A fost mai mult ca atunci când cremenea lovește oțelul și scânteile dispar aproape prea repede pentru a le vedea. Totuși, tu știi că sunt acolo, deși nu vezi focul.

— Cine ți-a citit ție poezii în vintica veche? a întrebat Wil.

Fela a clipit și s-a întors la carte.

— Păpușă, a zis Sim. Prima dată când l-am întâlnit.

— Păpușă!

Wil arăta ca și cum voia să-și smulgă părul din cap.

— Dumnezeu să mă bată, de ce n-am mers la el pentru asta? Dacă există o traducere în aturană a acestei cărți, el va ști unde este!

— M-am gândit la asta de o sută de ori în ultimele zile, a zis Simmon. Dar el nu se simte prea bine în ultima vreme. N-ar fi de prea mare ajutor.

— Și Păpușă știe ce e pe lista restrânsă, a zis Fela. Mă îndoiesc să fi dat peste ceva de genul ăsta.

— Toată lumea îl cunoaște pe acest Păpușă, numai eu nu? am întrebat.

— Scribii îl cunosc, a zis Wilem.

— Cred că pot pune cap la cap cea mai mare parte a acesteia, a zis Simmon, întorcându-se să se uite în direcția mea. Diagrama asta are vreun sens pentru tine? Pentru mine e un nonsens perfect.

— Astea sunt caractere, i-am arătat. Clar ca lumina zilei. Iar astea sunt simboluri metalurgice.

M-am uitat mai aproape.

— Restul... Nu știu. Poate abrevieri. Probabil le vom rezolva din mers.

Am zâmbit și m-am întors către Fela.

— Felicitări, încă ești cel mai bun scrib care a existat vreodată.

Cu ajutorul lui Simmon, mi-a luat două zile să descifrez schemele din Scrivani. Sau mai degrabă ne-a luat o zi să descifrăm și o zi să ne verificăm munca de două-trei ori.

După ce am aflat cum să-mi construiesc gramul, am început să joc un fel ciudat de-a v-ați ascunselea cu Ambrose. Aveam nevoie de toată concentrarea cât timp lucram la scrijeldică pentru gram. Asta însemna să las garda jos. Deci, am putut lucra la gram numai când am fost sigur că Ambrose era ocupat cu altceva.

Gramul era o treabă delicată, gravură mărunță, fără nicio marjă de eroare. Și n-a ajutat faptul că am fost nevoit să fur timp pe bucățele. O jumătate de oră în timp ce Ambrose bea cafea cu o femeie tânără într-o cafenea publică. Patruzeci de minute când participa la o prelegere de logică simbolică. O oră și jumătate în timp ce lucra la recepție în Arhive.

Când nu puteam să lucrez la gram, lucram la proiectul meu pentru acasă. În unele privințe, fusesem norocos că Kilvin mă provocase să fac ceva demn de un re'lar. Îmi oferise o scuză perfectă pentru timpul petrecut în Partizanat.

Restul de timp l-am petrecut lenevind în sala comună de la Poneiul de Aur. Fusesem nevoit să devin client obișnuit acolo. Așa, lucrurile păreau mai puțin suspecte.

CAPITOLUL 29

Furt

În fiecare noapte mă retrăgeam în cămăruța mea din mansarda lui Cinzeacă. Apoi încuiam ușa, urcam pe fereastră și intram fie în camera lui Wil, fie în cea a lui Sim, în funcție de cine mă păzea primul în noaptea respectivă.

Rea cum era situația, știam că va deveni infinit mai rea dacă Ambrose își va da seama că eu am fost cel care a intrat în camerele sale. Până mi se vindecau leziunile, acestea erau mai mult decât suficiente pentru a mă incrimina. Așa că am lucrat din greu pentru a menține aparența că totul e-n regulă.

Deși era atât de târziu în noapte, am pătruns în hanul lui Cinzeacă cu toată vigoarea vioaie a unui șchiop. Am făcut o încercare slabă de a purta o discuție banală cu noua servitoare a lui Cinzeacă, apoi am luat o jumătate de felie de pâine și am dispărut în sus pe scări.

Un minut mai târziu eram înapoi în berărie. Eram acoperit într-o sudoare de panică, îmi simțeam inima bătându-mi în urechi.

Fata și-a ridicat privirea.

— Deci, te-ai răzgândit în legătură cu băutura? a zâmbit.

Am scuturat din cap așa de repede, că părul mi-a biciuit fața.

— Mi-am lăsat lăuta aici noaptea trecută, după ce am terminat de cântat? am întrebat frenetic.

A clătinat din cap.

— Ai plecat cu ea, la fel ca de obicei. Îți amintești că te-am întrebat dacă nu vrei o bucată de sfoară ca să legi cutia?

M-am repezit înapoi pe scări, rapid ca un pește. Apoi,

eram din nou jos în mai puțin de un minut.

— Ești sigură? am întrebat, respirând greu. Vrei să te uiți în spatele barului, ca să fim siguri?

S-a uitat, dar lăuta nu era acolo. Nu era nici în cămară. Nici în bucătărie. Am urcat scările și am deschis ușa cămăruței mele. Nu erau multe locuri în care s-ar fi potrivit o cutie de lăută într-o cameră de dimensiunea aia. Nu era sub pat.

Nu era sprijinită pe peretele de lângă biroul meu mic. Nu era în spatele ușii.

Cutia de la lăută era prea mare pentru a încăpea în cufărul vechi de la piciorul patului. Dar m-am uitat oricum. Nu era în cufăr. M-am uitat din nou sub pat, doar pentru a fi sigur. Nu era sub pat.

Apoi m-am uitat la fereastră. La zăvorul simplu pe care-l păstram bine uns cu ulei, ca să-l pot deschide stând pe acoperișul de afară.

M-am uitat din nou după ușă. Lăuta nu era după ușă. Apoi m-am așezat pe pat. Dacă aș fi fost obosit înainte, atunci acum eram cu totul altfel. Mă simțeam de parcă eram făcut din hârtie umedă. Simțeam că abia mai puteam respira, ca și cum cineva mi-ar fi furat inima din piept.

CAPITOLUL 30

Mai mult decât sarea

— Astăzi vom vorbi despre lucruri despre care nu se poate vorbi, a zis Elodin deschis. Concret, vom discuta de ce unele lucruri nu pot fi discutate.

Am oftat și am lăsat jos creionul. În fiecare zi speram că acest curs avea să fie unul în care Elodin ne va învăța totuși ceva. În fiecare zi îmi adusesem o carte cu coperti groase și una dintre puținele mele foi prețioase de hârtie, gata să profit de un moment de claritate. În fiecare zi o parte din mine aștepta ca Elodin să râdă și să admită că doar ne-a testat tăria de caracter cu nonsensurile lui fără sfârșit.

Și în fiecare zi eram dezamăgit.

— Majoritatea lucrurilor importante nu pot fi spuse pur și simplu, a zis Elodin. Nu în mod explicit. Ele pot fi numai sugerate.

S-a uitat la mâna lui de studenți din sala de curs, de altfel goală.

— Numiți ceva care nu poate fi explicat.

A arătat către Uresh.

— Spune.

Uresh s-a gândit un moment.

— Umorul. Dacă explici o glumă, nu mai e glumă.

Elodin a dat din cap, apoi i-a făcut semn lui Fenton.

— Glăsuirea? a întrebat Fenton.

— Țsta e un răspuns ieftin, Re'lar, a spus Elodin cu o urmă de reproș. Dar ai anticipat corect tema seminarului meu, așa că îl voi accepta.

A arătat către mine.

— Nimic nu poate fi de neexplicat, i-am spus ferm. Dacă

ceva poate fi înțeles, poate fi și explicat. Cineva ar putea să nu fie în măsură să explice corect. Dar asta înseamnă doar că-i e greu, nu că-i e imposibil.

Elodin a ridicat un deget.

— Nu e greu sau imposibil. E pur și simplu inutil. Unele lucruri pot fi doar deduse. Mi-a zâmbit furios. Apropo, răspunsul tău ar fi trebuit să fie „muzica”.

— Muzica se explică prin ea însăși, am spus. E drumul și e harta care arată drumul. E suma lor.

— Dar poți explica cum funcționează muzica? a întrebat Elodin.

— Desigur, am zis, deși nu eram sigur de niciunul de astfel de lucruri.

— Poți să explici cum funcționează muzica fără a utiliza muzica?

M-a lăsat fără cuvinte. În timp ce încercam să mă gândesc la un răspuns, Elodin s-a întors către Fela.

— Iubirea? a întrebat ea.

Elodin a ridicat o sprânceană ca și cum ar fi fost ușor scandalizat, apoi a dat din cap aprobator.

— Stați o clipă, am spus. N-am terminat. Nu știu dacă aș putea explica muzica fără s-o utilizez, dar nu asta contează. Asta nu e explicația, e traducerea.

Fața lui Elodin s-a luminat.

— Exact! a zis el. Traducerea. Toate cunoașterea explicită e traducerea cunoștințelor și toate traducerile sunt imperfecte.

— Deci, toată cunoașterea explicită e imperfectă? am întrebat. Spuneți-i Magistrului Brandeur că geometria e subiectivă. Mi-ar plăcea să fiu martor la această discuție.

— Nu toată cunoașterea, a admis Elodin. Dar cea mai mare parte.

— Demonstrați-ne, am zis.

— Nu se poate dovedi nonexistența, a intervenit Uresh într-un mod direct.

Părea exasperat.

— Logică greșită.

Am scrâșnit din dinți la asta. Era logică greșită. N-aș fi făcut niciodată această greșeală dacă aș fi fost mai odihnit.

— Demonstrați-ne asta, atunci, am spus.

— Bine, bine.

Elodin a mers în locul în care stătea Fela.

— Vom folosi exemplul Felei.

A luat-o de mână și a făcut-o să se ridice în picioare, făcându-mi semn să-i urmez.

M-am ridicat și eu, fără tragere de inimă, în picioare și Elodin ne-a așezat față-n față, cu profilul spre clasă.

— Avem aici doi tineri minunați, a zis el. Ochii lor s-au întâlnit peste bănci.

Elodin m-a împins de umăr și am ajuns cu jumătate de pas mai în față.

— El spune „Bună”. Ea spune „Bună.” Ea zâmbește. El se mută neliniștit de pe un picior pe altul.

M-am oprit să mai fac asta și s-a auzit un murmur slab de râs dinspre ceilalți.

— E ceva efemer în aer, a spus Elodin, mutându-se în spatele Felei.

I-a pus mâinile pe umeri, întinzându-se aproape de urechea ei.

— Îi iubește formele, a zis el încet. E curioasă în legătură cu forma gurii lui. Se întreabă dacă ar putea fi el Acela, dacă și-ar putea deschide cămăruțele secrete ale inimii pentru el.

Fela și-a coborât privirea, cu obrajii de un roșu aprins.

Elodin a venit să stea în spatele meu.

— Kvothe se uită la ea și pentru prima oară înțelege impulsul care i-a făcut pe oameni să picteze prima dată. Să

sculpteze. Să cânte.

Ne-a dat ocol din nou, în cele din urmă stând în picioare între noi, ca un preot gata să officieze o nuntă.

— Există între ei ceva fragil și delicat. Amândoi pot simți. Ca electricitatea în aer. Slab ca și cum ar fi înghețat.

M-a privit fix în față. Ochii lui negri erau serioși.

— Acum. Ce faci?

M-am uitat la el pierdut cu totul. Dacă exista ceva pe care să-l știu mai puțin decât glăsurile, asta era să curtez femeile.

— Există trei căi aici, a zis Elodin către clasă.

A ridicat un deget.

— Primul. Tinerii noștri iubăreți pot încerca să exprime ceea ce simt. Ei pot încerca să cânte piesa pe jumătate auzită cântată de inimile lor.

Elodin a făcut o pauză de efect.

— Asta e calea prostului cinstit și va merge prost. Ce e între voi e prea sfios pentru a vorbi despre asta. E o scânteie atât de slabă, încât chiar și cea mai atentă respirație o poate stinge. Magistrul Elodin a clătinat din cap. Chiar dacă ești deștept și te pricepi la cuvinte, ești mototol în privința asta. Fiindcă în timp ce gurile voastre ar putea vorbi aceeași limbă, inimile voastre n-o fac.

S-a uitat la mine cu atenție.

— E o problemă de traducere.

Elodin a ridicat două degete.

— A doua cale este mult mai atentă. Vorbiți de lucruri mărunte. Vreme. Un joc familiar. Vă puteți petrece timpul împreună. Vă țineți de mâini. Astfel, veți învăța încet sensurile ascunse ale cuvintelor celuilalt. În acest fel, atunci când va veni momentul veți putea folosi cuvintele cu sens subtil, astfel încât să fie înțelese de ambele părți.

Elodin a făcut un gest larg spre mine.

— Apoi, există a treia cale. Calea lui Kvothe.

A venit cu pași mari să stea umăr la umăr cu mine, față în față cu Fela.

— Tu simți ceva între voi. Ceva minunat și delicat.

A oftat romantic, bolnav de iubire.

— Și pentru că vrei certitudine în toate, te decizi să forțezi problema. Alegi cel mai scurt traseu. Cel mai simplu e cel mai bun, te gândești.

Elodin și-a întins mâinile și a făcut propuneri sălbatice în direcția Felei.

— Deci te-ai întins și ai atins sânii acestei tinere.

Toată lumea a izbucnit într-o explozie de râs, cu excepția Felei și a mea.

M-am încruntat. Ea și-a adus brațele în fața pieptului și roșeața feței i s-a răspândit în jos, pe gât, până unde i-a fost ascunsă de cămașă.

Elodin s-a întors cu spatele și m-a privit în ochi.

— Re'lar Kvothe, a zis el serios. Am încercat să-ți trezesc mintea adormită pentru limbajul subtil pe care lumea îl șoptește. Am încercat să te seduc în înțelegere. Am încercat să te învăț.

S-a aplecat înainte, până când fața lui aproape a atins-o pe-a mea.

— Încetează să mă mai apuci de țâțe.

Am plecat de la cursul lui Elodin într-o stare de spirit mizerabilă.

Deși, ca să fiu sincer, în ultimele zile starea mea de spirit fusese mizerabilă în diferite variante. Am încercat să ascund asta de prietenii mei, dar începusem să clachez sub povară.

Disparația lăutei le pusese capac. Orice altceva aș fi putut să duc. Înțepăturile care mă ardeau în piept, durerea constantă din genunchi, lipsa de somn, teama persistentă că putea să-mi scape Alarul la momentul nepotrivit și că aș fi

început brusc să vomit sânge.

Aș fi făcut față la tot. Sărăciei mele disperate, frustrării de la cursul lui Elodin. Chiar noului vârtej de anxietate care venea din cunoașterea faptului că Devi aștepta pe partea cealaltă a râului cu inima plină de furie, cu trei picături din sângele meu și cu un Alar ca oceanul în furtună.

Dar dispariția lăutei fusese prea mult. Nu era doar că aveam nevoie de ea pentru a-mi câștiga camera și locul în trupa lui Cinzeacă. Nu era doar faptul că lăuta ar fi fost axul în jurul căruia mi-aș fi croit o altă viață dacă aș fi fost forțat să părăsesc Universitatea.

Nu. Era simplul fapt că muzica mea mă ajuta să fac față la restul. Muzica mea era liantul care mă ținea întreg. Încă două zile fără ea și mă prăbușeam.

După cursul lui Elodin, n-am mai suportat gândul a mai multe ore de stat cocoșat peste o masă de lucru în Partizanat. Măinile mă dureau la gândul ăsta și ochii îmi erau plini de nisip, de la lipsa de somn.

Deci, m-am întors în schimb la Cinzeacă, pentru un prânz devreme. Cred că arătam destul de jalnic, pentru că el mi-a adus o felie dublă de șuncă alături de supă și, în plus, o bere scurtă.

— Cum a fost cina, dacă nu te superi că întreb? m-a întrebat Cinzeacă, rezemat de bar.

M-am uitat la el.

— Poftim?

— Cu tânăra doamnă, a zis el. Eu nu sunt genul să tragă cu ochiul, dar curierul pur și simplu l-a scăpat. A trebuit să-l citesc, pentru a vedea pentru cine e.

I-am oferit lui Cinzeacă cea mai albă privire a mea.

Cinzeacă m-a privit nedumerit, apoi s-a încruntat.

— Nu ți-a dat Laurel biletul?

Am scuturat din cap și Cinzeacă a blestemat amarnic.

— Jur, în unele zile lumina trece direct prin capul fetei ăsteia.

A început să scotocească în spatele barului.

— Curierul a lăsat un bilet pentru tine alaltăieri. I-am spus să ți-l dea când vii. Uite-l.

Ținea în mână o bucată de hârtie umedă și mai degrabă murdară de noroi, pe care mi-a întins-o.

Am citit:

Kvothe,

M-am întors în oraș și m-ar bucura foarte mult compania unui domn fermecător la cina din seara asta. Din păcate, nu e niciunul disponibil. Vrei să vii tu cu mine la Doage Sparte?

Așteptând, a ta D.

Starea de spirit mi s-a îmbunătățit un pic. Biletele de la Denna erau un deliciu rar și ea nu mă mai invitase la cină până atunci.

În timp ce eram supărat că o ratasem, știind că ea era din nou în oraș și dornică să mă vadă, starea de spirit mi s-a schimbat considerabil în bine.

Mi-am hăpăit masa de prânz și am decis să sar peste prelegerea de la siareză, în favoarea unei călătorii la Imre. N-o mai văzusem pe Denna de o vreme și să petrec timpul cu ea era singurul lucru la care mă puteam gândi că mi-ar putea îmbunătăți starea de spirit.

Entuziasmul mi s-a înmuiat un pic pe drumul peste râu. Era o plimbare lungă și genunchii începuseră să mă doară chiar înainte de a trece peste Podul de Piatră. Soarele era strident de luminos, dar nu destul de cald pentru a combate frigul vântului de început de iarnă. Praful de pe drum îmi intra în ochi și mă sufoca.

Denna nu era la niciunul dintre hanurile la care trăgea

ocazional. Nu asculta muzică la Robinete sau la Capra în Ușă. Nici Deoch, nici Stanchion n-o văzuseră. M-am îngrijorat că ar fi putut părăsi orașul de tot cât timp fusesem eu ocupat. Putea să fi plecat pentru luni de zile. Putea să fi plecat pentru totdeauna.

Apoi am dat un colț și am văzut-o stând sub un copac dintr-o mică grădină publică. Avea o scrisoare într-o mână și o pară pe jumătate mâncată în cealaltă. Unde găsisese o pară atât de târziu în sezon?

Făcusem jumătate din drumul spre grădină când mi-am dat seama că plânsese. M-am oprit unde eram, neștiind ce să fac. Voiam s-o ajut, dar nu voiam să mă bag în sufletul ei. Poate că cel mai bine ar fi fost să...

— Kvothe!

Denna a aruncat restul de pară, a sărit în picioare și a fugit peste gazon spre mine. Era zâmbitoare, dar ochii îi erau tîviți cu roșu. Și-a șters obrajii cu o mână.

— Ești bine? am întrebat.

Ochii i s-au umplut din nou cu lacrimi, dar înainte ca acestea să cadă, a strâns din ochi și a clătinat brusc din cap.

— Nu, a zis ea. Nu în totalitate.

— Pot să te ajut? am întrebat.

Denna și-a șters ochii cu mâneca.

— Mă ajuți și doar fiind aici.

A împăturit scrisoarea într-un pătrat mic și a îndesat-o în buzunar. Apoi, a zâmbit din nou. Nu era un zâmbet forțat, genul pe care-l adopti ca mască. Era un zâmbet adevărat, minunat, în ciuda lacrimilor.

Apoi, și-a înclinat capul într-o parte și m-a privit mai atent, zâmbetul dispărându-i sub o mină îngrijorată.

— Ce-i cu tine? a întrebat ea. Arăți un pic copleșit.

I-am zâmbit slab. Zâmbetul meu era forțat și știam asta.

— Am trăit clipe grele în ultima vreme.

— Sper că nu te simți așa rău cum arăți, a zis ea încet. Ai dormit suficient?

— N-am dormit, am recunoscut.

Denna a tras aer să vorbească, apoi s-a oprit și și-a mușcat buza.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? a întrebat ea. Nu știi dacă pot face ceva să te ajut, dar...

A ridicat din umeri și și-a mutat ușor greutatea de pe un picior pe altul.

— Nici eu nu dorm bine. Știu cum e.

Oferta ei de ajutor m-a prins nepregătit. Asta m-a făcut să mă simt... Nu pot să spun exact cum m-a făcut să mă simt. Nu e ușor să găsești cuvintele.

N-a fost oferta de ajutor în sine. Prietenii mei munciseră neobosit pentru a mă ajuta de zile întregi. Dar dorința lui Sim de-a mă ajuta era diferită de asta. Ajutorul lui mi-era indispensabil ca pâinea. Dar să știi că Denna îmi purta de grijă era ca o înghițitură de vin cald într-o noapte de iarnă. Puteam să-i simt căldura dulce în piept.

I-am zâmbit. Un zâmbet adevărat. Expresia părea ciudată pe fața mea și m-am întrebat cât de mult va rezista înainte să dispară.

— Mă ajuți și doar fiind aici, i-am spus sincer. Doar faptul că te văd face minuni pentru starea mea de spirit.

Și-a dat ochii peste cap.

— Desigur. Vederea feței mele pătate e un panaceu.

— Nu sunt multe de spus, am zis. Ghinionul s-a împletit cu deciziile mele proaste și plătesc pentru asta.

Denna a scos un chicotit, care plutea pe marginea de a fi un suspin.

— Eu nu știu nimic despre genul ăsta de lucruri, a zis ea, buzele răsucindu-i-se ciudat. Cel mai rău e când de vină e propria prostie, nu?

Mi-am simțit gura imitând-o pe-a ei.

— Așa e, am zis. Ca să spun drept, aș prefera să povestesc unei urechi care mă ascultă cu simpatie.

— Asta îți pot oferi, a zis ea, luându-mă de braț. Dumnezeu știe de câte ori ai făcut și tu până acum același lucru pentru mine.

Am pășit alături de ea.

— Așa am făcut?

— La nesfârșit, a zis ea. E ușor să uiți când ești tu prin preajmă.

S-a oprit din mers pentru un moment și a trebuit să mă opresc și eu, căci brațul ei era legat de-al meu.

— Asta nu-i adevărat. Adică să spui că atunci când sunt în preajmă e ușor să uiți. Să uiți ce?

— Totul, a zis ea, și pentru o clipă vocea ei n-a mai fost la fel de jucăușă. Toate părțile rele din viața mea. Cine sunt eu. E drăguț să scap eu de mine din când în când. Tu ai ajutat la asta. Tu ești portul meu de siguranță la o mare nesfârșită, furtunoasă.

Am chicotit.

— Așa sunt?

— Așa ești, a zis ea cu ușurință. Ești salcia mea umbrită într-o zi însorită.

— Tu ești o muzică dulce într-o cameră îndepărtată, am spus.

— Asta e bine, a zis ea. Tu ești un tort neașteptat într-o după-amiază ploioasă.

— Tu ești cataplasma care scoate otrava din inima mea, am zis.

— Hmm.

Denna a părut nesigură.

— Nu știu ce să zic despre asta. O inimă plină de otravă nu e un gând prea seducător.

— Da, am recunoscut. De fapt, suna mai bine înainte s-o spun.

— Asta se întâmplă când îți amesteci metaforele, a zis ea.
O pauză.

— Ai primit biletul meu?

— L-am primit azi, i-am spus, lăsând tot regretul să se reverse în vocea mea. Cu doar câteva ore în urmă.

— A, a zis ea. Păcat, a fost o cină bună. Am mâncat eu și porția ta.

Am încercat să mă gândesc să spun ceva, dar ea pur și simplu a zâmbit și a clătinat din cap.

— Te tachinez. Cina era doar un pretext, de fapt. Voiam să-ți arăt ceva. Ești un om greu de găsit. Am crezut că va trebui să aștept până mâine, când vei cânta la Cinzeacă.

Am simțit o puternică strângere de inimă, atât de puternică încât nici chiar prezența Dennei n-a copleșit-o în întregime.

— Noroc că m-ai prins azi, am zis. Nu sunt sigur c-o să cânt mâine.

A ridicat capul la mine.

— Câți mereu la Doborâș seara. Nu schimba asta. Și-așa mi-e destul de greu să te găsesc.

— Uite cine vorbește, i-am zis. Nu te găsesc de două ori în același loc.

— O, da, sunt sigură că mereu te uiți după mine, a zis ea hotărât, apoi a izbucnit într-un râs agitat. Dar asta e altceva. Haide. Sunt sigură că asta îți va distra atenția.

A început să meargă mai repede, trăgându-mă de braț.

Entuziasmul ei era contagios și m-am trezit zâmbind, în timp ce-o urmam pe străzile întortocheate din Imre.

În cele din urmă am ajuns la un mic magazin. Denna a pășit în fața mea, aproape ținându-mă de mână. Toate semnele de plâns dispăruseră și ochii îi erau strălucitori. Și-a

pus mâinile reci peste fața mea.

— Închide ochii, a zis ea. E o surpriză!

Am închis ochii și ea m-a condus de mână câțiva pași. Interiorul magazinului era întunecat și mirosea a piele. Am auzit un glas de bărbat spunând „El e?” urmat de sunet de obiecte mișcate de colo-colo.

— Ești gata? a zis Denna în urechea mea.

I-am auzit zâmbetul din voce.

Respirația ei îmi gădila firele de păr de pe ceafă.

— Habar n-am, am zis sincer.

I-am simțit suflarea, cum râdea înăbușit în urechea mea.

— Bine. Deschide-i!

Am deschis ochii și am văzut un bărbat mai în vârstă, slab, în picioare în spatele unei tejghele lungi de lemn. O cutie goală de lăută era deschisă ca o carte în fața lui. Denna îmi cumpăraseră un cadou. O cutie pentru lăuta mea. O cutie pentru lăuta mea furată.

Am făcut un pas mai aproape. Cutia goală era lungă și subțire, acoperită cu piele neagră netedă. N-avea balamale. Avea pe margine șapte cleme strălucitoare de oțel, astfel că partea de sus era asemenea capacului unei cutii.

În interior avea catifea moale. Am întins mâna s-o ating și am găsit capitonarea moale, dar rezistentă, ca un burete. Plușul de catifea era gros de aproape o jumătate de centimetru și era de un vișiniu intens.

Omul din spatele tejghelei a zâmbit subțire.

— Doamna dumneavoastră are gusturi bune, a zis el. Și știe clar ce vrea.

A ridicat capacul. Piele era unsă cu ulei și ceară. Existau două secțiuni cu arcuri tari de arțar. El și-a trecut un deget de-a lungul jumătății de jos a cutiei, apoi a arătat spre canelura corespunzătoare de pe capac.

— Se potrivesc perfect, astfel ca aerul să nu poată intra

sau ieși. Deci nu trebuie să vă faceți griji când ieșiți dintr-o cameră caldă, umedă într-o noapte înghețată.

A început să fixeze încuietorile în jurul cutiei.

— Doamna n-a vrut aramă. Deci, sunt din oțel fin. Și odată ce sunt puse la loc, capacul e ținut cu o garnitură. Și dacă o scufundați într-un râu, catifeaua din interior va rămâne uscată. A ridicat din umeri. Până la urmă apa va pătrunde prin piele, desigur. Dar numai atât am putut face.

Răsucind cutia, a ciocănit încheietura tare din partea de jos, rotunjită.

— Am pus arțar subțire, ca să nu fie voluminoasă sau grea și am întărit-o cu benzi de oțel Glantz.

A făcut un gest către locul în care Denna stătea zâmbind.

— Doamna a vrut oțel Ramston, dar i-am explicat că Ramston, deși e puternic, e și destul de fragil. Oțelul Glantz e mai ușor și își păstrează forma.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Dacă tânărul magistru dorește, pe vas va putea să stea pe cutie fără s-o sfărâme. Gura lui s-a încrețit ușor și s-a uitat în jos la picioarele mele. Deși aș prefera să n-o facă.

A întors din nou cutia cu partea dreaptă în sus.

— Trebuie să spun că asta e probabil cea mai bună cutie pe care am făcut-o în douăzeci de ani.

S-a întors spre mine.

— Sper s-o găsiți satisfăcătoare.

Am rămas fără cuvinte. O raritate. Am ajuns afară și mi-am trecut mâna peste piele. Era caldă și netedă. Am atins inelul de oțel de care era atașată cureaua de umăr. M-am uitat la Denna, care dansa efectiv de încântare.

Denna a pășit înainte cu nerăbdare.

— Asta e partea cea mai bună, a zis ea, deschizând clemele cu o ușurință familiară, pe care pot spune că n-o avea înainte. A scos capacul și a împuns un deget în interior.

Capitonarea e gândită să fie schimbată și modificată. Deci, indiferent ce lăută o să ai în viitor, tot se va potrivi. Și uite!

A apăsât catifeaua pe locul în care ar fi trebuit să stea gâtul, răsucind degetele și făcând să apară un capac, dezvăluind o ascunzătoare. A zâmbit din nou.

— A fost tot ideea mea. E ca un buzunar secret.

— Pe corpul lui Dumnezeu, Denna, am zis. Cred că te-a costat o avere.

— Păi, știi, a zis ea cu un aer de modestie afectată. Am avut ceva pus deoparte.

Mi-am trecut mâna de-a lungul interiorului, atingând catifeaua.

— Denna, vorbesc serios. Cutia asta probabil că e la fel de valoroasă ca lăuta mea...

N-am mai continuat și stomacul mi s-a răsucit neplăcut. Lăuta pe care nici n-o mai aveam.

— Dacă nu vă supărați, așa am zis și eu, domnule, a zis bărbatul din spatele tejghelei. Doar dacă aveți o lăută din argint masiv, care am presupus că merită această cutie de o valoare al naibii de mare.

Mi-am trecut din nou mâinile peste capac, cu o stare de rău din ce în ce mai mare la stomac. N-am reușit să spun niciun cuvânt. Cum aș fi putut să-i spun ei că cineva îmi furase lăuta, după ce trecuse prin toate astea ca să-mi facă acest cadou frumos?

Denna a zâmbit încântată.

— Hai să vedem cum se potrivește lăuta ta!

A făcut un semn și omul din spatele tejghelei a scos lăuta mea și a pus-o în cutie.

— I se potrivește ca o mănușă.

Am început să plâng.

...

— Dumnezeule, e jenant, am zis, suflându-mi nasul.

Denna mi-a atins ușor brațul.

— Îmi pare rău, a repetat ea pentru a treia oară.

Ne-am așezat amândoi pe bordura din fața micului magazin. Fusesse destul de rău să izbucnesc în lacrimi în fața Dennei. Am vrut să mă adun fără să se uite la mine și negustorul.

— Am vrut doar să se potrivească în mod corespunzător, a zis Denna cu o expresie lovită. Am lăsat un bilet. Trebuia să vii la cină, ca să pot să te surprind. Nici n-ai fi știut că a dispărut.

— E-n regulă, am zis.

— În mod evident, nu e, a zis Denna, iar ochii au început să i se umple de lacrimi. Când n-ai venit, nu știam ce să fac. Aseară m-am uitat după tine peste tot. Ți-am bătut la ușă, dar n-ai răspuns.

S-a uitat în jos, la picioare.

— Niciodată nu te găsesc atunci când te caut.

— Denna, am zis. Totul e bine.

A clătinat puternic din cap, refuzând să se uite la mine, în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu e bine. Ar fi trebuit să știu. Ții la ea ca la copilul tău. Dacă cineva s-ar fi uitat vreodată în viața mea la mine cum te uiți tu la ea, aș...

Vocea Dennei s-a rupt și a înghițit greu înainte ca vorbele ei să înceapă să curgă din nou.

— Știam că e cel mai important lucru din viața ta. De aceea am vrut s-o păstrezi undeva în siguranță. Doar că n-am crezut că va fi atât de...

A înghițit din nou, strângând pumnii. Corpul îi era atât de tensionat, că aproape tremura.

— Dumnezeu! Sunt atât de proastă! Nu gândesc niciodată. Mereu fac așa. Stric totul.

Dennei îi căzuse părul în jurul feței, așa că nu-i puteam

vedea expresia.

— Ce e-n neregulă cu mine? a spus ea cu voce joasă și furioasă. De ce sunt atât de tâmpită? De ce nu pot să fac măcar un lucru cum trebuie în viața mea?

— Denna.

Trebuia s-o întrerup, pentru ca măcar să se oprească și să respire. I-am pus mâna pe braț și ea a devenit rigidă și calmă.

— Denna, n-ai de unde să știi, am întrerupt-o. De când n-ai mai cântat? O lună? Măcar ai avut vreodată un instrument al tău?

A clătinat din cap, cu fața în continuare ascunsă în păr.

— Am avut o liră, a spus ea încet. Dar numai pentru câteva zile înainte de incendiu.

A ridicat privirea până la urmă, cu o expresie de-a dreptul chinuită. Ochii și nasul îi erau roșii.

— Așa mi se-ntâmplă mereu. Eu încerc să fac ceva bun, dar tot intervine ceva și mă încurcă. Mi-a aruncat o privire nefericită. Tu nu știi cum e.

Am râs. M-am simțit incredibil de bine să râd din nou. Râsul a fiert până adânc în burta mea și a izbucnit din gât ca notele unui corn de aur. Și numai râsul ăsta valora cât trei mese calde și douăzeci de ore de somn.

— Știu exact cum e, am zis, simțind vânățăile din genunchi și cicatricile pe jumătate vindecate de pe spatele meu.

M-am gândit dacă să-i spun câtă mizerie am făcut în încercarea de a-i recupera inelul. Apoi am decis că probabil starea ei nu s-ar îmbunătăți dacă i-aș explica cum Ambrose a încercat să mă omoare.

— Denna, eu sunt regele ideilor bune care sfârșesc cumplit de prost.

Ea a zâmbit la asta, și-a tras nasul și s-a frecat cu mâneca

la ochi.

— Suntem un cuplu minunat de idioți plângăcioși, nu-i așa?

— Da, am spus.

— Îmi pare rău, a zis ea din nou, cu zâmbetul pălindu-i. Am vrut doar să fac ceva drăguț pentru tine. Dar nu sunt prea pricepută la așa ceva.

I-am luat mâna Dennei într-a mea și i-am sărutat-o.

— Denna, am zis cu sinceritate perfectă. E cel mai drăguț gest pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

Ea a pufnit nedelicat.

— E adevărul pur, am zis. Tu ești bănuțul meu strălucitor de pe marginea drumului. Valorezi mai mult decât sarea sau decât luna într-o noapte lungă de plimbare. Tu ești ca vinul dulce în gura mea, ca un cântec în gâtul meu și ca râsul în inima mea.

Denna a roșit, dar am continuat fără grijă.

— Ești prea bună pentru mine, am zis. Ești un lux pe care nu mi-l pot permite. În ciuda acestui fapt, insist să vii cu mine azi. Voi face cinste cu cina și voi petrece ore admirând entuziasmat întinderea de minunăție care ești.

M-am ridicat și am tras-o în picioare.

— Voi cânta muzica ta. Îți voi cânta cântece. Pentru restul după-amiezii, restul lumii nu ne va putea atinge.

Am ridicat capul întrebător.

Gura Dennei s-a curbat.

— Sună frumos, a zis ea. Mi-ar plăcea să scap de lume timp de o după-amiază.

...

Câteva ore mai târziu m-am întors din nou la Universitate cu pas arcuit. Am fluierat. Am cântat. Lăuta de pe umărul meu era ușoară ca un sărut. Soarele era cald și liniștitor. Briza era rece.

Norocul începea să mi se schimbe.

CAPITOLUL 31

Creuzet

Cu lăuta din nou în mâinile mele, restul vieții mi-a alunecat ușor înapoi în echilibru. Munca mea în Partizanat era mai ușoară. Cursurile zburau. Chiar și Elodin părea că are mai mult sens.

Aveam inima ușoară când l-am vizitat pe Simmon în complexul de alchimie. A deschis ușa când am ciocănit și mi-a făcut semn să intru.

— A mers, a zis el emoționat.

Am închis ușor ușa și el m-a condus la o masă unde erau aranjate mai multe sticle, tuburi și arzătoare de gaz de cărbune. Sim a zâmbit cu mândrie și a ridicat un borcan mic, puțin adânc, asemănător cu ceva folosit pentru a stoca farduri sau rujuri.

— Poți să-mi arăți? am întrebat.

Sim a aprins un mic arzător de gaz de cărbune și flacăra s-a răspândit pe fundul unei tigăi de fier puțin adânci. Am stat în liniște pentru un moment, ascultându-i şuieratul.

— Mi-am luat cizme noi, a zis Sim ca să rupă tăcerea, ridicând un picior ca să le văd.

— Sunt frumoase, am zis automat, apoi m-am oprit și m-am uitat mai de aproape. Alea sunt ținte? am întrebat neîncrezător.

A rânjit vicios. Am râs.

Tigaia de fier s-a încins, iar Sim a deșurubat borcanul, apăsând în interior cu buricul degetului arătător substanța translucidă. Apoi, cu o mică înfloritură în gest, a ridicat mâna și a apăsat cu vârful degetului pe suprafața tigăii fierbinți de fier.

M-am înflorat. Sim a zâmbit mândru și a stat acolo timp de o clipă lungă înainte de a-și scoate degetul.

— Incredibil, am zis. Voi faceți niște lucruri nebunești pe aici. Un scut termic.

— Nu, a zis Sim serios. E un mod absolut greșit de gândire. Țsta nu e un scut. Nu e un izolator. E ca un strat suplimentar de piele, care arde înainte ca pielea ta reală să se înfierbânte.

— Ca și cum ai avea apă pe mâini, am zis.

Sim a clătinat din nou din cap.

— Nu, apa conduce căldura. Asta n-o face.

— Deci, e un izolator.

— Bine, a zis Sim exasperat. Trebuie să taci și să asculți. Asta e alchimie. Nu știi nimic despre alchimie.

Am făcut un gest de împăcare.

— Știu. Știu.

— Spune-o, atunci. Spune „Nu știu nimic despre alchimie”.

M-am încruntat la el.

— Alchimia nu e doar chimie cu unele părți suplimentare, a zis el. Asta înseamnă că dacă nu mă asculți, te vei arunca la concluzii proprii și vei greși mortal. Mort și greșit.

Am inspirat o dată profund și am lăsat aerul să iasă.

— Bine. Spune-mi.

— Va trebui s-o întinzi repede, a zis el. Vei avea doar vreo zece secunde s-o distribui uniform pe palme și antebrațe.

A făcut semn către antebraț.

— Nu se va da deoparte, dar vei pierde un pic dacă îți freci mâinile prea mult. Nu-ți atinge fața sub nicio formă. Nu te freca la ochi. Nu te scobi în nas. Nu-ți mușca unghiile. E într-un fel otrăvitoare.

— Într-un fel? am întrebat.

Nu m-a băgat în seamă, ridicând degetul pe care îl presa

pe tigaia fierbinte de fier.

— Nu e asemenea mănușilor de la armură. De îndată ce ești expus la căldură, începe să ardă.

— Va apărea vreun miros? am întrebat. Ceva care să dea de gol?

— Nu, nu arde în sens tehnic. Pur și simplu se descompune.

— În ce se descompune?

— În chestii, a zis Simmon pe ton iritat. Se descompune în chestii complicate pe care nu le poți înțelege dacă nu știi nimic despre alchimie.

— E sigur să respiri? m-am corijat.

— Da. Nu ți-aș da-o altfel. Asta e o formulă veche. Prin încercare și eroare. Acum, pentru că aceasta nu transmite căldura, mâinile tale vor ajunge să simtă direct de la a fi reci la a fi apăsate cu putere pe ceva foarte fierbinte.

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Te sfătuiesc să nu mai atingi lucruri calde înainte de a fi dispărut în totalitate.

— Cum pot să-mi dau seama când e pe cale să dispară?

— Nu poți, a zis el simplu. De aceea, te sfătuiesc să folosești altceva decât mâinile goale.

— Minunat.

— Dacă se amestecă cu alcool, se transformă în acid. Doar puțin periculos. Vei avea o grămadă de timp la dispoziție să-l speli. În cazul în care se amestecă cu puțină apă, cum ar fi sudoarea ta, e-n regulă. Dar dacă se amestecă cu multă apă, să zicem o sută de părți la una, va deveni inflamabil.

— Și dacă o amestec cu urină se transformă în bomboane delicioase, nu? am râs. Ai făcut pariu cu Wilem despre cât de mult din poveștile astea pot să înghit? Nimic nu devine inflamabil când se amestecă cu apă.

Ochii lui Sim s-au îngustat. A luat un creuzet gol.

— Bine, a zis el. Umple-l atunci.

Încă zâmbind, m-am dus la canistra cu apă din colțul camerei. Era identică cu cele din Partizanat. Apa pură e și ea importantă pentru artizanarea magică, mai ales atunci când amesteci pământ și metale călite și nu vrei să fie contaminate.

Am turnat apă în creuzet și i l-am adus înapoi lui Sim. A băgat vârful degetului în el, a amestecat și l-a turnat într-o tigaie fierbinte de fier.

Flăcări groase, portocalii au vâjâit, arzând la un metru înălțime, până când au licărit și au murit. Sim a lăsat jos creuzetul gol, cu un clinchet ușor, și s-a uitat grav la mine.

— Zi!

M-am uitat în jos la picioare.

— Nu știu nimic despre alchimie.

Sim a dat din cap, părând mulțumit.

— Bine, a zis el întorcându-se la bancul de lucru. Să trecem și peste asta.

CAPITOLUL 32

Sânge și cenușă

Frunzele îmi foșneau sub picioare când m-am îndreptat spre pădurea de la nord de Universitate. Lumina palidă a lunii filtrată prin copacii goi nu era suficientă pentru a vedea clar, dar făcusem această călătorie de mai multe ori în ultima perioadă și știam drumul pe de rost. Am mirosit fum de lemn cu mult timp înainte să aud voci și să zăresc focul printre copaci.

Nu era chiar o defrișare, ci doar un spațiu liniștit ascuns în spatele unui afloriment stâncos.

Câteva bucăți de piatră de câmpie și trunchiul unui copac căzut ofereau locuri improvizate. Săpasem eu însumi groapa de foc, cu câteva zile înainte. Avea circa o jumătate de metru adâncime și doi metri lungime și era căptușită cu pietre. Împiedica răspândirea micului foc de tabără care ardea acolo în prezent.

Toată lumea era deja acolo. Mola și Fela împărțeau banca din trunchi.

Wilem se ghemuise pe o piatră. Sim se așezase cu picioarele încrucișate pe pământ, zgândărind focul cu un băț.

Wil a ridicat privirea când am apărut dintre copaci. În pâlpâirea focului, ochii lui păreau întunecați și adânciți. El și Sim mă păzeau de aproape două perioade întregi.

— Ai întârziat, a zis el.

Sim s-a uitat să mă vadă, vesel ca de obicei, dar pe fața lui se vedeau semne de epuizare.

— E gata? a întrebat el entuziasmat.

Am dat din cap. Deschizându-mi manșeta, mi-am suflecat mânecile cămășii pentru a scoate la vedere un disc de fier

puțin mai mare decât un bănuț din Orânduire. Era acoperit cu o scrijeldică fină și încrustat cu aur. Recent terminatul gram. Era legat plat pe interiorul antebrațului meu, cu o pereche de corzi din piele.

O încurajare s-a auzit dinspre grup.

— Un mod interesant de a-l purta, a zis Mola. La modă într-un fel pentru un invadator barbar.

— Funcționează mai bine în contact cu pielea, i-am explicat. Și trebuie să-l țin departe de priviri, din moment ce n-ar trebui să știu cum să fac unul.

— Practic și elegant, a zis Mola.

Simmon l-a cercetat cu privirea, întinzându-se să-l atingă cu un deget.

— Pare atât de mic... Aaaahh! a strigat Sim sărind înapoi, răsucindu-și mâna. Drace negru, a înjurat el jenat. Îmi pare rău. M-a speriat, asta-i tot.

— Tunete și fulgere, am spus, cu inima la trap. Care-i problema?

— Ai atins vreodată un ghildar al unui arcanist? a întrebat el. Cele pe care ți le dau când ajungi arcanist complet?

Am dat din cap.

— E un fel de bâzâit. Mi-a făcut mâna să amorțească, ca și cum ar fi adormit.

Sim a dat din cap spre gram, cu mâna tremurând.

— Țasta e sentimentul. M-a surprins.

— Nu știam ca și ghildarele joacă rol de gram, am zis. Deși are sens.

— L-ai testat? a întrebat Wilem.

Am scuturat din cap.

— Mi s-a părut un pic ciudat să-l testez de unul singur, am recunoscut.

— Vrei s-o faci unul dintre noi? a râs Simmon. Ai dreptate, e perfect normal.

— Și m-am gândit că ar fi convenabil să am un medic prin apropiere. Am făcut semn din cap în direcția Molei. În caz că e nevoie.

— Nu știam că în seara asta va fi nevoie de capacitatea mea profesională, a protestat Mola. Nu mi-am adus trusa.

— N-ar trebui să fie nevoie, am zis în timp ce scoteam o bucată de ceară simpatetică din mantie și o afișam. Cine vrea să facă onorurile?

S-a așternut un moment de liniște, apoi Fela a ridicat mâna.

— Fac eu păpușa, dar n-o înțep cu acul.

— Nici io, a zis Wilem.

Simmon a ridicat din umeri.

— Bine, o fac eu. Cred.

I-am înmănat bucata de ceară Felei și a început s-o încălzească în mâini.

— Folosești păr sau sânge? a întrebat ea moale.

— Ambele, am zis, încercând să nu las să mi se vadă emoțiile crescânde. Vreau să fiu absolut sigur de asta dacă vreau să mai pot dormi noaptea.

Am scos un ac de pălărie, mi-am înțepat mâna și am privit crescând un șirag de mărgelile strălucitoare de sânge.

— Nu va merge, a zis Fela, încă prelucrând bucata de ceară. Sângele nu se va amesteca cu ceara. Doar va șiroi și va fi scuipat afară.

— Și de unde ți-a trecut bârfa asta pe la ureche? a tachinat-o Simmon stânjenit.

Fela s-a înroșit, pitindu-și capul un pic, ceea ce a făcut ca părul ei lung să-i cadă pe umeri.

— De la lumânări. Când faci lumânări colorate, nu poți folosi o vopsea pe bază de apă. Trebuie să fie praf sau ulei. E o problemă de solubilitate. Aliniamente polare și nonpolare.

— Iubesc Universitatea, a zis Sim către Wilem, care era

situat de cealaltă parte a focului.

— Femeile educate sunt mult mai atrăgătoare.

— Mi-aș dori să pot spune același lucru, a zis Mola sec. Dar n-am cunoscut niciun bărbat educat.

M-am aplecat și am luat un pic de cenușă din groapă, de la foc, apoi am presărat-o pe dosul mâinii, absorbind sângele.

— Așa ar trebui să funcționeze, a zis Fela.

— Carnea aceasta va arde. În țărână se întorc toate, a intonat Wilem cu o voce sumbră, apoi s-a întors spre Simmon. Nu așa se spune în cartea ta sfântă?

— Nu e cartea *mea* sfântă, a zis Simmon. Dar ești pe-aproape. „În cenușă se întorc toate, cum și această carne va arde.”

— Voi doi chiar vă distrați, a observat Mola sec.

— Mă gândesc buimac la o noapte întreagă de somn, a zis Wilem.

O seară de divertisment e ca o cafea după tort.

Fela a ridicat o bilă de ceară moale și am apăsat cenușa umedă în ea. A frământat din nou, apoi a început s-o modeleze, degetele ei turtind-o într-o păpușă în formă de bărbat din câteva mișcări îndemânatice. A ridicat-o s-o vadă toți din grup.

— Capul lui Kvothe e mai mare de-atât, a zis Simmon cu zâmbetul lui de băiețel.

— Și am și organe genitale, am zis când am luat momâia de la Fela și i-am fixat un fir de păr în vârful capului. Dar de la un anumit punct realismul devine neproductiv.

M-am îndreptat către Sim și i-am dat atât simulacrul, cât și acul lung de pălărie.

A luat una în fiecare mână, uitându-se neliniștit când la una când la alta.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

Am dat din cap.

— Destul de sigur.

Sim a respirat adânc și și-a îndreptat umerii. Fruntea i s-a încrețit de la concentrare în timp ce se uita la păpușă.

M-am prefăcut, țipând și apucându-mi piciorul.

Fela a rămas uimită. Wilem a sărit în picioare. Simmon a deschis ochii larg, de panică, ținând păpușa și acul departe unul de altul. A privit în jur sălbatic la toată lumea.

— Eu... Eu n-am făcut...

M-am îndreptat, scuturându-mi cămașa.

— Doar exersam, am zis. A fost un țipăt prea de fată?

Simmon s-a înmuiat cu relaxare.

— Să te ia dracu', a zis el râzând slab. Asta nu e distracție, nemernicule.

A continuat să râdă neputincios, în timp ce-și ștergea sclipirea de sudoare de pe frunte.

Wilem a mormăit ceva în siareză și s-a întors la locul lui.

— Voi trei parcă ați fi o trupă în turneu, a spus Mola.

Simmon a tras adânc aer în piept, apoi a expirat. Și-a relaxat umerii și și-a adus păpușa și acul în față. Mâna îi tremura.

— Tehlu oricum, a zis el. M-ai speriat ca dracu'. Nu mai pot face asta acum.

— Of, Doamne!

Mola s-a ridicat și a ocolit groapa cu foc, ca să stea lângă Simmon. Și-a întins mâinile.

— Dă-mi-o mie.

A luat momâia și acul și s-a întors să mă privească în ochi.

— Ești gata?

— Stai o secundă.

După două intervale de vigilență constantă, am renunțat la Alarul care mă proteja și mă făcea să mă simt ca atunci când deschid un pumn amorțit fiindcă a fost ținut strâns

prea mult timp.

După o clipă, am dat din cap. M-am simțit ciudat fără Alar. Aproape dezbrăcat.

— Să n-ai nicio reținere, dar lovește-mă în picior, pentru orice eventualitate.

Mola s-a oprit, murmurând o cetluire și a băgat acul în piciorul păpușii.

Liniște. Toată lumea mă privea nemișcată.

Nu simțisem nimic.

— Sunt bine, am zis.

Toată lumea a început să respire din nou, aruncându-i Molei o privire curioasă.

— Doar atâta poți?

— Nu, a zis Mola sincer, în timp ce trăgea acul din piciorul păpușii și îngenunchea să-l țină deasupra focului. A fost un test ușor. N-am vrut să-ți aud din nou strigătul de fată.

A tras acul din foc și s-a ridicat în picioare.

— De data asta te voi ataca pe bune.

A echilibrat acul pe păpușă și s-a uitat la mine.

— Ești gata?

Am dat din cap. A închis ochii pentru o clipă, apoi a murmurat o cetluire și a înfipt acul fierbinte în piciorul momâii. Gramul de metal s-a răcit pe interiorul brațului meu și am simțit o presiune scurtă la mușchii gambei, ca și cum cineva mă împunsese cu un deget. M-am uitat în jos, pentru a fi sigur că Simmon nu voise să se răzbune împungându-mă cu vreun băț.

Pentru că nu mă uitam, n-am văzut ce-a mai făcut Mola, dar am simțit încă trei împunsături mai ușoare, câte una în fiecare braț și cealaltă în mușchiul gros chiar deasupra genunchiului. Gramul s-a răcit și mai mult.

Am auzit-o pe Fela suspinând și mi-am ridicat privirea la timp pentru a o vedea pe Mola sumbră și hotărâtă, aruncând

momâia în inima focului de tabără, murmurând o altă cetluire.

Cât păpușa făcea un cerc prin aer, Simmon a scos un scheunat speriat. Wilem a sărit din nou în picioare, aproape aruncându-se spre Mola, dar prea târziu pentru a o opri.

Momâia a aterizat printre cărbunii roșii cu o explozie de scânteii. Gramul era aproape dureros de rece pe braț și am râs nebunește.

Toată lumea s-a întors să se uite la mine, cu expresii în diferite stadii de groază și de neîncredere.

— Sunt bine, am spus. Totuși, dă o senzație foarte ciudată. Tremurătoare. Ca și cum ai sta în picioare într-un vânt cald și gros.

Gramul a devenit ca de gheață pe brațul meu, apoi senzația ciudată a dispărut când păpușa s-a topit, distrugând legătura simpatetică. Focul s-a înălțat când ceara a început să ardă.

— Te-a durut? a întrebat Simmon cu nerăbdare.

— Niciun pic, am zis.

— Și asta a fost tot ce-am avut, a zis Mola. Ca să fac mai mult mi-ar fi trebuit o forjă.

— Și e el'the, a zis Simmon îngâmfat. Pun pariu că e de trei ori mai mare arcanist decât Ambrose.

— Cel puțin de trei ori, am zis. Dar dacă e ca cineva să-și pună în gând să găsească un foc de forjă, acela e Ambrose. Poți să copleșești un gram dacă arunci suficient în el.

— Deci, continuăm mâine? a întrebat Mola.

Am dat din cap.

— Mai bine în siguranță decât în chinuri.

Simmon a înfipt un băț în locul în care a aterizat păpușa în foc.

— Dacă Mola face ce poate mai rău și chiar n-are efect asupra ta, ar putea fi suficient pentru a o ține și pe Devi

departe de tine. Să-ți lase loc să respiri.

S-a așternut un scurt moment de tăcere. Mi-am ținut respirația, sperând ca Fela și Mola să nu bage în seamă comentariul lui.

Mola a ridicat o sprânceană la mine.

— Devi?

M-am uitat strâmb la Simmon și mi-a întors o privire demnă de milă, ca un câine care știe că va fi luat la șuturi.

— Am împrumutat niște bani de la un gaillet pe nume Devi, i-am spus, în speranța că se va mulțumi cu asta.

Mola a continuat să se uite la mine.

— Și?

Am oftat. De regulă aș fi evitat subiectul, dar Mola avea tendința de a fi insistentă în legătură cu genul ăsta de lucruri și aveam nevoie disperată de ajutorul ei pentru planul de a doua zi.

— Devi a fost membru al Arcanum, i-am explicat. I-am dat o parte din sângele meu, ca garanție pentru un împrumut de la începutul semestrului. Când Ambrose a început să mă atace, m-am hazardat la concluzia greșită și am acuzat-o de abuz. Relația noastră s-a stricat după aceea.

Mola și Fela au schimbat o privire.

— Faci tot posibilul să-ți faci viața interesantă, nu? a zis Mola.

— Am recunoscut deja că a fost o greșeală, am spus iritat. Ce mai vrei de la mine?

— Ești în stare să-i returnezi datoria? a intervenit Fela în conversație, înainte ca lucrurile să se încingă între mine și Mola.

— Sincer, nu știu, am recunoscut. Cu câteva șanse și câteva nopți lungi în Partizanat aș putea fi în stare să strâng suficient până la sfârșitul semestrului.

Nu spuseseam tot adevărul. Deși aș fi putut avea o șansă

de a câștiga suficient pentru a-i plăti lui Devi, n-aveam nicio șansă să strâng și pentru taxă în același timp. N-am vrut să le stric seara tuturor recunoscând că Ambrose câștigase. Obligându-mă să-mi petrec atât de mult timp vânând după un gram, m-a condus efectiv afară din Universitate.

Fela și-a înclinat capul într-o parte.

— Ce se întâmplă dacă n-o poți plăti?

— Nimic bun, a zis Wilem întunecat. Nu i se spune degeaba Demon Devi.

— Nu sunt sigur, am zis. Mi-ar putea vinde sângele. A zis că știe pe cineva dispus să-l cumpere.

— Sunt sigură că n-ar face asta, a spus Fela.

— N-aș învinui-o, am zis. Știam în ce mă bag când am făcut afacerea.

— Dar ea...

— Așa funcționează lumea, am zis ferm, nedorind să discutăm mai mult decât era necesar pe acest subiect.

Voiam ca seara să se termine într-o notă pozitivă.

— Eu, unul, aștept cu nerăbdare o noapte de somn bun în patul meu.

M-am uitat în jur pentru a-i vedea pe Wil și Sim dând din cap obosiți a aprobare.

— Ne vedem cu toții mâine. Să nu întârziați.

Mai târziu în acea noapte, am dormit în luxul patului îngust din cămăruța mea. La un moment dat m-am trezit agitat, târât în conștient de senzația de metal rece pe piele. Am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă și am alunecat înapoi în somnul fericit.

CAPITOLUL 33

Incendiu

În seara următoare mi-am făcut bagajele cu atenție, îngrijorat că aș putea uita vreo piesă-cheie a echipamentului. Am verificat totul pentru a treia oară, când s-a auzit o bătaie în ușă.

Am deschis și am văzut un băiat de vreo zece ani stând acolo în picioare, respirând greu.

Ochii lui au căutat la părul meu și a părut ușurat.

— Tu ești Koath?

— Kvothe, am spus. Și da, eu sunt.

— Am un mesaj pentru tine.

A căutat într-un buzunar și a scos o bucată de hârtie murdară de noroi.

Am întins mâna și băiatul s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap.

— Doamna a zis că-mi dai un sfânt fiindcă ți l-am adus.

— Mă îndoiesc, am zis, întinzând mâna. Dă-mi biletul. Îți dau o jumătate de bănuț dacă e într-adevăr pentru mine.

Băiatul m-a privit posomorât și mi l-a dat cu părere de rău.

Nici măcar nu era sigilat, ci numai pliat de două ori. Și era ușor umed.

Văzând băiatul scăldat în sudoare, puteam ghici de ce.

Am citit:

Kvothe,

Prezența ta e solicitată grațios pentru cina din seara asta. Mi-e dor de tine. Am vești interesante. Vino, te rog, să ne întâlnim la Butoi și Mistreț la al cincilea clopot.

A ta,

Denna

P.S. I-am promis o jumătate de bănuț băiatului.

— Al cincilea clopot? am întrebat. Pe mâinile negre ale lui Dumnezeu! Cât ți-a luat să ajungi aici? E trecut deja de al șaselea clopot.

— Nu fuse vina mea, a zis el furios, cu înverșunare. Am căutat peste tot de ore. Ea a zis Ancore. Du-i-l lui Koath la Cincizeci, pe partea cealaltă a râului. Dar locul ăst nu e la docuri deloc. Și nu există număr în semnul de afară. Cum era să găsesc locul?

— Trebuia să întrebi pe cineva! am strigat. Blestemat de băiat, cât de nesimțit poți să fii?

M-am luptat cu nevoia reală de a-l sugruma și am respirat adânc. M-am uitat pe fereastră la lumina care pălea. În mai puțin de o jumătate de oră urma ca prietenii mei să se adune în jurul gropii de foc din pădure. N-aveam timp pentru o călătorie la Imre.

— Bine, am zis cât de calm am putut.

Am căutat un ciot de creion și am zgâriat un bilet pe cealaltă parte a bucății de hârtie.

Denna,

Îmi pare teribil de rău. Curierul tău nu m-a găsit până după al șaselea clopot. E un nesimțit complet.

Și mie mi-e dor de tine și mâine mă pun în întregime la dispoziția ta, la orice oră din zi sau din noapte. Trimite băiatul înapoi cu răspunsul, ca să știu când și unde.

Cu drag,

Kvothe.

P.S. Dacă băiatul încearcă să obțină bani de la tine, dă-i una după ceafă. Va primi banii când se întoarce cu biletul tău la Cinzeacă, presupunând că nu-l va confunda și nu-l va mânca pe

drum.

L-am mai pliat o dată și am presat un bob de ceară moale peste îndoitură.

Mi-am pipăit geanta. În ultima lună consumasem încet cei doi talanți suplimentari împrumutați de la Devi. Îi risipisem pe produse de lux, cum ar fi bandaje, cafea, precum și pe materiale pentru planul din seara respectivă.

Ca urmare, tot ce mai aveam erau patru bănuți și un sfanț singuratic. Mi-am pus bagajul pe umăr și i-am făcut semn băiatului să mă urmeze.

Am dat din cap către Cinzeacă, pe care l-am văzut în spatele barului, apoi m-am întors spre băiat.

— Bine, am zis. Ai bulibășit lucrurile venind aici, dar am de gând să-ți dau o șansă de îndrepti asta.

Am scos trei bănuți și i-am arătat.

— Du-te înapoi la Butoi și Mistreț, găsește-o pe femeia care te-a trimis și dă-i ăsta.

I-am arătat biletul.

— Ea va trimite înapoi un răspuns. Îl aduci aici și i-l dai lui.

I l-am arătat pe Cinzeacă.

— Și el îți va da banii.

— Eu nu-s idiot, a zis băiatul. Vreau prima jumătate de bănuț.

— Nici eu nu-s idiot, am zis. Vei primi trei bănuți întregi când aduci biletul ei înapoi.

S-a zgâit la mine, apoi a dat ursuz din cap. I-am dat hârtia, și el a țâșnit pe ușă afară.

— Băiatul părea un pic zăpăcit când a venit, a zis Cinzeacă.

Am scuturat din cap.

— E prost ca o oaie, i-am spus. Eu nu l-aș folosi la așa

ceva, dar știe cum arată ea.

Am oftat și am pus cei trei bani pe bar.

— Mi-ai face o favoare dacă ai citi biletul, ca să te asiguri că băiatul nu l-a contrafăcut.

Cinzeacă a părut un pic incomodat.

— Și dacă e, mmm, de natură personală?

— Atunci voi executa o baladă un pic mai veselă, am zis. Dar, între noi fie vorba, e prea puțin probabil să fie așa.

...

Soarele apusese până am ajuns în pădure. Wilem era deja acolo, aprinzând focul în groapa mare. Am lucrat împreună un sfert de oră, adunând lemn suficient pentru a păstra un foc aprins mai multe ore.

Simmon a ajuns câteva minute mai târziu, trăgând după el o cracă lungă uscată.

Tustrei am rupt-o în bucăți și am conversat un pic nervos până când s-a ivit Fela dintre copaci.

Părul ei lung era prins în sus, lăsându-i gâtul elegant și umerii goi.

Ochii ei erau închiși la culoare și gura puțin mai roșie ca de obicei. Rochia lungă, neagră era strânsă pe talia îngustă și pe șoldurile frumos rotunjite. Afișa și cea mai spectaculoasă pereche de sâni pe care o văzusem până în acel moment al vieții mele tinere.

Toți am rămas cu ochii holbați, dar Simmon a rămas și cu gura căscată.

— Uau, a zis el. Vreau să spun, ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o până acum. Nu cred că se poate mai bine.

A râs cu râsul lui de băiețel și a făcut un gest cu ambele mâini către ea.

— Uită-te la tine. Ești incredibilă!

Fela a roșit și a privit în altă parte, în mod evident

mulțumită.

— Tu ai cea mai grea misiune în seara asta, i-am spus. Nu-mi place să întreb, dar...

— Dar tu ești singura femeie irezistibil de atractivă pe care o știm, a intervenit Simmon. Planul nostru de rezervă era să-l îmbrăcăm pe Wilem într-o rochie. Nimeni nu vrea asta.

Wilem a dat din cap.

— De acord.

— Numai pentru tine.

Gura Felei a afișat un zâmbet ironic.

— Când am spus că-ți datorez o favoare, n-am ghicit că o să-mi ceri să mă duc la o întâlnire cu alt bărbat. Zâmbetul i-a devenit un pic acru. Mai ales cu Ambrose.

— Nu e nevoie să stai cu el decât o oră sau două. Încearcă să-l duci în Imre dacă poți sau, oricum, la cel puțin o sută de metri de Ponei.

Fela a oftat.

— Cel puțin eu mă aleg din asta cu cina.

S-a uitat la Simmon.

— Îmi plac cizmele tale.

El a zâmbit.

— Sunt noi.

M-am întors la sunetul pașilor care se apropiau. Mola era singura dintre noi care nu venise, dar am auzit murmur de voci amestecat cu sunet de pași și mi s-au strepezit dinții. Era probabil o pereche de tineri îndrăgostiți care se bucura de vremea neobișnuit de caldă.

Grupul nostru nu trebuia să fie văzut împreună în seara asta. Ar fi ridicat prea multe întrebări. Eram aproape să mă grăbesc să-i interceptez, când am recunoscut vocea Molei.

— Așteaptă aici, până-i explic eu, a zis ea. Te rog. Doar așteaptă. Asta va simplifica lucrurile.

— Lasă să-l apuce amețea.

O voce cunoscută de femeie a ieșit din întuneric.

— Să-și verse ficatul, d-aia nu mai pot eu.

M-am oprit. Mi-era cunoscută vocea a doua, dar nu-mi puteam da seama de unde.

Mola a apărut dintre copacii întunecați. Lângă ea era o siluetă mică, cu păr scurt blond-căpșuniu. Devi.

Am rămas uimit, în timp ce Mola se apropia, cu mâinile într-un gest conciliant și vorbind repede.

— Kvothe, o știi de mult pe Devi. Ea mi-a arătat cum merg lucrurile când eram nouă aici. Înainte, până să... plece.

— Să fiu exmatriculată, a zis Devi cu mândrie. Nu mi-e rușine cu asta.

Mola a continuat în grabă.

— După ce ai spus ieri, se pare că acolo a fost o neînțelegere. Când m-am oprit s-o întreb despre asta...

A ridicat din umeri.

— Întreaga poveste s-a lămurit. Ea vrea să ajute.

— Vreau o bucată din Ambrose, a zis Devi.

Era multă furie rece în vocea ei când i-a rostit numele.

— Ajutorul meu e în mare parte accidental.

Wilem și-a dres glasul.

— Ar fi corect să presupunem...

— Își bate târfele, a zis Devi, întrerupându-l brusc. Și dacă aș fi putut să-l omor pe acest ticălos arogant și să scap de el, aș fi făcut-o cu ani în urmă.

S-a uitat plat la Wilem.

— Și da, avem un trecut. Și nu, nu e treaba ta. E un motiv suficient pentru tine?

S-a așternut o tăcere tensionată. Wilem a dat din cap, cu fața lipsită de orice expresie.

Devi s-a întors să se uite la mine.

— Devi.

I-am făcut o scurtă plecăciune.

— Îmi pare rău.

Ea a clipit surprinsă.

— Ei, la naiba, a zis ea cu vocea ascutită de sarcasm. Poate că tot ai o jumătate de creier în cap.

— Nu credeam că pot să am încredere în tine, am zis. Am greșit și regret. N-am gândit cel mai limpede din viața mea.

M-a privit îndelung.

— Nu suntem prieteni, a zis ea tăios, cu expresia încă de gheață. Dar dacă încă ești în viață la sfârșitul a toate astea, mai vorbim.

Devi s-a uitat dincolo de mine și expresia i s-a înmuiat.

— Mica Fela!

A trecut pe lângă mine și a îmbrățișat-o pe Fela.

— Ai tot crescut!

S-a dat înapoi și a ținut-o pe Fela la o lungime de braț, privind-o apreciativ.

— Doamne, arăți ca o târfă de la Modegan! Te va place.

Fela a zâmbit și s-a răsucit un pic, astfel că poalele rochiei au sclipit.

— E drăguț să ai o scuză să te gătești din când în când.

— Ar trebui să te gătești și pe cont propriu, a zis Devi. Și pentru bărbați mai buni decât Ambrose.

— Am fost ocupată. N-am avut timp de găteală. Mi-a luat o oră să-mi amintesc cum să-mi aranjez părul. Vreun sfat?

Și-a dat brațele în lături și a făcut o piruetă lentă.

Devi a privit-o de sus până jos cu un ochi critic.

— Ești deja mai bine decât merită el. Dar ești goală toată. De ce n-ai nicio sclipire pe tine?

Fela a privit în jos la mâini.

— Inelele nu merg cu mânuși, a zis ea. Și n-am avut nimic suficient de frumos să meargă cu rochia.

— Uite aici atunci, a înclinat Devi capul și a căutat în părul ei, întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Apoi, s-a apropiat de Fela.

— Doamne, ești înaltă. Apleacă-te!

Când Fela s-a îndreptat din nou, purta o pereche de cercei care se învâртеau și reflectau lumina focului.

Devi s-a dat înapoi și a scos un oftat exasperat.

— Și arată mai bine pe tine, desigur.

A clătină din cap cu iritare.

— Dumnezeuule, femeie. Dacă aș avea sâni ca ai tăi, aș deține acum propria jumătate de lume.

— Noi doi împreună, a zis Sim cu entuziasm.

Wilem a izbucnit în râs, apoi și-a acoperit fața și a plecat de lângă Sim, clătinând din cap și făcând tot posibilul să arate că n-are nici cea mai mică idee cine e cel care stătea lângă el.

Devi s-a uitat la zâmbetul necenzurat, de băiețel, al lui Sim, apoi înapoi la Fela.

— Cine e idiotul?

Am prins privirea Molei și m-am apropiat de ea ca să putem vorbi.

— Nu trebuia, dar mulțumesc. E o ușurare să știu că nu complotează împotriva mea.

— Fii sigur, a zis Mola cu tristețe. N-am mai văzut-o niciodată atât de supărată. Doar că mi se părea o rușine ca voi doi să fiți certați. Semănați așa de mult!

Am aruncat o privire peste groapa de foc, unde Wil și Sim se apropiau cu prudență de Devi și Fela.

— Am auzit multe despre tine, a zis Wilem uitându-se la Devi. Mă gândeam că ești mai înaltă.

— Cum funcționează asta la tine? a întrebat Devi sec. Gândirea, vreau să spun.

Mi-am fluturat mâinile pentru a atrage atenția tuturor.

— E târziu, am zis. Trebuie să ne ocupăm pozițiile.

Fela a dat din cap.

— Vreau să fiu acolo devreme, pentru orice eventualitate.

Și-a îndreptat mânușile nervos.

— Urați-mi noroc.

Mola a înaintat și a îmbrățișat-o rapid.

— Va fi bine. Stai undeva în public cu el. Se va comporta mai bine dacă se uită lumea la el.

— Întreabă-l despre poezia lui, a sfătuit-o Devi. Va vorbi mult timp.

— Dacă devine nerăbdător, comandă vin, a adăugat Mola. Spune ceva de genul „O, mi-ar plăcea un pahar, dar mă tem să nu mi se urce direct la cap”. Va cumpăra o sticlă și va încerca s-o toarne în tine.

Devi a dat din cap.

— Asta o să-l țină cu tine încă o jumătate de oră, cel puțin.

S-a întins și a tras un pic în sus partea superioară a rochiei Felei.

— Începi prin a fi conservatoare, apoi din ce în ce mai puțin spre sfârșitul cinei. Apleacă-te. Folosește-ți umerii. Dacă va continua să vadă din ce în ce mai mult, va crede că va ajunge undeva. Asta-l va face să nu se grăbească.

— E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată, a zis Wilem liniștit.

— Că toate femeile din lume își cunosc secretele una alteia? a întrebat Sim.

— Pentru că asta explică multe.

— Suntem doar o sută în Arcanum, a zis Devi sarcastic. Ne-au rezervat o singură aripă la Morișcă, fie că vrem sau nu să locuim acolo. Cum să nu ne cunoaștem între noi?

M-am dus la Fela și i-am dat o ramură subțire de stejar.

— Îți semnalez când terminăm. Tu trimite-mi semn dacă pleacă de lângă tine.

Fela și-a arcuit o sprânceană.

— O femeie ar putea să ia asta ca pe o ofensă, a zis ea, apoi a zâmbit și și-a pus crenguța într-una dintre mânușile lungi, negre. Cerceii s-au răsucit și au reflectat din nou lumina. Erau smaralde. Lacrimi netede de smarald.

— Minunați cercei, i-am zis lui Devi. De unde i-ai luat?

Ochii i s-au micșorat, ca și cum încerca să se decidă dacă să ia asta ca ofensă sau nu.

— Un băiat drăguț i-a folosit pentru decontarea datoriilor, a zis ea. Nici asta nu e treaba ta.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar curios.

Fela ne-a făcut cu mâna și a plecat, dar înainte să fi făcut zece metri, Simmon a prins-o din urmă. Zâmbea penibil, vorbind și făcând câteva gesturi emfaticе înainte de a-i înmâna ceva. Ea a zâmbit și a ascuns obiectul în mânușile lungi, negre.

M-am întors către Devi.

— Presupun că știi planul.

Ea a dat din cap.

— Cât de departe e camera lui?

— Un pic mai mult de o jumătate de milă, am spus scuzându-mă. Alunecarea...

Devi mi-a tăiat vorba cu un gest.

— Eu îmi fac propriile calcule, a zis ea brusc.

— Bine.

Am făcut semn către bagajul meu care era aproape de marginea gropii cu foc.

— Avem ceară și lut acolo.

I-am dat ei o crenguță subțire de mesteacăn.

— Îți voi semnala când suntem pe poziție. Începi cu ceara. Fă asta din greu o jumătate de oră, apoi trimite semnal și schimbă pe lut. Pentru lut alocă cel puțin o oră.

Devi a pufnit.

— Cu focul de tabără din spatele meu? Îmi va lua cincisprezece minute, maximum.

— S-ar putea să nu fie ascuns în sertarul lui cu ciorapi, îți dai seama. Ar putea fi încuiat undeva fără prea mult aer.

Devi a fluturat din mână.

— Știi ce am de făcut.

Am făcut o jumătate de plecăciune.

— Las totul în mâinile tale capabile.

— Asta-i tot? a întrebat Mola indignată. M-ai interogat o oră! M-ai chestionat!

— Nu e timp, am spus pur și simplu. Și tu vei fi aici ca antrenor, dacă va avea nevoie. În plus, se întâmplă să suspectez că Devi e unul dintre puținii simpatişti mai buni ca mine.

Devi mi-a aruncat o privire întunecată.

— Să suspectezi? Te-am bătut ca pe un fiu vitreg cu părul roșu. Ai fost păpușica mea simpatetică de mână.

— Asta a fost în urmă cu două intervale, am zis. Am învățat multe de-atunci.

— Păpușă de mână? l-a întrebat Sim pe Wilem.

Wil a făcut un gest explicativ și amândoi au izbucnit în râs.

I-a făcut semn lui Wilem.

— Să mergem.

Înainte să pornim, Sim mi-a înmănat un borcânel.

I-am aruncat o privire surprinsă. Aveam deja amestecul alchimic ascuns în mantie.

— Ce e asta?

— E doar un unguent, în caz că te arzi, a explicat el. Dar dacă-l amesteci cu urină se transformă în bomboane.

Fața lui Sim era ca o mască.

— Bomboane delicioase.

Am dat din cap serios.

— Da, domnule.

Mola s-a holbat confuză. Devi ne ignora și începuse să pună lemne pe foc.

O oră mai târziu, Wilem și cu mine jucam cărți la Poneiul de Aur. Salonul era aproape plin și un harpist cânta o versiune acceptabilă a melodiei *Secară dulce de iarnă*. Încăperea era plină de murmurul conversației clienților bogați care jucau, beau și vorbeau despre ce vorbesc oamenii bogați. Despre cum să bată în mod corespunzător un băiat de la grajduri, presupun. Sau despre tehnicile de urmărire a cameristei prin casă.

Poneiul de Aur nu era locul meu preferat. Clientela era prea de soi, băuturile prea scumpe, muzicanții mai plăcuți pentru ochi decât pentru ureche. În ciuda tuturor acestor lucruri, veneam aici la aproape două intervale, simulând tentativa de a urca pe scara socială. În acest fel, nimeni nu putea spune că era ciudat că mă aflam acolo în acea noapte specială.

Wilem a luat o băutură și cărțile au fost amestecate. Băutura mea stătea pe jumătate terminată și caldă. Fusesse doar o bere simplă, dar, având în vedere prețurile de la Ponei, rămăsesem acum literalmente fără niciun ban.

Wil a împărțit încă o mână. Am luat cărțile cu grijă, căci amestecul alchimic al lui Simmon făcuse ca degetele mele să fie ușor lipicioase. Am fi putut să jucăm la fel de bine cu cărți goale. Am jucat și am aruncat la întâmplare, pretinzând că mă concentrez asupra jocului, când de fapt eram în așteptare, ascultând.

Am simțit o ușoară gădilătură în colțul ochiului și am dus degetele să mă frec, dar m-am surprins în ultima secundă cu mâna ridicată. Wilem s-a uitat la mine peste masă, alarmat, și a dat scurt, ferm din cap. Am stat nemișcat pentru o clipă,

apoi am lăsat încet mâna jos.

Eram atât de ocupat încercând să par nonșalant, că atunci când s-a auzit strigătul de afară, am fost chiar surprins. Un țipăt a tăiat murmurul scăzut de conversație, cum doar o voce ascutită încărcată de panică poate s-o facă.

— Foc! Foc!

Toată lumea de la Ponei a înghețat pentru o clipă. Așa se întâmplă întotdeauna când oamenii sunt speriați și confuzați. Le ia o secundă să se uite în jur, adulmecă în aer și se gândesc la chestii de genul „Tocmai a zis cineva că arde?” sau „Foc? Unde? Aici?”

N-am ezitat. Am sărit în picioare și m-am prefăcut că privesc în jur sălbatic, încercând în mod evident să găsesc focul. În timp ce toți ceilalți din încăperea comună au început să se miște, eu urcam deja elegant pe scări.

— Foc! au continuat să se audă țipete de-afară. Oh, Dumnezeule! Foc!

Am zâmbit auzindu-l pe Basil cum își exagerează micul rol. Nu-l cunoșteam suficient de bine ca să-l implic în tot planul, dar fusese vital ca cineva să observe focul devreme, așa încât eu să pot intra în acțiune. Ultimul lucru pe care-l voiam era să dau foc din greșală la jumătate din han.

Am ajuns în vârful scărilor și am privit etajul superior al Poneiului de Aur. Deja urcau pe scări și alții în spatele meu. Câțiva locatari bogați își deschiseseră ușile, scrutând cu privirea holul.

Fuioare slabe de fum se răsuceau pe sub ușa apartamentului lui Ambrose. Perfect.

— Cred că e pe-aici! am strigat, strecurând o mână într-unul din buzunarele mantiei, în timp ce alergam spre ușă.

În zilele lungi petrecute căutând în Arhive, am găsit referiri la nenumărate piese interesante de artizanat magic. Una dintre acestea era o piesă elegantă numită piatră de

asediu.

Funcționa pe baza celui mai simplu principiu simpatetic. O arbaletă stochează energie și o folosește pentru a arunca o săgeată la o distanță lungă, cu o viteză mare. O piatră de asediu e o bucată de plumb inscripționată, care stochează energie și o folosește pentru a se mișca șase centimetri cu forța unui berbec.

Ajungând la mijlocul holului, mi-am fixat legăturile și am forțat ușa lui Ambrose cu umărul. Am lovit-o și cu piatra de asediu pe care o țineam ascunsă în pumn.

Ușa din lemn gros s-a făcut doage, ca un butoi lovit cu ciocanul.

S-au auzit suspine speriate și exclamații de la toată lumea care era pe hol. M-am grăbit înăuntru, încercând cu disperare să-mi îndepărtez de pe față zâmbetul de maniac.

Camera de zi a lui Ambrose era întunecată și se încetșase și mai tare din cauza fumului din aer. Am văzut focul pâlpâind în interior, undeva în stânga. De la vizita mea anterioară știam că acolo era dormitorul.

— Hei! am strigat. E toată lumea bine?

Mi-am controlat cu atenție vocea: curajoasă, dar îngrijorată. Fără panică, desigur. Eram, la urma-urmelor, eroul acelei scene.

Fumul ieșea gros din dormitor, peste focul portocaliu, și-mi înțepa ochii. Pe perete era un dulap din lemn masiv cu sertare, mare cât un banc de lucru din Partizanat. Flăcările lingeau și licăreau în jurul marginilor sertarelor. Se părea că Ambrose își ținea momâia în sertarul cu șosete.

Am luat un scaun din apropiere și l-am folosit pentru a sparge geamul pe care mă urcasem cu câteva nopți în urmă.

— Goliți strada! am strigat către cei de jos.

Sertarul din stânga jos părea că arde mai tare, și când am tras să-l deschid, hainele care ardeau mocnit înăuntru au

prins aer și au izbucnit în flăcări. Am simțit miros de păr ars și am sperat că nu era de la sprâncenele mele. Nu voiam să-mi petrec următoarea lună arătând mereu surprins.

După furia inițială, am respirat adânc, am pășit înainte și am tras cu mâinile goale sertarul greu, din lemn, al biroului. Era plin de haine mocnite, înnegrite, dar în timp ce alergam la fereastră, am putut auzi ceva greu pe fundul sertarului făcând zgomot pe lemn. S-a rostogolit când l-am aruncat pe fereastră, hainele în flăcări fiind luate de vânt.

Apoi am smuls sertarul din dreapta sus. De îndată ce l-am tras, fumul și flacăra s-au revărsat într-o formă aproape solidă. Odată plecate aceste două sertare, tot spațiul gol din interiorul biroului a format un coș de fum brut, care a dat focului tot aerul de care avea nevoie. După ce am ridicat și al doilea sertar pe fereastră, am auzit cum incendiul se răspândește rapid prin lemnul lăcuit și prin hainele din interior.

Jos, în stradă, oamenii se agitau pentru a face tot posibilul să stingă resturile. În mijlocul unei mici mulțimi, Simmon călca zdrențele sub cizmele lui cele noi cu ținte, sfărâmându-le ca un băiețel care stropește prin băltoace după prima ploaie de primăvară. Chiar dacă momâia ar fi supraviețuit căderii, n-ar fi supraviețuit la așa ceva.

Asta era mai mult decât o simplă meschinărie. Devi îmi semnalase în urmă cu douăzeci de minute, anunțându-mă că încerca deja momâia de ceară. Cum nu se vedea niciun rezultat, asta însemna că Ambrose îmi folosisese fără îndoială sângele, pentru a-mi face o momâie din lut. N-avea s-o distrugă un simplu incendiu.

M-am apucat de alte sertare și le-am aruncat în stradă unul câte unul, oprindu-mă ca să trag jos perdelele groase de catifea din jurul patului lui Ambrose, pentru a-mi proteja mâinile de căldura focului. Și asta putea părea drăguț, dar

nu era. Eram îngrozit de perspectiva arderii mâinilor. Toate talentele mele se învâртеau în jurul acestora.

Urât a fost când am lovit oala de noapte pe drumul înapoi la birou. Era una scumpă, de ceramică fină. S-a răsturnat și s-a rostogolit nebunește pe podea, până când s-a lovit de șemineu și s-a spart. E suficient să spun că pe covoarele lui Ambrose nu s-au vărsat bomboane delicioase.

Flacăra ardea deschis în spațiile în care fuseseră sertarele, iluminând camera, în timp ce geamul spart lăsa să pătrundă aer curat. În cele din urmă, cineva a fost suficient de curajos să intre în cameră. A folosit una dintre păturile din patul lui Ambrose ca să-și protejeze mâinile și m-a ajutat să arunc și ultimele sertare în flăcări pe fereastră. A fost o muncă fierbinte, acoperită de funingine, și chiar cu ajutor, tușeam în momentul în care și ultimul sertar s-a rostogolit în stradă.

S-a terminat în mai puțin de trei minute. Câțiva barmani cu gândire iute au adus apă în urcioare și au udat scheletul încă arzând al biroului gol. Am aruncat draperii de catifea mocninde pe fereastră, strigând „Atenție acolo jos!”, deci Simmon a știut că trebuie să-mi recupereze piatra de asediu din grămada de material încurcat.

Lămpile s-au aprins și fumul subțiat de aerul rece al nopții a ieșit prin fereastra spartă. Oamenii au intrat în cameră pentru a ajuta sau a căska gura sau a bârfi. Un grup de spectatori s-au adunat uimiți în jurul ușii făcute țandări a lui Ambrose, cu mâinile-n sân și întrebându-se ce fel de zvonuri s-ar putea naște din întâmplarea din seara respectivă.

Odată camera luminată corespunzător, m-am minunat ce pagube făcuse focul.

Scheletul biroului nu era mai mult decât o colecție de bețe carbonizate, iar pe peretele din spate tencuiala se exfoliasse și se bășicase de la căldură. Tavanul alb fusese pictat cu un

evantai mare de funingine.

Mi-am surprins reflecția în oglinda vestiarului și am fost încântat să-mi văd sprâncenele mai mult sau mai puțin intacte. Eram răvășit puternic, cu părul în dezordine și fața pătată de sudoare și cenușă întunecată. Albul ochilor mi se vedea foarte luminos pe fața neagră.

Wilem mi s-a alăturat și m-a ajutat să-mi bandajez mâna stângă. Nu era chiar arsă, dar știam că ar fi părut ciudat să plec neatins de-acolo.

În afară de un pic de păr pierdut, cel mai mare prejudiciu suferit erau de fapt găurile carbonizate în mânecile mele lungi. Încă o cămașă distrusă. În ritmul ăsta, aveam să rămân dezbrăcat de tot până la sfârșitul semestrului.

M-am așezat pe marginea patului și am urmărit cum oamenii aduc mai multă apă pentru a stropi biroul. Le-am arătat un fascicul de plafon carbonizat și l-au udat și pe acela, provocând un fâsăit ascuțit și un nor de abur și fum. Lumea a continuat să se fâțăie când înăuntru, când afară, uitându-se la ruine și mormăind între ei, în timp ce-și agitau capetele.

De cum Wil a încheiat bandajarea mea, prin fereastra spartă s-a auzit sunet de copite galopând pe caldarâm, copleșit temporar de zgomot de tropăit înverșunat de cizme cu ținte.

În mai puțin de un minut, l-am auzit pe Ambrose pe hol.

— Ce se întâmplă aici, pentru numele lui Dumnezeu? Ieșiți afară! Afară!

Blestemând și împingând oamenii, Ambrose și-a făcut intrarea. Când m-a văzut stând pe pat, s-a oprit brusc.

— Ce faci în apartamentul meu? a întrebat.

— Ce? am întrebat, apoi m-am uitat în jur. ăsta e apartamentul tău?

N-a fost ușor să mențin o cantitate corespunzătoare de

exasperare în ton, căci vocea mi se înăsprise de la fum.

— Mă ard încercând să-ți salvez lucrurile?

Ochii lui Ambrose s-au îngustat, apoi s-a dus la ruinele carbonizate ale biroului.

Ochii i-au scânteiat din nou la mine, apoi și-a dat seama brusc. M-am luptat cu nevoia de a zâmbi.

— Pleacă de-aici ruș jegas și hoț, a scuipat veninos. Jur că dacă lipsește ceva vin cu poliția după tine. Te bag în legea de fier și te vâd spânzurat.

Am tras aer să răspund, apoi am început să tușesc incontrolabil și a trebuit să mă mulțumesc să-l fixez cu privirea.

— Bună treabă, Ambrose, a zis Wilem sarcastic. L-ai prins. Ți-a furat focul.

Unul dintre privitori a repetat:

— Da, să-l pună înapoi!

— Ieși afară! a strigat Ambrose roșu și furios. Și ia și nimicul ăsta jegas cu tine sau vă trag la amândoi bătaia pe care o meritați.

M-am uitat la spectatorii care se holbau la Ambrose, îngroziți de comportamentul lui.

L-am privit lung, mândru, jucând scena pentru tot ce merita.

— Cu plăcere, am zis cu demnitate rănită și atingându-l cu umărul în timp ce treceam pe lângă el și silindu-l să se dea din drum.

În timp ce plecam, un om gras, roșu, într-o vestă, privea prin ușă apartamentul ruinat al lui Ambrose. L-am recunoscut. Era proprietarul Poneiului de Aur.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat el.

— Lumânările sunt obiecte periculoase, i-am spus.

M-am uitat peste umăr și am întâlnit privirea lui Ambrose.

— Sincer, băiete, i-am zis. Nu știu ce-a fost în capul tău.

Ai crede că un membru al Arcanumului are mai multă minte.

...

Wil, Mola, Devi și cu mine ne-am așezat în jurul a ce mai rămăsese din foc, atunci când am auzit trosnituri de pași venind printre copaci. Fela era încă îmbrăcată elegant, dar părul i se desfăcuse. Sim mergea grijuliu alături de ea, ridicându-i absent crengile din cale când treceau pe lângă tufișuri.

— Și unde ați fost voi doi? a întrebat Devi.

— A trebuit să mă întorc la Imre, a explicat Fela. M-am întâlnit cu Sim la jumătatea drumului. Nu-ți face griji, mamă, a fost un gentleman perfect.

— Sper că n-a fost prea rău pentru tine, am zis.

— Cina a fost cum te așteptai, a admis Fela. Dar partea a doua a făcut să merite totul.

— Partea a doua? a întrebat Mola.

— Pe drumul de întoarcere, Sim m-a dus să văd ruinele de la Ponei. M-am oprit să vorbesc cu Ambrose. Nu m-am mai distrat niciodată atât de mult. Zâmbetul Felei era răutăcios. Am fost perfect irascibilă.

— Așa a fost, a zis Simmon. A fost genial.

Fela s-a uitat la Sim și și-a pus mâinile-n șolduri.

— Fugi de mine, ai?

Sim s-a încruntat exagerat și a făcut un gest sălbatic.

— Muiere smintită, mi-a luat foc apartamentul! a zis el, imitând corect accentul vintic al lui Ambrose.

Fela s-a întors, ridicând mâinile.

— Nu mă minți! Ai fugit ca să fii cu vreo târfă. N-am fost mai umilită niciodată în viața mea! Nici nu vreau să te mai văd!

Am aplaudat. Fela și Sim s-au luat de braț și au făcut o plecăciune.

— În interesul adevărului istoric, Ambrose n-a folosit

cuvintele „muiere smintită”, a zis Fela dezinvoltă.

N-a dat drumul brațului lui Sim.

Simmon a părut un pic jenat.

— Da, bine. Sunt unele lucruri pe care nu i le zici unei doamne, nici chiar în glumă.

Cu părere de rău, a lăsat-o pe Fela și s-a dus să se așeze pe un trunchi de copac căzut. Fela s-a așezat lângă el.

Fela s-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva. Sim a râs, clătinând din cap.

— Te rog! a cerut Fela, punându-i mâna pe braț. Kvothe n-are lăuta. Cineva trebuie să ne distreze.

— Bine, bine, a zis Simmon, în mod evident un pic amețit.

A închis ochii pentru o clipă, apoi a vorbit cu o voce sonoră:

*Iute-a venit Fela noastră, cu ochii arzând,
Pe pietre oblu, cu pași mari, traversând.
La Ambrose, cel cu cenușă-n jur, apărând.
Cumplită-i era încruntarea de hapsân,
Însă Fela nu s-a temut, iar curajosul ei sâ...*

Simmon s-a oprit brusc înainte să spună cuvântul „sân” și s-a înroșit ca o sfeclă. Devi a chicotit în barbă, de unde era așezată, de cealaltă parte a focului.

Încă bun prieten, Wilem a intervenit cu o întrebare pentru a distrage atenția.

— De ce faci pauză? a întrebat el. Pare că ți-ai pierdut suflul.

— L-am întrebat și eu, a zis Fela zâmbind.

— E ceva care se utilizează în versificația din vintica veche, a explicat Sim. E o pauză în linie numită cezură.

— Ești periculos de bine informat despre poezie, Sim, am

spus. Sunt aproape gata să-mi pierd respectul pentru tine.

— Taci, a zis Fela. Eu cred că e minunat. Ești doar gelos că el o poate face spontan.

— Poezia e un cântec fără muzică, am spus mândru. Un cântec fără muzică e ca un trup fără suflet.

Wilem a ridicat mâna înainte ca Simmon să poată răspunde.

— Înainte de a ne împotmoli în discuții filosofice, am o mărturisire de făcut, a zis Wilem sobru. Am lăsat o poezie pe holul din fața apartamentului lui Ambrose. Era un acrostih care vorbea despre afecțiunea sa puternică pentru Magistrul Hemme.

Am râs cu toții, dar mai ales Simmon părea să găsească asta deosebit de amuzant. I-a luat mult timp să-și recapete suflul.

— Nu putea fi mai perfect nici dacă planificam, a zis el. Eu am cumpărat câteva piese de îmbrăcăminte pentru femei și le-am amestecat cu ce era pe stradă. Satin roșu. Bucăți de dantelă. Un os de balenă din corset.

Au fost și mai multe râsete. Apoi toți ochii s-au întors spre mine.

— Tu ce-ai făcut? a întrebat Devi cu promptitudine.

— Doar ce-am stabilit, am zis sobru. Doar ce era necesar pentru a distruge momâia, ca să dorm în siguranță noaptea.

— Ai dat peste oala lui de noapte, a zis Wilem.

— Adevărat, am recunoscut. Și am găsit asta.

Am arătat o bucată de hârtie.

— Dacă e una din poeziile lui, aș sugera s-o arzi repede și să te speli pe mâini, a zis Devi.

Am desfășurat hârtia și am citit-o cu voce tare.

— Registrul marca 4535: Inel. Aur alb. Piatră albastru fumuriu. Remontare și lustruire.

Am împăturit-o cu grijă și am pus-o într-un buzunar.

— Pentru mine, asta e mai bună decât un poem, am zis.

Sim s-a ridicat în poziție verticală.

— E un bon de amanet pentru inelul doamnei tale?

— E o cerere către un bijutier, dacă nu mă-nșel. Dar da, e pentru inelul ei, am zis. Și, apropo, nu e doamna mea.

— M-ați pierdut, a zis Devi.

— Așa a început totul, a zis Wilem. Kvothe a încercat să recupereze un mic obiect care îi aparține fetei cu care are el fantezii.

— Cineva ar trebui să mă pună la curent, a zis Devi. Se pare că eu am picat în mijlocul poveștii.

M-am lăsat pe spate pe o bucată de lespede, mulțumit să-i las pe prietenii mei să spună povestea. Bucata de hârtie nu fusese în sertarele comodei lui Ambrose. Nu fusese pe șemineu sau pe noptiera lui. Nu fusese pe tava de bijuterii sau pe biroul lui de scris.

Fusese, de fapt, în punga lui Ambrose. I-o luasem într-un acces de ciudă, la o jumătate de minut după ce mă făcuse rușinos și hoț. Fusese aproape un gest reflex, când mă frecașem de el ca să ies din apartamentul lui de la Ponei.

Printr-o coincidență stranie, punga conținea și bani. Aproape șase talanți.

Nu mare lucru pentru Ambrose. Suficient pentru o noapte extravagantă cu o doamnă. Dar pentru mine erau o grămadă de bani, atât de mulți, că aproape m-am simțit vinovat că am luat-o. Aproape.

CAPITOLUL 34

Gablont

N-am găsit niciun mesaj de la Denna când m-am întors la Cinzeacă în acea noapte. Nici de dimineață nu mă aștepta vreunul. M-am întrebat dacă băiatul a mai găsit-o să-i dea mesajul meu sau pur și simplu s-a lăsat păgubaș ori l-a scăpat în râu sau l-a mâncat.

În dimineața următoare am decis că starea mea de spirit era prea bună ca s-o stric cu nebunia inevitabilă a cursului lui Elodin. Așa că mi-am pus lăuta pe umăr și m-am dus peste râu s-o caut pe Denna. Durase mai mult decât îmi planificasem, dar eram nerăbdător să-i văd expresia feței când mă întorceam în cele din urmă cu inelul ei.

...

Am intrat în magazinul bijutierului și i-am zâmbit bărbatului scund care stătea în picioare în spatele unei vitrine joase.

— Gata inelul?

Fruntea i s-a încrețit.

— Îmi... îmi cer scuze, domnule?

Am oftat și am căutat în buzunar, în cele din urmă scoțând bucata de hârtie.

S-a uitat la ea, apoi fața i s-a luminat a înțelegere.

— A, da. Desigur. Doar o clipă.

A ieșit prin ușa din spate a magazinului.

M-am relaxat un pic. Era al treilea magazin pe care-l vizitam. Celelalte convorbiri nu merseseră nici pe departe atât de bine.

Bărbatul slăbuț a venit în grabă din camera din spate.

— Iată, domnule.

Ținea în sus inelul.

— Bun ca ploaia din nou. Drăguță piatră, de asemenea, dacă nu vă supărați.

L-am ținut în lumină. Era inelul Dennei.

— Bună treabă, am zis.

El a zâmbit la asta.

— Mulțumesc, domnule. Și ca să spunem totul, manopera se ridică la patruzeci și cinci de penny.

Am scos un oftat mic, tăcut. Ar fi fost prea mult să sper că Ambrose plătise manopera în avans. Am jonglat cifrele în capul meu și am numărat un talant și șase sfanți pe vitrină. Cât am făcut-o, am observat că avea textura ușor uleioasă a sticlei duble. Mi-am trecut mâna peste ea, întrebându-mă alene dacă era una dintre piesele pe care le făcusem eu la Partizanat.

Cât bijutierul a adunat monedele, am observat altceva. Ceva în interiorul vitrinei.

— Un gablonț v-a atras privirea? a întrebat el calm.

Am arătat către un colier din centrul vitrinei.

— Aveți un gust excelent, a zis el, trăgând o cheie și descuind un panou din partea din spate a vitrinei. E o piesă de excepție. Nu doar decorațiune elegantă, ci și piatra în sine e remarcabil de fină. Nu vezi de multe ori un smarald de această calitate în formă de lacrimă lungă.

— E făcut aici? am întrebat.

Bijutierul a oftat dramatic.

— Din păcate, nu pot pretinde această distincție. O tânără l-a adus cu mai mult timp în urmă. Avea nevoie mai mare de bani decât de podoabe, se pare, și am ajuns la un acord.

— Cât costă? l-am întrebat cât mai indiferent.

Mi-a spus. Era o sumă impresionantă. Mai mulți bani decât văzusem eu vreodată într-un singur loc. Suficienți bani pentru ca o femeie să poată trăi confortabil în Imre, timp de

mai mulți ani. Destul de mulți bani pentru o harpă fină nouă. Suficienți pentru o lăută din argint masiv sau, dacă dorea, pentru o cutie pentru o astfel de lăută.

Bijutierul a oftat din nou, clătinând din cap la starea tristă a lumii.

— E o rușine, a spus el. Cine poate spune ce duce femeile tinere la astfel de lucruri. Apoi a privit în sus și a zâmbit, ținând smaraldul în formă de lacrimă în lumină, cu o expresie de așteptare.

— Totuși, pierderea ei e câștigul tău.

Cum Denna menționase Butoi și Mistreț în mesajul ei, am decis să încep de-acolo căutarea ei. Cutia de la lăută îmi atârna greu pe umăr acum, că știam la ce renunțase ca s-o plătească. Totuși, o faptă bună merită o alta și am sperat că întoarcerea cu inelul ei ar aduce echilibrul între noi.

Dar Butoi și Mistreț nu era un han, ci abia dacă era un restaurant. Fără nicio speranță reală, am întrebat gazda dacă cineva a lăsat un mesaj pentru mine. Nimeni nu lăsase.

L-am întrebat dacă își amintește de o femeie care fusese acolo cu o noapte înainte? Brunetă? Drăguță?

A dat din cap la asta.

— A așteptat o vreme, a zis el. Îmi amintesc că-mi spuneam „Cine o lăsa o femeie ca asta să aștepte?”

Ați fi uimiți câte hanuri și pensiuni există, chiar și într-un orașel ca Imre.

CAPITOLUL 35

Secrete

Două zile mai târziu mă îndreptam spre Partizanat, sperând ca munca cinstită să-mi limpezească mintea și să mă facă în stare să tolerez două ore de măgării de-ale lui Elodin. Eram la trei pași de ușă când am văzut o tânără într-o mantie albastră grăbindu-se în curte spre mine. Sub glugă, fața ei era un amestec uimitor de entuziasm și emoție.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și s-a oprit din mers. Apoi, încă privindu-mă, a făcut o mișcare atât de ascunsă și de rigidă, că n-am putut înțelege ce înseamnă până când n-a repetat-o: voia s-o urmez.

Nedumerit, am dat din cap. S-a întors și a ieșit din curte, deplasându-se cu rigiditatea cuiva care încearcă cu disperare să fie nepăsător.

Am urmat-o. În alte circumstanțe, aș fi crezut că era un complice care mă atrăgea într-o alee întunecată, unde golanii urmau să mă lovească cu picioarele în dinți și să-mi ia portofelul. Dar nu erau alei atât de periculoase în apropierea Universității și, în afară de asta, era o după-amiază însorită.

În cele din urmă, a intrat pe o porțiune de drum pustiu, în spatele unui fabrici de sticlă și al unui atelier de ceasuri. A privit în jur agitată, apoi s-a întors, cu fața radiind de sub glugă.

— În sfârșit, te-am găsit! a zis ea cu sufletul la gură.

Era mai tânără decât îmi imaginasem. N-avea mai mult de 14 ani. Buclele de păr castanii îi încadrau fața palidă și se luptau să iasă de sub glugă. Totuși, nu știam de unde s-o iau...

— Am pus un toboșar la un moment dat să te

urmărească, a zis ea. Petrec atât de mult timp aici, încât mama crede că am un iubit la Universitate, a zis ea aproape timid, cu gura curbându-se ușor.

Am deschis gura să recunosc că n-am nici cea mai mică idee cine e. Dar înainte să scot un cuvânt, a vorbit din nou.

— Nu-ți face griji, a zis ea. Nu spun nimănui că vin să te văd.

Ochii ei luminoși se închiseseră la culoare de teamă, ca o piscină atunci când soarele intră în nori.

— Știu că e mai sigur așa.

Numai când fața i s-a întunecat de griji am recunoscut-o. Era fata pe care o întâlnisem în Trebon când plecasem să investighez zvonurile despre Chandrieni.

— Nina, am zis. Ce faci aici?

— Te caut pe tine. Și-a scos bărbia în afară cu mândrie. Știam că trebuie să fii pe-aici, pentru că știi tot felul de magii.

A privit în jur.

— Dar e mai mare decât am crezut. Știam că n-ai dat nimănui din Trebon numele tău, pentru că atunci ei ar avea putere asupra ta, dar trebuie să recunosc că asta te face foarte greu de găsit.

Chiar nu spusese nimănui numele meu în Trebon? Unele dintre amintirile din acea perioadă erau vagi, ca și cum m-aș fi lovit la cap. Era, probabil, mai bine că-l ținusem numai pentru mine, dat fiind faptul că eram răspunzător de arderea unei părți considerabile din oraș.

— Îmi pare rău că te-am pus la atâta muncă, am zis, încă neștiind despre ce e vorba.

Nina a făcut un pas mai aproape.

— Am avut niște vise după ce ai plecat, a zis ea cu voce joasă și tainică. Coșmaruri. Credeam că au venit după mine pentru ceea ce ți-am spus.

M-a privit cu înțeles.

— Dar apoi am început să dorm cu amuleta pe care mi-ai dat-o. Mi-am făcut rugăciunile în fiecare noapte, iar visele au dispărut. Una din palmele ei se juca absentă cu o bucată de metal strălucitor care-i atârna în jurul gâtului pe un șnur de piele.

Mi-am dat seama brusc vinovat că îl mințisem fără să vreau pe Magistrul Kilvin. Nu vândusem nimănui o amuletă și nu făcusem nimic care să arate ca una. Dar îi dădusem Ninei o bucată de metal gravat și îi spuseseam că era o amuletă, ca s-o liniștesc. Înainte de asta, era pe marginea isteriei, îngrijorată de faptul că demonii voiau s-o omoare.

— Deci a funcționat? am întrebat, încercând să nu par vinovat.

Ea a dat din cap.

— Cum o pun sub pernă și spun rugăciunile, dorm ca un prunc la țată. Când am început să am visul special, am visat oala aceea mare pe care Jimmy mi-a arătat-o înainte ca acei oameni să fie omorâți la ferma Mauthen, a zis ea și mi-a zâmbit.

Am simțit cum îmi crește speranța în piept. Nina era singura persoană în viață care văzuse vechea piesă de ceramică. Era acoperită cu imagini ale Chandrienilor, și ei sunt geloși pe secretele lor.

— Îți amintești ceva despre oala cu șapte persoane pictate pe ea? am întrebat emoționat.

A ezitat o clipă, încruntându-se.

— Erau opt, a zis ea. Nu șapte.

— Opt? am întrebat. Ești sigură?

A dat din cap cu seriozitate.

— Credeam că ți-am mai spus.

Speranța din piept mi-a căzut brusc în stomac, unde a rămas grea și amară. Erau șapte Chandrieni. Era una dintre

puținele informații pe care le știam cu siguranță despre ei. Dacă erau opt persoane pictate pe vas, Nina văzuse...

Nina a continuat să vorbească, fără să-mi vadă dezamăgirea.

— Am visat oala trei nopți la rând, a zis ea. Și nu era deloc un coșmar. Mă trezeam odihnită și fericită în fiecare noapte. Am știut atunci ce-mi spunea Dumnezeu să fac.

A început să caute adânc prin buzunare și a scos o bucată de corn lustruit, mai mare decât o lungime de palmă deschisă și groasă cât degetul meu mare.

— Mi-am amintit ce curios erai să afli lucruri despre oală. Dar nu-ți pot spune nimic, pentru că am văzut-o doar pentru un moment.

Mi-a dat bucata de corn cu mândrie.

M-am uitat la bucata cilindrică de corn din mâinile mele, nefiind sigur ce ar trebui să fac cu ea. Am privit-o confuz.

Nina a oftat nerăbdătoare și a luat cornul înapoi. L-a răsucit, dându-i la o parte capătul ca pe un capac.

— Fratele meu a făcut asta pentru mine, a spus, trăgând cu atenție o bucată de pergament din interiorul cornului. Nu-ți face griji. El nu știe pentru ce e.

Mi-a înmănat pergamentul.

— Nu e foarte bun, a zis ea nervos. Mama mă lasă s-o ajut să picteze vasele, dar asta e altceva. E mai greu să faci persoane decât flori și modele. Și e greu să realizezi ceva ce poți să vezi doar în capul tău.

Eram uimit că mâinile nu-mi tremurau.

— Asta era pictat pe vas? am întrebat.

— E o parte din ce era, a zis ea. La ceva rotund de genul ăsta poți să vezi doar o treime când te uiți dintr-o parte.

— Deci ai visat câte o parte diferită în fiecare noapte? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Doar această parte. Trei nopți la rând.

Am desfăcut încet bucata de hârtie și l-am recunoscut instantaneu pe bărbatul pe care îl pictase. Ochii lui erau negri în totalitate. În spatele lui era un copac gol, iar el stătea într-un cerc albastru, cu câteva linii ondulate pe acesta.

— Asta ar trebui să fie apă, a zis ea, arătând cu degetul. Totuși, e greu să pictezi apa. Și el ar trebui să stea în ea. Erau și nămeți de zăpadă în jurul lui și părul lui era alb. Dar n-am putut să lucrez cu vopsea albă. Amestecarea vopselelor pentru hârtie e mai grea decât smalțul pentru vase.

Am dat din cap, neavând încredere în mine să vorbesc. Era Tăciune, cel care îmi ucisese părinții. Îi puteam vedea fața în mintea mea, fără prea mult efort. Chiar fără să închid ochii.

Am derulat hârtia în continuare. Era un al doilea bărbat, sau mai degrabă silueta unui bărbat, într-o mantie mare cu glugă. În interiorul glugii nu era nimic în afară de întuneric. Deasupra capului erau trei luni. O lună plină, o jumătate de lună și una care era doar o semilună. Lângă el erau două lumânări. Una galbenă, cu o flacără portocalie strălucitoare. Cealaltă lumânare era așezată sub mâna întinsă: era gri, cu o flacără neagră, iar spațiul din jurul ei era pătat și întunecat.

— Asta ar trebui să fie umbra, cred, a zis Nina, arătând spre zona de sub mâna lui. Era mult mai evidentă pe oală. A trebuit să folosesc cărbune pentru asta. N-am putut s-o fac bine cu vopsea.

Am dat din cap din nou. Acesta era Haliar. Liderul Chandrienilor. Când îl văzusem, era înconjurat de o umbră nefirească. Focul din jurul lui era ciudat estompat și gluga pelerinei lui era neagră ca fundul unei fântâni.

Am terminat de derulat hârtia, dezvăluind un al treilea personaj, mai mare decât celelalte două. Purta armură și un

coif deschis în față. Pe pieptul lui era o emblemă luminoasă, care se aseamăna cu o frunză de toamnă, roșie pe exterior, luminându-se spre portocaliu aproape de mijloc, cu coada neagră.

Pielea feței era cafenie, dar mâna pe care o ținea în sus era de un roșu-aprins. Cealaltă mână era ascunsă de un obiect mare, rotund, pe care Nina reușise cumva să-l coloreze cu un bronz metalic. M-am gândit că era scutul lui.

— El a ieșit cel mai rău, a zis Nina cu voce abătută.

M-am uitat la ea. Fața ei părea sumbră și m-am gândit că mi-a interpretat greșit tăcerea.

— N-ar trebui să spui asta, am zis. Ai făcut o treabă minunată.

Nina a zâmbit slab.

— Nu e ceea ce am vrut, a zis ea. A fost greu de făcut. Am făcut bronz destul de bine aici.

I-a atins scutul.

— Dar acest roșu – degetul ei a atins mâna ridicată – se presupune că e sânge. Are sânge peste tot pe mână.

I-a bătut cu degetul pe piept.

— Și ăsta era mai deschis, ca un lucru care arde.

Atunci l-am recunoscut. Nu era o frunză pe pieptul lui. Era un turn înconjurat de flăcări. Sângeroasa lui mână întinsă nu demonstra ceva. Făcea un gest de muștrare spre Haliar și restul. Ridica mâna pentru a-i opri. Acest bărbat era unul dintre amiri. Un ciridae.

Fata a tremurat și și-a tras mantia în jurul ei.

— Tot nu-mi place să mă uit la el, a zis ea. Toți erau greu de privit. Dar el era cel mai rău. Nu pot să fac fețele bine, dar a lui era teribil de sumbră. Părea atât de furios. Arăta de parcă era gata să ardă întreaga lume.

— Dacă asta e o parte, restul ți-l amintești? am întrebat-o.

— Nu așa. Îmi amintesc că era o femeie fără haine și o

sabie ruptă, și un foc...

A părut că se gândește, apoi a clătinat din cap din nou.

— Cum ți-am spus, am văzut-o doar pentru o secundă, atunci când mi-a arătat-o Jimmy. Cred că un înger m-a ajutat să-mi amintesc această piesă într-un vis, ca s-o pot picta și să ți-o aduc ție.

— Nina, am spus. E cu adevărat uimitor. N-ai idee cât de incredibil e.

Fața ei s-a luminat din nou de un zâmbet.

— Mă bucur. M-am chinuit ceva să fac asta.

— De unde ai luat pergamentul? am întrebat, observându-l pentru prima dată.

Era pergament adevărat, lucru de înaltă calitate. Cu mult mai bun decât orice mi-aș fi putut permite eu.

— Am exersat pe niște planșete la început, a zis ea. Dar am știut că nu va merge. În plus, am știut că va trebui să-l ascund. Așa că m-am strecurat în biserică și am tăiat câteva pagini dintr-o carte.

A spus ultimul cuvânt fără nici cea mai mică umbră de jenă.

— Ai tăiat asta din Cartea Căii? am întrebat-o, oarecum îngrozit.

Nu sunt în mod deosebit o persoană religioasă, dar am un sentiment profund al proprietății. Și, după atâtea ore în Arhive, gândul de a tăia pagini dintr-o carte mă îngrozește.

Nina a dat din cap cu ușurință.

— Părea cel mai bun lucru, din moment ce un înger mi-a dat visul. Și ei nu pot încuia biserica bine pe timp de noapte, de când tu ai dărâmat partea din față a clădirii și ai ucis acel demon.

S-a întins și și-a trecut un deget peste hârtie.

— Nu e atât de greu. Nu trebuie decât să iei un cuțit și să râci cu el un pic, și toate cuvintele se șterg.

A punctat.

— Am fost totuși atentă să nu râcâi și numele lui Tehlu. Sau al lui Andan, sau a oricăruia dintre ceilalți îngeri, a adăugat cu evlavie.

M-am uitat mai de-aproape și am văzut că era adevărat. Pictase amirul astfel încât cuvintele Andan și Ordal să stea fix pe umerii lui, câte unul pe fiecare parte. Aproape ca și cum ar fi sperat ca numele să-l tragă în jos sau să-l încătușeze.

— În plus, ai spus că n-ar trebui să spun nimănui ce-am văzut, a zis Nina. Și pictura e ca și cum ai spune cu imagini în loc de cuvinte. Așa că m-am gândit că ar fi mai sigur să folosesc pagini din cartea lui Tehlu, pentru că niciun demon nu s-ar uita vreodată la o pagină din această carte. Mai ales la una cu numele Tehlu încă scris peste tot.

S-a uitat la mine cu mândrie.

— A fost ingenios făcută, am spus aprobator.

Ceasul din turn a început să bată ora exactă și expresia Ninei s-a umplut brusc de panică.

— O, nu! a zis ea înspăimântată. Trebuia să mă fi întors la docuri până acum. Mama o să mă bată cu nuiaua!

Am râs. În parte pentru că eram complet uimit de această bucată de noroc neașteptat. Și parțial la gândul că o fată era destul de curajoasă să sfideze Chandrienii, dar încă îngrozită că își va înfuria mama. Asta e calea lumii.

— Nina, mi-ai făcut o favoare minunată. Dacă ai nevoie vreodată de ceva sau dacă ai un alt vis, mă poți găsi la un han numit La Cinzeacă. Cânt acolo.

Ochii ei s-au deschis larg.

— E muzică magică?

Am râs din nou.

— Unii așa cred.

A privit în jur agitată.

— Chiar trebuie să plec! a zis ea, apoi mi-a făcut cu mâna și a luat-o la fugă spre râu, vântul dându-i pe spate gluga în timp ce alerga.

Am rulat la loc cu atenție bucata de hârtie și am ascuns-o înapoi în piesa goală de corn. Mintea mea se învârtea de la ceea ce auzisem. M-am gândit la ce înțelesesem că-i spusese Haliar lui Tăciune în urmă cu toți acei ani: „Cine te ține în siguranță de amiri, psaltiști, sithe?”

După luni de căutări, eram destul de sigur că Arhivele nu conțineau decât basme despre Chandrieni. Nimeni nu-i considera mult mai reali decât pe Baba Cloanța sau pe zâne.

Dar toată lumea știa despre amiri. Fuseseră cavaleri luminoși ai Imperiului Aturan. Fuseseră mâna puternică a Bisericii timp de două sute de ani. Făceau obiectul a o sută de povestiri și cântece.

Îmi știam istoria. Amirii fuseseră înființați de către Biserica Tehlină la începuturile Imperiului Aturan.

Dar ceramica pe care Nina o văzuse era mai veche de-atât.

Îmi știam istoria. Amirii fuseseră condamnați și desființați de către Biserică înainte de căderea imperiului.

Dar știam că Chandrienilor încă le era frică de ei și astăzi.

Părea că povestea nu se termină acolo.

CAPITOLUL 36

Toate aceste cunoștințe

Zilele au trecut și i-am invitat pe Wil și Sim peste râu, pentru a sărbători campania noastră de succes împotriva lui Ambrose.

Eu n-am fost cine știe ce băutor, dar Wil și Sim au fost suficient de amabili pentru a demonstra finețurile acestei arte. Am vizitat mai multe taverna, pentru variație, dar în cele din urmă am ajuns înapoi la Eolian. Eu o preferam din cauza muzicii, Simmon din cauza femeilor și Wilem fiindcă servea carcalete.

Am trecut prin ceva emoții când am fost chemat pe scenă, dar e nevoie de mai mult de un pic de alcool ca să mă facă să scapăr degetele. Doar pentru a dovedi că nu sunt beat, am atacat *Spre destinație cu el, cu Withee*, un cântec destul de dificil de articulat atunci când ești sobru ca o piatră.

Publicului i-a plăcut și și-a arătat aprecierea în mod adecvat.

Și, din moment ce nu am băut mied în acea noapte, o mare parte din seară mi s-a șters din memoria vie.

Ne-am întors tustrei pe lungul drum de la Eolian. Era o claritate în aer care anunța iarna, dar toți trei eram tineri și încălziți pe interior de multe băuturi. O adiere mi-a zburat mantia înapoi și am inspirat complet, fericit.

Apoi, m-a cuprins o panică bruscă.

— Unde mi-e lăuta? am întrebat mai tare decât îmi propusesem.

— Ai lăsat-o la Stanchion, la Eolian, a zis Wilem. I-a fost teamă că ai putea să cazi peste ea și să-i rupi gâtul.

Simmon s-a oprit în mijlocul drumului. M-am lovit de el, mi-am pierdut echilibrul și am căzut la pământ. El abia părea să observe.

— Ei bine, a zis el serios. Eu cu siguranță nu mă simt în stare de asta chiar acum.

Podul Vechi se ridica în fața noastră: șaiszeci de metri de la un capăt la altul, cu un arc mare, care se înălța cât cinci etaje deasupra râului. Era o parte din Marele Drum de Piatră, drept ca un cui, plat ca o masă și mai vechi decât Dumnezeu. Știam că atârna mai mult decât un munte. Știam că are un parapet de un metru de-a lungul ambelor margini.

În ciuda tuturor acestor cunoștințe, m-am simțit profund neliniștit la gândul de a încerca să-l traversez. Am urcat nesigur pe picioarele mele.

În timp ce toți trei studiam podul, Wilem a început să se aplece încet într-o parte.

M-am întins să-l prind și în același timp Simmon m-a apucat de braț, deși nu știa sigur dacă o făcuse ca să mă ajute pe mine sau ca să se stabilizeze pe el.

— Eu cu siguranță nu mă simt în stare să fac asta chiar acum, a repetat Simmon.

— E aici un loc unde să stai, a zis Wilem. *Kella trelle Turen navor Ka.*

Simmon și cu mine am râs înăbușit și Wilem ne-a dus printre copaci într-un mic luminiș, la nici cincisprezece metri de piciorul podului. Spre surprinderea mea, în mijlocul acestuia stătea o piatră arsă înaltă, arătând spre cer.

Wil a pătruns în luminiș cu o familiaritate calmă. Am încetinit mersul, privind curios. Pietrele arse sunt speciale pentru oamenii de trupă și văzând-o, în mine s-au născut sentimente amestecate.

Simmon a eșuat în iarba deasă, în timp ce Wilem s-a sprijinit cu spatele de trunchiul unui mestecăn înclinat.

M-am dus la piatra arsă și am atins-o cu vârful degetelor. Era caldă și familiară.

— N-o împinge, a zis Simmon nervos. O s-o răstorni.

Am râs.

— Piatra asta e aici de o mie de ani, Sim. Nu cred că respirația mea o să-i facă vreun rău.

— Hai, stai departe de ea. Astea nu sunt lucruri bune.

— E o piatră arsă, am zis, dându-i o lovitură prietenoasă. Marca vechile drumuri. Dacă nu altceva, măcar suntem mai în siguranță stând lângă ea. Pietrele arse marcau și locurile sigure. Toată lumea știe asta.

Sim a clătinat din cap cu încăpățănare.

— Sunt relicve păgâne.

— Pe un sfanț că am dreptate, am zis în batjocură.

— Ha!

Încă stând pe spate, Sim a ridicat o mână. M-am dus s-o lovesc, formalizând pariul nostru.

— Mergem la Arhive și rezolvăm mâine, a zis Sim.

M-am așezat lângă piatra arsă și tocmai începeam să mă relaxez, când am fost cuprins de o panică bruscă.

— Pe corpul lui Dumnezeu! am zis. Lăuta mea!

Am încercat să sar în picioare și n-am reușit, aproape dând cu creierul de piatra arsă în timpul acțiunii.

Simmon a încercat să se ridice și să mă calmeze, dar mișcarea bruscă a fost prea mult pentru el și a căzut la rândul lui penibil și a început să râdă neputincios.

— Nu e amuzant! am strigat.

— E la Eolian, a zis Wilem. Ai întrebat de ea de patru ori de când am plecat.

— Ba nu, am zis cu o convingere mai mare decât simțeam cu adevărat.

Mi-am frecat capul unde se lovise de piatra arsă.

— N-ai niciun motiv să-ți fie rușine.

Wilem a fluturat o mână conciliantă.

— E în natura omului să insiste asupra lucrurilor care se află aproape de inima lui.

— L-am auzit și pe Kilvin acum câteva luni la Robinete cum nu mai tăcea despre noua lui lampă cu sulf rece, a zis Simmon.

Wil a pufnit.

— Lorren tot flecărește despre comportamentul adecvat. Controlează-ți coloana vertebrală. Controlează-ți coloana vertebrală.

A mormăit și a făcut mișcări de prindere cu ambele brațe.

— Dacă îl mai aud zicând o dată, îi controlez eu lui coloana vertebrală.

Brusc mi-am amintit ceva.

— Milostive Tehlu, am zis, brusc îngrozit. Am cântat *Spoitor și tăbăcar* în seara asta la Eolian?

— Da, a zis Simmon. Nu știam că are atâtea versuri.

Mi-am încrețit fruntea, încercând cu disperare să-mi amintesc.

— Am cântat versul cu tehlinul și oile? Nu e un vers bun pentru o companie politicoasă.

— Nia, a zis Wilem.

— Slavă Domnului! am zis.

— A fost o capră, a reușit Wilem să rămână serios înainte de a izbucni în râs.

— „... în sutana tehlinului!” a cântat Simmon, apoi i s-a alăturat lui Wilem în râs.

— Nu, nu, m-am lamentat, lăsându-mi capul în mâini. Mama îl pune pe tata să doarmă sub căruță când îl cânta în public. Stanchion o să mă bată cu un băț și o să-mi ia naiul cu prima ocazie.

— Le-a plăcut, m-a asigurat Simmon.

— L-am văzut pe Stanchion cântându-l, a adăugat Wilem.

Avea nasul un pic roșu în momentul ăla.

S-a așternut un lung moment de liniște confortabilă.

— Kvothe? a zis Simmon.

— Da?

— Chiar ești edema ruh?

Întrebarea m-a prins nepregătit. În mod normal, m-ar fi înspăimântat, dar pe moment n-am știu ce simt în legătură cu asta.

— Contează?

— Nu. Doar mă întrebam.

— O.

Un timp am continuat să mă uit la stele.

— De ce te întrebai?

— Nu dintr-un motiv anume, a zis el. Ambrose te-a numit ruh de câteva ori, dar el te mai insultase și altfel până acum.

— Nu e o insultă, am zis.

— Vreau să spun că ți-a zis chestii care nu sunt adevărate, a zis Sim repede. Nu vorbești despre familia ta, dar ai spus câte ceva care m-a făcut să mă întreb.

A ridicat din umeri, încă întins pe spate, uitându-se la stele.

— N-am cunoscut niciun edema. Nu bine, oricum.

— Ce-ai auzit nu-i adevărat, am zis. Nu furăm copii și nu ne închinăm zeilor întunecați sau altceva de genul ăsta.

— N-am crezut niciodată una ca asta, a zis el repede, apoi a adăugat: Dar câte ceva din ce se spune trebuie să fie adevărat. Eu n-am auzit pe nimeni cântând ca tine.

— Asta n-are nimic de-a face cu faptul că sunt edema ruh, am zis, apoi am reconsiderat: Poate doar un pic.

— Dansezi? a întrebat Wilem aparent din senin.

În cazul în care comentariul ar fi venit de la oricine altcineva sau într-un alt moment, probabil că ar fi început o bătaie.

— Țsta e doar modul în care ne văd oamenii. Cântând la nai și la viori. Dansând în jurul focurilor noastre de tabără. Asta când nu furăm tot ce nu e prins în cuie, desigur.

Un pic de amărăciune s-a strecurat în tonul meu când am spus ultima parte.

— Nu asta înseamnă să fii edema ruh.

— Dar ce înseamnă? a întrebat Simmon.

M-am gândit pentru o clipă, dar eram prea mahmur pentru o astfel de sarcină.

— Suntem doar oameni reali, am zis în cele din urmă. Doar că noi nu stăm prea mult într-un singur loc și toată lumea ne urăște.

Tustrei ne-am uitat la stele în liniște.

— Chiar îl trimitea să doarmă sub căruță? a întrebat Simmon.

— Ce?

— Ai zis că mama ta îl trimitea pe tatăl tău să doarmă sub căruță când cânta versul despre oi. Chiar așa făcea?

— E mai mult o figură de stil, am zis. Dar o dată chiar l-a trimis.

Nu prea mă gândeam la primii mei ani de viață în trupa mea, la vremea când părinții mei erau în viață. Evitam subiectul, la fel cum un infirm învață să nu-și lase greutatea pe piciorul rănit. Dar întrebarea lui Sim adusese un clocot de memorie la suprafața minții mele.

— Nu fiindcă ar fi cântat *Spoitor și tăbăcar*, m-am trezit spunând. Era un cântec scris de el despre ea...

Am tăcut îndelung. Apoi am zis:

— Laurian.

Era pentru prima dată în ultimii ani când rosteam numele mamei mele. Prima dată de când fusese ucisă. L-am simțit ciudat în gura mea.

Apoi, fără să vreau cu adevărat, am început să cânt.

*Bruneta Laurian, soția lui Arliden,
Are o față ca lama de cuțit
Are o voce ca un șfredel ascuțit
Dar îți ia banii dublu, ca la o camătă.
Dulcea mea Tally nu știe să gătească.
Dar ea ține un registru ordonat
Cu toate cusururile ei frumos aranjat
Merită să-mi dau viața pentru ea
Pentru că e soția mea
Să socotească mai puțin cred că trebuia...*

M-am simțit straniu de amorțit, deconectat de la propriul meu corp. Ciudat, în timp ce amintirile erau puternice, nu era dureros.

— Observ cum își poate câștiga un bărbat un loc sub căruță, a zis Wilem grav.

— N-a fost asta, m-am auzit spunând. Era frumoasă și amândoi o știau. Obişnuiau să se tachineze reciproc tot timpul. Era poezia. Ea ura poezia îngrozitor.

Nu mai vorbisem niciodată despre părinții mei, și să mă refer la ei la timpul trecut nu era plăcut. Era chiar neloial.

Wil și Sim n-au fost surprinși de revelația mea.

Oricine mă cunoștea putea spune că n-am avut nicio familie. Niciodată nu spusese nimic, dar ei îmi erau prieteni buni. Ei știau.

— În Atur dormim în cuști când soțiile noastre se supără, a zis Simmon, împingând conversația înapoi pe un teritoriu mai sigur.

— *Melosi rehu eda Stiti*, a murmurat Wilem.

— Aturană! a strigat Simmon, cu vocea clocotind de amuzament. Gata cu măgăriile!

— *Eda Stiti?* am repetat. Dormi lângă foc?

Wilem a dat din cap.

— Protestez oficial în legătură cu cât de repede ați prins siareza, a zis Sim, ridicând un deget. Eu am studiat un an înainte să ajung cât de cât bun. Un an! Voi ați îngânat-o după un singur semestru.

— Am învățat mult crescând, am spus. Semestrul ăsta doar mi-am clarificat niște finețuri.

— Accentul tău e mai bun, i-a spus Wil lui Sim. Al lui Kvothe sună ca al unui negustor din sud. Foarte jos. Tu pari mult mai rafinat.

Sim a părut potolit de asta.

— Lângă foc, a repetat el. Nu e ciudat că există bărbați care dorm tot timpul în altă parte?

— E destul de evident că femeile dețin controlul asupra patului, am zis.

— Nu e un gând neplăcut, a zis Sim. Depinde de femeie.

— Distrel e drăguță, a zis Sim.

— Keh, a zis Wil. Prea palidă. Fela.

Simmon a clătinat trist din cap.

— Nu e din liga noastră.

— E modegană, a zis Wilem, cu un zâmbet atât de mare, că era aproape demonic.

— Serios? a întrebat Sim.

Wil a dat din cap, purtând cel mai mare zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe fața lui. Sim a oftat nefericit.

— Așa se pare. Era și-așa destul de rău că e cea mai frumoasă fată din Orânduire, dar n-am știut nici că e modegană.

— Te las să spui că e cea mai frumoasă fată de pe partea ei de râu, l-am corectat. Pe partea asta, e...

— Ai pomenit deja de Denna ta, a intervenit Wil. De cinci ori.

— Ascultă, a zis Simmon, tonul său devenind brusc serios. Trebuie să faci mișcarea. Fata asta, Denna, e în mod evident interesată de tine.

— N-a spus nimic în tot timpul ăsta.

— Ele nu spun niciodată că sunt interesate.

Simmon a râs la o așa absurditate.

— Sunt mici jocuri. E ca un dans.

A ridicat amândouă mâinile, punându-le să vorbească una cu alta. „O, ce surpriză să te întâlnesc aici.” „Hei, bună, mă duceam la masa de prânz.” „Ce fericită coincidență, și eu la fel. Pot să-ți car eu cărțile?”

L-am apucat de mână să-l opresc.

— Putem să sărim la finalul acestui spectacol de teatru de păpuși, acolo unde plângi tu mai multe zile în paharul cu bere?

Simmon s-a uitat urât la mine. Wilem a râs.

— Are destui curtezani, am zis. Vin și pleacă la fel ca... M-am încordat să găsesc o analogie și n-am reușit. Prefer să fiu prietenul ei.

— Ar trebui să fii mai degrabă aproape de inima ei, a zis Wilem fără nicio inflexiune specială. Ar trebui mai degrabă să ai bucuria de a fi în brațele ei. Dar te temi că te va respinge. Te temi că va râde și că te vei simți prost.

Wilem a ridicat ușor din umeri.

— N-ai fi tu primul care se simte așa. Nu e nicio rușine în asta.

Această lovitură incomodă a căzut aproape de țintă și mult timp n-am găsit nimic de spus în replică.

— Sper, am recunoscut în liniște. Dar nu vreau să-mi asum riscul. Am văzut ce se întâmplă cu bărbații care și-l asumă prea mult și se agață de ea.

Wilem a dat solemn din cap.

— Ți-a cumpărat cutia aia de lăută, a sărit Sim în ajutor.

Asta trebuie să însemne ceva.

— Pare să însemne, dar ce? i-am spus. Pare interesată, dar dacă e doar o iluzie din partea mea? Și ceilalți bărbați probabil că se gândesc că e interesată. Dar ei greșesc, în mod evident. Dacă greșesc și eu?

— Nu știi niciodată până nu încerci, a zis Sim cu o tușă amară în voce. Așa aș zice eu în mod normal. Dar știi ce? Asta nu valorează nici cât o ceapă degerată. Le-am urmărit și mi-au dat cu piciorul ca unui câine la masa de seară. Am obosit să mă mai străduiesc.

A oftat obosit, încă întins pe spate.

— Nu vreau decât pe cineva care să mă placă.

— Nu vreau decât un semn clar, am zis.

— Eu vreau un cal magic care încape în buzunar, a zis Wil. Și un inel cu chihlimbar roșu, care să-mi dea putere asupra demonilor. Și o sursă nesfârșită de prăjituri.

A urmat încă un moment de liniște confortabilă. Vântul trecea ușor prin copaci.

— Se spune că ruhiile cunosc toate poveștile din lume, a zis Simmon după un timp.

— Probabil că e adevărat, am recunoscut.

— Spune-ne una, a zis el.

L-am privit cu ochii mișiți.

— Nu te mai uita așa la mine, a protestat el. Sunt în starea de spirit pentru o poveste, asta-i tot.

— Suntem oarecum lipsiți de divertisment, a zis Wilem.

— Bine, bine. Să mă gândesc.

Am închis ochii și o poveste cu amiri a ieșit ca bulele de aer la suprafață. Deloc surprinzător. Ei erau constant în mintea mea de când mă găsisese Nina.

M-am ridicat în picioare.

— Bine, am luat o gură, apoi m-am oprit.

— Dacă vreunul dintre voi trebuie să facă pipi, s-o facă

acum. Nu-mi place să mă opresc la jumătatea drumului.

Liniște.

— Bine.

Mi-am dres vocea.

— Există un loc pe care nu mulți l-au văzut. Un loc ciudat, numit Faeriniel. Dacă e să crezi poveștile, două lucruri fac ca Faeriniel să fie unic. În primul rând, aici se întâlnesc toate drumurile din lume.

În al doilea rând, nu e un loc pe care să-l găsească oricine căutându-l. Nu e un loc unde să călătorești, e locul unde ajungi în drum spre altundeva. Se spune că oricine călătorește suficient de mult timp va ajunge acolo. Asta e o poveste despre acel loc și despre un bătrân pe un drum lung, și despre o noapte lungă și singuratică, fără lună...

CAPITOLUL 37

O bucată de foc

Faeriniel era o mare răscruce de drumuri, dar nu exista niciun han unde drumurile se întâlneau. În schimb, erau poieni între copaci, unde călătorii își așezau taberele să treacă peste noapte.

Odată, cu ani în urmă și la kilometri depărtare, cinci grupuri de călători au venit la Faeriniel. Și-au ales poienile și au aprins focul când soarele a început să apună, oprindu-se în drumul lor de aici până acolo.

Mai târziu, după ce soarele a apus și noaptea s-a stabilit ferm pe cer, un cerșetor bătrân, într-o mantie zdrențuită, a început să meargă pe drum. Se mișca lent, cu grijă, sprijinindu-se într-un toiag.

Bătrânul mergea dinspre nicăieri spre nicăieri. N-avea nicio pălărie pe cap și nicio traistă pe spate. N-avea niciun ban sau o pungă în care să-l pună. Abia dacă avea un nume al lui, și chiar și acela devenise nesemnificativ și banal de-a lungul anilor.

Dacă-l întrebai cine e, el ar fi spus „Nimeni”. Dar ar fi greșit.

Bătrânul și-a făcut drum în Faeriniel. Îi era foame ca unui foc aproape stins și era obosit până-n măduva oaselor. Îl ținea în mișcare doar speranța că cineva ar putea să-i dea un pic de cină și o bucată din focul lor.

Așa că atunci când bătrânul a văzut palpăirea focului, a părăsit drumul și s-a dus obosit spre el. Curând a văzut patru cai înalți printre copaci. Argint era lucrat în ham și argint era amestecat cu fierul din potcoavele lor. În apropiere, cerșetorul a văzut o duzină de catări încărcăți cu marfă: stofă

din lână, bijuterii elegante și săbii fine din oțel.

Dar cerșetorului i-a atras atenția mai ales carnea de deasupra focului, aburindă și picurând grăsime pe cărbuni. Aproape a leșinat la mirosul ei dulce, pentru că mersese pe jos toată ziua, cu nimic de mâncare, în afară de un pumn de ghinde și un măr stricat pe care-l găsisese pe marginea drumului.

Pășind în poiană, bătrânul cerșetor a strigat la cei trei bărbați cu bărbi negre care stăteau în jurul focului.

— Bună seara, a zis el. N-aveți în plus un pic de carne și o bucată de foc?

S-au întors, cu lanțurile de aur strălucind în lumina focului.

— Sigur, a zis liderul lor. Ce ai la tine? Sfanți sau bănuți? Inele sau strehlaumi? Sau ai monede cealdize care sună frumos și pe care noi le prețuim mai presus de toate celelalte?

— N-am niciuna dintre acestea, a spus bătrânul cerșetor, deschizându-și mâinile să arate că erau goale.

— Atunci nu vei găsi confort aici, au zis ei, și el i-a privit cum încep să taie bucăți groase din pulpa care atârna pe foc.

— *Fără supărare, Wilem. Așa e povestea.*

— *N-am zis nimic.*

— *Părea că ai de gând să zici.*

— *S-ar putea să zic. Dar aștept până după.*

Bătrânul a mers mai departe, urmărind lumina de la un alt foc dintre copaci.

— Bună seara! a strigat bătrânul cerșetor când a intrat în al doilea luminiș.

A încercat să sune vesel, deși era obosit și îl dureau toate.

— N-aveți în plus un pic de carne și o bucată de foc?

Erau patru călători acolo, doi bărbați și două femei. La

sunetul vocii lui au sărit în picioare, dar niciunul dintre ei n-a vorbit. Bătrânul a așteptat politicos, încercând să pară plăcut și inofensiv. Dar liniștea s-a întins pe o perioadă lungă și tot nu s-a spus niciun cuvânt.

Firește, bătrânul a devenit nervos. Era obișnuit ca lumea să se ferească de el sau să fie izgonit, dar oamenii ăștia abia dacă stăteau locului. Erau tăcuți și agitați, trecând de pe un picior pe altul în timp ce mâinile le tremurau nervos.

Chiar când era pe cale să plece bosumflat, focul a izbucnit și cerșetorul a văzut că cei patru purtau haine roșii-sângerii care arătau că sunt mercenari ademi.

Atunci bătrânul a-nțeles. Ademii sunt numiți oamenii tăcuți și ei vorbesc doar rareori.

Bătrânul știa multe povești despre ademi. Auzise că posedă un meșteșug secret numit lethani. Acesta le permitea să-și poarte tăcerea ca pe-o armură care întoarce din drum o lamă sau oprește o săgeată în aer. Acesta era motivul pentru care rareori vorbeau. Își păstrau cuvintele în interior ca pe niște cărbuni în burta unui cuptor.

Aceste cuvinte adunate îi umpleau atât de mult cu energie agitată, încât aveau mereu spasme și nu puteau sta locului. Când luptau, își foloseau meșteșugul secret pentru a arde aceste cuvinte asemenea combustibilului în interiorul lor. Asta îi făcea puternici ca urșii și iuți ca șerpilor.

Când cerșetorul a auzit prima dată aceste zvonuri, a crezut că sunt povești de adormit copii la foc de tabără. Dar cu ani în urmă văzuse în Modeg o femeie adem luptându-se cu garda orașului. Soldații aveau arme și scuturi și brațe și piepturi groase. Au cerut să vadă sabia femeii în numele regelui, și, deși ezitantă, le-a prezentat-o. De cum au luat-o în mâinile lor, au început să se uite lacomi la ea și să se poarte urât, făcând sugestii nelegiuite despre ce ar trebui să facă ea dacă o vrea înapoi.

Erau bărbați înalți, cu armură strălucitoare, și săbiile lor erau ascuțite. Au căzut ca grâul de toamnă în fața ei. A ucis trei dintre ei rupându-le oasele cu mâinile goale.

Rănile ei erau minore în comparație cu ale lor, o vânătăie de-a lungul unui obraz, un șchiopătat ușor, o tăietură superficială pe o mână. Chiar și după toți acești ani, bătrânul și-a adus aminte cum ea își linsese sângele de pe dosul palmei, ca o pisică.

La asta se gândea bătrânul cerșetor când i-a văzut pe ademi stând acolo. Toate gândurile de mâncare și foc l-au părăsit și s-a întors încet la adăpostul copacilor din jur.

Apoi a pornit spre următorul foc, în speranța că a treia oară va avea noroc.

În acest luminiș erau mai mulți aturani care stăteau în jurul unui măgar mort, lângă o căruță. Unul dintre ei l-a văzut pe bătrân.

— Uite! a arătat. Prinde-l! Îl vom înhăma la căruță și-l vom pune să tragă!

Bătrânul s-a tras înapoi între copaci și după ce a alergat înapoi și-ncolo, aturanii i-au pierdut urma, el ascunzându-se sub un morman de frunze căzute.

Când zgomotul făcut de aturani s-a stins, bătrânul s-a tras din frunze și și-a găsit toiagul. Apoi, cu genul de curaj caracteristic unuia sărac și flămând, a pornit către al patrulea foc pe care l-a văzut în depărtare.

Poate acolo găsea ce căuta, pentru că în jurul focului erau negustori din Vintas. Poate că de data asta va fi diferit, l-ar putea invita, zicând: Unde mănâncă șase, pot mânca și șapte.

Dar acum, bătrânul era o adevărată apariție. Părul murdar era într-o dezordine sălbatică. Roba, zdrențăroasă înainte, era acum ruptă și murdară. Fața lui era palidă de frică, iar respirația înflorată și răgușită în piept.

Din această cauză, vinții s-au speriat și au început să gesticuleze.

Credeau că era un draug barrow, vedeți voi, unul dintre morții neliniștiți despre care vinții superstițioși credeau că circulă noaptea.

Fiecare dintre vinți avea câte un gând diferit cu privire la cum l-ar putea opri.

Unii se gândeau că o să-l sperie focul, unii se gândeau că sarea împrăștiată pe iarbă l-ar ține la distanță, unii se gândeau că fierul va tăia sforile care îi țineau legat sufletul de trupul său mort.

Ascultându-i cum nu se pun de acord, bătrânul cerșetor și-a dat seama că indiferent la ce concluzie ar fi ajuns, n-ar fi fost bine pentru el. Așa că s-a întors în grabă la adăpostul copacilor.

Bătrânul a găsit o stâncă pe care să stea și și-a curățat cât de mult a putut frunzele moarte și murdăria. După ce a stat un timp, s-a gândit să încerce o ultimă tabără, știind că nu era nevoie decât de un călător generos ca să-și umple burta.

A fost încântat să vadă un om singuratic stând la ultimul foc. Venind mai aproape, a văzut ceva care l-a impresionat dar l-a și înfricoșat, căci deși cerșetorul trăise mulți ani, nu mai vorbise până atunci cu unul dintre amiri.

Cu toate acestea, știa ca amirii erau o parte a Bisericii Tehlu și...

— *Nu erau parte a Bisericii, a zis Wilem.*

— *Ce? Sigur că erau.*

— *Nu, erau birocrați aturani. Aveau... puteri judecătorești Vecarum.*

— *Erau numiți Sfântul Ordin al Amirilor. Erau puternica mână dreaptă a Bisericii.*

— *Pui pariu pe-un sfaț?*

— Pun. Dacă asta te va ține cu gura închisă pentru restul poveștii.

Bătrânul cerșetor era încântat, fiindcă știa că amirii erau o parte a Bisericii Tehlu și Biserica era uneori generoasă cu săracii.

Amirul s-a ridicat în picioare când s-a apropiat bătrânul.

— Cine-i acolo? a întrebat el.

Vocea lui era mândră și puternică, dar și obosită.

— Vezi că eu sunt din Ordinul Amirilor. Nimeni nu trebuie să intervină între mine și sarcinile mele. Voi acționa pentru binele tuturor, deși zeii și oamenii ar putea să-mi stea în drum.

— Domnule, am doar speranța unui foc la care să mă încălzesc și a ceva de pomană pentru drumul lung, a zis cerșetorul.

Amirul i-a făcut semn bătrânului să se apropie. Era îmbrăcat într-o armură de oțel luminos și sabia lui era cât statul unui om. Tabarul lui era de un alb strălucitor, dar din coate culoarea se întuneca înspre roșu, ca și cum ar fi fost scufundat în sânge. În mijlocul pieptului purta simbolul amirilor: turnul negru cuprins într-o flacăra roșie.

Bătrânul s-a așezat aproape de foc și a oftat când căldura i-a înmuiat oasele.

După o clipă, amirul a vorbit.

— Mi-e teamă că nu-ți pot oferi nimic de mâncare. Calul meu a mâncat mai bine decât mine în seara asta, dar asta nu înseamnă că a mâncat bine.

— Orice ar fi un ajutor minunat, a zis bătrânul. Nimicurile sunt mai mult decât ce am eu. Nu sunt fudul.

Amirul a oftat.

— Măine trebuie să călăresc vreo cincizeci de mile pentru a opri un proces. Dacă nu reușesc sau ezit, o femeie nevinovată va muri. Asta e tot ce am.

Amirul a făcut semn către o bucată de pânză cu o coajă de pâine și o feliuță de brânză. Împreună, abia dacă i-ar fi ajuns pe-o măsea bătrânului. Era o cină sărăcăcioasă pentru un bărbat mare ca amirul.

— Măine trebuie să călăresc și să lupt, a zis bărbatul în armură. Am nevoie de toată forța. Așa că trebuie să pun în balanță noaptea ta de flămânzit cu viața femeii.

În timp ce vorbea, amirul și-a ridicat mâinile și a ținut palmele în sus, ca pe talerele unei balanțe.

Când a făcut această mișcare, bătrânul cerșetor i-a văzut dosul mâinilor și pentru o secundă a crezut că amirul s-a tăiat și că sângele îi curgea printre degete și pe brațe în jos. Apoi focul s-a mișcat și cerșetorul a văzut că era doar un tatuaj, deși tot a tresărit la semnele sângeroase de pe mâinile și brațele amirului.

Ar fi făcut mai mult decât să tresară dacă ar fi știut ce înseamnă toate acele semne. Însemnau că amirul se bucura de atât de multă încredere din partea Ordinului, că acțiunile sale n-aveau să fie niciodată puse la îndoială. Și cum Ordinul stătea în spatele lui, nici Biserica, nicio instanță, niciun rege n-ar fi putut face nimic împotriva lui. Pentru că el era un ciridae, cel mai înalt rang al amirilor.

Dacă ucidea un om neînarmat, nu se chema crimă în ochii Ordinului. Dacă strangula o femeie gravidă în mijlocul străzii, nimeni n-ar fi vorbit împotriva lui. Dacă ardea o biserică sau dărâma un pod vechi de piatră, imperiul l-ar fi ținut fără prihană, încrezându-se că tot ce-a făcut el era în serviciul unui bine suprem.

Dar cerșetorul nu știa nimic despre asta, așa că a încercat din nou.

— Dacă n-aveți nimic de mâncare de dat, poate aveți un bănuț sau doi?

Se gândea la tabăra cealdiză și la cum ar putea cumpăra o

felie de carne sau pâine.

Amirul a clătinat din cap.

— Dacă aş fi avut, ți-aş fi dat cu plăcere. Dar cu trei zile în urmă i-am dat ultimii mei bani unei proaspete văduve cu un copil flămând. De atunci, sunt la fel de sărac cum ești tu dintotdeauna.

A clătinat din cap, cu o expresie obosită și plină de regret.

— Mi-aş dori ca împrejurările să fi fost diferite. Dar eu acum trebuie să dorm, așa că trebuie să plec.

Bătrânul n-a fost prea mulțumit de asta, dar ceva din vocea amirului îl făcea să fie precaut. Așa că s-a ridicat cu greu din nou pe picioare și a lăsat focul în urmă.

Înainte ca și căldura focului amirului să-l părăsească, bătrânul și-a strâns centura mai tare și și-a pus în minte să meargă pur și simplu până se făcea dimineată, sperând ca la capătul drumului său să găsească mai mult noroc sau cel puțin să întâlnească niște oameni mai prietenoși.

Așa că a mers prin centrul Faerinielului și cât a făcut asta a văzut un cerc de pietre mari, gri. În interiorul cercului era lumina slabă a focului ascuns într-o groapă bine săpată. Bătrânul a observat că nu mirosea niciun firicel de fum și a înțeles ca oamenii folosiseră lemn rennel, care arde fierbinte și puternic, dar nu face fum și nici nu miroase.

Apoi bătrânul a văzut că două dintre siluetele uriașe nu erau deloc pietre. Erau căruțe. O mână de oameni se îngrămădiseră în jurul unei oale, în lumina slabă a focului.

Dar bătrânului nu-i mai rămăsese nicio fărâmbă de speranță, așa că a continuat să meargă. Aproape trecuse de pietre, când o voce a strigat:

— Stai așa! Cine ești și de ce treci așa tăcut prin noapte?

— Nu sunt nimeni, a zis bătrânul. Doar un cerșetor bătrân, urmându-mi drumul până la sfârșit.

— De ce mergi, în loc să-ți faci culcușul? Drumurile astea

nu sunt sigure pe timp de noapte, a replicat vocea.

— N-am pat, a zis bătrânul. Și în seara asta nu pot pentru nimic în lume să cerșesc sau să împrumut un ban.

— E unul aici pentru tine dacă vrei. Și un pic de cină, dacă vrei s-o împărțim. Nimeni n-ar trebui să umble și ziua și noaptea.

Un bărbat frumos, cu barbă a ieșit din ascunzătoarea de pietre gri, înalte. L-a luat pe bătrân de cot și l-a dus spre foc, strigând spre cineva.

— Avem un oaspete în seara asta.

S-a creat o mică agitație în fața lor, dar noaptea era fără lună și focul lor era ascuns adânc într-o groapă, astfel că cerșetorul n-a putut să vadă mai mult din ceea ce se întâmpla. Curios, a întrebat.

— De ce v-ați ascuns focul?

Gazda lui a oftat.

— Nu toată lumea e plină de iubire față de noi. Mai bine ne ferim din calea răului. În plus, focul nostru e mic în seara asta.

— De ce? a întrebat cerșetorul. Cu atât de mulți copaci, lemnul ar trebui să fie ușor de găsit.

— Am fost să adunăm mai devreme, a explicat bărbatul cu barbă. Dar oamenii ne-au numit hoți și au tras cu săgeți în noi.

A ridicat din umeri.

— Așa că am improvisat și mâine ne vom ocupa de asta.

A clătinat din cap.

— Dar vorbesc prea mult. Pot să-ți ofer ceva de băut, tataie?

— Un pic de apă, dacă aveți.

— Prostii, vei bea vin.

Trecuse ceva vreme de când cerșetorul gustase din vin și doar gândul era suficient pentru a-i lăsa gura apă. Dar știa

că vinul nu era cel mai bun lucru după ce umblase toată ziua cu stomacul gol, așa că a zis:

— Ești bun, să trăiești. Dar apa mi-ajunge.

Omul de lângă cotul lui a zâmbit.

— Atunci și apă și vin, orice dorești.

Și spunând asta l-a dus pe cerșetor la butoiul lor cu apă.

Bătrânul cerșetor s-a aplecat și a luat un polonic cu apă. Când i-a atins buzele, era rece și dulce, dar cât a tras polonicul în sus n-a putut să nu observe că butoiul era aproape gol.

În ciuda acestui fapt, gazda lui l-a îndemnat:

— Mai ia unul și spală-te de praf pe mâini și pe față. Îmi dau seama că ai făcut un drum lung și obositor.

Așa că bătrânul cerșetor a luat un al doilea polonic cu apă și de îndată ce și-a curățat mâinile și fața, s-a simțit mult mai odihnit.

Apoi, gazda lui l-a luat din nou de cot și l-a dus lângă foc.

— Cum te cheamă, tataie?

Din nou, cerșetorul a fost surprins. Trecuseră ani de când cuiva îi păsase suficient de el cât să-i ceară numele. Trecuse atât de mult timp, încât a trebuit să se oprească și să se gândească o clipă.

— Sceop, a zis el într-un final. Mi se spune Sceop. Dar ție?

— Numele meu e Terris, a zis gazda lui cât l-a adus pe bătrân mai aproape de foc. Ea e Silla, soția mea, și el e Wint, fiul nostru. Aceștia sunt Shari, Benthum, Lil, Peter și Fent.

Apoi Terris i-a adus vin lui Sceop. Silla i-a dat un polonic mare cu supă de cartofi, o felie de pâine caldă și o jumătate de dovleac auriu de vară cu unt dulce în interior. Era ceva obișnuit și nu era prea mult, dar lui Sceop i s-a părut o desfătare. Și, cât a mâncat, Wint i-a păstrat paharul plin cu vin și i-a zâmbit și a stat lângă genunchiul lui și l-a numit bunicule.

Ultima a fost prea mult pentru bătrânul cerșetor și a început să plângă încet.

Poate pentru că era bătrân și avusese o zi lungă. Poate pentru că el nu era obișnuit cu această bunătate. Poate că era vinul de vină. Oricare ar fi fost motivul, lacrimile au început să i se prelingă pe față și să se piardă în barba lui albă, deasă.

Terris a văzut asta și a întrebat repede:

— Tataie, ce s-a întâmplat?

— Sunt un bătrân neghiob, a zis Sceop mai mult pentru sine. Ai fost mai bun cu mine decât oricine în ultimii ani și îmi pare rău că nu te pot răsplăti.

Terris a zâmbit și a pus o mână pe spatele bătrânului.

— Chiar vrei să plătești?

— Nu pot. N-am nimic să-ți dau.

Terris a zâmbit larg.

— Sceop, noi suntem edema ruh. Noi cel mai mult prețuim ceva ce toată lumea posedă.

Sceop a văzut fețele din jurul focului uitându-se una câte una la el, așteptând. Terris a spus:

— Ne poți spune povestea ta.

Neștiind ce altceva să facă, Sceop a început să vorbească. A povestit cum a ajuns la Faeriniel. Cum a mers de la un foc la altul, în speranța de a primi de pomană. La început s-a bâlbâit și povestea se împiedica, pentru că era singur de mult timp și nu mai era obișnuit să vorbească. Dar în curând vocea lui a devenit mai puternică, cuvintele mai îndrăznețe și cât focul a licărit și s-a reflectat în ochii lui de un albastru-deschis, mâinile sale au dansat împreună cu bătrâna sa voce uscată. Chiar și edema ruh, care știa toate poveștile din lume, nu puteau decât să stea și să asculte cu mirare. Când povestea a ajuns la final, membrii trupei s-au agitat ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Pentru moment, n-au

făcut nimic altceva decât să stea și să se uite unul la altul, apoi s-au uitat la Sceop.

Terris știa ce gândeau.

— Sceop, încotro te îndreptai când te-am oprit în seara asta? a întrebat el delicat.

— Mă duceam la Tinuë, a zis Sceop, care era un pic jenat de modul în care fusese prins de poveste. Fața lui era aprinsă și roșie și se simțea penibil.

— Noi mergem spre Belenay, a zis Terris. N-ai vrea să te gândești să vii cu noi în schimb?

Pentru un moment, fața lui Sceop s-a aprins de speranță, dar apoi s-a stins.

— N-aș fi decât o povară. Chiar și un cerșetor are mândria lui.

Terris a râs.

— Le vorbești unor edema despre mândrie? Noi nu-ți cerem asta din milă. Îți cerem pentru că faci parte din familia noastră și ne-ai putea spune sute de povești în anii care vor urma.

Cerșetorul a clătinat din cap.

— Sângele meu nu e ca al vostru. Nu fac parte din familia voastră.

— Ce-are a face cu prețul untului? a întrebat Terris. Noi, ruhii, decidem cine face parte din familia noastră și cine nu. Tu faci parte dintre ai noștri. Uită-te în jur și vezi dacă mint.

Sceop a ridicat privirea către cercul de fețe și a văzut că ce zisese Terris era adevărat.

Și astfel bătrânul a rămas și a trăit cu ei mulți ani înainte de a se despărți. Multe a văzut și multe povești a spus și toată lumea a fost mai înțeleaptă la final datorită lui.

Asta s-a întâmplat, deși era la ani și mile depărtare. Eu am auzit povestea din gurile edema ruhilor și astfel știu că e adevărată.

CAPITOLUL 38

Esențe de adevăr

— Așa se termină? a întrebat Simmon după o pauză politicoasă.

Stătea pe spate, uitându-se la stele.

— Da.

— Nu s-a terminat cum credeam eu, a zis el.

— La ce te așteptai?

— Mă așteptam să aflu cine era cu adevărat cerșetorul. M-am gândit că de îndată ce cineva se va purta frumos cu el, se va dovedi că e Taborlin cel Mare. Apoi, le va da toiagul lui de mers și un sac de bani și... Nu știu. Ar face să se întâmple ceva magic.

Wilem a ridicat vocea.

— Ar spune: „De câte ori ești în pericol, bate cu acest băț în pământ și spune *Bățule rapidule*” și apoi bățul s-ar învârti în jurul lor și i-ar apăra de oricine i-ar ataca.

Și Wilem era culcat pe spate în iarba înaltă.

— Nu prea cred că era un cerșetor bătrân.

— Cerșetorii bătrâni din povești nu sunt niciodată cu adevărat cerșetori bătrâni, a zis Simmon cu o umbră acuzatoare în voce. Sunt întotdeauna o vrăjitoare sau un prinț sau un înger sau ceva.

— În viața reală, cerșetorii bătrâni sunt aproape întotdeauna cerșetori bătrâni, am punctat. Dar știu la ce fel de poveste vă gândiți voi doi. Alea sunt poveștile pe care le spunem altor oameni ca să-i distrăm. Povestea asta e diferită. E una pe care ne-o spunem între noi.

— De ce ai spune o poveste dacă nu e distractivă?

— Pentru că ne ajută să ne reamintim. Pentru a ne

învăța...

Am făcut un gest vag.

— Chestii.

— Cum ar fi să exagerezi stereotipurile? a întrebat Simmon.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat iritat.

— „Leagă-l la căruță și pune-l să tragă”? a făcut Simmon un zgomot dezgustat. Aș fi jignit dacă nu te-aș cunoaște.

— Dacă nu te-aș cunoaște, eu aș fi jignit, am spus cu ardoare. Știai că aturanii obișnuiau să ucidă oamenii dacă îi găseau trăind pe stradă? Unul dintre împărații voștri a spus că asta e în detrimentul imperiului. Mulți erau puțin mai mult decât cerșetori și își pierduseră casele din cauza războaielor și a impozitelor. Mulți erau pur și simplu luați cu arcanul în armată.

Am tras de pieptarul cămășii mele.

— Dar în special edema erau căutați. Ne-au vânat ca pe vulpi. Timp de o sută de ani, vânatoarea ruhilor a fost modalitatea favorită de petrecere a timpului liber pentru clasa superioară aturană.

O liniște profundă s-a așternut. Mă durea gâtul și mi-am dat seama că țipasem.

Vocea lui Simmon era înăbușită.

— N-am știut.

Mi-am făcut muștrări de conștiință și am oftat.

— Îmi pare rău, Simmon. E o... S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Și nu e vina ta. E o poveste veche.

— Așa și trebuie să fie, ca să aibă o trimitere la amiri, a zis Wilem, încercând în mod evident să schimbe subiectul. Când s-au risipit? Acum trei sute de ani?

— Totuși, am spus. Există ceva adevăr în cele mai multe stereotipuri. O sămânță de la care au încolțit.

— Basil e din Vintas, a zis Wil. Și are niște ciudățenii.

Doarme cu un bănuț sub pernă, chestii de genul ăsta.

— Pe drumul meu spre Universitate am călătorit cu doi mercenari adema, a zis Simmon. Nu vorbeau cu nimeni, ci doar între ei. Erau neliniștiți și agitați.

Wilem a vorbit ezitant.

— Admit că știu mulți cealdizi care au mare grijă să-și împodobească ciorapii cu argint.

— Pungile, l-a corectat Simmon. Ciorapii se pun în picioare.

A rotit un picior, pentru a ilustra.

— Știu ce sunt ciorapii, a zis Wilem supărat. Eu vorbesc acest limbaj vulgar mai bine decât tine. Ciorap spunem noi, patuii. Banii din pungă sunt pentru cheltuieli. Banii pe care ai de gând să-i păstrezi îi pui la ciorap.

— O, a zis Simmon gânditor. Înțeleg. Ca și cum ai economisi bani albi pentru zile negre, cred.

— Ce faci cu banii într-o zi întunecată? a întrebat Wilem, de-a dreptul nedumerit.

— Și mai e din poveste mai mult decât credeți, am intervenit rapid, înainte ca lucrurile să degenereze și mai mult. Povestea are un sâmbure de adevăr. Dacă promiteți să păstrați secretul, vi-l spun.

Am simțit că le-am reținut atenția.

— Dacă acceptați vreodată ospitalitatea unei trupe de călătorie și vi se oferă mai întâi vin, înseamnă că sunt edema ruhi. Acea parte din poveste e adevărată.

Am ridicat un deget pentru a-i atenționa.

— Dar nu luați vin.

— Dar îmi place vinul, a zis Simmon deplorabil.

— Asta nu contează, am zis. Gazda îți oferă vin, dar tu insistă pentru apă. S-ar putea transforma chiar într-un concurs de genul gazda oferă din ce în ce mai grandios, oaspeții refuză din ce în ce mai politicos. Dacă faceți asta, ei

vor ști că sunteți prieteni cu un ruș, că știți căile noastre. Vă vor trata ca pe membri ai familiei pentru noapte, spre deosebire de cealaltă situație, când ați fi doar oaspeți.

Conversația a intrat într-un moment de acalmie cât ei au rumegat această informație. M-am uitat în sus, la stele, urmărind constelațiile familiare din capul meu. Ewan vânătorul, creuzetul, tânăra mamă din nou, vulpea cu limbă de foc, turnul dărâmat...

— Unde te-ai duce dacă te-ai putea duce oriunde?

Întrebarea lui Simmon a venit din senin.

— Peste râu, am zis. În pat.

— Nu, nu, a protestat el. Adică, dacă ai putea merge oriunde în lume.

— Același răspuns, am zis. Am fost într-o mulțime de locuri. Asta e locul unde mi-am dorit întotdeauna să ajung.

— Dar nu pentru totdeauna, a zis Wilem. Nu vrei să rămâi aici pentru totdeauna, nu?

— Eu așa aș vrea, a adăugat Simmon. Noi toți vrem să fim aici. Dar niciunul dintre noi nu vrea să fie aici pentru totdeauna.

— Cu excepția lui Manet, a zis Wil.

— Unde te-ai duce? și-a urmărit Simmon ideea cu încăpățănare. Pentru aventură?

M-am gândit pentru o clipă, în liniște.

— Cred că m-aș duce la Tahlenwald, am zis.

— Printre tahlî? a întrebat Wilem. Sunt un popor primitiv nomad, din câte am auzit.

— Tehnic vorbind, edema ruș sunt un popor nomad, am zis sec. Am auzit odată o poveste care spunea că liderii triburilor lor nu sunt mari războinici, sunt psaltiști. Cântecul lor îi pot vindeca pe cei bolnavi și pot face copacii să danseze.

Am ridicat din umeri.

— Aș merge acolo și aș afla dacă e adevărat.

— Eu m-aș duce la Curtea Faen, a zis Wilem.

Simmon a răs.

— Nu poți să alegi asta.

— De ce nu? a zis Wilem înfuriindu-se rapid. Dacă Kvothe poate merge la un copac cântător, pot merge și eu în Faen și să dansez cu Embrula... cu femeile faen.

— Tahl e real, a protestat Simmon. Basmelor cu zâne sunt pentru bețivi, idioți și copii.

— Tu unde te-ai duce? l-am întrebat pe Simmon ca să-l împiedic să se certe cu Wilem.

S-a așternut o pauză lungă.

— Nu știu, a zis el cu o voce ciudat de goală de orice inflexiune. Chiar n-am fost nicăieri. Am venit doar la Universitate, fiindcă după ce frații mei moștenesc și surorile mele își iau zestrea, nu mai rămâne mare lucru pentru mine, în afară de numele de familie.

— Tu n-ai vrut să vii aici? l-am întrebat cu voce colorată de neîncredere.

Sim a ridicat din umeri fără să dea amănunte și eram pe cale să-l întreb altceva, când am fost întrerupt de zgomotul făcut de ridicarea lui Wilem în picioare.

— Trecem podul acum?

Mi-am simțit capul extrem de limpede. Am ajuns în picioare cu doar o clătinare ușoară.

— Eu n-am nimic împotriva.

— Numai o secundă.

Simmon a început să-și descheie pantalonii ducându-se spre copaci.

De cum ne-a ieșit din raza vizuală, Wilem s-a aplecat spre mine.

— Nu întreba despre familia lui, a zis el liniștit. Nu-i e ușor să vorbească despre asta. Și e mai rău atunci când e

beat.

— Ce...

El a făcut o mișcare bruscă cu mâna, clătinând din cap.

— Mai târziu.

Simmon se încheia la loc în luminiș și tustrei am pornit mersul nostru tăcut, mai întâi pe drum, apoi peste Podul de Piatră și în Universitate.

CAPITOLUL 39

Contradicții

Târziu în dimineața următoare, Wil și cu mine ne-am dus la Arhive, să ne întâlnim cu Sim și să ne validăm pariurile din noaptea trecută.

— Problema e tatăl lui, mi-a explicat Wilem pe ton scăzut pe drumul dintre cele două clădiri cenușii. Tatăl lui Sim deține un ducat în Atur. Teritoriu bun, dar...

— Stai, l-am întrerupt. Tatăl micului nostru Sim e duce?

— Micul Sim e cu trei ani mai în vârstă decât tine și cu cinci centimetri mai înalt, a zis Wilem sec.

— Care ducat? am întrebat. Și nu e cu atât de mult mai înalt.

— Dalonir, a zis Wilem. Dar știi cum e. Sânge nobil din Atur. Nu-i de mirare că nu vorbește despre asta.

— Haide, l-am dojenit, arătând spre studenții care umpleau strada în jurul nostru. Universitatea are atmosfera cea mai deschisă la minte, de când Biserica a ars Caluptena.

— Am observat că tu nu strigi în gura mare că ești edema ruh.

M-am zbârlit.

— Insinuezi că mi-e rușine cu asta?

— Eu spun că nu anunți în gura mare, a zis Wil calm, privindu-mă neclintit. Și nici Simmon. Presupun că amândoi aveți motivele voastre.

Reducându-mi iritarea, am dat din cap.

Wilem a continuat.

— Dalonir e în nordul Aturna, astfel că ei sunt destul bine situați. Dar el are trei frați mai mari și două surori. Primul fiu moștenește. Tatăl a cumpărat un al doilea mandat,

militar. Al treilea a fost pus în biserică. Simmon...

Wilem a tăcut sugestiv.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe Sim preot, am recunoscut. Sau soldat, dacă mă gândesc mai bine.

— Și așa a sfârșit Sim prin a ajunge la Universitate, a terminat Wilem. Tatăl lui spera că va deveni diplomat. Apoi, Sim a descoperit că-i plac alchimia și poezia și a intrat în Arcanum. Tatăl lui nu e prea mulțumit.

Wilem mi-a aruncat o privire încărcată de semnificații și am văzut că el înțelesese foarte bine situația.

— E remarcabil să fii arcanist! am protestat. Mult mai impresionant decât să fii un lingușitor parfumat pe la curțile altora.

Wilem a ridicat din umeri.

— I se plătește taxa de școlarizare. Alocația lui continuă să vină.

S-a oprit să salute pe cineva de pe cealaltă parte a curții.

— Dar Simmon nu se duce acasă. Nici chiar pentru o scurtă vizită. Tatălui lui Sim îi place să vâneze, să lupte, să bea și să umble cu târfe. Bănuiesc că blândul, studiosul nostru Sim n-a primit, probabil, dragostea pe care un fiu inteligent o merită.

Wil și cu mine ne-am întâlnit cu Sim în bârlogul nostru obișnuit de lectură și am clarificat detaliile pariurilor făcute la beție. Apoi am luat-o pe drumuri separate.

O oră mai târziu, eu m-am întors cu un braț modest de cărți. Căutarea fusese considerabil ușurată întrucât cercetasem amirii de când venise Nina și-mi dăduse sulul ei de papirus.

Am bătut încet la ușa bârlogului de lectură, apoi am intrat. Wil și Sim erau deja așezați la masă.

— Eu primul, a zis Simmon fericit.

A consultat o listă, apoi a scos o carte din stiva lui.

— Pagina 152.

A răsfoit până când a găsit pagina și apoi a început s-o treacă în revistă.

— Aha! „Fata a făcut atunci un calcul pentru tot... Bla bla bla... Și i-a dus în locul unde a dat peste un păgân care se zbunguia.”

S-a uitat în sus, arătând la pagină.

— Vezi? Se spune păgân acolo.

M-am așezat.

— Să vedem și restul.

A doua carte a lui Sim era cam același lucru. Dar a treia a venit cu un fel de surpriză.

— „O preponderență mare de pietre de marcaj din apropiere sugera că acest domeniu ar fi fost traversat de drumuri comerciale într-un trecut uitat...”

A tăcut, apoi a ridicat din umeri și mi-a predat mie cartea.

— Asta pare a fi de partea ta.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— N-ai citit asta înainte de-a o aduce aici?

— Într-o oră? A râs și el. Nu prea, doar am folosit un scrib.

Wilem i-a aruncat o privire întunecată.

— Nu, nu. L-ai întrebat pe Păpușă, nu?

Simmon a afișat o expresie inocentă, care pe chipul lui nevinovat nu făcea decât să-l arate profund vinovat.

— S-ar putea să mă fi oprit să-l văd, a admis el. Și e posibil ca el să-mi fi sugerat vreo două cărți care conțin informații despre pietrele arse.

Văzând expresia lui Wilem, a ridicat o mână.

— Nu mă privi de sus. Oricum faptul e consumat.

— Păpușă din nou, am mormăit. N-aveți de gând să mi-l prezentați odată? Amândoi sunteți așa de secretoși în legătură cu el.

Wilem a ridicat din umeri.

— Vei înțelege când o să-l întâlnești.

Cărțile lui Sim erau împărțite în trei categorii. Unele sprijineau punctul lui de vedere, vorbind despre rituri păgâne și sacrificii de animale. Altele speculau despre o civilizație veche care le folosisese ca borne de poziție pe drumuri, în ciuda faptului că unele erau amplasate pe versanți perpendiculari sau pe fundul râurilor, unde nu putea fi un drum.

Ultima lui carte era interesantă din alte motive:

— „... o pereche de monoliți de piatră cu un al treilea în vârf, a citit Simmon. Localnicii se referă la asta pe post de ușă. În timp ce primăvara și vara sunt decorați și se dansează în jurul pietrei, părinții le interzic copiilor lor să-și petreacă timpul pe lângă aceasta când e lună plină. Unii bătrâni altminteri respectați și întregi la minte susțin...”

Sim și-a întrerupt lectura.

— Mă rog, a zis el dezgustat și a vrut să închidă cartea.

— Ce susțin? a întrebat Wilem, cu curiozitatea stărnită.

Simmon și-a dat ochii peste cap și a continuat să citească.

— „Susțin că în anumite momente oamenii ar putea să treacă prin ușa de piatră în frumosul tărâm unde locuiește însăși Felurian, iubind și distrugând bărbații cu îmbrățișarea ei.”

— Interesant, a murmurat Wilem.

— Nu, nu e. Sunt baliverne copilărești, superstițioase, a spus Simmon pe un ton iritat. Și nimic din toate astea nu ne duce mai aproape de a decide cine are dreptate.

— Cum le evaluezi, Wilem? am întrebat. Tu ești judecătorul nostru imparțial.

Wilem s-a mutat la masă și s-a uitat prin cărți. Sprâncenele lui negre s-au mișcat în sus și-n jos, în timp ce le evalua.

— Șapte pentru Simmon. Șase pentru Kvothe. Trei

neconcludente. Ne-am uitat scurt la cele patru cărți pe care le adusesem eu. Wilem a tras una din teanc, ceea ce a adus pe răboj șapte pentru Simmon și zece pentru mine.

— Nu prea concludente, a meditat Wilem.

— Am putea să declarăm remiză, am sugerat mărinimos.

Simmon a privit posomorât. Fire bună sau nu, nu-i plăcea să piardă un pariu.

— Corect, a zis el.

M-am întors la Wilem și am privit insinuant perechea de cărți încă neatinsă de pe masă.

— Pariul nostru se pare că va fi tranșat un pic mai repede, nu?

Wilem a afișat un rânjet de prădător.

— Foarte repede.

A ridicat o carte.

— Am aici o copie a proclamației care a desființat amirii.

A deschis la o pagină marcată și a început să citească.

— „Acțiunile lor vor fi de-acum înainte în acord cu legile imperiului. Niciun membru al Ordinului nu va avea îndrăzneala să ia asupra lui dreptul să asculte un caz sau să judece în instanță.”

S-a uitat în sus, trăgând concluzii pripite.

— Vezi? Dacă li s-au revocat competențele, înseamnă că le-au avut înainte. Deci, ajungem la concluzia că au făcut parte din birocrăția aturană.

— De fapt, am spus scuzându-mă, Biserica a avut întotdeauna competențe juridice în Atur.

Am luat una din cele două cărți.

— E amuzant că ai adus *Alpura Prolycia Amyr*. Și eu am adus-o. Decretul a fost dat de către Biserică.

Expresia lui Wilem s-a întunecat.

— Ba nu. E enumerat aici ca al 63-lea decret al împăratului Nalto.

Nedumerit, am comparat cele două cărți și le-am găsit contradictorii.

— Păi, cred că astea se anulează reciproc, a zis Sim. Ce altceva ați mai adus, băieți?

— E Feltemi Reis. *Luminile istoriei*, a mormăit Wilem. E varianta definitivă. Nu cred că mai e nevoie de nicio altă dovadă.

— Vă deranjează pe vreunul asta? Am aruncat cele două cărți contradictorii pe masă. N-ar trebui să spună lucruri diferite.

— Eu tocmai am citit douăzeci de cărți care spun diferit lucrurile, a punctat Simmon. De ce-aș avea o problemă cu încă două?

— Scopul pietrelor arse e speculativ. E firesc să fie o varietate de opinii. Dar *Alpura Prolycia Amyr* era un decret deschis. A scos în afara legii mii dintre cei mai puternici bărbați și femei din Imperiul Aturan. A fost unul dintre principalele motive pentru care a căzut imperiul. Nu există niciun motiv să conțină informații contradictorii.

— Ordinul a fost desființat de mai bine de trei sute de ani, a zis Simmon. Suficient timp să apară unele contradicții.

Am scuturat din cap, lovind ușor cele două cărți.

— Opiniile contradictorii sunt una. Faptele contradictorii sunt alta.

Am ridicat cartea mea.

— Asta este *Căderea imperiului*, de Grigorie cel Mic. Era un fanfaron și un bigot, dar era cel mai bun istoric al epocii sale.

Am ridicat cartea lui Wilem.

— Feltemi Reis nu e nici pe departe istoric, dar e de două ori mai mare savant decât Grigorie și era meticulos cu privire la faptele sale.

M-am uitat când la o carte, când la cealaltă, încruntându-mă.

— N-are niciun sens.

— Deci, ce facem acum? a zis Sim. Încă o remiză? E dezamăgitor.

— Avem nevoie de cineva care să arbitreze, a zis Wilem. O autoritate mai mare.

— Mai mare decât Feltemi Reis? am întrebat. Mă îndoiesc că Lorren poate fi deranjat ca să ne valideze pariul.

Wil a clătinat din cap, apoi a stat și și-a mângâiat cutele de pe cămașă.

— Asta înseamnă că îl vei cunoaște până la urmă pe Păpușă.

CAPITOLUL 40

Păpușă

— Cel mai important e să fii politicos, a zis Simmon pe un ton liniștit, în timp ce străbăteam un hol îngust, căptușit cu cărți.

Lămpile noastre simpatetice aruncau raze de lumină printre rafturi și făceau umbrele să danseze nervos.

— Dar nu-l trata de sus. E un pic ciudat... dar nu e idiot. Așa că tratează-l ca pe oricine altcineva.

— Plus să fiu politicos, am zis sarcastic, obosit de atâtea sfaturi.

— Exact, a zis Simmon serios.

— Unde mergem, oricum? am întrebat, mai ales pentru a opri dădăceala lui Simmon.

— La nivelul trei de la subsol, a zis Wilem coborând un șir lung de trepte de piatră.

Secolele de utilizare tociseră piatra, făcând scările să arate încovoiate ca și cum ar fi fost împovărate de rafturi. Pe măsură ce coboram, umbrele făceau treptele să arate netede și întunecate și nesfârșite, ca o albie abandonată de râu săpată în stâncă.

— Ești sigur că e acolo?

Wil a dat din cap.

— Nu cred că pleacă prea des din apartament.

— Apartament? am întrebat. Locuiește aici?

Niciunul dintre ei n-a zis nimic, în timp ce Wilem ne-a condus pe încă un rând de scări, apoi printr-o fâșie lungă de hol larg, cu plafon jos. În cele din urmă am ajuns la o ușă oarecare, ascunsă într-un colț. Dacă n-aș fi știut, aș fi presupus că era unul dintre nenumăratele bârloguri de citit

împrăștiate de-a lungul Stivelor.

— Să nu faci nimic să-l superi, a zis Simmon nervos.

Mi-am compus cea mai politicoasă expresie a mea, în timp ce Wilem bătea în ușa. Clanța a început să se miște aproape imediat. Ușa s-a crăpat, apoi a fost deschisă larg. Păpușă stătea în cadrul ușii, mai înalt decât oricare dintre noi.

Mânele hainei lui negre fluturau vizibil în curentul produs de deschiderea ușii.

S-a uitat la noi cu trufie pentru o clipă, apoi s-a uitat nedumerit și a dus o mână la cap.

— Stai, mi-am uitat gluga, a zis el și a trântit ușa închizând-o.

Oricât de ciudată a fost scurta lui apariție, am observat ceva mai îngrijorător.

— Pe trupul ars al lui Tehlu, am șoptit. Are lumânări acolo. Lorren știe?

Simmon deschisese gura să răspundă, când ușa s-a deschis larg din nou.

Păpușă a umplut cadrul ușii, haina lui întunecată conturându-se pe fondul luminii calde a lumânărilor din spatele lui. Avea capul acoperit acum și brațele ridicate. Mânele lungi ale hainei sale se agitau în vânt și fluturau impresionant. Același curent de aer îi cuprinsese gluga și i-o zburase pe jumătate de pe cap.

— Fir-ar, a zis el cu o voce distrasă.

Gluga stătea jumătate pe cap, jumătate căzuse, acoperindu-i parțial un ochi. A trântit ușa din nou.

Fețele lui Wilem și Simmon au rămas nemișcate. Eu m-am abținut de la orice comentariu.

S-a așternut un moment de liniște. În cele din urmă, de cealaltă parte a ușii s-a auzit un glas înăbușit.

— Te superi dacă bați din nou? Nu prea pare în regulă.

Supus, Wilem s-a tras în spate și a bătut. O dată, de două

ori, apoi ușa s-a deschis și ne-am trezit față-n față cu o siluetă estompată, într-o robă întunecată. Gluga îi umbrea fața și mânecile lungi ale robei fluturau în vânt.

— Cine îl strigă pe Taborlin cel Mare?

Păpușă intona cu voce rezonantă, dar ușor înfundată de gluga adâncă. Cu o mână gesticula teatral!

— Tu! Simmon!

A făcut o pauză și vocea lui și-a pierdut rezonanța dramatică.

— Te-am văzut deja astăzi, nu?

Simmon a dat din cap. Am simți cum râsul clocotea în el, încercând să găsească o cale de ieșire.

— Cu cât timp în urmă?

— Aproape o oră.

— Hmm.

Gluga s-a mișcat când a dat din cap.

— Am fost mai bine de data asta?

S-a întins să-și dea gluga pe spate și am observat că haina era prea mare pentru el, mânecile atârându-i peste degete. Când fața i-a apărut de sub glugă, zâmbea ca un copil îmbrăcat în hainele părinților lui.

— N-ai mai fost Taborlin până acum, a admis Simmon.

— O!

Păpușă părea un pic confuz.

— Cum am fost de data asta? Ultima dată, vreau să spun. Am fost un Taborlin bun?

— Destul de bun, a zis Simmon.

Păpușă s-a uitat la Wilem.

— Mi-a plăcut haina, a zis Wil. Dar mi l-am imaginat întotdeauna pe Taborlin cu o voce blândă.

— O!

În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Bună ziua.

— Bună ziua, am zis pe cel mai politicos ton al meu.

— Nu te cunosc. O pauză. Cine ești?

— Sunt Kvothe.

— Pari atât de sigur de asta, a zis el, privindu-mă cu atenție. O altă pauză. Mie, ei îmi spun Păpușă.

— Care „ei?”

— Cine sunt ei! m-a corectat, ridicând un deget.

I-am zâmbit.

— Cine sunt ei, atunci?

— Cine au fost ei atunci!

— Cine sunt ei acum? am clarificat, cu zâmbetul în creștere sălbatică.

Păpușă a reflectat distras zâmbetul meu, ca într-o oglindă, și a făcut un gest vag cu o singură mână.

— Știi tu, ei. Oamenii.

A continuat să se holbeze la mine așa cum examinez eu o piatră interesantă sau un anume tip de frunză nemaivăzut înainte.

— Tu cum îți spui? am întrebat.

A părut un pic surprins și ochii lui s-au focusat pe mine într-un mod mult mai obișnuit.

— Asta am spus, bănuiesc, a zis el cu o notă de reproș.

S-a uitat tăcut la Wilem și Simmon.

— Ar trebui să intrați acum.

S-a întors și a mers în interior.

Camera nu era din cale-afară de mare. Dar părea bizar de nelalocul ei, amplasată în burta Arhivelor. Erau acolo un scaun capitonat adânc, o masă mare de lemn și o pereche de uși care duceau în alte camere.

Erau cărți pretutindeni, revărsându-se din rafturile bibliotecii. Erau îngrămădite pe podea, împrăștiate pe mese și stivuite pe scaune. M-a surprins o pereche de draperii trase pe un perete. Mintea mea s-a luptat cu impresia că trebuie să

existe o fereastră în spatele lor, în ciuda faptului că știam că suntem adânc sub pământ.

Camera era luminată cu lămpi și lumânări, lumânări lungi și înguste și groase care picurau ceară. Fiecare limbă de flacără m-a umplut vag de anxietate, gândindu-mă la un foc deschis într-o clădire plină cu sute de mii de cărți prețioase.

Și erau acolo păpuși. Atârnavă din rafturi și din cuiele de pe pereți. Stăteau mototolite prin colțuri și pe sub scaune. Unele erau în curs de a fi construite sau reparate, împrăștiate printre sculele de pe masă. Erau rafturi pline de figurine, fiecare inteligent sculptată și pictată în formă de om.

Pe drumul său spre masă, Păpușă și-a ridicat de pe umeri roba neagră și a lăsat-o să cadă neglijent pe podea. Era îmbrăcat pe dedesubt cu cămașă albă șifonată, pantaloni închiși la culoare șifonați și șosete nepotrivite, reparate în mod repetat la călcâie.

Mi-am dat seama că era mai în vârstă decât crezusem. Fața îi era netedă și fără riduri, dar părul lui era de un alb pur și rar în vârful capului.

Păpușă a eliberat un scaun pentru mine, mutând cu grijă un șir mic de păpuși pe un raft din apropiere. Apoi a luat și el loc la masă, lăsându-i pe Wilem și Simmon în picioare. Spre cinstea lor, ei n-au părut foarte tulburați.

Săpând un pic în dezordinea de pe masă, el a scos o bucată de lemn cu o formă neregulată și un cuțitaș. Mi-a privit mult, cercetător chipul, apoi a început să cioplească metodic, buclele de lemn căzând pe masă.

Mi s-a părut destul de ciudat și am simțit dorința de a întreba pe cineva ce se întâmplă. Când pui atât de multe întrebări ca mine, înveți care sunt adecvate.

În plus, știam răspunsurile. Păpușă era unul dintre

talentații nu-chiar-zdraveni-la-cap oameni care găsiseră o nișă pentru ei înșiși la Universitate.

Pregătirea de la Arcanum face chestii nefirești cu mintea studenților. Cea mai importantă dintre aceste chestii nefirești e capacitatea de a face ceea ce majoritatea oamenilor numesc magie și noi numim simpatetică, scrijeldică, alchimie, glăsuire și plăcere.

Unele minți o iau mai ușor, altele au dificultăți. În cel mai rău caz, poți să înnebunești și să sfârșești în Adăpost. Dar cele mai multe minți n-o iau razna de tot atunci când sunt supuse stresului de aici, ci doar se smintesc un pic. Uneori, aceste sminteli se prezintă în forme ușoare: ticuri faciale, bâlbâială. Alți studenți aud voci, devin uituci, orbesc, se împiedică... Uneori doar pentru o oră sau o zi. Alteori pentru totdeauna.

Am presupus că Păpușă fusese un student care se smintise cu ani în urmă. Ca și Auri, el părea să-și fi găsit un loc al lui, deși m-am minunat că Lorren îl lăsa să locuiască aici.

— Mereu arată așa? i-a întrebat Păpușă pe Wilem și Simmon.

O grămăjoară de așchii de lemn deschis la culoare se adunase în jurul mâinilor sale.

— Aproape, a zis Wilem.

— Cum așa? a întrebat Simmon.

— Ca și cum ar gândi următoarele trei mișcări într-un joc de tirani și își dă seama cum o să te bată.

Păpușă a mai aruncat o privire lungă la fața mea și a mai ras o fâșie subțire de lemn.

— E destul de iritant, într-adevăr.

Wilem a râs ca un lătrat.

— Asta e fața lui de gânditor, Păpușă. O poartă mult, dar nu tot timpul.

— Ce e tirani? a întrebat Simmon.

— Un gânditor, a meditat Păpușă. La ce te gândești acum?

— Mă gândesc că probabil ești un foarte atent observator de oameni, Păpușă, am spus politicoș.

Păpușă a pufnit fără să ridice privirea.

— Ce sens are să porți de grijă? La ce bun să te uiți după ce contează? Oamenii se uită mereu după lucruri. Ei ar trebui să vadă. Eu văd lucrurile la care mă uit. Sunt un văzător.

S-a uitat la bucata de lemn din mână, apoi la fața mea. Aparent mulțumit, a prins sculptura în căușul mâinilor, dar nu înainte de a-mi zări propriul profil meșteșugit lucrat în lemn.

— Știi ce-ai fost, ce ești acum și ce vei fi? a întrebat el.

Suna ca o ghicitoare.

— Nu.

— Un văzător, a zis el cu certitudine. Pentru că asta înseamnă E'lir.

— Kvothe e, de fapt, re'lar, a zis Simmon cu respect.

Păpușă a pufnit cu dispreț.

— Nu prea, a zis el, privindu-mă cu atenție. O să fii un văzător în cele din urmă, dar nu încă. Acum ești un privitor. Vei fi un adevărat E'lir la un moment dat. Dacă înveți să te relaxezi.

A ridicat fața sculptată în lemn.

— Ce vezi aici?

Nu mai era o bucată neregulată de lemn. Trăsăturile mele, blocate în contemplare gravă, se uitau din fibra lemnului. M-am aplecat înainte să mă uit mai de aproape.

Păpușă a râs și a ridicat mâinile.

— Prea târziu! a exclamat el, semănând cu un copil pentru o clipă. Te-ai uitat prea atent și n-ai văzut destul. Prea mult privit poate duce la văzut, înțelegeți?

Păpușă a pus fața sculptată pe masă, astfel că părea că se holbează la una dintre păpușile culcate.

— Îl vezi pe micul Kvothe din lemn? Îl vezi privind? Asta intenționează. Atât de dedicat. Va privi pentru o sută de ani, dar va vedea el vreodată ce e în fața lui? Păpușă s-a dat pe spate în scaun, cu ochii rătăcind prin cameră într-un fel mulțumit.

— E'lr înseamnă văz-ător? a întrebat Simmon. Și celelalte ranguri înseamnă ceva?

— Ca student cu acces deplin la Arhive, îmi imaginez că poți să afli asta și singur, a zis Păpușă.

Atenția lui se concentrase pe o păpușă de pe masa din fața lui. A lăsat-o pe podea cu atenție, pentru a evita încurcarea sforilor. Era miniatura perfectă a unui preot tehlin cu robă cenușie.

— Ai un sfat de unde ar putea începe să se uite? am întrebat, având o bănuială.

— Dictonul lui Renfalque.

Mânuită de Păpușă, păpușă tehlin s-a ridicat de la podea și și-a mișcat fiecare dintre membre ca și cum le întindea după un somn lung.

— Nu sunt familiarizat cu așa ceva.

Păpușă a răspuns cu voce distrasă.

— E la etajul al doilea, în colțul de sud-est. Al doilea rând, polița a doua, raftul al treilea, rândul din partea dreaptă, legată în piele roșie.

Miniatura preotului tehlin mergea încet în jurul picioarelor lui Păpușă. Într-o mână ținea strâns o mică replică a Cărții Căii, perfect realizată, având pictată pe copertă, în dreapta jos, mica roată cu spițe.

Tustrei îl urmăream pe Păpușă cum trage sforile micului preot, făcându-l să se plimbe înainte și-napoi, înainte să se așeze în cele din urmă pe unul din picioarele lui Păpușă.

Wilem și-a dres respectuos glasul.

— Păpușă?

— Da? a răspuns Păpușă fără să-și ridice ochii de la picioare. Ai o întrebare. Sau mai degrabă Kvothe are o întrebare și vă gândiți să întrebați pentru el. El e așezat ușor înaintea, în scaunul său. Are o brazdă între sprâncene și strângere a buzelor care-l dă de gol. Lasă-l să mă întrebe el. S-ar putea să-i prindă bine.

Am înghețat în loc, surprinzându-mă făcând tot ce menționase.

Păpușă a continuat să mânuiască sforile micului său tehlin. A căutat atent, cu teamă, în zona din jurul picioarelor, fluturând cartea în față, înainte de a păși în jurul picioarelor mesei și de a se băga în pantofi abandonati ai lui Păpușă. Mișcărilor au fost stranii și m-au distras până într-acolo încât am uitat că sunt stingherit și am simțit că mă relaxez.

— Mă întrebam în legătură cu amirii, de fapt.

Ochii mei au rămas pe scena în desfășurare de la picioarele lui Păpușă. O altă marionetă a aderat la spectacol, o fată tânără într-o rochie de țărăncuță. Ea s-a apropiat de tehlin și a întins o mână, ca și cum ar fi încercat să-i dea ceva. Nu, îi puna o întrebare. Tehlinul i-a întors spatele. Timidă, ea i-a pus o mână pe braț. El s-a îndepărtat arogant cu un pas.

— Mă întrebam cine i-a desființat. Împăratul Nalto sau Biserica.

— Tot mai cauți, mă admonestă el mai ușor decât înainte. Trebuie să te duci să vânezi vântul o vreme, prea ești serios. Asta te va băga în belea.

Tehlinul s-a întors brusc spre fată. Tremurând de furie, a amenințat-o cu cartea. Speriată, ea a făcut un pas înapoi și a căzut în genunchi.

— Biserica i-a desființat, desigur. Numai un edict de la

Pontifex avea capacitatea să-i afecteze.

Tehlinul a lovit fata cu cartea. O dată, de două ori, trântind-o la pământ, unde ea a zăcut teribil de nemișcată.

— Nalto n-ar fi putut să le spună nici să treacă strada.

O ușoară mișcare i-a atras privirea lui Păpușă.

— Oh, vai și vai, a zis el întorcând capul spre Wilem. Uite ce-am văzut. Capul ușor plecat. Maxilarul încordat, dar ochii nefixați pe nimic, păstrându-și iritarea pentru sine. Dacă aș fi genul de persoană care judecă după aspect, aș zice că Wilem tocmai a pierdut un pariu. Nu știi că Biserica și-a exprimat nemulțumirea față de jocurile de noroc?

La picioarele lui Păpușă, preotul și-a ridicat amenințător cartea spre Wilem.

Tehlinul și-a împreunat mâinile și s-a întors de la femeia făcută mototol. A făcut vreo doi pași impunători, îndepărtându-se, și și-a plecat capul ca și cum se ruga.

Am reușit să-mi sustrag atenția de la tablou și să mă uit la gazda noastră.

— Păpușă, ai citit *Luminile istoriei*, de Reis Feltemi? l-am întrebat.

L-am văzut pe Simmon aruncându-i o privire îngrijorată lui Wilem, dar Păpușă n-a părut să găsească nimic ciudat în legătură cu întrebarea. Tehlinul de la picioarele lui s-a ridicat și a început să danseze și să se zbenguie.

— Da.

— De ce-ar spune Reis că *Alpura Prolycia Amyr* a fost al șazeci și treilea decret al împăratului Nalto?

— Reis n-ar spune așa ceva, a zis Păpușă fără să-și ridice privirea de la marioneta de la picioarele lui. Țsta e un nonsens pur.

— Dar am găsit un exemplar al *Luminilor* care a spus fix asta, am punctat.

Păpușă a ridicat din umeri, urmărind dansul tehlinului de la picioarele lui.

— Ar putea fi o greșeală de transcriere, a meditat Wilem. În funcție de ediția cărții, Biserica în sine ar putea fi răspunzătoare pentru schimbarea acestei bucăți de informație. Împăratul Nalto este biciuitorul favorit al istoriei. S-ar putea ca Biserica să fi încercat să se distanțeze ea însăși de amiri. Ei au făcut unele lucruri teribile spre final.

— Isteț, isteț, a zis Păpușă.

La picioarele lui, tehlinul a schițat o plecăciune în direcția lui Wilem.

Am fost lovit de o idee bruscă.

— Păpușă, nu știi ce e în spatele ușii încuiate de la etajul de mai sus de ăsta? am întrebat. Marea ușă de piatră?

Tehlinul s-a oprit din dans și Păpușă s-a uitat în sus. Mi-a aruncat o privire lungă, severă. Ochii lui erau gravi și limpezi.

— Nu cred că ușa cu patru plăci ar trebui să preocupe vreun student. Nu?

Am simțit că roșesc.

— Nu, domnule.

M-am uitat în altă parte.

Tensiunea de moment a fost destrămată de sunetul îndepărtat al ceasului din turn. Simmon a blestemat încet.

— Eu am întârziat, a zis el. Îmi pare rău, Păpușă, trebuie să plec.

Păpușă s-a ridicat și l-a atârnat pe tehlin pe perete.

— E timpul să mă întorc la cititul meu, a spus el.

S-a dus la scaunul capitonat, s-a așezat și a deschis o carte.

— Adu-l înapoi pe ăsta la un moment dat.

A făcut un semn în direcția mea, fără să se uite la carte.

— Mai am mult de lucru la el.

CAPITOLUL 41

Pentru mai bine

M-am uitat la Simmon și am șoptit:

— *Ivare enim euge.*

Sim a oftat disperat.

— Tu ar fi trebuit să-ți studiezi fizionomia.

Trecuse un span complet de când dădusem foc camerei lui Ambrose și iarna își arăta în cele din urmă dinții, acoperind Universitatea cu troiene până la genunchi de zăpadă viscolită. Ca întotdeauna când vremea se strica, Arhivele erau pline ochi cu studenți harnici.

Cum toate bârlogurile de lectură erau ocupate, Simmon și cu mine am fost nevoiți să ne ducem cu cărțile noastre la Tomuri. Încăperea cu tavan înalt, fără ferestre era mai mult de jumătate plină în acel moment, dar era liniștită ca o criptă. Toată piatra întunecată și șoaptele mute făceau locul ușor straniu, devenind evident de ce studenții se refereau la el ca la Morminte.

— Îmi studiez fizionomia, am protestat moale. M-am uitat la niște diagrame Gibe. Uite ce-am găsit!

I-am ținut o carte s-o vadă.

— Gibe? a șopti Simmon îngrozit. Jur că singurul motiv pentru care studiezi cu mine e ca să mă poți întrerupe.

S-a îndepărtat de cartea pe care i-o oferisem.

— Nu e nimic grotesc, am protestat. Doar... aici. Uită-te la ce se spune aici.

Simmon a împins cartea și temperamentul meu a luat foc.

— Ia vezi! am șuiert. Țasta e unul dintre originale. L-am găsit în spatele altor cărți, îngropat în Registrele Moarte. Lorren îmi taie degetele dacă i se întâmplă ceva.

Sim s-a ferit de carte, de parcă ar fi fost fierbinte.

— Un original? Milostive Tehlu, e scris probabil pe piele umană. Ține-l departe de mine!

Aproape am glumit despre modul în care pielea umană probabil n-ar absorbi cerneala, dar am decis să renunț când am văzut expresia de pe fața lui Sim. Cu toate astea, expresia mea trebuia dată mai departe.

— Ești pervers, s-a bâlbâit el, cu vocea ridicându-se la niveluri inacceptabile. Pentru numele zeilor, nu știi că au tăiat niște oameni vii, pentru a le urmări activitatea organelor? Eu refuz să mă uit la orice e făcut de un asemenea monstru.

Am pus cartea jos.

— Atunci, ai putea foarte bine să renunți să studiezi medicina, am spus cât de drăguț am putut. Cercetarea Gibeia pe corpul uman e cea mai aprofundată făcută vreodată. Jurnalele sale sunt coloana vertebrală a medicinei moderne.

Fața lui Simmon a rămas îndârjită și el s-a aplecat înainte, astfel încât să vorbească încet, și totuși să fie auzit.

— Când amirii s-au mișcat împotriva ducelui, au găsit oasele a douăzeci de mii de oameni. Gropi mari cu oase și cenușă. Femei și copii. Douăzeci de mii!

Simmon a bolborosit un pic înainte de a putea continua.

— Și astea au fost doar cele găsite.

L-am lăsat să se calmeze un pic înainte de a-i spune:

— Gibeia a scris douăzeci și trei de volume cu privire la mașinăria care e corpul uman, am punctat cât de delicat am putut.

— Când amirii au pornit împotriva lui, o parte din moșie i-a ars, iar patru dintre aceste volume, precum și toate notele sale s-au pierdut. Întreabă-l pe Magistrul Arwyl ce n-ar da să mai aibă aceste volume.

Simmon a lovit tare cu mâna în masă, făcând mai mulți

studenți să se uite în direcția noastră.

— La dracu', a șuiertat el. Am crescut la treizeci de mii de Gibeai! În zilele senine, de pe dealurile tatălui meu se văd ruinele!

Asta m-a liniștit. Dacă moșiile familiei lui Sim erau atât de aproape, strămoșii lui fuseseră probabil fideli Gibeai. Asta însemna că erau obligați să-l ajute să adune subiecte pentru experimentele sale. O parte din familia lui era posibil să fi ajuns ea însăși în gropile cu oase și cenușă.

Am așteptat îndelung înainte de a șoptit din nou:

— N-am știut.

Și-a recăpătat cea mai mare parte din calm.

— Noi nu vorbim despre asta, a zis el țeapăn, îndepărtându-și părul din ochi.

Am plecat la studiile noastre și a trecut o oră înainte ca Simmon să vorbească din nou.

— Ce-ai găsit? a întrebat el cam prea neglijent, ca și cum nu voia să admită că era curios.

— Aici, pe interiorul frunzei, am șoptit emoționat.

Am deschis coperta și fața lui Sim s-a răsucit reflex în timp ce se uita pe pagină, ca și cum cartea mirosea a moarte.

— ... s-a vărsat peste tot, am auzit o voce, în timp ce o pereche de studenți mai mari se plimbau prin sală.

După hainele lor luxoase am văzut că erau din nobilime și, deși nu strigau, nu făceau niciun efort ca să păstreze liniștea.

— Anisat l-a făcut să curețe mizeria înainte să-l lase să spele. O să miroasă a uree mai multe zile.

— Ce e de văzut aici? a întrebat Simmon, uitându-se pe pagină. Sunt doar numele lui și datele.

— Nu în mijloc, uită-te în partea de sus. Pe marginea paginii.

I-am arătat ornamentele decorative.

— Chiar acolo.

— Aș paria un sfanț că potaia se va otrăvi singur înainte să treacă termenul, a zis altul. Noi suntem vreodată atât de proști?

— Eu tot nu văd nimic, a zis Simmon încet, făcând un gest uimit cu ambele coate pe masă. Sunt destul de frumoase, dacă-ți place genul ăsta de lucruri, dar eu nu sunt un mare fan al textelor luminoase.

— Am putea merge la Doi Bănuți.

Conversația a continuat la câteva mese depărtare, atrăgând privirile deranjate ale studenților din jur.

— Au adus o fată care cântă la nai, jur că n-ați mai văzut așa ceva. Și Linten spune că dacă-i dai un pic de argint, ea...

Vocea lui a scăzut conspirativ.

— Ea ce? l-am întrebat, intervenind în conversația lor cât se poate de nepoliticos.

N-a fost nevoie să strig. În Tomuri o voce normală se auzea în întreaga încăpere.

— Mă tem că n-am prins ultima parte.

Doi dintre ei m-au privit cu afront, dar n-au răspuns.

— Ce faci? a șuierat Sim la mine, jenat.

— Am încercat să-i fac să tacă, am zis.

— Doar ignoră-i, a zis el. Uite, mă uit la afurisita ta de carte. Arată-mi ce vrei să văd.

— Gibeaa își schița toate jurnalele proprii, am spus. ăsta e un original, deci e logic să aibă propriile decorațiuni ornamentale, nu?

Sim a dat din cap și și-a dat părul din ochi.

— Ce vezi acolo?

Am arătat încet de la o decorațiune ornamentală la alta.

— O vezi?

Sim a clătinat din cap.

I-am arătat din nou, mai precis.

— Acolo, am spus. Și acolo, în colț.

Ochii lui s-au mărit.

— Litere! I... v...

A făcut o pauză, ca să le assembleze.

— *Ivare enim euge.*

Despre asta sporovăiam noi. A împins cartea deoparte.

— Deci, ce vrei să spui, în afară de faptul că era aproape analfabet în temică?

— Nu e temică, am punctat. E tema. O utilizare arhaică.

— Cam ce-ar vrea să spună?

A ridicat privirea din carte, încruntat.

— Spre marele bine?

Am dat din cap.

— Pentru mai bine, am corectat. Îți sună cunoscut?

— Nu știu cât va mai fi ea acolo, a continuat unul din cei doi gălăgioși. Dacă o ratezi, o să-ți pară rău.

— Ți-am spus, nu pot în seara asta. Poate de Doborâș. Voi fi liber de Doborâș.

— Ar trebui să te duci mai repede, i-am zis. La Doi Bănuți e aglomerat de Doborâș.

Mi-au aruncat o privire iritată.

— Vezi-ți de treaba ta, riglă, a zis cel mai înalt.

Asta m-a provocat chiar și mai mult să răspund.

— Îmi pare rău, nu vorbeați cu mine?

— Ți se pare că vorbim cu tine? a zis el caustic.

— Așa pare, am zis. Dacă eu pot auzi la trei mese distanță, probabil că vrei să iau parte la conversație. Mi-am dres vocea. Singura alternativă ar fi că ești prea nesimțit ca să vorbești încet în Tomuri.

A roșit și probabil ar fi răspuns, dar prietenul lui i-a spus ceva la ureche, și-au adunat cărțile și au plecat. S-au auzit aplauze răzlețe în liniște când ușa s-a închis în urma lor. I-am zâmbit publicului meu și i-am făcut cu mâna.

— Ar fi avut scribii grijă de asta, mi-a reproșat încet Sim,

aplecându-se peste masă pentru a vorbi.

— Scribii n-au avut grijă de asta, am punctat. În plus, e din nou liniște, și doar asta contează. Acum, de ce îți amintește „pentru mai bine”?

— De amiri, desigur, a zis el. Numai amiri ai în cap în ultima vreme. Tu ce crezi?

— Ideea e dacă Gibe a fost un membru secret al Ordinului Amirilor, am șoptit emoționat.

Sim mi-a aruncat o privire sceptică.

— E un pic exagerat, dar cred că se potrivește. Asta a fost cu circa cincizeci de ani înainte să fie denunțați de Biserică. Ajunseseră să fie destul de corupți de atunci.

Voiam să subliniez faptul că Gibe nu fusese neapărat corupt. Acesta urmărise scopul amirilor, pentru mai bine. Deși experimentele sale fuseseră oribile, datorită activității sale medicina avansase într-un fel aproape imposibil de înțeles. Munca sa salvase, probabil, de zece ori mai multe vieți în sutele de ani care urmaseră.

Cu toate astea, m-am îndoit că Sim ar aprecia punctul meu de vedere.

— Corupt sau nu, a fost membru secret al Ordinului Amirilor. De ce altceva i-ar ascunde credo-ul între copertile jurnalelor sale?

Simmon a ridicat din umeri.

— Bine, a fost unul dintre amiri. Ce-are asta a face cu prețul untului?

Mi-am ridicat mâinile de frustrare și m-am luptat să-mi păstrez vocea scăzută.

— Asta înseamnă că ordinul avea membri secreți înainte ca Biserica să-l denunțe! Asta înseamnă că atunci când Pontifexul i-a desființat, amirii aveau aliați ascunși. Aliați care ar fi putut să-i păstreze teferi. Asta înseamnă că amirii ar putea exista și astăzi, în secret, desfășurându-și activități

în moduri subtile.

Am observat o schimbare pe fața lui Simmon. La început am crezut că era pe cale să fie de acord cu mine. Apoi am simțit o usturătură pe ceafă și am realizat care era adevărul.

— Bună ziua, Magistre Lorren, am salutat respectuos, fără să mă întorc.

— Nu e permis să vorbești cu studenții de la alte mese, a zis el din spatele meu. Ești suspendat cinci zile.

Am dat din cap și amândoi ne-am ridicat în picioare și ne-am adunat lucrurile.

Fără nicio expresie pe față, Magistrul Lorren a întins o mână lungă spre mine.

I-am dat jurnalul Gibeia fără comentarii și un minut mai târziu clipeam în lumina înghețată a soarelui de iarnă, în fața ușilor Arhivei. Mi-am strâns mantia pe lângă mine și am pășit în zăpadă.

— Suspendat, a zis Simmon. Asta a fost inteligent.

Am ridicat din umeri, mai jenat decât eram dispus să recunosc. Am sperat că unul dintre ceilalți studenți îi va explica cum de fapt am încercat să mențin liniștea, mai degrabă decât s-o tulbur.

— Doar am încercat să fac ce trebuie.

Simmon a râs, în timp ce ne îndreptam spre Cinzeacă. A lovit jucăuș cu un bulgăraș de zăpadă.

— Lumea are nevoie de oameni ca tine, a zis Simmon cu un ton al vocii care îmi sugera că o dă pe filosofie. Rezolvi treburile. Nu întotdeauna în cel mai bun mod sau în cel mai sensibil, dar le rezolvi. Ești o creatură rară.

— Cum adică? l-am întrebat cu curiozitatea stârnită.

Sim a ridicat din umeri.

— Ca, de exemplu, azi. Ceva te deranjează, cineva te ofensează, și deodată ești oprit.

A făcut o mișcare rapidă cu palma.

— Știi exact ce ai de făcut. Niciodată nu eziți, doar vezi și reacționezi. A stat atent pentru un moment. Îmi imaginez că așa sunt amirii. Oamenii mărunți sunt înspăimântați de ei.

— Eu nu sunt mereu atât de teribil de sigur de mine, am recunoscut.

Simmon a zâmbit.

— Asta mi se pare ciudat de liniștitor.

CAPITOLUL 42

Pocăință

Pe când studiul nu mai era o opțiune și iarna acoperea totul cu zăpadă spulberată, am decis că e momentul perfect să rezolv câteva probleme pe care le neglijasem.

Am încercat să-i fac o vizită lui Auri, dar pe acoperișuri era gheață și curtea unde ne întâlneam de obicei era plină de zăpadă troienită. M-am bucurat că n-am văzut urme de pași, fiindcă nu credeam că Auri poartă pantofii, nemaivorbind de haină sau de pălărie. Trebuia să mă duc s-o caut în Subsol, dar grătarul de fier din curte era blocat și înghețat.

Am lucrat câteva ture duble la Clinică și am cântat o noapte în plus la Cinzeacă, în compensație pentru seara în care plecasem mai devreme. Am lucrat ore lungi în Partizanat, calculând, făcând teste și alegând aliaje de turnare pentru proiectul meu. Mi-am propus, de asemenea, să recuperez luna de somn pierdută. Dar ar fi fost prea mult de dormit pentru o singură persoană, așa că din a patra zi de suspendare am renunțat la scuze. Deși n-aș fi vrut, trebuia să vorbesc cu Devi.

Când mi-am pus în gând să mă duc, vremea s-a încălzit suficient, astfel că zăpada căzută s-a transformat într-un strat de lapoviță înghețată.

A fost o plimbare mizerabilă la Imre. N-aveam pălărie sau mănuși, iar lapovița mi-a înmuiat mantia în primele cinci minute. În zece minute eram ud până la piele și îmi doream să aștept sau să cheltui niște bani pe o trăsură.

Lapovița topise zăpada de pe drum și noroiul era gros.

M-am oprit pe la Eolian să mă încălzesc un pic, înainte de-a apărea în fața lui Devi. Dar clădirea era încuiată și

întunecată pentru prima dată de când o știam. Nu era de mirare. Ce nobil ar fi venit pe vremea asta? Ce muzician și-ar fi expus instrumentul la umezeala înghețată?

Așa că am luat în piept drumul pe străzile pustii, ajungând în cele din urmă pe alea din spatele măcelăriei. Era pentru prima dată de când îmi aminteam când scara nu mirosea a grăsime râncedă.

Am bătut la ușa lui Devi, alarmat de faptul că îmi amorțise mâna. Abia îmi puteam simți degetele lovind ușa. Am așteptat mult timp, apoi am bătut din nou, îngrijorat că ea putea să nu fie înăuntru și că astfel aș fi venit degeaba.

Ușa s-a deschis doar un pic. Prin crăpătură se vedeau lumina caldă a lămpii și un singur ochi de gheață albastru, privind afară. Apoi, ușa s-a deschis larg.

— Pe țâțele și dinții lui Tehlu, a zis Devi. Ce cauți aici?

— M-am gândit...

— Nu, nu te-ai gândit, a zis ea cu dispreț. Treci încoace!

Am pășit înăuntru, picurând, cu gluga mantiei turtită pe cap. Ea a închis ușa după mine, apoi a încuiat-o și a zăvorât-o. Privind în jur, am observat că adăugase un al doilea rând de rafturi, deși erau încă în mare parte goale. M-am mișcat, și o grămadă de noroi umed a căzut de pe mantie și s-a împrăștiat, udând podeaua.

Devi a privit lung, dezinteresat, peste mine. Puteam să văd focul trosnind în șemineu în cealaltă parte a camerei, aproape de biroul ei, dar ea n-a făcut nicio aluzie că ar trebui să merg mai departe în încăpere. Așa că am rămas unde eram, picurând și tremurând.

— Nu faci niciodată lucrurile simplu, nu? a zis ea.

— Se poate și simplu? am întrebat.

N-a râs.

— Dacă tu crezi că dacă apari aici pe jumătate înghețat și arătând ca un câine bătut îmi voi schimba părerea despre

tine, ești teribil de...

S-a oprit și s-a uitat la mine gânditoare pentru un alt lung moment.

— Voi fi damnată, a zis ea parcă surprinsă. Mie îmi place, de fapt, să te văd așa. Îmi îmbunătățește starea de spirit până la un nivel aproape iritant.

— Nu prea a fost asta intenția mea, am zis. Dar asta e. Ar ajuta dacă aș lua o răceală cumplită?

Devi a stat să se gândească.

— S-ar putea, a recunoscut ea. Pocăința implică o anumită cantitate de suferință.

Am dat din cap, nefiind nevoie să mă străduiesc să arăt mizerabil. Am căutat în pungă cu degete stângace și am scos o monedă mică de bronz pe care o câștigasem de la Sim jucând jocuri pe mize mici cu câteva nopți în urmă.

Devi a luat-o.

— Un ban de pocăință, a zis ea impresionată. Ar trebui să fie simbolic?

Am ridicat din umeri, stropind podeaua cu și mai mult noroi.

— Oarecum, am zis. M-am gândit să mă duc la casa de schimb și să rezolv cu toată datoria la tine în monede de pocăință.

— Ce te-a oprit? a întrebat ea.

— Mi-am dat seama că doar te-ar irita, am zis. Și n-aveam de gând să plătesc comision la casa de schimb.

M-am luptat cu nevoia de a mă uita cu jind la șemineu.

— Am petrecut o grămadă de timp încercând să mă gândesc la un gest cu care mi-aș putea cere în mod potrivit scuze la tine.

— Ai decis că cel mai bine ar fi să vii aici în timpul celei mai nefavorabile stări a vremii de peste an?

— Am decis că cel mai bine ar fi dacă am vorbi, am zis.

Vremea a fost doar un accident fericit.

Devi s-a uitat posomorâtă și s-a întors spre șemineu.

— Intră, atunci.

S-a dus către dulapul cu sertare de lângă patul ei și a adus un halat gros de bumbac albastru. Mi l-a dat și mi-a făcut semn spre o ușă închisă.

— Du-te și schimbă-te de hainele ude. Stoarce-le în bazin, ca să nu aștepți o veșnicie să se usuce.

Am făcut cum mi-a zis, apoi am adus hainele și le-am atârnat în cârlige în fața focului. M-am simțit minunat să stau atât de aproape de șemineu. În lumina focului am văzut că pielea de sub unghiile mele era de fapt un pic albastră.

Oricât aș fi vrut să lenevesc și să mă încălzesc, m-am alăturat lui Devi la birou. Am observat că partea de sus a acestuia fusese șlefuită și lăcuită, deși încă se mai vedea inelul de cărbune negru în locul unde sărăntocul arsese lemnul.

M-am simțit destul de vulnerabil stând acolo fără să port nimic altceva decât haina pe care mi-o dăduse ea, dar nu era nimic de făcut în privința asta.

— După... întâlnirea noastră anterioară.

M-am luptat să nu mă uit la inelul carbonizat de pe biroul ei.

— M-ai informat că la sfârșitul termenului trebuie să-ți plătesc valoarea totală a creditului datorat. Ești dispusă să renegociem asta?

— Puțin probabil, a zis Devi imediat. Dar te asigur că dacă nu vei fi în măsură să-ți reglezi conturile în monedă, eu sunt încă interesată de anumite informații.

A zâmbit ascuțit, flămând.

Am dat din cap. Încă voia acces la Arhive.

— Speram că ai putea fi dispusă să te mai gândești acum, că știi toată povestea, am zis. Cineva a comis malfezanță

împotriva mea. Aveam nevoie să știu că sângele meu era în siguranță.

Am privit-o interogativ. Devi a ridicat din umeri, fără a lua coatele pe birou, cu o expresie de vastă indiferență.

— Mai mult, am spus, privind-o în ochi. E foarte posibil ca purtarea mea irațională să se datoreze parțial efectului persistent al unei otrăvi alchimice la care fusesem supus mai înainte.

Expresia lui Devi a devenit rigidă.

— Ce?

Însemna că nu știuse. Asta a fost un fel de ușurare.

— Ambrose a aranjat să mi se administreze bob de prune cu circa o oră înainte de interviul de admitere, am spus. Și tu i-ai vândut formula.

— Cât tupeu ai! a zis Devi ultragiată și cu mica ei față indignată, dar n-a fost convingătoare.

O zăpăcisem și se străduia prea mult.

— Ce am e un gust persistent de prune și nucșoară în gură și o dorință irațională de a sugruma ocazional oameni care nu-mi fac nimic mai ofensator decât să mă înghesuie pe stradă, am zis calm.

Furia ei falsă s-a stins.

— Nu poți dovedi nimic, a zis ea.

— N-am nevoie să dovedesc ceva, am zis. N-am nicio dorință să te văd în conflict cu magiștrii sau încălcând legea de fier. M-am uitat la ea. Am crezut că ai putea fi interesată să fiu otrăvit.

Devi era foarte liniștită. Se lupta să-și mențină calmul, dar vina se insinua în expresia ei.

— A fost rău?

— A fost, am zis liniștit.

Devi s-a uitat în altă parte și și-a încrucișat brațele pe piept.

— Nu știam că e pentru Ambrose, a zis ea. Au venit niște nimeni bogați. Au făcut o ofertă incredibil de bună...

S-a uitat din nou la mine. Acum, că furia rece o părăsisese, părea surprinzător de mică.

— Nu fac niciodată afaceri cu Ambrose, a zis ea. Și nu știam că era pentru tine. Jur.

— Ai știut că e pentru cineva, am zis.

S-a așternut un lung moment de tăcere, întrerupt doar de trosnituri ocazionale ale focului.

— Uite cum văd eu lucrurile, am zis. De curând am făcut ceva mai degrabă prostesc. Ceva ce regret. Am strâns halatul mai tare în jurul umerilor. Și deși cele două lucruri cu siguranță nu se anulează reciproc, se pare că acestea au stabilit un fel de echilibru.

Am întins mâinile ca și cum ar fi fost talerele unei balanțe. Devi mi-a zâmbit ușor, jenată.

— Poate că m-am grăbit cerând rambursarea integrală.

I-am întors zâmbetul și am simțit că mă relaxez.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la condițiile inițiale ale împrumutului nostru?

— Pare corect.

Devi a întins mâna peste birou și i-am strâns-o. Ultima urmă de tensiune din cameră s-a evaporat și am simțit cum un nod de griji de lungă durată din piept mi se deznoadă.

— Ai mâna sloi, a zis Devi. Hai să stai lângă foc.

Ne-am mutat și am stat în liniște timp de câteva minute.

— Pe zeii de jos, a zis Devi cu un oftat exploziv. Am fost atât de furioasă pe tine.

A clătinat din cap.

— Nu știu dacă am mai fost vreodată în viața mea așa supărată pe cineva.

Am dat din cap.

— N-am crezut cu adevărat că te vei coborî la încălcarea

legii, am zis. Am fost atât de sigur că nu puteai fi tu! Dar toată lumea vorbește despre cât de periculoasă ești. Spune povești. Iar când nu m-ai lăsat să-mi văd sângele...

M-am oprit, ridicând din umeri.

— Chiar mai primești ecouri de la bobul de prune? a întrebat ea.

— Mici fulgere, am zis. Și se pare că-mi pierd cumpătul mult mai ușor. Dar asta ar putea să fie doar de la stres. Simmon spune că am probabil principii nelegate în sistemul meu. Orice o însemna asta.

Devi s-a încruntat.

— Eu nu lucrez aici tocmai cu echipamentul ideal, a zis ea arătând spre o ușă închisă. Și îmi pare rău. Dar colegii mi-au oferit un set complet de *Vautium Tegnostaе*.

A fluturat mâna spre rafturi.

— În mod normal n-aș face așa ceva, dar copiile ne-expurgate sunt practic imposibil de găsit.

M-am întors să mă uit la ea, surprins.

— Tu l-ai preparat pentru el?

— E mai bine decât să-i predau formula, a zis Devi defensiv.

O parte din mine a simțit că ar trebui să fiu supărat, dar per ansamblu eram atât de fericit că mi-era cald și eram uscat, că nu mă pândeau niciun pericol de moarte. Am ridicat din umeri.

— Simmon spune că nu poți să amesteci nici cât să chiorăști un șoarece, am zis de dragul conversației.

Devi a privit în jos la mâinile ei.

— Nu sunt mândră că vând așa ceva, a recunoscut ea.

Apoi, după un moment, a ridicat din nou privirea, zâmbind.

— Dar *Tegnostaе* are ilustrații superbe.

Am râs.

— Arată-mi.

•••

Câteva ore mai târziu hainele mele erau uscate și lapovița se transformase într-o zăpadă blândă.

Podul de Piatră părea o foaie solidă de gheață, dar chiar și așa, drumul spre casă avea să fie mult mai plăcut.

Când am ieșit de la baie, am văzut-o pe Devi așezată la biroul ei.

M-am dus într-acolo și i-am întins halatul.

— N-o să te compromit întrebându-te de ce ai un halat mult prea lung și larg în umeri pentru o tânără doamnă delicată ca tine.

Devi a pufnit nedelicat și și-a dat ochii peste cap.

M-am așezat și mi-am tras ghetetele. Erau minunat de calde după ce stătuseră lângă foc. Apoi mi-am scos punga și am lăsat trei talanți grei de argint pe birou, împingându-i spre ea. Devi s-a uitat curioasă la ei.

— Am făcut rost recent de niște bani, am zis. Nu sunt de ajuns ca să-mi lichidez datoria la tine. Dar pot să fac această restituire anticipată.

Am fluturat o mână spre monede.

— Un gest de bună-credință.

Devi a zâmbit și a împins monedele înapoi pe masă.

— Mai ai două perioade înainte de sfârșitul termenului, a zis ea. Cum am spus, hai să rămânem la înțelegerea noastră inițială. M-aș simți rău să-ți iau banii mai devreme.

•••

Deși i-am oferit banii lui Devi ca ofertă onestă de pace, am fost bucuros să păstrez cei trei talanți. E o mare diferență între a avea niște monede și a nu avea niciuna. Când ai punga goală te simți tare neajutorat.

E ca și cu grânele. La sfârșitul unei ierni lungi, dacă îți rămân ceva grâne, le poți folosi de sămânță. Ai control

asupra vieții tale. Poți utiliza grânele și pentru a face planuri de viitor. Dar dacă nu ai grâne de sămânță în primăvară, ești neajutorat.

Nicio muncă grea sau bună intenție nu va face recoltele să crească dacă n-ai semințe cu care să începi.

Așa că am cumpărat haine: trei cămăși, o pereche nouă de pantaloni și șosete groase de lână. Mi-am cumpărat o pălărie, mănuși și fular, pentru a mă apăra de frigul iernii.

Pentru Auri am cumpărat o pungă de sare de mare, un sac de mazăre uscată, două borcane de conserve de piersici și o pereche de papuci călduroși. Am cumpărat un set de corzi de lăută, cerneală și o jumătate de duzină de foi de hârtie.

Am cumpărat, de asemenea, zăbrele de bronz robust și le-am montat în rama ferestrei cămăruței mele din pod. Puteam împiedica destul de ușor intrarea, dar voiam să-mi păstrez posesiunile în siguranță chiar și față de ce mai bine intenționați hoți.

CAPITOLUL 43

Fără un cuvânt sau avertisment

Priveam pe fereastra din față a lui Cinzeacă, uitându-mă la zăpada care cădea și învârteam în dorul lelii inelul Dennei pe deget. Iarna grea căzuse peste Universitate și Denna plecase de mai mult de o lună.

Mai aveam trei ore până la cursul cu Elodin și încercam să decid dacă slaba șansă de o găsi pe Denna merita drumul lung, friguros, până la Imre.

Cum stăteam la fereastră, a intrat pe ușă un bărbat cealdiz, scuturându-și zăpada de pe cizme și căutând în jur curios. Era încă devreme și eu eram singura persoană din încăperea comună.

A venit la mine, cu fulgii topindu-i-se în barbă până când deveneau mărgelile strălucitoare de apă.

— Îmi pare rău că te deranjez. Caut un om, a zis el, surprinzându-mă cu lipsa totală a orice ar fi semănat cu un accent cealdiz.

A căutat în haina lungă și a scos un plic gros, cu un sigiliu de sângeriu.

— Ka-voth-ee.

A citit lent, apoi a întors plicul spre mine, ca să-i văd fața.

Kvothe – La Hanul lui Cinzeacă.

Universitate. (Două mile vest de Imre.)

Belenay-Barren

Orânduirea Centrală.

Era scrisul de mână al Dennei.

— Eu sunt Kvothe, de fapt, am zis absent. E-ul e mut.

El a ridicat din umeri.

— Tu ești el?

— Eu sunt, am spus.

El a dat din cap, mulțumit.

— Păi, am luat ăsta din Bobcatran cu un interval în urmă. L-am cumpărat de la un camarad pe un bănuț tare. El a zis că l-a cumpărat de la un marinar, în Junpui, pentru o monedă vintică de argint. N-a pomenit numele orașului din care îl luase marinarul, dar era de undeva din interior.

Bărbatul mi-a întâlnit privirea.

— Îți spun asta ca să nu crezi că încerc să fac vreo afacere cu tine. Am plătit un bănuț greu întreg, apoi am venit la Imre, deși nu era în drumul meu.

S-a uitat prin salon.

— Deși bănuiesc că un om cu un așa han bun ca ăsta nu se va da înapoi să-i dea unui om partea lui.

Am râs.

— Nu e hanul meu, am zis. Am doar o cameră aici.

— O, a zis el în mod evident un pic dezamăgit. Pari a fi proprietarul cum stai acolo. Totuși, sunt sigur că înțelegi că trebuie să-mi iau banii pe ăsta.

— Înțeleg, am zis. Cât crezi că e corect?

M-a cercetat de sus până jos, cu ochii la hainele mele.

— Cred că așa fi fericit dacă mi-aș recupera bănuțul tare și aș lua încă un bănuț moale în plus.

Mi-am scos punga și am pescuit în ea. Din fericire, jucasem cărți cu câteva nopți înainte și aveam niște monede aturane.

— Pare echitabil, am zis dându-i banii.

A dat să plece, apoi s-a întors.

— De curiozitate, a întrebat el. Ai fi plătit doi bănuți grei pe el?

— Probabil, am recunoscut.

— Dace, a înjurat, apoi a ieșit trăgând ușa după el.

Plicul era din pergament greu, șifonat și pătat de multa manipulare. Sigiliul reprezenta un cerb agresiv în fața unui butoi și a unei harpe. L-am apăsat tare între degete, spărgându-l, în timp ce mă așezam.

Scrisoarea spunea:

Kvothe,

Îmi pare rău că plec din Imre fără un cuvânt sau avertisment.

Am trimis un mesaj la Tine în noaptea plecării mele, dar presupun că nu l-ai primit.

Am plecat în străinătate în căutarea unor pășuni mai verzi și a unei mai bune Oportunități. Îmi place foarte mult Imre și m-am bucurat de plăcerea companiei tale Ocazionale, deși Sporadice, dar e un oraș scump în care să trăiești și perspectivele mele au fost slabe în ultima vreme.

Yll e minunat, cu toate dealurile lui. Vremea e destul de pe placul meu, e mai caldă și aerul miroase a mare. Pare că voi putea trece o iarnă întreagă fără a fi doborâtă la pat de plămâni. Prima dată în ultimii ani.

Am petrecut ceva timp în Micile Regate și am văzut o încăierare între două bande de călăreți. O astfel de Prăbușire și Țipete de Cai n-ai auzit niciodată. Am petrecut și ceva timp navigând și am învățat să fac tot felul de noduri de marinar și cum să scui corect. De asemenea, Vocabularul meu a devenit mult mai bogat.

Dacă mă rogi politicos, când ne întâlnim data viitoare aş putea să-ți demonstrez abilitățile mele nou dobândite.

Am văzut primul mercenar adema din viața mea. (Aici li se spune cămăși însângerate.) Ea e doar cu puțin mai mare decât mine, cu cei mai remarcabili ochi cenușii. E drăguță, dar ciudată și liniștită, cu convulsii nesfârșite. N-am văzut-o în luptă și nu sunt sigură că mi-aș dori asta. Deși sunt curioasă.

Sunt încă înamorată de harpă. Și sunt găzduită în prezent de un domn priceput (pe care nu-l voi numi), pentru continuarea studiului meu în acest sens.

Beau niște vin în timp ce Scriu această scrisoare. Am menționat asta pentru a-mi scuza ortografierea de mai sus a cuvântului Continuitatea. Continuarea. Drace. Știi ce vreau să spun.

Îmi cer scuze că nu ți-am scris mai devreme, dar a fost mare lucru că am călătorit și până acum n-am avut mijloace să scriu o scrisoare. Acum, că am făcut-o, mă aștept să treacă destul înainte să găsesc un călător de încredere ca să trimit această misivă pe lungul drum spre tine.

Mă gândesc la tine de multe ori și cu drag.

A ta,

D.

P.S. Sper că ți-e de folos cutia lăutei.

Cursul lui Elodin a început ciudat în acea zi.

Măcar de data asta, Elodin a ajuns la timp. Asta ne-a prins nepregătiți, căci cei șase studenți rămași se obișnuiseră să-și petreacă primele douăzeci-treizeci de minute de curs trâncănind, jucând cărți și constatând cât de puține învățam. Nici măcar nu l-am observat pe Magistrul Elodin până n-a ajuns la jumătatea treptelor din sala de curs, bătând din palme pentru a ne atrage atenția.

Al doilea lucru ciudat a fost că Elodin era îmbrăcat în hainele lui formale. Îl mai văzusem purtându-le înainte când o ceruse ocazia, dar întotdeauna o făcuse cu părere de rău. Chiar și în timpul interviurilor de admitere era de obicei ciufulit și neîngrijit.

De data asta, le purta ca și cum aveau un înțeles. Păreau severe și proaspăt spălate. Părul lui nu mai era în starea sa normală, ciufulit. Părea că se tunsese și se pieptănase.

Ajungând în sala de curs, s-a urcat pe podium și s-a dus să stea în spatele pupitrului. Mai mult decât orice, asta a făcut pe toată lumea să se ridice în picioare și să-l remarce. Elodin nu mai folosise niciodată pupitrul.

— Cu mult timp în urmă, acesta era un loc în care oamenii veneau să învețe lucruri secrete, a zis el fără niciun preambul. Bărbații și femeile veneau la Universitate pentru a studia lumea.

Elodin s-a uitat la noi.

— În această Universitate veche n-a existat nicio calificare mai căutată decât glăsuirea. Toate celelalte se bazau pe metale. Glăsuitorii treceau pe aceste străzi ca niște mici zei. Ei au făcut lucruri teribile, minunate, și toți ceilalți i-au invidiat. Numai prin specializare în glăsuire urcă studenții în rang. Un alchimist fără nicio calificare în glăsuire era privit ca un lucru trist, nu mai respectat decât un bucătar. Simpatetica aici a fost inventată, dar simpatist care nu e și glăsuitor poate fi și un vizitiu. Un artizan magic fără a fi glăsuitor în activitatea lui e doar un pic mai mult decât un cizmar sau un fierar. Cu toții au venit să învețe numele lucrurilor, a zis Elodin, cu ochii negri intenși, cu voce rezonantă și tulburătoare. Dar glăsuirea nu poate fi predată prin reguli sau mecanic. Să înveți pe cineva să fie glăsuitor e ca și cum l-ai învăța să se îndrăgostească. N-ai nicio șansă. Nu se poate face așa ceva.

Magistrul Glăsuitor a zâmbit un pic, apoi pentru prima dată a arătat cum arăta de obicei.

— Totuși, studenții au încercat să învețe. Și profesorii au încercat să-i învețe. Și uneori au reușit.

Elodin a punctat.

— Fela!

I-a făcut semn să se apropie.

— Vino-ncoace!

Fela s-a dus, părând emoționată în timp ce urca să i se alăture pe podium.

— Ați ales cu toții numele pe care sperați să îl învățați, a zis Elodin rotindu-și ochii peste noi. Și v-ați urmat cu toții

studiile cu diferite grade de dăruire și de succes.

M-am luptat cu nevoia de a privi în altă parte, rușinat, știind că eforturile mele fuseseră făcute cu jumătate de tragere de inimă, în cel mai bun caz.

— Unde voi ați ratat, Fela a reușit, a zis Elodin. Ea a găsit numele pietrei...

S-a întors într-o parte, să se uite la ea.

— De câte ori?

— De opt ori, a zis ea, uitându-se în jos, în timp ce-și frământa mâinile nervos în față.

S-a auzit un murmur de uimire reală de la noi toți. Ea nu menționase asta în frecventele noastre discuții.

Elodin a dat din cap, ca și cum aproba reacția noastră.

— Când glăsuirea încă se mai preda, noi, glăsuitorii, eram mândri de priceperea noastră. Un student care lua în stăpânire un nume purta un inel care stătea mărturie pentru calificarea lui.

Elodin a întins o mână în fața Felei și a deschis-o, dezvăluind o piatră de râu, netedă și închisă la culoare.

— Asta va face Fela acum, ca dovadă a abilității ei.

Uimită, Fela s-a uitat la Elodin. Ochii ei au licărit înainte și înapoi între el și piatră, cu fața tot mai înspăimântată și mai palidă.

Elodin i-a zâmbit încurajator.

— Haide acum, a zis el delicat. Știi în inima ta că ești în stare de asta. Și de mai mult de-atât.

Fela și-a mușcat buzele și a luat piatra. Părea mai mare în mâna ei decât fusese într-a lui. Ea a închis ochii o clipă și a inspirat lung, adânc. A lăsa aerul să iasă încet, a ridicat piatra și a deschis ochii, astfel că a fost primul lucru pe care l-a văzut.

Fela s-a uitat la piatră și s-a așternut un lung moment de tăcere. Tensiunea din încăpere a crescut, până a ajuns

întinsă asemenea corzilor de harpă. Făcea aerul să vibreze.

A trecut un minut. Două minute lungi. Trei minute teribil de lungi.

Elodin a oftat mânios, rupând tensiunea.

— Nu, nu, nu, a zis el, trecându-și degetele prin fața ei pentru a-i reține atenția.

I-a presat o mână peste ochii, ca și cum ar fi legat-o.

— Te uiți la ea. Nu te uiți la ea. Uită-te la ea!

Și-a tras mâna.

Fela a ridicat piatra și a deschis ochii. În același moment, Elodin i-a tras o palmă peste ceafă.

Ea s-a întors spre el, ofensată. Dar Elodin arăta către piatra pe care ea încă o ținea în mână.

— Uite! a zis el emoționat.

Privirea Felei s-a dus către piatră și ea a zâmbit ca și cum își revedea un vechi prieten. A acoperit-o cu o mână și a apropiat-o de gură. Buzele i s-au mișcat.

S-a auzit un sunet brusc, ascuțit, de fisurare, ca și cum un strop de apă căzuse într-o tigaie cu grăsime fierbinte. Au urmat alte multe zeci, atât de clare și de rapide, că sunau ca și cum un bătrân își trosnea degetele sau ca și cum o furtună de grindină lovea un acoperiș de țiglă grea.

Fela a deschis mâna și nisipul și pietrișul s-au revărsat. A căutat cu două degete în talmeș-balmeșul de piatră și a scos un inel de piatră neagră pură. Era rotund ca o ceașcă și neted ca sticla șlefuită.

Elodin a râs triumfător înainte de-a o îmbrățișa entuziasmat pe Fela.

La rândul ei, Fela și-a aruncat sălbatic brațele în jurul lui. Au făcut împreună câțiva pași rapizi, jumătate zigzag, jumătate dans.

Încă zâmbind, Elodin a întins mâna. Fela i-a dat inelul și el s-a uitat cu atenție înainte de a da din cap.

— Fela, a zis el serios. O să te promovez la rangul de re'lar. A ridicat inelul.

— Mâna.

Aproape timid, Fela și-a întins mâna. Dar Elodin a clătinat din cap.

— Mâna stângă, a zis el ferm. Dreapta înseamnă cu totul altceva. Niciunul dintre voi nu sunteți nici pe aproape gata pentru asta.

Fela a întins cealaltă mână, și Elodin a făcut inelul de piatră să-i alunece cu ușurință pe deget. Restul clasei a izbucnit în aplauze, grăbindu-se să se apropie ca să se uite mai de aproape la ceea ce făcuse ea.

Fela a zâmbit strălucitor și a întins mâna pentru ca noi toți s-o putem vedea. Inelul nu era neted, cum crezusem inițial. Era acoperit cu o mie de mici fațete plate. Se încercuiau reciproc într-un model subtil, de rotire, diferit de orice altceva văzusem înainte.

CAPITOLUL 44

Prinzător

În ciuda problemelor cu Ambrose, a obsesiei mele pentru Arhive și a nenumărate drumuri inutile la Imre, în căutarea Dennei, am reușit să-mi termin proiectul în Partizanat.

Mi-ar fi plăcut să mai am un interval de zile pentru a face câteva teste și a mă mai juca cu el. Dar am rămas pur și simplu fără timp. Loteria de admitere venea în curând și taxa de școlarizare trebuia plătită nu mult după aceea. Înainte de a-mi putea pune proiectul în vânzare, era nevoie ca Kilvin să-mi aprobe modelul.

Deci nu puține îmi erau emoțiile când am bătut la ușa biroului lui Kilvin.

Magistrul Artizan era cocoșat peste bancul lui de lucru, scoțând cu grijă șuruburile din carcasa de bronz a unei pompe de compresie. N-a ridicat privirea când a vorbit.

— Da, Re'lar Kvothe?

— Am terminat, Magistre Kilvin, am spus pur și simplu.

El s-a uitat la mine, clipind.

— Ai terminat acum?

— Da, speram să mă programați să vă fac o demonstrație.

Kilvin a pus șuruburile într-o tavă și și-a scuturat mâinile una de alta.

— Pentru asta, sunt disponibil acum.

Am dat din cap și l-am condus prin atelierul aglomerat, am trecut de Stocuri, spre atelierul privat pe care mi-l atribuisese Kilvin. Am scos cheia și am descuiat ușa grea din lemn.

Era mare cât un atelier de lucru, cu propria sursă de foc, cu nicovală, hotă, duș și alte produse proprii comerțului cu

artizanat magic. Am împins bancul de lucru într-o parte, pentru a lăsa jumătate de cameră goală, cu excepția unor baloturi groase de paie așezate lângă perete.

În fața baloturilor era o sperietoare de ciori rudimentară, agățată de tavan. O îmbrăcasem în cămașa mea arsă și într-o pereche de pantaloni de pânză de sac. O parte din mine și-ar fi dorit să fi făcut ceva mai multe teste în momentul în care cususem pantalonii și alte chestii pe omul de paie. Dar până la urmă eu sunt în primul rând un membru al unei trupe de teatru și chiar și în al doilea rând. Ca atare, n-am putut ignora șansa de a face un pic de spectacol.

Am închis ușa în spatele nostru, în timp ce Kilvin se uita curios prin încăpere.

Hotărât să las munca mea să vorbească de la sine, am scos arbaleta și i-am dat-o.

Expresia uriașului Magistru s-a întunecat.

— Re'lar Kvothe, a zis el cu voce grea de dezaprobare. Spune-mi ce nu ți-ai risipit munca mâinilor ca să îmbunătățești un astfel de obiect brutal.

— Aveți încredere în mine, Magistre Kilvin, am zis, luându-i-o.

M-a privit lung, apoi a luat arbaleta și a început s-o examineze cu grija meticuloasă a cuiva care își petrecuse toată viața lucrând cu echipamente care provoacă moartea. A pipăit coarda bine țesută și a privit brațul curbat de metal al arcului.

După câteva minute lungi, a dat din cap, a pus un picior pe etrier și a armat fără niciun efort vizibil. M-am întrebat în trecere cât de puternic era Kilvin. Pe mine mă dureau umerii și făcusem bășici la mâini luptându-mă în ultimele câteva zile cu greoiul obiect.

I-am dat săgețile grele și el le-a examinat și pe acestea. L-am văzut uitându-se nedumerit. Am știut de ce. Arcul n-avea

vreo modificare evidentă sau vreo scrijeldică. Nici săgețile.

Kilvin a pus săgeata în arbaletă și a ridicat o sprânceană la mine.

Am făcut un gest expansiv către omul de paie, încercând să arăt mai multă încredere decât simțeam. Mâinile îmi erau transpirate și stomacul meu era plin de porumbei. Testele sunt bune și frumoase. Testele sunt importante. Testele sunt ca o repetiție. Dar contează cu adevărat doar ce se întâmplă atunci când se uită publicul. E un adevăr pe care toți membrii trupelor îl știu.

Kilvin a ridicat brațele și a țintit cu arbaleta. Părea mică, așa cum stătea pregătită pe umărul lui larg, și el s-a oprit un moment pentru a privi cu atenție de-a lungul părții de sus a acesteia. Am fost surprins să-l văd cum trage calm o jumătate de respirație, apoi expiră lent în timp ce apasă pe trăgaci.

Arbaleta s-a scuturat, coarda a zbârnâit, săgeata s-a estompat.

S-a auzit un zăngănit aspru, metalic, și săgeata s-a oprit în aer ca și cum ar fi lovit un zid invizibil. A troncănit pe pardoseala de piatră, în mijlocul camerei, la cinci metri de omul de paie.

N-am putut să mă abțin să nu râd și să ridic triumfător brațele în aer.

Kilvin a ridicat sprâncenele și s-a uitat la mine. Aveam un zâmbet nebunesc pe față.

Magistrul a luat săgeata de pe podea și a examinat-o din nou. Apoi a reîncărcat arbaleta orbește și a apăsă pe trăgaci.

Clanc. Săgeata a căzut pe pardoseală pentru a doua oară, rostogolindu-se rapid într-o parte.

De data asta, Kilvin a descoperit sursa zgomotului. În colțul îndepărtat al camerei era agățat de plafon un obiect de metal de mărimea unui felinar mare. Acesta se mișca înainte

și înapoi și se legăna ușor, ca și cum cineva suflase spre el.

L-am luat din cârlig și i l-am adus Magistrului Kilvin, care aștepta la bancul de lucru.

— Ce e asta, Re'lar Kvothe? a zis el curios.

L-am așezat pe masă, cu un sunet surd greu.

— În termeni generali, Magistre Kilvin, e un dispozitiv care declanșează în mod automat o opoziție cinetică, i-am transmis cu mândrie. Mai precis, oprește săgeți.

Kilvin s-a aplecat să se uite la el, dar n-avea ce vedea, cu excepția unor plăci de fier închis la culoare. Cel mai mult, creația mea semăna cu un felinar mare, făcut în întregime din metal, cu opt fețe.

— Și cum l-ai numit?

Asta era o parte din invenția mea pe care nu reușisem s-o termin. Mă gândisem la o sută de nume, dar nici unul nu părea să i se potrivească. Capcană de săgeți era banal. Prietenul călătorilor era prozaic. Spaima bandiților era ridicol de melodramatic. N-aș mai fi putut să mă uit niciodată în ochii lui Kilvin dacă aș fi încercat să-l numesc așa.

— Am ceva probleme cu numele, am recunoscut. Dar până acum i-am zis prinzător de săgeți.

— Hmmph, a mormăit Kilvin. Nu prea prinde săgeata.

— Știu, am zis, exasperat. Dar era ori asta, ori să-i zic Clank.

Kilvin s-a uitat la mine dintr-o parte, ochii lui zâmbind un pic.

— S-ar crede că un student de-al lui Elodin ar trebui să dovedească mai multă ușurință la numiri, Re'lar Kvothe.

— Delivari a făcut-o cu ușurință, Magistre Kilvin, am zis. El a făcut doar un ax mai bun și și-a trecut numele pe el. Aș putea foarte bine să-l numesc „Kvothe”.

Kilvin a chicotit.

— Chiar așa!

S-a întors la prinzătorul de săgeți, privindu-l curios.

— Cum funcționează?

Am zâmbit și am adus un sul mare de hârtie acoperit cu diagrame, scrijeldică complicată, simboluri metalurgice și formule de conversie cinetică.

— Există două părți principale, am zis. Prima e scrijeldica, cea care formează automat o cetluire simpatetică cu orice bucată de metal subțire, cu mișcare rapidă, de până la șapte metri distanță. Nu mă feresc să vă spun că mi-a luat două zile lungi ca s-o schițez.

Am arătat spre caracterele corespunzătoare de pe foaia de hârtie.

— La început am crezut că ar putea fi suficient în sine. Am sperat că dacă leg un vârful de săgeată de o bucată staționară de fier, aceasta va absorbi impulsul săgeții și o va face inofensivă.

Kilvin a clătinat din cap.

— S-a mai încercat asta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar înainte de a încerca, am spus. În cel mai bun caz se absoarbe doar o treime din impulsul săgeții și oricare două treimi de lovitură de săgeată tot fac rău.

Am arătat către altă diagramă.

— Aveam nevoie de ceva care putea împinge cu adevărat săgeata înapoi. Și trebuia s-o împingă foarte rapid și din greu. Am ajuns să folosesc oțel de arc de la o capcană de urs. Modificat, desigur.

Am luat un vârful de săgeată de rezervă de pe bancul de lucru și am simulat că se mișcă spre prinzătorul de săgeți.

— În primul rând, săgeata se apropie și stabilește cetluirea. În al doilea rând, ritmul de intrare al săgeții pornește de la declanșare, la fel ca pășitul într-o capcană.

Mi-am lovit degetele brusc.

— Atunci energia stocată a arcului împinge înapoi săgeata, oprind-o sau chiar împingând-o înapoi.

Kilvin a dat din cap îndelung.

— Dacă trebuie resetat după fiecare utilizare, cum de-a oprit a doua mea săgeată?

Am arătat către centrul diagramei.

— N-ar fi de prea mare folos dacă ar opri o singură săgeată, am spus. Sau dacă ar opri numai săgețile care vin dintr-o singură direcție. Am proiectat-o să aibă opt arcuri într-un cerc. Ar trebui să fie capabilă să oprească săgețile din mai multe direcții odată.

Am ridicat din umeri a scuză.

— În teorie. N-am avut cum să testez asta.

Kilvin s-a uitat la omul de paie.

— Ambele mele trageri au venit din aceeași direcție, a zis el. Cum de s-a oprit a doua dacă arcul fusese deja declanșat?

Am luat inelul prinzătorului de săgeți, pe care-l prevăzusem în partea de sus, și i-am arătat cum se putea roti liber.

— Se atârnă de un inel pivotant, am spus. Șocul primei săgeți îl învâрте ușor, aducând un nou arc în aliniament. Chiar dacă nu s-ar întâmpla așa, energia săgeții următoare tinde să se învâرتă în jurul celui mai apropiat arc descărcat, ca giruetele în vânt.

Ultima n-o planificasem, de fapt. Fusese un accident norocos, dar nu vedeam niciun motiv să-i spun asta lui Kilvin.

Am atins punctele roșii vizibile pe două din cele opt fețe de fier ale prinzătorului de săgeți.

— Astea arată ce arcuri au fost declanșate.

Kilvin le-a luat de la mine și le-a răsucit în mâini.

— Cum resetezi arcurile?

Am luat un dispozitiv de metal de sub bancul de lucru,

ceva mai mult decât o bucată de fier cu o pârghie lungă atașată. Apoi i-am arătat lui Kilvin fața cu opt găuri, în partea de jos a prinzătorului de săgeți. Am potrivit prinzătorul de săgeți în dispozitiv și am presat în jos pârghia cu piciorul, până când am auzit un clic ascuțit. Apoi am rotit prinzătorul de săgeți și am repetat procesul.

Kilvin s-a aplecat să-l ridice și l-a răsucit în mâinile lui uriașe.

— Greu, a comentat el.

— E nevoie să fie robust, am spus. O săgeată de arbaletă poate trece printr-o scândură de stejar de cinci centimetri. Trebuie să trag arcul înapoi cu o forță de cel puțin trei ori mai mare pentru a opri săgeata.

Kilvin a scuturat neglijent prinzătorul de săgeți, ținându-l de cap. Acesta n-a făcut niciun zgomot.

— Și dacă săgețile nu sunt făcute din metal? a întrebat el. Se spune că tâlharii vi sembi utilizează săgeți de silex sau obsidian.

M-am uitat în jos, la mâini, și am oftat.

— Păi... am zis încet. Dacă săgețile nu sunt de fier, prinzătorul de săgeți nu se va declanșa când vin de la mai puțin de șapte metri.

Kilvin a scos un mormăit neînțeles și a pus prinzătorul de săgeți înapoi pe masă, cu o bufnitură.

— Dar când se apropie la cinci metri, orice bucată de piatră ascuțită sau de sticlă poate declanșa un set diferit de cetluri, am zis viori.

Am indicat spre schema mea.

Eram mândru de asta, cum eram și de faptul că avusesem grijă să însemnez piesele de obsidian cu scrijeldică pentru sticlă dublă. În felul acesta, nu s-ar fi spart la impact.

Kilvin s-a uitat la schemă, apoi a zâmbit și a chicotit mândru din adâncul pieptului.

— Bine. Bun. Ce se întâmplă dacă săgeata are cap de os sau de fildeș?

— Caracterele pentru oase nu sunt date pe încredere unui re'lar umil ca mine, am zis.

— Și dacă ar fi fost? a întrebat Kilvin.

— Nici atunci nu le-aș fi folosit, am zis. Ca nu cumva vreun copil să facă vreo cetluire cu prinzătorul de săgeți, din cauza unei mici mișcări rapide a craniului.

Kilvin a aprobat din cap.

— Eu mă gândeam la un cal în galop, a zis el. Dar ți-ai arătat înțelepciunea în asta. Ai dovedit că ai mintea atentă a unui artizan.

M-am întors la schemă și am subliniat.

— Asta spune, Magistre Kilvin, că la trei metri o piesă cilindrică din lemn în mișcare rapidă va declanșa prinzătorul de săgeți.

Am oftat.

— Nu e o cetluire bună, dar e suficientă pentru a opri săgeată sau cel puțin pentru a o devia.

Kilvin s-a aplecat să examineze schema mai îndeaproape, cu ochii rătăcind pe pagina aglomerată timp de două minute lungi.

— Doar fier? a întrebat el.

— Mai aproape de oțel, Magistre Kilvin. M-am temut că fierul ar fi prea fragil pe termen lung.

— Și fiecare dintre aceste optsprezece cetluri sunt inscripționate pe fiecare dintre arcuri? a întrebat el gesticulând.

Am dat din cap.

— E o dublare a efortului, a zis Kilvin, pe un ton mai degrabă de conversație decât acuzator. Unii ar spune că așa ceva e exagerat de elaborat.

— Prea puțin îmi pasă ce cred alții, Magistre Kilvin, am

zis. Îmi pasă doar ce credeți dumneavoastră.

El a mormăit, apoi și-a ridicat privirea de pe hârtie și s-a întors cu fața la mine.

— Am patru întrebări.

Am dat din cap așteptând.

— Înainte de toate, de ce-ai făcut asta? a întrebat el.

— Nimeni n-ar trebui să moară vreodată într-o ambuscadă pe drum, am spus ferm.

Kilvin a așteptat, dar n-am mai avut nimic de spus în această privință.

După o clipă, a ridicat din umeri și a gesticulat spre cealaltă parte a încăperii.

— În al doilea rând, de unde ai luat...

Fruntea i s-a încrețit ușor.

— Tevetbem. Arbaletă dreaptă?

Stomacul mi s-a încheștat la întrebare. Nutream speranța deșartă că Kilvin, fiind cealdiz, nu știa că acestea erau ilegale aici, în Orânduire.

Exclude astea, speram că va spune pur și simplu.

— Le-am... procurat, Magistre Kilvin, am zis evaziv. Aveam nevoie pentru a testa prințul de săgeți.

— De ce n-ai folosit un simplu arc vânătoresc? a zis Kilvin cu asprime. Și de ce n-ai evitat astfel achizițiile ilegale?

— Ar fi fost prea slab, Magistre Kilvin. Trebuia să fiu sigur că proiectul meu va opri orice săgeată, și o arbaletă trage cu săgeata mai puternic decât orice altceva.

— Un arc lung modegan e egal cu o arbaletă dreaptă, a zis Kilvin.

— Dar n-am abilități să-l utilizez, am zis. Și cumpărarea unui arc modegan e cu mult peste posibilitățile mele.

Lui Kilvin i-a scăpat un oftat adânc.

— Înainte când făceai lampa hoților, făceai un lucru rău într-un mod bun. Asta nu-mi place.

A privit în jos, la schemă.

— De data asta ai făcut un lucru bun într-un mod rău. Asta e mai bine, dar nu în totalitate. Cel mai bine e să faci un lucru bun într-un mod bun. De acord?

Am dat din cap.

Și-a pus o mână masivă pe arbaletă.

— Te-a văzut cineva cu ea?

Am scuturat din cap.

— Atunci vom spune că e a mea și că ai procurat-o sfătuit de mine. Se va alătura echipamentului din Stocuri.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Și pe viitor să vii la mine dacă ai nevoie de astfel de lucruri.

Asta a durut un pic, fiindcă planificasem să i-o vând înapoi lui Sleat. Totuși, ar fi putut fi mai rău. Ultimul lucru pe care-l voiam era să încalc legea de fier.

— În al treilea rând, nu văd nicio mențiune din sârmă de aur sau de argint în schema ta, a zis el. Nici nu-mi pot imagina vreo utilizare pentru acestea în dispozitivul tău. Explică de ce ai scos aceste materiale de la Stocuri.

Am devenit brusc conștient de metalul rece al gramului de pe interiorul brațului meu. Încrustațiile erau de aur, dar nu puteam să-i spun asta.

— Am avut nevoie de bani, Magistre Kilvin. Și de materiale care nu se găseau la Stocuri.

— Cum ar fi arbaleta ta dreaptă.

Am dat din cap.

— Și paie și capcana de urs.

— Greșitul atrage greșit, a zis Kilvin dezaprobat. Stocurile nu sunt case de schimb valutar și n-ar trebui folosite ca atare. Îți revoc autorizația pentru metale prețioase.

Am plecat capul, sperând că par corespunzător de căit.

— Vei lucra, de asemenea, douăzeci de ore în Stocuri drept

pedeapsă. Dacă cineva va întreba, îi vei spune ce-ai făcut. Și vei explica faptul că drept pedeapsă vei fi obligat să rambursezi valoarea metalelor, plus un supliment de douăzeci la sută. Dacă utilizezi Stocurile ca pe o casă de schimb valutar, ți se percepe dobândă ca la o casă de schimb valutar.

M-am crispat la asta.

— Da, Magistre Kilvin.

— Ultima, a zis Kilvin, întorcându-se să pună o mână uriașă pe prinzătorul de săgeți. Crezi că un astfel de lucru s-ar vinde, Re'lar Kvothe?

Inima mi-a crescut în piept.

— Asta înseamnă că aprobați vânzarea, Magistre Kilvin?

Uriașul artizan magic, mare cât un urs, m-a privit nedumerit.

— Sigur c-o aprob, Re'lar Kvothe. E un lucru minunat. E o îmbunătățire a lumii. De fiecare dată când cineva va vedea așa ceva, va vedea cum artizanatul magic e folosit pentru a ține oamenii în siguranță. Vor avea o părere bună despre toate artizanele magice care produc astfel de lucruri.

A privit în jos la prinzătorul de săgeți, încruntându-se pe gânduri.

— Dar dacă vrem să-l vindem, trebuie să aibă un preț. Cât sugerezi?

Îmi puneam această întrebare de șase perioade. Adevărul simplu era că speram să-mi aducă destui bani pentru a-mi plăti taxa de școlarizare și datoria la Devi. Suficienți pentru a mă menține în Universitate cât mai mult.

— Sincer, nu știu, Magistre Kilvin, am zis. Cât de mult ați plăti pentru a evita ca o săgeată lungă de frasin să vă treacă prin plămâni?

El a chicotit.

— Plămânii mei sunt destul de valoroși, a zis el. Dar să

gândim în alți termeni. Materialele ajung la...

S-a uitat la schemă.

— Aproximativ nouă sfanți, corect?

Ciudat de corect. Am dat din cap.

— Câte ore ți-a luat ca să-l faci?

— Cam o sută, am spus. Poate o sută douăzeci. Dar multe au fost pentru experimente și teste. Aș putea să fac încă unul în, probabil, cincizeci sau șaiszeci de ore. Mai puțin dacă fac o matriță.

Kilvin a dat din cap.

— Eu sugerez douăzeci și cinci de talanți. Ți se pare rezonabil?

Suma mi-a tăiat respirația. Chiar și după ce rambursam materialele la Stocuri și plăteam comisionul de patruzeci la sută, era de șase ori mai mult decât aș fi câștigat făcând lămpi de punte. O sumă aproape ridicolă de bani.

Începusem să aprob cu entuziasm, apoi un gând și-a făcut loc în mine. Deși m-a durut, am scuturat încet din cap.

— Sincer, Magistre Kilvin. Aș prefera să le vând mai ieftin de-atât.

El a ridicat o sprânceană.

— Vor da banii, m-a asigurat el. Am văzut oameni plătind mai mult pentru lucruri mai puțin utile.

Am ridicat din umeri.

— Douăzeci și cinci de talanți înseamnă o mulțime de bani, am zis. Siguranța și pacea minții n-ar trebui să fie disponibile doar pentru cei cu punga groasă. Cred că opt ar fi de-ajuns.

Kilvin s-a uitat la mine îndelung, apoi a dat din cap.

— Cum zici. Opt talanți.

Și-a trecut mâna peste partea de sus a prinzătorului de săgeți, aproape mângâindu-l.

— Cu toate astea, cum acesta e primul și unicul, voi plăti

douăzeci și cinci pe el. Va intra în colecția mea personală.

A întors capul spre mine.

— *Lhinsatva?*

— *Lhin*, am zis cu recunoștință, simțind o anxietate grea ridicându-mi-se de pe umeri.

Kilvin a zâmbit și a dat din cap spre masă.

— Și aș vrea să examinez schema în timpul meu liber. Vrei să-mi faci o copie?

— Pentru douăzeci și cinci talanți puteți avea originalul, am zis, zâmbind, în timp ce împingeam hârtia pe masă.

•••

Kilvin mi-a scris o chitanță și a plecat, strângând prinzătorul de săgeți ca un copil o jucărie nouă.

M-am grăbit la Stocuri cu bucățița mea de hârtie. Trebuia să-mi lichidez datoria de materiale, inclusiv pentru sârma de aur și lingourile de argint. Dar chiar și după ce am plătit comisionul, am plecat cu aproape unsprezece talanți.

Am petrecut restul zilei rânjind și fluierând ca un idiot. Cum se spune: punga grea face inima ușoară.

CAPITOLUL 45

Consortiu

M-am așezat lângă vatra de la Cinzeacă cu lăuta în poală. Încăperea era caldă și liniștită, plină cu lume care venise să mă audă cântând.

De Doborâș era noaptea mea obișnuită la Cinzeacă și mereu era aglomerat. Nici chiar pe cea mai urâtă vreme nu erau scaune suficiente, iar cei care veneau târziu erau siliți să se grupeze în jurul barului și să se rezeme de pereți. În ultimul timp, Cinzeacă fusese nevoit să mai aducă o fată în noaptea de Doborâș, doar ca să grăbească servirea cu băuturi în încăpere.

În afara hanului, iarna încă strângea Universitatea, dar înăuntru aerul era cald și dulce, cu miros de bere și de pâine și de supă. Cu trecerea lunilor, îmi obișnuisem treptat publicul să fie atent în timp ce cântam, astfel încât camera era cufundată în tăcere în timp ce degetele mele își croiau drumul prin versul al doilea de la *Așteptarea Violetei*.

Eram într-o formă bună în acea noapte. Publicul meu îmi cumpărase o jumătate de duzină de băuturi și, într-un acces de generozitate, un scrib cherchelit aruncase un bănuț greu în cutia lăutei, iar acesta strălucea alături de plictisitoarele monede de fier și cupru. Îl făcusem pe Simmon să plângă de două ori și fata cea nouă de la servire a lui Cinzeacă îmi zâmbise și roșise cu o așa frecvență, încât chiar nu puteam rata semnalul. Avea ochi frumoși.

Pentru prima dată de când mă știam, simțeam că am, de fapt, un oarecare control asupra vieții mele. Aveam bani în pungă. Studiile mergeau bine. Aveam acces la Arhive și, în ciuda faptului că fusesem forțat să lucrez la Stocuri, toată

lumea știa că Kilvin fusese foarte mulțumit de mine.

Nu-mi lipsea decât Denna.

M-am uitat la mâini, în timp ce atacam refrenul din finalul melodiei *Așteptarea Violetei*.

Băusem puțin mai mult decât eram obișnuit și nu voiam s-o feștelesc. În timp ce-mi priveam degetele, am auzit ușa berăriei deschizându-se și am simțit un curent de aer rece străbătând încăperea. Focul a pâlpâit și a dansat alături de mine, în timp ce auzeam cizme mergând pe podeaua de lemn.

Camera era liniștită când am cântat:

*Ea stă la fereastră
Și soarbe din ceașcă
Așteptând ca iubitul
Să sosească pe mare.
Pretendenți is cu bulucul.
Privește cum valurile se mișcă
Și tot ce Violet face e să stea-n așteptare.*

Am cântat acordul final, dar în loc de aplauzele furtunoase la care mă așteptam, n-a fost decât un ecou liniștit. Am ridicat privirea și am văzut patru bărbați înalți în picioare în fața vetrei. Umerii hainelor lor grele erau uzi de zăpadă topită. Fețele lor erau sumbre.

Trei dintre ei purtau bonete întunecate rotunde care arătau că sunt jandarmi.

Și dacă acesta n-ar fi fost un indiciu suficient cu privire la identitatea lor, fiecare dintre ei avea câte un toiag de lemn de stejar legat în fier.

M-au privit cu ochi duri de șoim.

Al patrulea bărbat stătea deoparte de ceilalți. El nu purta bonetă de jandarm și nu era nici pe departe atât de înalt sau

de lat în umeri, în ciuda acestui fapt, el emana o autoritate de necontestat. Fața lui era slabă și sumbră, când a desfășurat o bucată de pergament greu, decorat cu mai multe sigilii negre, oficiale.

— Kvothe, fiul lui Arliden, a citit el tare în încăpere, cu voce clară și puternică. În fața acestor martori te leg să stai pe cont propriu în fața legii de fier. Ești acuzat de asociere cu puterile demonice, de utilizare frauduloasă a artelor nenaturale, de atac neprovocat și de încălcarea legii.

Inutil să spun, am fost prins complet pe picior greșit.

— Ce? am zis stupid.

Așa cum am spus, băusem ceva mai mult de câteva băuturi.

Omul sumbru m-a ignorat și s-a întors către unul dintre jandarmi.

— Leagă-l.

Unul dintre jandarmi a clămpănit un lanț lung de fier. Până în acel moment fusesem prea uimit pentru a-mi fi cu adevărat frică, dar văzându-l pe omul cu față sumbră că trage o pereche de cătușe întunecate de fier dintr-un sac, m-am umplut de o teamă care mi-a transformat oasele în apă.

Simmon s-a ivit lângă vatră, împingând în drumul lui jandarmii care stăteau în fața celui de-al patrulea bărbat.

— Ce anume se întâmplă aici? a întrebat Sim cu voce tare și furioasă.

A fost singura dată când l-am auzit vorbind ca un fiu de duce.

— Explică.

Omul care ținea pergamentul l-a privit cu calm pe Simmon, apoi a căutat în interiorul mantiei și a scos un toiag de fier solid, cu câte o bandă de aur în jurul fiecărui cap. Sim a pălit un pic când omul acesta sumbru l-a ridicat, pentru ca toată lumea din încăpere să-l vadă. Nu era numai o măciucă

de jandarm, tija era un simbol inconfundabil al autorității sale. Bărbatul era un portărel al instanțelor Orânduirii. Și nu un portărel oarecare. Benzile de aur însemnau că putea ordona oricui să stea în fața legii de fier: preoților, oficialilor guvernamentali, chiar și membrilor nobilimii până la rangul de baron.

În acest punct, Cinzeacă și-a făcut și el drum prin mulțime. El și Sim s-au uitat peste documentul portărelului și au constatat că e foarte legitim și oficial. Era semnat și ștampilat de către tot felul de oameni importanți din Imre.

Nu era nimic de făcut. Urma să fiu dus și pus împotriva legii de fier.

Toată lumea de la Cinzeacă a văzut cum eram înlănțuit de mâini și de picioare. Unii dintre ei păreau șocați, unii confuzi, dar cei mai mulți erau pur și simplu speriați. Când jandarmii m-au târât prin mulțime spre ușă, doar câțiva dintre cei din public au vrut să se uite în ochii mei.

Au mărșăluit cu mine pe lungul drum înapoi la Imre. Peste Podul de Piatră și în jos, pe întinderea plată a marelui drum pietruit. Tot drumul, vântul rece al iernii a înghețat fierul din jurul mâinilor și picioarele mele, până când a început să ardă și să muște și să-mi înghețe pielea.

În dimineața următoare, Sim a sosit cu Elxa Dal și problema a început să se clarifice. Trecuseră luni de când chemasem numele vântului în Imre, după ce Ambrose îmi spărsese lăuta. Magiștrii mă acuzaseră de abuz și mă biciuiseră în public la Universitate. Trecuse atât de mult timp, că urmele de bici de pe spatele meu nu mai erau nimic mai mult decât niște cicatrice palide de argint. Crezusem că problema e rezolvată.

Se părea că nu. Din moment ce incidentul avusese loc în Imre, cădea sub jurisdicția instanțelor Orânduirii.

Trăim într-o epocă civilizată și doar câteva locuri sunt mai civilizate decât Universitatea și împrejurimile sale imediate. Dar părți din legea de fier au rămas din vremuri mai întunecate. Trecuseră o sută de ani de când cineva fusese ars ultima oară de către Consortiul Artelor Nefirești, dar legile erau încă în vigoare. Cerneala pălise, dar cuvintele erau clare.

Ambrose nu era direct implicat, desigur. Era mult prea inteligent pentru asta.

Acest tip de proces era rău pentru reputația Universității. Dacă Ambrose ar fi deschis acest caz împotriva mea, i-ar fi infuriat pe Magiștri. Ei munciseră din greu pentru a proteja numele bun al Universității în general și al Arcanumului, în special.

Deci Ambrose n-avea niciun fel de legătură cu acuzațiile. În schimb, cazul fusese adus în fața instanțelor din Imre de către o mână de nobili influenți din oraș.

O, cu siguranță că-l cunoșteau pe Ambrose, dar asta nu era incriminatoriu. La urma urmelor, Ambrose știa pe toată lumea cu putere, sânge sau bani de pe fiecare parte a râului.

Astfel, am fost adus în fața legii de fier. Pentru șase zile, asta a fost o extraordinară sursă de iritare și neliniște pentru mine. Îmi întrerupea studiile, munca mea la Partizanat intra în impas și bătea ultimul cui în coșciugul în care îmi îngropam speranțele că voi găsi vreodată un sponsor local.

Ceea ce a început ca o experiență terifiantă a devenit rapid un proces plictisitor, plin de fast și ritual. Peste patruzeci de scrisori cu mărturii au fost citite cu voce tare, confirmate și copiate în registrele oficiale. Au fost zile umplute cu nimic altceva decât discursuri lungi. Citate din legea de fier. Elemente de procedură. Moduri formale de adresare. Bătrâni citind din cărți vechi.

M-am apărat la cel mai înalt nivel al meu, în primul rând

în fața instanței Orânduirii, apoi în instanțele bisericesti. Arwyl și Elxa Dal au vorbit în numele meu. Sau mai degrabă au scris scrisori, apoi le-au citit cu voce tare la tribunal.

În final, am fost eliberat de orice vină. Am crezut că am fost achitat. Am crezut că am câștigat...

Dar eram încă teribil de naiv din mai multe puncte de vedere.

CAPITOLUL 46

Interludiu – Un pic de vioară

Kvothe se ridică încet în picioare și se întinse scurt.

— Să ne oprim aici deocamdată, zise el. Cred că azi vom avea mai multă lume ca de obicei la masa de prânz. Trebuie să văd de supă și să mai rezolv câteva treburi.

Dădu din cap către Cronicar.

— Poate și tu vrei asta.

Cronicarul rămase așezat.

— Stai o clipă, zise el. Țasta a fost procesul tău de la Imre? Privea în jos la pagină, tremurând. Țasta?

— Țasta, zise Kvothe. Nu mare lucru, într-adevăr.

— Dar asta a fost prima poveste pe care am auzit-o despre tine când am venit la Universitate, protestă Cronicarul. Cum ai învățat tema într-o singură zi. Cum ți-ai construit întreaga apărare în versuri și ei te-au aplaudat după aceea. Cum tu...

— Presupun că o mulțime de prostii, zise Kvothe în timp ce se întorcea la bar. Ai scheletul poveștii.

Cronicarul privi în jos la pagină.

— Se pare că nu i-ai oferit decât prea puțină atenție.

— Dacă ești disperat de toate detaliile, le poți găsi în altă parte, zise Kvothe. Zeci de oameni au văzut procesul. Există deja două relatări complete scrise. Nu văd de ce am adăuga-o pe-a treia.

Cronicarul fu luat prin surprindere.

— Ai vorbit deja cu un istoric despre asta?

Kvothe chicoti.

— Vorbești ca un amant părăsit.

Începu să scoată de sub bar stive de boluri și farfurii.

— Fii sigur că tu ești primul căruia îi spun povestea mea.

— Ai zis că există relatări scrise, zise Cronicarul.

Apoi, ochii i se măriră.

— Vrei să spui că ai scris un memoriu?

Era o notă ciudată în vocea scribului, ceva aproape ca foamea.

Kvothe se încruntă.

— Nu, nu chiar.

Oftă furtunos.

— Începusem ceva de genul ăsta, dar am lăsat-o baltă, că era o idee proastă.

— Ai scris totul despre procesul din Imre? zise Cronicarul, uitându-se la hârtia din fața lui.

Doar atunci își dădu seama că încă ținea stiloul pregătit deasupra paginii. Începu să-l deșurubeze și să-i curețe penița de aramă pe o cârpă, cu un aer de mare iritare.

— Dacă ai consemnat deja toate astea în scris, ai fi putut să mă scutești de crampe la mână în ultima zi și jumătate.

Pe fruntea încrețită a lui Kvothe se citea confuzia.

— Ce?

Cronicarul freca penița vioi cu o cârpă, în fiecare mișcare țipând demnitatea jignită.

— Ar fi trebuit să știu, zise el. Prea se potrivesc lin toate împreună.

Privi fix în sus.

— Știi cât mă costă hârtia aceasta?

Făcu un gest furios spre mapa cu paginile finite.

Kvothe doar se uită la el pentru o clipă, apoi râse, înțelegând brusc.

— Ai înțeles greșit. Am renunțat la memoriu cam după o zi. Am scris o mână de pagini. Nici măcar atât.

Iritarea dispăru de pe fața Cronicarului, lăsând loc unei expresii blege.

— O!

— Parcă ai fi mama răniților, zise Kvothe amuzat. Dumnezeuule, calmează-te! Povestea mea e virgină. Măinile tale o vor atinge primele.

Clătină din cap.

— E cumva diferit să scrii o poveste. Eu nu par să am talent pentru asta. Totul iese greșit.

— Mi-ar plăcea să văd ce ai scris, zise Cronicarul, aplecându-se înainte în scaun. Chiar dacă sunt doar câteva pagini.

— A fost cu destul timp în urmă, spuse Kvothe. Nu știu dacă îmi amintesc pe unde sunt foile.

— Sunt în camera ta, Reshi, zise Bast puternic. Pe birou.

Kvothe scoase un oftat adânc.

— Încercam să fiu politicos, Bast. Adevărul e că nu e nimic în ele care să merite să fie văzut de cineva. Dacă aș fi scris ceva care merita citit, aș fi continuat să scriu. Intră în bucătărie și se auziră sunete discrete, pline de viață, de la camera din spate.

— Bună încercare, a zis Bast încet. Dar e o cauză pierdută. Eu am încercat.

— Nu mă învăța tu, zise Cronicarul pe ton iritat. Eu știu cum să scot o poveste de la cineva.

Mai multe lovituri se auziră din camera din spate, un jet de apă, un sunet de ușă care se închide.

Cronicarul se uită la Bast.

— Nu te duci să-l ajuți?

Bast ridică din umeri, tolănindu-se mai departe în scaun.

După o clipă, Kvothe ieși din camera din spate cu un fund și un bol plin de legume proaspăt curățate.

— Mă tem că sunt încă confuz, zise Cronicarul. Cum se poate să existe două rapoarte scrise, dacă nu le-ai scris singur și n-ai vorbit cu niciun istoric?

— N-ai fost niciodată la un proces, nu? zise Kvothe

amuzat. Instanțele Orânduirii țin evidențe meticuloase, iar Biserica este chiar mai obsesivă. Dacă ai o dorință disperată pentru detalii, poți săpa în registrele lor, respectiv în cărțile cu acte.

— S-ar putea să fie cazul, zise Cronicarul. Dar raportul tău de la proces...

— Ar fi plictisitor, zise Kvothe.

El termină de curățat morcovii și începu să-i taie.

— Discursuri oficiale fără sfârșit și lecturi din Cartea Căii. A fost obositor să trec prin asta și ar fi obositor să se repete.

Puse feliile de morcov de pe fundul de lemn într-un vas din apropiere.

— Oricum, probabil că am insistat prea mult pe timpul petrecut la Universitate, zise el. Avem nevoie de timp și pentru altceva. Pentru lucruri pe care nimeni nu le-a văzut sau auzit.

— Nu, Reshi, strigă Bast alarmat, împietrind cum stătea pe scaun.

Expresia lui era jalnică în timp ce arăta către bar.

— Sfeclă?

Kvothe se uită în jos, la rădăcina roșu-închis de pe tocător, ca și cum ar fi fost surprins s-o vadă acolo.

— Nu pune sfeclă în supă, Reshi, zise Bast. E grețoasă.

— Multor oameni le place sfecla, Bast, zise Kvothe. Și e sănătoasă. E bună pentru sânge.

— Mie nu-mi place sfecla, zise Bast îmbufnat.

— Păi, din moment ce am terminat supa, va trebui să aleg ce am pus în ea, zise Kvothe calm.

Bast se ridică în picioare și porni spre bar.

— Voi avea eu grijă de asta, atunci, zise el nerăbdător, făcând o mișcare de alungare. Tu du-te și adu niște cârnați și una dintre brânzeturile astea.

Îl împinse pe Kvothe spre scările de la subsol, înainte de a

lua cu asalt bucătăria, mormăind. Curând, se auzi un hodoronc-tronc din camera din spate.

Kvothe se uită la Cronicar și zâmbi larg, leneș.

Lumea începu să se scurgă spre Hanul Piatra de Hotar. Veneau câte doi-trei, mirosind a sudoare și a cai și a grâu proaspăt cosit. Râdeau și vorbeau și aduceau pleavă pe podeaua curată din lemn.

Cronicarul făcu o afacere rapidă. Oamenii se aplecau în față în scaunele lor, uneori gesticulând cu mâinile, alteori vorbind deliberat lent. Fața scribului era impasibilă, în timp ce stiloul zgâria pe pagină, oprindu-se ocazional ca să ia cerneală.

Bast și omul care își spunea Kote lucrară în echipă. Serviră supă și pâine. Mere, brânză și cârnați. Mai multe tipuri de bere și apă rece de la pompa din spate. A mai fost și o oaie friptă, pentru cei care doreau, și plăcintă proaspătă cu mere.

Bărbații și femeile zâmbeau și se relaxau, bucuroși să stea jos, în umbră. Încăperea era plină de zumzet blând de conversație, oamenii bârfind cu vecinii pe care îi cunoșteau de-o viață. Insulte familiare, moi și inofensive ca untul erau aruncate înainte și înapoi, și prietenii se contrau relaxați despre al cui e rândul să cumpere bere.

Dar dincolo de toate acestea, în încăpere plutea o tensiune. Un străin n-ar fi observat, dar era acolo, întunecată și tăcută ca un vârtej. Nimeni nu vorbea despre taxe sau despre armate, sau despre cum începuseră să-și blocheze ușile peste noapte. Nimeni nu vorbea despre ceea ce se întâmplase în han cu o noapte înainte. Nimeni nu se uita la porțiunea bine frecată a podelei de lemn, pe care nu se mai vedea nicio urmă de sânge.

În schimb, glumeau și spuneau povești. O tânără soție și-

a sărutat soțul, stârnind fluierături și huiduieli în restul încăperii. Bătrânul Benton a încercat să ridice cu bastonul tivul fustei văduvei Creel, cotcodăcind atunci când ea îl lovi. Două fete se alergau în jurul meselor, țipând și râzând în timp ce toată lumea le privea și zâmbea. Asta a ajutat un pic. Era tot ce se putea face.

Ușa hanului se dădu de perete. Bătrânul Cob, Graham și Jake intrară din lumina soarelui strălucitor al amiezii.

— Hei, Kote! strigă Bătrânul Cob, privind în jur, la oamenii răspândiți prin han. Azi ai un pic de lume aici!

— Ai ratat aglomerația mai mare, zise Bast. A fost de-a dreptul frenetică la un moment dat.

— A mai rămas ceva pentru niște hoinari? întrebă Graham, în timp ce se așeza pe scaun.

Înainte de a putea răspunde, un om cu umeri de taur făcu să clincăne o farfurie goală pe bar și puse ușor o furculiță lângă aceasta.

— A fost o plăcintă al naibii de bună, zise el cu o voce extrem de expansivă.

Lângă el stătea o femeie slabă, cu fața ciupită.

— Nu înjura, Elias, zise ea brusc. Nu e cazul.

— O, dulceață, zise uriașul. N-o lua ca pe-o înjurătură. Damfine³ e un fel de măr, nu?

Zâmbi către cei care stăteau la bar.

— Un sortiment de mere străine din afara Aturului? A fost botezat după baronul Damfine, dacă-mi amintesc corect.

Graham îi zâmbi și el.

— Cred că am auzit și eu.

Femeia se holbă la toți.

³ Joc de cuvinte în limba engleză: *damn fine* – al naibii de bun(ă).
(n. tr.)

— Le-am primit de la Bentoni, zise hangiul blajin.

— O, zise agricultorul uriaș cu un zâmbet. Greșeala mea atunci.

El luă un miez de crustă de pe farfurie și o mestecă speculativ.

— Aș fi putut să jur că e plăcintă Damfine. Poate Bentonii au luat niscai mere Damfine și nu știu.

Soția lui pufni, apoi îl văzu pe Cronicar liber la masa lui și trase de bărbatul ei.

Bătrânul Cob îi urmări cum pleacă, clătinând din cap.

— Nu știu de ce-o avea nevoie femeia asta în viață ca s-o facă un pic fericită, spuse el. Dar sper că va descoperi asta înainte de a-l seca de sânge pe bătrânul Eli.

Jake și Graham îi întăriră vag spusele.

— Mă bucur să văd că oamenii umplu locul.

Bătrânul Cob se uită la omul cu părul roșu din spatele barului.

— Ești un bucătar bun, Kote. Și ai luat cea mai bună bere de pe o rază de douăzeci de mile. Lumea n-are nevoie decât de o scuză ca să se oprească.

Bătrânul Cob își lovi speculativ partea dreaptă a nasului.

— Știi, îi zise el hangiului. Ar trebui să aduci serile un cântăreț sau ceva. Drace, chiar și băiatul lui Orrison poate să cânte un pic la vioara lu' taică-su. Pun pariu că ar fi bucuros să vină pe banii pe două băuturi. Privi prin han. De un pic de muzică are nevoie locul ăsta.

Hangiul dădu din cap. Expresia lui era atât de ușoară și de amabilă, că aproape nu era expresie.

— Cred că ai dreptate, zise Kote.

Vocea lui era perfect calmă. O voce perfect normală. Incoloră și limpede ca sticla geamului.

Bătrânul Cob deschise gura, dar înainte să mai spună ceva, Bast ciocăni o dată tare în bar.

— Băuturi? îi întrebă el pe bărbații care stăteau la bar. Presupun că doriți cu toții ceva înainte de a vă aduce o gură de mâncare.

Ei voiau și Bast trecu în spatele barului, trăgând bere în căni și punându-le în mâinile care așteptau. După o clipă, hangiul veni în tăcere să i se alăture ajutorului său, îndreptându-se spre bucătărie pentru a aduce supa. Și pâine cu unt. Și brânză. Și mere.

CAPITOLUL 47

Interludiu – Versetele cânepii

Cronicarul zâmbi și se duse spre bar.

— Asta e muncă zdravănă de o oră, zise el cu mândrie, luând un scaun. N-a mai rămas nimic în bucătărie și pentru mine?

— Sau ceva din plăcinta de care zicea Eli? întrebă Jake plin de speranță.

— Și eu vreau plăcintă, zise Bast, stând alături de Jake și pregătindu-și o băutură.

Hangiul zâmbi, ștergându-și mâinile pe șorț.

— S-ar putea să-mi fi amintit să păstrez una, în eventualitatea că voi trei ați fi venit mai târziu decât ceilalți.

Bătrânul Cob își frecă mâinile.

— Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată plăcintă cu mere caldă, zise el.

Hangiul se întoarse în bucătărie. Scoase plăcinta din cuptor, o felie și aranjă bucățile pe farfurii. În timp ce le ducea în berărie, auzi ridicându-se voci în cealaltă cameră.

— Și a fost și un demon, Jake, zise Bătrânul Cob furios. Ți-am spus aseară și îți voi spune de încă o sută de ori. Eu nu sunt din ăia de se răzgândesc des cum îți schimbi ciorapii.

Ridică un deget.

— A chemat un demon și l-a mușcat pe omul ăla și l-a supt cum sugi sucul dintr-o prună. Am auzit de la un tip care a cunoscut o femeie care a văzut chiar ea. De-aia jandarmii și deputații au venit și l-au cărat afară. Amestecul cu forțele întunericului e împotriva legii peste tot în Amary.

— Eu tot mai spun că omul doar a crezut că e un demon,

insistă Jake. Știi cum sunt oamenii.

— Știu cum sunt oamenii, se posomori Bătrânul Cob. Sunt pe lumea asta mai demult decât tine, Jacob. Și îmi știu și povestea mea.

La bar se așternu un lung moment de tăcere tensionată, înainte ca Jake să se uite în altă parte.

— Ziceam și eu, murmură el.

Hangiul împinse un bol de supă în fața Cronicarului.

— Ce e asta, atunci?

Scribul îi aruncă hangiului o privire vicleană.

— Cob ne va spune despre procesul lui Kvothe din Imre, zise el, cu un indiciu de tâmpeală în voce. Îți amintești?

El începuse povestea noaptea trecută, dar ajunsese doar la jumătate.

— Acum.

Cob se uită în jur ca și cum n-ar fi avut curaj să-i întrerupă.

— Era destul de grea situația. Kvothe știa că dacă ar fi fost găsit vinovat, l-ar fi legat și l-ar fi lăsat să atârne în ștreang.

Cob făcu un gest într-o parte cu gâtul, ca și cum era în laț, înclinând capul într-o parte.

— Dar Kvothe citise o mulțime de cărți de când intrase la Universitate și știa un truc.

Bătrânul Cob se opri să ia o furculiță plină cu plăcintă și închise ochii pentru un moment, în timp ce o mesteca.

— O, doamnelor și domnilor, zise el. Asta e o plăcintă bună. Jur că e mai bună decât făcea mămicuța mea. Ea se zgârcea mereu la zahăr.

Mai luă o mușcătură, o expresie fericită întinzându-i-se pe față.

— Deci Kvothe știa un truc? întrebă Cronicarul prompt.

— Ce? A!

Cob păru să-și amintească.

— Așa. Vedeți voi, există două rânduri în Cartea Căii și dacă le poți citi cu voce tare în vechea Tema pe care doar preoții o știu, atunci legea de fier spune că vei fi tratat ca un preot. Asta înseamnă că niciun judecător de-al Orânduirii nu se poate atinge de tine. Dacă citești aceste rânduri, cazul tău trebuie să fie decis de către instanțele bisericești.

Bătrânul Cob mai luă o mușcătură de plăcintă și mestecă încet înainte s-o înghită.

— Aceste două rânduri sunt numite Versetele cânepii, pentru că, dacă le cunoști, te feresc să fii legat. Vedeți voi, instanțele bisericești nu pot lega un om.

— Care sunt rândurile? întrebă Bast.

— Ce-aș mai vrea să știu, zise Bătrânul Cob trist. Dar eu nu vorbesc Tema. Nici Kvothe n-o știa. Dar el a memorat versetele înainte. Apoi, a pretins că le citește și instanța Orânduirii a trebuit să-l elibereze. Kvothe știa că peste două zile un judecător Tehlin venea la Amary. Deci, el a decis să învețe Tema. A citit cărți și a exersat o zi și-o noapte întreagă. Și era atât de inteligent, că la sfârșitul studiului vorbea Tema mai bine decât cei care făcuseră asta toată viața lor. Apoi, cu o zi înainte ca judecătorul să vină, Kvothe a amestecat o poțiune. O făcuse din miere și o piatră specială care se găsește în creierul unui șarpe și dintr-o plantă care crește numai pe fundul mării. Când a băut poțiunea, și-a făcut vocea atât de dulce, încât oricine l-ar fi ascultat n-ar fi putut să se abțină să nu fie de acord cu orice spunea el. Deci, când în cele din urmă judecătorul s-a arătat, tot procesul a durat doar cincisprezece minute, a chicotit Cob. Kvothe a ținut un discurs bun într-o Tema perfectă, toată lumea a fost de acord cu el și toți au plecat acasă.

— Și a trăit fericit până la adânci bătrâneți, a zis moale omul cu părul roșu din spatele barului.

Lucrurile se liniștiseră la bar. Afară, aerul era uscat și cald, plin de praf și miros de pleavă. Lumina soarelui era grea și luminoasă ca un lingou de aur.

În interiorul Pietrei de Hotar era întuneric și răcoare. Bărbații tocmai terminaseră ultimele bucăți de plăcintă și mai aveau un pic de bere în căni. Deci, au mai rămas vreme îndelungată gârboviți la bar, cu un aer vinovat, de oameni prea mândri pentru a fi leneși în mod corespunzător.

— Eu nu mi-am prea bătut niciodată capul cu poveștile lui Kvothe, zise hangiuul pur și simplu, adunând farfuriile tuturor.

Bătrânul Cob își ridică privirea de la berea lui.

— Cum așa?

Hangiuul ridică din umeri.

— Dacă tot e să fie o poveste cu magie, mi-ar plăcea să aibă un vrăjitor adecvat în ea. Cineva ca Taborlin cel Mare sau ca Serapha sau precum Cronicarul.

La capătul barului, scribul nu se sufocă și nici nu tresări. Făcu totuși o pauză de o jumătate de secundă, înainte să scufunde lingura din nou în cel de-al doilea castron cu supă.

În încăpere se așternu din nou liniștea confortabilă, când hangiuul adună ultimele farfurii goale și se duse în bucătărie. Dar înainte să iasă pe ușă, vorbi Graham.

— Cronicarul? zise el. N-am auzit de el.

Hangiuul se întoarse surprins.

— N-ai auzit?

Graham clătină din cap.

— Sunt sigur că ai auzit, zise hangiuul. Poartă cu el o carte mare și orice scrie în acea carte devine adevărat.

Se uită la toți, așteptând. Jake clătină și el din cap.

Hangiuul se întoarse către scribul de la capătul barului, care se concentra la mâncarea lui.

— Tu sigur ai auzit de el, zise Kote. I se spune Lordul

Poveștilor și dacă îți află vreun secret, poate scrie în cartea lui ce vrea despre tine. Se uită la scrib. N-ai auzit niciodată de el?

Cronicarul lăasă ochii în jos și clătină din cap. Puse coajă de pâine în supă și mănăcă fără să vorbească.

Hangiul păru surprins.

— Când eram mic, Cronicarul îmi plăcea mai mult decât Taborlin sau decât oricare dintre ceilalți. Are un pic de sânge de zână în el, iar asta îl face mai deștept decât un om normal. El poate să vadă de la o sută de mile într-o zi noroasă și poate să audă o șoptă printr-o ușă groasă de stejar. Poate să urmărească un șoarece prin pădure într-o noapte fără lună.

— Eu am auzit de el, zise Bast cu nerăbdare. Sabia lui se cheamă Fulie, iar lama acesteia e făcută dintr-o singură bucată de hârtie. E ușoară ca o pană, dar atât de ascuțită, că dacă te taie vezi sângele chiar înainte de a simți.

Hangiul dădu din cap.

— Și dacă îți află numele, îl poate scrie pe lama sabiei și poate folosi asta pentru a te ucide de la o mie de mile depărtare. Dar trebuie să-l scrie cu propriul lui sânge, adăugă Bast. Și nu mai e chiar atât de mult spațiu pe sabie. El a scris deja șaptesprezece nume pe ea, deci n-a mai rămas prea mult loc.

— Era membru al Curții marelui rege din Modeg, zise Kote. Dar el s-a îndrăgostit de fiica marelui rege.

Graham și Bătrânul Cob dădură din cap acum. Erau pe un teritoriu familiar.

Kote continuă.

— Când Cronicarul a cerut-o în căsătorie, marele rege s-a supărat. Deci, i-a dat Cronicarului o sarcină, ca să dovedească dacă e demn de...

Hangiul se întrerupse cu efect dramatic.

— Cronicarul se putea căsători cu ea numai dacă găsea

ceva mai prețios decât prințesa și îi aducea marelui rege.

Graham scoase un zgomot apreciativ.

— Asta e peste puteri. Ce să facă omul? Să aducă ceva și să spună: „Uite, asta valorează mai mult decât fetița ta...”

Hangiul a dat din cap grav.

— Deci, Cronicarul a rătăcit prin lume în căutare de comori antice și vechi magii, în speranța că va găsi ceva să-i aducă regelui.

— De ce n-a scris pur și simplu despre rege în cartea lui magică? Întrebă Jake. De ce n-a scris „Și apoi regele a încetat să mai fie un ticălos și ne-a lăsat să ne căsătorim”?

— Pentru că nu știa niciun secret de-al regelui, explică hangiul. Și regele din Modeg știa ceva magie și se putea proteja. Mai mult, el știa punctele slabe ale Cronicarului. Știa că dacă-l păcălești pe Cronicar să bea cerneală, îți îndeplinește trei dorințe. Și, mai important, știa că nu poți fi controlat de Cronicar dacă ai numele ascuns undeva în siguranță. Numele regelui era scris într-o carte de sticlă, ascunsă într-o cutie de aramă. Și acea cutie era încuiată într-un dulap mare de fier, pe care nimeni nu-l putea atinge.

Fu un moment de pauză, când toată lumea s-a gândit la asta. Apoi, Bătrânul Cob a început să dea din cap gânditor.

— Bucata asta din urmă mi-a gădilat memoria, zise el.

— Parcă-mi amintesc o poveste despre cum acest Cronicar a căutat un fruct magic. Cine mânca fructul, știa brusc numele tuturor lucrurilor și avea puteri ca Taborlin cel Mare.

Hangiul și-a frecat bărbia încet, dând din cap.

— Și eu cred că am auzit despre asta, zise el. Dar a fost cu mult timp în urmă și nu pot spune că-mi amintesc toate detaliile...

— A, bine, zise Bătrânul Cob în timp ce-și bău restul de bere și lăasă cana jos. Nimic de care să-ți fie rușine, Kote. Unii oameni sunt buni să-și amintească, iar alții nu. Tu faci

plăcintă bună, dar știm cu toții cine e povestitorul aici.

Bătrânul Cob coborî țeapăn de pe scaun și le făcu semn lui Graham și Jake.

— Haideți, atunci. Putem merge împreună până la Byres. O să vă spun totul despre asta. Cronicarul ăsta e înalt și palid și slab ca o șină de cale ferată, cu părul negru ca cerneala.

Ușa hanului Piatra de Hotar se închise cu o bufnitură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba? întrebă Cronicarul.

Kvothe privi într-o parte la Cronicar. Zâmbi ușor, ascuțit.

— Cum e să vezi că lumea spune povești despre tine? întrebă el.

— Nu spun povești despre mine, zise Cronicarul. Sunt doar o grămadă de prostii.

— Nu sunt prostii, zise Kvothe, părând un pic ofensat. Dacă nu sunt adevărate, asta nu înseamnă că sunt prostii.

Se uită la Bast.

— Mi-a plăcut sabia de hârtie.

Bast radia.

— Sarcina regelui a fost o tușă frumoasă, Reshi. Deși nu știu despre sângele de zână.

— Sânge de demon ar fi fost prea sinistru, zise Kvothe. Aveam nevoie de poftă de mâncare.

— Cel puțin nu va trebui să-l aud spunând-o, zise Cronicarul ursuz, lovind cu lingura o bucată de cartof.

Kvothe se uită la el, apoi chicoti întunecat.

— Nu înțelegi, nu? O poveste proaspătă ca asta într-o zi de recoltă? O vor primi ca un copil o jucărie nouă. Bătrânul Cob va vorbi despre Cronicar cu o duzină de oameni, în timp ce ei vor cosi fânul și vor bea apă la umbră. În seara asta, la priveghiul lui Shep, lume din zece orașe va auzi despre Lordul Poveștilor. Se va răspândi ca un foc pe pârlăogă.

Cronicarul privi când la unul, când la altul, cu o expresie vag îngrozită.

— De ce?

— E un dar, zise Kvothe.

— Crezi că vreau eu asta? zise Cronicarul neîncrezător. Faimă?

— Nu faimă, zise Kvothe cu tristețe. Perspectivă. Scotocești în viețile altor oameni. Auzi zvonuri și sapi după adevărul dureros sub minciuni frumoase. Crezi că ai dreptul la asta. Dar n-ai.

Se uită dur la scrib.

— Când cineva îți spune o bucată din viața lui, îți face un cadou, nu îți plătește o datorie.

Kvothe își șterse mâinile pe o cârpă curată.

— Ți-am spus povestea mea cu toate adevărurile murdare intacte. Cu toate greșelile și idiotețiile care m-au așezat gol în lumină. Dacă decid să trec peste unele bucățele, fiindcă mă plictisesc, am tot dreptul. Eu nu pot fi obligat să mă răzgândesc din cauza poveștii unui fermier. Nu sunt idiot.

Cronicarul privea în jos, la supă.

— Ți-am forțat un pic mâna, nu?

— Da, zise Kvothe.

Cronicarul ridică privirea cu un oftat și zâmbi ușor, jenat.

— Păi, nu poți să mă învinuiești că am încercat.

— De fapt, pot, zise Kvothe. Dar cred că m-am făcut înțeleș. Cât despre asta, îmi pare rău pentru orice problemă pe care poate ți-am provocat-o.

Făcu un gest spre ușă și spre fermierii plecați.

— S-ar putea să fi exagerat un pic. Nu prea reacționez bine la manipulare.

Kvothe ieși din spatele barului, așezându-se la masă, lângă vatră.

— Haideți acum, amândoi. Procesul în sine a fost o afacere

plictisitoare. Dar a avut repercusiuni importante.

CAPITOLUL 48

O absență importantă

Am trecut prin loteria admiterii și am fost suficient de norocos pentru a trage un termen târziu. Am fost bucuros pentru timpul suplimentar, căci procesul îmi lăsase prea puține posibilități de a studia pentru examene.

Totuși, nu eram foarte îngrijorat. Aveam timp să studiez și aveam acces gratuit la Arhive. Mai mult, pentru prima oară de când venisem la Universitate, nu mai eram un cerșetor. Aveam treisprezece talanți în pungă. Chiar și după ce i-am plătit lui Devi dobânda la împrumut, mi-a rămas destul pentru taxa de școlarizare.

Cel mai bine dintre toate, în orele lungi petrecute în căutarea gramului, învățasem foarte multe despre Arhive. Poate nu știam la fel de multe ca un scrib experimentat, dar eram familiarizat cu multe dintre colțurile ascunse și destul de secrete. Deci, în timp ce studiam, pregătindu-mă pentru admitere, mi-am luat libertatea de a face și alte lecturi.

•••

Am închis cartea pe care mă aplecasem. O bine scrisă și cuprinzătoare istorie a Bisericii Aturane. La fel de nefolositoare ca toate celelalte.

Wilem a ridicat privirea când am închis cartea cu zgomot.

— Nimic? a întrebat el.

— Mai puțin decât nimic, am zis.

Amândoi studiam într-unul din bârlogurile de lectură de la etajul al patrulea, mai mic decât locul nostru obișnuit de la etajul al treilea, dar având în vedere cât de aproape eram de admitere, fuseserăm norocoși, la urma-urmelor, să găsim o cameră privată.

— De ce n-o lași baltă? a sugerat Wil. Ai dat în amirii ăștia ca într-un cal mort timp de cât? De două intervale?

Am dat din cap, nevrând să admit că cercetarea mea asupra amirilor începuse, de fapt, cu mult înainte ca pariul nostru să ne ducă la Păpușă.

— Și ce-ai găsit până acum?

— Rafturi de cărți, am spus. Zeci de povestiri. Mențiuni într-o sută de istorii.

M-a privit plat.

— Și bogăția asta de informații te irită.

— Nu, am zis. Lipsa de informații mă deranjează. Nu e nicio informație cum trebuie despre amiri în niciuna dintre aceste cărți.

— Niciuna? a zis Wilem sceptic.

— O, toți istoricii din ultimii trei sute de ani vorbesc despre ei, am spus. Speculează cu privire la modul în care amirii au influențat declinul imperiului. Filosofi vorbesc despre implicațiile etice ale acțiunilor lor.

Am făcut semn spre cărți.

— Asta îmi spune ce cred oamenii despre amiri. Nu-mi spune nimic despre amirii înșiși.

Wilem s-a încruntat la teancul meu de cărți.

— Nu pot fi toți istorici și filosofi.

— Există și povești, am spus. La început poveștile vorbesc despre marile greșeli pe care le-au îndreptat. Mai târziu, descoperi povești despre lucrurile teribile pe care le-au făcut. Un amir în Renere a ucis un judecător corupt. Un altul, din Junpui, a înăbușit o revoltă țărănească. Un al treilea, din Melithi, a otrăvit jumătate din nobilimea orașului.

— Și astea nu sunt informații solide? a întrebat Wilem.

— Sunt povești caldețe, am spus. La a doua sau a treia mână. Trei sferturi sunt pur și simplu zvonuri. Nu pot să le coroborez cu nimic. De ce nu pot găsi nicio mențiune de

judecător corupt în evidențele Bisericii? Numele trebuiau înregistrate în fiecare caz. Care a fost data acelei răscoale țărănești și de ce n-o găsesc menționată în nicio altă istorie?

— A fost cu trei sute de ani în urmă, a zis Wilem cu reproș. Nu te poți aștepta ca toate acele mici detalii să supraviețuiască.

— Mă aștept ca unele dintre micile detalii să supraviețuiască. Știi cât de pedanți sunt tehlinii cu privire la înregistrările lor, i-am spus. Avem o mie de ani de documente din instanță, dintr-o sută de orașe diferite, ascunse pe două niveluri de la subsol. Camere pline...

Mi-am fluturat mâinile concluziv.

— Dar bine, hai să renunțăm la micile detalii. Sunt întrebări imense la care nu găsesc niciun răspuns. Când a fost fondat Ordinul Amirilor? Câți amiri au fost acolo? Cine i-a plătit și cât? De unde veneau banii? Unde au fost instruiți? Cum au ajuns să facă parte din Biserica Tehlină?

— Feltemi Reis a răspuns la asta, a spus Wilem. Au crescut în tradiția judecătorilor mendicanți.

Am luat o carte la întâmplare și am aruncat-o pe masă, în fața lui.

— Găsește-mi o fărâamă de dovadă care susține această teorie. Găsește-mi o înregistrare care arată că un judecător mendicant a fost promovat din rândurile amirilor. Arată-mi o înregistrare a unui amir angajat de către o instanță. Găsește-mi un document al Bisericii care arată că un amir a prezidat într-un caz.

Mi-am încrucișat războinic brațele pe piept.

— Haide, aștept.

Wilem a ignorat cartea.

— Poate că n-au fost chiar atât de mulți amiri cum se crede. Poate că au fost doar câțiva și propria reputație le-a scăpat de sub control.

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Trebuie să înțelegi cum funcționează.

— Nu, am zis. E o absență importantă. Uneori, negăsind nimic găsești ceva.

— Ai început să vorbești ca Elodin, a zis Wilem.

M-am încruntat la el, dar am decis să nu mușc momeala.

— Nu, ascultă-mă un minut. De ce ar exista atât de puține informații concrete despre amiri? Există doar trei posibilități.

Am ridicat degetele să le indic.

— Unu: nimic n-a fost scris. Cred că putem respinge liniștiți asta. Erau mult prea importanți pentru a fi complet neglijați de către istorici, de către funcționari, precum și de documentația obsesivă a Bisericii.

Am dat degetul deoparte.

— Doi. Printr-o șansă ciudată, exemplarele cărților care conțin aceste informații n-au ajuns niciodată aici, în Arhive. Dar asta e ridicol. E imposibil să crezi că în toți acești ani nimic despre acest subiect n-a ajuns în cea mai mare bibliotecă din lume.

Am pliat al doilea deget.

— Trei, am punctat cu degetul rămas. Cineva a eliminat aceste informații, le-a modificat sau le-a distrus.

Wilem s-a încruntat.

— Cine ar face asta?

— Cine, într-adevăr? am zis. Cine ar beneficia cel mai mult de pe urma distrugerii informațiilor despre amiri?

Am ezitat, lăsând tensiunea să crească.

— Cine altcineva dacă nu amirii înșiși?

Mă așteptam să-mi respingă ideea, dar n-a făcut-o.

— Interesant mod de a gândi, a zis Wilem. Dar de ce presupui că amirii au pus asta la cale? E mult mai rațional să te gândești că Biserica însăși e răspunzătoare. Cu siguranță că tehlinilor nu le-ar plăcea nimic mai mult decât

să șteargă în tăcere atrocitățile amirilor.

— Adevărat, am recunoscut. Dar Biserica nu e foarte puternică aici, în Orânduire. Iar cărțile provin din toată lumea. Un istoric cealdiz n-ar avea nicio remușcare să scrie o istorie a amirilor.

— Un istoric cealdiz ar avea prea puțin interes în scrierea unei istorii a unei ramuri eretice a unei biserici păgâne, a punctat Wilem. În plus, cum ar putea niște amiri discreditați să facă ceva ce Biserica în sine nu putea realiza?

M-am aplecat înainte.

— Cred că amirii sunt mult mai vechi decât Biserica Tehlină, am zis. În timpul Imperiului Aturan, o mare parte din puterea lor publică era cu Biserica, dar ei erau mai mult decât doar un grup de judecători rătăcitori.

— Și ce te conduce la această convingere? a zis Wil.

Din expresia lui Wilem, am văzut că mai degrabă îi pierdusem sprijinul decât să-l obțin.

O bucată de ceramică veche, m-am gândit. O poveste pe care am auzit-o de la un bătrân din Bobcatran. Știu asta fiindcă Chandrienilor le-a scăpat după ce i-au ucis pe toți cei pe care i-am cunoscut.

Am oftat și am clătinat din cap, știind cât de nebun aș părea dacă i-aș spune adevărul. De asta scotocisem Arhivele. Aveam nevoie de dovezi tangibile care să-mi sprijine teoria, ceva care să nu mă facă de răs.

— Am găsit copii ale documentelor judiciare din momentul în care amirii au fost denunțați, am spus. Știi câți amiri au fost înregistrați în Bobcatran?

Wil a ridicat din umeri.

Am ridicat un singur deget.

— Unul. Un singur amir în tot Bobcatranul. Și grefierul a scris clar în procesul-verbal pe care l-a întocmit că omul era un nătărău care nu înțelegea ce i se întâmplă.

Am văzut încă îndoială pe fața lui Wilem.

— Gândește-te la asta, l-am rugat. Dovezile pe care le-am descoperit sugerează că erau cel puțin trei mii de amiri în imperiu, înainte ca acesta să fie desființat. Trei mii de oameni foarte bine instruiți, puternic înarmați, bărbați bogați și femei cu totul dedicate pentru mai bine. Apoi, într-o zi Biserica i-a denunțat, dizolvând întregul ordin și confiscându-le proprietățile.

Am pocnit din degete.

— Și trei mii de fanatici implacabili, obsedați de justiție au dispărut pur și simplu? S-au dat la fund și au decis să lase pe altcineva să poarte de grija pentru mai bine? Fără să protesteze? Nicio rezistență? Nimic?

I-am aruncat o privire dură și am clătinat ferm din cap.

— Nu. E împotriva firii omenеști. În plus, n-am găsit nici măcar o înregistrare a faptului că un membru al amirilor ar fi fost adus în fața justiției Bisericii. Niciuna. E atât de scandalos să cred că ar fi decis să se ascundă, să-și continue activitatea într-un mod mai secret? Și dacă asta e rezonabil – am continuat înainte să mă întrerupă – nu are sens și că ar putea încerca să păstreze în secret cu grijă istoria din ultimii trei sute de ani?

A fost o pauză lungă.

Wilem n-a mai făcut niciun gest de respingere.

— O teorie interesantă, a zis el încet. Dar asta mă conduce la o ultimă întrebare.

M-a privit serios.

— Ai băut?

M-am prăbușit în scaun.

— Nu.

S-a ridicat în picioare.

— Atunci ar trebui să începi. Ai petrecut prea mult timp printre cărțile astea. Ai nevoie să-ți cureți praful de pe creier.

Deci, ne-am dus să bem, dar eu încă îmi rumegam bănuielile. Cu prima ocazie, i-am avansat ideea lui Simmon. El a acceptat-o mult mai ușor decât Wilem. Ceea ce nu înseamnă că m-a crezut, ci doar că a acceptat posibilitatea. A zis că ar trebui să-i menționez despre asta lui Lorren.

N-am făcut-o. Magistrul Arhivist cu fața albă încă îmi dădea emoții și îl evitam de fiecare dată, de frică să nu-i ofer vreo scuză ca să-mi interzică accesul la Arhive. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să sugerez că prețioasele lui Arhive fuseseră curățate încet în ultimii trei sute de ani.

CAPITOLUL 49

Ignorantul edema

L-am văzut pe Elxa Dal ridicând o mână în semn de salut peste curte.

— Kvothe! a zâmbit el călduros. Chiar omul pe care speram să-l văd! Îmi împrumuți un moment din timpul tău?

— Desigur, am zis.

Deși îmi plăcea Magistrul Dal, nu intrasem prea mult în contact în afara sălii de curs.

— Pot să vă fac cinste cu o băutură sau cu o gustare de prânz? Voiam să vă mulțumesc cum se cuvine că ați vorbit în favoarea mea la proces, dar am fost ocupat...

— Și eu la fel, a zis Dal. De fapt, voiam să vorbesc cu tine de mai multe zile, dar lipsa de timp m-a împiedicat.

A privit în jur.

— Nu m-aș da înapoi de la o gustare, dar probabil că va trebui să renunț la băutură. Am de supravegheat o admitere în mai puțin de o oră.

Am intrat la Cerbul Alb. Abia dacă văzusem interiorul locului, căci era mult prea luxos pentru cei ca mine.

Elxa Dal a fost recunoscut în roba lui întunecată de magistru și gazda s-a gudurat un pic în timp ce ne conducea la o masă privată. Dal părea perfect în largul lui când s-a așezat pe scaun, dar eu eram din ce în ce agitat. Nu-mi puteam imagina de ce m-ar căuta Magistrul Simpatetist pentru o conversație.

— Ce vă aduc? a întrebat bărbatul înalt și slab, după ce ne-am ocupat scaunele. Băuturi? O selecție de brânzeturi? Avem și un delicios păstrăv cu lămâie.

— Păstrăv și brânzeturi ar fi drăguț, a zis Dal.

Gazda s-a întors către mine.

— Și tu?

— Voi încerca și eu păstrăvul, am zis.

— Minunat, a zis el frecându-și mâinile în anticipare. Și de băut?

— Cidru, am zis.

— Aveți vreun fel de roșu de Țarinile? a întrebat Dal ezitant.

— Avem, a zis gazda. Și e și dintr-un an minunat, dacă pot să spun așa.

— Vreau o cupă, a zis Dal uitându-se la mine. O cupă n-are cum să-mi afecteze prea rău judecata.

Gazda s-a grăbit, lăsându-mă singur la masă cu Elxa Dal. M-am simțit ciudat stând cu el la masă. M-am foit nervos.

— Deci, ce mai faci? a întrebat Dal relaxat.

— Bine, am zis. Am avut o perioadă bună, exceptând...

Am făcut un gest spre Imre.

Dal a chicotit fără umor.

— Asta a fost o întoarcere în vremurile vechi, nu?

A clătinat din cap.

— Aliere cu Demonii. Doamne!

Gazda s-a întors cu băuturile noastre și ne-a părăsit fără niciun cuvânt.

Magistrul Dal și-a luat cupa lui largă de lut și a ridicat-o în aer.

— Pentru a nu fi arși de vii de către superstițioși, a zis el.

Am zâmbit, în ciuda disconfortului meu și am ridicat cana mea de lemn.

— Pentru o bună tradiție.

Am băut amândoi, Dal oftând recunoscător pentru vin.

Dal s-a uitat la mine peste masă.

— Spune-mi, te-ai gândit vreodată ce-ai de gând să faci după ce termini aici? a zis el. După ce o să ai paralele tale,

vreau să spun.

— Nu prea mult, am recunoscut sincer. Pare că mai e un drum lung până atunci.

— La cât de repede urci în rang, ar putea să nu fie chiar atât de lung. Ești deja re'lar la... amintește-mi, câți ani ai?

— 17, am mințit fără probleme.

Eram sensibil cu privire la vârsta mea. Mulți studenți aveau aproape 20 când se înscriau la Universitate, să nu mai vorbim ca să se alăture Arcanumului.

— 17, a meditat Dal încet. E atât de ușor să uităm asta. Ești atât de înalt.

Ochii lui păreau că privesc departe.

— Pe toți zeii, eu eram un dezastru la 17 ani. Studiile, încercarea de a-mi găsi locul în lume. Femeile... A clătinat încet din cap. Să știi că va fi mai bine. Așteaptă trei sau patru ani și toate se vor mai liniști un pic.

A ridicat scurt către mine cupa lui de lut, înainte de a mai lua o înghițitură.

— Nu că ai părea să ai mari probleme. Re'lar la 17 ani. Un semn de distincție destul de important.

Am roșit un pic, neștiind ce să spun.

Gazda s-a întors și a început să așeze vasele pe masă. O farfurie mică, cu diferite tipuri de brânzeturi feliate. Un bol cu bucățele de pâine prăjită. Un bol cu căpșuni conservate. Un bol cu gem de afine. Un vas mic cu sâmburi de nucă.

Dal a luat o bucățică de pâine și o felie de brânză albă sfărâmicioasă.

— Ești un simpatist destul de bun, a zis el. Sunt destule șanse în lume pentru cineva talentat ca tine.

Am pus o căpșună pe o bucată de brânză și pâine prăjită, apoi am băgat-o în gură, ca să-mi iau timp să mă gândesc. Oare Dal ar fi vrut să mă concentrez mai mult pe studiul simpateticii? Avea el de gând să mă sponsorizeze ca să ajung

el'the?

Elodin îmi sponsorizase ridicarea la rangul de re'lar, dar știam că lucrurile se schimbaseră. Ocazional, magiștrii se luptau pe studenții deosebit de promițători.

Mola, de pildă, fusese scrib înainte ca Arwyl s-o răpească la Clinică.

— Îmi place destul de mult să studiez simpatetica, am spus cu grijă.

— Asta e foarte clar, a zis Dal cu un zâmbet. Unii dintre colegii tăi și-ar dori să-ți placă ceva mai puțin, te asigur de asta.

A mai mâncat o bucată de brânză, apoi a continuat.

— Asta spune că e posibil să exagerezi. Nu zice Teccam că prea mult studiu îi dăunează studentului?

— Ertram cel Înțelept, de fapt, am zis. E într-una dintre cărțile pe care Magistrul Lorren le-a pus deoparte pentru ca re'larii s-o studieze în acest semestru.

— E adevărat, în orice caz, a zis el. Ar trebui să te gândești să iei în considerare să te și odihnești un pic. Să călătorești un pic, să stai la soare.

A mai luat o înghițitură.

— Nu e bine să vezi un edema ruh fără un pic de bronz.

N-am știut ce să spun la asta. Nu mă bătuse niciodată gândul să iau o vacanță de la Universitate. Unde era să mă duc?

Gazda a sosit cu farfurii cu pește, aburind și mirosind a lămâie și unt. O vreme ne-am concentrat la mâncare. M-am bucurat că am o scuză să nu vorbesc. De ce să mă fi felicitat Dal pentru studiile mele și apoi m-a încurajat să plec?

După un timp, Elxa Dal a scos un oftat mulțumit și și-a împins farfuria înapoi.

— Să-ți spun o mică poveste, a zis el. O poveste pe care îmi place s-o numesc *Ignorantul edema*.

Am ridicat privirea la asta, mestecând încet peștele din gură. Mi-am păstrat o expresie atent compusă.

El a arcuit o sprânceană, ca și cum aștepta să vadă dacă am ceva de zis. Cum nu aveam, a continuat.

— Odată, exista un arcanist învățat. Știa totul despre simpatetică și scrijeldică și alchimie. Avea zeci de nume ascunse cu grijă în cap, vorbea opt limbi și avea o caligrafie exemplară. Adevărul e că nu-l împiedicau să fie magistrul decât slaba coordonare și o anumită lipsă a charismei.

Dal a mai luat o înghițitură de vin.

— Deci tipul ăsta s-a dus o vreme să vâneze vânt, în speranța că-și va găsi norocul în lumea largă. Și în timp ce el era în drumul spre Tinuë, a ajuns la un lac pe care trebuia să-l treacă.

Dal a zâmbit larg.

— Din fericire, era acolo un barcagiu edema care s-a oferit să-l treacă pe partea cealaltă. Arcanistul, văzând că drumul va dura mai multe ore, a încercat să înceapă o conversație.

— Ce crezi despre teoria lui Teccam, care spune că energia e o substanță elementară mai degrabă decât o proprietate a materialului? l-a întrebat el pe barcagiu.

Barcagiul a răspuns că el nu crede deloc în așa ceva. Mai mult, nici n-avea de gând s-o facă.

— Desigur, educația ta include Botezul lui Teccam? a întrebat arcanistul.

— Eu n-am primit niciodată ceea ce se poate numi o educație, domnia voastră, a zis barcagiul. Și nu-l știu pe acest Teccam de care ziceți, decât dacă s-a arătat să târguiască ace de la nevastă-mea.

Curios, arcanistul i-a pus câteva întrebări și edema a recunoscut că nu știe cine a fost Feltemi Reis sau ce a făcut un gearwin. Arcanistul a continuat o oră întreagă, mai întâi cu curiozitate, apoi cu spaimă. Cireașa de pe tort a venit

atunci când a descoperit că barcagiul nici măcar nu știa să scrie și să citească.

— Zău, domnule, e de datoria fiecăruia să se perfecționeze. Un om fără beneficiile educației nu e cu mult mai bun decât un animal, a zis arcanistul îngrozit.

Dal a zâmbit.

— Păi, după cum ghicești, conversația n-a mai continuat mult după aceea. În următoarea oră au mers într-o tăcere tensionată, dar pe când se apropiau să vadă țărmul, a izbucnit o furtună. Valurile au început să biciuiască mica barcă, făcând lemnul să scârțâie și să geamă. Edema a aruncat o privire dură către nori și a zis:

— În cinci minute va fi cu adevărat rău, apoi răul va trece pe lângă noi înainte. Barca mea nu va rezista până la urmă. Va trebuie să înotăm un pic pe ultima porțiune.

Și cu asta barcagiul și-a scos cămașa și și-a legat-o în jurul taliei.

— Dar eu nu știu să înot, a zis arcanistul.

Dal a băut și ultima înghițitură de vin, întorcând cana cu susul în jos și punând-o ferm pe masă. A fost un moment de tăcere în expectativă, în timp ce mă privea cu o expresie vag mulțumită de sine pe față.

— Nu e o poveste rea, am recunoscut. Accentul ruh a fost un pic exagerat.

Dal s-a îndoit de mijloc cu o plecăciune rapidă, batjocoritoare.

— Apreciez asta, a zis el, apoi a ridicat un deget și m-a privit conspirativ. Povestea mea nu e menită numai să încante și să distreze, ci există și un sâmbure de adevăr ascuns în ea, pe care doar cel mai inteligent student îl poate găsi.

Expresia lui a devenit misterioasă.

— Tot adevărul din lume e cuprins în povești, să știi.

Mai târziu în acea seară, am povestit întâmplarea la întâlnirea cu prietenii mei, în timp ce jucam cărți la Cinzeacă.

— Ți-a oferit un indiciu, greule de cap, a zis Manet iritat.

Cărțile fuseseră împotriva noastră toată seara și eram în urmă cu cinci mâini.

— Doar că tu ai refuzat să-l auzi.

— E o aluzie că ar trebui să plec să studiez o vreme simpatetica? am întrebat.

— Nu, mi-o tăie Manet. Ți-a spus ce eu îți spuseseam deja de două ori. Ești regele idioților dacă te duci la admitere semestrul ăsta.

— Ce? am întrebat. De ce?

Manet și-a așezat cărțile jos cu un calm profund.

— Kvothe. Tu ești un băiat inteligent, dar ai o căruță de probleme să ascuți ceva ce nu vrei să auzi.

S-a uitat în dreapta și-n stânga, apoi la Wilem și Simmon.

— Încercați să-i spuneți?

— Ia-ți un semestru liber, a zis Wilem fără să-și ridice ochii din cărțile sale.

Apoi a adăugat:

— Greu de cap.

— Chiar trebuie, a zis Sim cu sinceritate. Toată lumea încă vorbește despre proces. Numai despre asta vorbește toată lumea.

— Despre proces? am râs. Asta a fost cu mai mult de un interval în urmă. Vorbesc despre cum am fost găsit complet nevinovat. Exonerat în ochii legii de fier și ai însuși milostivului Tehlu.

Manet a pufnit cu voce tare, împărțind cărțile.

— Ar fi fost mai bine dacă te-ai fi făcut vinovat într-un mod liniștit, mai degrabă decât să fii un nevinovat atât de

gălăgios.

S-a uitat la mine.

— Știi cât timp a trecut de când un arcanist n-a mai fost pus sub acuzare de Consorțiu?

— Nu, am recunoscut.

— Nici eu, a zis el. Ceea ce înseamnă că a trecut mult, mult de tot. Ești nevinovat. Minunat pentru tine. Dar procesul a așezat o mare pată neagră pe Universitate. Le-a reamintit oamenilor din popor că, chiar dacă tu nu meriți să fii ars, alți arcaniști ar merita.

A clătinat din cap.

— Poți fi sigur că și magiștrii sunt la fel de înnebuniți din cauza asta.

— Nici unii studenți nu sunt prea mulțumiți, a adăugat Wil întunecat.

— Nu-i vina mea că a fost un proces! am protestat, apoi m-am răzgândit un pic. Nu în întregime. Ambrose a stârnit asta. El a fost în culise în tot acest timp, râzând în mânecă.

— Chiar și așa, a zis Wil. Ambrose e suficient de rațional ca să evite admiterea semestrul ăsta.

— Cum? am întrebat surprins. Nu se duce la admitere?

— Nu, a zis Wilem. A plecat acasă acum două zile.

— Dar nu exista nimic care să-l lege de proces, am zis. De ce ar pleca?

— Fiindcă magiștrii nu sunt idioți, a zis Manet. Voi doi ați sărit unul la altul ca niște câini turbați de când v-ați întâlnit prima dată.

Și-a ținut buzele gânditor, cu o expresie plină de nevinovăție exagerată.

— Să spunem că asta mă face să-mi amintesc. Ce făceai la Poneiul de Aur în noaptea când camera lui Ambrose a luat foc?

— Jucam cărți, am zis.

— Sigur că da, a zis Manet pe un ton plin de sarcasm. Ați aruncat cu pietre unul în altul un an întreg și una dintre ele a lovit în cele din urmă un cuib de viespi. Singurul lucru rațional pe care trebuie să-l faceți este să fugiți la o distanță sigură și să așteptați până se oprește bâzâitul.

Simmon și-a dres glasul timid.

— Nu-mi place să mă alătur corului, a zis el scuzându-se. Dar zvonul a ajuns până acolo încât se spune că ai fost văzut luând masa de prânz cu Sleat.

S-a strâmbat.

— Și mi-a spus Fela că ea a auzit că... hm... o curtezi pe Devi.

— Știi că nu e adevărat cu Devi, am zis. Am vizitat-o doar ca să menținem pacea. O vreme a fost la un milimetru să-mi mănânce ficatul. Și am avut doar o discuție cu Sleat. Nu mai lungă de cincisprezece minute.

— Devi? a exclamat Manet cu groază. Devi și Sleat? O exmatriculată și celălalt nu cel mai bun lucru?

A aruncat cărțile.

— De ce te-ai văzut cu oamenii ăștia? De ce sunt eu văzut cu tine?

— Haide, zău!

M-am uitat când la Wil, când la Sim.

— E de rău?

Wilem și-a lăsat jos cărțile.

— Eu prezic că, dacă te duci la admitere, vei primi o taxă de școlarizare de cel puțin treizeci și cinci de talanți, a zis el calm.

S-a uitat când la Sim, când la Manet.

— Pariez o marcă de aur întreagă. Se bagă cineva?

Niciunul dintre ei nu i-a acceptat oferta.

Am simțit o gaură în stomac.

— Dar asta nu se poate... am zis. Asta...

Sim și-a pus și el cărțile jos, cu o expresie sumbră în locul feței lui prietenoase.

— Kvothe, a zis el formal. Nu-ți mai spun și-a treia oară. Ia-ți un semestru liber.

...

În cele din urmă, mi-am dat seama că prietenii mei îmi spuneau adevărul. Din păcate, asta m-a lăsat în întregime derutat. Nu mai aveam examene pentru care să studiez și n-ar fi fost decât o nebunie să încep alt proiect în Partizanat. Chiar gândul de a căuta în Arhive informații despre Chandrieni sau amiri era prea puțin atrăgător. Căutasem atât de mult și găsisem atât de puțin.

Am cochetat cu ideea de a căuta în altă parte. Existau și alte biblioteci, desigur.

Fiecare casă de nobil avea cel puțin o colecție modestă, care conținea rapoarte casnice și istoria terenurilor lor și a familiei. Cele mai multe biserici aveau înregistrări ample din urmă cu sute de ani, care detaliau procese, căsătorii și dispoziții. Același lucru era valabil în orice oraș mai mare. Amirii nu puteau să fi distrus orice urmă a existenței lor.

Nu cercetarea în sine era partea cea mai grea. Greu era în primul rând accesul la biblioteci. Nu puteam să mă arăt în Renere îmbrăcat în zdrențe și plin de praful drumului, solicitând să răsfoiesc prin arhivele palatului.

Ăsta era un alt exemplu de ce un patron ar fi fost neprețuit. Un patron mi-ar fi putut scrie o scrisoare de recomandare, care mi-ar fi deschis tot felul de uși. Mai mult, cu sprijinul patronului aș fi putut trăi decent cât timp călătoream. Multe orașe mici nici nu te primeau să cânti la un han local fără un titlu de patronaj.

Universitatea fusese centrul vieții mele pentru un an solid. Acum, confruntat cu necesitatea de a pleca, eram extrem de confuz, fără nicio idee despre ce aș fi putut face cu viața mea.

CAPITOLUL 50

Vânare de vânt

I-am dat piesa de admitere Felei, spunându-i că sper să-i aducă noroc. Și așa semestrul de iarnă a ajuns la final.

Dintr-odată, trei sferturi din viața mea pur și simplu au dispărut. N-aveam niciun curs cu care să-mi ocup timpul, nicio tură la Clinică. Nu mai puteam scoate materiale de la Stocuri, nu mai puteam utiliza uneltele din Partizanat și nu mai puteam intra în Arhive.

La început nu a fost așa de rău. Ceremonia grandioasă din mijlocul iernii era minunat de distractivă, și fără grija muncii și a studiului am fost liber să mă simt bine și să-mi petrec timpul în compania prietenilor mei.

Apoi a început semestrul de primăvară. Prietenii mei erau încă acolo, dar erau ocupați cu propriile studii. M-am trezit trecând râul din ce în ce mai des. Denna încă nu era de găsit, dar Deoch și Stanchion erau întotdeauna dispuși să împartă o băutură și ceva bârfe fără temeii.

Threpe era și el prezent și, în timp ce mă bătea la cap ocazional să particip la o cină în casa lui, mi-am dat seama ca inima lui nu era acolo. Procesul meu nu mulțumise nici oamenii de pe această parte a râului și încă mai spuneau povești despre el. N-aveam să mai fiu binevenit în niciun cerc social respectabil pentru o lungă perioadă de timp, dacă aveam să mai fiu vreodată.

Am cochetat cu ideea de a părăsi Universitatea. Știam că oamenii vor uita de proces mult mai repede dacă nu eram prin preajmă. Dar unde să mă duc? Singurul gând care mi-a venit în minte era să mă îndrept spre Yll, cu speranța deșartă de-a o găsi pe Denna. Dar știam că nu era decât o nebulă.

Din moment ce nu era nevoie să economisesc bani pentru studii, m-am dus să-i restitui banii lui Devi. Dar, pentru prima dată, n-am putut s-o găesc. În câteva zile am devenit tot mai agitat. Chiar i-am băgat pe sub ușa mai multe scrisori cu scuze, până când am auzit de la Mola că plecase în vacanță și că se întorcea în curând.

Zilele treceau. Și am rămas inactiv până când iarna s-a retras încet de la Universitate.

Gheața a părăsit colțurile geamurilor, troienele de zăpadă s-au topit și copacii au început să-și arate primii muguri verzi. În cele din urmă, Simmon a zărit un prim picior gol sub o rochie involburată și a declarat că primăvara a sosit oficial.

Într-o după-amiază, când m-am așezat să beau hidromel cu Stanchion, Threpe a intrat pe ușa practic fierbând de entuziasm. M-a dus pe sus către o masă privată de la al doilea etaj, părând gata să izbucnească din cauza știrilor pe care le avea.

Threpe și-a împreunat mâinile pe masă.

— Din moment ce n-am avut prea mult noroc să-ți găsec un sponsor local, am început să-mi întind năvoadele mai departe. E frumos să ai un sponsor local. Dar dacă ai suportul unui domn cu adevărat influent nu prea contează unde locuiește.

Am dat din cap. Trupa mea mersese peste tot în cele patru colțuri, sub protecția numelui Lordului Pârloagă-Sură.

Threpe a zâmbit.

— Ai fost vreodată la Vintas?

— Posibil, am zis.

Apoi, văzându-i privirea nedumerită, am explicat.

— Am călătorit destul de mult când eram tânăr. Nu-mi amintesc dacă am ajuns vreodată atât de departe spre est.

A dat din cap.

— Știi cine e maerul Alveron?

Știam, dar am văzut că Threpe era nerăbdător să-mi spună el însuși.

— Îmi amintesc ceva... i-am spus vag.

Threpe a zâmbit.

— Știi vorba bogat ca regele Vintului?

Am dat din cap.

— Ei bine, el e. Stră-străbunicii lui au fost regii Vintului înainte ca imperiul să calce totul în picioare, convertindu-i pe toți la legea de fier și la Cartea Căii. Dacă n-ar fi fost câteva capricii ale sortii acum o duzină de generații, Alveron ar fi fost familia regală a Vintasului, nu Calanthis, și prietenul meu, maerul, ar fi fost rege.

— Prietenul tău? i-am spus apreciativ. Îl știi pe maerul Alveron?

Threpe a făcut un gest șovăielnic.

— Prieten poate că e un pic exagerat, a recunoscut. Am corespondat câțiva ani, făcând schimb de știri din diferite colțuri ale lumii unde ne aflam, făcându-ne reciproc vreo două favoruri. Ar fi mai potrivit să spun că suntem cunoștințe.

— O cunoștință impresionantă. Cum e el?

— Scrisorile lui sunt destul de politicoase. Niciodată nu e nici măcar un pic snob, chiar dacă stă destul de bine mai sus în rang ca mine, a zis Threpe modest. E ca un rege, cu excepția titlului și coroanei, știi. Când s-a format Vintas, familia lui a refuzat să predea vreuna dintre puterile plene. Asta înseamnă că maerul are autoritatea de a face aproape orice face și regele Roderic însuși: să acorde titluri, să ridice o armată, să bată monedă, să fixeze taxe...

Threpe a clătinat din cap brusc.

— A, am uitat ce fac, a spus, începând să se caute prin

buzunare. Am primit chiar ieri o scrisoare de la el.

A scos o bucată de hârtie, a desfăcut-o, și-a dres glasul și a citit:

— Știu că sunteți plini de poeți și muzicanți acolo și eu am nevoie de un tânăr care se pricepe la vorbe. Nu găsesc pe nimeni să se potrivească aici, în Severen. Și, ca s-o spunem pe-a dreaptă, l-aș prefera pe cel mai bun.

Ar trebui să se priceapă la vorbe mai presus de toate, poate un muzician de un anumit fel. Apoi, mi-aș dori să fie inteligent, bun de gură, manierat, educat și discret. La citirea acestei liste poți vedea de ce n-am avut noroc să găsesc singur un astfel de om. Dacă se întâmplă să cunoști pe cineva de acest fel rar, îndeamnă-l să apeleze la mine. Ți-aș spune ce am de gând să-l pun să facă, dar problema e de natură privată...

Threpe a studiat scrisoarea pentru câteva clipe.

— Mai e un pic. Apoi spune: în problema pe care am menționat-o mai înainte, mă cam grăbesc. Dacă nu există niciunul adecvat în Imre, te rog să-mi trimiți o scrisoare prin poștă. Dacă se întâmplă să trimiți pe cineva la mine, îndeamnă-l să se grăbească.

Ochii lui Threpe au cercetat hârtia pentru încă un moment, buzele mișcându-i-se în tăcere.

— Asta e tot, a zis el în cele din urmă și a băgat-o înapoi într-un buzunar. Ce zici?

— Îmi faci o mare...

— Da, da.

A fluturat nerăbdător o mână.

— Ești flatat. Treci peste toate astea.

S-a aplecat înainte serios.

— Faci asta? Studiile tale – a făcut un gest de desconsiderare spre vest, spre Universitate – îți permit o absență de un sezon sau așa ceva?

Mi-am dres vocea.

— De fapt, chiar am luat în considerare să-mi fac studiile peste hotare pentru un timp.

Contele a zâmbit larg și a lovit brațul scaunului.

— Bine! a râs el. Am crezut că va trebui să te smulg din prețioasa ta Universitate ca pe un bănuț din pumnul unui shim mort! E o oportunitate minunată, îți dai seama. O dată în viață, într-adevăr.

Mi-a făcut șiret cu ochiul.

— În plus, unui tânăr ca tine i-ar fi foarte greu să găsească un sponsor mai bun decât un om care e mai bogat decât regele Vintului.

— Există ceva adevăr în asta, am recunoscut cu voce tare.

În secret, m-am gândit, puteam spera la o mai bună asistență în cercetarea mea despre amiri?

— E mult adevăr în asta, a chicotit el. Cât de repede poți fi gata de plecare?

Am ridicat din umeri.

— Măine?

Threpe a ridicat o sprânceană.

— Nu prea lași praful să se așeze, nu?

— Spune că se grăbește și aș prefera să ajung mai devreme decât mai târziu.

— Adevărat. Adevărat.

A scos din buzunar un ceas mecanic de argint, s-a uitat la el, apoi a oftat când l-a închis.

— Va trebui să sar peste ceva somn în seara asta, ca să compun o scrisoare de recomandare pentru tine.

M-am uitat spre fereastră.

— Încă nu e întuneric, am zis. Cât de mult te aștepți să-ți ia?

— Taci, a spus el supărat. Eu scriu încet, mai ales atunci când trimit o scrisoare către cineva atât de important ca

maerul. În plus, trebuie să te descriu, și nu e o sarcină ușoară.

— Atunci, lasă-mă să te ajut, am zis. N-are sens să-ți pierzi somnul din cauza mea. Am zâmbit. În plus, dacă e ceva la care mă pricep cel mai bine, mă pricep la propriile mele calități.

A doua zi am trecut în fugă să-mi iau rămas-bun de la toată lumea pe care o știam de la Universitate. Am primit strângeri de mână din toată inima de la Wilem și Simmon și un fluturat de mână de la Auri.

Kilvin a mormăit fără să-și ridice ochii de la gravura lui și mi-a spus să scriu cât sunt plecat orice idei mi-ar veni pentru lampa veșnic arzătoare.

Arwyl m-a privit lung, pătrunzător, prin ochelarii lui și mi-a spus că va fi un loc pentru mine în Clinică atunci când o să mă întorc.

Elxa Dal a fost înviorător după răspunsurile rezervate ale celorlalți magiștri. A râs și a recunoscut că e un pic gelos pe libertatea mea. M-a sfătuit să profit din plin de fiecare șansă, cât de mărunță, care se arată. Dacă o mie de mile nu erau de-ajuns pentru a-mi păstra escapadele secrete, a zis el, atunci nimic nu e.

N-am avut noroc să-l găesc pe Elodin și m-am mulțumit să-i bag o scrisoare pe sub ușa biroului. Cu toate că, după cum părea să nu folosească locul, puteau trece luni înainte să o găsească.

Am cumpărat o traistă nouă și alte câteva lucruri care nu trebuiau să-i lipsească unui simpatist: ceară, coarde și sârmă, cârlig și strună. Hainele mele erau ușor de împachetat, pentru că nu aveam multe.

Cât mi-am încărcat traista, mi-am dat seama încet că nu puteam lua totul cu mine.

A venit ca un fel de șoc. Atât de mulți ani cărasem după mine tot ce aveam și de obicei îmi rămânea și o mână liberă.

Dar, de când mă mutasem în această cămăruță din pod, începusem să colecționez nimicuri și proiecte pe jumătate terminate. Ajunsesem acum la luxul de a deține două pături.

Erau pagini cu note, o bucată rotundă de tablă pe jumătate inscripționată din Partizanat, un ceas mecanic defect, de la care am luat bucăți ca să văd dacă pot să-l îmbin din nou.

Am terminat încărcarea traistei, apoi am băgat restul în cufărul de la picioarele patului. Câteva unelte uzate, o bucată ruptă de ardezie pe care o folosisem pentru cifrare, o cutiuță din lemn cu o mână de mici comori, pe care mi-o dăduse Auri...

Apoi m-am dus la parter și l-am întrebat pe Cinzeacă dacă l-ar deranja dacă mi-aș depozita posesiunile în subsol până mă întorc. A recunoscut că se simte un pic vinovat că, înainte ca eu să fi început să dorm acolo, cămăruța cu tavan înclinat stătuse goală ani de-a rândul și fusese folosită numai pentru depozitare. Era dispus s-o lase neînchiriată dacă promiteam că vom continua înțelegerea noastră actuală, cameră-pentru-muzică, după ce revin. Am acceptat cu bucurie și aruncându-mi cutia lăutei pe umăr, am ieșit pe ușă afară.

N-am fost într-un totu surprins să-l găsesc pe Elodin pe Podul de Piatră. Foarte puține mă mai surprindeau în ultima vreme la Magistrul Elodin. Era așezat pe buza înaltă de piatră a podului, dând din picioarele goale deasupra hăului de zeci de metri până la râul de dedesubt.

— Salutare, Kvothe, a zis el fără să-și ia ochii de la apa învolburată.

— Salutare, Magistre Elodin, am zis. Mă tem că voi pleca de la Universitate pentru un semestru sau două.

— Chiar te temi?

Am observat o urmă de amuzament în vocea lui rezonantă, liniștită.

Mi-a luat un moment ca să-mi dau seama la ce se referea.

— E doar un fel de-a spune. Modurile noastre de a vorbi sunt asemenea imaginilor numelor. Nume vagi, slabe, dar, cu toate astea, nume. Fii conștient de ele.

A ridicat privirea la mine.

— Așază-te lângă mine pentru un moment.

Am început să mă scuz, apoi am ezitat. Fusese sponsorul meu, la urma-urmelor. Am lăsat lăuta și traista pe piatra plată a podului. Un zâmbet afectuos s-a ivit pe fața de băiețel a lui Elodin și a lovit cu palma parapetul de piatră de lângă el, oferindu-mi un loc.

M-am uitat peste margine, cu o urmă de neliniște.

— Aș prefera să nu, Magistre Elodin.

M-a privit cu reproș.

— Precauția i se potrivește unui arcanist. Asigurarea i se potrivește unui glăsuitor. Frica nu i se potrivește niciunuia. Nu ți se potrivește nici ție. A lovit din nou cu palma piatra, mai hotărât de data asta.

M-am urcat cu atenție pe parapet și mi-am aruncat picioarele peste margine. Panorama era spectaculoasă, captivantă.

— Vezi vântul?

Am încercat. Pentru un moment a părut ca și cum... Nu. Nu era nimic. Am scuturat din cap.

Elodin a ridicat din umeri cu nonșalanță, deși am simțit o urmă de dezamăgire.

— E un loc bun pentru un glăsuitor. Spune-mi de ce.

M-am uitat în jur.

— Vânt răspândit, apă puternică, piatră veche.

— Bun răspuns.

Am auzit plăcere reală în vocea lui.

— Dar mai e un motiv. Piatră, apă, vânt sunt și în alte părți. Ce are diferit acest loc?

M-am gândit pentru o clipă, m-am uitat în jur și am clătinat din cap.

— Nu știu.

— Alt răspuns bun. Să-l ții minte.

Am așteptat ca el să continue. Când n-a făcut-o, l-am întrebat:

— Ce face din acesta un loc bun?

S-a uitat îndelung la apă înainte de a răspunde.

— E o muchie, a zis în sfârșit. E un loc înalt cu perspectiva de a se prăbuși. Lucrurile sunt mult mai ușor de privit de pe margine. Pericolul deșteaptă mintea adormită. Face unele aspecte clare. Să vezi lucrurile e o parte din a fi glăsuitoare.

— Cum adică să se prăbușească? am întrebat.

— Dacă e să te prăbușești, te prăbușești, a ridicat din umeri Elodin. Uneori și prăbușitul ne învață lucruri. În vis de multe ori te prăbușești înainte să te trezești.

Am rămas amândoi tăcuți cu gândurile noastre pentru un timp. Am închis ochii și am încercat să ascult numele vântului. Am auzit apa de dedesubt, am simțit piatra podului sub palme. Nimic.

— Știi ce se spune când un student pleacă de la Universitate pentru un semestru? a întrebat Elodin.

Am scuturat din cap.

— Se spune că vânează vânt, a chicotit el.

— Am auzit expresia.

— Ai auzit-o? Ce pare să însemne?

M-am oprit un moment să-mi aleg cuvintele.

— Are o savoare frivolă. Ca și cum studenții aleargă fără un scop precis.

Elodin a dat din cap.

— Majoritatea studenților pleacă din motive frivole sau ca să urmărească lucruri frivole.

S-a aplecat să se uite direct în jos, la râul de dedesubt.

— Dar nu ăsta e de fiecare dată sensul.

— Nu?

— Nu.

S-a ridicat din nou.

— Cu mult timp în urmă, pe când toți studenții aspirau să fie glăsuitori, situația era diferită.

Și-a lins un deget și l-a ridicat în aer.

— Numele pe care cei mai noi glăsuitori erau încurajați să-l găsească era cel al vântului. După ce găseau numele, mințile lor adormite se deșteptau și găsirea altor nume era mai ușoară.

— Dar unii studenți aveau dificultăți în a găsi numele vântului. Sunt prea puține muchii aici, iar riscul prea mic. Așa că plecau în ținuturi sălbătice, necivilizate. Își căutau norocul, trăiau aventuri, vânau secrete și comori...

S-a uitat la mine.

— Dar erau, de fapt, în căutarea numelui vântului.

Conversația ni s-a întrerupt când cineva a venit pe pod. Era un bărbat cu părul închis la culoare și fața ciupită. Ne-a privit cu coada ochiului, fără a întoarce capul, și cât a mers prin spatele nostru, am încercat să nu mă gândesc la cât de ușor i-ar fi fost să mă împingă de pe pod.

Apoi a trecut de noi. Elodin a oftat obosit și a continuat.

— Situația s-a schimbat. Sunt și mai puține muchii acum decât erau înainte. Lumea e mai puțin sălbatică. Există mai puțină magie, mai multe secrete și doar o mână de oameni care cunosc numele vântului.

— Îl știți, nu-i așa? am întrebat.

Elodin a dat din cap.

— Se schimbă de la un loc la altul, dar știu cum să-i ascult schimbarea formei.

A râs și m-a bătut pe umăr.

— Ar trebui să pleci. Să vânezi vânt. Nu-ți fie teamă de riscul ocazional.

A zâmbit.

— Cu moderație.

Mi-am tras picioarele în spate, am sărit de pe peretele gros și mi-am repus lăuta și traista pe umăr. Dar în timp ce am pornit spre Imre, m-a oprit vocea lui Elodin.

— Kvothe.

M-am întors și l-am văzut pe Elodin aplecat peste marginea podului. A zâmbit ca un școlar.

— Un scuipat pentru noroc.

•••

Devi mi-a deschis ușa și a făcut ochii mari, în stare de șoc.

— Doamne, a zis ea, apăsând pe piept în mod dramatic o bucată de hârtie.

Am recunoscut-o ca fiind una dintre scrisorile băgate de mine pe sub ușa ei.

— E admiratorul meu secret.

— Încercam să-mi achit datoria, am zis. Am făcut patru drumuri.

— Mersul pe jos îți face bine, a zis ea cu o voioasă lipsă de simpatie în timp ce îmi făcea semn să intru, încuind ușa după mine. Camera mirosea a...

Am adulmecat.

— A ce miroase? am întrebat.

Expresia ei era mâhnită.

— Trebuia să fie pere.

Am lăsat jos cutia lăutei și traista și am luat loc la biroul ei. În ciuda celor mai bune intenții ale mele, ochii îmi erau

captivați de inelul negru carbonizat.

Devi și-a mișcat brusc capul cu păr blond-căpșuniu și m-a privit în ochi.

— Ce zici de o revanșă? a întrebat ea cu gura curbată. Pot să te fac, cu gram sau fără gram. Pot să te fac și dacă sunt moartă.

— Recunosc că sunt curios, am spus. Dar trebuie să mă concentrez pe afaceri.

— Foarte bine, a zis ea. Chiar ai de gând să-mi plătești toată suma? Ți-ai găsit până la urmă un sponsor?

Am scuturat din cap.

— Cu toate astea, mi s-a ivit o șansă nemaipomenită. Șansa de a obține un patron într-adevăr bun.

M-am oprit.

— În Vintas.

A ridicat o sprânceană.

— E un drum destul de lung, a zis ea apăsător. Mă bucur că te-ai oprit să-ți achiți datoria înainte de a te plimba prin cealaltă parte a lumii. Cine știe când mai vii înapoi.

— Chiar așa, am zis. Deci. Mă aflu într-o situație un pic ciudată, financiar vorbind.

Devi deja dădea din cap înainte de a termina de vorbit.

— Categorie, nu. Deja îmi datorezi nouă talanți. Nu-ți mai împrumut bani în ziua în care părăsești orașul.

Am ridicat mâinile în semn de apărare.

— Ai înțeles greșit, am zis.

Am deschis traista și am vărsat talanți și firfirei pe masă. A căzut și inelul Dennei și l-am oprit înainte de a se rostogoli de pe masă.

Am arătat către grămada de monede din fața mea, puțin peste treisprezece talanți.

— Țștia sunt tot ce am pe lume, am zis. Cu ei trebuie să ajung la Severen cât mai repede. O mie de mile, cu ceva de

rezervă. Asta înseamnă traversare pe cel puțin o navă. Mâncare. Cazare. Bani pentru diligență sau poștalion.

Cât am enumerat fiecare dintre aceste lucruri, am trecut suma corespunzătoare de bani dintr-o parte a biroului în alta.

— Când o să ajung în cele din urmă în Severen, va trebui să-mi cumpăr haine care să-mi permită să mă plimb prin curte fără să arăt ca muzicantul zdrențăros care sunt.

Am mai tras niște monede.

Am arătat la cele câteva monede rămase.

— Astea nu sunt suficiente pentru a lichida datoria la tine.

Devi m-a privit peste degetele ei lungi.

— Înțeleg, a zis ea serios. Trebuie să găsim o alternativă ca să-ți plătești datoria.

— Așa mă gândesc, am zis. Pot să las o garanție că mă întorc.

Ochii ei au licărit la silueta subțire, întunecată a cutiei lăutei mele.

— Nu lăuta, am zis repede. Am nevoie de ea.

— Ce, atunci? a întrebat ea. Mereu ai zis că n-ai garanții.

— Am câteva lucruri, am zis, scotocind în traistă și scoțând o carte.

Ochii lui Devi se aprinseră. Apoi, a citit pe cotor.

— Retorică și logică?

A făcut o față.

— Așa simt și eu, am zis. Dar valorează ceva. Mai ales pentru mine. De asemenea... Am căutat în buzunarul mantiei și am scos lampa de mână.

— Am asta. O lampă simpatetică după designul meu. Are un fascicul focalizat și un comutator gradat.

Devi s-a ridicat de pe birou, dând din cap.

— Mi-aduc aminte de asta, a zis ea. Ziceai că nu poți să

renunți la ea din cauza unei promisiuni pe care i-ai făcut-o lui Kilvin. S-a schimbat asta?

I-am arătat un zâmbet strălucitor, care era două treimi mincinos.

— Această promisiune face, de fapt, lampa o piesă perfectă ca garanție, am zis. Dacă îi duc lampa asta lui Kilvin, am toată încrederea că va plăti o sumă generoasă doar pentru a nu cădea în...

Mi-am dres vocea.

— Mâini dezgustătoare.

Devi a atins comutatorul în dorul lelii, cu degetul mare, dând lumina de la slab la puternic și din nou înapoi.

— Și îmi imaginez că asta e o prevedere pe care o ceri? Să i-o restitui eu lui Kilvin?

— Mă cunoști atât de bine, am zis. E aproape jenant.

Devi a pus lampa înapoi pe masă, lângă cartea mea, și a tras aer pe nas.

— O carte care are valoare doar pentru tine, a zis ea. Și o lampă care are valoare doar pentru Kilvin.

A clătinat din cap.

— Nu e o ofertă prea atrăgătoare.

Am simțit o strângere de inimă când am căutat pe umăr, am luat naiul măiestriei și l-am pus și pe el pe masă.

— Țsta e argint, am zis. Și e greu de găsit. Cu el poți și să intri la Eolian gratuit.

— Știu ce e.

Devi l-a luat și s-a uitat la el cu o privire ascuțită. Apoi, a punctat.

— Aveai un inel.

Am înghețat.

— Nu e al meu ca să-l dau.

Devi a râs.

— E în buzunarul tău, nu?

Și-a plesnit degetele.

— Haide, zău! Dă-mi-l să-l văd.

L-am scos din buzunar, dar nu i l-am dat.

— Am trecut printr-o mulțime de probleme pentru el, am zis. E inelul pe care Ambrose i l-a luat unei prietene de-a mea. Mă pregătesc să i-l restitui.

Devi stătea în tăcere, cu mâna întinsă. După o clipă, i-am pus inelul în palmă.

L-a ținut aproape de lampă și s-a aplecat înainte, cercetându-l cu un ochi închis pe fața ei mică.

— Drăguță piatră, a zis ea apreciativ.

— E montată recent, am spus nefericit.

Devi a pus inelul cu atenție pe cartea mea, lângă nai și lampa de mână.

— Asta e o afacere, a zis ea. Voi păstra astea ca garanție pentru actuala datorie de nouă talanți. Pentru o perioadă de un an.

— Un an și o zi, am zis.

Un zâmbet i-a curbat colțul gurii.

— I-auzi! Foarte bine. Asta va amâna plata pentru un an și o zi. Dacă nu-mi rambursezi datoria până la sfârșitul perioadei, aceste obiecte vor fi reținute, iar datoria noastră va fi ștearsă. Zâmbetul ei deveni ascuțit. Deși aș putea fi convinsă să le restitui în schimbul anumitor informații.

Am auzit clopotul din turn în depărtare și am oftat adânc. N-aveam prea mult timp pentru negociere, căci întârzasem deja la întâlnirea cu Threpe.

— Bine, am zis iritat. Dar inelul va fi păstrat undeva în siguranță. Nu poți să-l porți până când nu devine al tău.

Devi s-a încruntat.

— Nu mă...

— Nu negociez cu asta, am zis serios. Îi aparține unei prietene. E prețios pentru ea. N-aș vrea să-l văd pe mâna

altcuiva. Nu după tot ce am făcut ca să-l iau înapoi de la Ambrose.

Devi n-a zis nimic, pe fața ei mică apărând o expresie sumbră. Am afișat și eu o expresie sinistră și i-am întâlnit privirea. Știu să-mi compun o bună expresie sumbră atunci când e nevoie.

Un lung moment de tăcere s-a așternut între noi.

— Bine, a zis ea în final.

Am dat mâna.

— Un an și o zi, am zis.

CAPITOLUL 51

Toți înțelepții se tem

M-am oprit la Eolian, unde Threpe mă aștepta dansând practic de nerăbdare. Găsise, mi-a spus, o corabie care se îndrepta în aval în mai puțin de-o oră. Mai mult, îmi plătise deja drumul până la Bobcatran, unde puteam să găsesc cu ușurință o legătură către est.

Ne-am grăbit spre docuri, ajungând chiar când vasul făcea ultimele pregătiri. Threpe, roșu la față, suflând greoi în urma alergăturii, s-a grăbit să-mi dea în decurs de trei minute sfaturi cât pentru o viață.

— Maerul are sânge vechi-vechi, a spus el. Nu cum sunt cei mai mulți dintre nobilii din părțile astea, care nu pot spune cine erau stră-străbunicii lor. Așa că tratează-l cu respect.

Mi-am dat ochii peste cap. De ce toată lumea se aștepta să fac o impresie proastă?

— Și nu uita, a zis el. Dacă dai impresia că ești în căutare de bani, te vor privi ca pe un provincial. Dacă se întâmplă așa, nu te va lua nimeni în serios. Ești acolo ca să intri în grațiile cuiva. E un joc cu miză ridicată. În plus, averea urmează favoarea, cum se spune. Dacă obții una, o vei avea și pe cealaltă. Cum a scris și Teccam. „Costul unui pâini e doar un amănunt, și astfel pâinea e căutată adesea”...

— „Dar unele aspecte sunt neprețuite: râsul, țara și dragostea nu sunt niciodată cumpărate”, am încheiat eu.

Era, de fapt, un citat din Gregorie cel Mic, dar nu m-am deranjat să-l corectez.

— Hei, tu! a strigat către noi un bărbat bronzat, cu barbă, de pe puntea navei. Așteptăm un cioflingar și căpitanul e

furios ca o târfă urâtă. Jură că va pleca dacă nu e aici în două minute. Ai face bine să fii la bord până atunci.

A plecat fără să aștepte răspuns.

— Adresează-te cu Alteță, a continuat Threpe ca și cum n-am fi fost întrerupți. Și nu uita: vorbește puțin dacă vrei să fii auzit mai des. O!

A scos o scrisoare sigilată din buzunarul de la piept.

— Iată scrisoarea ta de recomandare. Voi trimite o copie prin poștă, doar ca să știe că vii.

I-am zâmbit larg și i-am cuprins brațul.

— Mulțumesc, Denn, am zis sincer. Pentru tot. Apreciez toate astea mai mult decât îți dai seama.

Threpe a respins comentariul.

— Știu că vei reuși splendid. Ești un băiat isteț. Ține minte că trebuie să găsești un croitor bun când ajungi acolo. Moda va fi diferită. Cum se spune: cunoști o femeie după maniere, iar un bărbat după haine.

Am îngenuncheat și am deschis cutia lăutei. Am dat lăuta deoparte, am apăsat capacul compartimentului secret și l-am deschis. Am băgat scrisoarea sigilată de la Threpe în interior, unde s-a alăturat cornului cu gaură în care era desenul Ninei și unui săculeț cu poame pe care-l depozitasem acolo. Nu era nimic special cu poamele, dar în opinia mea dacă ai un compartiment secret în cutia în care ții lăuta și nu-l folosești pentru a ascunde lucruri, e ceva teribil, teribil de în neregulă cu tine.

Am închis clemele, fixând capacul la loc, apoi m-am ridicat și mi-am adunat lucrurile, gata să mă urc la bordul corăbiei.

Threpe m-a prins brusc de umăr.

— Aproape că am uitat! Alveron a menționat într-una dintre scrisori că tinerii de la curtea lui pariază la jocurile de

noroc. Crede că e un obicei deplorabil, așa că ferește-te. Și amintește-ți, micile dezghețuri fac marile inundații, astfel încât fii de două ori mai atent să ai un sezon în schimbare lentă.

Am văzut pe cineva alergând de-a lungul docului, spre noi. Era omul cu fața ciupită care trecuse mai devreme pe lângă mine și Elodin pe Podul de Piatră. Strângea sub braț un pachet înfășurat în pânză.

— Bănuiesc că el e marinarul care lipsește, am zis repede. Aș face bine să urc la bord.

L-am îmbrățișat rapid pe Therpe și am încercat să scap înainte de a putea să-mi mai dea și alte sfaturi.

Dar m-a prins de mânecă, pe când mă întorceam.

— Fii atent la drumul până acolo, a zis el cu o expresie neliniștită. Amintește-ți: de trei lucruri se tem toți oamenii înțelepți: de furtuna pe mare, de o noapte fără lună și de mânia unui om blând.

Marinarul a trecut pe lângă noi și a pășit pe scândura de urcare la bord, neatent la cum sălta și zăngănea aceasta sub picioarele sale. I-am zâmbit liniștitor lui Threpe și m-am dus pe urmele lui. Doi bărbați cu pielea aspră au tras scândura și eu i-am făcut cu mâna lui Threpe.

Erau strigate ordine, oamenii se agitau, iar vasul a început să se miște. M-am întors cu fața spre aval, spre Bobcatran, spre mare.

CAPITOLUL 52

O călătorie scurtă

Ruta mea a fost una simplă. Am mers la Bobcatran în aval, prin Strâmtoarea Refting, în josul coastei spre Junpui, apoi pe râul Arrand. Am ocolit mai mult decât dacă aş fi mers pe uscat, dar era mai bine pe termen lung. Chiar dacă luam poştalionul şi schimbam caii la fiecare ocazie, tot mi-ar fi trebuit aproape trei opriri pentru a ajunge la Severen pe uscat. Şi cea mai mare parte a timpului aş fi petrecut-o în sudul Aturului şi în Micile Regate. Numai preoţii şi nebunii se aşteaptă ca drumurile din acea parte a lumii să fie sigure.

Ruta pe apă adăuga câteva sute de mile distanţei parcurse, dar navele nu-şi fac griji pe mare pentru răsucirile şi cotiturile unui drum. Şi în timp ce un cal bun poate stabili un ritm mai bun decât o corabie, nu puteai merge zi şi noapte pe cal fără să te opreşti pentru odihnă. Ruta pe apă dura cam douăsprezece zile, în funcţie de vreme.

Şi curiozitatea mea era bucuroasă să ia calea mării. Nu fusesem pe nicio apă mai mare decât un râu. Singura mea grijă era că mă puteam plictisi doar cu vântul, valurile şi marinarii drept companie.

...

În timpul călătoriei au apărut mai multe complicaţii nefericite.

Pe scurt, au fost o furtună, piraterie, trădare şi naufragiu, deşi nu în această ordine. E, de asemenea, de la sine înţeles că am făcut foarte multe lucruri, unele eroice, unele nerecomandate, unele inteligente şi îndrăzneţe. De-a lungul călătoriei am fost jefuit, înecat şi lăsat fără niciun ban pe străzile din Junpui. Pentru a supravieţui, am cerşit coji de

pâine, am furat pantofii unui om și am recitat poezii. Ultimul gest ar trebui să demonstreze mai mult decât restul cât de cu adevărat disperată devenise situația mea.

Dar cum aceste evenimente au prea puțin de-a face cu inima poveștii, trebuie să trec peste ele, în favoarea aspectelor mult mai importante. Pe scurt, mi-a luat șaisprezece zile să ajung la Severen. Un pic mai mult decât planificasem, dar în niciun moment din timpul călătoriei n-am fost vreodată plictisit.

CAPITOLUL 53

Perpendiculara

Am pășit prin porțile Severenului zdrențuros, fără niciun ban și înfometat. Foamea nu-mi e străină. Cunosce nenumăratele forme goale pe care le ia în tine. Această foame nu era una teribilă în mod special. Mâncasem două mere și niște șuncă cu o zi înainte, astfel că această foame era doar puțin dureroasă. Nu era foamea cea rea care te lasă slab și tremurând. Eram departe de asta pentru cel puțin vreo opt ore.

În ultimele două zile, tot ce deținusem fusese pierdut, distrus, furat sau abandonat. Singura excepție era lăuta. Minunata cutie de la Denna își plătitise de zece ori valoarea în timpul călătoriei. Pe lângă faptul că mi-a salvat viața o dată, mi-a protejat lăuta, scrisoarea de recomandare a lui Threpe și neprețuitul desen al Ninei cu Chandrienii.

Observați că nu includ nicio haină pe lista mea de bunuri. Există două motive pentru asta. Primul e că nu puteai numi cu adevărat haine zdrențele murdare pe care le purtam fără a trage de adevăr până la punctul de rupere.

În al doilea rând, le furasem, așa că nu pare corect să pretind că erau ale mele.

Cea mai iritantă era pierderea mantiei de la Fela. Fusesem forțat s-o rup și s-o folosesc pentru bandaje în Junpui. Aproape la fel de rău era faptul că gramul pentru care muncisem mult era undeva adânc sub apele reci și întunecate ale Mării Centhe.

...

Orașul Severen era împărțit în două părți inegale de-o stâncă înaltă, albă.

Majoritatea afacerilor desfășurate în oraș aveau loc în partea mai mare a acestuia, la poalele acestei stânci pe bună dreptate numită Perpendiculara.

În vârful Perpendicularii era o bucată mult mai mică de oraș. Aceasta consta mai ales din moșii și conace aparținând aristocrației și negustorilor bogați.

Erau prezenți și numeroși croitori, servitori, teatre și bordeluri necesare pentru a asigura nevoile lumii bune.

Stânca fermă de piatră albă părea aruncată spre cer pentru a oferi nobilimii o panoramă mai bună asupra zonei. Cum se întindea spre nord-est și sud, pierduse din înălțime și statură, dar în locul unde intersecta Severenul avea cel puțin două sute de picioare și era abruptă ca un zid care înconjoară o grădină.

În centrul orașului, din Perpendiculara se iveau o largă peninsulă de stâncă.

Cocoțată pe această bucată de stâncă ieșită în afară era moșia maerului Alveron. Zidurile sale din piatră deschisă la culoare erau vizibile de oriunde din orașul de jos. Efectul era descurajant, ca și cum ancestrala casă a maerului se holba de sus la tine.

A fost destul de intimidant s-o văd fără să am nicio monedă în buzunar sau haine cât de cât onorabile pe mine. Planificasem să duc scrisoarea de la Threpe direct la maer, în ciuda stării mele răvășite, dar uitându-mă în sus la zidurile înalte de piatră, mi-am dat seama că probabil nu m-ar lăsa să intru pe ușa din față. Arătam ca un cerșetor murdar.

Aveam puține resurse și chiar mai puține opțiuni din care să aleg. Cu excepția lui Ambrose, la câteva mile spre sud, la baronia tatălui său, nu știam niciun singur suflet în tot Vintasul.

Mai cerșisem și furasem. Dar numai când nu avusesem alte opțiuni. Acestea sunt ocupații periculoase și doar un

mare prost le încearcă într-un oraș necunoscut, nemaivorbind de o țară cu totul nouă. Aici, în Vintas, nu știam ce legi puteam încălca.

Așa că am strâns din dinți și am ales singura opțiune disponibilă. M-am plimbat cu picioarele goale pe străzile pietruite ale Severenului de Jos, până când am găsit un amanet într-una din cele mai bune zone ale orașului.

Am stat peste drum aproape o oră, privind oamenii cum vin și pleacă, încercând să mă gândesc la o opțiune mai bună. Dar pur și simplu n-aveam niciuna. Așa că am scos scrisoarea de la Threpe și desenul Ninei din compartimentul secret al cutiei lăutei, am traversat strada și mi-am amanetat lăuta și cutia pentru opt arginți nobli și o notă pe termen scurt.

Dacă voi ați dus genul de viață ușoară care nu v-a dus niciodată la amanet, lăsați-mă să vă explic. Nota era ca o chitanță și cu ea îmi puteam cumpăra lăuta înapoi pentru aceeași sumă de bani, cât timp o făceam în termen de unsprezece zile.

În ziua a douăsprezecea, devenea proprietatea cămătarului, care, fără muștrări de conștiință, o putea vinde cu de zece ori acea sumă.

Ajuns înapoi pe stradă, am cântărit monedele. Păreau subțiri și lipsite de substanță față de cele cealdize sau de bănuții grei din Orânduire cu care eram familiarizat. Totuși, banii se cheltuiesc la fel în toată lumea și cu șapte nobli mi-am cumpărat un frumos costum de haine, din cele pe care le poartă un domn, împreună cu o pereche de cizme din piele moale. Cu ce-a rămas, m-am tuns, m-am bărbierit, m-am îmbăiat și am luat prima masă îndestulătoare din ultimele trei zile. După aceea eram iar sărac, dar mă simțeam mult mai sigur pe mine.

Totuși, știam că va fi dificil să ajung la maer. Bărbații de

rangul lui au mai multe straturi de protecție. Există mai multe moduri obișnuite, grațioase, pentru a penetra aceste straturi: recomandări și audiențe, mesaje și inele, carduri de chemare și pupincurism.

Dar cu doar unsprezece zile la dispoziție pentru a-mi scoate lăuta de la amanet, timpul meu era prea prețios pentru așa ceva. Trebuia să intru rapid în contact cu Alveron.

Așa că m-am dus la poalele Perpendicularei și am găsit o cafenea micuță care deservea o clientelă binevoitoare. Am folosit una dintre prețioasele mele monede rămase pentru a cumpăra o cană cu ciocolată și un scaun cu vedere la negustoria de mărunțișuri de peste drum.

În următoarele câteva ore am ascultat bârfa care curgea prin astfel de locuri. Chiar mai bine, am câștigat încrederea băiatului isteț care lucra la cafenea, gata să-mi reumple cana dacă doream. Cu ajutorul lui și a trasului cu urechea, într-un interval scurt de timp am auzit foarte multe despre curtea maerului.

În cele din urmă, umbrele au crescut și am decis că era timpul să plec. Am chemat băiatul și i-am arătat cu degetul peste drum.

— Îl vezi pe domnul ăla? Cel cu vestă roșie?

— Da, domnule.

— Știi cine e?

— Nobilul Bergon, vă rog.

Aveam nevoie de cineva mai important de-atât.

— Dar tipul care se uită chiorâș, cu pălărie galbenă îngrozitoare?

Băiatul ascunse un zâmbet.

— ăsta e Baronetul Pettur.

Perfect. M-am ridicat și l-am bătut pe Jim pe spate.

— O să te descurci de minune în viață cu o așa memorie.

Ai grijă de tine.

I-am dat o jumătate de bănuț și m-am dus la baronet, trecând cu degetele peste un sul de catifea de un verde intens.

E de la sine înțeles că nimeni nu e mai mic în rang decât un edema ruh. Chiar lăsând deoparte moștenirea mea, eram un om din popor fără pământ. Asta însemna, în ceea ce privește statutul social, că baronetul era atât de sus față de mine, că dacă ar fi fost o stea, n-aș fi putut să-l văd cu ochiul liber. O persoană în poziția mea trebuia să i se adreseze cu lordul meu, evitând contactul vizual și făcând o plecăciune profundă și umilă.

Ca să spun drept, cineva cu statutul meu social nu trebuia să i se adreseze deloc.

Situația era diferită în Orânduire, desigur. Și Universitatea în sine era deosebit de egalitaristă. Dar chiar și acolo nobilimea era tot bogată și puternică și bine conectată. Oamenii ca Ambrose îi călcau întotdeauna în picioare pe cei ca mine. Și dacă situația se complica, puteau întotdeauna să mușamalizeze lucrurile sau să mituiască un judecător pentru a ieși din necaz.

Dar eram în Vintas acum. Aici Ambrose n-avea nevoie să mituiască judecătorul. Dacă mă ciocneam accidental de Baronetul Pettur pe stradă, în timp ce eram încă desculț și murdar de noroi, ar fi putut să mă biciuiască până la sânge, apoi să cheme jandarmul să mă aresteze pentru că eram o pacoste publică. Jandarmul ar fi făcut-o și el cu un zâmbet și un semn din cap.

Lăsați-mă să încerc să spun asta mai succint. În Orânduire, mica nobilime e formată din oameni cu putere și bani. În Vintas, mica nobilime avea putere, bani și privilegii. Multe reguli pur și simplu nu i se aplicau.

Asta însemna că în Vintas rangul social era cel puțin

important.

Asta însemna că dacă baronetul știa că eram sub el, domnea, literalmente, peste mine.

Pe de altă parte...

Traversând drumul spre baronet, mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat un pic bărbia. Am întărit gâtul și am mijit ușor ochii. Priveam în jur ca și cum dețineam întreaga stradă și momentan era ceva care mă nemulțumea.

— Baronetul Pettur? am zis repede.

Omul a ridicat privirea, zâmbind vag, ca și cum nu putea să decidă dacă mă recunoaște sau nu.

— Da?

Am făcut un gest scurt spre Perpendiculară.

— I-ați face maerului un mare serviciu dacă m-ați escorta la proprietatea sa cât mai curând posibil.

Mi-am păstrat expresia gravă, aproape furioasă.

— Păi, cu siguranță.

Părea a fi oricum, mai puțin sigur. Puteam simți întrebările, scuzele începând să clocotească în el.

— Unde...

L-am fixat pe baronet cu cea mai arogantă privire. Edema poate fi pe cea mai joasă treaptă a scării sociale, dar nu există actori mai pricepuți pe lume. Fusesem crescut pe scenă și tatăl meu putea juca atât de magnific rolul unui rege, încât am văzut publicul scoțându-și pălăriile când își făcea intrarea.

Mi-am făcut privirea dură ca piatra și l-am privit de sus până jos pe bărbatul rumen, ca și cum era un cal pe care nu eram sigur dacă să pariez sau nu.

— Dacă n-ar fi o problemă urgentă, nu m-aș fi impus astfel.

Am ezitat, apoi am adăugat un „sir” reticent și rigid.

Baronul Pettur m-a privit în ochi. Era ușor debusolat, dar

atât de mult cât speram. Ca majoritatea nobililor, era centrat pe sine ca un giroscop și singura care-l ținea să nu pufnească și să mă desconsiderare era incertitudinea lui. M-a privit, încercând să decidă dacă putea risca să mă jignească întrebându-mă numele și cum ne-am cunoscut.

Dar tot mai aveam un ultim truc în mânecă. Am scos zâmbetul subțire, ascuțit, al portarului de la Omul Cenușiu, pe care l-am folosit când mersesem s-o caut pe Denna, cu mai multe luni în urmă. Așa cum am spus, era un zâmbet bun: milostiv, politicos și mai arogant decât dacă m-aș fi întins și l-aș fi mângâiat pe cap ca pe un câine.

Baronetul Pettur a rezistat sub greutatea zâmbetului aproape o secundă. Apoi, s-a spart ca un ou, umerii rotunjindu-i-se un pic și manierele sale devenind atât de ușor slugarnice.

— Orice serviciu îi pot face maerului e un serviciu pe care mă bucur să-l aduc, a zis. Vă rog, permiteți-mi.

A preluat conducerea, îndreptându-se spre poalele stâncii. Urmându-l, am zâmbit.

CAPITOLUL 54

Mesagerul

Am reușit să blufez și să trec rapid de majoritatea pazei maerului. Baronetul Pettur m-a ajutat prin simpla lui prezență.

Să fiu escortat de către un membru recunoscut al nobilimii era de ajuns pentru a pătrunde adânc în interiorul proprietății lui Alveron. După aceea, acesta și-a pierdut repede utilitatea și l-am abandonat.

După ce a ieșit din scenă, mi-am pus expresia cea mai nerăbdătoare, i-am cerut unui servitor ocupat să-mi arate drumul și m-am dus până la ușile camerei de audiențe a maerului, înainte de a fi oprit de un om modest, de vârstă medie. Era corpolent, cu fața rotundă și, în ciuda hainelor bune, mi s-a părut că arată a băcan.

Dacă n-aș fi petrecut atât de multe ore strângând informații în Severenul de Jos, aș fi făcut o greșală teribilă și aș fi încercat să blufez ca să trec de acest bărbat, considerându-l nimic mai mult decât un servitor bine îmbrăcat.

Dar asta era, de fapt, persoana pe care o căutam: valetul maerului, Scăriță. Deși arăta ca un băcan, avea aura adevăratei autorități. Aspectul lui era liniștit și sigur, spre deosebire de cel arogant, obraznic, pe care-l folosisem eu pentru a-l intimida pe baronet.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat Scăriță.

Tonul lui era perfect politicos, dar alte întrebări ieșeau la suprafața de sub cuvintele sale. *Cine ești? Ce cauți aici?*

Am scos scrisoarea contelui Threpe și i-am înmănat-o cu o ușoară plecăciune.

— Mi-ai face un mare serviciu dacă i-ai da asta maerului, am zis. Mă așteaptă.

Scăriță m-a privit rece, subliniind prin asta faptul că dacă maerul m-ar fi așteptat, el ar fi știut despre asta cu zece zile în urmă. Și-a frecat bărbia cât m-a privit și am văzut că purta un inel de fier moale, împodobit cu litere de aur.

În ciuda îndoii sale evidente, Scăriță a luat scrisoarea și a dispărut printr-un set de uși duble. Am rămas pe hol pentru un minut plin de nervozitate, înainte de a se întoarce și a mă conduce înăuntru, cu o atitudine încă vag dezaprobată.

Am trecut printr-un culoar scurt, apoi am ajuns la un al doilea set de uși ranforsate, flancate de gârzi. Nu erau paznicii formali pe care îi vezi în public, stând țepeni și ținând halebarde. Aceștia purtau culorile maerului, dar sub safire și fildeș aveau platoșe funcționale, cu inele de oțel și piele. Fiecare bărbat purta o sabie lungă și un cuțit lung. M-au privit serios când m-am apropiat.

Valetul maerului a făcut un semn din cap către mine și una dintre gârzi m-a percheziționat bărbătește într-un mod rapid, competent, trecându-și mâinile de-a lungul brațelor și picioarelor și în jurul pieptului, căutând arme ascunse. Eram brusc foarte bucuros pentru unele dintre nenorocirile călătoriei mele, în special pentru cea care se încheiase cu pierderea perechii de cuțitașe pe care obișnuiam să le port pe sub haine.

Garda a dat din cap și s-a tras înapoi. Apoi, Scăriță mi-a aruncat o altă privire iritată și a deschis ușa interioară.

Înăuntru erau doi bărbați așezați la o masă plină de hărți. Unul era înalt și chel, cu privirea grea, afectată de vreme, a unui veteran. Alături de el ședea maerul.

Alveron era mai în vârstă decât mă așteptam. Avea un chip serios, mândru în jurul gurii și ochilor. Barba înspicată,

tunsă îngrijit mai avea doar foarte puțin negru, dar părul lui era încă bogat și gros. Și ochii păreau să-i dezmință vârsta. Erau de un cenușiu-deschis, inteligenți și pătrunzători. Nu erau ochii unui bătrân.

Maerul a întors acei ochi către mine când am intrat în cameră. Ținea într-o mână scrisoarea lui Threpe.

Am făcut numărul standard de trei plecăciuni. Mesagerul, cum îl numea tatăl meu. Joase și formale, potrivite pentru statura marelui maer. Respectuoase, dar nu slugarnice. Doar pentru că îl călcam tare pe proprietar pe bătăături nu însemna că nu puteam juca jocul atunci când era de utilitate pentru mine.

Ochii maerului au licărit în jos, la scrisoare, apoi înapoi în sus.

— Kvothe, nu? Te-ai mișcat rapid pentru a ajunge în timp util. Nu m-am așteptat nici la un răspuns așa de grabnic de la conte.

— M-am grăbit cât am putut de tare pentru a mă pune la dispoziția dumneavoastră, Alteță.

— Într-adevăr.

M-a privit cu atenție.

— Și pare să se justifice opinia contelui despre inteligența ta, dacă ai ajuns până la ușa mea cu nimic altceva în afară de o scrisoare sigilată în mână.

— M-am gândit că e bine să mă arăt cât mai curând posibil, Alteță, i-am spus neutru. Scrisoarea dumneavoastră sugera că sunteți cumva în grabă.

— Și ai făcut din asta o treabă impresionantă, a zis Alveron, uitându-se la bărbatul înalt așezat la masă lângă el. Nu crezi, Dagon?

— Da, Alteță.

Dagon m-a privit cu ochii întunecați, imperturbabili. Fața lui era dură, ascuțită și lipsită de emoții. Mi-am suprimat un

fior.

Alveron s-a uitat din nou în jos la scrisoare.

— Threpe are, cu siguranță, unele lucruri măgulitoare de spus despre tine aici, a zis el. Bun de gură. Șarmant. Cel mai talentat muzicant pe care l-a cunoscut în ultimii zece ani...

Maerul a continuat să citească, apoi a ridicat privirea, cu ochi vicleni.

— Pari un pic cam tânăr, a zis el ezitant. Abia ai trecut de 20, nu-i așa?

Trecuse o lună de când împlinisem 16. Un fapt pe care îl omisese dinadins în scrisoare.

— Sunt tânăr, Alteță, am recunoscut, ocolind minciuna. Dar am făcut muzică de când aveam patru ani.

Am vorbit cu încredere liniștită, de două ori mai bucuros de hainele mele cele noi. În zdrențele mele, nu puteam face nimic ca să nu arăt ca un arici mort de foame. Așa cum era situația, eram bine îmbrăcat și bronzat de la zilele petrecute pe mare, iar ridurile fine de pe față îmi adăugau ani la înfățișare.

Alveron m-a privit un moment lung, speculativ, apoi a dat din cap, aparent mulțumit.

— Foarte bine, a zis el. Din păcate, sunt destul de ocupat acum. Măine ar fi convenabil pentru tine?

Nu era tocmai o întrebare.

— Ai găsit cazare în oraș?

— N-am făcut încă aranjamente, Alteță.

— Vei sta aici, a zis pe un ton egal. Scăriță? a strigat cu o voce puțin mai ridicată decât tonul său normal, și bărbatul corpulent cu aspect de băcan a apărut aproape instantaneu. Du-l pe noul nostru oaspete undeva în aripa de sud, lângă grădini.

S-a întors către mine.

— Să-ți trimit și bagajele?

— Mă tem că toate bagajele mi s-au pierdut pe drum, Alteță. Naufragiu.

Alveron a ridicat o sprânceană scurt.

— Scăriță va avea grijă să fii îmbrăcat cum trebuie.

A pliat scrisoarea lui Threpe și a făcut un gest de alungare.

— Bună seara.

Am făcut o plecăciune rapidă și l-am urmat pe Scăriță afară din cameră.

Apartamentul era cel mai opulent pe care-l văzusem vreodată, să nu mai zic de trăit într-unul, plin de lemn vechi și de piatră șlefuită. Patul avea saltea cu fulgi, groasă de o jumătate de metru, și când am tras perdelele și am văzut interiorul, părea la fel de mare cât toată camera mea de la Cinzeacă.

Apartamentul meu era atât de plăcut, încât mi-a luat aproape o zi întreagă ca să îmi dau seama cât de mult îl uram.

Trebuie să facem din nou o analogie cu pantofii. Nu vrei cea mai mare pereche. Vrei o pereche care ți se potrivește. Dacă pantofii sunt prea mari, picioarele ți se freacă și faci bășici.

Tot așa, apartamentul meu îmi stătea pe creier. Erau acolo un șifonier gol imens, dulapuri goale. Camera mea de la Cinzeacă era mică, dar aici mă simțeam ca un bob de mazăre uscat zângănind într-o cutie goală de bijuterii.

Dar în timp ce apartamentul era prea mare pentru bunurile mele inexistente, era prea mic pentru mine. Eram obligat să rămân acolo, așteptând să mă cheme maerul. Din moment ce n-aveam nicio idee când se putea întâmpla asta, eram efectiv prins în cursă.

În apărarea ospitalității maerului, am să menționez câteva

aspecte pozitive.

Mâncarea era excelentă, deși se răcea oarecum până ajungea de la bucătărie. Există, de asemenea, o minunată cadă de aramă. Servitorii aduceau apă caldă, care de scurs se scurgea printr-o serie de conducte. Nu mă așteptasem să găsesc astfel de facilități atât de departe de influența civilizatoare a Universității.

Am fost vizitat de unul dintre croitorii maerului, un omuleț nervos care m-a măsurat într-o sută de moduri diferite în timp ce pălăvrăgea despre bârfele Curții. A doua zi, un curier a adus două costume de haine în culori cu care îmi stătea bine.

Într-un fel, fusesem norocos că întâmpinasem probleme pe mare. Îmbrăcămintea pe care croitorii lui Alveron mi-o furnizau era mult mai bună decât orice mi-aș fi putut permite, chiar și cu ajutorul lui Threpe. Drept urmare, am făcut o impresie destul de bună în timpul șederii mele în Severen.

Cel mai bine din toate, în timp ce verifica dacă mi se potrivesc hainele, croitorul vorbăreț menționase că mantiiile erau la modă. Am avut posibilitatea să exagerez puțin în legătură cu mantia pe care mi-o dăduse Fela, regretând pierderea ei.

Rezultatul a fost o mantie bogată, de culoare bordo. Nu ținea de ploaie nici de-a naibii, dar eram destul de mândru de ea. Nu numai că mă făcea să arăt mai degrabă elegant, dar era, desigur, plină de buzunărele inteligente.

Deci, eram îmbrăcat, hrănit și trăiam în lux. Dar, în ciuda acestei dărnicii, a doua zi la prânz dădeam târcoale prin apartament ca o pisică într-o ladă. Voiam să fiu afară, să-mi iau lăuta de la amanet, pentru a descoperi de ce maerul avea nevoie de serviciul cuiva inteligent, bun de gură și, mai presus de toate, discret.

CAPITOLUL 55

Grație

L-am privit pe maer prin gaura unui gard viu. Era așezat pe o bancă de piatră sub un copac care făcea umbră în grădinile sale, arătând până la cel mai mic detaliu ca un domn, cu mânecile lui largi și cu vestă. Purta culorile casei de Alveron: safir și fildeș. Dar deși hainele sale erau fine, nu erau ostentative. Purta un inel cu pecete de aur, și cam atât. În comparație cu mulți alții de la curtea sa, maerul era îmbrăcat aproape simplu.

La prima vedere, asta părea să sugereze că Alveron disprețuia moda curții sale.

Dar după o clipă am văzut adevărul. Fildeșul cămășii sale era catifelat și fără cusur, safirul vestei vibrant. Mi-aș fi pariat degetele că nu fuseseră purtate de mai mult de șase ori.

Cât privește afișarea averii, era subtil și aproape incredibil. Era ceva să-ți poți permite haine fine, dar cât costa să menții o garderobă care nu arăta nici cel mai mic indiciu de purtare? M-am gândit la ce spusese Contele Threpe despre Alveron: bogat ca regele Vintului.

Maerul însuși arăta la fel ca înainte. Înalt și subțire. Cărunt și impecabil îngrijit. Am sesizat liniile obosite ale feței sale, tremuratul ușor al mâinilor, postura. *Pare bătrân*, mi-am spus. *Dar nu e.*

Ceasul din turn a început să bată ora exactă. M-am dat înapoi din spatele gardului și am mers pe lângă colț, să-l întâlnesc pe maer.

Alveron a dat din cap, privindu-mă cu atenție cu ochi reci.

— Kvothe, speram să vii.

Am făcut o jumătate de plecăciune.

— Am fost încântat să primesc invitația dumneavoastră, Alteță.

Alveron n-a făcut niciun gest să mă așez, așa că am rămas în picioare. M-am gândit că îmi testează manierele.

— Sper că nu te deranjează întâlnirea noastră afară. Ai văzut grădinile până acum?

— N-am avut ocazia, Alteță.

Fusesem prins în blestematul meu de apartament până când trimisese după mine.

— Permite-mi să-ți arăt împrejurimile.

A luat în mână un baston lustruit care se odihnea la umbra unui copac.

— Întotdeauna am constatat că o gură de aer e bună, indiferent de problemele pe care le are un corp, dar alții nu sunt de acord cu mine.

S-a aplecat ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar o umbră de durere i-a trecut pe față și a tras o respirație slabă printre dinți. Bolnav. Mi-am dat seama. Nu bătrân, bolnav.

Am fost lângă el într-o clipită și i-am oferit brațul.

— Dați-mi voie, Alteță.

Maer a zâmbit rigid.

— Dacă eram mai tânăr, ți-aș fi respins cu ușurință oferta, a oftat. Dar mândria e luxul celui puternic.

A pus o mână slabă pe brațul meu și s-a folosit de sprijinul meu pentru a se ridica în picioare.

— În schimb, trebuie să mă mulțumesc să fiu elegant.

— Eleganța e luxul înțeleptului, am zis ușor. Deci, se poate observa că înțelepciunea dumneavoastră vă dă eleganță.

Alveron a scos un chicotit ciudat și mi-a mângâiat brațul.

— Cred că asta o face un pic mai ușor de suportat.

— Vreți bastonul, Alteță? am întrebat. Sau mergem braț la

braț?

A scos același chicotit uscat.

— „Mergem braț la braț.” Ai formulat-o delicat.

Și-a luat bastonul în mâna dreaptă, în timp ce mâna stângă și-o ținea pe brațul meu, într-o priză surprinzător de puternică.

— Doamnelor sfinte, a bombănit încet. Urăsc să fiu văzut abia târându-mă. Dar e mai puțin iritant să mă sprijin pe brațul unui tânăr decât să șchiopătez de unul singur. E oribil să-ți cedeze corpul. Niciodată nu te gândești la asta când ești tânăr.

Am început să mergem, iar conversația a luat o pauză când am ascultat sunetul stropilor de apă din fântâni și păsările cântând în frunzișuri.

Din când în când, maerul arăta o anumită piesă statuară și spunea care dintre strămoșii lui o comandase, o făcuse sau (a vorbit despre asta pe un ton mai liniștit, politicos) o jefuise din țările străine pe timp de război.

Ne-am plimbat prin grădini aproape o oră. Greutatea lui Alveron pe brațul meu a scăzut treptat și în curând m-a folosit mai mult pentru balans decât pentru suport. Am trecut pe lângă mai mulți nobili care s-au plecat sau au făcut semn din cap în fața maerului. Când nu ne mai puteau auzi, îmi spunea cine erau, ce rang aveau la curte, precum și vreo două fragmente de bârfă amuzantă.

— Se întreabă cine ești, a zis el după ce un astfel de cuplu a trecut prin spatele unui gard viu. Până diseară numai despre asta se va vorbi. Oi fi un ambasador din Renere? Un tânăr nobil care caută o feudă bogată și o soție care să i se potrivească? Poate că ești fiul meu pierdut, o rămășiță din tinerețea mea sălbatică.

A chicotit și mi-a mângâiat brațul. Poate ar fi continuat, dar s-a împiedicat de o lespede proeminentă de piatră și

aproape a căzut. L-am stabilizat rapid și l-am așezat pe o bancă de piatră de pe marginea potecii.

— Ei drăcia dracului, a blestemat, în mod evident jenat. Cum ar fi fost asta, ca maerul să bâjbâie ca un gândac căzut pe spate?

S-a uitat în jur supărat, dar părea să fim singuri.

— Vrei să-i faci o favoare unui bătrân?

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, Alteță.

Alveron m-a privit subtil.

— Chiar ești? Păi, e o nimica toată. Păstrează secret cine ești și cu ce te ocupi. Va face minuni pentru reputația ta. Cu cât le spui mai puțin, cu atât vor fi mai interesați de tine.

— Așa voi face, Alteță. Dar aş putea evita cu mai mult succes să spun de ce sunt aici dacă aş ști asta...

Expresia lui Alveron a devenit vicleană.

— Adevărat. Dar aici e un loc prea public. Ai arătat suficientă răbdare până în prezent. Mai exersează-o o vreme. M-a privit. Ești bun să mă conduci până în apartamentul meu?

Am întins brațul.

— Desigur, Alteță.

...

La întoarcerea în apartamentul meu, mi-am scos jacheta brodată și am atârnat-o în dulapul sculptat din lemn de trandafir. Imensa piesă de mobilier era căptușită cu cedru și lemn de santal, parfumând aerul. Oglinzi mari, fără cusur erau agățate pe partea interioară a ușilor.

Am mers pe pardoseala de marmură lustruită și m-am așezat pe un divan roșu de catifea. M-am întrebat alene cam cum puteai lenevi stând întins. Nu-mi aminteam s-o fi făcut. După încă un moment de gândire, am decis că a lenevi era probabil similar cu a te relaxa, dar cu mai mulți bani în buzunar.

Neliniștit, m-am ridicat în picioare și m-am învățit prin cameră. Erau picturi pe pereți, portrete și scene pastorale făcute cu pricepere în ulei. Pe un perete atârna o tapiserie uriașă, care prezenta o mare bătălie navală într-un detaliu încâlcit. Mi-a captivat atenția timp de aproape o jumătate de oră.

Mi-era dor de lăuta mea.

Fusese teribil de greu s-o amanetez, ca și cum mi-aș fi tăiat o mână. Mă așteptam pe deplin să-mi petrec următoarele zece zile mort de frică, îngrijorat că n-o să fiu în stare s-o cumpăr înapoi.

Dar, fără să vrea, maerul însuși m-a liniștit. În garderoba mea atârnavă șase costume de haine suficient de bune pentru orice lord. Când mi-au fost livrate, m-am relaxat. Primul meu gând când le-am văzut n-a fost că acum mă puteam amesteca mai ușor cu lumea de la curte. M-am gândit că, în caz că ce e rău devine și mai rău, puteam să le fur, să le vând unui negustor de mărunțișuri și să obțin cu ușurință suficienți bani pentru a-mi revendica lăuta.

Desigur, dacă aș fi făcut asta, mi-aș fi tăiat toate legăturile cu maerul. Întreaga călătorie la Severen ar fi devenit inutilă și l-aș fi făcut pe Threpe atât de rău de răs, încât ar fi putut să nu-mi mai vorbească niciodată. Totuși, faptul că știam că aveam posibilitatea asta mi-a dat un fir subțire de care să mă agăț și să am control asupra situației.

Era suficient ca să mă împiedice să înnebunesc complet din cauza grijilor.

Mi-era dor de lăuta mea, dar dacă aș fi câștigat sponsorizarea maerului, drumul vieții mele ar fi devenit brusc neted și drept. Maerul avea destui bani pentru a-mi continua studiile la Universitate. Legăturile sale mă puteau ajuta să-mi continui cercetarea despre amiri.

Poate cea mai importantă era puterea numelui său. Dacă

maerul îmi era patron, aş fi fost sub protecția lui. Poate că tatăl lui Ambrose era cel mai puternic baron din tot Vintasul, la doisprezece pași de rangul regal, dar Alveron era, practic, rege de-a binelea. Cât de mult mi s-ar fi simplificat viața fără Ambrose băgându-mi bețe-n roate la nesfârșit? Era un gând amețitor.

Mi-era dor de lăuta mea, dar toate lucrurile au un preț. Pentru șansa de a-l avea pe maer ca patron, eram dispus să scrâșnesc din dinți și să petrec o perioadă plictisită și îngrijorat, fără muzică.

S-a dovedit că Alveron avea dreptate în legătură cu natura curioasă a curții sale.

După ce m-a chemat în biroul lui în acea seară, zvonul a explodat în jurul meu ca un tufiș în flăcări. Am înțeles de ce se bucură maerul la așa ceva. Era ca și cum ai fi privit cum se nasc poveștile.

CAPITOLUL 56

Putere

În ziua următoare, Alveron a trimis din nou după mine și în curând ne plimbam din nou amândoi pe poteca din grădină, mâna lui odihnindu-se ușor pe brațul meu.

— Hai să ne îndreptăm spre sud.

Maerul a arătat cu bastonul.

— Am auzit că selasul va înflori în curând de tot.

Am luat-o prin stânga potecii și el inspiră adânc.

— Există două tipuri de putere: înnăscută și acordată, a zis Alveron, făcându-mi cunoscut subiectul de conversație pe ziua respectivă. Puterea înnăscută o posezi ca pe-o parte din tine. Puterea acordată e împrumutată sau conferită de către alte persoane.

S-a uitat la mine dintr-o parte. Am dat din cap.

Văzând că sunt de acord, maerul a continuat.

— Puterea înnăscută e ceva evident. Puterea corpului.

Mi-a mângâiat brațul de sprijin.

— Puterea minții. Puterea personalității. Toate acestea se află într-o persoană. Ne definesc. Ne determină limitele.

— Nu în întregime, Alteță, am protestat ușor. Un bărbat se poate perfecționa mereu pe sine.

— Astea ne limitează, a zis maerul ferm. Un om cu o singură mână nu va lupta niciodată în ring. Un om cu un singur picior nu va alerga la fel de repede ca unul cu două.

— Un războinic adem cu o singură mână poate fi mai mortal decât un războinic obișnuit, cu două, Alteță, am punctat. În ciuda handicapului său.

— Adevărat, adevărat, a zis maerul supărat. Ne putem îmbunătăți, ne putem antrena corpurile, ne putem educa

mințile, ne putem purta de grijă cu atenție.

Și-a pieptănat cu mâna barba frumos înspicată.

— Chiar și aspectul e un tip de putere. Dar există întotdeauna limite. În timp ce un om cu o singură mână ar putea deveni un războinic acceptabil, n-ar putea să cânte la lăută.

Am dat din cap încet.

— Aveți dreptate, Alteță. Puterea noastră are limite pe care le putem extinde, dar nu la infinit.

Alveron a ridicat un deget.

— Dar asta e doar primul tip de putere. Suntem limitați dacă ne bazăm doar pe puterea pe care o posedăm. Mai e și tipul de putere care ne e dată. Înțelegi ce vreau să spun prin putere acordată?

M-am gândit o clipă.

— Taxe?

— Hmm, a zis maerul surprins. Asta e un exemplu destul de bun, de fapt. Te-ai mai gândit până acum la asta?

— Un pic, am recunoscut. Dar niciodată în acești termeni.

— E ceva dificil, a zis el, părând mulțumit de răspunsul meu. Care crezi că e tipul mai important de putere?

M-am gândit doar o secundă.

— Înnăscută, Alteță.

— Interesant. De ce spui asta?

— Pentru că o putere pe care o posezi nu-ți poate fi luată, Alteță.

— A!

A ridicat un deget ca și cum m-ar fi avertizat.

— Dar am convenit deja că acest tip de putere e sever limitată. Puterea acordată n-are limite.

— Nicio limită, Alteță?

Alveron a dat din cap cu îngăduință.

— Foarte puține limite, atunci.

Tot nu eram de acord, maerul trebuie s-o fi văzut pe fața mea, pentru că s-a aplecat spre mine pentru a explica.

— Să zicem că am un dușman tânăr și puternic. Să zicem că mi-a furat ceva, niște bani. Mă urmărești?

Am dat din cap.

— Niciun fel de antrenament nu mă va face egalul unui arțăgos de 20 de ani. Deci, ce fac? Îl iau pe unul dintre prietenii mei tineri și puternici ca să meargă și să-i tragă una după ceafă. Cu puterea asta pot realiza fapta care mi-ar fi fost altfel imposibilă.

— Inamicul dumneavoastră i-ar putea trage el una după ceafă prietenului, în schimb, am punctat în timp ce dădeam un colț.

Un pod arcuit de lemn făcea ca poteca dinaintea noastră să intre într-un tunel umbrit de frunze de un verde-închis.

— Să zicem că am trei prieteni la un loc, s-a corectat maerul. Dintr-odată, am puterea a trei bărbați! Dușmanul meu, chiar dacă e foarte puternic, n-are cum să fie la fel de puternic ca ei. Uită-te la selas. Mi s-a spus că e foarte dificil de cultivat.

Am intrat în umbra tunelului podului de lemn, unde sute de petale grena înfloriseră în umbra frunzelor și a boltei. Mirosul era dulce și tremurător. Mi-am trecut o mână peste una dintre florile grena. Era nespus de moale. M-am gândit la Denna.

Maerul a revenit la discuția noastră.

— Nu vezi ce e evident, oricum. Delegarea de putere e doar un mic exemplu. Unele tipuri de putere nu pot fi decât conferite.

A făcut un gest discret către un colț de grădină.

— Îl vezi acolo pe Conte Farlend? Dacă-l întrebi despre titlul lui, va spune că-l posedă. Va pretinde că face parte din el la fel de mult ca propriul sânge. Ca o parte din sângele lui,

de fapt. Aproape orice nobil ar spune la fel. Ar susține că descendența lor le-a conferit dreptul de a conduce.

Maerul s-a uitat la mine, cu ochii strălucindu-i de amuzament.

— Dar n-au dreptate. Nu e putere înăscută. E acordată. I-aș putea lua terenurile și să-l las cerșetor pe stradă.

Alveron mi-a făcut semn să mă apropiu și m-am aplecat un pic.

— Aici e un mare secret. Chiar și titlul meu, bogățiile mele, controlul meu asupra oamenilor și a terenurilor. E doar putere acordată, îmi aparțin la fel de mult cât îmi aparține și forța brațului tău.

Mi-a mângâiat mâna și mi-a zâmbit.

— Dar eu știu diferența, și de aceea sunt mereu în control. S-a îndreptat și a vorbit pe un ton normal.

— Bună ziua, Conte. Minunată zi pentru a sta la soare, nu crezi?

— Într-adevăr, Alteță. Selasul e impresionant.

Contele era un om gras, cu fâlci și cu o mustață groasă.

— Complimentele mele.

După ce contele a trecut de noi, Alveron a continuat.

— Ai observat că mi-a complimentat selasul? N-am pus mâna în viața mea pe o lopățică de grădinărit.

M-a privit pieziș, cu o expresie ușor îngâmfată.

— Tot mai crezi că puterea înăscută e mai bună dintre cele două?

— Aveți un punct de vedere convingător, Alteță, i-am spus. Cu toate astea...

— Ești genul greu de convins. Un ultim exemplu, atunci. Putem fi de acord că nu voi fi niciodată în măsură să dau naștere unui copil?

— Cred că e sigur de afirmat, Alteță.

— Cu toate astea, dacă o femeie îmi acordă dreptul să mă

căsătoresc cu ea, pot da naștere unui fiu. Prin puterea acordată, un bărbat poate deveni rapid ca un cal, puternic ca un taur. Poate puterea înăscută să facă asta pentru tine?

Nu puteam să-l contrazic.

— Mă înclin în fața argumentului dumneavoastră, Alteță.

— Mă închin în fața înțelepciunii tale de a-l accepta.

A chicotit și, în același timp, sunetul slab de oră exactă a trecut prin grădină.

— La naiba, a zis maerul, cu o expresie mahnită. Trebuie să mă duc să-mi iau medicamentul ăla îngrozitor, altfel Caudicus va fi imposibil de suportat pentru câteva zile.

L-am privit curios și mi-a explicat.

— A descoperit cumva că am aruncat doza de ieri în oala de noapte.

— Alteța Voastră ar trebui să fie atent la sănătatea sa.

Alveron s-a încruntat.

— Întreci măsura, mi-a tăiat-o el.

Am roșit jenat, dar înainte de a-mi putea cere scuze, mi-a făcut semn cu mâna să tac.

— Ai dreptate, desigur. Știu ce am de făcut. Dar parcă ai fi el. Un Caudicus mi-e de-ajuns.

S-a oprit pentru a da din cap spre un cuplu care se apropia. Bărbatul era înalt și chipeș, cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Femeia avea probabil 30 de ani, cu ochi negri și o gură elegantă, vicioasă.

— Bună ziua, Lady Hesua. Sper că tatăl tău se simte mai bine.

— O, da, a zis ea. Chirurgul spune că ar trebui să se pună pe picioare curând.

Mi-a prins privirea și a susținut-o pentru un scurt moment, gura ei roșie curbându-se într-un zâmbet de recunoaștere. Apoi a trecut de noi. M-am trezit transpirând un pic.

Dacă maerul a observat, a ignorat.

— Teribilă femeie. Câte un bărbat nou la fiecare câteva zile. Tatăl ei a fost rănit într-un duel cu Boierul Higton pentru o remarcă „nepotrivită”. O remarcă adevărată, dar nu mai contează odată ce săbiile sunt scoase.

— Cu boierul ce s-a întâmplat?

— A murit a doua zi. Păcat. Era un om bun, doar că nu prea știa să-și țină gura.

A oftat și s-a uitat la ceasul din turn.

— Cum spuneam. Un medic mi-e de-ajuns. Caudicus mă bate la cap ca o cloșcă. Nu-mi place să iau medicamente când sunt deja în curs de vindecare.

Maerul părea mai bine astăzi. Nu prea a avut nevoie să se sprijine pe brațul meu cât am mers. Am simțit că se apleca spre mine doar ca să avem o scuză să vorbim atât de aproape unul de altul.

— Îmbunătățirea sănătății dumneavoastră pare a fi o dovadă suficientă că ajutorul său își face treaba în a vă vindeca, am spus.

— Da, da. Leacurile lui alungă boala pentru câteva zile. Uneori, pentru câteva luni. A oftat amar. Dar vine mereu înapoi. Să beau poțiuni pentru tot restul vieții?

— Poate că nevoia de ele va trece, Alteță.

— Și eu am sperat la fel. În călătoriile sale recente, Caudicus a adunat unele plante care au lucrat minunat de bine. Ultimul lui tratament m-a ținut zdravăn aproape un an. Am crezut că fusesem în cele din urmă vindecat.

Maerul s-a încruntat la bastonul său.

— Cu toate astea, iată-mă!

— Dacă voi putea ajuta în vreun fel, Alteță, o voi face.

Alveron și-a întors capul să mă privească în ochi. După o clipă, a dat din cap pentru sine.

— Chiar cred că vrei, a zis el. Extraordinar!

Au urmat mai multe schimburi de cuvinte de același fel. Mi-am dat seama că maerul încerca să-și dea seama ce fel de om sunt. A condus conversația în moduri subtile, cu toate abilitățile învățate în patruzeci de ani de intrigi la curte, aflându-mi opiniile, stabilind dacă eram sau nu demn de încrederea lui.

Chiar dacă nu aveam experiența maerului, eram un partener de discuție destul de bun. Eram mereu atent la răspunsurile mele, întotdeauna politicos. După câteva zile, un respect reciproc a început să crească între noi. Nu o prietenie, cum aveam cu Conte Threpe. Maerul nu m-a încurajat să nu țin seama de titlul său sau să mă așez în prezența lui, dar ne apropiaserăm. În timp ce Threpe era un prieten, maerul era ca un bunic îndepărtat: blând, dar în vârstă, serios și rezervat.

Aveam impresia că maerul era un om singur, forțat să rămână departe de supușii și membrii Curții sale. Aproape că bănuiam că-i trimisese lui Threpe scrisoarea ca să-i ceară un companion. Cineva inteligent, dar scos din politicile Curții, ca să poată purta o conversație sinceră din când în când.

La început am respins o astfel de idee ca fiind puțin probabilă, dar zilele au continuat să treacă și maerul încă evita orice mențiune despre planurile pe care le avea cu mine.

Dacă aș fi avut lăuta, aș fi petrecut timpul mai plăcut, dar încă se afla în Severenul de Jos, la șapte zile distanță de a aparține amanetului. Deci, nu era nicio muzică, doar apartamentul meu care producea ecou și nenorocita de pierdere de vreme.

Când zvonurile despre mine s-au răspândit, diferiți membri ai Curții au venit să mă viziteze. Unii s-au făcut că

vin să-mi ureze bun venit. Alții s-au prefăcut că se așteaptă să bârfim. Am suspectat chiar că au existat câteva tentative de seducție, dar în acel moment din viața mea știam atât de puține despre femei, încât eram imun la astfel de jocuri.

Un domn chiar a încercat să împrumute bani de la mine și m-am abținut cu greu să nu-i râd în față.

Au spus diferite povești și au folosit grade diferite de subtilitate, dar toți erau acolo pentru același motiv: pentru a culege informații despre mine. Dar, din moment ce urmam instrucțiunile maerului să-mi țin gura, toate convorbirile au fost scurte și nesatisfăcătoare.

Toate, în afară de una, ar trebui să spun. Excepția confirmă regula.

CAPITOLUL 57

O mână de fier

L-am întâlnit pe Bredon în cea de-a patra mea zi la Severen. Era devreme, dar deja mă învârteam prin apartament, aproape nebun de plictiseală. Am luat micul dejun și mai erau ore înainte până la prânz.

În acea zi convenisem cu trei curteni să vină să tragă cu ochiul la mine. M-am ocupat de ei abil, eșuând conversațiile cu fiecare ocazie. *Deci, de unde ești, băiete? O, știi cum e. Mai călătorim. Și părinții tăi? Da, de fapt. I-am avut. Doi, de fapt. Ce te-a adus la Severen? O trăsură cu patru cai, cea mai mare parte a drumului. Deși am mers și un pic pe jos. Face bine la plămâni, știi. Și ce faci aici? Mă bucur de o conversație bună, desigur. Cunosc oameni interesanți. Serios? Pe cine? De tot felul. Inclusiv pe domnia voastră, Lord Praevек. Sunteți un tip fascinant...*

Și așa mai departe. Nu trecea mult înainte ca până și cel mai tenace bârfitor să se ridice obosit și să plece.

Cel mai rău dintre toate era că aceste scurte schimburi de replici ar fi putut fi partea cea mai interesantă din ziua mea, dacă maerul nu mă chema. Până în acel moment, ne conversaserăm la un prânz ușor, de trei ori în timpul unor scurte plimbări prin grădină și o dată noaptea târziu, când majoritatea oamenilor înțelepți sunt în pat. De două ori trimisul lui Alveron mă trezise din somn înainte ca cerul să înceapă să se coloreze în albastrul zorilor.

Știu când sunt testat. Alveron a vrut să vadă dacă sunt cu adevărat dispus să mă pun la dispoziția lui, la orice oră rezonabilă din zi sau din noapte.

S-a uitat să vadă dacă devin nerăbdător sau iritat că mă

folosește ocazional.

Așa că am jucat jocul. Am fost fermecător și infailibil de politicoș. M-am dus când a cerut și am plecat imediat ce a terminat cu mine. N-am pus nicio întrebare impertinentă, nu i-am cerut nimic și mi-am petrecut restul zilei scrâșnind din dinți, plimbându-mă prin apartamentul meu supradimensionat și încercând să nu mă gândesc la câte zile au mai rămas înainte ca nota pe termen scurt pentru lăută să expire.

Nu e de mirare că un ciocănit în cea de-a a patra zi m-a trimis rapid la ușă. Am sperat că era o chemare de la maer, dar în acel moment orice distragere a atenției era bine-venită.

Am deschis ușa, descoperind acolo un om mai în vârstă, un gentilom până în măduva oaselor.

Hainele spuneau totul despre el, cu siguranță, dar mai important era faptul că el își purta bogăția cu indiferența confortabilă a cuiva născut cu ea.

Nou-apăruții nobili, pretendenți și negustori bogați pur și simplu n-o purtau în același mod.

Valetul lui Alveron, de pildă, avea haine mai bune decât jumătate din mica nobilime, dar în ciuda siguranței de sine pe care Scăriță o poseda, el arăta ca un brutar care-și purta hainele cele bune de vacanță.

Datorită croitorilor lui Alveron, eu eram îmbrăcat la fel ca oricine. Culorile îmi veneau bine, frunza verde, negru și bordo, cu lucrătură de argint pe manșetă și guler. Cu toate astea, spre deosebire de Scăriță, eu purtam hainele cu ușurința obișnuită a nobililor. Adevărat, brocartul mă rodea. Adevărat, butoanele, cataramele și straturile fără sfârșit făceau toate ținutele rigide și incomode ca un costum de piele de-al mercenarilor. Dar le purtam la fel de ușor ca și cum mi-ar fi fost o a doua piele.

Era un costum, înțelegeți, și mi-am jucat partea mea așa

cum doar un membru al unei trupe de teatru poate.

Cum spuneam, am deschis ușa, descoperind pe hol un domn mai în vârstă.

— Deci tu ești Kvothe, nu? a întrebat el.

Am dat din cap, prins ușor pe picior greșit. În nordul Vintasului, era obiceiul de a trimite un slujitor înainte pentru a solicita o întâlnire. Curierul aducea un bilet și un inel cu numele nobilului inscripționat pe el. Trimiteai un inel de aur pentru a solicita o întâlnire cu un nobil cu rang mai mare decât tine, de argint cu cineva de aproximativ același rang și de fier cu cineva sub tine.

Eu n-aveam niciun rang, desigur. Niciun titlu, nici terenuri, nicio familie și nici sângele potrivit. Aveam o origine modestă, dar nimeni de acolo nu știa asta. Toată lumea presupunea că misteriosul tip cu părul roșu care își petrecea timpul cu Alveron avea o anume noblețe, și originea și poziția mea au fost un subiect mult dezbătut.

Cel mai important era că nu fusesem prezentat oficial la Curte. Ca atare, n-aveam niciun rang oficial. Asta însemna că toate inelele care mi-au fost trimise erau de fier. Și o cerere trimisă cu un inel de fier nu se refuză de obicei, dacă nu vrei să jignești vreun potentat.

Deci a fost destul de surprinzător să-l văd pe acest domn mai în vârstă stând în fața ușii. Evident un nobil, dar neanunțat și neinvitat.

— Poți să-mi spui Bredon, a zis el privindu-mă în ochi. Știi să joci tak?

Am scuturat din cap, nefiind sigur ce însemna asta.

El a oftat ușor, dezamăgit.

— A, bine, te pot învăța eu.

A aruncat un sac de catifea neagră spre mine și l-am prins cu ambele mâini. Părea plin cu pietricele netede.

Bredon a făcut un semn în spatele lui și doi tineri au dat

năvală în camera mea cărând o măsuță. M-am dat din calea lor și Bredon a intrat pe ușă călcându-le pe urme.

— Puneți-o la fereastră, le-a indicat, arătând cu bastonul de mers pe jos. Și aduceți niște taburete. Nu, niște scaune cu spătar.

În scurt timp, totul a fost aranjat cum a vrut el. Cei doi slujitori au plecat și Bredon s-a întors către mine cu o privire politicoasă.

— Sper că vei ierta intrarea dramatică a unui bătrân.

— Desigur, am spus cu grație. Vă rog să luați loc.

Am făcut un gest către noua masă de la fereastră.

— Atâta aplomb, a chicotit el, sprijinindu-și bastonul de mers pe jos de pervazul ferestrei.

Lumina soarelui strălucea în mânerul de argint lustruit, lucrat în formă de cap de lup care-și arată colții.

Bredon era mai în vârstă. Nu neapărat moș, ci ceea ce eu consider un bunic bătrân. Culorile sale nu erau culori deloc, doar cenușă gri și cărbune întunecat. Părul și barba lui erau de un alb pur și toate erau tăiate la aceeași lungime, încadrându-i fața. Așa cum stătea acolo, scrutându-mă cu privirea cu ochii vii, căprui, îmi amintea de o bufniță.

M-am așezat pe un scaun vizavi de el și m-am întrebat în treacăt cum o avea de gând să încerce să scoată informații de la mine. Evident, adusese un joc. Poate că încerca să-l joace cu mine. Asta cel puțin era o abordare nouă.

Mi-a zâmbit. M-am trezit că-i întorc un zâmbet sincer înainte să-mi dau seama ce fac.

— Cred că acum ai ditamai colecția de inele, a zis el.

Am dat din cap.

S-a aplecat înainte curios.

— Te superi dacă arunc o privire peste ele?

— Deloc.

M-am dus în altă cameră și am adus un pumn de inele,

așezându-le pe masă.

El s-a uitat peste ele, dând din cap ca pentru sine.

— Toți bârfitorii noștri au tăbărit pe tine. Veston, Praevек și Temenlovу au venit să pălăvrăgească.

Sprâncenele i s-au ridicat văzând numele de pe un alt inel.

— Praevек de două ori. Și niciunul n-a primit nicio fărâmbă despre tine. Nimic nici pe jumătate de consistent ca o șoaptă.

Bredon s-a uitat la mine.

— Asta îmi spune că îți ții limba strânsă între dinți și că ești bun la asta. Fii sigur că eu nu sunt aici pentru vreo încercare zadarnică de a-ți afla secretele.

Nu l-am crezut în întregime, dar a fost drăguț să-l aud spunând asta.

— Recunosc că e o ușurare.

— Ca o scurtă precizare, a menționat el firesc. Voi menționa că inelele se țin de regulă în camera de zi, lângă ușă. Sunt afișate ca un însemn de statut.

Nu știam, dar n-am vrut să recunosc. Dacă nu eram familiarizat cu obiceiurile locale, ar fi știut fie că eram străin, fie că nu făceam parte din nobilime.

— Nu e niciun statut real într-o mână de fier, am zis tranșant.

Contele Threpe îmi explicase înainte de a pleca din Imre regulile de bază în ceea ce privește inelele. Dar el nu era din Vintas și, evident, nu cunoștea detaliile fine.

— E ceva adevăr în asta, a zis Bredon ușor. Dar nu întregul adevăr. Inelele de aur înseamnă că cei de mai jos de tine umblă să obțină o favoare din partea ta. Cele de argint indică o relație sănătoasă de lucru cu cei de seama ta.

A înșirat inelele pe masă.

— În sfârșit, cele de fier înseamnă că ai parte de atenția superiorilor tăi. Asta indică faptul că ești dezirabil.

Am dat din cap încet.

— Desigur, am zis. Un inel trimis de maer va fi unul de fier.

— Exact.

Bredon a dat din cap.

— Să ai un inel de la maer e un semn de mare favoare.

A împins inelele spre mine pe masa de marmură șlefuită.

— Dar nu există niciun astfel de inel aici, iar asta înseamnă și ea ceva.

— Se pare că nu ești străin de politica de la curte, am punctat.

Bredon a închis ochii și a dat din cap obosit, a aprobare.

— Eram destul de mândru de asta când eram tânăr. Aveam chiar și ceva putere, în ordinea lucrurilor. Dar în prezent nu mai am nicio mașinațiune de făcut. Asta ia ceva din savoarea manevrelor.

S-a uitat la mine din nou, întâlnindu-mi ochii direct.

— Am gusturi simple acum. Călătoresc. Mă bucur de vinuri și de conversația cu oameni interesanți. Am învățat chiar să dansez.

A zâmbit din nou, călduros, și a lovit ușor tabla.

— Totuși, mai mult decât orice îmi place să joc tak. Deși cunosc prea puțini oameni care au timpul sau inteligența să-l joace cum trebuie.

A ridicat o sprânceană la mine.

Am ezitat.

— Se presupune că cineva atât de calificat în arta subtilă a conversației ar putea folosi lunga perioadă de pălăvrăgeală inactivă pentru a culege informații de la o victimă credulă.

Bredon a zâmbit.

— După numele de pe aceste inele, pot spune că nu i-ai văzut decât pe cei mai de prost gust și mai bârfitori dintre noi. E ușor de înțeles de ce ești așa sperios în ceea ce

privește secretele tale, oricare ar fi acestea.

S-a aplecat înainte.

— Ia în considerare asta, în schimb. Cei care te-au abordat sunt ca niște coțofene. Croncăne și bat din aripi în jurul tău, în speranța că vor smulge ceva luminos să ducă acasă.

Și-a dat ochii peste cap cu dispreț.

— Ce câștigă din asta? Unii un pic de notorietate, cred. Alții un mic avantaj în fața unuia dintre colegii lui bârfitori, de prost gust.

Bredon și-a trecut o mână peste barba albă.

— Eu nu sunt coțofană. N-am nevoie de nimic strălucitor și nici nu mă interesează ce cred bârfitorii de prost gust. Eu joc un joc mai mare, mai subtil.

A început să desfacă cordonul sacului de catifea neagră.

— Ești un om de spirit. Știu asta, fiindcă maerul nu pierde timpul cu proștii. Știu și că ești în grațiile maerului sau că ai șansa să câștigi aceste grații. Deci, iată planul meu.

A zâmbit din nou cu un zâmbet cald.

— Vrei să auzi planul meu?

M-am trezit zâmbindu-i și eu fără să vreau, ca mai înainte.

— Asta va fi neobișnuit pentru tine. Planul meu e să mă strecor acum în grațiile tale. Mă voi face util și distractiv. Ți voi oferi conversație și o modalitate de a-ți petrece timpul.

A vărsat un set de pietre rotunde pe masa de marmură.

— Apoi, când steaua ta va urca pe cerul maerului, am să mă aflu în posesia unui prieten neașteptat de util.

A început să sorteze pietrele pe culori.

— Și dacă steaua ta nu va urca, eu tot o să fiu mai bogat cu mai multe jocuri de tak.

— Îmi imaginez și că nu-ți va strica reputația să petreci mai multe ore singur cu mine, am menționat. Având în

vedere că toate celelalte conversații ale mele au fost sterile și n-au durat mai mult de un sfert de oră.

— E ceva adevăr și în asta, a zis el în timp ce începea să aranjeze pietrele.

Curioșii lui ochi căprui mi-au zâmbit din nou.

— O, da, cred că o să am parte de ceva distracție jucând cu tine.

•••

Mi-am petrecut următoarele câteva ore învățând să joc tak. Chiar dacă n-aș fi fost aproape nebun de plictiseală, tot mi-ar fi plăcut. Tak e cel mai bun gen de joc: cu reguli simple, cu strategie complexă. Bredon m-a bătut serios în toate cele cinci jocuri pe care le-am jucat, dar sunt mândru să spun că nu m-a bătut de două ori la fel.

După al cincilea joc, s-a lăsat pe spate cu un oftat satisfăcut.

— Țsta s-a apropiat de un joc bun. Ai acționat isteț în colțul ăsta.

Și-a rotit degetele pe marginea tablei.

— Nu destul de isteț.

— Istet totuși. Ceea ce ai încercat se numește cascadă, ca să știi.

— Și strategia prin care ai scăpat cum se numește?

— Eu o numesc apărarea lui Bredon, a zis el, zâmbind fugitiv.

— Iar asta e ceea ce eu numesc orice manevră ca să ies dintr-un colț înghesuit, fiind neobișnuit de isteț.

Am râs și am început să aranjez din nou pietrele.

— Altul?

Bredon a oftat.

— Din păcate, am o întâlnire inevitabilă. Nu e nevoie să mă grăbesc, dar nici nu mai am timp pentru încă un joc. Nu pentru unul cum trebuie.

Ochii lui căprui m-au privit cum începusem să adun pietrele în sacul de catifea.

— Nu te voi insulta întrebându-te dacă ești familiarizat cu obiceiurile locale, a zis Bredon. Cu toate astea, cred că aș putea să-ți dau câteva sfaturi generale, în speranța că ar putea să-ți fie de ajutor.

Mi-a zâmbit.

— Bine ar fi să le ascuți, desigur. Dacă refuzi, o să-ți dezvălui cunoștințele despre așa ceva.

— Desigur, am spus cu o față fără expresie.

Bredon a tras sertarul mesei și a scos mâna de inele din fier pe care o dădusem deoparte pentru a goli tabla pentru joc.

— Prezentarea inelelor e foarte importantă. Dacă sunt amestecate într-un bol, de pildă, denotă dezinteres pentru aspectele sociale ale curții.

A aranjat inelele cu numele gravate spre mine.

— Aranjează-le cu atenție, căci ele arată că ești mândru de conexiunile tale.

A ridicat privirea și a zâmbit.

— Oricum, unul nou-sosit e lăsat de obicei singur în camera de zi, cu un pretext oarecare. Asta le dă lor posibilitatea să-și bage ghearele prin colecția ta, ca să-și satisfacă curiozitatea.

Ridicând din umeri, Bredon a împins inelele spre mine.

— Te-ai oferit, desigur, de fiecare dată să le restitui inelele proprietarilor lor.

A fost atent să nu sune ca o întrebare.

— Desigur, am zis sincer.

Threpe știa atâta lucru.

— Așa e politicos.

S-a uitat la mine, cu ochii căprui scrutându-mă ca o bufniță din aura de păr și barbă albe.

— Ai purtat vreunul în public?

Am ridicat mâinile goale.

— Purtarea unui inel poate indica o datorie sau faptul că încerci să te dai bine pe lângă cineva.

S-a uitat la mine.

— Dacă maerul refuză vreodată să-și ia inelul înapoi, va fi un indiciu că e dispus să facă legătura cu tine ceva mai formală.

— Și a nu-i purta inelul ar fi privit ca desconsiderare, am zis.

Bredon a zâmbit.

— Poate. Una e să afișezi un inel în camera ta de zi și cu totul alta să-l afișezi pe mână. Purtarea inelului cuiva superior ție poate fi privită ca destul de îndrăzneță. De asemenea, dacă porți inelul altui nobil în timpul vizitei maerului, el ar putea să ți-o ia în nume de rău. Ca și cum cineva te-ar fi braconat din pădurea lui.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Am menționat toate astea ca aspecte generale, presupunând că informațiile îți sunt deja bine cunoscute și că tu ai lăsat politicos un bătrân să bată câmpii, a zis el.

— Poate că încă nu mi-am revenit din seria de înfrângeri suferite la tak, am zis.

El mi-a respins comentariul cu o fluturare de mână și am observat că nu purta niciun fel de inel pe degete.

— Ai luat-o repede, ca un baron la un bordel, cum se spune. Mă aștept să fi o provocare decentă după circa o lună.

— Așteaptă și vei vedea, am zis. Te voi bate data viitoare când vom juca.

Bredon a chicotit.

— Îmi place să aud asta.

A băgat mâna în buzunar și a scos un sac mai mic de

catifea.

— Am adus și un mic cadou.

— Nu se poate, i-am spus din reflex. Mi-ai oferit deja o după-amiază de distracție.

— Te rog, a zis el, împingând punga pe masă. Insist. Sunt ale tale, fără nicio obligație, chirie sau gaj. Un cadou pur și simplu.

Am răsturnat sacul și în palmă mi-au căzut trei inele. Aur, argint și fier. Fiecare dintre ele avea numele meu gravat în metal: Kvothe.

— Am auzit un zvon că ți s-a pierdut bagajul, a zis Bredon. Și m-am gândit că astea s-ar putea dovedi utile.

A zâmbit.

— Mai ales dacă mai vrei încă un joc de tak.

Mi-am pus inelele pe mână, întrebându-mă în treacăt dacă inelul de aur era masiv sau pur și simplu placat.

— Și ce inel să-i trimit noii mele cunoștințe dacă îmi doresc compania lui?

— Păi, asta e complicat, a zis Bredon încet. Prin graba mea și indecenta năvălire în apartamentele tale, am neglijat să mă prezint adecvat și să te informez cu privire la titlul și rangul meu.

Ochii căprui s-au uitat la mine serioși.

— Și ar fi teribil de nepoliticos din partea mea să te interoghez despre astfel de lucruri, am zis încet, nefiind prea sigur ce joc face.

A dat din cap.

— Deci, de acum trebuie să presupunem că n-am niciun titlu sau rang. Asta ne pune într-o poziție curioasă: tu neprezentat la curte și eu neprezentat la tine. Ca atare, ar fi potrivit să-mi trimiți un inel de argint, dacă vei dori să luăm împreună prânzul sau să pierzi cu grație încă un joc de tak.

Mi-am rotit inelul de argint pe deget. Dacă îl trimiteam la

el, s-ar fi răspândit zvonul că pretind că sunt cam de același rang cu el, iar eu n-aveam nicio idee despre ce rang era vorba.

— Ce va spune lumea?

Ochii i-au săltat un pic.

— Chiar, ce?

Deci, zilele au continuat să treacă. Maerul m-a chemat pentru pălăvrăgeala urbană.

Nobilii coțofene și-au trimis biletele și inelele și s-au întâlnit cu refuzul unei conversații politicoase.

Doar Bredon mă împiedica să înnebunesc de plictiseală închis în cușcă.

A doua zi i-am trimis noul meu inel de argint, cu un bilet în care îi scriam: *Când ai timp. În apartamentul meu.*

Cinci minute mai târziu, venea cu masa lui de tak și cu sacul cu pietre. Mi-a restituit inelul și l-am acceptat cât mai grațios posibil. Nu m-ar fi deranjat să-l păstreze. Dar, cum știa și el, aveam doar unul.

Al cincilea nostru joc a fost întrerupt atunci când am fost chemat de maer, inelul lui de fier zăcând întunecat pe tava de argint lustruită a curierului.

M-am scuzat la Bredon și m-am grăbit spre grădini.

Mai târziu în acea seară, Bredon mi-a trimis propriul lui inel de argint și un bilet în care spunea: *După cină. La tine.* I-am scris *încântat* pe bilet și l-am trimis înapoi.

Când a venit, i-am oferit inelul înapoi. A refuzat politicos și acesta s-a alăturat celorlalte din bolul de la ușa mea. L-am așezat acolo pentru ca toată lumea să vadă argintul luminos strălucind prin grămada de fier.

CAPITOLUL 58

A face curte

Maerul nu m-a chemat timp de două zile.

Eram blocat în camerele mele și aproape înnebunisem de plictiseală și iritare. Cel mai rău era că nu știam de ce nu mă căutase maerul. Era ocupat? Îl jignisem? M-am gândit să-i trimit un bilet, împreună cu inelul de aur pe care mi-l dăduse Bredon. Dar dacă Alveron îmi testa răbdarea, putea fi o greșeală gravă.

Dar eram nerăbdător. Mă dusesem acolo pentru a obține un patron sau cel puțin un ajutor în cercetarea mea despre amiri. Până la acel moment, tot ce avusesem de arătat în serviciul maerului era un fund complet aplatizat. Dacă n-ar fi fost Bredon, jur că aş fi făcut spume la gură de nervi.

Mai rău, lăuta și minunata cutie a Dennei erau la doar două zile distanță de a deveni proprietatea altcuiva. Speram ca până în acel moment să-i fi făcut pe plac maerului, ca să-i pot cere banii de care aveam nevoie pentru a lua lucrurile de la amanet. Aș fi vrut ca el să-mi fie dator, nu invers. Odată ce-i datorezi ceva unui membru al nobilimii, e foarte dificil să scapi de datorie.

Dar dacă faptul că Alveron nu mă chemase era vreun indiciu, mi se părea că eram departe de grațiile sale. Mi-am chinuit memoria, încercând să mă gândesc la ce spusese în timpul ultimei noastre conversații care l-ar fi putut ofensa.

Am scos o hârtie din sertar și am încercat să mă gândesc la o modalitate politicoasă de a-i cere maerului bani, când în ușă s-a auzit o lovitură. Gândindu-mă că mi-a venit masa de prânz mai devreme, i-am strigat băiatului s-o lase pe masă.

O pauză semnificativă m-a trezit din reverie. M-am grăbit

la ușă și am fost uimit să-l văd pe Scăriță, valetul maerului, stând afară. Convocările lui Alveron erau întotdeauna trimise printr-un curier.

— Maerul dorește să te vadă, a zis el.

Am observat că valetul părea răpus de oboseală. Ochii îi erau obosiți, ca și cum nu dormise suficient.

— În grădină?

— În apartamentul său, a zis Scăriță. Te voi conduce acolo.

Dacă era să te iei după bârfitorii Curții, Alveron primea rareori vizitatori în apartamentul său. Cât am mers în urma lui Scăriță, nu m-am putut abține să nu mă simt ușurat.

Orice era mai bun decât așteptarea.

Alveron se sprijinea ridicat în patul lui mare din fulgi. Părea mai palid și mai slăbit decât când îl văzusem ultima dată. Ochii lui încă erau limpezi și preciși, dar în acea zi aveau altceva, o emoție puternică.

A făcut semn către un scaun din apropiere.

— Kvothe. Vino. Stai jos.

Și vocea îi era mai slabă, dar încă mai purta greutatea autorității.

M-am așezat la căpătâiul lui, simțind că nu era momentul potrivit să-i cer privilegiu.

— Știi câți ani am, Kvothe? a zis el fără preambul.

— Nu, Alteță.

— Câți crezi? Cât de bătrân par?

Am prins din nou emoția grea din ochii lui: furie. O furie lentă, mocnită, cum sunt cărbunii încinși sub un strat subțire de cenușă.

Mintea mea a luat-o la trap, încercând să decidă care putea fi cel mai bun răspuns. N-am vrut să risc să jignesc, iar lingșirea îl irita pe maer, cu excepția cazului în care era

făcută cu desăvârșită subtilitate și pricepere.

Ultima variantă, atunci. Onestitatea.

— 51, Alteță. Poate 52.

A dat din cap încet, mânia lui părând să dispară ca un tunet în depărtare.

— Niciodată nu întreba un tânăr despre vârsta ta. Am 40 de ani, pe care îi împlinesc zilele următoare. Ai dreptate totuși, arăt de 50. Unii ar putea spune chiar că ai fost generos.

Măinile sale netezeau pătura, pe când el era cu gândul în altă parte.

— E cumplit să îmbătrânești înainte de vreme.

A înțepenit de la durere, făcând o grimasă. După o clipă a trecut și el a inspirat adânc. O sclipire slabă de sudoare i-a acoperit fața.

— Nu știu cât voi putea să vorbesc cu tine. Nu prea mă simt bine azi.

M-am ridicat.

— Să-l chem pe Caudicus, Alteță?

— Nu, a scuipat el. Stai jos.

Așa am făcut.

— Blestemata asta de boală m-a mistuit în ultima lună, adăugând ani și făcându-mă să-i simt. Mi-am petrecut viața conducându-mi teritoriile, dar am fost neglijent într-o privință. N-am nici familie, nici moștenitori.

— Vreți să vă căsătoriți, Alteță?

S-a încovoiat în perne.

— S-a răspândit zvonul, nu-i așa?

— Nu, Alteță. Am ghicit din ce ați spus în unele dintre conversațiile noastre.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Sincer? O presupunere, și nu un zvon?

— Sincer, Alteță. Există zvonuri, o ditamai curtea, dacă-mi

scuzați expresia.

— „Ditamai curtea.” Sună bine.

A zâmbit pe-ascuns.

— Dar cele mai multe se referă la un vizitator misterios din vest.

Am făcut o mică plecăciune de pe scaun.

— Nimic despre căsătorie. Toată lumea vă vede ca pe primul burlac din lume.

— A, a zis el, văzându-i-se pe față relaxarea. Așa eram înainte. Tatăl meu a încercat să mă căsătorească de când eram mai tânăr. La acea vreme mă țineam tare să nu-mi iau o soție. Asta e o altă problemă cu puterea. Dacă ai prea multă, lumea nu îndrăznește să-ți arate unde greșești. Puterea poate fi ceva cumplit.

— Îmi imaginez, Alteță.

— Îți ia posibilitatea de a alege, a zis el. Îți oferă oportunități, dar în același timp îți ia alte lucruri. Pe scurt, situația mea e dificilă.

De-a lungul vieții mi-a fost foame de prea multe ori ca să simt prea multă empatie cu nobilimea. Dar maerul părea atât de palid și slăbit cum stătea acolo, încât am simțit o pâlpăire de simpatie.

— Care e situația, Alteță?

Alveron s-a luptat să se ridice pe perne.

— Dacă e să mă căsătoresc, trebuie să fie ceva potrivit. Ceva dintr-o familie bună, ca a mea. Nu numai asta, dar nu poate fi o căsătorie din alianță. Fata trebuie să fie suficient de tânără ca să...

Și-a dres ușor glasul.

— ... făcă un moștenitor. Mai mulți, dacă se poate.

S-a uitat la mine.

— Începi să-mi înțelegi problema?

Am dat încet din cap.

— În mare, Alteță. Câte astfel de fiice există?

— Doar câteva, a zis Alveron cu o urmă din vechea înflăcărare revenită în voce. Dar nu poate fi una dintre tinerele de sub controlul regelui. Negociatoare de bani și încheietoare de tratate. Familia mea s-a luptat încă de la fondarea Vintasului să dețină întreaga putere. Nu voi negocia cu ticălosul de Roderic pentru o soție. Nu-i voi da niciun bob de putere.

— Câte femei sunt în afara controlului regelui, Alteță?

— Una.

Cuvântul a căzut greu.

— Și asta nu e cea mai proastă parte. Femeia e perfectă din toate punctele de vedere. Familia ei e respectabilă. E educată. Tânără. Frumoasă.

Ultimul cuvânt părea să-i fi ieșit greu.

— E căutată de un stol de curteni îndrăgostiți, tineri, puternici, cu miere pe limbă. O vor pentru fiecare motiv, pentru numele ei, pentru pământurile ei, pentru inteligența ei.

A făcut o pauză lungă.

— Cum va răspunde ea la curțarea unui bătrân bolnav care umblă cu un baston când nu poate să meargă deloc?

Gura i s-a deformat, ca și cum cuvintele erau amare.

— Dar, cu siguranță, poziția dumneavoastră... am început. A ridicat o mână și m-a privit fățiș în ochi.

— Te-ai căsătorit cu o femeie pe care ai cumpărat-o?

Am lăsat ochii în jos.

— Nu, Alteță.

— Nici eu. Gândul de a-mi folosi poziția pentru a convinge această fată să se căsătorească cu mine e... de prost gust.

Am rămas tăcuți pentru un moment. Am văzut afară, pe fereastră, două veverițe care se alergau în jurul unui trunchi înalt de frasin.

— Alteță, vă voi ajuta să-i faceți curte acestei domnișoare...

Am simțit căldura furiei maerului înainte de a mă întoarce să-l văd.

— Îmi cer iertare, Alteță. Am întrecut măsura.

— Și asta e tot una dintre presupunerile tale?

— Da, Alteță.

A părut să se lupte cu el însuși pentru un moment. Apoi a oftat și tensiunea din cameră s-a stins.

— Trebuie să-ți cer iertare. Durerea asta sfâșietoare îmi consumă nervii și nici nu-mi stă în obicei să discut probleme personale cu străinii, cu atât mai puțin cele pe care ei le ghicesc despre mine. Spune-mi ce-ai mai ghicit. Fii îndrăzneț dacă trebuie.

Am răsuflat un pic mai ușurat.

— Cred că vreți să vă căsătoriți cu această femeie. Ca să vă faceți datoria în primul rând, dar și pentru că o iubiți.

A fost o altă pauză, nu așa de rea ca ultima, dar cu toate acestea tensionată.

— Iubirea e un cuvânt pe care nesăbuiții îl folosesc prea des, a zis el lent. E vrednică de iubire, asta e sigur. Și am o slăbiciune pentru ea.

Părea jenat.

— Asta e tot ce voi spune.

S-a întors să se uite la mine.

— Pot conta pe discreția ta?

— Desigur, Alteță. Dar de ce sunteți atât de secretos în privința asta?

— Prefer să acționez la un moment ales de mine. Zvonurile ne obligă să acționăm înainte de a fi gata sau ruinează o situație înainte de se coace pe deplin.

— Am înțeles. Care e numele domnișoarei?

— Meluan Lackless, i-a spus numele cu atenție. Acum am

descoperit și singur că ești fermecător și manierat. Ba mai mult, Conte Threpe mă asigură că și compui și cânti grozav muzică. Exact de asta am nevoie. Vrei să intri în serviciul meu?

Am ezitat.

— Cum anume mă va folosi Alteța Voastră?

M-a privit cu scepticism.

— Cred că e destul de evident pentru un excelent ghicitor ca tine.

— Știu că sperați să-i faceți curte domnișoarei, Alteță. Dar nu știu cum. Vreți să-i compun vreo două scrisori? Să-i scriu cântece? Mă voi urca pe balcoane la lumina lunii să-i las flori pe pervazul ferestrei? Să dansez cu ea purtând o mască, spunându-mi numele ca fiind al dumneavoastră? I-am zâmbit șters. Nu prea mă pricep la dans, Alteță.

Alveron a râs profund și sincer, dar chiar și din sunetul plin de bucurie am putut vedea că râsul l-a durut.

— Mă gândeam mai mult la primele două, a recunoscut, lăsându-se înapoi pe perne, cu ochii grei.

Am dat din cap.

— Trebuie să știu mai multe despre ea, Alteță. Poate fi mai rău decât o nebunie să încerci să curtezi o femeie fără s-o cunoști.

Alveron a dat din cap obosit.

— Caudicus te va pune la curent. Știe foarte multe despre istoria familiilor. Familia e fundamentul pe care stă cineva. Trebuie să știi de unde provine înainte de-a o curta.

Mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a întins un inel de fier, cu brațul tremurând de la efortul de a-l ține în aer.

— Arată-i-l lui Caudicus și va ști că îmi faci treaba.

L-am luat repede.

— Știe că aveți de gând să vă căsătoriți?

— Nu!

Ochii lui Alveron s-au deschis brusc.

— Nu vorbi despre asta cu nimeni! Inventează un motiv pentru întrebările tale. Adu-mi medicamentele.

S-a lăsat pe spate, închizând ochii.

Când am plecat, l-am auzit vorbind slab:

— Uneori, nu se lasă cu bună-știință, uneori nu se lasă de bunăvoie. Totuși... toată puterea.

— Da, Alteță, i-am spus, dar deja căzuse într-un somn zbuciumat înainte de a ieși eu din cameră.

CAPITOLUL 59

Scop

Părăsind apartamentul maerului, m-am gândit să trimit înainte, la Caudicus, un curier cu un bilet și cu inelul. Apoi am respins ideea. Îi făceam un comision maerului. Asta sigur scuza o mică încălcare a etichetei.

De la fabrica de zvonuri știam că arcanistul lui Alveron făcea parte din curtea maerului de mai bine de o duzină de ani. Dar altceva decât faptul că locuia într-unul din turnurile de locuințe din sud n-aveam nicio idee la ce să mă aștept de la om.

Am bătut la ușa groasă din lemn.

— Așteaptă o clipă, a strigat vocea stins.

S-a auzit sunetul unei închizători trase înapoi și ușa s-a deschis, descoperind un bărbat slab, cu un nas lung, vulturesc și cu păr negru ondulat. Purta o haină lungă, întunecată, amintind vag de roba de magistru.

— Da?

— Mă întreb dacă îmi puteți acorda un moment, domnule? i-am zis cu o nervozitate doar pe jumătate mimată.

El m-a măsurat din priviri, observând hainele mele fine.

— Nu fac poțiuni de dragoste. Găsești așa ceva în Severenul de Jos.

Ușa grea a început să se închidă.

— Deși ar fi mai bine cu un pic de dans și cu niște trandafiri, dacă mă întrebi pe mine.

— Sunt aici pentru altceva, am zis repede. Pentru două lucruri, de fapt. Unul pentru maer și unul pentru mine.

Mi-am ridicat mâna, dezvăluind inelul de fier din palma mea, cu numele lui Alveron gravat în aur strălucitor pe față.

Ușa și-a oprit închiderea.

— Ai face mai bine să intri, atunci, a zis Caudicus.

Camera arăta ca o mică Universitate conținută într-o singură cameră. Luminate cu lumina roșie, familiară, de lămpi simpatetice, erau acolo rafturi de cărți, mese pline de sticlă răsucită și mult în spate, pe jumătate ascuns de peretele de curbare a turnului, mi s-a părut că văd un mic furnal sau cuptor.

— Dumnezeule mare! am exclamat, acoperindu-mi gura cu o mână. E un dragon?

I-am arătat un uriaș crocodil împăiat care atârna de una dintre grinzile tavanului. Trebuie să înțelegeți, unii arcaniști sunt mai teritoriali decât rechinii, în special cei care au reușit să obțină poziții de lux la curte, ca acesta. N-aveam nicio idee despre cum ar putea reacționa Caudicus dacă un tânăr arcanist în formare intra pe teritoriul lui, așa că am decis că era mai sigur să joc rolul unui șters plăcut, al unui inofensiv nobil sărac.

Caudicus a închis ușa după mine, chicotind.

— Nu. E un aligator. Destul de inofensiv, te asigur.

— M-a speriat un pic la început, am zis. La ce folosește așa ceva?

— Sincer?

A privit în sus.

— Nu prea știu. I-a aparținut unui arcanist care a locuit aici înaintea mea. Mi s-ar părea o rușine să-l arunc. Impresionant specimen, nu crezi?

L-am privit nervos.

— Destul de impresionant.

— Ce e cu afacerea pe care ai menționat-o?

A făcut un gest către un scaun mare, moale, și s-a așezat și el într-unul similar în fața mea.

— Mă tem că n-am decât câteva minute la dispoziție. Până

să mă ocup de altceva, timpul meu este al tău...

A tăcut întrebător.

Am observat că știa destul de bine cine sunt: tânărul misterios cu care se întâlnea maerul. Am ghicit că era la fel de dornic ca restul să afle de ce eram în Severen.

— Kvothe, am zis. De fapt, medicamentul maerului e doar jumătate din afacere.

Am văzut o linie slabă, iritată, apărându-i între sprâncene și m-am grăbit să corectez orice ar fi putut gândi el.

— Am vorbit cu maerul mai devreme.

Am făcut o pauză abia observată, ca și cum aș fi fost nejustificat de mândru de această situație.

— Și m-a întrebat dacă aș putea să-i aduc și lui medicamentul după ce termin de vorbit cu tine.

Linia a dispărut.

— Desigur, a zis Caudicus ușor. M-ai scuti de drumul până în apartamentul său. Dar despre ce vrei să vorbești cu mine?

— Păi, m-am aplecat înainte emoționat. Fac cercetări despre istoriile familiilor nobile din Vintas. Mă gândesc să scriu o carte, înțelegi.

— O genealogie?

Am văzut cum plictiseala începe să-i înceteșeze ochii.

— O, nu. Există genealogii din belșug. Mă gândeam la o colecție de povestiri legate de marile familii.

Am fost destul de mândru de această minciună. Nu numai că avea să-mi satisfacă curiozitatea în legătură cu familia Meluan, ci îi furniza și lui un motiv pentru care petreceam așa de mult timp cu maerul.

— Istoria tinde să fie destul de uscată, dar toată lumea se bucură de o poveste.

Caudicus a dat din cap pentru el însuși.

— Isteață idee. Ar putea ieși o carte interesantă.

— Voi scrie o scurtă prefață cu istoricul fiecărei familii, ca o introducere la poveștile care vor urma. Maerul mi-a spus că ești o autoritate în materie de familii vechi și a zis că i-ar plăcea să apelez la tine.

Complimentul a avut efectul scontat și Caudicus s-a umflat de mândrie mai tare ca niciodată.

— Nu știu dacă pot să mă consider o autoritate, a zis el cu falsă modestie. Dar sunt un pic istoric.

A ridicat o sprânceană la mine.

— Probabil că îți dai seama că familiile însele ar fi, probabil, o sursă mai bună de informații.

— Așa s-ar crede, am spus cu o privire piezișă. Dar familiile tind să fie reticente când e vorba să împărtășească poveștile lor cele mai interesante.

Caudicus a zâmbit larg.

— Probabil.

Zâmbetul s-a stins la fel de repede.

— Dar sunt sigur că nu știu nicio poveste de acest gen despre familia maerului, a zis el serios.

— Oh, nu, nu, nu, mi-am fluturat mâinile într-o negație violentă. Maerul e un caz special. Nici n-aș visa...

Am tăcut, înghițînd vizibil.

— Speram să fii în măsură să mă luminezi în ceea ce privește familia Lackless. Despre ei nu prea am informații.

— Serios? a zis el surprins. Nu mai sunt ce erau odată, dar sunt o comoară de povești.

Ochii lui s-au concentrat departe și și-a bătut distrat buzele cu degetele.

— Ce zici de asta, le voi cerceta istoria și te poți întoarce mâine pentru o discuție mai lungă. Aproape a venit timpul pentru medicamentul maerului și n-ar trebui să fie amânată administrarea.

S-a ridicat în picioare și a început să-și suflece mânecile.

— Îmi amintesc fără greutate cum să fac asta, dacă nu te supără fătăiala mea în timp ce pregătesc medicamentul maerului.

— N-am văzut niciodată cum se face o poțiune, am zis cu entuziasm. Dacă nu cumva îți distrag atenția...

— Deloc. Aș putea să-l pregătesc și-n somn.

S-a mutat în spatele unei mese de lucru și a aprins o pereche de lumânări cu flacără albastră. Am avut grijă să par suficient de impresionat, chiar dacă știam că doar jucam un rol.

Caudicus a sfărâmat niște frunze uscate pe o mică balanță de mână și le-a cântărit.

— Ai probleme să ascuți zvonuri în timpul cercetării?

— Nu și dacă sunt interesante.

A tăcut în timp ce a măsurat cu atenție o cantitate mică de lichid limpede dintr-un recipient de sticlă cu dop.

— Din câte am înțeles, familia Lackless are bijuterii de familie. Ei bine, nu chiar bijuterii, dar un lucru vechi care datează de la începutul liniei lor.

— Nu-i prea ciudat. Familiile vechi sunt pline cu amintiri de familie.

— Taci, a zis el pe un ton iritat. E mai mult de-atât.

A turnat lichidul într-un bol plat de plumb, cu unele simboluri brute sculptate pe exterior. Acesta a făcut bule și a șuiert, umplând aerul cu un miros slab, acru.

El a decantat lichidul într-o tigaie, peste lumânări. A adăugat frunzele uscate, un vârf de cuțit de ceva și o măsură de pulbere albă. A adăugat un strop de lichid, care am presupus că era pur și simplu apă, a agitat și a turnat rezultatul printr-un filtru și într-un flacon curat de sticlă, astupând cu un dop de plută.

A ținut rezultatul pentru mine, să-l văd: un lichid galben clar, cu o ușoară tentă verzuie.

— Uite-l. Amintește-i să bea tot.

Am luat flaconul cald.

— Ce e cu bijuteriile astea de familie?

Caudicus s-a spălat pe mâini într-un vas de porțelan și le-a scuturat să se usuce.

— Am auzit că în cele mai vechi zone ale terenurilor Lackless, în cea mai veche parte a bunurilor lor ancestrale, există o ușă secretă. O ușă fără mâner sau balamale.

Mă urmărea să se asigure că am fost atent.

— Nu e nicio cale de deschidere. Aceasta e blocată, dar în același timp fără încuietoare. Nimeni nu știe ce e pe partea cealaltă.

A dat din cap spre flaconul în mâna mea.

— Acum, du-i asta maerului. Bine ar fi s-o bea cât e caldă.

M-a escortat la ușă.

— Întoarce-te mâine, a rânjit el un pic. Știu o poveste despre Menebras care-ți va albi părul roșu.

— O, lucrez cu o singură familie la un moment dat, am spus, nevrând să risc să mă împotmolesc în nesfârșitele bârfe de la curte. Maximum două. Chiar acum lucrez la Alveron și Lackless. Nu pot să mă hotărâsc să încep și cu a treia.

I-am zâmbit insipid.

— Aș face tot un talmeș-balmeș.

— Păcat, a zis Caudicus. Eu călătoresc destul de mult, mă-nțelegi. Multe dintre casele nobile sunt dornice să-l găzduiască pe arcanistul maerului.

M-a privit viclean.

— Asta face să mă întâlnesc în privat cu unele fapte destul de interesante.

A deschis ușa.

— Gândește-te la asta. Și întoarce-te mâine. Voi avea mai multe despre Lackless, în orice caz.

Am ajuns la ușile maerului înainte ca flaconul să aibă

timp să se răcească.

Scăriță a deschis ușa la ciocănitul meu și m-a dus în apartamentul maerului.

Maerul Alveron dormea în aceeași poziție în care îl lăsasem. Când Scăriță a închis ușa după mine, unul din ochii maerului s-a deschis și el a făcut un semn slab să mă apropii.

— Ai pierdut timpul.

— Alteță, eu...

Mi-a făcut semn să înaintez, de data asta mult mai brusc.

— Dă-mi medicamentul, a zis el gros. Apoi pleacă. Sunt obosit.

— Mă tem că e destul de important, Alteță.

Ambii ochi s-au deschis și furia mocnea acolo din nou.

— Ce? a cedat el.

M-am mutat lângă pat și m-am aplecat aproape. Înainte ca el să protesteze la necuviința mea, am șoptit:

— Alteță, Caudicus vă otrăvește.

CAPITOLUL 60

Instrumentele înțelepciunii

Ochii maerului s-au mărit la cuvintele mele, apoi s-au micșorat din nou. Chiar și în plină infirmitate, spiritul lui Alveron era puternic.

— Ai avut dreptate să vorbești așa aproape și moale, a zis el. Calci pe un teren periculos. Dar vorbește, te ascult.

— Alteță, cred că Threpe n-a menționat în scrisoarea lui că eu sunt și student la Universitate, nu numai muzicant.

Ochii maerului n-au arătat nicio licărire de recunoaștere.

— Care universitate? a întrebat el.

— Universitatea, Alteță, i-am zis. Sunt un membru al Arcanumului.

Alveron s-a încruntat.

— Ești mult prea tânăr pentru a face o astfel de cerere. Și de ce ar fi neglijat Threpe să menționeze asta?

— Nu erați în căutarea unui arcanist, Alteță. Și există un anumit stigmat atașat acestui gen de studiu atât de departe în est.

Am fost cât pe ce să spun adevărul: că vinții sunt superstițioși până la imbecilitate.

Maerul a clipit încet, expresia lui devenind dură.

— Foarte bine, a zis el. Fă niște magii, dacă ești ce spui.

— Sunt doar un arcanist în formare, Alteță. Dar dacă doriți să vedeți un pic de magie...

M-am uitat la cele trei lămpi care se aliniau pe pereți, mi-am lins degetele, concentrat, și am ciupit fitilul lumânării așezate pe noptiera lui.

Camera s-a întunecat și l-am auzit cum respiră speriat. Mi-am scos inelul de argint și după un moment acesta a

început să strălucească cu o lumină albastru-argintie.

Măinile mi s-au răcit, căci nu aveam nicio altă sursă de căldură în afara propriului meu corp.

— Merge, a spus Maerul.

Dacă era oarecum enervat, nu exista niciun indiciu în vocea lui.

Am traversat camera și am deschis ferestrele cu obloane. Lumina soarelui a inundat camera. Se insinuai miros de floare de selas și ciripit de păsări.

— Întotdeauna am considerat că o gură de aer curat e bună, orice probleme ar avea un organism, deși alții nu sunt de acord.

I-am zâmbit.

Nu mi-a întors zâmbetul.

— Da, da. Ești foarte deștept. Vino aici și stai jos.

Așa am făcut, trăgând un scaun lângă patul lui.

— Acum explică-te.

— I-am spus lui Caudicus că vreau să compilez o colecție de povestiri din casele nobile, am zis. O scuză la îndemână, care explică și de ce îmi petrec timpul cu domnia voastră.

Expresia maerului a rămas sumbră. Am văzut cum durerea îi tulbura ochii, ca un nor care trece prin fața soarelui.

— Dovada că ești un mincinos calificat greu te face să-mi câștigi încrederea.

Un nod rece a început să mi se formeze în stomac. Mă gândisem că maerul va accepta adevărul mai ușor de-atât.

— Chiar așa, Alteță. L-am mințit pe el și vă spun adevărul dumneavoastră. Din moment ce el a crezut că nu sunt nimic mai mult decât un nobil sărac și leneș, m-a lăsat să mă uit în timp ce făcea medicamentul.

Am ridicat flaconul de chihlimbar. Lumina soarelui a făcut curcubeie pe sticlă.

Alveron a rămas nemișcat. Ochii lui în mod normal limpezi s-au aburit de confuzie și durere.

— Îți cer dovezi și tu îmi spui o poveste. Caudicus a fost zeci de ani un slujitor credincios. Totuși, voi lua în considerare ce ai spus.

Tonul lui sugera că va fi o analiză scurtă, nemiloasă. A ridicat mâna să ia flaconul.

Am simțit o mică flacără de furie izbucnind în mine. Asta m-a ajutat să ușurez frica rece instalată în măruntaiele mele.

— Alteța Voastră vrea o dovadă?

— Îmi vreau medicamentul, mi-a tăiat-o el. Și vreau să dorm. Te rog să faci...

— Alteță, pot...

— Cum îndrăznești să mă întrerupi?

Alveron s-a luptat să stea în șezut în patul lui, cu voce furioasă.

— Mergi prea departe! Lasă-mă acum și poate iau încă în considerare să te păstrez în serviciul meu.

Tremura de furie, întinzând mâna în continuare pentru a ajunge la flacon.

S-a așternut un moment de tăcere. Am întins flaconul, dar înainte de a putea înțelege, am spus:

— Ați vomitat de curând. Ceva alb și lăptos.

Tensiunea a crescut brusc în cameră, dar maerul a rămas neclintit când a auzit ce-am spus.

— Vă simțiți limba groasă și mai grea. Gura vă e uscată și plină cu un gust ciudat, ascuțit. Ați avut poftă de dulciuri, de zahăr. Vă treziți în timpul nopții și descoperiți că nu vă puteți mișca, că nu puteți vorbi. Sunteți lovit de paralizie, cu colici și o panică nerezonabilă.

Pe măsură ce vorbeam, mâna maerului s-a tras încet departe de flacon. Expresia lui nu mai era lividă și furioasă. Ochii lui păreau nesiguri, aproape speriați, dar se limpeziseră

din nou, ca și cum teama trezise unele precauții adormite.

— Ți-a spus Caudicus, a zis maerul, dar nu părea deloc sigur.

— Ar discuta Caudicus cu un străin detaliile bolii Domniei Voastre? am întrebat sarcastic. Pe mine mă preocupă viața dumneavoastră, Alteță. Dacă trebuie să întrec buna-cuviință ca să vă salvez, așa voi face. Acordați-mi două minute să vorbesc și vă voi da dovada.

Alveron a făcut un semn lent.

— N-o să pretind că știu exact ce este.

Am făcut un gest către flacon.

— Dar în general vă otrăvește plumbul. Acesta dă rigiditate, durere în mușchi și în viscere. Vărsături și paralizie.

— N-am avut niciun fel de paralizie.

— Hmmm.

L-am privit cu un ochi critic.

— Mare noroc. Dar e mai mult decât simplu să se ajungă la așa ceva. Bănuiesc că asta conține o cantitate frumoasă de ophalum, care nu e chiar otrăvitor.

— Ce e de făcut atunci?

— E mai mult decât un medicament sau un drog.

— Ce e, atunci? mi-a tăiat-o el. Otravă sau medicament?

— Alteța Voastră a luat vreodată laudanum?

— Odată, când eram mai tânăr, să mă ajute să dorm cu durerea de la un picior rupt.

— Ophalumul e un medicament similar, dar de obicei este evitat, fiindcă dă dependență mare.

M-am oprit.

— I se mai spune și rășină de danar.

Maerul a pălit la asta și în acel moment ochii i s-au limpezit aproape de tot. Toată lumea știa despre mâncătorii de dulciuri.

— Bănuiesc că l-a adăugat fiindcă nu vă luați medicamentul cu regularitate, am zis. Ophalumul vă face să-l așteptați cu nerăbdare în timp ce vă diminuează durerea. Asta contribuie și la pofta de zahăr, la transpirații și orice vise ciudate ați avut. Ce altceva a mai pus aici?

Am meditat la asta.

— Probabil rădăcină de stitch sau mannum, ca să vă păzească de vărsături prea mari. Isteț. Oribil și isteț.

— Nu atât de isteț.

Maerul a făcut un rictus.

— N-a reușit să mă omoare.

Am ezitat, apoi am decis să-i spun adevărul.

— Ar fi fost simplu să vă omoare, Alteță. Ar fi putut să dizolve destul plumb în acest flacon cât să vă omoare.

L-am ținut în lumină.

— Să vă dea suficient cât să vă îmbolnăvească, fără să vă ucidă sau să vă facă să paralizați, e cu adevărat dificil.

— De ce? De ce m-ar otrăvi, dacă nu să mă omoare?

— Alteța Voastră ar avea mai mult noroc să rezolve ghicitoarea. Știți mai multe despre politicile implicate.

— De ce să mă otrăvească, la urma-urmelor?

Maerul părea cu adevărat nedumerit.

— L-am plătit cu generozitate. E membru de seamă al curții. Are libertatea de a-și urmări propriile proiecte și de a călători oricând dorește. A trăit aici zeci de ani. De ce acum?

A clătinat din cap.

— Îți spun că n-are sens.

— Pentru bani? i-am sugerat. Se spune că orice om are un preț.

Maer a continuat să dea din cap. Apoi, a ridicat brusc privirea.

— Nu. Mi-am amintit. Am căzut bolnav cu mult înainte ca acest Caudicus să înceapă să mă trateze.

S-a oprit să se gândească.

— Da, așa e. L-am solicitat pentru a vedea dacă el mi-ar putea trata boala. Simptomele pe care le-ai menționat n-au apărut decât după luni de când a început să mă trateze. Nu poate fi el.

— Plumbul lucrează încet în doze mici, Alteță. Dacă și-a pus de gând să vă otrăvească, nu cred că ar fi vrut să vomitați sânge la zece minute după ce ați băut medicamentul lui.

Brusc mi-am amintit cu cine vorbesc.

— Asta a fost urât spus, Alteță. Îmi cer scuze.

El a aprobat rigid din cap.

— Prea multe din ceea ce spui tu sunt prea aproape de ce mi s-a întâmplat pentru a ignora așa ceva. Cu toate astea, nu pot să cred că Caudicus ar face așa ceva.

— L-am putea pune la încercare, Alteță.

S-a uitat la mine.

— Cum așa?

— Dați ordin să vă fie aduse în apartament o jumătate de duzină de păsări. Sorbitori ar fi ideal.

— Sorbitori?

— Chestiile alea mici, strălucitoare, galben și roșu, am spus, ținând degetele depărtate la cinci centimetri. Sunt multe în grădinile dumneavoastră. Culeg nectar de la florile voastre selas.

— A! Noi le zicem fâțâitori.

— Vom amesteca medicamentul cu nectarul lor și vom vedea ce se întâmplă.

Expresia lui a devenit sumbră.

— Dacă plumbul lucrează încet, așa cum spui, ar dura luni întregi. Nu stau fără medicamentul meu luni de zile pentru fanteziile tale slab susținute.

I-am simțit în voce temperamentul arzând aproape de

suprafață.

— Cântăresc mult mai puțin decât dumneavoastră, Alteță, și metabolismul lor e mult mai rapid. Am putea să vedem rezultatele într-o zi sau două cel mult.

Speram.

A părut să se gândească la asta.

— Foarte bine, a zis el, ridicând un clopoțel de pe noptieră.

Am vorbit repede, înainte să sune.

— Pot s-o rog pe Alteța Voastră să inventeze un motiv pentru care ar avea nevoie de aceste păsări? Un pic de precauție ne-ar prinde bine.

— Îl cunosc pe Scăriță dintotdeauna, a zis maerul ferm, cu privirea mai limpede și mai ascuțită decât o văzusem vreodată. Am încredere în el cu terenurile mele, cu zăvorul meu și cu viața mea. Nu vreau să te aud niciodată insinuând că e altceva decât omul perfect de încredere.

În vocea lui era o credință de nezdruncat.

Mi-am plecat ochii.

— Da, Alteță.

A sunat clopoțelul și nici după două secunde corpulentul valet a deschis ușa.

— Da, domnule?

— Scăriță, mi-e dor să fiu în stare să merg în grădini. Poți să-mi găsești o jumătate de duzină de fâțăitori?

— Fâțăitori, domnule?

— Da, a zis maerul ca și cum ar fi comandat masa de prânz. Sunt chestii frumoase. Cred că sunetul lor mă va ajuta să dorm.

— Să văd ce pot face, domnule.

Înainte de a închide ușa, Scăriță m-a privit amenințător.

După ce s-a închis ușa, m-am uitat la maer.

— Pot s-o întreb pe Alteța Voastră de ce?

— Ca să-l scutesc să mintă. N-are talent pentru asta. Și e înțelept ce-ai spus. Precauția e întotdeauna instrumentul înțelepciunii.

Am văzut cum un strat subțire de sudoare îi acoperă fața.

— Dacă nu mă înșel, Alteță, veți avea o seară grea.

— Toate nopțile mele sunt grele în ultima vreme, a zis el cu amărăciune. Ce-o va face pe asta mai rea decât pe cea anterioară?

— Ophalumul, Alteță. Corpul dumneavoastră tânjește după el. Următoarele două zile ar trebui să fie cele mai rele de până acum, dar până atunci veți simți un considerabil... disconfort.

— Vorbește clar.

— Veți simți dureri de maxilar și de cap, transpirații, greață, crampe și spasme, în special la nivelul picioarelor și al spatelui. Ați putea pierde controlul asupra intestinelor și vor fi perioade alternante de sete intensă și vărsături.

M-am uitat în jos, la mâini.

— Îmi pare rău, Alteță.

Expresia lui Alveron era destul de chinuită la sfârșitul descrierii mele, dar el a dat din cap cu grație.

— Prefer să știu.

— Există câte ceva care va face totul puțin mai tolerabil, Alteță.

S-a luminat un pic.

— Cum ar fi?

— Laudanumul, de pildă. Doar un pic, pentru a vă ușura pofta corpului. Și alte câteva lucruri. Numele lor sunt lipsite de importanță. Vi le pot amesteca într-un ceai. O altă problemă e că încă mai aveți o cantitate frumoasă de plumb în organism, care n-o să dispară de la sine.

Asta a părut să-l alarmeze mai mult decât orice altceva îi spuseseam până atunci.

— Nu dispăre pur și simplu?

Am scuturat din cap.

— Metalele sunt otrăvuri perfide. Se prind de corpul dumneavoastră. Numai printr-un efort deosebit putem îndepărta plumbul.

Maerul s-a uitat urât.

— Ei, drăcia dracului! Urăsc lipitorile.

— E o figură de stil, Alteță. Numai imbecilii și mâncătorii de broaște râioase mai utilizează lipitori în ziua de azi. Plumbul trebuie scos.

M-am gândit dacă să-i spun adevărul, și anume că cel mai probabil nu va scăpa de tot de el, dar am decis să păstreze pentru mine o parte de informație.

— Poți să faci asta?

M-am gândit îndelung.

— Eu sunt, probabil, cea mai bună opțiune, Alteță. Suntem departe de Universitate. Pariez că niciunul din zece medici de aici n-are o pregătire cumsecade și nu știu care dintre ei ar putea să-l cunoască pe Caudicus.

M-am gândit pentru o clipă, apoi am clătinat din cap.

— Știu cincizeci de oameni mai potriviți pentru treaba asta, dar toți sunt la o mie de mile depărtare.

— Îți apreciez sinceritatea.

— Cele mai multe din ce am nevoie le găsesc în Severenul de Jos. Cu toate astea... am tăcut, sperând că maerul va înțelege și mă va scuti de jena de a cere bani.

S-a uitat la mine cu indiferență.

— Cu toate astea?

— Voi avea nevoie de bani, Alteță. Lucrurile de care aveți trebuință nu sunt ușor de găsit.

— O, desigur.

A scos o pungă și mi-a dat-o. Am fost un pic surprins să descopăr că maerul avea cel puțin o pungă plină la

îndemână, lângă pat. Pe neașteptate, mi-am amintit tirada mea în fața unui croitor din Bobcatran, cu ani în urmă. Ce i-am zis? Un gentleman nu stă niciodată departe de punga lui? M-am luptat cu pornirea nepotrivită de a râde.

Scăriță a revenit la scurt timp după aceea. Printr-o surprinzătoare ingeniozitate, prinsese o duzină de sorbitori într-o colivie pe roți, de mărimea unui dulap.

— Pe cuvântul meu, Scăriță, a exclamat maerul când valetul lui a intrat cu colivia de plasă fină pe ușă. Te-ai întrecut pe tine.

— Unde s-ar potrivi cel mai bine, domnule?

— Las-o acolo deocamdată. Mi-o așază Kvothe.

Scăriță a arătat ușor rănit.

— Nu e nicio problemă.

— Știi că o faci bucuros, Scăriță. Dar speram ca tu să-mi aduci în schimb o cană proaspătă cu infuzie de mere. Cred că mi-ar face bine la stomac.

— Desigur.

S-a grăbit să iasă din nou, închizând ușa după el.

De îndată ce ușa s-a închis, m-am dus la cușcă. Păsărelele ca niște giuvaere țâșneau din creangă-n creangă în viteză.

— Drăguțe chestii, l-am auzit murmurând pe maer. Am fost fascinat de ele de când eram copil. Îmi amintesc că mă gândeam ce minunat trebuie să fie să nu mănânci toată ziua nimic altceva în afară de zahăr.

Erau trei canale de alimentare în afara cuștii, tuburi de sticlă umplute cu apă îndulcită. Două dintre ele aveau burlane în formă de floricele de selas, în timp ce a treia era un iris stilizat. Animale de companie perfecte pentru nobile. Cine altcineva și-ar fi putut permite să-și hrănească în fiecare zi animalele de companie cu zahăr?

Am deșurubat vârfurile alimentatoarelor și am turnat în

fiecare câte o treime din medicamentul maerului. Am ridicat flaconul golit spre Alveron.

— Ce faceți în mod normal cu ăsta?

L-a pus pe masa de lângă patul lui.

Am supravegheat cușca până când am văzut una dintre păsări zburând la un alimentator și bând.

— Dacă îi spuneți lui Scăriță că vreți să le hrăniți singur, se va mai amesteca în hrănirea lor?

— Nu. Face întotdeauna exact cum îi spun.

— Bine. Să le scurgeți alimentatoarele înainte de a le umple din nou. Astfel, vor primi mai bine doza și vom vedea rezultate mai rapid. Unde vreți să pun colivia?

S-a uitat în jurul camerei, cu ochii mișcându-se circular.

— Lângă dulapul cu sertare din camera de zi, a zis el în cele din urmă. Ar trebui să pot s-o văd de aici.

Am dus cu atenție colivia în camera de alături. Când m-am întors, l-am găsit pe Scăriță turnându-i maerului un pahar cu infuzie de mere.

I-am făcut o plecăciune lui Alveron.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Alteță.

El a făcut un gest de concediere.

— Scăriță, Kvothe se va întoarce mai târziu în această după-amiază. Lasă-l să intre chiar dacă se întâmplă să dorm.

Scăriță a dat din cap țeapăn și mi-a aruncat o altă privire dezaprobatore.

— S-ar putea să-mi aducă și câteva lucruri. Te rog să nu spui nimănui.

— Dacă aveți nevoie de ceva...

Alveron a zâmbit obosit.

— Știu că mi-ai da, Scăriță. Dar pur și simplu îi găsesc băiatului o utilitate. Pe tine vreau să te am mai degrabă la îndemână.

Alveron i-a mângâiat brațul valetului său și Scăriță a

părut să se potolească. Am ieșit.

Călătoria mea în Severenul de Jos mi-a luat mai multe ore decât trebuia. Deși am fost iritat din cauza întârzierii, a fost necesar s-o fac. Cum mă plimbam pe străzi, am observat că oamenii îmi aruncau priviri curioase.

N-am fost surprins. Din ce văzusem la curtea maerului cea plină de bârfitori, mă așteptam să am pe urme vreo doi servitori care să observe ce comisioane fac în Severenul de Jos. Cum am spus, în acel moment curtea maerului era destul de curioasă în ceea ce mă privea, și n-aveți idee cât de rău se plictisea nobilimea, încât mergea până acolo că își băga nasul în afacerile altora.

În timp ce zvonurile în sine nu prezentau niciun interes pentru mine, efectele lor puteau fi catastrofale. Ce-ar fi făcut Caudicus dacă ar fi auzit că m-am dus la cumpărături prin farmacie după ce l-am vizitat pe maer? Oricine dorește să-l otrăvească pe maer nu va ezita să mă stingă ca pe o lumânare.

Deci, pentru a evita suspiciunile, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la Severen a fost să iau cina. Tocană bună, caldă și pâine tare. Mi se scârbise de alimentele elegante care se răceau până ajungeau în apartamentul meu.

După aceea mi-am cumpărat două sticle în genul celor utilizate pentru coniac.

Apoi am petrecut o jumătate de oră de relaxare, urmărind o mică trupă itinerantă care juca la un colț de stradă finalul de la *Duhul și Fata-gâscă*. Nu erau edema ruh, dar făceau treabă bună. Punga maerului a fost generoasă cu ei când au trecut cu pălăria.

În cele din urmă am găsit o farmacie bine aprovizionată. Am cumpărat mai multe lucruri, într-o manieră nervoasă, întâmplătoare. După ce am luat tot ce aveam nevoie și câteva

lucruri de care nu aveam nevoie, l-am interogată stingherită pe proprietar în legătură cu ce ar trebui să ia un bărbat ca să nu... aibă anumite probleme... în dormitor.

Chimistul a dat din cap serios și a recomandat câteva lucruri cu o față perfect nemișcată. Am cumpărat câte un pic din fiecare, apoi am încercat să-l ameninț și să-l mituiesc să tacă. În momentul în care am plecat în cele din urmă, l-am lăsat insultat și foarte iritat. Dacă îl întreba cineva, ar fi spus rapid povestea unui domn nepolitic, interesat să-și trateze impotența. Nu prea era ceva pe care să fiu dornic să mi-o adaug la reputație, dar cel puțin nicio poveste despre faptul că am cumpărat laudanum, urzică-moartă, acid alb și alte medicamente la fel de suspecte n-avea să ajungă la Caudicus.

În cele din urmă, mi-am răscumpărat lăuta de la amanetar, cu o zi întreagă înainte de termen. Punga maerului era aproape goală, dar asta fusese ultima mea misiune. Soarele a apus în timp ce am pornit pe drumul înapoi de la poalele Perpendicularăi.

Nu existau decât câteva opțiuni pentru a face drumul între Severenul de Sus și Severenul de Jos. Cele mai folosite erau cele două scări înguste, care tăiau fața Perpendicularăi înapoi și înainte. Erau vechi, roase și înguste pe alocuri, dar erau gratis și, prin urmare, erau alegerea obișnuită pentru oamenii de rând care locuiau în Severenul de Jos.

Pentru cei care nu se împăcau cu gândul de a urca șaiszeci de metri de scară îngustă, existau și alte opțiuni. Ascensoarele de marfă erau conduse de doi foști studenți de la Universitate. Nu arcaniști compleți, dar oameni isteți, care cunoșteau destulă simpatetică și inginerie pentru a gestiona sarcina mai lumească de tracțiune a căruțelor și cailor în sus și-n jos pe Perpendiculară, pe o platformă mare de lemn.

Pentru pasageri, un drum costa un bănuț urcarea și o jumătate de bănuț coborârea, deși trebuia să aștepti

ocazional ca vreun negustor să-și termine de încărcat sau descărcat mărfurile, înainte ca ascensorul să pornească.

Nobilimea nu folosea platforma. Suspiciunea vinticilor față de tot ce era mișcat prin magie i-a determinat să facă ascensoarele cu cai. Acestea erau puse în mișcare de douăzeci de cai înhămați la o serie complexă de scripeți. Asta însemna că ascensoarele cu cai erau un pic mai rapide și costau un întreg argint. În plus, aproape în fiecare lună câte un nobil sărac beat cădea și murea, crescându-i popularitatea, arătând cât de cunoscătoare era clientela sa.

Cum banii din pungă mea nu erau ai mei proprii, am decis să folosesc ascensoarele cu cai.

M-am alăturat celor patru domni și unei doamne care erau deja la rând, așteptând ascensorul să coboare, apoi mi-am plătit moneda subțire de argint și am urcat la bord.

Nu era mai mult decât o cutie deschisă în față și-n spate, cu o șină pe margine. Cabluri groase de cânepă erau legate la colțuri, dându-i o oarecare stabilitate, dar orice mișcare extremă făcea ascensorul să se legea cât se poate de deranjant. Un băiat îmbrăcat elegant mergea în sus și-n jos cu fiecare transport de pasageri, deschizând poarta și semnalizându-le conducătorilor de cai din partea de sus când să înceapă să tragă.

Exista obiceiul ca nobilimea să stea cu spatele la Severen când era în ascensoare. Holbatul prostesc era pentru cei din popor. Fără să-mi pese ce gândesc nobilii despre mine, eu am stat cu fața. Stomacul meu a reacționat ciudat când ne-am ridicat de la sol.

Am privit Severenul care se întindea mai jos. Era un oraș vechi și mândru. Zidul înalt de piatră care îl înconjură vorbea de vremurile tulburi de mult trecute. Spunea multe și despre maer, căci chiar și în aceste vremuri pașnice, fortificațiile erau păstrate într-o stare excelentă. Toate cele trei porți erau

păzite și erau închise în fiecare noapte, la apusul soarelui.

Pe măsură ce ascensorul se ridica, am putut vedea diferitele secțiuni ale Severenului la fel de clar ca și cum m-aș fi uitat pe o hartă. Era un cartier bogat, parcat cu grădini și parcuri, cu toate clădirile din cărămidă și piatră veche. Era un cartier sărac, cu străzi înguste și întortocheate, unde toate acoperișurile erau din șindrila de lemn cu smoală. La poalele falezei o cicatrice neagră marca locul pe unde un incendiu tăia orașul la un moment dat, lăsând în urmă puțin mai mult decât scheletele carbonizate ale clădirilor.

Călătoria s-a sfârșit prea repede. I-am lăsat pe ceilalți să debarce și m-am aplecat pe balustradă, privind peste orașul de mult mai jos.

— Domnule? a zis prompt, obosit, băiatul care însoțea ascensorul. Toată lumea jos.

M-am întors, am coborât din ascensor și am văzut-o pe Denna în capul cozii.

Înainte de a avea timp să fac și altceva decât să mă holbez a mirare, ea s-a întors și mi-a întâlnit ochii. Fața i s-a aprins. M-a strigat, a fugit către mine și s-a cuibărit în brațele mele înainte să știu ce se întâmplă. Mi-am încolăcit brațele în jurul ei și mi-am odihnit obrazul lângă urechea ei. Ne-am apropiat cu ușurință, ca și cum am fi fost dansatori. Ca și cum am fi exersat asta de o mie de ori. Era caldă și moale.

— Ce faci aici? a întrebat.

Inima îi bătea tare și o simțeam palpitând pe pieptul meu.

Am rămas mut, în timp ce ea s-a tras înapoi. Abia atunci am observat o vânătaie veche, decolorată în galben, pe mare parte din obrazul ei. Chiar și așa, ea era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem în două luni și o mie de mile.

— Ce faci aici? am întrebat.

A râs cu râsul ei argintiu și s-a întins să-mi atingă brațul. Apoi a privit peste umărul meu și fața i-a căzut.

— Stai! a strigat ea la băiatul care închidea poarta ascensorului. Trebuie să-l prind pe ăsta, altfel întârzii, a zis ea, cu scuze îndurerate pe toată fața, în timp ce trecea pe lângă mine să urce în ascensor.

— Caută-mă!

Băiatul a închis poarta în spatele ei și inima mea a căzut ca ascensorul care a început să dispară din raza mea vizuală.

— Unde să te caut? am pășit mai aproape de marginea Perpendiculararei, uitându-mă la ea cum coboară.

Ea s-a uitat în sus, cu fața albă în întuneric, cu părul o umbră în noapte.

— A doua stradă la nord de Principală: Strada Tinichigiilor.

Umbra a înghițit-o și, brusc, am rămas singur. Am rămas pe loc, cu mirosul ei încă în aerul din jurul meu, cu căldura ei abia dispărându-mi din palme. Puteam să-i simt încă tremurul inimii, ca și cum o pasăre dintr-o colivie se zbătuse la pieptul meu.

CAPITOLUL 61

Urzică-moartă

După călătoria mea la Severen, am dus cutia cu lăuta în camera mea și m-am îndreptat cât am putut de repede spre apartamentul privat al lui Alveron. Scăriță n-a fost încântat să mă vadă, dar mi-a făcut semn să intru cu aceeași eficiență ca întotdeauna.

Alveron zăcea într-o amortire transpirată, cu cearșafurile înfășurate în jurul lui. Atunci am observat cât slăbise. Brațele și picioarele îi erau subțiri și tenul îi devenise din palid cenușiu. M-a privit când am intrat în cameră.

Scăriță i-a aranjat pătura maerului într-un mod mai simplu și l-a ajutat să se ridice în șezut, sprijinindu-l de perne. Maerul a îndurat cu stoicism acest ajutor, apoi a zis *Mulțumesc, Scăriță*, pe un ton concludiv. Valetul a plecat încet, aruncându-mi o privire clar nepoliticoasă.

M-am apropiat de patul maerului și am scos mai multe chestii din buzunarele mantiei mele.

— Am găsit tot ce aveam nevoie, Alteță. Deși nu tot ce-am sperat. Cum vă simțiți?

Mi-a aruncat o privire care vorbea de la sine.

— Ți-a luat al naibii de mult timp să te întorci. A venit Caudicus cât ai fost plecat.

Am simțit un val de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a întrebat cum mă simt și i-am spus adevărul. S-a uitat în ochii mei și în gât și m-a întrebat dacă am vomitat. I-am spus că da și că vreau mai multe medicamente și să fiu lăsat în pace. A plecat și a trimis câteva.

Am simțit că intru în panică.

— Le-ați băut?

— Dacă ai fi fost plecat și mai mult timp, le-aș fi băut, și la dracu' cu basmele tale.

A scos o altă sticlută de sub pernă.

— Nu văd ce rău ar mai putea face. Deja mă simt pe moarte.

A aruncat-o furios spre mine.

— Aș putea să îmbunătățesc situația, Alteță. Amintiți-vă, în seara asta va fi cel mai dificil. Măine va fi rău. După aceea, totul ar trebui să fie bine.

— Dacă mai trăiesc până atunci, a bombănit.

Era doar mormăitul unui om bolnav, dar s-a reflectat în gândurile mele atât de precis, încât un sloi de gheață mi-a alunecat pe spate. Până atunci nu considerasem că maerul ar putea muri chiar dacă intervineam eu. Dar când l-am privit în acel moment, fragil și cenușiu și tremurând, mi-am dat seama de adevăr: putea să nu apuce dimineața.

— În primul rând, e asta, Alteță. Am scos sticluta pentru tărie.

— Coniac? a zis cu o anticipare tăcută.

Am scuturat din cap și am deschis-o.

Și-a încrețit nasul de la miros și s-a lăsat la loc pe perne.

— Pe dinții lui Dumnezeu. De parcă faptul că mor nu era suficient de rău. Ulei din ficat de cod?

Am dat din cap serios.

— Luați două înghițituri mari, Alteță. Face parte din tratamentul dumneavoastră.

N-a făcut niciun gest să ia.

— N-am fost niciodată în stare să înghit astfel de prostii și în ultimul timp vomit chiar și de la ceai. Doar nu m-o pune dracu' s-o beau doar ca să mă simt din nou rău.

Am dat din cap și am înșurubat dopul.

— Vă voi da ceva pentru a opri asta.

Era o oală cu apă pe noptieră și am început să-i pregătesc o ceașcă de ceai.

S-a cocoșat puțin ca să vadă ce fac.

— Ce pui acolo?

— Ceva care să vă împiedice să mai fiți bolnav și ceva care să vă ajute să scoateți otrava din sistem. Un pic de laudanum pentru a vă ușura pofta. Și ceai. Alteța Voastră dorește zahăr?

— În mod normal, nu. Dar fără, cred că va avea un gust mizerabil.

Am adăugat o linguriță cu vârf, am amestecat și i-am dat ceașca.

— Tu primul, a zis Alveron.

Palid și sumbru, m-a privit cu ochi cenușii crânceni. A zâmbit cumplit.

Am ezitat, dar numai pentru un moment.

— În sănătatea dumneavoastră, Alteță, am zis și am luat o înghițitură zdravănă.

M-am strâmbat și am mai adăugat o linguriță cu zahăr.

— Alteța Voastră a avut dreptate. E mizerabil.

A luat ceașca cu ambele mâini și a început să bea câteva înghițituri rapide, hotărâte.

— Îngrozitor, a zis simplu. Dar mai bine decât nimic. Știi ce rău e să-ți fie sete, dar să nu poți bea de teamă că vomیți? N-aș dori asta nici unui câine.

— Stați un pic să-și facă efectul, l-am avertizat. În câteva minute ar trebui să vă liniștească stomacul.

M-am dus în cealaltă cameră și am pus noul flacon cu medicamente în mâncarea păsărilor. Am fost ușurat să văd că încă beau nectarul cu medicamente.

Eram îngrijorat că l-ar fi putu evita din cauza unei modificări de aromă sau a vreunui instinct de autoconservare.

Eram, de asemenea, îngrijorat de faptul că plumbul putea să nu fie otrăvitor pentru sorbitori. Eram îngrijorat că putea dura o vreme înainte de a vedea vreun efect negativ, îngrijorându-mă că nu vor trece multe zile și toanele maerului vor crește. Eram îngrijorat de boala lui. Eram îngrijorat de posibilitatea de a fi greșit cu privire la tot ceea ce bănuiam.

M-am întors la patul maerului și l-am găsit legănând ceașca goală în poală. Am amestecat o a doua ceașcă la fel ca prima și el a băut-o repede. Apoi am stat în tăcere cam cincisprezece minute.

— Cum vă simțiți, Alteță?

— Mai bine, a recunoscut morocănos.

Am detectat o ușoară tristețe în discursul său.

— Mult mai bine.

— Datorită laudanumului, probabil, am comentat. Dar stomacul ar trebui să vi se fi liniștit până acum.

Am luat sticluța cu ulei din ficat de cod.

— Două înghițituri zdravene, Alteță.

— Chiar e singura variantă? a întrebat cu scârbă.

— Dacă aș fi avut acces la farmaciile din apropierea Universității, aș fi găsit ceva mai gustos, dar în momentul de față e singura variantă.

— Mai adu-mi o ceașcă de ceai să-i spăl gustul de pe limbă.

A luat sticluța, a luat două înghițituri și mi-a dat-o înapoi, gura strâmbându-i-se oribil.

Am oftat din rărunchi.

— Dacă aveți de gând s-o sorbiți, vom sta aici toată noaptea. Două înghițituri zdravene, cum beau marinarii whisky ieftin.

S-a încruntat.

— Nu-mi vorbi de parcă aș fi copil.

— Atunci purtați-vă ca un bărbat, am zis aspru, făcându-l să împietrească în tăcere. Două înghițituri la fiecare patru ore. Sticluța ar trebuie să fie goală până mâine.

Ochii lui cenușii s-au îngustat periculos.

— Trebuie să-ți reamintesc cu cine vorbești.

— Vorbesc cu un om bolnav, care nu vrea să-și ia medicamentele, am zis de la egal la egal.

Furia mocnea în spatele ochilor lui amorțiți din cauza laudanumului.

— O jumătate de litru de ulei de pește nu e medicament, a rostit printre dinți. E o cerere răutăcioasă și nerezonabilă. Nu se poate.

L-am fixat cu privirea mea cea mai usturătoare și i-am luat sticluța din mână.

Fără să-mi mut privirea, am băut totul. Înghițitură după înghițitură de ulei a trecut prin gâtul meu cât am ținut ochii fixați în ochii maerului. I-am văzut expresia trecând de la furie la dezgust, apoi la uimire mută, îngreșoșată. Am golit sticluța, am băgat degetul în interiorul acesteia și l-am lins.

Am scos o a doua sticluță dintr-un buzunar al mantiei.

— Asta trebuia să fie doza de mâine, dar va trebui s-o folosiți în seara asta. Dacă vi se pare mai ușor, o înghițitură la fiecare două ore ar fi suficient.

I-am întins-o, încă privindu-l în ochi.

A luat-o mut, a băut două înghițituri zdravene și a închis sticluța cu o hotărâre sumbră. Mândria e întotdeauna o mai bună pârghie împotriva nobilimii decât rațiunea.

Am pescuit într-unul din buzunarele mantiei bordo și am scos inelul maerului.

— Am uitat până acum să vi-l returnez, Alteță.

I l-am întins.

A întins mâna să-l ia, apoi s-a oprit.

— Păstrează-l, a zis el. Mă gândesc că ai câștigat măcar

atât.

— Vă mulțumesc, Alteță, i-am spus, atent să nu-mi dau de gol sentimentele.

Nu-mi spusese să port inelul, dar faptul că-mi permitea să-l păstrez era un pas concret în relația noastră. Fără să conteze cum o să decurgă curtea făcută lui Lady Lackless, îi făcusem o impresie bună în acea zi.

I-am turnat mai mult ceai și am decis să termin instrucțiunile cât încă mai aveam parte de atenția lui.

— Ar trebui să beți în seara asta ce-a mai rămas în oală, Alteță. Dar țineți minte, e tot ce veți avea până mâine. Când o să trimiteți după mine, vă voi pregăti ceva mai mult. În seara asta ar trebuie să încercați să beți cât mai multe lichide. Lapte ar fi cel mai bine. Puneți niște miere în el și va merge mai ușor.

A fost de acord și părea să-l fure somnul. Știind ce noapte dificilă va avea, l-am lăsat să adoarmă. Mi-am adunat catrafusele înainte să ies.

Scăriță aștepta în apartamentul exterior. I-am spus că maerul a adormit și i-am zis să nu arunce ceaiul din oală, pentru că Alteța Sa dorea să-l bea când avea să se trezească.

Când am plecat, privirea pe care mi-a aruncat-o Scăriță n-a mai fost rece ca până atunci. Era încărcată de ură, practic veninoasă. Numai după ce a închis ușa după mine mi-am dat seama cum arăta situația în ochii lui. Presupunea că mă foloseam în avantajul meu de momentele de boală ale maerului.

Sunt foarte mulți oameni de acest fel în lume, medici care călătoresc și exploatează fără scrupule temerile bolnavilor disperați. Cel mai bun exemplu în acest sens e Urzică-moartă, vânzătorul de poțiuni din *Trei bănuți dorința*. De departe unul dintre cele mai disprețuite personaje din toată piesa de teatru, neexistând public care să nu se bucure când

Urzică-moartă e pus la stâlpul infamiei în actul al patrulea.

Cu asta în minte, a început să mă deprime gândul la cât de fragil și palid părea maerul. Trăind în Bobcatran, văzusem tineri sănătoși uciși de sevrăjul cu ophalum, iar maerul nu era nici tânăr, nici sănătos.

Dacă murea, a cui avea să fie vina? Desigur, nu a lui Caudicus, sfătuitorul de încredere.

Desigur, nu a lui Scăriță, preaiubitul valet...

A mea. Pe mine s-ar da vina. Starea lui se înrăutățise imediat după ce venisem eu. Nu mă îndoiam că Scăriță ar scoate rapid la iveală faptul că petrecusem timpul singur cu maerul în apartamentul său. Că-i fiersesem o oală cu ceai chiar înainte de a avea o noapte traumatizantă.

În cel mai bun caz, aş arăta ca un Urzică-moartă tânăr. În cel mai rău, ca un asasin.

La asta mă gândeam când străbăteam pe proprietatea maerului înapoi spre apartamentul meu, oprindu-mă doar ca să mă aplec pe una dintre ferestrele cu vedere la Severenul de Jos, să vomit uleiul din ficat de cod.

CAPITOLUL 62

Criză

A doua zi de dimineață m-am dus în Severenul de Jos înainte ca soarele să fie sus pe cer. Am mâncat un mic dejun cald, ouă și cartofi, în timp ce am așteptat să se deschidă o farmacie. Când am terminat, am mai cumpărat un litru de ulei de ficat de cod și câteva alte mărunțișuri la care nu mă gândisem cu o zi înainte.

Apoi am traversat toată lungimea Străzii Tinichigiilor, sperând să dau din întâmplare peste Denna, în ciuda faptului că era mult prea devreme ca ea să se fi trezit. Căruțele și șaretele fermierilor se băteau să-și facă loc pe străzile pietruite.

Cerșetori ambițioși se stabiliseră în cele mai aglomerate colțuri, în timp ce vânzătorii își atârnavu firmele și își deschideau larg obloanele.

Am numărat douăzeci și trei de hanuri și pensiuni pe Strada Tinichigiilor. După ce am descoperit unele pe care Denna le-ar fi găsit, probabil atrăgătoare, m-am întors la proprietatea maerului. De data asta am luat liftul de marfă, în parte pentru a deruta pe oricine m-ar fi urmărit, dar și pentru că punga pe care mi-o dăduse maerul era aproape goală.

Cum trebuia să păstrez aparențele, am rămas în apartamentul meu, așteptând ca maerul să trimită după mine. Am trimis bilet și inel la Bredon și în curând el stătea în fața mea, învingându-mă la tak și spunând povești.

— ... așa că maerul l-a agățat în spânzurătoare. Chiar lângă poarta de est. A stat spânzurat acolo o zi, urlând și blestemând. Spunând că e nevinovat. Spunând că nu e

corect și că voia proces.

Nu prea reușeam să-l cred.

— O spânzurătoare?

Bredon a dat din cap serios.

— O spânzurătoare adevărată, de fier. Cine știe unde a reușit s-o găsească la vremea respectivă. A fost ceva ca dintr-un joc.

Am căutat să spun ceva relativ neutru. Deși ar fi sunat grotesc, am știut și că era mai bine decât să-l critic deschis pe maer.

— Păi, actele de banditism sunt chestii cumplite, am spus.

Bredon a vrut să pună o piatră pe tablă, apoi s-a răzgândit.

— Destul de multă lume a crezut că totul a fost destul de... Și-a dres glasul. De prost gust. Dar nimeni n-a spus-o chiar cu voce tare, dacă înțelegi ce vreau să spun. A fost ceva hidos. Dar și-a atins ținta.

A ales în cele din urmă unde să plaseze piatra și un timp am jucat în liniște.

— E ciudat, am zis. Zilele trecute am dat peste cineva care nu știa ce poziție ocupă Caudicus în schema generală.

— Nu e deloc surprinzător, a făcut Bredon semn către tablă. Datul și primitul de inele seamănă mult cu takul. Pe de-o parte, regulile sunt simple. Execuția devine destul de complicată.

A lăsat jos o piatră, ochii negri făcând riduri de amuzament.

— De fapt, zilele trecute i-am explicat complexitatea obiceiului unui străin care nu era familiarizat cu așa ceva.

— Țsta e genul tău, am spus.

Bredon a dat un cap cu grație.

— Pare simplu la prima vedere, a zis el. Un baron e mai sus ca un baronet. Dar uneori banii noi valorează mai mult

decât sângele vechi. Uneori, controlul asupra unui râu e mai important decât câți soldați poți trimite pe câmpul de bătălie. Uneori, o persoană e, de fapt, mai mult decât o singură persoană, tehnic vorbind. Conte de Svanis e, printr-o ciudată moștenire, și viconte de Tevn. Un singur om, dar două entități politice diferite.

Am zâmbit.

— Mama mi-a spus odată că știa pe cineva care își datora fidelitate sie însuși, am spus. Își datora o parte din impozite în fiecare an și dacă ar fi fost vreodată amenințat, existau tratate prin care i se cerea să-și ofere sprijin militar prompt și loial.

Bredon a dat din cap.

— Se întâmplă mai des decât își pot da seama oamenii de rând, a spus el. Mai ales în familiile vechi. În Scăriță, de pildă, coexistă mai multe capacități distincte.

— În Scăriță? am întrebat. Dar el e doar un valet, nu?

— Păi, da, a zis Bredon lent. Dar nu prea e doar un valet. Familia lui e destul de veche, dar el n-are niciun titlu al lui. Tehnic vorbind, nu e mai sus decât un bucătar. Dar el deține terenuri substanțiale. Are bani. Și e valetul maerului. Se cunosc de când erau copii. Toată lumea știe că e urechea lui Alveron.

Ochii negri ai lui Bredon m-au privit.

— Cine ar îndrăzni să insulte un astfel de om cu un inel de fier? Du-te în camera lui și ai să vezi adevărul: n-are decât aur în bol.

...

Bredon s-a scuzat la scurt timp după joc, susținând că trebuie să ajungă la un angajament anterior. Din fericire, aveam acum lăuta cu care să-mi ocup timpul. Am verificat starea în care se întorsese la mine, i-am verificat ornamentele și am umblat la cheia de racordaj care se slăbea constant.

Fusesem destul departe unul de altul și era nevoie de timp ca să ne reacomodăm.

Orele treceau. M-am trezit cântând distrat *Urzică-moartă* de Lament și mi-am impus să mă opresc. Amiaza a venit și a trecut. Masa de prânz a fost livrată și îndepărtată. Am reacordat lăuta și am cântat câteva game. Fără să-mi dau seama, m-am trezit cântând *Părăsește orașul, spoitorule*. Abia atunci mi-am dat seama ce încercau mâinile mele să-mi spună. Dacă maerul era încă în viață, m-ar fi chemat până atunci.

Am lăsat lăuta să cadă ușor și am început să gândesc foarte repede. Trebuia să plec. Acum. Scăriță mă văzuse aducându-i medicamentul maerului. Aș fi putut fi chiar acuzat de manipulare, cu flaconul pe care l-am adus din apartamentul lui Caudicus.

Încet, frica a început să-mi înnoade măruntaiele când mi-am înțeles situația neajutorată. Nu știam proprietatea maerului suficient de bine pentru a încerca o evadare inteligentă. Pe drumul spre Severenul de Jos din acea dimineață ajunsesem să mă întorc și să mă opresc ca să întreb încotro s-o iau.

Bătaia în ușă a fost mai puternică decât de obicei, mult mai puternică decât cea a băiatului care venea în mod normal să-mi aducă invitația maerului. Gărzile. Am înghețat în loc. Ar fi fost mai bine să răspund la ușă și să spun adevărul? Sau să sar pe fereastră în grădină și să încerc cumva să fug?

Bătaia s-a auzit din nou, mai tare.

— Domnule? Domnule?

Vocea era înăbușită de ușă, dar nu era vocea uneia dintre gărzi. Am deschis ușa și am văzut un băiat tânăr care aducea o tavă cu inelul de fier al maerului și cu biletul.

Le-am luat. Biletul conținea un singur cuvânt scris cu o

mână tremurătoare: *Imediat.*

Scăriță arăta neobișnuit de agitat și m-a salutat cu o privire de gheață. Cu o zi înainte părea că mă voia mort și îngropat. De data asta privirea lui sugera că doar m-ar fi îngropat.

Dormitorul maerului era generos decorat cu flori de selas. Mirosul lor delicat era aproape suficient pentru a acoperi mirosuri care ar fi trebuit ascunse. Combinat cu aspectul lui Scăriță, am știut că previziunile mele în legătură cu neplăcerile nopții se apropiaseră de adevăr.

Alveron ședea în șezut în patul lui. Arăta cum mă așteptam, adică epuizat, dar nu mai era transpirat și chinuit de durere. De fapt, arăta aproape angelic. Se scălda într-un dreptunghi de lumină, soarele făcând ca pielea lui să capete o transluciditate fragilă și ca părul în dezordine să-i strălucească în jurul capului ca o coroană de argint.

De cum am pășit mai aproape de el, a deschis ochii, spulberând iluzia beatifică. Niciun înger n-a avut vreodată ochi atât de inteligenți ca ai lui Alveron.

— Pot să sper că Alteța Voastră se simte bine? l-am întrebat politicos.

— Acceptabil, a răspuns el.

Dar a fost doar un fel de a face conversație, fără să spună nimic.

— Cum vă simțiți? am întrebat pe un ton mult mai serios.

Mi-a aruncat o privire lungă, prin care îmi transmitea că nu e de acord să-l abordez așa de neprotocolar, apoi a spus.

— Bătrân. Mă simt bătrân și slăbit. A inspirat adânc. Cu toate astea, mă simt mai bine decât în ultimele câteva zile. O ușoară durere și sunt obosit. Dar mă simt... curat. Cred că am depășit criza.

Nu l-am întrebat despre ultima noapte.

— Vreți să mai pregătesc o oală cu ceai?

— Te rog.

Tonul lui era măsurat și politicos. În imposibilitatea de a-i ghici starea, m-am grăbit cu pregătirile și i-am dat cana.

S-a uitat la mine după ce a gustat.

— Are alt gust.

— Am pus mai puțin laudanum în el, i-am explicat. Prea mult ar fi dăunător pentru Alteța Voastră. Corpul ar deveni dependent de el la fel cum a râvnit ophalumul.

A dat din cap.

— O să vezi că păsările mele se simt bine, a zis el pe un ton prea neprotocolar.

M-am uitat prin ușă și am văzut sorbitorii zburând prin colivia lor aurită, mai plini de viață ca niciodată. Am simțit un fior la insinuarea din comentariul lui. Tot nu credea că Caudicus îl otrăvește.

Am fost prea uimit ca să răspund rapid, dar după vreo două respirații am reușit să spun:

— Sănătatea lor nu mă preocupă nici pe departe atât de mult ca a dumneavoastră. Vă simțiți mai bine, nu, Alteță?

— Așa e boala mea. Vine și pleacă.

Maerul a lăsat jos cana de ceai, încă plină pe trei sferturi.

— În cele din urmă dispare în întregime și Caudicus e liber să plece să hoinărească luni de-a rândul, adunând elemente pentru amuletele și poțiuniile sale. Că tot veni vorba, a zis el împreunându-și mâinile în poală. Vrei să-mi faci favoarea să-mi aduci medicamentul de la Caudicus?

— Desigur, Alteță.

Mi-am întins un zâmbet pe față, încercând să ignor disconfortul instalat în piept. Am curățat ce deranjasem cât făcusem ceaiul, punând ambalajele și mănunchiurile de plante înapoi în buzunarele mantiei mele bordo.

Maerul a dat din cap cu grație, apoi a închis ochii și a

părut să se cufunde din nou într-un somn liniștit, scăldat în soare.

•••

— Istoricul nostru novice, a zis Caudicus făcându-mi semn să intru și oferindu-mi un loc. Dacă mă scuzi o clipă, mă întorc imediat.

M-am scufundat într-un scaun căptușit și am observat apoi inelele etalate pe masa din apropiere. Caudicus mersese atât de departe, încât le făcuse un suport special.

Fiecare era așezat cu numele orientat spre exterior. Erau multe, de argint, de fier și de aur.

Inelul meu de aur și cel de fier, de la Alveron, erau așezate pe o tăviță de pe masă. Le-am recuperat, luând act de acest fel destul de grațios de a returna fără cuvinte un inel.

M-am uitat prin camera mare din turn cu o curiozitate mută. Ce motiv ar avea să-l otrăvească pe maer?

Acest loc ar fi fost visul oricărui arcanist care și-a restricționat accesul la Universitate.

Curios, m-am ridicat în picioare și am pornit printre rafturi. Caudicus avea o bibliotecă respectabilă, cu aproape o sută de cărți aglomerând spațiul. Am recunoscut multe dintre titluri. Unele erau referințe chimice. Unele erau alchimice. Altele se ocupau cu științele naturale, de fitologie, fiziologie, bestiologie. Cele mai multe păreau să fie de natură istorică.

Mi-a venit un gând. Poate reușeam să fac superstițiile vinticilor să lucreze în avantajul meu. Dacă Caudicus era un savant serios, chiar și pe jumătate superstițios ca nativ vint, ar fi putut să știe ceva despre Chandrieni. Cel mai bine dintre toate, de când jucam rolul ștersului nobil sărac, era că nu mai trebuia să-mi fac griji că-mi stric reputația.

Caudicus a venit de după colț și a părut oarecum surprins să mă vadă în picioare printre rafturi. Dar s-a mobilizat

repede și mi-a zâmbit politicos.

— Ai văzut ceva care te interesează?

M-am întors, scuturând din cap.

— Nu în mod deosebit, am zis. Știi ceva despre Chandrieni?

Caudicus s-a uitat la mine fără expresie pentru un moment, apoi a izbucnit în râs.

— Știu că n-or să vină noaptea în camera ta, să te fure din pat, a spus el, mișcând din degete spre mine, în felul în care șicanezi un copil.

— Nu studiezi mitologia, atunci? l-am întrebat, luptându-mă să scap de valul de dezamăgire stârnit de reacția lui.

Am încercat să mă consolez cu faptul că asta îmi consolidase ferm în mintea lui imaginea de nobil sărac idiot.

Caudicus a pufnit.

— Asta nu prea e mitologie, a precizat el. Unii abia dacă l-ar numi folclor. Sunt baliverne superstițioase, iar eu nu-mi pierd timpul cu ele. Niciun savant serios n-o face.

A început să se învârtă prin cameră, punând din nou dopurile la sticle și îndesându-le în dulapuri, îndreptând stive de ziare și repunând cărți în rafturile lor.

— Apropo de cercetarea serioasă, dacă îmi amintesc bine, erai curios în legătură cu familia Lackless, nu?

M-am uitat la el pur și simplu pentru un moment. Cu tot ce se întâmplase de atunci, uitasem cu totul pretextul genealogiei anecdotice, inventat cu o zi în urmă.

— Dacă nu e niciun deranj, am zis repede. Așa cum am spus, nu știu, practic, nimic despre asta.

Caudicus a dat din cap serios.

— În acest caz, ai putea fi mai umil când le spui numele.

A pus o lampă cu alcool sub un alambic fierbinte de sticlă, în mijlocul unei game impresionante de tuburi de cupru. Orice ar fi distilat, am ghicit că nu era rachiu de piersici.

— Vezi tu, numele îți poate spune foarte multe despre ceva.

Am zâmbit la asta, apoi m-am luptat să-mi înăbuș expresia *Nu mai spune!*

S-a întors cu fața la mine chiar când îmi puneam lacăt la gură.

— O, da, a zis el. Vezi tu, numele se bazează uneori pe alte nume, mai vechi. Cu cât numele e mai vechi, cu atât mai aproape se află la adevăr. Lackless e un nume de familie relativ nou, nu mult mai vechi de șase sute de ani.

Măcar de data asta n-a mai trebuit să mă prefac uimit.

— Șase sute de ani înseamnă nou?

— Lackless e o familie veche.

S-a oprit din plimbare și s-a așezat într-un fotoliu ros.

— Mult mai veche decât casa de Alveron. Cu o mie de ani în urmă, familia Lackless s-a bucurat de o putere cel puțin la fel de mare ca a lui Alveron. Bucăți din ceea ce sunt acum Vintas, Modeg și o mare parte din micile regate, toate au fost la un moment dat terenurile familiei Lackless.

— Cum s-a numit înainte de asta? am întrebat.

A tras în jos o carte groasă și a răsfoit-o nerăbdător.

— Uite aici. Familia s-a numit Loeclos, sau Loklos, sau Loeloes. Toate se traduc la fel, Lockless. Felul cum era scris era mai puțin important în acele vremuri.

— Ce vremuri au fost acelea? am întrebat.

A consultat din nou cartea.

— Cu circa nouă sute de ani în urmă, dar am văzut alte istorii care menționează familia Loeclos cu o mie de ani înainte de căderea Aturului.

Am șovăit la gândul că o familie e mai veche decât imperiile.

— Deci, familia Lockless a devenit familia Lackless? Ce motiv ar avea o familie să-și schimbe numele?

— Există istorici care și-ar tăia mâinile ca să poată răspunde la asta, a zis Caudicus. E general acceptat că există un fel de declin în care familia se scindează. Fiecare ramură ia un nume separat. În Atur au devenit familia Lack-key. Au fost numeroase, dar au trecut prin vremuri grele. De aici vine cuvântul „lacheu”, știi. Toți cei din nobilimea pauperă au fost forțați să devină umili și servili ca să aibă ce mânca. În sud, au devenit Lacliths, care au mers în spirală spre obscuritate. La fel și Kaepcaen, în Modeg. Cea mai mare parte a familiei a fost aici, în Vintas, doar că Vintasul nu mai există.

A închis cartea și mi-a întins-o.

— Ți-o împrumut dacă vrei.

— Mulțumesc. Am luat cartea. Ești prea amabil.

S-a auzit sunetul îndepărtat al ceasului dintr-un turn.

— Am trăgănat-o prea mult, a zis. Am tot vorbit și nu ți-am dat nimic util.

— Doar istoria face o mare diferență, am spus cu recunoștință.

— Ești sigur că nu te interesează să-ți spun și câteva povești din alte familii? a întrebat, ducându-se la o masă de lucru. Nu cu mult timp în urmă am iernat cu familia Makar. Baronul e văduv, știi. Destul de bogat și oarecum excentric.

A ridicat ambele sprâncene la mine, în ochii larg deschiși citindu-i-se scandalul.

— Sunt sigur că mi-aș aminti câteva aspecte interesante, dacă îmi asiguri anonimatul.

Am fost tentat să-mi ies din rol pentru asta, în schimb am scuturat din cap.

— Poate că după ce termin de lucrat la secțiunea Lackless, am spus cu toată importanța de sine a cuiva dedicat unui proiect cu adevărat inutil. Cercetarea mea e destul de delicată. Nu vreau să mi se încurce în cap.

Caudicus s-a încruntat un pic, apoi a ridicat din umeri, suflecându-și mânecile și începând să-i prepare medicamentul maerului.

L-am privit cum parcurge din nou pașii preparării. Nu era alchimie. Știam asta după ce-l văzusem pe Simmon la treabă. Abia dacă era chimie. Amestecarea unui astfel de medicament era mai aproape de a urma o rețetă decât orice. Dar care erau ingredientele?

L-am privit parcurgând procesul pas cu pas. Frunzele uscate erau probabil acid alb. Lichidul din borcanul cu capac era, fără îndoială, muratum sau aqua forte, un fel de acid, în orice caz. Atunci când făcea bulbuci și scotea abur în bolul de plumb, dizolva o cantitate mică de plumb, poate doar o jumătate de gram. Pulberea de culoare albă era probabil ophalumul. A adăugat un vârf de cuțit din ingredientul final. N-am putut nici să ghicesc ce era. Semăna cu sarea, dar la urma urmelor, aproape totul seamănă cu sarea.

În timp ce se mișca, Caudicus trâncănea bârfe de la curte. Fiul cel mare al lui DeFerre își rupsese piciorul sărind de la fereastra unui bordel. Cel mai recent iubit al lui Lady Hesua era yllish și nu vorbea nicio iotă de aturană.

Se auzise un zvon că sunt tâlhari pe drumul regelui spre nord, dar mereu există zvonuri despre bandiți, astfel că nu era nimic nou.

Nu mă interesa niciun pic bârfa, dar știu să mimez interesul când trebuie. Asta în timp ce urmăream mișcările lui Caudicus căutând un indiciu. Vreo șoaptă de nervozitate, mărgelile de sudoare, un moment de ezitare. Dar nu era nimic. Nici cel mai mic indiciu că pregătește o otravă pentru maer. Era perfect relaxat, fără nicio grijă.

Să-l fi otrăvit accidental pe maer? Imposibil. Orice arcanist adevărat știe suficientă chimie pentru a...

Apoi mi-am dat seama. Poate Caudicus nu era deloc

arcanist. Poate că era pur și simplu un om într-o robă neagră, care nu știa diferența dintre un aligator și un crocodil. Poate că era doar un impostor isteț, care s-a întâmplat să-l otrăvească pe maer din simplă ignoranță.

Poate că în distileria lui chiar era rachiu de piersici.

A pus dop de plută flaconului cu lichid galben și mi l-a dat.

— Uite, a zis. Asigură-te că-l ia imediat. Cel mai bine e să-l ia cât încă e cald.

Temperatura unui medicament nu face niciun pic diferență. Orice medic știa asta.

Am luat flaconul și am arătat către pieptul lui ca și cum observasem ceva.

— Ia te uită, asta e o amuletă?

A părut confuz la început, apoi și-a scos șiretul de piele de sub haine.

— Cam așa, a zis el cu un zâmbet tolerant.

La o privire superficială, bucata de plumb pe care o purta în jurul gâtului arăta foarte mult ca o monedă de-a Arcanumului.

— Te protejează de spirite? am întrebat cu voce șoptită.

— O, da, a zis el guraliv. De toate tipurile.

Am înghițit nervos.

— Pot s-o ating?

A ridicat din umeri și s-a aplecat înainte, arătându-mi-l.

Am apucat-o timid cu degetul mare și cel arătător, apoi m-am dat un pas înapoi.

— M-a mușcat! am zis, fixându-mi vocea undeva între indignare și teamă, în timp ce mă strângeam de mână.

L-am văzut luptându-se cu un zâmbet.

— A, da. Mi se pare că trebuie s-o hrănesc.

A ascuns-o înapoi sub haine.

— Du-te acum.

A făcut o mișcare de ușuire spre ușă.

•••

M-am întors în apartamentul maerului, încercând să-mi readuc prin masaj simțurile în degetele amorțite. Era o monedă Arcanum autentică. Era un arcanist adevărat. Știa exact ce face.

M-am întors în apartamentul maerului și m-am angajat la cinci minute de flecăreală dureros de oficială în timp ce umpleam alimentatoarele zburătoarelor cu medicamentul cald încă.

Păsările erau enervant de energice, fredonând și ciripind dulce.

În timp ce vorbeam, maerul a sorbit o ceașcă de ceai, cu ochii după mine, în liniște, din pat. Când am terminat treaba cu păsările, mi-am luat rămas-bun și am plecat cât de repede permitea bunul-simț.

Deși conversația noastră nu atinsese nimic mai serios decât vremea, am putut citi mesajul de bază mai clar decât dacă mi-ar fi fost scris. Deținea controlul. Își păstra opțiunile deschise. N-avea încredere în mine.

CAPITOLUL 63

Colivia aurită

După scurta savurare a libertății, eram din nou prins în apartamentul meu.

Deși speram că maerul trecuse peste ce era mai rău din recuperarea lui, tot trebuia să fiu prin preajmă dacă starea lui se agrava și trimeea după mine. Nu puteam justifica nici măcar o scurtă călătorie în Severenul de Jos, indiferent cât de disperat eram să mă întorc pe Strada Tinichigiilor, cu speranța de a mă întâlni cu Denna.

Așa că l-am chemat pe Bredon și am petrecut o după-amiază plăcută jucând tak. Am jucat joc după joc și l-am pierdut pe fiecare în moduri noi și incitante. De data asta, când ne-am despărțit, a lăsat masa de joc la mine, susținând că slujitorii lui se săturaseră s-o tot care înainte și-napoi între apartamentele noastre.

În plus față de takul cu Bredon și muzica mea, mai aveam o distracție, chiar dacă era una iritantă. Caudicus era cât se poate de bârfitor și s-a răspândit vorba despre povestea mea cu genealogiile. Deci acum, pe lângă curtenii care încercau să tragă informații despre mine, eram invadat de un flux constant de oameni dornici să divulge treburile murdare ale celorlalți.

I-am descurajat pe cei pe care am putut și i-am încurajat în special pe cei turbați să-și scrie poveștile și să mi le trimită. Surprinzător de mulți oameni și-au făcut timp pentru asta și o grămadă de povești calomnioase au început să se strângă pe un birou dintr-una din camerele mele nefolosite.

În ziua următoare, când m-a chemat, l-am găsit pe Alveron așezat pe un scaun lângă pat, citind un exemplar din *Cererea regilor*, de Fyoren, în original, în vintica veche. Avea o culoare remarcabil de bună și n-am văzut niciun tremurat în mâinile sale când dădea pagina. N-a ridicat privirea când am intrat în cameră.

În tăcere, am pregătit o oală nouă de ceai cu apa fierbinte care mă aștepta pe noptiera maerului. Am turnat o ceașcă și am pus-o pe masă, lângă cotul lui.

Am verificat cușca aurită din camera de zi. Păsările se repezeau înainte și-napoi la alimentatoare, jucând amețitoare jocuri aeriene care le făceau greu de numărat. Totuși, eram destul de sigur că erau douăsprezece. Nu păreau să se simtă mai rău, în ciuda celor trei zile de dietă otrăvitoare. Am rezistat tentației de a bate ușor în colivie.

În cele din urmă, am înlocuit sticluța maerului cu ulei din ficat de cod și am constatat că era încă pe trei sferturi plină. Încă un semn al credibilității mele în scădere.

Fără să scot niciun cuvânt, mi-am adunat lucrurile și m-am pregătit să plec, dar înainte de a ajunge la ușă, maerul și-a ridicat ochii din carte.

— Kvothe?

— Da, Alteță?

— Se pare că nu-mi e atât de sete cum credeam. Vrei să bei tu asta în locul meu?

A făcut un gest către ceașca de ceai neatinsă de pe masă.

— În sănătatea dumneavoastră, Alteță, am spus și am băut o înghițitură.

M-am strâmbat și am pus o linguriță de zahăr, am amestecat și am băut restul, în timp ce maerul se uita la mine.

Ochii lui erau calmi, inteligenți și prea cunoscători pentru a fi buni în întregime.

Caudicus m-a condus înăuntru și mi-a zis să mă așez pe același scaun ca înainte.

— Scuză-mă o clipă, a zis. Trebuie să asist la un experiment, altfel mă tem că va fi compromis.

S-a grăbit să urce câteva trepte către o altă parte a turnului.

Cum n-aveam nimic altceva să-mi ocup atenția, am privit din nou vitrina cu inele, realizând că cineva ar putea face o presupunere corectă despre poziția sa la Curte folosind inelele ca reper.

Caudicus s-a întors chiar când mă gândeam alene să-i fur unul dintre inelele de aur.

— Nu eram sigur dacă voiai inelele înapoi, a zis Caudicus, gesticulând.

M-am uitat pe masă și le-am văzut așezate pe o tavă. Mi s-a părut ciudat că nu le observasem până atunci. Le-am luat și le-am băgat într-unul din buzunarele interioare ale mantiei.

— Mulțumesc frumos, am zis.

— Și îi vei duce din nou medicamentul maerului astăzi? a întrebat el.

Am dat din cap, umflându-mă-n pene.

Când am dat din cap, mișcarea m-a amețit. Abia atunci mi-am dat seama care era problema: băusem o ceașcă întreagă din ceaiul maerului. Nu era mult laudanum în ea. Sau mai degrabă nu era mult laudanum dacă aveai dureri și erai ușor slăbit de la o dependență în creștere de ophalum.

Dar era destul de mult laudanum pentru cineva ca mine. I-am putut simți efectele cuprinzându-mă încet, o oboseală caldă trecându-mi prin oase. Totul părea să se miște un pic mai încet ca de obicei.

— Maerul părea dornic să-și ia medicamentul azi, am zis,

având grijă sporită să vorbesc clar. Mă tem că n-am prea mult timp să stau de vorbă.

Nu eram în stare să joc pentru prea mult timp rolul nobilului idiot.

Caudicus a dat din cap serios și s-a retras la biroul lui. L-am urmat ca întotdeauna, afișând cea mai bună expresie de curiozitate.

L-am privit cu coada ochiului pe Caudicus cum amesteca medicamentul. Dar inteligența mea era amețită de la laudanum și ce mai rămăsese se concentra la alte chestiuni. Maerul abia îmi mai vorbea. Scăriță n-a avut încredere în mine încă de la început și păsările erau mai sănătoase ca niciodată. Cel mai rău dintre toate, eram prins în apartamentul meu în timp ce Denna mă aștepta pe Strada Tinichigiilor, fără îndoială întrebându-se de ce nu m-am dus s-o vizitez.

Am ridicat privirea, conștient de faptul că Caudicus mi-a pus o întrebare.

— Poftim?

— Îmi dai, te rog, acidul? a repetat Caudicus când a terminat de măsurat o parte din frunze în mojarul și pistilul lui.

Am luat decantorul de sticlă și m-am întins să i-l dau, înainte de a-mi aminti că eram doar un nobil ignorant. Nu puteam face diferența între sare și sulf. Nici măcar nu știam ce era un acid.

N-am roșit și nu m-am poticnit. N-am transpirat și nu m-am bâlbâit. Sunt edema ruh prin naștere, și chiar drogat și amețit, sunt actor până-n măduva oaselor.

L-am privit în ochi și l-am întrebat:

— Asta, nu? Sticla transparentă urmează.

Caudicus m-a privit lung, speculativ.

I-am oferit un zâmbet strălucitor.

— Am ochi buni pentru detalii, am spus mândru. Te-am urmărit trecând prin astea de două ori până acum. Pun pariu că aş putea amesteca medicamentul maerului de unul singur, dacă aş vrea.

Mi-am pus în voce toată ignoranta încredere în sine pe care am putut-o aduna. Țsta e adevăratul semn distinctiv al nobililor. Credința de nezduncinat că pot face orice: să tăbăcească piele, să bată potcoave, să învârtă roata olarului, să are un câmp... dacă într-adevăr ar vrea.

Caudicus s-a uitat la mine încă o clipă, apoi a început să măsoare acidul.

— Îndrăznesc să spun că ai putea, domnișorul.

Trei minute mai târziu mergeam pe hol cu o sticlută caldă cu medicament în palma transpirată. Chiar nu conta dacă îl păcălisem sau nu. Conta doar că, pentru un motiv oarecare, Caudicus mă suspecta de ceva.

Scărița mi-a aruncat pumnale în spate cu privirea când am intrat în camerele maerului și Alveron m-a ignorat când am turnat noua doză de otravă în farfuria păsărilor. Drăguțele creaturi făceau zgomot cu furie energică.

Am parcurs drumul lung spre apartamentul meu încercând să simt mai bine întinderea proprietății maerului. Aveam deja o cale de evadare pe jumătate planificată, dar suspiciunea lui Caudicus m-a încurajat să fac ultimele retușuri. Dacă păsările nu erau moarte până a doua zi, era probabil în interesul meu să dispar din Severen cât mai repede și cât mai în liniște posibil.

...

Mai târziu în acea noapte, când am fost suficient de sigur că maerul nu va mai trimite după mine, am ieșit pe fereastra camerei mele și am făcut o explorare amănunțită a grădinilor. Nu erau paznici atât de târziu în noapte, dar a trebuit să evit șase cupluri care se plimbau la lumina lunii. Mai erau alte

două cupluri care aveau o conversație romantică, aproape unul de celălalt, unul într-un umbrar, celălalt într-un foișor. Aproape am dat peste ultimul cuplu în timp ce treceam printr-un gard viu. Nu se plimbau, nici nu vorbeau în vreun sens convențional, dar activitățile lor erau romantice. Nu m-au observat.

În cele din urmă am ajuns pe acoperiș. De acolo am putut vedea pământurile care împrejmuiiau proprietatea. Granița de vest era scoasă din discuție, desigur, pentru că era aproape de marginea Perpendiculararei, dar știam că trebuie să fie alte oportunități de evadare.

Explorând capătul sudic al proprietății, am văzut luminile strălucind într-unul din turnuri. Ba mai mult, aveau tenta roșie distinctivă a unei lămpi simpatetice. Caudicus era încă treaz.

M-am apropiat și-am riscat o privire în interior, uitându-mă în jos spre turn.

Caudicus nu lucra pur și simplu târziu. Vorbea cu cineva. Mi-am lungit gâtul, dar n-am putut să văd cu cine. Ba mai mult, fereastra era plumbuită și n-am putut nici să aud nimic.

Eram pe cale să mă mut la o altă fereastră, când Caudicus s-a ridicat și a pornit către ușă. Cealaltă persoană a intrat în cadru și chiar și din acel unghi abrupt am putut recunoaște figura corpulentă și modestă a lui Scăriță.

Scăriță era în mod clar deranjat de ceva. A făcut un gest emfatic, cu o singură mână, cu fața foarte serioasă. Caudicus a dat din cap de mai multe ori a aprobare, înainte de a deschide ușa pentru a-l conduce pe valet afară.

Am observat că Scăriță nu căra nimic cu el când a plecat. Nu trecuse să ia vreun medicament. Nu se oprise să împrumute o carte.

Scăriță se oprise în mijlocul nopții pentru a avea o

conversație privată cu omul care încerca să-l omoare pe
maer.

CAPITOLUL 64

Fuga

Deși nicio familie nu se poate lăuda cu un trecut cu adevărat pașnic, familia Lackless a fost deosebit de bătută de soartă. Printre altele: asasinat, invazie, revoltă țărănească și furt.

Mai grăitoare e nenorocirea care vine din interior: cum poate o familie să prospere când cel mai în vârstă moștenitor renunță la toate îndatoririle de familie?

Mică e mirarea că sunt adesea numiți Luckless⁴ de către detractorii lor.

Pare un testament de putere a sângelui lor că au supraviețuit atât de mult timp. Într-adevăr, dacă n-ar fi ars Caluptena, am fi avut înregistrări ale urmelor familiei Lackless îndeajuns de vechi cât să rivalizeze cu linia regală Modeg la vechime...

Am aruncat cartea pe masă într-un mod care l-ar fi făcut pe Magistrul Lorren să scuipe sânge. Dacă maerul credea că astfel de informații erau de ajuns pentru a curta o femeie, avea nevoie de ajutorul meu mai mult decât credea.

Dar așa cum stăteau lucrurile în acel moment, mă îndoiam că maerul îmi va mai cere ajutorul în vreo privință, cu atât mai mult în ceva atât de sensibil ca a face curte.

Cu o zi înainte nu mă chemase deloc în apartamentul lui.

Eram în mod clar scos din grațiile sale și am simțit că Scăriță își vârâse coada în asta. Având în vedere ceea ce

⁴ Ghinionişti. (n. tr.)

văzusem cu două nopți în urmă în turnul lui Caudicus, era destul de evident că Scăriță lua parte la complotul otrăvirii maerului.

Deși însemna să-mi petrec toată ziua închis în apartament, am rămas unde eram.

Știam bine că aș fi agravat părerea deja proastă pe care și-o făcuse Alveron despre mine dacă m-aș fi dus la el fără să fiu chemat.

Cu o oră înainte de prânz, Vicontele Guermen a trecut pe la apartamentul meu, cu câteva pagini cu bârfe scrise de mână. A adus și un pachet de cărți, aparent gândindu-se să ia o pagină din cartea lui Bredon. S-a oferit să mă învețe să joc sturzul și, pe când învățam, am fost de acord să joc pentru neînsemnata miză de un argint la fiecare mână.

A făcut greșeala de a mă lăsa să amestec cărțile și i-a sărit un pic muștarul după ce am câștigat optsprezece mâini la rând. Presupun că aș fi putut să fiu mai subtil. Aș fi putut să mă joc cu el precum cu un pește pe strună și să-l înșel pentru prețul a jumătate de moșie, dar n-aveam chef. Gândurile mele nu erau deloc plăcute și preferam să fiu lăsat singur cu ele.

...

La o oră după prânz, am decis că nu mă mai interesa să mă dau bine pe lângă maer. Dacă Alveron voia să aibă încredere în valetul lui trădător, era treaba lui. Să fiu al naibii dacă îmi voi mai petrece vreun minut stând degeaba în camera mea, așteptând la ușă ca un câine bătut.

Mi-am pus mantia, am luat cutia lăutei și am decis să fac o plimbare pe Strada Tinichigiilor. Dacă maerul avea nevoie de mine cât eram plecat, putea naibii să lase un bilet.

Aproape ieșisem pe hol când am văzut paznicul stând vigilent la ușa mea. Era unul din cei ai lui Alveron însuși, îmbrăcat în safir și fildeș.

Am rămas nemișcați pentru o clipă. N-avea niciun sens să-l întreb dacă era acolo pentru mine. Ușa mea era singura pe o rază de șase metri în orice direcție.

L-am privit în ochi.

— Și tu cine ești?

— Jayes, domnule.

Încă mai eram evaluat ca... domn. Asta însemna ceva.

— Și ești aici pentru că...?

— Trebuie să vă însoțesc dacă părăsiți camera, domnule.

— Corect. Am pășit înapoi în camera mea și am închis ușa după mine.

Erau ordinele lui Alveron sau ale lui Scăriță? Nu prea conta cu adevărat.

Am ieșit pe fereastră, în grădină, peste pârlăiașul mic, în spatele unui gard viu și pe o secțiune de zid din piatră decorativă. Mantia mea bordo n-avea cea mai bună culoare pentru a mă strecura prin grădină, dar și-a făcut destul de bine treaba pe țiglele roșii ale acoperișului.

După aceea am mers pe acoperișul grajdurilor, printr-o șură și pe ușa din spate a unui hambar nefolosit. De acolo era doar o chestiune de sărit un gard, și ieșeam de pe proprietatea maerului. Simplu.

M-am oprit la douăsprezece hanuri de pe Strada Tinichigiilor înainte de a-l găsi pe cel la care stătea Denna. Nu era acolo, așa că am continuat să merg de-a lungul străzii, ținându-mi ochii deschiși și încrezându-mă în norocul meu.

Am văzut-o o oră mai târziu. Stătea la marginea unei mulțimi, urmărind o reprezentatie la colț de stradă a piesei, credeți sau nu, *Trei bănuți dorința*.

Pielea ei era mai închisă decât când o văzusem ultima dată la Universitate, bronzată de la drum, și purta o rochie strânsă pe gât, după moda locală. Părul negru îi cădea într-o

coadă dreaptă pe spate, în afară de o singură împletitură subțire, care-i atârna aproape de față.

Am privit-o în ochi chiar când Urzică-moartă striga prima replică din piesă:

*Am leacuri pentru ce te doare!
Produsele mele nu te lasă!
Am poțiuni pentru bănuți, rezultate garantate!
Deci, dacă ai o inimă bolnăvicioasă
Sau nu-i poți desface cele picioare,
Vino imediat la căruța mea,
Vei găsi tot ce vei căuta!*

Denna a zâmbit când m-a văzut. Am fi putut rămâne la toată reprezentația, dar știam cum se termină.

Câteva ore mai târziu, Denna și cu mine mâncam struguri vintici dulci, la umbra Perpendiculararei. Niște pietrari harnici sculptaseră o nișă puțin adâncă în piatra albă a stâncii, netezind locuri în piatră pentru șezut. Era un loc confortabil, pe care-l descoperisem în timp ce cutreieram orașul. Eram singuri și m-am simțit cel mai norocos om din lume.

Singurul meu regret era că n-aveam inelul ei cu mine. Ar fi fost cadoul perfect neașteptat care să meargă cu întâlnirea noastră neașteptată. Ba mai rău, nici nu i-am putut spune Dennei despre el. Dacă aș fi făcut-o, aș fi fost forțat să recunosc că l-am folosit ca garanție pentru împrumutul meu la Devi.

— Se pare că o duci destul de bine, a zis Denna, frecând marginea mantiei mele bordo între degete. Ai renunțat la viața studioasă?

— Mi-am luat o vacanță, am asigurat-o. Chiar acum îl ajut

pe maerul Alveron cu vreo două treburi.

Ochii ei s-au mărit apreciativ.

— Ia zi!

M-am uitat în altă parte, incomodat.

— Mă tem că nu pot. Probleme delicate și d-astea.

Mi-am dres vocea și am încercat să schimb subiectul.

— Tu ce mai zici? Se pare că și tu o duci destul de bine.

Mi-am trecut două degete peste broderia care-i decora gâtul înalt al rochiei.

— Păi, eu nu-mi frec coatele cu maerul, a zis ea, făcând un gest exagerat de respectuos în direcția mea. Dar, așa cum am menționat în scrisorile mele, am...

— Scrisori? am întrebat. Ai trimis mai mult de una?

Ea a dat din cap.

— Trei de când am plecat, a spus ea. Eram pe cale s-o încep pe-a patra, dar m-ai scutit de efort.

— Am primit doar una, am spus.

Denna a ridicat din umeri.

— E mai bine să-ți spun față-n față, oricum.

A făcut o pauză dramatică.

— Am, în sfârșit, patronul meu oficial.

— Da? i-am zis încântat. Denna, e o veste minunată!

Denna a rânjit cu mândrie. Dinții îi erau albi în comparație cu pielea de culoarea nucii de pe fața bronzată de la drum. Buzele ei, ca întotdeauna, erau roșii fără ajutorul vreunei vopsele.

— E cineva de aici, de la Curtea din Severen? am întrebat. Cum îl cheamă?

Zâmbetul Dennei a dispărut într-o privire serioasă, un zâmbet confuz jucându-i în jurul gurii.

— Știi că nu pot să-ți spun, m-a dojenit. Știi cât de strâns își păzește intimitatea.

Entuziasmul meu a dispărut și am înghețat.

— O, nu, Denna! Nu e același ca înainte, nu? Cel care te-a trimis să cânti la nunta din Trebon?

Denna părea nedumerită.

— Sigur că e! Nu-ți pot spune numele lui real. Cum îi ziceai înainte? Magistrul Ulm?

— Magistrul Frasin, am zis și am simțit așchii în gură când am vorbit. Măcar îi știi numele? Ți-a spus măcar atât înainte de a semna contractul?

— Mă aștept să-i știu numele real, a ridicat din umeri, trecându-și o mână prin păr.

Când degetele au atins împletitura, a părut surprinsă s-o găsească acolo și a început s-o desfacă repede, degetele ei iuți netezind părul.

— Chiar dacă nu-l știu, ce contează? Toată lumea are secrete, Kvothe. Nu-mi pasă în mod special care sunt ale lui, cât timp continuă să facă afaceri cinstite. A fost foarte generos.

— Nu e doar secretos, Denna, am protestat. Din modul în care l-ai descris, aș spune că e paranoic sau încurcat în afaceri periculoase.

— Nu știu de ce-i porți o astfel de pică.

Nu mi-a venit să cred că a putut să spună asta.

— Denna, te-a bătut până ai leșinat.

A rămas nemișcată.

— Nu.

Mâna i s-a dus la vânătaia aproape vindecată de pe obraz.

— Nu m-a bătut. Ți-am spus. Am căzut în timp ce călăream. Prostul de cal n-a făcut diferența între un băț și-n șarpe.

Am dat din cap.

— Vorbeam despre toamna trecută, în Trebon.

Mâna Dennei a căzut înapoi în poală, unde a făcut un gest de rotire a inelului, fără să-și dea seama că nu era acolo. S-a

uitat la mine cu fața goală.

— De unde știi despre asta?

— Tu mi-a spus. În noapte aceea pe deal, așteptând să vină draccusul.

A privit în jos, clipind.

— Eu... nu-mi amintesc să fi spus asta.

— Erai un pic confuză în acel moment, am spus încet. Dar ai făcut-o. Mi-ai spus totul. Denna, n-ar trebui să stai cu unu ca ăsta. Dacă ți-a făcut așa ceva...

— A făcut-o pentru binele meu, a zis ea, iar ochii negri au început să-i pâlpâie furioși. Ți-am spus și asta? Stăteam acolo fără nicio zgârietură și toți ceilalți de la nuntă erau morți de-a binelea. Știi cum e în orașele mici. Chiar și după ce m-au găsit inconștientă, tot au crezut că am avut ceva de-a face cu ăia. Îți amintești.

Am lăsat capul în jos și l-am scuturat ca un bou pe care-l deranjează jugul.

— Nu-mi vine să cred. Ar fi trebuit să fie altă cale de a rezolva situația. Aș fi găsit altă cale.

— Păi, cred că nu suntem toți inteligenți ca tine, a zis ea.

— Inteligența n-are nimic de-a face cu asta! aproape că am strigat. Ar fi putut să te ia de-acolo! Ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus și să garanteze pentru tine!

— Nu putea să spună nimănui că e acolo, a zis Denna. A zis...

— Te-a bătut.

Și de cum am rostit cuvintele, am simțit cum mă înfurii teribil. Nu era o furie înfierbântată, cum tind să fie unele dintre fulgerările mele de temperament. Era diferită, lentă și rece. Și de îndată ce am simțit-o, mi-am dat seama că era acolo, în mine, de mult, cristalizându-se ca un iaz care îngheață lent într-o noapte lungă de iarnă.

— Te-a bătut, i-am zis din nou, și am simțit în mine un

bloc solid de furie înghețată. Nimic din ce spui nu poate schimba situația. Și dacă îl voi vedea vreodată, mai degrabă voi împlânta probabil un cuțit în el decât să-i strâng mâna.

Denna s-a uitat la mine, apoi iritarea i-a dispărut de pe față. M-a privit cu un amestec de duioșie blândă și milă. Cam cum te uiți la un cățel când mârâie crezându-se teribil de fioros. Mi-a pus mâna ușor pe obraz, și am simțit că roșesc puternic, brusc jenat de propria melodramă.

— Putem să nu ne certăm din cauza asta? a întrebat ea. Te rog? Nu azi? A trecut atât de mult de când nu te-am mai văzut...

Am decis s-o las baltă decât să risc s-o îndepărtiez. Știam ce se întâmplă când bărbații o presează prea tare.

— Corect, am zis. Azi. Poți să-mi spui măcar de ce te-a adus patronul aici?

Denna s-a lăsat pe spate în scaunul ei, zâmbind larg.

— Îmi pare rău, probleme delicate și d-astea, m-a imitat ea.

— Nu fi așa, am protestat. Eu ți-aș spune dacă aș putea, dar maerul pune foarte mare preț pe intimitatea lui.

Denna s-a aplecat din nou pentru a-și pune mâna pe a mea.

— Bietul Kvothe, n-o fac în ciuda ta. Patronul meu e cel puțin la fel de secretos ca maerul. Mi-a spus foarte clar că iese prost dacă fac vreodată publică relația noastră. A fost destul de autoritar în privința asta. Expresia i-a devenit serioasă. E un om puternic.

A părut că ar vrea să spună mai mult, apoi s-a oprit.

Deși n-am vrut, am înțeles. Ciocnirea mea recentă cu furia maerului mă învățase să fiu prudent.

— Ce-mi poți spune despre el?

Denna și-a bătut gânditoare un deget pe buze.

— E un dansator surprinzător de bun. Cred că pot spune

asta fără să-l dau de gol. E destul de grațios, a zis ea, apoi a râs din cauza expresiei mele. Fac unele cercetări pentru el, caut în genealogii vechi și în istorii. Mă ajută să scriu câteva melodii, ca să-mi pot face un renume...

A ezitat, apoi a dat din cap.

— Cred că e tot ce pot spune.

— Pot să ascult și eu melodiile după ce le termini?

Mi-a zâmbit timid.

— Cred că pot aranja asta.

A sărit în picioare și m-a apucat de braț, trăgându-mă în picioare.

— Gata cu vorba. Hai să ne plimbăm!

Am zâmbit, căci entuziasmul ei era la fel de molipsitor ca al unui copil. Dar când m-a tras de mână, a scos un scheunat mic, tresărind și apăsându-se cu mâna într-o parte. Într-o secundă eram în picioare lângă ea.

— Care-i problema?

Denna a ridicat din umeri și mi-a zâmbit fragil, ținându-și brațul aproape de coaste.

— De când am căzut, a zis ea. Prostul ăla de cal. Mă înjunghie când uit și mă mișc prea repede.

— Te-a examinat cineva?

— E doar o vânătaie, a zis ea. Și la ce fel de doctor îmi permit, n-aș avea încredere să mă atingă.

— Dar patronul tău? am întrebat. El ar putea aranja ceva, cu siguranță.

S-a îndreptat încet.

— Chiar nu e nicio problemă.

Și-a ridicat brațele deasupra capului și a făcut un pas rapid, ingenios de dans, apoi a râs la expresia mea gravă.

— Să nu mai vorbim de secrete. Hai să ne plimbăm. Spune-mi bârfe întunecate și îngrozitoare de la curtea maerului.

— Foarte bine, am spus începând să mergem. Am auzit că maerul se recuperează minunat după o boală de lungă durată.

— Ești un bârfitor nepriceput, a zis ea. Toată lumea știe asta.

— Baronetul Bramston a jucat noaptea trecută o serie dezastruoasă de stos.

Denna și-a dat ochii peste cap.

— Plictisitor.

— Contesa DeFerre și-a pierdut virginitatea în timp ce participa la un spectacol cu *Daeonica*.

— O! și-a dus Denna mâna la gură, oprind râsul. Chiar așa?

— Cu siguranță n-o mai avea după pauză, am spus în șoaptă. Dar se pare că și-o lăsase în apartament. Deci, a fost pur și simplu rătăcită, nu chiar pierdută. Au găsit-o servitorii peste două zile, când au făcut curat. Se pare că se rostogolise sub un dulap cu sertare.

Expresia Dennei a devenit indignată.

— Nu pot să cred că te-am crezut! m-a lovit ea, apoi s-a strâmbat din nou, trăgând ascuțit aer printre dinți.

— Știi că am fost instruit la Universitate, am zis încet. Nu sunt medic, dar știu un tratament bun. Mi-aș putea arunca o privire pentru tine.

Ea m-a privit lung, ca și cum nu era destul de sigură cum să ia oferta mea.

— Cred că asta e metoda cea mai precaută prin care cineva a încercat vreodată să-mi dea jos hainele, a zis ea într-un final.

— Am... Am simțit că roșesc furios. N-am vrut...

Denna a râs de zăpăceala mea.

— Dacă ar fi să las pe cineva să se joace de-a doctorul cu mine, pe tine te-aș lăsa, Kvothe al meu, a zis ea. Dar mă

îngrijesc singură deocamdată.

M-a luat de braț și ne-am continuat plimbarea pe stradă.

— Știu suficient cât să am grijă de mine.

●●●

Câteva ore mai târziu m-am întors pe proprietatea maerului, urmând drumul direct, în loc s-o iau peste acoperișuri. Când am ajuns în holul care ducea la camera mea, am găsit acolo doi paznici în loc de unul, cum era înainte. Am ghicit că descoperiseră evadarea mea.

Nici chiar asta nu mi-a putut atenua prea mult starea de spirit, căci timpul petrecut cu Denna îmi lăsase senzația că eram cu trei metri mai înalt. Mai mult, mă întâlneam cu ea a doua zi, ca să mergem să călărim. Faptul că știam un anumit moment și loc era un deliciu neașteptat în situația în care era Denna în cauză.

— Bună seara, domnilor, am spus în timp ce veneam pe hol. S-a întâmplat ceva interesant cât am fost plecat?

— Ar trebui să rămâneți în apartamentul dumneavoastră, a zis Jayes cu tristețe.

Am observat că de data asta renunțase la „domnule”.

M-am oprit cu mâna pe clanță.

— Poftim?

— Veți rămâne în apartamentul dumneavoastră până la noi ordine, a zis el. Și unul din noi va sta tot timpul cu dumneavoastră.

Am simțit cum mă înfurii.

— Alveron știe? am întrebat brusc.

Ei s-au uitat unul la altul, nesiguri.

Însemna că Scăriță dăduse ordinele. Această incertitudine mi-a fost de-ajuns ca să-i țin în mână.

— Hai să vedem chiar acum, am spus și am plecat pe hol cu pas vioi, lăsând gărzile să mă prindă din urmă cu armurile clămpănind.

Furia mi s-a aprins mai tare în timp ce străbăteam holurile. În cazul în care credibilitatea mea în fața maerului era cu adevărat distrusă, preferam să termin cu asta chiar atunci. Dacă nu mai puteam avea parte de bunăvoința maerului, măcar aș fi avut libertate și posibilitatea de-a o vedea pe Denna când voiam.

Am dat colțul tocmai la timp pentru a-l vedea pe maer ieșind din apartamentul său. Arăta mai sănătos de cum îl văzusem vreodată, purtând un teanc de hârtii sub braț.

Când m-am apropiat, i-a fulgerat pe față iritarea și m-am gândit că ar putea să pună pur și simplu gărzile să mă îndepărteze. Cu toate astea, m-am apropiat de el cu îndrăzneală, de parcă aș fi avut o invitație scrisă.

— Alteță, i-am zis cu cordialitate veselă. Se poate să vorbim un moment?

— Desigur, a răspuns el pe un ton similar, întorcându-se să deschidă ușa pe care era gata s-o închidă. Intră.

L-am privit în ochi și am văzut o furie la fel de fierbinte ca a mea. O mică, sensibilă parte din mine s-a speriat, dar temperamentul meu și-a urmat scopul cu hotărâre și a galopat nebunește înainte.

Am lăsat gărzile uluite în anticameră și Alveron m-a condus prin al doilea set de uși în apartamentul său personal. Liniștea plutea periculos în aer, precum calmul dinaintea unei furtuni neașteptate de vară.

— Nu pot să cred cât ești de obraznic, a șuierat maerul odată ce ușile au fost închise. Acuzațiile tale nesăbuite. Pretențiile tale ridicole. Nu-mi place să-mi arăt public neplăcerea, așa că de asta ne vom ocupa mai târziu.

A făcut un gest imperios.

— Întoarce-te în apartamentul tău și nu-l părăsi până nu decid ce să fac cu tine.

— Alteță...

Mi-am dat seama după mișcarea umerilor că era gata să apeleze la gărzi.

— Nu vreau s-aud nimic, a zis el categoric.

Atunci mi-a întâlnit privirea. Ochiul lui era dur precum cremene și am văzut cât era de furios. Nu era furia unui patron sau a unui angajator. Nu era cineva iritat de lipsa mea de respect pentru ordinea socială. Era un om care condusesese totul în jurul lui de la vârsta de 16 ani. Acest om nu se dăduse înapoi să atârne pe cineva într-o spânzurătoare de fier pentru a se face înțeles. Era un om care, printr-o întorsătură a istoriei, ar fi putut fi acum regele întregului Vintas.

Firea mea a sfârșit și s-a stins ca o lumânare, lăsându-mă înfrigurat. Am realizat atunci că am judecat greșit situația mea proastă.

Când eram copil fără adăpost pe străzile din Bobcatran, învățasem să mă descurc cu oamenii periculoși: cu docherii beți, cu gardiștii, chiar și cu un copil fără adăpost cu un cuțit din ciob de sticlă ce te putea ucide.

Cheia de a rămâne în siguranță era cunoașterea regulilor situației. Un paznic nu te bate în mijlocul străzii. Un docher nu te urmărește dacă fugi.

Acum, cu claritate subită, mi-am dat seama de greșeala mea. Maerul nu era legat de nicio regulă. El putea ordona să fiu ucis și apoi corpul să-mi fie atârnat de porțile orașului. Putea să mă arunce în închisoare și să uite de mine. Putea să mă lase acolo în timp ce flămânzeam și mă îmbolnăveam. N-aveam nicio poziție, niciun prieten să intervină pentru mine. Eram neajutorat ca un copil cu o sabie dintr-o ramură de salcie.

Mi-am dat seama de asta într-o clipă și am simțit o teamă surdă stabilindu-mi-se în burtă. Trebuia să fi rămas în Severenul de Jos când avusesem ocazia. N-ar fi trebuit să vin

aici de la bun început și să mă amestec în treburile oamenilor puternici ca acesta.

Chiar atunci Scăriță a dat buzna din dormitorul maerului. Văzându-ne, expresia lui în mod normal calmă a licărit scurt a panică și surpriză. Și-a revenit repede.

— Îmi cer scuze, domnilor, a zis el și s-a întors în grabă să plece de unde venise.

— Scăriță, a strigat maerul înainte ca el să plece. Vino-ncoace.

Scăriță a revenit descumpănit în cameră. Își frământa mâinile nervos. Avea aspectul afectat al unui om vinovat, un om prins în mijlocul a ceva necinstit.

Vocea lui Alveron era aspră.

— Scăriță, ce-ai acolo?

Privind mai de-a-proape, am văzut că valetul nu-și frământa mâinile, ci strângea ceva.

— Nimic...

— Scăriță! a lătrat maerul. Cum îndrăznești să mă minți? Arată-mi imediat!

Imperturbabil, corpulentul valet și-a deschis mâinile. O păsărică precum o bijuterie luminoasă îi zăcea lipsită de viață în palmă. Fața lui pierduse orice urmă de culoare.

Niciodată în istoria lumii moartea a ceva atât de minunat n-a adus atâta ușurare și bucurie. Eram sigur de trădarea lui Scăriță de câteva zile și aici era dovada de necontestat a acesteia.

Cu toate astea, am tăcut. Maerul trebuia să vadă cu propriii ochi.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat maerul lent.

— Nu e bine să ne gândim la așa ceva, domnule, a zis repede valetul. Și mai rău, să ne oprim mult pe ele. Vă aduc alta. Va cânta la fel de dulce.

A fost o pauză lungă. L-am putut vedea pe Alveron

luptându-se să-și stăpânească furia care fusese gata să se dezlănțuie împotriva mea. Tăcerea a continuat să se întindă.

— Scăriță, am zis încet. Câte păsări ai înlocuit zilele astea?

Scăriță s-a întors la mine, indignat.

Înainte de a putea vorbi el, maerul a rupt tăcerea.

— Răspunde-i, Scăriță.

Vocea lui părea aproape sufocată.

— Au mai fost și altele?

Scăriță l-a privit pe maer îndurerat.

— O, Rand, n-am vrut să te tulbur. Te-ai simțit atât de rău în ultima vreme. Apoi ai cerut păsările și ai avut noaptea aia groaznică. Apoi, a doua zi una dintre ele a murit.

Privind în jos la păsărica din mână lui, cuvintele ieșeau mai repede și mai repede, aproape se rostogoleau unele peste altele. Prea stângace pentru a fi sincere.

— N-am vrut să te bat la cap cu vorbe despre păsări moarte. Așa că le-am strecurat afară și am adus altele. Apoi, ai început să te simți mai bine și au început să cadă câte patru sau cinci pe zi. De fiecare dată când mă uitam, era câte una căzută în colivie ca o floriceică tăiată. Dar te simțeai atât de bine. N-am vrut să pomenesc despre asta.

Scăriță a acoperit pasărea moartă cu mâna făcută căuș.

— A fost ca și cum au renunțat la sufletele lor mici pentru a te face bine din nou. Ceva în interiorul omului a cedat brusc și a început să plângă. Cele mai adânci suspine fără speranță ale unui om cinstit care era speriat și neajutorat pentru o lungă perioadă de timp, privind moartea lentă a unui iubit prieten.

Alveron a stat nemișcat și uluit pentru o clipă, toată furia dispărându-i. Apoi, și-a pus brațele în jurul valetului său.

— O, Scăriță, a zis el încet. Chiar așa au făcut, într-un fel. N-ai făcut nimic pentru care să fii blamat.

Am plecat în liniște din cameră și m-am ocupat de golirea alimentatoarelor din colivia aurită.

O oră mai târziu, mâncam tustrei o cină liniștită în apartamentul maerului. Alveron și cu mine i-am spus lui Scăriță tot ce se întâmplase în ultimele zile. Acesta era aproape amețit, atât de sănătatea stăpânului său, cât și la gândul că va continua să se însănătoșească.

Cât despre mine, după ce suferisem câteva zile din cauza supărării lui Alveron, să fiu atât de brusc, din nou, în grațiile lui era o ușurare. Totuși, eram cutremurat de cât de aproape fusesem de dezastru.

Am fost sincer cu maerul în legătură cu suspiciunea mea greșită în ceea ce-l privea pe Scăriță și i-am oferit valetului scuzele mele sincere. Iar el, la rândul lui, și-a admis îndoielile cu privire la mine. În final am dat mâna și ne-am făcut o părere mai bună unul despre celălalt.

În timp ce vorbeam și mai aveam câteva înghițituri din cină, Scăriță a ridicat capul, s-a scuzat și s-a grăbit să iasă.

— Ușa exterioară, a explicat Maer. Aude ca un câine. E straniu.

Scăriță a deschis ușa, lăsându-l să intre pe bărbatul înalt, cu capul ras, care se uita pe hărțile cu Alveron când ajunsesem eu prima oară, comandantul Dagon.

Când Dagon a pășit în cameră, ochii lui au cercetat fiecare colț, fereastră, cealaltă ușă, puțin pe mine, apoi înapoi pe maer. Când ochii lui m-au atins, toate instinctele sălbatice profunde care m-au ținut în viață pe străzile din Bobcatran mi-au spus să fug. Să mă ascund. Să fac orice să stau departe de acest bărbat.

— A, Dagon! a zis maerul vesel. Te simți bine în această zi frumoasă?

— Da, Alteță.

Era atent, fără a-l privi în ochi pe maer.

— Vrei să fii bun să-l arestezi pe Caudicus pentru trădare?
A fost o pauză de o jumătate de bătaie de inimă.

— Da, Alteță.

— Opt oameni ar trebui să fie de-ajuns, cu condiția să nu fie susceptibili de a intra în panică într-o situație complicată.

— Da, Alteță.

Am început să simt diferențe subtile în răspunsurile lui Dagon.

— În viață, a răspuns Alveron, ca și cum ar fi fost întrebat.
Dar nu e nevoie să fii blând.

— Da, Alteță.

Acestea fiind spuse, Dagon s-a întors să plece.

Am vorbit rapid.

— Alteță, dacă e cu adevărat arcanist, trebuie să luați anumite măsuri de precauție.

Am regretat cuvântul „trebuie” de îndată ce l-am spus. „Trebuie” era îndrăzneț. Trebuia să spun „se cuvine să luați în considerare anumite măsuri de precauție”.

Alveron a părut să nu observe pasul meu greșit.

— Da, desigur. Pune un hoț să prindă un hoț. Dagon, înainte de a-l coborî pe scări, leagă-i mâinile și picioarele cu un lanț de fier bun. Ține minte, din fier pur. Pune-i căluș și leagă-l la ochi...

S-a gândit o clipă, atingându-și buzele cu un deget.

— Și taie-i degetele mari.

— Da, Alteță.

Alveron s-a uitat la mine.

— Crezi că e suficient?

M-am luptat cu un val de greață și m-am forțat să nu-mi frâng mâinile în poală. Nu știam ce era mai tulburător, tonul vesel cu care Alveron dădea comenzi sau cel plat, fără emoții, cu care le accepta Dagon. Cu un arcanist get-beget nimic nu

era de joacă, dar am găsit gândul de a schilodi mâinile omului mai terifiant decât însăși uciderea lui.

Dagon a plecat și după ce ușa s-a închis Scăriță s-a cutremurat.

— Doamne sfinte, Rand, mă ia cu transpirații pe șira spinării din cauza lui. Mi-aș dori să scapi de el.

Maerul a râs.

— Ca să-l ia altcineva? Nu, Scăriță. Îl vreau aici. Câinele meu turbat într-o lesă scurtă.

Scăriță s-a încruntat. Dar înainte de a mai putea face ceva, ochii i-au fost atrași prin ușa din camera de zi.

— O, încă una.

S-a dus la cușcă și s-a întors cu o altă pasăre moartă, ținându-i corpul mic cu blândețe când a scos-o din apartament.

— Știu că era nevoie să testezi medicamentul pe ceva, a spus din camera cealaltă. Dar e un pic cam dur pe sărăcuțele calanthis.

— Poftim? am întrebat.

— Scăriță al nostru e de modă veche, a explicat Alveron cu un zâmbet. Și mai educat decât vrea să recunoască. Calanthis e numele lor în vintica veche.

— Aș putea să jur că am mai auzit cuvântul în altă parte.

— E și numele de familie al liniei regale a Vintasului, a spus Alveron dojenitor. Pentru cineva care știe atât de multe, ești ciudat de neștiutor în unele situații.

Scăriță și-a întins gâtul pentru a privi din nou în colivie.

— Știu că trebuia s-o faci, a zis el. Dar de ce n-ai folosit șoareci sau pe nesuferitul de cățel al Contesei DeFerre?

Înainte de a-i putea răspunde, s-a auzit o bufnitură dinspre camerele exterioare și o gardă a intrat pe ușa interioară înainte ca Scăriță să se poată ridica în picioare.

— Alteță, a zis bărbatul cu sufletul la gură, sărind la

singura fereastră a camerei și trântindu-i obloanele.

Apoi a alergat în camera de zi și a făcut la fel cu fereastră de acolo. Au urmat alte zgomote similare în camerele mai îndepărtate, pe care nu le văzusem până atunci. S-a auzit un sunet slab de mobilier mutat.

Scăriță părea nedumerit și s-a ridicat pe jumătate în picioare, dar maerul a scuturat din cap și i-a făcut semn să rămână jos.

— Locotenente? a strigat el cu o nuanță de iritare în glas.

— Mă scuzați, Alteță, a zis garda când a reintrat în cameră, respirând greu. Ordinele lui Dagon. Trebuie să vă securizez apartamentul imediat.

— Bănuiesc că nu e totul în regulă, a zis sec Alveron.

— N-a răspuns nimeni când am ciocănit la ușa turnului. Dagon ne-a pus să forțăm ușa. Era... Nu știu ce era, Alteță. Niște spirite ostile. Anders e mort, Alteță. Caudicus nu e nicăieri în apartament, dar Dagon îl caută.

Fața lui Alveron s-a întunecat.

— La naiba! a tunat, lovind brațul scaunului cu pumnul.

Fruntea i s-a încrețit și a lăsat să-i scape un oftat exploziv.

— Foarte bine.

I-a făcut semn să plece.

Garda a înțepenit pe loc.

— Domnule, Dagon a zis să nu vă las nepăzit.

Alveron s-a uitat la el periculos.

— Foarte bine, dar stai acolo.

A arătat către un colț al camerei.

Garda a părut perfect fericită să dispară în fundal. Alveron s-a aplecat, apăsându-și fruntea cu vârfurile degetelor.

— Cum, pentru numele lui Dumnezeu, a bănuیت?

Întrebarea părea retorică, dar făcea ca roțițele minții mele să se miște.

— Alteța Voastră și-a luat ieri medicamentul?

— Da, da. Am făcut totul la fel ca până acum.

Doar că nu m-a mai trimis pe mine să-i aduc medicamentul,
m-am gândit.

— Mai aveți încă sticluța? am întrebat.

O avea. Scăriță mi-a adus-o. Am scos dopul și am băgat un deget de-a lungul interiorului sticlei.

— Ce gust are medicamentul, Alteță?

— Ți-am spus. Sălcui, amar.

Am privit ochii maerului făcându-se mari când am dus degetul la gură și l-am atins ușor cu vârful limbii.

— Ești nebun? a zis Alveron sceptic.

— Dulce, am spus simplu.

Apoi mi-am clătit gura cu apă și am scuipat-o cât mai delicat posibil, într-un pahar gol. Am scos un pachetel de hârtie din buzunarul vestei, am turnat în palmă și am mâncat, strâmbându-mă.

— Ce e asta? a întrebat Scăriță.

— Liguellen, am mințit, știind că răspunsul adevărat, cărbune, ar fi atras mai multe întrebări.

Am luat o gură de apă și am scuipat-o și pe aia. De data asta era neagră, iar Alveron și Scăriță s-au uitat la ea speriați.

Am făcut o speculație.

— Ceva trebuie să-l fi făcut să suspecteze că nu v-ați luat medicamentul, Alteță. Dacă brusc avea un gust diferit, l-ați fi întrebat.

Maerul a dat din cap.

— L-am văzut aseară. S-a interesat de sănătatea mea.

A bătut cu pumnul încet în brațul scaunului.

— Al naibii noroc. Dacă e deștept, a plecat acum o jumătate de zi. Nu-l mai prindem.

M-am gândit să-i reamintesc că dacă m-ar fi crezut din capul locului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, apoi

m-am gândit mai bine.

— I-aș sfătui pe oamenii dumneavoastră să stea departe de turnul lui, Alteță. A avut timp să pregătească multe rele acolo, capcane și altele asemenea.

Maerul a dat din cap și și-a pus mâna pe ochi.

— Da. Desigur. Ocupă-te de asta, Scăriță. Cred că mă odihnesc un pic. Treaba poate dura un timp până se rezolvă.

M-am pregătit să plec. Dar maerul mi-a făcut semn să rămân pe loc.

— Kvothe, stai o clipă și fă-mi o oală de ceai înainte să pleci.

Scăriță a chemat servitorii. În timp ce strângeau resturile mesei noastre de prânz, se uitau la mine curioși. Nu numai că stăteam jos în prezența maerului, dar luam masa cu el, în apartamentul său. Zvonul avea să se răspândească pe proprietate în mai puțin de zece minute.

După ce servitorii au plecat, i-am mai făcut maerului o oală de ceai. Mă pregăteam să plec, când a vorbit peste cană, prea încet ca să-l audă gărzile.

— Kvothe, te-ai dovedit a fi perfect de încredere și regret orice fel de îndoieli pe care le-am avut scurt timp despre tine.

A sorbit și a înghițit înainte de a continua.

— Din păcate, nu pot permite ca știrile despre otrăvirea mea să se răspândească. Mai ales că cel care m-a otrăvit a scăpat.

M-a privit cu subînțele.

— Ar interfera cu ce am discutat înainte.

Am dat din cap. Răspândirea informației că arcanistul lui aproape îl ucisese nu-l ajuta deloc pe Alveron să câștige mâna femeii cu care spera să se căsătorească.

A continuat.

— Din păcate, această nevoie de liniște se opune și oferirii unei recompense pe care o meriți din plin. Dacă era alta

situația, aș fi luat în considerare un dar sub formă de terenuri, în semn de mulțumire. Ți-aș fi oferit și un titlu. Familia mea încă mai păstrează puterea aceasta, fără controlul regelui.

Amețisem din cauza a ceea ce spunea maerul, când a continuat.

— Dar, dacă ar fi să fac așa ceva, ar fi nevoie de explicații. Și numai explicații nu-mi pot permite.

Alveron a întins mâna și mi-a luat un moment înainte să-mi dau seama că intenționează să mi-o strângă pe-a mea. De obicei nu se strânge mâna maerului Alveron. Am regretat imediat că singura persoană care ne vedea era garda. Speram să fie un bârfitor.

I-am luat mâna solemn și Alveron a continuat.

— Îți sunt profund dator. Dacă te vei găsi vreodată în impas, vei avea la dispoziție tot ajutorul pe care un lord recunoscător ți-l poate oferi.

Am dat din cap cu grație, încercând să-mi mențin o expresie calmă, în ciuda entuziasmului.

Exact la așa ceva speram. Cu resursele maerului, puteam face o căutare susținută despre amiri. Îmi putea da acces la arhivele mănăstirilor, la biblioteci private, în locuri în care documentele importante nu fuseseră curățate și editate, ca la Universitate.

Dar știam că nu era timpul potrivit să i-o cer. Alveron îmi promisese ajutorul lui.

Puteam să aștept pur și simplu și să aleg ce fel de ajutor voiam cel mai mult.

Când am ieșit din apartamentul maerului, Scăriță m-a surprins cu o îmbrățișare bruscă, fără cuvinte. Expresia de pe fața lui n-ar fi putut fi mai recunoscătoare nici dacă i-aș fi scos familia dintr-o clădire în flăcări.

— Domnișorule, mă îndoiesc că știi cât de dator îți sunt.

Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi.

Mi-a strâns mâna, mișcând-o în sus și în jos cu entuziasm. În același timp, am simțit apăsându-mi ceva în palmă.

Apoi m-am trezit pe hol. Am deschis mâna și am văzut un inel de argint fin, cu numele lui Scăriță gravat pe față. Alături de acesta era și un al doilea inel, care nu era deloc din metal. Era neted și alb, având și el numele valetului gravat cu litere brute pe suprafață. N-aveam nicio idee ce-ar putea să semnifice așa ceva.

M-am întors în apartament, aproape amețit de norocul meu subit.

CAPITOLUL 65

Un frumos joc

În ziua următoare, mărunțișurile mele au fost mutate în alt apartament, considerat mai potrivit pentru cineva aflat ferm în favorurile maerului. Erau cinci camere în total, trei ferestre având vedere spre grădină.

Era un gest frumos, dar nu puteam să nu mă gândesc că aceste camere erau chiar mai departe de bucătărie. Mâncarea avea să fie rece ca piatra până ajungea la mine.

Eram acolo doar de o oră, când a venit un curier să aducă inelul de argint al lui Bredon și un bilet pe care scria: *Camerele tale cele noi și glorioase. Când?*

Am întors biletul invers și am scris: *Când vrei și trimite băiatul la treaba lui.*

Am pus inelul de argint pe o tavă din camera mea de zi. Bolul de lângă el avea acum două inele strălucitoare de argint, pe lângă cele de fier.

Am deschis ușa și am văzut ochii negri ai lui Bredon privindu-mă bulbucăți din aura bărbii și a părului său alb. A zâmbit și a făcut o plecăciune, cu bastonul sub braț. I-am oferit un scaun, apoi m-am scuzat politicos și l-am lăsat o clipă singur în camera de zi, așa cum era frumos.

Aproape trecusem de ușă când i-am auzit râsul bogat venind din cealaltă cameră.

— Ho ho! a zis el. Ia te uită!

Când m-am întors, Bredon stătea la birou ținând cele două inele pe care le promisem recent de la Scăriță.

— E clar că s-a schimbat norocul, a spus el. Se pare că am judecat greșit lucrurile ieri, când curierul mi-a fost întors de la ușa ta de către un paznic de-a dreptul arogant.

I-am zâmbit.

— Au fost două zile interesante, i-am spus.

Bredon și-a ascuns bărbia și a chicotit, semănând chiar mai mult decât de obicei cu o bufniță.

— Îndrăznesc să spun, a spus el, ridicând inelul de argint. Țsta spune o poveste pe cinste. Dar ăsta...

A făcut un gest cu bastonul către inelul alb.

— Țsta e cu totul altceva...

Am tras un scaun în fața lui.

— Voi fi sincer cu tine, am zis. Nu pot decât să ghicesc din ce e făcut, să nu mai vorbim de ce semnifică.

Bredon a ridicat o sprânceană.

— Ești remarcabil de direct.

Am ridicat din umeri.

— Mă simt oarecum mai în siguranță din poziția mea, am admis. Suficient cât să fiu puțin mai relaxat cu oamenii care au fost amabili cu mine.

A chicotit din nou, punând inelul de argint pe birou.

— În siguranță, a zis el. Îndrăznesc să spun că așa ești.

A luat inelul alb.

— Totuși, nu e ciudat că nu știi care-i treaba cu ăsta.

— Am crezut că există doar trei tipuri de inele, am zis.

— Asta e adevărat în mare parte, a spus Bredon. Dar datul de inele are o istorie încălțită. Oamenii de rând o făceau cu mult înainte de a deveni un joc pentru nobilime. Și în timp ce Scăriță poate respira aerul rarefiat cu noi ceilalți, familia lui e incontestabil una obișnuită.

Bredon a lăsat inelul alb pe birou și și-a îndoit mâinile peste el.

— Aceste inele erau făcute din ce găseau oamenii obișnuiți la îndemână. Un tânăr îndrăgostit îi putea da celei pe care o curta un inel făcut din iarbă verde. Un inel din piele promitea deservire. Și așa mai departe.

— Și un inel din corn?

— Un inel din corn reprezintă dușmănie, a zis Bredon. Dușmănie puternică și de durată.

— A, am zis, luat oarecum prin surprindere. Înțeleg. Bredon a zâmbit și a ținut inelul pal în lumină.

— Dar ăsta nu e din corn, a spus el. Fibra e greșită, iar Scărița n-ar da un inel din corn alături de unul din argint.

A clătinat din cap.

— Nu. Dacă nu greșesc, e un inel din os.

Mi l-a înmănat.

— Minunat, am zis cu un aer posomorât, învârtindu-l în palmă. Și asta ce înseamnă? Că mă va înjunghia în ficat și mă va împinge într-o fântână?

Bredon mi-a zâmbit larg, cald.

— Un inel din os indică o datorie profundă și de durată.

— Înțeleg.

L-am frecat între degete.

— Trebuie să spun că prefer să-mi datoreze cineva o favoare.

— Nu doar o favoare, a spus Bredon. În mod tradițional, un inel ca ăsta e sculptat din osul unui membru decedat al familiei.

A ridicat o sprânceană.

— Și deși mă îndoiesc că e cazul acum, îți face înțeles mesajul.

Am ridicat privirea, încă ușor amețit de la toate astea.

— Care e...?

— Că aceste obiecte nu sunt date ușor. Nu face parte din jocul micii nobilimi și nu e genul de inel pe care poți să-l afișezi.

M-a privit.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș ascunde în siguranță.

L-am pus cu grijă în buzunar.

— Mi-ai fost de mare ajutor, i-am spus. Aș vrea să te pot răsplăti... A ridicat o mână, oprindu-mă la jumătatea frazei. Apoi, mergând cu grijă solemnă, a întins un deget în jos, a strâns pumnul și a lovit în tabla de tak.

Am zâmbit și am scos pietrele.

...

— Cred că încep să prind jocul, am zis o oră mai târziu, după ce am pierdut la mustață.

Bredon și-a împins scaunul de la masă, cu o expresie de dezgust.

— Nu, a zis el. Din contră. Ai baza, dar nu vezi imaginea de ansamblu.

Am început să aranjez pietrele.

— Ideea e că sunt în sfârșit aproape să te bat, după tot acest timp.

— Nu, a zis Breton. Asta nu e tot. Tak e un joc subtil. De aceea am probleme să găsesc cu cine să joc. Chiar acum îl calci în picioare ca un criminal. Dacă vrei să știi, stai ceva mai rău decât acum două zile.

— Recunoaște, am zis. Aproape te-am bătut data trecută.

S-a încruntat puțin și a indicat imperios spre masă.

M-am pregătit cu voință, zâmbind și fredonând, sigur că în acea zi aveam să-l bat în sfârșit.

Dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Bredon și-a poziționat pietrele fără milă, fără nicio urmă de ezitare între mutări. M-a sfâșiat la fel de ușor cum ai rupe o hârtie în jumătate.

Jocul s-a terminat atât de repede, încât m-a lăsat fără suflare.

— Din nou, a zis Bredon cu o notă de comandă în voce pe care n-o mai auzisem înainte.

Am încercat să mă mobilizez, dar jocul următor a fost mai rău. M-am simțit ca un cățeluș care se luptă cu un lup. Nu!

Eram un șoarece la mila unei bufnițe. Nici măcar n-o puteai numi luptă. Nu puteam decât să fug.

Dar nu puteam fugi suficient de repede. Jocul acesta a fost gata mai devreme decât ultimul.

— Din nou, a cerut el.

Și am jucat din nou. De data aceasta, n-am fost nici măcar o vietate. Bredon era calm și liniștit ca un măcelar cu un cuțit de dezosare. Jocul a durat aproximativ cât e nevoie pentru a scoate mațele și oasele unui pui.

La sfârșitul jocului, Bredon s-a încruntat și și-a scuturat mâinile vioi peste ambele părți ale tablei, ca și cum le-ar fi spălat și ar fi încercat să le scuture pentru a se usca.

— Bine, am zis, sprijinindu-mă înapoi în scaun. Am înțeles. M-ai luat ușor.

— Nu, a zis Bredon cu o privire sumbră. Ești departe de ce vreau să-ți transmit.

— Atunci ce?

— Am încercat să te fac să înțelegi jocul, a zis el. Întregul joc, nu doar fleacurile cu pietre. Ideea nu e de a juca cât mai strâns posibil. Ideea e de a fi îndrăzneț. De a fi periculos. De a fi elegant.

A lovit biroul cu două degete.

— Orice om pe jumătate treaz poate observa o capcană care a fost pusă pentru el. Dar a parcurge îndrăzneț, cu un plan pentru a o dejuca, e ceva minunat.

A zâmbit fără ca îndârjirea să-i părăsească fața.

— Punând o capcană și știind că cineva se apropie precaut, înarmat cu propriul truc, atunci îl bați. Asta e de două ori minunat.

Expresia lui Bredon s-a înmuiat și vocea lui a devenit aproape ca o rugămintă.

— Takul reflectă transformarea subtilă a lumii. E o oglindă care ne ține în viață. Nimeni nu câștigă un dans, băiete.

Motivul dansului e mișcarea pe care o face trupul. O partidă de tak bine jucată dezvăluie mișcarea unei minți. Există o frumusețe în așa ceva, pentru cei care au ochi s-o vadă.

A gesticulat către așezarea scurtă și brutală a pietrelor dintre noi.

— Uită-te la asta. De ce aș dori vreodată să câștig un joc ca ăsta?

M-am uitat în jos la birou.

— Ideea nu e să câștigi? l-am întrebat.

— Ideea e de a juca un joc frumos, a zis grandios Bredon.

Și-a ridicat mâinile și și-a încordat mușchii, fața lui transformându-se într-un zâmbet încântat.

— De ce aș vrea să câștig altceva decât un joc frumos?

CAPITOLUL 66

La îndemână

Mai târziu în acea seară stăteam singur în ceea ce credeam că e sufrageria. Sau poate camera mea de zi. Sincer, nu prea sunt sigur care e diferența.

Am fost surprins să constat că-mi plăcea destul de mult noul meu apartament. Nu pentru spațiul suplimentar. Nu pentru că avea o priveliște mai bună spre grădină. Nu pentru că mozaicul podelei de marmură era mai plăcut ochiului. Nici măcar pentru că avea propriul bufet excepțional de bine aprovizionat cu vin, deși asta era destul de plăcut.

Nu. Noile mele camere erau de preferat fiindcă aveau mai multe taburete capitonate, care erau perfecte pentru a cânta la lăută pe ele. E incomod să cânti, indiferent cât de mult, într-un scaun cu cotiere. În camera mea de dinainte ajunsesem să stau așezat pe podea.

Am decis să-mi botez camera cu scaune bune lăutărie. Sau poate muzicărie. Aveam nevoie de o vreme pentru a veni cu ceva suficient de pretențios.

E de la sine înțeles că eram mulțumit cum mi se schimbaseră situația în urma evenimentelor recente. Ca să sărbătoresc, am deschis o sticlă de vin negru bun Feloran, m-am relaxat și am scos lăuta.

Am început rapid și agil, cântând în felul meu *Tintatatornin*, ca să-mi dezmoțesc degetele. Apoi am cântat frumos și ușor pentru un timp, începând să mă refamiliarizez lent cu lăuta mea. Când am ajuns la jumătatea sticlei, aveam picioarele ridicate și muzica era moale și mulțumită ca o pisică în razele soarelui.

Atunci am auzit zgomot în spatele meu. M-am oprit printr-

un zdrăngănit de corzi și-am sărit în picioare, așteptându-mă să fie Caudicus sau paznicii, sau alte probleme arzătoare.

Am dat peste maer, zâmbind jenat ca un copil căruia tocmai i s-a făcut o farsă.

— Sper că noul apartament e pe gustul tău.

M-am recules și-am făcut o mică plecăciune.

— E cam mult pentru mine, Alteță.

— E prea puțin, având în vedere datoria mea față de tine, a zis Alveron.

S-a așezat pe o canapea din apropiere și a făcut un gest grațios, care indica faptul că ar trebui să mă simt liber să iau loc.

— Ce cântai adineauri?

M-am așezat din nou pe scaun.

— Nu era chiar o melodie, Alteță. Doar mă jucam.

Maerul a ridicat o sprânceană.

— Era compusă de tine?

Am dat din cap și el a făcut semn către mine.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Te rog, continuă.

— Doriți să ascultați, Alteță?

— Mi-a ajuns la ureche că Meluan Lackless e pasionată de muzică și de cuvinte dulci, a zis el. Sau așa ceva.

— Există mai multe tipuri de dulce, Alteță, i-am spus.

Am cântat începutul de la *Așteptarea Violetei*. Notele sunau ușor și dulce și trist. Apoi am schimbat cu *Lamentul lui Savien*, degetele mele deplasându-se rapid prin gama complexă, făcând să se vadă cât de grea e.

Alveron a clătinat din cap pentru sine, expresia lui devenind tot mai mulțumită când asculta.

— Și poți să și compui?

Am dat ușor din cap.

— Pot, Alteță. Deși e nevoie de timp pentru a face așa ceva

cum trebuie.

— Cât de mult timp?

Am ridicat din umeri.

— O zi sau două, sau trei. În funcție de genul de melodie pe care o doriți. Măsurile sunt mai ușoare.

Maerul se aplecă.

— Mă bucură faptul că lauda lui Threpe n-a fost exagerată, a spus el. Trebuie să recunosc că te-am mutat în acest apartament având mai mult decât recunoștința în minte. Îl leagă de-al meu un pasaj. Va trebui să ne întâlnim frecvent, pentru a discuta despre avansurile mele.

— Ar trebui să se dovedească mai convenabil, Alteță, i-am spus, apoi mi-am ales cu atenție următoarele cuvinte. Am aflat istoria familiei ei, dar asta nu prea ajută la curțarea unei femei.

Alveron a chicotit.

— Cred că mă consideri prost, a zis el blând. Știu că trebuie să te întâlnești cu ea. Va veni aici în două zile, în vizită, împreună cu o serie de alți nobili. Am decretat o lună de festivități pentru a sărbători vindecarea după îndelungata mea boală.

— Isteț, l-am felicitat.

A ridicat din umeri.

— Voi aranja într-un fel să vă aduc împreună mai devreme. Ai nevoie de ceva pentru a-ți exercita arta?

— O cantitate mare de hârtie ar trebui să fie de-ajuns, Alteță. Cerneală și condeie.

— Nimic mai mult de-atât? Am auzit povești despre poeți care aveau nevoie de anumite extravagante să-i ajute în munca lor.

A făcut un gest incoerent.

— Un anumit tip de băutură sau de peisaj? Am auzit de un poet, destul de celebru în Renere, care are un cufăr cu

mere stricate pe care-l ține la-ndemână. Ori de câte ori îi fuge inspirația, deschide capacul și le adulmecă mirosul.

Am răs.

— Eu sunt muzicant, Alteță. Să-i lăsăm pe poeți cu superstițiile lor. N-am nevoie decât de instrument, de două mâini bune și de cunoașterea persoanei.

Ideea a părut să-l tulbure pe Alveron.

— Nimic pentru a-ți ajuta inspirația?

— Aș putea avea nevoie de acordul dumneavoastră să umblu liber pe proprietate și prin Severenul de Jos, după bunul plac, Alteță.

— Desigur.

Am ridicat ușor din umeri.

— În acest caz, am tot ce-mi trebuie pentru inspirație.

•••

Abia am pus piciorul pe Strada Tinichigiilor, că am și văzut-o. După toate căutările zadarnice din ultimele luni, părea ciudat că acum o găsisem atât de ușor.

Denna se mișca prin mulțime cu grație lentă. Nu cu rigiditatea care trece drept grație la curte, ci cu naturalețe în mișcare. O pisică nu se gândește la întindere, se întinde pur și simplu. Iar un copac nici măcar asta nu face. Un copac pur și simplu se clatină, fără efortul de a se mișca singur. Așa se mișca ea.

Am prins-o din urmă cât de repede am putut, fără a atrage atenția.

— Scuzați-mă, domnișoară?

S-a întors. Fața i s-a luminat când m-a văzut.

— Da?

— În mod normal n-aș aborda așa o femeie, dar n-am putut să nu observ că aveți ochii cuiva de care am fost îndrăgostit nebunește.

— Ce păcat să iubești doar o singură dată, a zis ea

arătându-și dinții albi într-un zâmbet răutăcios. Am auzit că unii bărbați pot s-o facă de două sau chiar de mai multe ori.

Am ignorat gluma răutăcioasă.

— M-am păcălit o singură dată. Niciodată nu voi mai iubi.

Expresia ei a devenit moale și și-a pus ușor mâna pe brațul meu.

— Bietul de tine! Trebuie să te fi rănit teribil.

— Doamne, m-a rănit în mai multe moduri.

— Dar așa ceva e de așteptat, a zis direct. Cum s-ar putea abține o femeie să nu iubească un bărbat atât de extraordinar ca tine?

— Nu știu, am zis cu modestie. Dar s-ar putea să nu, dacă m-a prins cu un zâmbet ușor, apoi a fugit fără să scoată un cuvânt. Ca roua din zori în lumina palidă.

— Ca un vis dinainte să te trezești, a adăugat Denna cu un zâmbet.

— Ca o zână zburând printre copaci.

Denna a tăcut o clipă.

— Trebuie că a fost într-adevăr minunată dacă te-a prins pe de-a-ntregul, a zis ea, privindu-mă serios.

— Era mai presus de orice comparație.

— O, haide.

A devenit jovială.

— Știm cu toții că atunci când luminile se sting, toate sunt la fel!

A chicotit aspru și mi-a dat un cot cu înțeleș în coaste.

— Nu-i adevărat, am zis cu convingere fermă.

— Păi, cred că va trebui să te cred pe cuvânt, a zis ea încet.

S-a uitat la mine.

— Poate că în timp vei reuși să mă convingi.

M-am uitat în castaniul profund al ochilor ei.

— Asta a fost speranța mea dintotdeauna.

Denna a zâmbit și inima mea a luat-o pieziș prin piept.

— Păstrează-o.

M-a luat de braț și a mers cu mine la pas.

— Pentru că fără speranță, ce ne mai rămâne?

CAPITOLUL 67

Fețele povestitului

Am petrecut o bună parte din următoarele două zile sub tutela lui Scăriță, acesta asigurându-se că știu eticheta corespunzătoare pentru o cină oficială. Eram deja familiarizat din copilărie cu o mare parte din toate astea, dar m-am bucurat de privirea retrospectivă. Obiceiurile diferă de la un loc la altul și de la an la an, și chiar micile abateri pot duce la o mare gafă.

Deci, Scăriță a supravegheat o cină doar pentru noi doi, apoi m-a informat despre o duzină de greșeli mici, dar importante, pe care le făcusem. Așezatul jos al unui tacâm murdar era considerat lipsă de cultură, de pildă. Asta însemna că era perfect acceptabil să-ți lingi cuțitul. De fapt, dacă nu voiai să-ți murdărești șervetul, era singurul gest decent de făcut.

Nu era frumos să mănânci toată felia de pâine. Câteva bucăți trebuiau lăsate întotdeauna pe farfurie, de preferință mai mult decât coaja. Același lucru era valabil și pentru lapte: ultima înghițitură trebuia să rămână întotdeauna în sticlă.

În ziua următoare, Scăriță a pus în scenă o altă cină și-am făcut și mai multe greșeli.

Să comentezi despre mâncare nu era nepolitic, ci mitocănesc. La fel și cu mirosirea vinului. Și se pare că brânzica moale cu care fusesem servit avea o crustă. O crustă pe care orice persoană civilizată ar fi recunoscut-o ca fiind necomestibilă și ar fi îndepărtat-o.

Barbarul de mine a mâncat tot. Avea și un gust destul de bun. Totuși, am băgat la cap și m-am resemnat să arunc o

jumătate din bucata perfectă de brânză dacă-mi era pusă în față. Acesta e prețul civilizației.

•••

M-am dus la banchet îmbrăcat într-un costum de haine special adaptat pentru această ocazie. Culoarele îmi plăceau, verde ca frunza și negru. Era prea mult brocart pentru gustul meu, dar în seara respectivă am cedat în fața modei, pentru că mă așezam în partea stângă a domnișoarei Meluan Lackless.

În ultimele trei zile, Scărișă organizase pentru mine șase mese formale și m-am simțit pregătit pentru orice. Când am ajuns la ușa sălii banchetului, mă așteptam ca cea mai grea parte a serii să fie simularea dezinteresului față de mâncare.

Dar în timp ce poate eram pregătit pentru masă, nu eram pregătit s-o văd pe Meluan Lackless. Din fericire, pregătirea mea pe scenă a pus stăpânire pe mine și am trecut lin prin ritualul zâmbitului și oferitului brațului.

Ea a dat din cap politicoș și ne-am așezat la masă împreună.

Pe masă erau candelabre înalte, cu zeci de lumânări. Urcioare de argint gravate țineau apa caldă pentru spălatul pe mâini și apa rece pentru băut. Vaze vechi cu aranjamente florale elaborate îndulceau aerul. Belșugul abunda cu fructe bine lustruite. Personal, mi s-a părut de prost gust. Dar era tradițional, o expunere a bogăției gazdei.

Am condus-o pe Lady Lackless la masă și i-am ținut scaunul. Am evitat să mă uit în direcția ei când am traversat camera împreună, dar după ce am ajutat-o să se așeze, fața ei m-a lovit cu o puternică asemănare, neputându-mă abține să nu mă holbez. O cunoșteam, eram sigur de asta. Dar pentru nimic în lume nu-mi aduceam aminte de unde...

Când m-am așezat la locul meu, am încercat să-mi amintesc unde puteam s-o fi văzut înainte. Dacă proprietatea

Lackless nu era la peste o mie cinci sute de mile distanță, așa fi crezut că o cunoșteam de la Universitate. Dar asta era ridicol. Moștenitoarea Lackless n-ar fi studiat atât de departe de casă.

Ochii mei au rătăcit peste caracteristicile înnebunitor de familiare. Se putea s-o fi întâlnit la Eolian? Părea puțin probabil. Mi-aș fi amintit. Era izbitor de minunată, cu o bărbie puternică și ochi căprui-închis. Sunt sigur că dacă aș fi văzut-o acolo...

— Ai văzut ceva care te interesează? a întrebat ea fără să se întoarcă să se uite la mine.

Tonul era plăcut, dar se simțea în el acuzația.

Mă holbam. După niciun minut la masă deja îmi băgasem cotul în unt.

— Îmi cer scuze. Dar sunt un fin observator de chipuri, și al dumneavoastră mi-a atras atenția.

Meluan s-a întors să se uite la mine, iritarea dispărându-i un pic.

— Ești turagior?

Turagiorii pretindeau că sunt în măsură să-ți spună personalitatea sau viitorul uitându-se la fața ta, la ochi și la forma capului. Superstiție vintică pură.

— Mă ocup un pic și de asta, domnișoară.

— Serios? Ce-ți spune fața mea, atunci?

A ridicat privirea și s-a uitat în altă parte.

M-am prefăcut că-i privesc trăsăturile lui Meluan, luând act de pielea ei palidă și de părul castaniu ondulat artistic. Gura ei era plină și roșie, fără a se da cu ruj. Linia gâtului era mândră și grațioasă.

Am dat din cap.

— Pot vedea în ea o bucată din viitorul dumneavoastră, domnișoară.

Una din sprâncenele ei s-a ridicat un pic.

— Spune.

— În curând veți primi scuze de la cineva. Iertați-mi ochii, zboară ca păsările, din loc în loc. Nu-i pot ține departe de fața dumneavoastră înfloritoare.

Meluan a zâmbit, dar n-a roșit. Nu era imună la lingușeală, dar nici străină de ea. Am băgat la cap informația.

— Asta e o previziune destul de ușor de făcut, a zis ea. Mai vezi și altceva?

I-am analizat fața încă un moment.

— Încă două aspecte, domnișoară. Îmi spune că sunteți Meluan Lackless și că sunt la dispoziția dumneavoastră.

A zâmbit și mi-a dat mâna să i-o sărut. Am luat-o în mâna mea și mi-am plecat capul peste ea. N-am sărutat-o cu adevărat, așa cum ar fi fost corespunzător în Orânduire, ci mi-am presat în schimb buzele scurt pe degetul meu arătător, care-i ținea mâna. De fapt, sărutatul mâinii ar fi fost teribil de îndrăzneț în această parte a lumii.

Tachinarea noastră a fost întreruptă de sosirea supelor, patruzeci de servitori punându-le înaintea celor patruzeci de oaspeți, toți odată. Am gustat-o pe-a mea. De ce, pentru Dumnezeu, ar face cineva o supă dulce?

Am mâncat o altă lingură și m-am prefăcut că-mi place. Cu colțul ochiului l-am privit pe vecinul meu, un omuleț mai în vârstă pe care-l știam a fi viceregele de Bannis.

Fața și mâinile îi erau zbârcite și pătate, părul o dezordine cenușie. L-am văzut băgând un deget în supă fără pic de jenă, gustând-o, apoi împingând castronul deoparte.

S-a scotocit prin buzunare și și-a deschis mâna să-mi arate ce-a găsit.

— Mereu aduc un buzunar plin de migdale dulci la așa ceva, a zis el într-o șoaptă conspirativă, cu ochii la fel de șireți ca ai unui copil. Nu știi niciodată cu ce vor încerca să te hrănească.

A întins mâna.

— Ia dacă vrei.

Am luat una, i-am mulțumit și-am dispărut din atenția lui pentru tot restul serii. Când m-am uitat înapoi peste câteva minute, mânca nestingherit din buzunar și se certa cu soția lui dacă poate sau nu țărănimea să facă pâine din ghinde. Din ce-am auzit, mi-am dat seama că era doar o mică parte dintr-o ceartă mai mare pe care o purtaseră întreaga lor viață.

În dreapta lui Meluan era un tânăr cuplu yllish, vorbind în limba lor cadențată. Asta, împreună cu decorațiunile plasate strategic care îi făcea dificil de văzut pe oaspeții de pe cealaltă parte a mesei, făcea ca Meluan și cu mine să fim mai singuri decât dacă ne-am fi plimbat împreună prin grădini. Maerul gândise bine acest aranjament.

Supa a fost luată și înlocuită cu o bucată de carne care cred că era fazan acoperit cu un sos gros de smântână. Am fost surprins să văd că era exact pe gustul meu.

— Deci, cum crezi că am ajuns să fim așezați așa? a întrebat Meluan conversațional. Domnule...

— Kvothe.

Am făcut o plecăciune mică, stând așezat.

— Ar putea fi din cauză că maerul dorește să vă distreze, iar eu sunt uneori bun pentru divertisment. Destul de bun. Sau poate pentru c-am plătit o incredibilă sumă de bani maestrului de ceremonii.

Zâmbetul i-a licărit din nou, când a luat o gură de apă.

Îi place îndrăzneala, m-am gândit.

Mi-am șters degetele și aproape c-am lăsat șervetul pe masă, ceea ce ar fi fost o greșeală teribilă. Era semnalul de strângere a oricărui fel de mâncare servit. Făcut prea repede, însemna o critică aspră adusă ospitalității gazdei. Am simțit un șirag de mărgel de sudoare începând să mi se scurgă pe

spate, când am pliat șervețelul în mod deliberat și l-am pus în poală.

— Deci, cum îți ocupi timpul, domnule Kvothe?

Nu m-a întrebat cu ce mă ocup, ceea ce însemna că presupunea că eram un membru al nobilimii. Din fericire, pusesem deja bazele poveștii.

— Scriu un pic. Genealogii. Vreo două piese. Vă place teatrul?

— Ocazional. Depinde.

— Depinde de piesă?

— Depinde de actori, a zis ea, cu o tensiune ciudată atingându-i vocea.

N-aș fi observat dacă n-aș fi privit-o atât de îndeaproape. Am decis să schimb subiectul pe un teren mai sigur.

— Cum vi s-au părut drumurile până la Severen? am întrebat.

Toată lumea iubește să se plângă de drumuri. E un subiect la fel de sigur ca vremea.

— Am auzit că au fost unele dificultăți cu bandiții în nord.

Speram să stârnesc un pic conversația. Cu cât vorbea mai mult, cu atât puteam ajunge s-o cunosc mai bine.

— Drumurile sunt întotdeauna pline de bandiți ruhi în perioada asta a anului, a zis Meluan cu răceală.

Nu doar bandiți, bandiți ruhi. Spusese cuvântul cu atâta greutate de ură rece în voce, încât m-au trecut fiori. Îi ura pe ruhi. Nu simplul dezgust pe care majoritatea oamenilor îl simt pentru noi, ci o ură adevărată, cu dinții ascuțiți.

Am fost scutit să răspund de sosirea produselor de patiserie cu fructe congelate. În stânga mea, viceregele se certa despre ghinde cu soția lui. În dreapta mea, Meluan rupea încet în jumătate un pateu cu căpșuni, cu fața palidă ca o mască de fildeș. Privindu-i unghiile impecabil lustruite rupând pateul, am știut că gândurile îi rămăseseră la ruhi.

În afară de scurta ei menționare a ruhiilor, seara a mers destul de bine.

Am făcut-o încet pe Meluan să se simtă în largul ei, vorbind relaxat despre mărunțișuri. Cina pretențioasă a durat două ore, oferindu-ne suficient timp pentru discuții. Am descoperit că era exact cum sugerase Alveron: inteligentă, atractivă și bună de gură. Chiar și cunoscând faptul că-i ura pe ruhi, nu m-am putut abține în totalitate să nu mă bucur de compania ei.

M-am întors în apartamentul meu imediat după cină și am început să scriu. Până când a venit maerul să mă caute, aveam trei ciorne dintr-o scrisoare, o schiță a unui cântec și cinci foi pline cu adnotări și fraze pe care speram să le folosesc mai târziu.

— Intrați, Alteță.

M-am uitat la el când a intrat. Abia dacă mai părea același cu omul bolnăvicios, care abia se mișca și pe care îl făcusem bine. Se mai îngrășase și arăta cu cinci ani mai tânăr.

— Ce părere ai despre ea? a zis Alveron. Ți-a menționat de vreun pretendent când ați vorbit?

— Nu, Alteță, i-am spus, dându-i o bucată de hârtie împăturită. Aici e prima scrisoare pe care veți dori să i-o trimiteți. Am încredere că puteți găsi o modalitate de a i-o oferi în secret?

A despăturit-o și a-nceput să citească, buzele mișcându-i-se în tăcere. Am compus o altă strofă din cântec, zdrăngănind din corzi alături de cuvinte.

În cele din urmă maerul a ridicat capul.

— Nu crezi că e cam mult? a zis el stânjenit.

— Nu.

M-am oprit din scris suficient pentru a gesticula cu condeii spre o altă bucată de hârtie.

— Aceea e prea mult. Cea din mâna dumneavoastră e suficientă. Are o dâră de romantism în ea. Vrea să fie cucerită, deși probabil ar nega asta.

Expresia maerului era încă neîncrezătoare, așa că m-am tras de la masă și-am lăsat pana jos.

— Alteță, ați avut dreptate. E o femeie demnă de urmărit. În câteva zile, o duzină de bărbați de rang vor vrea s-o ia de soție. Am dreptate?

— Există deja o duzină, a zis el aspru. În curând vor fi trei duzini.

— Adăugați o duzină cu care se va întâlni la cină sau la mersul prin grădină. Apoi, o altă duzină care o va curta de dragul vânătorii. Dintre aceste zeci, câți îi vor scrie scrisori și poezii? Îi vor trimite flori, brelocuri, simboluri de afecțiune. În curând va primi un potop de atenție. Aveți o șansă, pe cea mai bună.

I-am arătat scrisoarea.

— Acționați rapid. Acea scrisoare îi va aprinde imaginația, curiozitatea. În vreo două zile, când celelalte scrisori se vor aglomera pe biroul ei, ea o va aștepta pe-a doua de la noi.

A părut să ezite o clipă, apoi umerii i s-au lăsat.

— Ești sigur?

Am clătinat din cap.

— Nu există certitudini în așa ceva, Alteță. Numai speranță. E cel mai mult din ce pot să vă ofer.

Alveron a ezitat.

— Nu știu nimic despre asta, a zis cu o nuanță de irascibilitate. Aș vrea să existe o carte de reguli pe care un bărbat să le urmeze.

Pentru o clipă, a semănat foarte mult cu un om obișnuit și foarte puțin cu maerul Alveron.

Sincer, eram și eu destul de îngrijorat. Tot ce știam despre curtarea femeilor intra confortabil într-un degetar, fără a

scoate degetul din el.

Pe de altă parte, aveam vaste cunoștințe secundare. Zeci de mii de cântece romantice, piese de teatru, povestiri, și toate luate la un loc trebuia să valoreze ceva.

Partea proastă era că-l văzusem pe Simmon urmărind aproape toate femeile pe-o rază de cinci kilometri de la Universitate cu entuziasmul sortit eșecului al unui copil care încearcă să zboare. Ba mai mult, văzusem o sută de bărbați spărgându-se în bucăți în fața Dennei, ca navele care încearcă să ignore marea.

Alveron s-a uitat la mine cu o îngrijorare onestă pe față.

— Crezi că o lună va fi de-ajuns?

Când am vorbit, am fost surprins de încrederea din vocea mea.

— Alteță, dacă nu vă pot ajuta s-o cuceriți în termen de-o lună, atunci nu mai e nimic de făcut.

CAPITOLUL 68

Prețul unei pâini

Zilele care au urmat au fost plăcute. Am petrecut ore însorite cu Denna, în Severenul de Jos, explorând orașul și satele dimprejur. Ne-am petrecut timpul călărind, înotând, cântând sau pur și simplu vorbind cât era după-amiaza de lungă. Am curtat-o nesăbuit și fără speranță, căci numai un prost ar fi sperat s-o cucerească.

Apoi m-am întors în apartamentul meu și am pus pe hârtie scrisoarea pe care o construise în minte toată ziua. Sau mi-am turnat torentul de cântec în ea. Și în acea scrisoare sau melodie am spus tot ce nu îndrăznisem să-i spun Dennei toată ziua. Lucrurile care știam că ar speria-o.

După ce terminam scrisoarea sau melodia, o scriam din nou. Mai atenuam vreo câteva sincerități. O netezeam și o potriveam până când era perfectă pentru Meluan Lackless ca o mânășă din piele de vițel.

A fost idilic. Aveam mai mult noroc s-o găsesc pe Denna în Severen decât avusesem vreodată în Imre. Am petrecut împreună ore în șir, uneori mai mult decât o dată pe zi, uneori trei-patru zile la rând.

Deși, ca să spunem tot adevărul, nu totul era perfect. Au existat câteva cute în pătură, cum obișnuia tatăl meu să spună.

În primul rând a fost un tânăr domn pe nume Gerred, care a însoțit-o pe Denna la una dintre primele noastre întâlniri în Severenul de Jos. El n-o cunoștea ca Denna, desigur. Îi zicea Ālora, și așa am făcut și eu în acea zi.

Ajunsesem să cunosc foarte bine expresia resemnată de pe fața lui Gerred. O cunoștea pe Denna de suficient de mult

timp pentru a se îndrăgosti de ea, și tocmai începuse să-și dea seama că nu prea mai avea timp la dispoziție.

Am văzut cum și el făcea aceleași greșeli pe care le mai văzusem la alții înaintea lui.

Își pusese brațul în jurul ei, posesiv. Îi dăruise un inel. În timp ce ne plimbam prin oraș, se oferea să-i cumpere orice părea să-și dorească pentru mai mult de trei secunde. Încercase să-i smulgă promisiunea unor întâlniri viitoare. Un dans la casa parohială a lui DeFerre? Cină la Pensiunea de Aur? Oamenii Contelui Abelard joacă mâine *Regele Zece-bănuți...!?*

Luată separat, oricare dintre aceste propuneri ar fi fost bună. Poate chiar fermecătoare. Dar luate împreună, trădau disperare pură. Se agăța de Denna ca și cum s-ar fi înecat și ea era o scândură de lemn salvatoare.

Când ea nu se uita, el se zgâia la mine, și când Denna și-a luat la revedere de la amândoi în acea seară, fața i-a căzut și a pălit de parcă ar fi fost deja mort de două zile.

A doua cută a fost mai rea. După ce l-am ajutat pe maer să-și curteze doamna aproape două intervale, Denna a dispărut. Fără urmă și fără niciun cuvânt de avertisment. Fără niciun bilet de adio sau de scuze. Am așteptat timp de trei ore la grajdul unde stabiliserăm să ne întâlnim. După aceea m-am dus la hanul ei, unde am aflat că se mutase cu toate lucrurile cu o noapte înainte.

M-am dus în parcul unde luasem prânzul în ziua precedentă, apoi în alte câteva locuri unde obișnuiam să mergem împreună. Era aproape de miezul nopții când am luat ascensorul înapoi spre partea de sus a Perpendiculararei.

Chiar și atunci o parte din mine spera prosteste ca ea să mă salute din vârf, alergând din nou în brațele mele cu entuziasmul ei sălbatic.

Dar nu era acolo.

În noaptea aceea n-am scris nicio scrisoare sau cântec pentru Meluan.

A doua zi am bântuit mai multe ore prin Severenul de Jos, îngrijorat și rănit. Mai târziu în acea noapte, în apartamentul meu, am transpirat și am blestemat și am mototolit vreo douăzeci de coli de hârtie înainte de a produce trei scurte, doar pe jumătate tolerabile paragrafe, pe care i le-am dat maerului să facă ce vrea cu ele.

În a treia zi, inima îmi era ca o piatră în piept. Am încercat să termin cântecul pe care-l scriam pentru maer, dar din eforturile mele n-a ieșit nimic care să merite. În prima oră, notele pe care le cântam erau de plumb și fără viață. În a doua oră, au devenit discordante și șovăielnice. Am insistat până când fiecare sunet scos de lăuta mea a devenit un cuțit strâns între dinți.

În final, mi-am lăsat biata lăută torturată să tacă, amintindu-mi ceva ce tatăl meu spusese cu mult timp în urmă: „Cântecele își aleg singure ora și momentul. Când armonia sună ca o cutie de conserve, există un motiv. Tonul armoniei e ardoarea inimii tale și nu există apă limpede într-o fântână noroioasă. Nu poți decât să lași nămolul să se decanteze, altfel muzica ta va fi seacă precum un clopot spart”.

Am pus lăuta în cutia ei, conștient de acest adevăr. Am avut nevoie de câteva zile înainte de a mă putea întoarce productiv la curțarea lui Meluan în numele maerului.

Lucrarea era prea delicată pentru a forța sau a falsifica.

Pe de altă parte, știam că maerului nu i-ar fi plăcut să întârzii. Aveam nevoie de o diversiune, iar cum maerul era enervant de inteligent, trebuia să fie cel puțin pe jumătate justificată.

...

Am auzit șuieratul curentului de aer care semnala că

maerul deschisese ușa pasajului secret din camera mea de toaletă. Am făcut tot posibilul să mă plimb nervos în timp ce intra el pe ușă.

Alveron continuase să se întremeze în ultimele două răstimpuri, iar chipul lui nu mai era tras și cenușiu. Avea chiar siluetă în gâteala lui, o cămașă și un sacou de culoarea cremoasă a fildeșului și o jachetă rigidă de un profund albastru safir.

— Am primit mesajul tău, a zis el brusc. Deci ai terminat melodia?

M-am întors spre el.

— Nu, Alteță. Ceva mai important decât melodia mi-a intrat în atenție.

— În ce te privește, nu există nimic mai important decât cântecul, a zis maerul ferm, trăgându-și manșeta cămășii, s-o îndrepte. Am auzit de la mai multe persoane că Meluan a fost foarte mulțumită de primele două. Ar trebui să-ți concentrezi toate eforturile în această direcție.

— Alteță, sunt extrem de conștient de faptul că...

— Spune, nu te lenevi, a zis Alveron nerăbdător, ridicându-și fața la ceasul care stătea în colțul camerei. Trebuie să ajung la niște întâlniri.

— Viața vă e în continuare în pericol din partea lui Caudicus.

Dacă maerul se descurca cu asta, ar fi putut să trăiască pe scenă. Singura breșă în calmul lui a fost o scurtă ezitare când și-a tras și cealaltă manșetă la loc.

— Cum așa? a întrebat el, aparent indiferent.

— Mai există și alte moduri de a vă face rău în afară de otravă. Ceva ce poate fi făcut de la distanță.

— O vrajă, vrei să spui, a zis Alveron. Ar putea să evoce ceva și să facă o trimitere ca să mă dea peste cap?

Tehlu ai milă, vrăji și trimiteri. Mi-era ușor să uit că acest

om inteligent, subtil și altfel educat era doar un pic mai mult decât un copil când venea vorba de chestiuni misterioase. El probabil credea în zâne și morți vii. Bietul nătărău.

Oricum, încercarea de a-l reeduca ar fi fost obositoare și contraproductivă.

— Există și posibilitatea asta, Alteță. Precum și alte amenințări, mai directe.

A renunțat să simuleze indiferența și m-a privit în ochi.

— Ce-ar putea fi mai direct decât o trimitere?

Maerul nu era genul de om care să fie convins doar prin cuvinte, așa că am luat un măr dintr-un bol de fructe și l-am lustruit pe mânecă înainte de a i-l înmâna.

— Vreți să țineți asta o clipă, Alteță?

El l-a luat, suspicios.

— Despre ce e vorba, atunci?

M-am dus spre minunata mea mantie bordo atârnată pe perete și am extras un ac dintr-unul din multele sale buzunare.

— Vă arăt genul de lucruri de care e capabil Caudicus, Alteță.

Am întins mâna după măr.

Mi l-a dat înapoi și l-am privit. Ținându-l într-un unghi de lumină, am văzut ceea ce speram, o pată pe coaja lucioasă a mărului. Am murmurat o cetluire, concentrat pe Alarul meu, și am împins acul în centrul amprenteii vagi pe care degetul lui arătător o lăsase în coaja mărului.

Alveron s-a smucit și a scos un sunet mut de surpriză, holbându-se la mâna lui ca și cum, să zicem, s-ar fi înțepat în mod neașteptat cu un ac.

M-am așteptat pe jumătate să mă mustre, dar n-a făcut nimic de genul ăsta.

Ochii i s-au deschis larg, iar el a pălit. Apoi expresia i-a devenit îngrijorată, în timp ce urmărea mărgelele de sânge

scurgându-i-se din deget.

Și-a umezit buzele și și-a pus încet degetul în gură.

— Înțeleg, a zis el liniștit. Te poți păzi împotriva a așa ceva?

Nu era chiar o întrebare.

Am dat din cap, menținându-mi expresia gravă.

— Oarecum, Alteță. Cred că pot crea o... vrajă pentru a vă proteja. Regret doar că nu m-am gândit la asta mai devreme, dar m-am luat cu una și alta...

— Da, da.

Maer mi-a făcut semn cu mâna în tăcere.

— Și de ce ai nevoie pentru o astfel de vrajă?

Era o întrebare cu mai multe straturi. La suprafață întreba de ce materiale am nevoie. Dar maerul era un om practic. Mă întreba și prețul meu.

— În atelierul de lucru din turnul lui Caudicus ar trebui să fie tot ce am nevoie, Alteță. Materialele pe care nu le are el, aş putea să le găsesc în Severen, dacă mi se lasă timp.

Apoi m-am oprit, evaluând partea a doua a întrebării, gândindu-mă la sute de lucruri pe care mi le-ar fi putut acorda maerul: bani să înot în ei, o lăută nouă, în genul celor pe care numai regii și le-ar putea permite. Am simțit cum mă străbate un fior la acest gând. O lăută Antressor. Nu mai văzusem niciuna, dar văzuse tatăl meu. Cântase cu una o dată, în Anilin, și uneori, la o cană de vin, vorbea despre asta, mâinile lui descriind forme blânde în aer.

Maerul ar putea aranja asta cât ai clipi. Toate astea și multe altele, desigur. Alveron putea aranja accesul la o sută de biblioteci private. Niciun patronaj oficial n-ar fi fost ceva mărunț venind din partea lui. Numele maerului ar fi deschis ușile la fel de repede ca al regelui.

— Ar fi câte ceva, am zis lent. Aveam speranța să discut cu Alteța Voastră. Am un proiect care necesită ajutor pentru

a-l realiza corespunzător. Și am o prietenă, o muzicantă talentată, care s-ar putea folosi de un patron bine situat...

M-am oprit semnificativ.

Alveron a dat din cap, ochii lui cenușii arătând că a înțeles. Maerul nu era prost. Știa prețul unei pâini.

— O să-l trimit pe Scăriță cu cheile de la turnul lui Caudicus, a zis el. Cât va dura să produci vraja?

M-am oprit să fac o evaluare.

— Cel puțin patru zile, Alteță.

Ăsta era timpul în care apele noroioase ale creativității mele s-ar fi curățat. Sau timpul în care Denna s-ar fi putut întoarce din orice misiune ar fi îndepărtat-o brusc.

— Dacă aș fi fost sigur de echipamentul lui, aș fi putut spune că mai devreme, dar va trebui să mă mișc cu grijă. Nu se știe ce-ar fi putut să facă Caudicus ca să întineze lucrurile înainte de a fugi.

Alveron s-a încruntat auzind asta.

— O să fii în stare să-ți continui și proiectele actuale?

— Nu, Alteță. Va fi destul de obositor și consumator de timp. Mai ales că presupun că preferați să fiu discret în timp ce adun materiale din Severenul de Jos.

— Da, desigur.

A expirat greu, pe nas.

— Ei, drăcia dracului, lucrurile mergeau așa de bine! Pe cine să pun să-mi scrie scrisori cât ești tu ocupat?

A spus ultima parte îngândurat, mai mult pentru sine.

Trebuia să opresc acel gând înainte să prindă rădăcini. Nu voiam să împart cu nimeni favoarea curtării lui Meluan.

— Nu cred că va fi necesar, Alteță. Acum șapte-opt zile, probabil că ar fi fost. Dar acum, cum ați spus, i-am captat interesul. E încântată, dornică de următorul contact. Dacă trec câteva zile fără nimic de la noi, va fi dezamăgită. Dar, mai important, va fi îngrijorată că v-a ieșit din atenție.

Maerul și-a netezit barba cu o mână, cu o expresie meditativă. M-am gândit că face o comparație cu a prinde un pește în plasă, dar m-am îndoit că maerul fusese implicat vreodată în ceva atât de rustic ca pescuitul.

— Nu știu dacă pot îndrăzni, Alteță. Dar în tinerețea dumneavoastră ați încercat vreodată să câștigați afecțiunea vreunei domnițe?

Alveron a zâmbit la frazarea mea grijulie.

— Poți îndrăzni.

— Pe care ați găsit-o mai interesantă? Pe cea care v-a sărit în brațe imediat sau pe cea care a fost mai dificilă, mai reticentă, chiar indiferentă față de demersul dumneavoastră?

Ochii maerului erau pierduți în amintiri.

— Asta e valabil și în cazul femeilor. Unele nu pot suporta ca un bărbat să se agață de ele. Și toate apreciază spațiul, pentru a-și face propriile alegeri. E greu cu ceva care e mereu acolo.

Alveron a dat din cap.

— E ceva adevăr în asta. Absența hrănește afecțiunea.

A dat din cap mai ferm.

— Foarte bine. Trei zile.

S-a uitat din nou la ceas.

— Și acum trebuie să fiu...

— Încă ceva, Alteță, am zis repede. Vraja pe care o voi face trebuie reglată în mod special pentru dumneavoastră. Va fi nevoie să cooperați.

Mi-am dres vocea.

— Mai precis, o parte din dumneavoastră...

Mi-am dres vocea.

— Esența.

— Vorbește clar.

— O cantitate mică de sânge, salivă, piele, păr și urină.

Am oftat în sinea mea, știind că pentru cineva educat în

superstițiosul Vintic asta suna ca o rețetă pentru o trimitere sau pentru altceva la fel de ridicol.

Așa cum mă așteptam, ochii lui Maer s-au îngustat la auzul listei.

— Deși nu sunt expert, astea par să fie tocmai lucrurile de care ar trebui să evit să mă despart, a zis el încet. Pot să am încredere în tine?

Aș fi putut să-mi susțin loialitatea amintind de serviciul meu din trecut sau aducându-i la cunoștință că i-am salvat deja viața. Dar în ultima lună ajunseseam să știu cum lucrează mintea maerului.

I-am oferit cel mai bun zâmbet al meu.

— Sunteți un om inteligent, Alteță. Sunt sigur că știți răspunsul fără să vi-l spun eu.

Mi-a întors zâmbetul.

— Înveselește-mă, atunci.

Am ridicat din umeri.

— Mort nu-mi sunteți de niciun folos, Alteță.

Ochii lui cenușii i-au căutat pe-ai mei pentru o clipă, apoi a dat din cap, satisfăcut.

— Foarte adevărat. Trimite un mesaj când ai nevoie de acele lucruri.

S-a întors să plece.

— Trei zile.

CAPITOLUL 69

Atâta nebunie

Am făcut mai multe drumuri până în Severenul de Jos, pentru a aduna materiale pentru gramul lui Alveron. Aur brut. Nichel și fier. Cărbune și acizi erodanți. Am făcut rost de bani pentru aceste achiziții prin vânzarea a diverse piese de echipament din atelierul lui Caudicus. I-aș fi putut cere bani maerului, dar îmi plăcea să creadă mai degrabă că sunt bani din resurse independente decât că sunt o epuizare financiară în desfășurare.

Printr-o coincidență, în decursul cumpărărilor și vânzărilor, am vizitat multe dintre locurile în care petrecusem timp împreună cu Denna.

Mă obișnuisem atât de mult s-o întâlnesc, încât mi se părea c-o văd și când nu era acolo. În fiecare zi, inima mea plină de speranță creștea la vederea ei trecând pe lângă un colț, intrând într-o cizmărie, ridicând mâna s-o fluture de pe partea cealaltă a curții. Dar nu era niciodată cu adevărat ea, și în fiecare seară mă întorceam pe proprietatea maerului mai nefericit decât cu o zi înainte.

Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, Bredon părăsise Severenul în urmă cu câteva zile, pentru a-și vizita niște rude apropiate. Nu-mi dădusem seama cât de mult ajunsese să depind de el până când n-a plecat.

Așa cum am spus deja, un gram nu e deosebit de dificil de făcut dacă ai echipamentul adecvat, o schemă și-un Alar ca o lamă din oțel Ramston.

Instrumentele de prelucrare a metalelor din turnul lui Caudicus erau funcționale, deși nici pe departe la fel de bune ca cele din Partizanat. Nici schema nu era dificilă, pentru că

am o memorie bună pentru așa ceva.

În timp ce lucram la gramul maerului, am început și un al doilea, pentru a-l înlocui pe cel pe care-l pierdusem. Din păcate, având în vedere starea relativ rudimentară a echipamentului cu care lucram, n-am avut timp să-l termin cum trebuie.

Am terminat gramul maerului la trei zile după ce-am vorbit cu maerul și la șase zile după dispariția subită a Denei. În ziua următoare mi-am abandonat căutarea inutilă și m-am plantat într-una din cafenelele în aer liber, unde mi-am băut cafeaua și-am încercat să găsesc inspirație pentru melodia pe care i-o datoram maerului. Zece ore am petrecut acolo, și singurul act de creație realizat a fost de a transforma în mod miraculos aproape patru litri de cafea într-un minunat pipi aromat.

În noaptea aceea am băut o cantitate neînțeleaptă de carcalete și-am adormit cu capul pe birou. Cântecul pentru Meluan nu era încă terminat. Maerul n-a fost tocmai mulțumit.

Denna a reapărut în ziua a șaptea, când căutam prin vizuinile noastre din Severenul de Jos. În ciuda tuturor căutărilor mele, ea m-a văzut prima și a fugit râzând până lângă mine, încântată să-mi povestească despre o melodie pe care o auzise cu o zi înainte. Am petrecut ziua împreună la fel de ușor ca și cum n-ar fi fost plecată.

N-am întrebat-o despre dispariția ei subită. O știam pe Denna de mai bine de un an și înțelesesem câteva dintre cotiturile ascunse ale inimii ei. Știam că își prețuia intimitatea. Știam că avea secrete.

În acea noapte eram într-o grădiniță care împrejmuia Perpendiculara. Ne-am așezat pe o bancă de lemn, uitându-ne peste orașul întunecat de mai jos: o întindere murdară de

lumini de lămpi, felinare cu gaz, câteva puncte de lumină simpatetică răspândite pe întreg teritoriul.

— Îmi pare rău, știi, a zis ea încet.

Stătuserăm și ne uitaserăm în liniște la luminile orașului timp de aproape un sfert de oră. În cazul în care continua vreo conversație anterioară, nu-mi aminteam care era aceea.

— Poftim?

Cum Denna n-a zis nimic pe moment, m-am întors să mă uit la ea. Nu era lună pe cer, iar noaptea era întunecată. Fața ei era slab luminată de la miile de lumini de mai jos.

— Uneori plec, a zis ea în cele din urmă. Rapid și în tăcere în noapte.

Denna nu se uita la mine când vorbea, ținându-și ochii negri fixați pe orașul de mai jos.

— Așa fac eu, a continuat cu voce liniștită. Plec. Fără niciun cuvânt sau avertisment. Fără nicio explicație după. Uneori doar asta pot face.

Apoi s-a întors pentru a mă privi în ochi, cu fața serioasă în lumina slabă.

— Sper că știi fără să-ți spun, a zis ea. Sper că nu e nevoie să-ți spun...

Denna s-a întors să se uite la luminile sclipitoare.

— Dar pentru cât contează, îmi pare rău.

Apoi am mai stat un timp, bucurându-ne de o tăcere confortabilă. Aș fi vrut să spun ceva. Aș fi vrut să spun că nu m-a deranjat, dar ar fi fost o minciună. Aș fi vrut să-i spun că pentru mine conta cu adevărat doar c-a venit înapoi, dar eram îngrijorat c-ar putea fi mult prea adevărat.

Deci, decât să risc să spun ceva greșit, n-am zis nimic. Știam ce se-ntâmplă cu bărbații care se agățau prea tare de ea. Asta era diferența între mine și ceilalți. Nu mă agățam de ea, încercând s-o posed. Nu mi-am trecut brațul în jurul ei, nu i-am șoptit la ureche și n-am sărutat-o pe neașteptate pe

obraz.

Desigur, mă gândisem la asta. Încă îmi aminteam de căldura ei, atunci când își aruncase brațele în jurul meu în apropiere de ascensorul cu cal. Erau momente în care mi-aș fi dat mâna dreaptă s-o pot ține din nou în brațe.

Dar apoi mă gândeam la fețele altor bărbați când realizau că Denna îi părăsea. M-am gândit la toți ceilalți care încercaseră s-o țină în loc și nu reușiseră. Așa că am rezistat să-i arăt cântecele și poeziile pe care le scrisesem, știind că prea mult adevăr poate compromite atâta efort.

Și dacă asta însemna că nu era în întregime a mea, ce? Eram cel la care putea reveni întotdeauna fără teama că o judec și că-i pun întrebări. Așa că n-am încercat s-o câștig și m-am mulțumit cu un joc frumos.

Dar exista mereu o parte din mine care spera la mai mult, deci mereu o parte din mine era proastă.

Zilele au trecut, și am explorat împreună cu Denna străzile din Severen. Am lenevit în cafenele, am văzut piese de teatru, am fost să călărim. Ne-am urcat pe fața Perpendiculararei folosind drumul pe jos doar pentru a spune c-am făcut-o și pe-asta. Am vizitat piețele docurilor, o menajerie ambulantă și mai multe magazine cu obiecte rare.

În unele zile n-am făcut nimic altceva decât să stăm și să vorbim, și în acele zile nimic nu ne-a umplut conversațiile la fel de mult ca muzica.

Am petrecut nenumărate ore discutând despre acest meșteșug. Despre cum se potrivesc melodiile una cu alta. Despre cum se suprapun refrenele și versurile, despre ton și mod și ritm.

Acestea erau lucruri pe care eu le învățasem de la o vârstă fragedă și la care mă gândisem de multe ori. Și deși Denna era nouă la această lecție, într-un anumit fel asta era în

avantajul ei. Eu am aflat despre muzică dinainte de-a putea vorbi. Știam zece mii de moduri de a face strofe și versuri mai bine decât îmi știam dosul mâinilor.

Denna nu știa. Într-un fel asta a împiedicat-o, dar în altul i-a făcut muzica ciudată și minunată...

Nu mă pricep să explic asta. Gândiți-vă că muzica ar fi un oraș întortocheat ca Bobcatranul. În anii cât am trăit acolo, ajunseseam să-i cunosc străzile. Nu doar străzile principale. Nu doar aleile. Știam scurtăturile și acoperișurile și bucăți din canalizare. Din acest motiv, mă puteam deplasa prin oraș ca un iepure într-o vizuină. Eram rapid, viclean și isteț.

Denna, pe de altă parte, nu fusese niciodată antrenată. Nu știa nimic despre scurtături. Ai fi crezut că va fi obligată să rățăcească prin oraș, pierdută și neajutorată, prinsă într-un labirint întortocheat din piatră de mortar.

În schimb, ea pur și simplu trecea prin pereți. Nu știa altceva. Nimeni nu-i spusese vreodată că nu poate. Din această cauză, trecea prin oraș ca o creatură de basm. Străbătea drumuri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea, și asta îi făcea muzica sălbatică și ciudată și liberă.

În final a fost nevoie de douăzeci și trei de scrisori, șase cântece și, deși mi-e rușine s-o spun, un poem.

A fost mai mult de-atât, desigur. Scrisorile în sine nu pot câștiga inima unei femei. Alveron a contribuit și el cu o bucată considerabilă de curtare. Și după ce i s-a arătat lui Meluan ca pretendentul ei anonim, a făcut cea mai mare parte a trebii, atrăgând-o încet pe Meluan de partea lui cu respectul blând pe care-l simțea pentru ea.

Dar scrisorile mele îi atrăseseră atenția. Cântecele mele o aduseseră suficient de aproape pentru ca Alveron să-și arate farmecul lent și gureș.

Chiar și așa, îmi pot revendica doar o bucățică din meritul

pentru scrisori și cântece. Cât despre poem, un singur lucru
pe lume mă putea împinge spre o astfel de nebunie.

CAPITOLUL 70

Agățarea

M-am întâlnit cu Denna în fața hanului ei de pe Alea Cretei, un locșor numit Patru Lumânări. Când am dat colțul și am văzut-o stând în lumina felinarului agățat deasupra ușii din față, am simțit o bucurie crescândă, la simpla plăcere de-a o găsi când o caut.

— Am primit biletul de la tine, i-am spus. Imaginează-ți cât m-am bucurat.

Denna a zâmbit și a făcut o reverență cu o singură mână. Purta o fustă, nu o rochie complicată, ca cele ale femeilor din nobilime, ci o simplă bucată de pânză pe care ai putea-o purta în timp ce strângi fânul sau cu care te duci la dans în șopron.

— Nu eram sigură că ajungi, a zis ea. A trecut ora când majoritatea oamenilor normali se bagă-n pat.

— Recunosc c-am fost surprins, am zis. Dacă eram băgăreț, aș fi întrebat ce te-a ținut ocupată până la ora asta neobișnuită.

— Afacerile, a zis ea cu un oftat dramatic. O întâlnire cu patronul meu.

— S-a întors în oraș? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Și a vrut să vă întâlniți la miezul nopții? am întrebat-o. Asta e... ciudat.

Denna a ieșit de sub firma hanului și am pornit împreună pe stradă.

— Mâna care ține punga... a zis ea, ridicând neputincioasă din umeri. Orele ciudate și locurile incomode sunt regula pentru Magistrul Ulm. O parte din mine

bănuiește că e pur și simplu un nobil singur, plictisit de patronajul obișnuit. Mă întreb dacă nu cumva condimentează situația pretinzând că e implicat într-o intrigă întunecată, nu doar că-mi plătește melodiile.

— Deci, care-i planul pentru seara asta? am întrebat-o.

— Să-mi petrec timpul în plăcuta ta companie, a zis Denna, întinzându-se să mă ia de braț.

— În cazul ăsta, am ceva să-ți arăt, am spus. E o surpriză. Va trebui să ai încredere în mine.

— Am mai auzit asta de zeci de ori.

Ochii negri ai Dennei străluceau răutăcioși.

— Dar niciodată toate odată și nu de la tine.

A zâmbit.

— Îți acord prezumția de nevinovăție și o să-mi păstrez ironia plictisitoare pentru mai târziu. Du-mă unde vrei.

Așa că ne-am îndreptat spre Severenul de Sus cu ascensorul tras de cal, din care ne-am holbat la luminile orașului de mai jos pe timp de noapte, ca niște cretini de speță joasă ce eram. Am luat-o la o plimbare lungă pe străzile pietruite, pe lângă magazine și grădinițe. Apoi am lăsat în urmă clădirile, ne-am urcat pe un gârduleț de lemn și ne-am îndreptat spre silueta întunecată a unui hambar gol.

Văzând asta, Denna n-a mai putut să tacă.

— Ei bine, ai făcut-o, a spus ea. M-ai surprins.

I-am zâmbit și am continuat s-o conduc în întunericul hambarului. Era plin de miros de fân și de lipsa animalelor. Am condus-o către o scară care dispărea în întuneric deasupra capetelor noastre.

— O șură? a întrebat, cu voce sceptică.

S-a oprit și mi-a aruncat o privire ciudată, curioasă.

— Mă confunzi, în mod evident, cu o fată de 14 ani de la o fermă veche pe nume...

Gura i s-a mișcat fără să scoată niciun sunet pentru un

moment.

— Ceva de la țară.

— Gretta, am sugerat.

— Da, a zis ea. M-ai confundat în mod evident cu o fetiță nede dezvoltată de la o fermă numită Gretta.

— Stai liniștită, i-am spus. Dacă aș încerca să te seduc, nu așa aș proceda.

— Serios? a zis ea, trecându-și mâna prin păr.

Degetele ei au început să împletească părul, apoi s-a oprit și l-a îndreptat.

— Atunci ce facem aici?

— Ai spus cât de mult ți-au plăcut grădinile, i-am zis. Și grădinile lui Alveron sunt deosebit de frumoase. M-am gândit că te-ar putea bucura un tur prin locul ăsta.

— În miez de noapte, a zis Denna.

— O plimbare fermecătoare sub clar de lună, am corectat-o.

— Nu e nicio lună pe cer în seara asta, a punctat ea. Sau dacă e, abia dacă e o feliuță subțire.

— Fie cum o fi, i-am spus, refuzând să mă descurajez. De cât de multă lumină a lunii e nevoie, de fapt, ca să te bucuri de mirosul delicat al florilor de iasomie?

— Într-o șură, a zis Denna cu vocea plină de neîncredere.

— Șura e cel mai simplu mod de a ajunge pe acoperiș, am zis. De-acolo, pe proprietatea maerului. De-acolo, în grădină.

— Dacă te afli în serviciul maerului, de ce nu i-ai cerut pur și simplu să te lase să intri? a zis ea.

— Ah, am zis în mod dramatic, ținând un deget ridicat. În asta constă aventura. O sută de bărbați te-ar fi putut plimba pur și simplu prin grădinile maerului. Dar unul singur te poate strecura înăuntru.

I-am zâmbit.

— Ce-ți ofer eu, Denna, e o ocazie unică.

Mi-a zâmbit.

— Îmi știi atât de bine străfundul sufletului.

Am întins mâna ca și cum eram pe cale s-o ajut să urce într-o trăsură.

— Domnișoară.

Denna mi-a luat mâna, apoi s-a oprit de îndată ce-a pus piciorul pe prima treaptă a scării.

— Stai, nu ești un domn. Încerci să mi te uiți sub rochie.

M-am uitat la ea cât am putut de jignit, apăsându-mi mâna pe piept.

— Domnișoară, ca gentleman vă asigur...

S-a făcut spre mine.

— Mi-ai spus deja că nu ești un gentleman, a zis ea. Ești un hoț și încerci să furi o privire.

S-a dat înapoi și mi-a parodiat gestul curtenitor de mai devreme.

— Domnule...

Ne-am dus prin șură pe acoperiș și-n grădină.

Așchia ascuțită a lunii de deasupra era subțire ca o șoaptă, atât de palidă, încât nu micșora deloc lumina stelelor.

Grădinile erau surprinzător de liniștite pentru o astfel de noapte caldă și frumoasă.

De obicei, chiar și la acea oră întârzie cuplurile se plimbau pe cărări sau șușoteau pe băncile arcuite. M-am întrebat dacă vreun bal sau treburi de la Curte îi îndepărtaseră pe toți.

Grădinile maerului erau vaste, cu cărări cotite și garduri vii plasate viclean, făcându-le să pară mai mari. Denna și cu mine am mers braț la braț, ascultând suspinul vântului printre frunze. Mă simțeam ca și cum eram singurii oameni din lume.

— Nu știi dacă-ți amintești de-o conversație pe care am avut-o cu ceva timp în urmă, am zis încet, nedorind să stric

liniștea. Am vorbit despre flori.

— Îmi amintesc, a zis ea la fel de moale.

— Ai zis că tu crezi că toți bărbații și-au învățat lecțiile despre curtat din aceeași carte uzată.

Denna a râs în liniște, mai mult o mișcare decât un sunet. Și-a pus mâna la gură.

— O, am uitat. Așa am zis, nu?

Am dat din cap.

— Ai zis că toți ți-au adus trandafiri.

— Tot așa fac și-acum, a zis ea. Mi-aș dori să găsească o carte nouă.

— M-ai pus să aleg o floare care ți s-ar potrivi mai bine, i-am spus.

Mi-a zâmbit timid.

— Îmi amintesc, te-am testat.

Apoi, s-a încruntat.

— Dar m-ai învins alegând ceva de care nici n-auzisem, să nu mai zic de văzut.

Am dat un colț și poteca ne-a condus spre tunelul verde-închis al unui umbrar boltit.

— Nu știu dacă le-ai mai văzut până acum, am zis. Dar aici e floarea ta, selas.

Numai stelele ne luminau calea. Luna era atât de subțire, încât dădea impresia că nu există deloc. Sub spalier era negrul părului Dennei.

Ochii noștri erau larg deschiși și se întindeau prin întuneric, iar pe unde lumina stelelor cădea pieziș pe frunze, se vedeau sute de flori de selas deschizându-se în noapte. Dacă mirosul de selas n-ar fi fost atât de delicat, ar fi fost copleșitor.

— Of, a oftat Denna, privind în jur cu ochi mari.

Sub boltă, pielea ei era mai strălucitoare decât luna. Și-a întins ambele mâini.

— Sunt atât de moi!

Ne-am plimbat în tăcere. Peste tot în jurul nostru vițele selasului se țeseau prin spalier, agățându-se de lemn și de sârmă, ascunzându-și fețele de cerul nopții. Când în cele din urmă am ieșit pe partea cealaltă, părea la fel de luminos ca la lumina zilei.

Tăcerea s-a întins până când am început să mă simt inconfortabil.

— Deci, acum îți știi floarea, i-am zis. Era păcat să nu fi văzut niciodată una. E destul de dificil de cultivat, din câte-am auzit.

— Poate că chiar mi se potrivește, a zis Denna moale, privind în jos. Nici eu nu prind rădăcini ușor.

Am continuat să ne plimbăm, până când poteca s-a întors și a ascuns bolta din spatele nostru.

— Mă tratezi mai bine decât merit, a zis Denna în sfârșit.

Am râs de ridicolul acestor vorbe. Numai respectul pentru liniștea grădinii m-a împiedicat să scot un râs puternic. În schimb, l-am înăbușit cât mai mult posibil, deși efortul m-a dat peste cap și m-a făcut să mă împiedic.

Denna m-a privit de la un pas distanță, cu un zâmbet apărut pe buze.

În cele din urmă mi-am revenit.

— Tu, cea care a cântat cu mine în noaptea în care am câștigat naiul. Tu, cea care mi-a dat cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

M-a străbătut un gând.

— Cutia ta pentru lăută mi-a salvat viața, știi? am spus.

Zâmbetul s-a răspândit și a crescut, larg ca o floare.

— Serios?

— Serios, am zis. Nu pot spera vreodată să te tratez la fel de bine cum meriți. Având în vedere ce-ți datorez, asta nu e decât cea mai mică plată.

— Păi, eu cred că e un început adorabil.

S-a uitat la cer și a inspirat lung, adânc.

— Mi-au plăcut întotdeauna mai mult nopțile fără lună. E mai ușor să spui lucruri în întuneric. E mai ușor să fi tu însuși.

A început să meargă din nou și mi-am potrivit pașii cu ai ei. Am trecut de o fântână, de o piscină, de un perete cu iasomie palidă deschisă în noapte. Am traversat un podeț de piatră, care ne-a condus înapoi la adăpostul gardurilor vii.

— Poți să-ți pui mâna în jurul meu, să știi, a zis pur și simplu. Ne plimbăm prin grădini, singuri. În lumina lunii, așa cum e ea.

Denna s-a uitat la mine pieziș, un colț al gurii răsucindu-i-se în sus.

— Sunt permise astfel de lucruri, îți dai seama.

Brusca ei schimbare de comportament m-a prins cu garda jos. De când ne întâlniserăm în Severen, o curtasem printr-un grandios spectacol sălbatic, fără speranță, și ea mă încurajase fără să riște nimic. Îmi întorsese fiecare compliment, fiecare vorbă de duh, fiecare tachinare, nu într-un ecou, ci într-o armonie. Acest dus-întors al nostru fusese ca un duet.

Dar asta era altceva. Tonul ei fusese mai puțin jucăuș și mai simplu. Fusese o schimbare atât de bruscă, încât mă lăsase fără cuvinte.

— Acum patru zile mi-am scrântit piciorul pe o lespede de piatră, a zis ea încet. Îți amintești? Ne plimbam pe Mincet Lane. Piciorul mi-a alunecat și m-ai prins aproape înainte să știu că m-am poticnit. Asta m-a făcut să mă întreb cât de atent mă priveai ca să vezi așa ceva.

Am cotit pe cărare și Denna a continuat să vorbească fără să se uite la mine. Vocea ei era moale și meditativă, aproape ca și cum ar fi vorbit singură.

— Mi-ai întins mâna atunci, sigur pe tine, sprijinindu-mă. Aproape că ți-ai pus brațul în jurul meu. Ar fi fost atât de ușor pentru tine atunci. O chestiune de centimetri. Dar când am ajuns pe picioarele mele, ți-ai tras mâinile. Fără nicio ezitare. Fără să insiști. Nimic din ce aș fi putut lua în nume de rău.

A început să se întoarcă cu fața la mine, apoi s-a oprit și a privit din nou în jos.

— E ceva, a zis ea. Atât de mulți bărbați încearcă la nesfârșit să mă pună jos. Și unul dintre ei încearcă exact opusul. Se asigură că am picioarele ferme, ca să nu cad.

Aproape timid, a întins mâna.

— Când ți-am luat brațul, ai acceptat cu ușurință. Chiar ți-ai pus și mâna pe a mea, ca și cum voiai s-o păstrezi acolo.

Mi-a explicat mișcarea exact așa cum fusese și m-am luptat să nu fac gestul să devină dintr-odată ciudat.

— Dar asta a fost tot. Niciodată nu forțezi. Niciodată nu insiști. Știi cât de ciudat e asta pentru mine?

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment, acolo, în grădină, în lumina tăcută a lunii. I-am simțit căldura, cum stătea aproape de mine, agățată cu mâna de brațul meu.

Lipsit de experiență cu femeile cum eram, chiar am putut să citesc acest semn. Am încercat să mă gândesc la ce să spun, dar n-am putut decât să mă întreb legat de buzele ei. Cum de puteau să fie atât de roșii? Chiar și selasul era întunecat în lumina palidă a lunii. Cum de erau buzele ei atât de roșii?

Atunci Denna a înghețat. Nu că ne-am fi mișcat prea mult, dar într-o clipă ea a trecut de la nemișcată la liniștită, ridicând capul ca un cerb încordat, pentru a prinde un sunet pe jumătate auzit.

— Vine cineva, a zis ea. Haide!

Agățându-se de brațul meu, m-a tras de pe potecă peste o

bancă de piatră, apoi printr-un spațiu mic, îngust, în gardul viu.

S-a oprit în cele din urmă să se odihnească în mijlocul unor tufișuri groase. Era acolo o scobitură convenabilă, în care aveam loc amândoi ghemuiți. Datorită eforturilor grădinarilor, nu existau nici mărăcini, nici frunze uscate sau ramuri care să pârâie sau să ne plesnească peste mâini și genunchi. De fapt, iarba în acel loc adăpostit era deasă și moale ca orice gazon.

— O mie de fete s-ar plimba cu tine pe cărările din grădină sub clar de lună, a zis Denna cu sufletul la gură. Dar una singură s-ar ascunde în tufișuri cu tine.

Mi-a zâmbit, vocea gâlgâindu-i amuzată.

Denna s-a uitat la potecă peste gardul viu și eu m-am uitat la ea. Părul îi căzuse ca o perdea într-o parte și vârful urechii ei trăgea cu ochiul prin acesta. Era, la acel moment, cel mai minunat lucru pe care-l văzusem vreodată.

Apoi am auzit scrâșnet slab de pași pe potecă. Cu sunet moale de voci, veneau pe lângă gardul viu un bărbat și-o femeie. După o clipă, au apărut după colț, braț la braț. I-am recunoscut imediat.

M-am întors și m-am aplecat aproape, respirând încet în urechea Dennei.

— Ăsta e maerul, am spus. Și tânăra lui iubită.

Denna tremura, așa că mi-am ridicat de pe umeri mantia bordo, așezându-i-o pe spate.

M-am uitat înapoi la cei doi. Am văzut-o pe Meluan râzând la ceva spus de el și odihnindu-și mâna pe a lui, pe brațul ei. Mă îndoiam că va mai avea nevoie mult de serviciile mele, dacă erau deja în asemenea relații familiare.

— Nu pentru tine, draga mea, l-am auzit pe maer spunând clar când au trecut aproape de noi. Tu nu vei primi decât trandafiri.

Denna s-a întors să se uite la mine, cu ochii larg deschiși. Și-a apăsât ambele mâini pe gură, înăbușindu-și râsul.

După încă o clipă, au trecut pe lângă noi, plimbându-se încet, la pas.

Denna și-a dat mâinile la o parte și a respirat de câteva ori adânc, cutremurându-se.

— Și el are o copie a aceleiași cărți uzate, a zis ea cu ochii jucându-i în cap.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Așa se pare.

— Deci ăsta e maerul, a zis ea încet, cu ochii ei negri ivindu-se dintre frunze. E mai scund decât mi-am imaginat.

— Vrei să-l întâlnești? am întrebat. Aș putea să te prezint.

— O, ar fi minunat, a zis ea cu o urmă blândă de batjocură.

A chicotit, dar cum nu m-am alăturat râsului ei, s-a uitat la mine și s-a oprit.

— Vorbești serios?

Și-a aplecat capul într-o parte, cu o expresie între amuzament și confuzie.

— Probabil n-ar trebui să-i sărim în față prin gardul viu, am recunoscut. Dar am putea să ieșim pe partea cealaltă și să facem o buclă ca să-l întâlnim.

Am făcut un gest cu mâna la traseul pe care îl puteam urma.

— Nu spun că ne va invita la cină sau ceva. Dar putem să facem o plecăciune politicoasă când îl întâlnim pe cărare.

Denna a continuat să se holbeze la mine, sprâncenele strângându-i-se în începutul slab al unei încruntări.

— Vorbești serios, a repetat ea.

— Ce faci...

M-am oprit când mi-am dat seama ce însemna expresia ei.

— Ai crezut că am mințit că lucrez pentru maer, am zis. Ai

crezut că te-am mințit că sunt în măsură să te invit aici.

— Bărbații spun povești, a zis ea disprețuitor. Le place să se laude un pic. Eu nu mai cred niciuna, mai puțin dacă-mi spui un pic de poveste fantastică.

— Nu te-aș minți, am spus, apoi am reconsiderat. Nu, asta nu-i adevărat. Te-aș minți. Meriți să fii mințită. Dar nu te-am mințit. Meriți și să știi adevărul.

Denna mi-a zâmbit tandru.

— Asta e mai greu de găsit, oricum.

— Deci, vrei? am întrebat. Să-l întâlnești, vreau să spun?

S-a uitat peste gardul viu la cărare.

— Nu.

Când a scuturat din cap, părul i s-a mișcat ca niște umbre în derivă.

— Te cred. Nu e nevoie.

S-a uitat în jos.

— În plus, am pete de iarbă pe rochie. Ce-ar crede?

— Eu am frunze în păr, am recunoscut. Știu exact ce-ar crede.

Am ieșit din spatele gardului viu. Mi-am cules frunzele din păr, și Denna și-a periat cu mâinile partea din față a fustei, tresărind un pic când a ajuns la petele de iarbă.

Am ajuns pe cărare și am pornit să ne plimbăm din nou. M-am gândit să-mi pun brațul în jurul ei, dar n-am făcut-o. Nu eram eu cel mai bun judecător pentru astfel de lucruri, dar mi s-a părut că momentul trecuse.

Denna a ridicat privirea când am trecut pe lângă statuia unei femei care culegea o floare. A oftat.

— A fost mai interesant când nu știam că avem voie, a recunoscut ea cu un pic de regret în voce.

— Întotdeauna e așa, am fost de acord.

CAPITOLUL 71

Interludiu – Cufărul trinchis

Kvothe își ridică mâna, făcându-i semn Cronicarului să se oprească. Acesta își șterse vârful condeiului pe o cârpă din apropiere și își roti umărul țeapăn.

Fără cuvinte, Kvothe scoase un pachet vechi de cărți și începu să le împartă în jurul mesei. Bast și le ridică pe-ale lui și le privi curios.

Cronicarul se încruntă.

— Ce...

Se auziră pași pe prispă și ușa hanului Piatra de Hotar se deschise, dezvăluind un bărbat chel și gras, purtând o vestă brodată.

— Primare Lant! zise hangiu, punând jos cărțile și ridicându-se în picioare. Ce pot face pentru tine? O băutură? O mâncărică?

— Un pahar de vin ar fi bine-venit, zise primarul în timp ce străbătea încăperea. Ai vreun pic de Gremsbey roșu?

Hangiu clătină din cap.

— Mă tem că nu, zise el. Drumurile, știi. E greu să faci stocuri.

Primarul dădu din cap.

— Atunci voi bea ceva roșu, spuse el. Dar nu de mai mult de-un bănuț, dacă nu te superi.

— Bineînțeles că nu, domnule, a zis hangiu binevoitor, frângându-și ușor mâinile. Ceva de mâncare?

— Nu, a zis chelul. De fapt, sunt aici pentru că am nevoie de scrib. M-am gândit să aștept până se mai potolesc un pic lucrurile, ca să avem un pic de intimitate.

Se uită prin încăperea goală.

— Presupun că nu te-ar deranja să-mi împrumuți localul pentru o jumătate de oră, nu?

— Nu, deloc.

Hangiul zâmbi agreabil. Îi făcu semn lui Bast să plece.

— Dar aveam chintă! protestă Bast fluturându-și cărțile.

Hangiul se încruntă la asistentul lui, apoi se duse înapoi în bucătărie.

Primarul își scoase vesta și și-o puse pe spătarul unui scaun, în timp ce Bast aduna mormăind restul cărților.

Hangiul aduse un pahar cu vin roșu, apoi încuie ușa din față cu o cheie mare de aramă.

— Iau băiatul cu mine sus, ca să vă ofer puțină intimitate, îi spuse el primarului.

— E extrem de drăguț din partea ta, zise primarul când se așează în fața Cronicarului. Te strig când termin.

Hangiul dădu din cap și îl mână pe Bast din camera comună în sus pe scări. Kvothe deschise ușa de la camera lui și îi făcu semn lui Bast să intre.

— Mă întreb ce vrea bătrânul Lant să păstreze secret, zise Kvothe de îndată ce ușa se închise în spatele lor. Sper că nu-i va lua prea mult.

— Are doi copii cu văduva Creel, spuse Bast firesc.

Kvothe ridică o sprânceană la asta.

— Serios?

Bast ridică din umeri.

— Toată lumea din oraș știe.

Kvothe râse de asta când se așează pe un scaun mare, tapițat.

— Noi ce facem o jumătate de oră? întrebă el.

— Au trecut ani de când n-am mai luat lecții.

Bast trase un scaun de lemn de la birouaș și se așează pe marginea lui.

— M-ai putea învăța ceva.

— Lecții, medită Kvothe. Ai putea să citești *Celum Tinture*.

— Reshi, zise Bast pe un ton rugător. E atât de plictisitor. Nu mă deranjează lecțiile, dar trebuie să fie din cărți?

Tonul lui Bast îi stoarse un zâmbet lui Kvothe.

— O lecție despre enigme atunci?

Fața lui Bast izbucni într-un rânjel.

— Foarte bine, lasă-mă să mă gândesc o secundă.

Își lovi degetele de buze și ochii îi rătăciră prin cameră. Nu trecu mult înainte ca privirea să-i fie atrasă de cufărul întunecat de la piciorul patului.

Făcu un gest familiar.

— Cum mi-ai deschide cufărul dacă ți-ai propune?

Expresia lui Bast deveni ușor receptivă.

— Cufărul tău trinchis, Reshi?

Kvothe se uită la elevul lui, apoi îl umflă râsul.

— Al meu ce? întrebă el neîncrezător.

Bast roși și își coborî privirea.

— Așa mă gândesc eu la el, murmură.

— Așa cum sună numele... ezită Kvothe, cu un zâmbet jucându-i în jurul gurii. Păi, e un pic cam ca-n povești, nu crezi?

— Tu l-ai făcut, Reshi, zise Bast ursuz. Trei lacăte și lemn scump și toate astea. Nu e vina mea că sună ca-n cărțile de povești.

Kvothe se aplecă și își puse o mână pe genunchiul lui Bast, a scuze.

— E un nume bun, Bast. Doar că m-ai prins cu garda jos, asta-i tot.

Se lăsă pe spate din nou.

— Deci. Cum ai încerca să jefuiești cufărul trinchis al lui Kvothe Ne-sângeratul?

Bast zâmbi.

— Semenii c-un pirat când o spui așa, Reshi.

Privi speculativ cufărul din cealaltă parte a camerei.

— Presupun că iese din discuție să-ți cer cheile, nu? întrebă în cele din urmă.

— Corect, zise Kvothe. În sprijinul scopului nostru, să presupunem c-am pierdut cheile. Și mai bine, să presupunem că sunt mort, iar acum ești liber să-ți bagi nasul în toate lucrurile mele secrete.

— Asta e un pic cam sumbru, Reshi, îi reproșă Bast delicat.

— Viața e un pic sumbră, Bast, zise Kvothe fără nicio urmă de râs în voce. Ai face bine să te obișnuiești cu ea.

Flutură o mână spre cufăr.

— Haide, sunt curios să văd cum te descurci să spargi castana.

Bast îl privi plat.

— Jocurile de cuvinte sunt mai rele decât lecțiile din cărți, Reshi, zise el ducându-se spre cufăr.

Îl înghionti alene cu piciorul, apoi se aplecă și se uită la cele două încuietori separate, una din fier negru, cealaltă din aramă deschisă la culoare.

Bast împinse capacul rotunjit cu un deget, încrețindu-și nasul.

— Nu pot spune că-mi fac griji pentru lemn, Reshi. Și încuietorea de fier e de-a dreptul nedreaptă.

— Ce lecție utilă a fost deja, zise Kvothe sec. Ai dedus un adevăr universal: lucrurile sunt, de obicei, nedrepte.

— Și n-are nici balamale! exclamă Bast, uitându-se în spatele cufărului! Cum poți să ai capac fără balamale?

— Mi-a luat o vreme până mi-a ieșit, admise Kvothe cu un dram de mândrie.

Bast se lăsă pe mâini și pe genunchi și se uită prin gaura cheii de aramă.

Ridică o mână și o presă pe suprafața plană a plăcii de

aramă. Apoi închise ochii și rămase nemișcat, ca și cum ar fi ascultat.

După un moment, se aplecă și suflă spre lacăt. Cum nu se întâmplă nimic, gura lui începu să se miște. Deși cuvintele erau rostite prea încet pentru a fi auzite, aveau un ton de netăgăduit de implorare.

După un moment lung, Bast se așeză din nou pe coapse, încruntându-se. Apoi, zâmbi jucăuș, întinse o mână și bătu în capacul cufărului. Abia dacă scoase un sunet, ca și cum ar fi bătut cu pumnul într-o piatră.

— Din curiozitate, întrebă Kvothe. Ce-ai fi făcut dacă ceva ți-ar fi răspuns la bătaie?

Bast se ridică din nou în picioare, ieși din cameră și se întoarse o clipă mai târziu cu o droaie de unelte. Se lăsă într-un genunchi și, folosind o bucată de sârmă îndoită, gădila încuietorea de aramă timp de câteva minute lungi. În cele din urmă, începu să înjure încet. Când își schimbă poziția pentru a obține un unghi diferit, mâna îi trecu peste masca moale de fier a încuietorii și se trase înapoi, șuierând și scuipând.

Revenind în picioare, Bast aruncă sârma și aduse o rangă lungă de metal strălucitor. Încercă să vâre capul subțire sub capac, dar nu reuși să bage ranga în fanta subțire ca un fir de păr. După câteva minute, abandonează și asta.

Apoi, Bast încercă să răstoarne cufărul pe-o parte, pentru a examina partea de jos, dar eforturile lui nu reușiră decât să-l împingă cam doi centimetri pe podea.

— Cât cântărește, Reshi? exclamă Bast, părând mai degrabă exasperat. Trei sute de livre?

— Peste patru sute când e gol, spuse Kvothe. Ți amintești cât ne-am chinuit să-l urcăm pe scări?

Oftând, Bast examinează cufărul pentru încă un moment lung, cu față aprigă. Apoi scoase un topor din trusa de scule.

Nu era dur ca securea pe care o foloseau să taie surcele în spatele hanului. Era subțire și amenințător, făcut dintr-o singură bucată de metal. Forma lamei amintea vag de-o frunză.

Răsuci arma ușor în palmă, ca și cum i-ar fi testat greutatea.

— Cu ăsta aș continua, Reshi. Dacă aș fi cu adevărat interesat să-l deschid.

I-a aruncat profesorului său o privire curioasă.

— Dar dacă nu vrei să...

Kvothe făcu un gest neajutorat.

— Nu te uita la mine, Bast. Sunt mort. Fă cum vrei.

Bast zâmbi și lăsă toporul să cadă pe partea de sus, rotunjită, a cufărului. Se auzi un zgomot ciudat, moale, ca un clinchet, ca și cum un clopot căptușit fusese lovit într-o cameră îndepărtată.

Bast se opri, apoi porni o ploaie în rafale de lovituri furioase asupra capacului cufărului. La început un avânt sălbatic cu o singură mână, apoi folosindu-și ambele mâini, în mișcări ample de tocare, ca și cum ar fi tăiat lemne.

Lama strălucitoare, în formă de frunză refuza să muște în lemn, fiecare lovitură ricoșând, ca și cum Bast ar fi încercat să taie ditamai bucata de stâncă.

În cele din urmă Bast se opri, respirând greoi, și se întinse să se uite la partea de sus a cufărului, trecându-și mâna pe suprafața lui înainte de a-și îndrepta atenția spre lama toporului.

Oftă.

— Faci treabă bună, Reshi.

Kvothe zâmbi și-și scoase o pălărie imaginară.

Bast privi lung cufărul.

— Aș încerca să-i dau foc, dar știu că roahul nu arde. Aș avea mai mult noroc încălzindu-l suficient, astfel ca

încuietoarea de aramă să se topească. Dar ca să fac asta, trebuie să răstorn măgăoaia în focul dintr-un furnal.

Se uită la cufăr, mare cât bagajul de călătorie al unui gentilom.

— Dar ar trebui să fie o forjă mai mare decât cea pe care o avem aici în oraș. Și nu știu nici cât de mult trebuie încălzită arama pentru a se topi.

— Informația asta ai găsi-o, fără îndoială, într-o lecție din cărți, spuse Kvothe.

— Și mă aștept să-ți fi luat măsuri de precauție împotriva chestiilor de genul ăsta.

— Așa am făcut, admise Kvothe. Dar e o idee bună. Arată gândire laterală.

— Dar acidul? zise Bast. Știu că avem niște chestii puternice jos...

— Acidul formic e inutil împotriva roahului, spuse Kvothe. La fel și acidul clorhidric. S-ar putea să ai ceva noroc cu aqua regius. Dar lemnul e destul de gros, iar noi nu avem prea multă la îndemână.

— Nu mă gândeam la lemn, Reshi. Mă gândeam tot la încuietori. Cu suficient acid aș putea trece prin ele ca prin unt.

— Presupunând că ar fi în întregime din aramă și fier, spuse Kvothe. Și chiar dacă ar fi, ar fi nevoie de o grămadă de acid și va trebui să-ți faci griji cu privire la acidul care cade în cufăr, distrugând ce-i înăuntru. Asta e valabil și cu focul, desigur.

Bast se uită la cufăr un alt moment lung, mângâindu-și buzele gânditor.

— Asta-i tot ce am, Reshi. E nevoie să mă gândesc la asta ceva mai mult.

Kvothe dădu din cap.

Părănd oarecum descurajat, Bast își adună sculele și le

duse afară. Când se întoarse, împinse cufărul din cealaltă parte, mișcându-l înapoi câțiva milimetri, până când ajunse din nou în dreptul piciorului patului.

— A fost o încercare bună, Bast, îl asigură Kvothe. Foarte metodică. Te-ai comportat așa cum aș fi făcut și eu.

— Heei? veni sec vocea primarului din camera de jos. Am terminat.

Bast sări în sus și se grăbi spre ușă, împingând înapoi scaunul de la birou. Mișcarea bruscă deranjă una dintre colile de hârtie mototolite care zăceau acolo, făcând-o să cadă la podea, de unde a sărit și s-a rostogolit sub scaun.

Bast se opri, apoi se aplecă s-o ridice.

— Nu, zise Kvothe crunt. Las-o.

Bast se opri cu mâna întinsă, apoi se ridică și ieși din cameră.

Kvothe îl urmă, închizând ușa în urma lui.

CAPITOLUL 72

Cai

La câteva zile după ce Denna și cu mine ne-am plimbat sub clar de lună prin grădină, am terminat un cântec pentru Meluan, numit *Nimic altceva, doar trandafiri*. Maerul îl solicitase expres și am sărit pe proiect cu voință, știind că Denna va râde să moară când aveam să i-l cânt.

Am pus cântecul Maerului într-un plic și m-am uitat la ceas. Crezusem că voi fi ocupat toată noaptea să-l definitivez, dar îl scrisesem cu o surprinzătoare ușurință.

În consecință, am avut liber restul serii. Era târziu, dar nu foarte târziu. Nu e târziu pentru o noapte de Aprinziș într-un oraș plin de viață ca Severenul. Poate că nu era prea târziu pentru a o găsi pe Denna.

M-am schimbat într-un rând de haine curate și am părăsit în grabă proprietatea. Cum banii din punga mea proveneau din vânzarea unor piese din echipamentul lui Caudicus și din jocul de cărți cu nobilii care știau mai multe despre modă decât despre statistici, am plătit o monedă întreagă pentru ascensorul cu cal, apoi am alergat vreun kilometru până în strada Newell. Am încetinit pasul la ultimele câteva blocuri. Entuziasmul e măgulitor, dar nu voiam să ajung la hanul Dennei gâfâind și transpirat ca un cal înspumat.

N-am fost surprins că n-am găsit-o la Patru Lumânări. Denna nu era genul să stea și să-și frângă degetele doar pentru că eram eu ocupat. Dar noi doi petrecuserăm cea mai mare parte a unei luni explorând împreună orașul și ghicisem de câteva ori unde aș fi putut-o găsi.

Cinci minute mai târziu, am zărit-o. Mergea pe strada aglomerată cu un scop bine definit, ca și cum avea de ajuns

undeva important.

Am pornit spre ea, apoi am ezitat. Unde mergea atât de hotărâtă, singură, atât de târziu în noapte?

Se ducea să-și întâlnească patronul.

Aș vrea să pot spune că am stat în cumpănă înainte de a decide s-o urmăresc, dar chiar n-am stat.

Tentația de a afla în cele din urmă identitatea patronul ei era pur și simplu prea puternică.

Așa că mi-am ridicat gluga mantiei și am pornit fantomatic prin mulțimea din spatele Dennei. E extrem de ușor, dacă ai un pic de practică. În Bobcatran obișnuiam să mă joc, exersând cât de departe pot urmări pe cineva fără să fiu văzut. A ajutat și faptul că Denna nu era proastă să rămână în zonele bune ale orașului, unde străzile erau aglomerate, și în lumina slabă mantia mea părea de un negru indefinit.

Am urmărit-o o jumătate de oră. Am trecut de vânzătorii de castane și de plăcinte grase din carne. Gărzile se amestecau în mulțime, iar străzile erau luminoase, cu felinare stradale împrăștiate și felinare atârinate în ușile hanurilor.

Un muzician stradal cânta cu pălăria în față, iar mai încolo o trupă de mimi dădea un spectacol într-o piațetă pătrată.

Apoi Denna a cotit și a lăsat străzile mai bune în urmă. Curând erau mai puține lumini și petrecăreți piliți. Muzicanții lăsaseră loc cerșetorilor, care strigau sau te apucau de haine când treceai pe lângă ei. Prin ferestrele crâșmelor și ale hanurilor din apropiere încă se vedea lumină de lampă, dar strada nu mai era așa plină de viață.

Oamenii se grupaseră câte doi sau câte trei, femeile purtând corsete și bărbații având ochi duri.

Aceste străzi nu erau periculoase, strict vorbind. Sau mai

degrabă erau periculoase în felul sticlei sparte în drum. Sticla spartă n-o va lua din loc ca să-ți facă vreun rău. Poți chiar s-o atingi, dacă ești atent. Unele străzi sunt periculoase precum câinii cu spume la gură, iar pe acestea, oricâtă grijă aveai, nu puteai fi în siguranță.

Începusem să devin nerăbdător, când am văzut-o pe Denna oprindu-se brusc la intrarea pe o alee întunecată. Și-a lungit gâtul o clipă, ca și cum ar fi ascultat ceva. Apoi, după ce a scrutat întunericul cu privirea, s-a avântat în el.

Oare aici urma să se întâlnească cu patronul ei? O lua cumva pe o scurtătură spre o altă stradă? Sau pur și simplu, urmând instrucțiunile patronului ei paranoic, se asigura că n-o urmărește nimeni?

Am început să blestem în tăcere. Dacă aș fi urmat-o pe alee și ea m-ar fi văzut, ar fi fost evident c-o urmăresc. Dar dacă n-aș fi urmat-o, aș fi pierdut-o. Și chiar dacă nu era o zonă chiar periculoasă a orașului, nu voiam s-o las să treacă pe-acolo singură, atât de târziu în noapte.

Așa că am cercetat clădirile din apropiere și am reperat un perete din față al unei case, cu pietre căzute. După o privire rapidă în jur, am urcat pe el repede ca o veveriță, o altă abilitate utilă din tinerețea mea grea.

Odată ajuns pe acoperiș, n-a fost decât o chestiune simplă s-o iau peste acoperișurile mai multor clădiri, apoi să cobor pe furiș în umbra unui coș de fum, înainte de a apărea jos, pe alee. Era doar o feliuță de lună deasupra capului meu și am așteptat s-o văd pe Denna venind cu pași mari pe scurtătură sau având o întâlnire discretă și ascunsă cu patronul ei dubios.

Dar n-am văzut nimic de genul ăsta. Lumina obscură a lămpii de la o fereastră de la etaj arăta o femeie nemișcată întinsă la pământ. Inima mi-a bătut tare de mai multe ori până când am realizat că nu era Denna. Denna era

îmbrăcată în cămașă și pantaloni. Rochia albă a acelei femei era mototolită în jurul ei, picioarele ei goale întinzându-se pe piatra întunecată a străzii.

Mi-am aruncat ochii în jur, până când am văzut-o pe Denna în lumina de-afară a ferestrei. Stătea aproape de un om spătos, cu lumina lunii strălucindu-i pe capul chel. Îl îmbrățișase? Să fie acesta patronul ei?

În cele din urmă ochii mi s-au acomodat suficient cât să pot vedea adevărul: cei doi stăteau în picioare, foarte aproape și liniștiți, dar ea nu se ținea de el. Îi pusese o mână grea în gât și am văzut o sclipire albă a lunii pe metal, ca o stea îndepărtată.

Femeia de la pământ a început să se agite și Denna a strigat la ea. Femeia s-a ridicat nesigură în picioare, clătinându-se un pic în timp ce-și aranja rochia, apoi s-a îndreptat spre ei pe margine, păstrându-se aproape de perete pe drumul spre capătul aleii.

Când femeia a ajuns în spatele ei, Denna a zis ceva. Eram prea departe ca să aud vreun cuvânt, dar vocea ei era suficient de dură și de furioasă pentru a-mi ridica părul de pe brațe.

Denna s-a tras departe de bărbat și el s-a dat în spate, ținând o mână la gât. El a început să-i blesteme depravarea, să scuipe și să facă mișcări acaparatoare cu mâna liberă. Vocea lui era mai tare decât a ei, dar suficient de neclară cât să nu înțeleg mare lucru din ce zicea, deși am identificat de mai multe ori cuvântul „târță”.

Dar în timpul întregii discuții, el nu s-a apropiat nicicum de ea.

Denna stătea pur și simplu în fața lui, cu picioarele bine fixate în pământ. Ținea cuțitul în față, înclinat în unghi. Postura ei era aproape naturală. Aproape.

După ce a blestemat mai bine de un minut, bărbatul a

făcut o jumătate de pas înainte, agitând un pumn. Denna a zis ceva și a făcut un gest scurt, ascuțit, cu cuțitul spre vintrea omului. Tăcerea a umplut aleea și umerii bărbatului s-au mișcat un pic. Denna a făcut gestul din nou, iar omul a început să blesteme mai încet, întorcându-se și plecând pe alee, cu mâna încă presând pe laterala gâtului.

Denna l-a privit plecând, apoi s-a relaxat și și-a pus cuțitul cu grijă în buzunar. S-a întors și a mers către capătul aleii.

Am fugit mâncând pământul către partea din față a clădirii. Pe stradă le-am văzut pe Denna și pe cealaltă femeie în picioare sub un felinar. În lumina mai bună am văzut că femeia era mult mai tânără decât crezusem, abia ieșită din copilărie, iar umerii i se zguduiau de hohote. Denna a mângâiat-o liniștitor pe spate, iar fata s-a calmat încet. După un moment, au început să umble pe stradă.

M-am grăbit înapoi pe alee, unde am văzut un burlan vechi de fier, o modalitate relativ ușoară de a ajunge jos, pe stradă. Dar chiar și așa m-a costat două minute lungi și mai multă piele de pe degete pentru a simți iar caldarâmul sub picioare.

Numai printr-un pur efort de voință m-am abținut să nu fug pe alee, ca să le prind din urmă pe Denna și pe fată. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Denna să descopere că o urmăream.

Din fericire, nu se mișcau foarte repede și le-am zărit cu ușurință.

Denna a condus-o pe fată înapoi în partea mai frumoasă a orașului, apoi au intrat într-un han cu aspect respectabil, cu un cocoș pictat pe firmă.

Am stat afară pentru un minut, cercetând interiorul hanului printr-una dintre ferestre. Apoi mi-am tras mai bine gluga pe față, îndreptându-mă cu mers normal spre partea

din spate a hanului și așezându-mă pe un scaun pe partea cealaltă a peretelui despărțitor, chiar după colț față de unde erau Denna și cu fata.

Dacă aș fi vrut, m-aș fi putut apleca în față, ca să mă uit la masa lor, dar așa cum stăteam, niciunul dintre noi nu-l putea vedea pe celălalt.

Cârciuma era în cea mai mare parte goală și o chelneriță a venit la mine aproape imediat după ce mi-am ocupat locul. A privit la țesătura bogată a mantiei mele și a zâmbit.

— Ce să vă aduc?

Am privit colecția impresionantă de sticlă șlefuită din spatele barului. I-am făcut semn chelneriței să se apropie și am vorbit încet, cu o răgușeală, ca și cum mă recuperam după o laringită.

— Voi lua o gură din cel mai bun whisky al vostru, am spus. Și un pahar de Feloran roșu bun.

Ea a dat din cap și a plecat.

Mi-am făcut urechea pâlnie spre masa vecină.

— ... accentul tău, am auzit-o pe Denna spunând. De unde ești?

A fost o pauză și un murmur, apoi fata a vorbit. Cum stătea cu spatele la mine, n-am auzit ce zicea.

— Asta e în vest, nu? a întrebat Denna. Ești departe de casă.

Fata a murmurat ceva. Apoi o pauză lungă în care n-am mai auzit nimic. Nu puteam să spun dacă tăcea sau dacă vorbea prea încet ca să aud eu. M-am luptat cu nevoia de a mă apleca în față și a le vedea masa.

Apoi a revenit murmurul, foarte moale.

— Știu că ți-a spus că te iubește, a zis Denna cu voce blândă. Toți spun asta.

Chelneriță mi-a așezat paharul înalt cu vin în față și mi-a turnat înghițitura într-un păhărel.

— Două monede.

Milostivule Tehlu! Cu așa prețuri, nu era de mirare că locul era aproape gol.

Am dat pe gât whisky-ul dintr-o singură înghițitură, luptându-mă cu nevoia de a tuși, căci mă ardea pe gât. Apoi am scos un întreg argint rotund din pungă, așezând moneda grea pe masă, și am pus păhărelul gol peste aceasta.

I-am făcut semn chelneriței să se apropie din nou.

— Am o propunere pentru tine, am zis liniștit. Acum nu mai vreau nimic altceva decât să stau aici în liniște, să-mi beau vinul și să mă gândesc la problemele mele.

Am lovit păhărelul răsturnat cu moneda de dedesubt.

— Dacă am voie să fac asta fără întrerupere, toată asta, mai puțin costul băuturilor, e a ta.

Ochii ei s-au mărit un pic, privind moneda din nou.

— Dar dacă vine cineva la mine și mă deranjează, chiar și pentru ceva util, chiar ca să mă întrebe dacă vreau ceva de băut, voi plăti pur și simplu și voi pleca.

M-am uitat în sus la ea.

— Poți să mă ajuți să obțin un pic de intimitate în seara asta?

A dat din cap cu nerăbdare.

— Mulțumesc, am spus.

S-a grăbit să plece și s-a dus imediat la o altă femeie care stătea în picioare în spatele barului, gesticulând de câteva ori în direcția mea. M-am relaxat un pic, destul de sigur că nu voi atrage atenția asupra mea.

Am sorbit din vin și am ascultat.

— ... face tatăl tău? a întrebat Denna.

I-am recunoscut timbrul vocii. Era același ton scăzut, blând, pe care tatăl meu îl folosea când vorbea cu animalele sperioase. Un ton folosit pentru a calma pe cineva și a-l face să se simtă în largul lui.

Fata a murmurat și Denna a răspuns.

— E o slujbă bună. Atunci tu ce faci aici?

Un alt murmur.

— Ai fost molestată, nu? a zis Denna pur și simplu. Păi, asta e soarta copiilor mai mari din familie.

Fata a vorbit din nou, de data asta cu ceva înflăcărare în voce, deși eu tot nu înțelegeam nimic din ce zicea.

Am lustruit un pic paharul de vin cu poala mantiei, apoi l-am aplecat și l-am îndepărtat un pic de mine. Vinul era atât de roșu, că aproape bătea în negru. Asta făcea acea parte a paharului să fie ca o oglindă. Nu era o oglindă minunată, dar puteam vedea siluetele mici de la masa de după colț.

Am auzit-o pe Denna suspinând, întrerupând murmurul scăzut al vocii fetei.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Denna exasperată. Ai furat argintărie sau ceva de genul ăsta, apoi ai fugit la oraș.

Mica reflecție a fetei doar stătea acolo.

— Dar n-a fost cum te-ai gândit, nu? a zis Denna, mai blând de data asta.

Am văzut umerii fetei începând să se agite și am auzit o serie de suspine slabe, sfâșietoare. Mi-am mutat privirea de la paharul de vin și l-am așezat înapoi pe masă.

— Ia de-aici.

S-a auzit sunetul unui pahar pus pe masă.

— Bea asta, a zis Denna. Te va ajuta un pic. Nu prea mult. Dar un pic.

Hohotele s-au oprit. Fata a tușit surprinsă, înecându-se un pic.

— O, biata, prostuța de tine, a zis Denna moale. Să te întâlnesc pe tine e mai rău decât să privesc într-o oglindă.

Pentru prima dată, fata a vorbit destul de tare ca s-o aud și eu.

— M-am gândit că dacă o să mă ia oricum și gratis, aș

putea la fel de bine să mă duc undeva unde să pot alege și să fiu plătită pentru asta...

Vocea i s-a atenuat până când n-am mai putut discerne niciun cuvânt, rămânând doar tonul ascuțit al vocii ei înăbușite.

— *Regele Zece-bănuți?* a întrerupt-o Denna neîncrezătoare.

Tonul ei era mai veninos decât oricare altul auzit de la ea până atunci.

— Fir-ar să fie, urăsc piesa asta blestemată. Basm modegan – poveste de rahat. Nu așa funcționează lumea.

— Dar... a început fata.

Denna i-a tăiat-o.

— Nu e acolo niciun tânăr prinț îmbrăcat în zdrențe, care să aștepte să te salveze. Chiar dacă ar fi, tu unde ai fi? Ai fi ca un câine pe care el îl găsește în șanț. Ai fi proprietatea lui. După ce te-ar duce acasă, de el cine te-ar salva?

Un moment de tăcere. Fata a tușit din nou, dar numai un pic.

— Deci, ce ne facem cu tine? a zis Denna.

Fata a pufnit și a spus ceva.

— Dacă ai fi putut să ai grijă de tine, n-am fi stat acum aici, a zis Denna.

Un murmur.

— E o opțiune, a zis Denna. Îți vor lua jumătate din ce faci, dar e mai bine decât nimic și cu gâtul tăiat. Bănuiesc că ți-ai dat seama și singură în seara asta.

S-a auzit foșnet de pânză pe pânză. Am înclinat paharul de vin ca să arunc o privire, dar n-am văzut-o decât pe Denna făcând câteva mișcări neclare.

— Să vedem ce avem aici, a zis ea.

A urmat zgomotul familiar de monede răsturnate pe o masă.

Fata a scos un murmur uimit.

— Nu, nu sunt, a zis Denna. Nu e chiar atât de mult când sunt toți banii pe care-i ai pe lume. Ar fi trebuit să știi până acum cât de scump e să-ți croiești drumul singură în oraș.

Un murmur care a crescut la final. O întrebare.

Am auzit-o pe Denna inspirând, apoi lăsând aerul să iasă încet.

— Pentru că cineva m-a ajutat o dată, când am avut nevoie, a zis ea. Și pentru că dacă nu te ajută nimeni, vei fi moartă în câteva zile. Află asta de la cineva care a avut partea ei de decizii proaste.

S-a auzit sunet de monede care se rostogolesc pe masă.

— Bine, a zis Denna. Prima opțiune. Te băgăm ucenică. Ești un pic cam mare și va costa, dar am putea s-o facem. Nimic extravagant. Țesut. Cusut. Te vor munci din greu, dar vei avea casă și masă și vei învăța o meserie.

Un murmur interogativ.

— Cu accentul tău? a întrebat Denna poznaș. Știi să faci cârlionți în părul unei doamne? Să-i pictezi fața? Să-i cârpești rochia? Să-i pui dantelă?

O pauză.

— Nu, nu trebuie să te pregătești să fii servitoare, iar eu știu pe cine să mituiesc.

Sunet de monede adunate.

— Opțiunea a doua, a zis Denna. Îți luăm o cameră până îți dispar vânătaiele.

Monede puse pe masă.

— Apoi cumpărăm un loc acasă la un preparator.

Mai multe monede.

— Vei fi plecată o lună. Asta e perioada perfectă ca să se îngrijoreze serios. Când o să revii acasă, vor fi doar fericiți că ești în viață.

Murmur.

— Spune-le cum vrei, a zis Denna. Dar dacă ai o jumătate

de creier în cap, o vei face delicat. Nimeni n-o să creadă că ai întâlnit vreun prinț care te-a trimis acasă.

Un murmur atât de moale, că abia l-am auzit.

— Bineînțeles că va fi greu, fetiță prostuță, a zis Denna brusc. Vei avea asta pe cap pentru tot restul vieții tale. Lumea va șușoti când vei merge pe stradă. Va fi greu să-ți găsești un soț. Îți vei pierde prietenii. Dar ăsta e prețul pe care va trebui să-l plătești dacă vrei să ai din nou o viață normală.

Monedele au clincănit când au fost adunate din nou.

— A treia opțiune. Dacă ești sigură că vrei să te faci târfă, putem aranja astfel încât să nu termini moartă într-un șanț. Ai o față frumoasă, dar vei avea nevoie de haine adecvate.

Monedele căzură pe masă.

— Și de cineva care să te învețe bunele maniere.

Mai multe monede.

— Și de altcineva care să te scape de accentul ăsta al tău.

Monede din nou.

Murmur.

— Fiindcă e singurul mod rațional de a face așa ceva, a zis categoric Denna.

Un alt murmur.

Denna a oftat tare, iritată.

— Bine. Grăjdarul tatălui tău, corect? Gândește-te la ce fel de cai deține baronul: de plug, de trăsură, de vânătoare...

Murmur emoționat.

— Exact, a zis Denna. Deci, dacă ar fi să alegi, ce fel de cal ai vrea să fii? Un cal de plug lucrează din greu, dar primește el cea mai bună boxă? Cea mai bună mâncare?

Murmur.

— Asta-i drept. Asta e valabil pentru caii de lux. Ei primesc mângâieri și sunt hrăniți și trebuie să lucreze doar când e o paradă sau când cineva merge la vânătoare.

Denna a continuat:

— Deci, dacă ai de gând să fii târfă, fă-o inteligent. Nu vrei să fii o curvă mohorâtă de la docuri, vrei să fii o ducesă. Vrei ca bărbații să te curteze. Să-ți trimită cadouri.

Murmur.

— Da, cadouri. Dacă te plătesc, vor simți că le aparții. Ai văzut în seara asta în ce se transformă așa ceva. Ți poți păstra accentul și corsetul căzut și o să te plătească marinarii cu o jumătate de bănuț slobozirea. Sau poți învăța bunele maniere, să-ți faci părul și să începi să-i distrezi pe domnii care te solicită. Dacă ești interesantă și drăguță și știi să ascuți, bărbații îți vor dori compania. Vor vrea să te ia să dansezi la fel de mult cum vor vrea să te ia în pat. Apoi, tu deții controlul. Nimeni nu-i plătește unei ducese o cameră în avans. Nimeni nu apleacă o ducesă peste un butoi pe o alee, apoi o lovește de-i sar dinții afară după ce s-a distrat cu ea.

Murmur.

— Nu, a zis Denna cu voce sumbră.

S-a auzit sunet de monede ciocnindu-se încet într-o pungă.

— Nu te minți singură. Chiar și cel mai rafinat cal e tot un cal. Asta înseamnă că mai devreme sau mai târziu vei fi călărită.

Un murmur interogativ.

— Atunci pleci, a zis Denna. Dacă vrei mai mult decât ești dispusă să dai, asta e singura cale. Pleci, repede și în liniște, în noapte. Dar dacă faci asta, îți vei arde căile de întoarcere. Asta e prețul pe care-l plătești.

Un murmur ezitant.

— Nu pot să-ți spun asta, a zis Denna. Trebuie să decizi singură ce vrei pentru tine. Vrei să mergi acasă? E un preț. Vrei controlul asupra vieții tale? E un preț. Vrei libertatea de a spune nu? E un preț. Întotdeauna e un preț.

S-a auzit sunetul unui scaun împins de la masă și eu m-am lipit de zid când le-am auzit pe cele două ridicându-se în picioare.

— E ceva ce toată lumea trebuie să facă pe cont propriu, a zis Denna, cu vocea tot mai îndepărtată. Ce vrei tu mai mult decât orice altceva? Ce vrei așa de tare, că ai da orice să ai?

Am mai stat multă vreme după ce-au plecat, încercând să-mi beau vinul.

CAPITOLUL 73

Sânge și cerneală

În *Teofanie*, Teccam scrie despre secrete, numindu-le comori dureroase ale minții. El explică faptul că ceea ce majoritatea oamenilor cred despre secrete chiar nu e nimic de genul ăsta. Misterele, de exemplu, nu sunt secrete. Nici faptele puțin cunoscute sau adevărurile uitate. Un secret, explică Teccam, e adevărata cunoaștere ascunsă voit.

Filosofii au despicat firu-n patru cu definiția lui de secole. Ei au scos în evidență problemele ei logice, lacunele, excepțiile. Dar în tot acest timp niciunul dintre ei n-a reușit să vină cu o definiție mai bună. Asta, probabil, ne spune mai mult decât toate explicațiile la un loc.

Într-un capitol ulterior, mai puțin susținut și mai puțin celebru, Teccam explică faptul că există două tipuri de secrete. Există secrete ale vorbelor și secrete ale inimii.

Cele mai multe sunt secretele vorbelor. Bârfa împărtășită și micile scandaluri șoptite. Aceste secrete au fost făcute demult, pentru a fi eliberate în lume. Un secret al vorbelor e ca o piatră în cizmă. La început abia dacă ești conștient de ea. Apoi începe să te irite, mai apoi devine de nesuportat. Secretele vorbelor se măresc dacă le păstrezi mai mult, se umflă până când îți apasă pe buze. Se luptă pentru a fi lăsate libere.

Secretele inimii sunt diferite. Acestea sunt personale și dureroase, și nu dorim nimic mai mult decât să le ascundem de ceilalți. Ele nu se umflă și nu apasă pe buze. Ele trăiesc în inimă și cu cât sunt păstrate mai mult, cu atât devin mai grele.

Teccam susține că e mai bine să ai otravă în gură decât un

secret al inimii. Orice prost va scuipa otrava, spune el, dar noi strângem aceste comori dureroase. Le înghițim greu în fiecare zi, le forțăm să rămână adânc în interiorul nostru. Ele stau acolo, devenind mai grele, purulente. Dacă le oferim timp suficient, ele nu se vor putea abține să nu zdrobească inima care le ține.

Filosofii moderni îl disprețuiesc pe Teccam, dar ei sunt ca vulturii care ciugulesc oasele unui uriaș. Poți despica firu-n patru cât dorești, dar Teccam a înțeles forma lumii.

A doua zi după ce-am urmărit-o pe Denna prin oraș, mi-a trimis un bilet și ne-am întâlnit în față la Patru Lumânări. Ne întâlniserăm acolo de zeci de ori în ultima vreme, dar în acea zi era ceva diferit. În acea zi Denna a purtat o rochie lungă, elegantă, fără jupoane și înaltă pe gât, cum era moda, dar strânsă și deschisă la gât. Era de un albastru-închis, și când a făcut un pas am putut zări pe dedesubt o porțiune lungă din piciorul ei gol.

Cutia harpei sale era rezemată de peretele din spatele ei, iar ea avea o aură de așteptare în ochi. Părul negru îi lucea în lumina soarelui, natural, cu excepția a trei împletituri înguste legate cu sforicele albastre. Era desculță, și picioarele îi erau pătate de iarbă. A zâmbit.

— E gata, a zis ea, cu entuziasmul zăngănindu-i în voce ca un tunet îndepărtat. Suficient pentru a cânta o piesă la orice nivel. Vrei s-auzi?

Am prins un pic de timiditate bine ascunsă în vocea ei.

Pentru că lucram amândoi pentru patroni care puneau preț pe intimitatea lor, Denna și cu mine nu discutaserăm de multe ori despre munca noastră. Ne-am comparat degetele pătate de cerneală și ne-am plâns de dificultățile noastre, dar numai vag.

— N-aș dori nimic mai mult decât s-o aud, i-am zis, când

Denna a luat cutia harpei și a început să meargă pe stradă.

Am luat-o la pas alături de ea.

— Dar nu se va supăra patronul tău?

Denna a ridicat din umeri cam prea liniștită.

— El spune că vrea ca prima mea piesa să fie ceva ce se va cânta o sută de ani, așa că mă îndoiesc că va vrea s-o păstrez încuiată pentru totdeauna. M-a privit strâmb. Vom merge într-un loc ascuns și te voi lăsa s-ascuți. Cât timp nu te duci s-o strigi de pe acoperișuri, ar trebui să fiu în siguranță.

Am început să mergem spre poarta de vest fără a ne consulta.

— Mi-aș fi adus lăuta, dar am găsit, în sfârșit, un lutier de încredere, i-am spus. Îmi va dregi cheia aia care se mișcă.

— Îmi vei servi cel mai bine ca public astăzi, a zis ea. Stând absorbit de admirație când voi cânta. Măine te voi privi eu pe tine, cu ochii înrouați de uimire. Mă voi minuna de priceperea și inteligența și farmecul tău.

Și-a mutat harpa pe celălalt umăr și mi-a zâmbit.

— Cu condiția să nu ți-o dregi la magazin.

— Sunt mereu gata pentru un duet, am sugerat. Harpă și lăută e rar, dar nu nemaiauzit.

— E delicat formulat. S-a uitat strâmb la mine. O să mă gândesc la asta.

Așa cum am mai făcut-o de zeci de ori înainte, mi-am învins nevoia să-i spun că i-am recuperat inelul de la Ambrose. Am vrut să-i spun povestea și greșelile și toate alea. Dar eram destul de sigur că impactul romantic al gestului meu va fi diminuat de sfârșitul poveștii, în care efectiv i-am amanetat inelul înainte de a pleca din Imre.

Mai bine să țin secret pentru moment și o surprind cu inelul în sine, m-am gândit.

— Deci, ce crezi despre a-l avea pe maerul Alveron ca patron? am întrebat.

Denna s-a oprit din mers și s-a întors să se uite la mine.

— Cum?

— Momentan sunt în grațiile lui cele bune, i-am spus. Și-mi datorează vreo două favoruri. Știu că erai în căutarea unui patron.

— Am un patron, a zis ea ferm. Unul pe care mi l-am găsit singură.

— Ai o jumătate de patron, am protestat. Unde ți-e contractul de patronaj? Magistrul Frasin al tău o fi în măsură să-ți ofere sprijin financiar, dar jumătatea mai importantă a unui patron e numele lui. E ca armura. E ca o cheie care deschide...

— Știu cum funcționează un patronaj, a zis Denna întrerupându-mă.

— Atunci știi că al tău te trage-n piept, am spus. Dacă maerul ți-ar fi fost patron când lucrurile au mers prost la nuntă, nimeni din acel orașel ponosit n-ar fi îndrăznit să ridice vocea la tine, ca să nu mai vorbim de mână. Chiar și de la o mie de mile numele maerului te-ar fi protejat. Te-ar fi ținut în siguranță.

— Un patron poate oferi mai mult decât un nume și bani, a zis Denna cu o ascutime în voce. Sunt bine și fără protecția unui titlu, și, sincer, aș fi iritată dacă cineva ar vrea să mă îmbrace în culorile sale. Patronul meu îmi dă alte lucruri. Știe chestiile pe care trebuie să le cunosc.

M-a privit iritată în timp ce și-a aruncat brusc părul peste umăr.

— Am mai purtat toată discuția asta. Sunt mulțumită de el pentru moment.

— De ce să nu-i ai pe-amândoi? i-am sugerat. Maerul oficial și Magistrul Frasin al tău în secret. Cu siguranță n-ar avea nimic împotrivă. Alveron l-ar putea verifica pe băiatul ăsta al tău, asigurându-se că nu încearcă să te câștige cu

false...

Denna m-a privit îngrozită.

— Nu. Dumnezeu, nu.

S-a întors către mine, cu privirea serioasă.

— Promite-mi că nu vei încerca să afli nimic despre el. Asta ar putea strica totul. Ești singurul din lume căruia i-am spus, iar el ar fi furios dacă ar ști că l-am adus în discuție.

I-am simțit o strălucire bizară de mândrie spunând asta.

— Dacă într-adevăr nu vrei...

Denna s-a oprit din mers și a lăsat cutia harpei pe caldarâm, cu o bufnitură seacă. Expresia ei era foarte serioasă.

— Promite-mi.

Probabil n-aș fi fost de acord dacă n-aș fi petrecut jumătate din noaptea anterioară urmărind-o prin oraș cu speranța de a descoperi acest lucru. Dar am făcut-o. Apoi am și spionat-o. Așa că în acea zi transpiram, practic, vinovăție.

— Promit, am spus.

Cum privirea ei îngrijorată nu s-a evaporat, am adăugat:

— N-ai încredere-n mine? Voi jura, dacă te va ajuta să te liniștești.

— Pe ce ai jura? a întrebat ea, începând să zâmbească din nou. Ce e suficient de important ca să te faci să-ți ții cuvântul?

— Numele și puterea mea? i-am spus.

— Ești cineva, a zis ea sec. Dar nu ești Taborlin cel Mare.

— Mâna mea dreaptă cea bună? i-am sugerat.

— Doar o mână? a întrebat ea jucăușă, revenind la tonul obișnuit.

S-a întins și mi-a luat ambele mâini într-ale ei, întorcându-le și prefăcându-se că le cercetează îndeaproape.

— Mi-ar plăcea mai bine stânga, a decis ea. Jură pe-aia.

— Pe mâna mea stângă cea bună? am întrebat-o îndoit.

— Bine, a zis ea. Dreapta. Ești atât de tradiționalist.

— Jur că nu voi încerca să-l deconspir pe patronul tău, i-am spus cu amărăciune. Jur pe numele și pe puterea mea. Jur pe mâna mea stângă cea bună. Jur pe luna mereu în mișcare.

Denna s-a uitat atentă la mine, ca și cum nu era sigură dacă râdeam de ea.

— Bine, a zis ea ridicând din umeri și luându-și harpa. Mă consider reasigurată.

Am început să mergem din nou, trecând prin poarta de vest și ieșind din oraș. Tăcerea dintre noi s-a întins, începând să crească incomfortabil.

Lucrurile îngrijorătoare devin ciudate, așa că am spus primul lucru care mi-a venit în minte.

— Deci, vreun bărbat nou în viața ta?

Denna a chicotit înfundat.

— Acum semenii cu Magistrul Ulm. Mereu întreabă de ei. Nu crede că vreunul dintre претенdenții mei e suficient de bun pentru mine.

Nu puteam fi mai de acord, dar am decis c-ar fi imprudent s-o spun.

— Și despre mine ce crede?

— Poftim? a întrebat ea confuză. O! Nu știe de tine, a spus ea. De ce-ar ști?

Am încercat să ridic din umeri nepăsător, dar nu puteam fi foarte convingător, căci ea a izbucnit în râs.

— Bietul Kvothe. Te tachinez. Îi spun doar despre cei care dau târcoale gâfâind și adulmecând ca niște câini. Tu nu ești ca ei. Mereu ai fost diferit.

— Întotdeauna m-am mândrit cu lipsa mea de gâfâit și de adulmecat.

Denna și-a întors umărul și a lăsat harpa să se ciocnească de mine jucăuș.

— Știi ce vreau să spun. Vin și se duc c-un mic câștig sau c-o pierdere. Tu ești aurul din spatele cenușii suflate de vânt. Magistrul Ulm ar putea crede că are dreptul să știe despre afacerile mele personale, despre venirile și plecările mele.

S-a încruntat un pic.

— Dar n-are. Sunt dispusă să admit o parte din ele, momentan...

S-a întins și m-a luat de braț posesivă.

— Dar tu nu faci parte din afacere, a zis ea cu voce aproape feroce. Tu ești al meu. Numai al meu. Nu intenționez să te împart cu nimeni.

Tensiunea de moment a trecut și ne-am plimbat pe largul drum spre vest, departe de Severen, râzând și vorbind despre mărunțișuri. La o milă de ultimul han al orașului era un pâlci liniștit de copaci, cu o singură piatră cenușie înaltă în centru. Îl găsisem în timp ce căutam fragi, și devenise unul dintre locurile noastre preferate pentru a scăpa de zgomotul și de duhoarea orașului.

Denna s-a așezat la baza pietrei cenușii și s-a sprijinit cu spatele de aceasta. Apoi a scos harpa din cutia sa și a tras-o la piept, făcând ca rochia să i se ridice și să expună o parte scandaloasă din picior. A ridicat o sprânceană la mine și a rânjit ca și cum știa exact la ce mă gândeam.

— Frumoasă harpă, am spus lejer.

A pufnit nedelicat.

M-am așezat unde eram, întinzându-mă confortabil pe iarba înaltă și răcoroasă. Am tras câteva fire din pământ și am început să le-mpletesc leneș într-o panglică.

Sincer, eram emoționat. Deși petrecuserăm mare parte din timp împreună în ultima lună, n-o auzisem pe Denna cântând nimic din propria-i creație. Cântasem împreună și știam că are o voce ca mierea pe pâinea caldă. Știam că degetele ei erau sigure și că avea ritm de muzicant...

Dar să compui un cântec nu e la fel cu a cânta unul. Dacă al ei nu era bun de nimic? Ce-aveam să-i spun?

Denna și-a răsfirat degetele pe corzi și grijile mele au dispărut în fundal.

Găsisem întotdeauna ceva puternic erotic în modul în care o femeie își pune mâinile pe o harpă. A început să-și plimbe degetele în jos pe corzi, de la notele înalte la cele joase. Sunetul era ca de ciocane pe clopote, ca de apă peste pietre, ca ciripitul păsărilor în aer.

S-a oprit și și-a strâns o coardă. A ciupit-o, a acordat-o. A lovit o coardă ascuțită, o coardă tare, o coardă persistentă, apoi s-a întors să se uite la mine, îndoindu-și degetele emoționată.

— Ești gata?

— Ești incredibilă, am spus.

Am văzut-o înroșindu-se un pic, apoi și-a dat părul pe spate pentru a-și ascunde reacția.

— Fraiere. Încă n-am cântat nimic.

— Ești incredibilă chiar și așa.

— Taci.

A lovit o coardă tare și a lăsat-o să dispară într-o melodie liniștită. Așa cum s-a ridicat și a căzut, a făcut introducerea la cântecul ei. Am fost surprins de o astfel de deschidere tradițională. Surprins, dar mulțumit. Modalitățile vechi sunt cele mai bune.

Adună-te lume și-ascultă bine, c-am să-ți spun o tragedie.

Cânt despre umbra-ntinsă peste lume

Peste o țară și peste un bărbat

Care și-a-ntins mâna spre un țel ce de puțini poate fi suportat.

Frumosul Lanre: lipsit de soție, de viață, de mândrie,

Dar țelul său niciodată clătinat.

Care-a luptat cu valul, și-a căzut, și-a fost trădat.

Dar înainte ca zeci de versuri să-i treacă pe buze, am fost uimit din diferite motive.

Cânta povestea căderii lui Myr Tariniel. Despre trădarea lui Lanre. Era povestea pe care eu o auzisem de la Skarpi, în Bobcatran.

Dar versiunea Dennei era diferită. În cântecul ei, Lanre era schițat în tonuri tragice, un erou folosit greșit. Cuvintele lui Selitos erau crude și mușcătoare, Myr Tariniel era un gardian potrivit pentru focul purificator. Lanre nu era trădător, ci un erou căzut.

Atât de mult contează când oprești o poveste, iar a ei s-a încheiat când Lanre fusese blestemat de Selitos. Acesta era finalul perfect pentru o tragedie. În povestea ei, Lanre fusese nedreptățit, înțeles greșit. Selitos era un tiran, un monstru nebun care își smulsese ochiul de furie, la viclenia inteligentă a lui Lanre. Era îngrozitor și dureros de greșit.

În ciuda acestui fapt, avea primele sclipiri de frumusețe în ea. Corzile bine alese.

Rima subtilă și puternică. Piesa era încă foarte crudă și avea bucăți nearanjate din belșug, dar i-am putut simți forma. Am văzut ce-ar putea deveni. Ar da peste cap mintea oamenilor. Chiar c-ar cânta-o o sută de ani.

Probabil că ați auzit-o, de fapt. Mulți au auzit-o. A ajuns să i se spună *Cântecul celor șapte amărăciuni*. Da. Denna l-a compus, iar eu am fost primul care l-am auzit cântat în întregime.

Când ultimele acorduri au dispărut în aer, Denna și-a coborât mâinile, evitând să mă privească în ochi.

Stăteam încă tăcut și nemișcat pe iarbă.

Pentru ca asta să aibă sens, trebuie să înțelegeți ceva ce fiecare muzicant știe. Să cânti un cântec nou e ceva

emoționant. Ba mai mult de-atât. E înspăimântător.

E ca și cum te-ai dezbrăca pentru prima dată în fața unei noi iubite. E un moment delicat.

Trebuia să spun ceva. Un compliment. Un comentariu. O glumă. O minciună.

Orice era mai bun decât tăcerea.

Dar n-aș fi putut fi mai șocat nici dacă ar fi scris un imn de laudă pentru ducele de Gibeia. Șocul era pur și simplu prea mare pentru mine. M-am simțit aspru ca un pergament reutilizat, ca și cum fiecare strofă din cântecul ei era o răsucire de cuțit, râcâind până când mă golea în întregime și mă lăsa fără cuvinte.

M-am uitat în jos, ca tontul, la mâini. Încă țineam inelul din iarbă verde pe jumătate terminat pe care-l împletisem când începuse melodia. Era un disc plat și larg împletit, începând să ia forma unui inel.

Încă uitându-mă în jos, am auzit foșnetul fustei Dennei când s-a mișcat. Trebuia să spun ceva. Deja așteptasem prea mult. Era prea multă liniște în aer.

— Numele orașului nu era Mirinitel, i-am spus fără a-mi ridica privirea.

Nu era cel mai rău lucru pe care-l puteam spune. Dar nici cel mai indicat.

Se lăsă o pauză.

— Poftim?

— Nu era Mirinitel, am repetat. Orașul pe care Lanre l-a ars se numea Myr Tariniel. Îmi pare rău să-ți spun asta.

Să schimbi un nume e muncă grea. Asta avea să distrugă rima din al treilea vers. Am fost surprins de cât de liniștită îmi fusese vocea, cât de plată și de moartă a sunat în urechile mele.

Am auzit-o inspirând surprinsă.

— Ai mai auzit povestea asta?

M-am uitat la Denna, la fața ei încântată. Am dat din cap, încă simțindu-mă ciudat de lipsit de inspirație. Gol. Sec ca o tărtăcuță uscată.

— Ce te-a făcut să alegi tema asta pentru melodie? am întrebat-o.

Nici asta nu era bine să-ntreb. Cred că dacă în acel moment aș fi spus lucrul potrivit, totul ar fi fost altfel. Dar chiar și acum, după ani de gândire, nu-mi pot imagina ce-aș fi putut să spun ca să îndrept lucrurile.

Entuziasmul ei s-a stins ușor.

— Am găsit o versiune a ei într-o carte veche, când am făcut cercetări genealogice pentru patronul meu, a spus ea. Aproape nimeni nu și-o amintește, deci e perfectă pentru o melodie. Nu e ca și cum lumea are nevoie de o altă poveste despre Oren Velciter. Nu mă voi face cunoscută prin repetarea a ceea ce alți muzicanți au discutat deja de peste o sută de ori. Denna m-a privit curioasă. Am crezut că te voi surprinde cu ceva nou. Nu m-aș fi gândit c-ai auzit de Lanre.

— Am auzit-o cu ani în urmă, i-am spus amorțit. De la un povestitor bătrân, în Bobcatran.

— Dacă aș fi avut jumătate din norocul tău...

Denna a clătinat din cap cu disperare.

— A trebuit s-o pun cap la cap dintr-o sută de restulețe.

A făcut un gest împăciuitoare.

— Eu și cu patronul meu, ar trebui să spun. M-a ajutat.

— Patronul tău, am zis.

Am simțit o scânteie de emoție când l-a menționat.

Gol cum eram, a fost surprinzător cât de repede mi s-a răspândit amărăciunea prin intestin, ca și cum cineva ar fi aprins un foc în mine.

Denna a dat din cap.

— Se crede a fi un mic istoric, a spus ea. Cred că aleargă după o întâlnire la Curte. N-ar fi primul care se pune în

evidență aruncând o lumină asupra cuiva demult dispărut, cu un trecut eroic. Sau poate că încearcă să-și inventeze chiar lui un strămoș erou. Asta ar explica cercetarea făcută în vechile genealogii.

A ezitat o clipă, mușcându-și buzele.

— Adevărul e că suspectez pe jumătate că melodia e pentru Alveron însuși, a zis ea ca și cum ar fi mărturisit ceva. Magistrul Ulm a bătut un apropo c-ar fi în relații cu maerul.

Mi-a zâmbit răutăcios.

— Cine știe? Poate mi-ai întâlnit deja patronul în cercurile în care te învârți tu și nici măcar nu ți-ai dat seama.

Mintea mi-a licărit la sutele de nobili și curteni pe care îi întâlnisem în trecere în luna anterioară, dar îmi era greu să mă concentrez la fețele lor. Focul din măruntaie mi se răspândise până îmi umpluse întregul piept.

— Dar destul despre asta, a zis Denna fluturându-și mâinile nerăbdătoare.

A dat harpa deoparte și și-a încrucișat picioarele să stea pe iarbă.

— Mă tachinezi. Ce părere ai de asta?

M-am uitat la mâini și m-am jucat alene cu panglica plată din iarbă verde pe care-o împletisem. Era moale și răcoroasă între degetele mele. Nu-mi amintesc cum mi-am propus să-mbin capetele pentru a forma un inel.

— Știu că are niște bucăți nearanjate, am auzit-o pe Denna spunând cu voce plină de emoție. Va trebui să modific partea cu numele, dacă ești sigur că e cel corect. Începutul e nearanjat, iar versul al șaptea e un dezastru, știu. Trebuie să vorbesc mai mult despre lupte și despre relația lui cu Lyra. Finalul trebuie scurtat. Dar, în general, ce părere ai?

Odată netezit, ar fi fost genial. Un cântec atât de bun, ca și cum ar fi fost scris de părinții mei, dar asta îl înrăutățește.

Măinile îmi tremurau și eram uimit de cât de greu îmi era să le opresc. Mi-am ridicat privirea la Denna. Încântarea agitată i-a dispărut când mi-a văzut fața.

— Va trebui să refaci mai mult decât un nume.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— Lanre n-a fost un erou.

S-a uitat la mine ciudat, ca și cum nu-și dădea seama dacă glumeam sau nu.

— Poftim?

— Ai înțeles greșit întreaga poveste, am spus. Lanre era un monstru. Un trădător. Trebuie să schimbi textul.

Denna și-a aruncat capul pe spate și a râs. Cum nu m-am alăturat ei, și-a ridicat capul nedumerită.

— Vorbești serios?

Am dat din cap.

Fața Dennei a rămas rigidă. Ochii i s-au îngustat și gura i-a devenit o linie subțire.

— Trebuie să fie o glumă.

Gura i s-a mișcat tăcută pentru un moment, apoi a scuturat din cap.

— N-ar avea niciun sens. Întreaga poveste se destramă dacă nu e Lanre eroul.

— Nu e vorba de ce face o poveste bună, am spus. E vorba de ce e adevărat.

— Adevărat? s-a uitat la mine neîncrezătoare. E doar o poveste populară veche. Niciunul dintre locuri nu-i real. Niciunul dintre oameni nu-i real. Ai putea la fel de bine să te simți jignit că vin cu-n vers nou la *Spoitor și tăbăcar*.

Am simțit cuvintele ridicându-mi-se până în gât, fierbinți ca focul dintr-un șemineu. Am înghițit greu, să le opresc.

— Unele povești sunt doar povești, am fost de acord. Dar nu asta. Nu e vina ta. N-aveai cum...

— Păi, mulțumesc, a zis ea mușcător. Mă bucur că nu-i

vina mea.

— Bine, am zis brusc. E vina ta. Ar fi trebuit să cercetezi mai mult.

— Ce știi tu despre cercetarea făcută de mine? a întrebat ea. N-ai nici cea mai mică idee! Am fost peste tot în lume să dezgrop bucăți din povestea asta!

Așa făcuse și tatăl meu. Începuse să scrie un cântec despre Lanre, dar cercetările sale l-au dus la Chandrieni. A petrecut ani de-a rândul urmărind povestiri pe jumătate uitate și a dezgropat zvonuri. A vrut să spună adevărul în cântecul lui despre ei și ei mi-au ucis întreaga trupă, pentru a-l împiedica.

M-am uitat în jos, la iarbă, și m-am gândit la secretul păstrat atât de mult timp. M-am gândit la mirosul de sânge și de păr ars. M-am gândit la rugină și la focul albastru și la corpurile sfâșiate ale părinților mei. Cum aș putea să explic ceva atât de zguduitor și de oribil? De unde ar trebui să încep? Puteam simți secretul adânc în mine, imens și greu ca o piatră.

— În varianta poveștii pe care am auzit-o eu, Lanre a devenit unul dintre Chandrieni, am spus, atingând marginea îndepărtată a secretului. Ar trebui să ai grijă. Unele povești sunt periculoase.

Denna s-a uitat la mine îndelung.

— Chandrieni? a zis ea neîncrezătoare.

Apoi a râs. Nu era obișnuitul ei râs încântător. Acesta era puternic și plin de batjocură.

— Ce fel de copil ești și tu?

Știam exact cât de copilăresc sunase ce zisesem. Am simțit că roșesc de jenă, întregul meu corp fiind acoperit dintr-odată de sudoare. Am deschis gura să vorbesc și am simțit că deschid ușa unui cuptor.

— Sunt ca un copil? am scuipat. Nu știi de capul tău,

proasto...

Aproape că mi-am mușcat limba ca să nu-i strig cuvântul târfă.

— Crezi că știi totul, nu-i așa? a întrebat. Ai fost la Universitate și crezi că noi, restul, suntem...

— Nu mai căuta scuze să fii supărată și ascultă-mă! m-am dezlănțuit.

Cuvintele se revărsau din mine ca fierul topit.

— Faci crize ca o fetiță răsfățată!

— Să nu-ndrăznești!

A ridicat un deget la mine.

— Nu vorbi cu mine ca și cum aș fi o fată imbecilă de la țară. Știi lucruri care nu sunt predate la Universitatea ta prețioasă! Lucruri secrete! Nu sunt idioată!

— Te porți ca o idioată! am strigat atât de tare, încât cuvintele mi-au rănit gâtul. Nu taci suficient pentru a mă asculta! Încerc să te ajut!

Denna stătea în centrul unei tăceri reci. Ochii ei erau duri și plați.

— Deci despre asta e vorba, nu? a zis ea cu răceală.

Și-a trecut degetele prin păr, cu fiecare gest al degetelor sale rigid de la iritare. Și-a dezlegat împletiturile, le-a netezit, apoi, neatentă, a-nceput să îndeplinească un nou model.

— Nu-ți convine că nu-ți primesc ajutorul. Nu poți suporta că nu te las să repari fiecare lucrușor din viața mea, nu-i așa?

— Păi, poate că cineva trebuie să-ți repare viața, am cedat. Ai făcut o mizerie din ea până acum, nu-i așa?

A continuat să stea nemișcată, cu ochi furioși.

— Ce te face să crezi că știi ceva despre viața mea?

— Știu că-ți e atât de frică ca cineva să nu se apropie de tine, că nu poți sta în același pat patru zile la rând, i-am spus, nemaiștiind ce-mi ieșea pe gură.

Cuvintele nervoase se revărsau din mine ca sângele dintr-o rană.

— Știu că-ți petreci întreaga viață arzând căile de întoarcere în urma ta. Știu că-ți rezolvi problemele fugind...

— Oricum, ce te face să crezi că sfatul tău valorează doi bani? a izbucnit Denna. Acum o jumătate de an erai cu un picior în șanț. Ciufulit și cu trei cămăși jerpelite. Nu e nobil pe o rază de o sută de mile de Imre care să facă pipi pe tine dacă ai lua foc. A trebuit să alergi o mie de mile ca să ai o șansă de patron.

Fața mi-a luat foc de rușine la menționarea celor trei cămăși și am simțit că încep să clocotesc din nou.

— Ai dreptate, desigur, i-am spus usturător. Mai bine fără. Sunt sigur că patronul tău ar fi perfect fericit să facă pipi pe tine.

— Acum ajungem la ce ne doare, a zis ea, aruncându-și mâinile-n aer. Nu-ți place patronul meu pentru că-mi poți obține unul mai bun. Nu-ți place cântecul meu pentru că e diferit de cel pe care-l știi tu.

S-a întins după cutia harpei, cu mișcări rigide și furioase.

— Ești la fel ca toți ceilalți.

— Încerc să te ajut!

— Încerci să mă repari, a zis Denna rece când a luat harpa. Încerci să mă cumperi. Pentru a-mi repara viața. Vrei să mă ții de parcă aș fi animalul tău de companie. Ca și cum aș fi câinele tău credincios.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un câine, i-am spus, oferindu-i un zâmbet strălucitor și fragil. Un câine ar ști să asculte. Un câine are bunul-simț să nu muște o mână care încearcă să-l ajute.

Conversația noastră a luat-o în jos în spirală.

...

În acest moment al povestirii sunt tentat să mint. Să spun

c-am rostit toate astea cu o furie scăpată de sub control. Că eram copleșit de durerea amintirii familiei mele ucise. Sunt tentat să spun c-am simțit gust de prune și nucșoară. Atunci aș avea o scuză...

Dar erau cuvintele mele. În final, eu am fost cel care a spus acele lucruri.

Numai eu.

Denna a răspuns în același fel, rănită și furioasă și clonțoasă ca și mine. Eram amândoi mândri și furioși și plini de certitudinea de nezdruccinat a tinerilor.

Am spus lucruri pe care niciodată nu le-aș fi spus, și când am plecat, n-am plecat împreună.

Temperamentul meu era încins și amar ca o bară de fier topită. M-a ars tot drumul înapoi la Severen. Mă ardea cât am mers prin oraș și-am așteptat ascensorul de marfă. Mocnea când am ajuns pe proprietatea maerului și-am trântit ușa apartamentului în spatele meu.

Au trecut doar câteva ore până m-am răcorit suficient pentru a-mi regreta cuvintele. M-am gândit ce-aș fi putut să-i spun Dennei. M-am gândit să-i spun cum trupa mea fusese ucisă, despre Chandrieni.

Am decis să-i scriu o scrisoare. I-aș fi explicat totul, indiferent cât de prostesc sau de necrezut ar fi părut.

Am scos condeiul și cerneala și-am pus o coală de hârtie albă, fină pe birou.

Am înmuiat condeiul și-am încercat să mă gândesc de unde aș putea începe.

Părinții mei fuseseră uciși când eu aveam 11 ani. Fusese un eveniment atât de dureros și de înfricoșător, încât aproape mă făcuse să înnebunesc. De atunci, nu mai povestisem nimănui despre acele evenimente. Nici măcar nu șoptisem vorbele într-o cameră goală. Era un secret încheștat atât de puternic și de atât de mult timp, încât atunci când am

îndrăznit să mă gândesc la el m-a apăsât atât de greu pe piept, de abia mai puteam respira.

Am înmuiat din nou condeiul, dar cuvintele n-au venit. Am deschis o sticlă de vin, gândindu-mă că așa aș fi putut scoate mai ușor secretul din mine. Că avea să-mi dea putere suficientă în degete ca să-l pot forța să iasă. Am băut până când camera a ajuns să se învârtă cu mine și vârful condeiului a făcut o crustă de cerneală uscată.

Câteva ore mai târziu, foaia albă încă se mai holba la mine și am bătut cu pumnul în birou de furie și frustrare, lovind atât de tare, încât mâna mi-a sângerat. Atât de greu poate deveni un secret. Poate face să curgă sânge mai ușor decât cerneală.

CAPITOLUL 74

Zvonuri

A doua zi după ce m-am certat cu Denna, m-am trezit târziu, spre după-amiază, simțindu-mă mizerabil pentru toate motivele evidente. Am mâncat și am făcut baie, dar mândria m-a împiedicat să mă duc în Severenul de Jos s-o caut pe Denna. I-am trimis un inel lui Bredon, dar curierul s-a întors cu vestea că acesta era încă departe de proprietate. Așa că am deschis o sticlă de vin și am început să răsfoiesc grămada de povești care se acumulase încet în camera mea. Majoritatea erau lucruri scandaloase, răutăcioase. Dar meschinăria lor se potrivea cu starea mea de spirit și-mi distrăgea atenția de la propria mizerie.

Astfel, am aflat că fostul Conte Banbride nu murise de tuberculoză, ci din cauza unui sifilis contractat după o partidă de amor într-un grajd. Lordul Veston era dependent de rășina de dyanas și banii destinați pentru întreținerea drumurilor regelui se duseseră pe viciul lui. Baronul Makar plătise mai mulți oficiali, pentru a evita scandalul, atunci când fiica sa cea mică fusese descoperită într-un bordel. Existau două versiuni ale poveștii, una în care ea era de vânzare și alta în care ea cumpăra. Am pus această informație deoparte, pentru o utilizare viitoare.

Am început o a doua sticlă de vin, în timp ce citeam că tânăra Netalia Lackless fugise cu o trupă de artiști itineranți. Părinții ei o renegaseră, desigur, lăsând-o pe Meluan singura moștenitoare a moșiilor Lackless. Asta explica ura lui Meluan pentru ruhi și m-a făcut să mă bucur dublu că nu-mi făcusem cunoscut public acolo, în Severen, sângele de edema.

Existau trei povești separate despre cum ducele de Cormisant se înfuriase la beție și bătuse pe oricine se întâmplase să fie în apropiere, inclusiv pe soția și pe fiul lui și câțiva oaspeți veniți la cină. Era și o mică speculație legată de faptul că regele și regina organizau orgii în grădinile lor private, ascunse de ochii curții regale.

Chiar și Bredon apărea acolo. Se spunea că oficiază ritualuri păgâne în pădurile izolate din afara moșiilor lui nordice. Erau descrise cu detalii atât de extravagante și de meticuloase, că m-am întrebat dacă nu cumva fuseseră copiate direct din paginile unor vechi povești aturane de dragoste.

Am citit conștiincios până seara și mai era jumătate prin teancul de povești când am terminat sticla de vin. Era gata să trimit un curier să-mi aducă alta, când am auzit șuieratul moale de aer din cealaltă cameră, care anunța intrarea lui Alveron în apartamentul meu, prin trecerea lui secretă.

M-am prefăcut surprins când a intrat în cameră.

— Bună ziua, Alteță, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

— Stai jos dacă vrei, a zis el imediat.

Am rămas în picioare din respect, căci învățasem că era mai bine să exagerez cu formalismul în prezența maerului.

— Cum progresează relația dumneavoastră cu doamna? l-am întrebat.

Din bârfa încântată a lui Scăriță, știam că se avansa rapid spre deznodământ.

— Ne-am promis o fidelitate formală de astăzi, a zis el distrat. Am semnat hârtii și toate cele. S-a făcut.

— Vă rog să mă iertați că spun asta, Alteță, dar nu păreți foarte mulțumit.

El a zâmbit acru.

— Presupun că ai auzit despre problemele cu drumurile?

— Doar zvonuri, Alteță.

A pufnit.

— Cu zvonurile am încercat să păstrez tăcerea. Cineva i-a pândit pe colectorii mei de taxe pe drumul de nord.

Asta era ceva serios.

— Colectorii, Alteță? l-am întrebat, subliniind pluralul. Cât au reușit să ia?

Maerul m-a privit sever și am înțeles că întrebarea mea era inadecvată.

— Destul. Mai mult decât suficient. E a patra oară când îmi dispar bani. Peste jumătate din taxele mele din nord sunt luate de tâlhari.

M-a privit serios.

— Moșiile Lackless sunt în nord, știi.

— Credeți că cei din familia Lackless vă pândesc colectorii?

M-a privit uluit.

— Ce? Nu, nu. Sunt bandiți în Eld.

Am roșit un pic de rușine.

— Ați trimis patrule, Alteță?

— Sigur că am trimis patrule, a zis el repede. Am trimis zeci. N-au găsit decât un foc de tabără.

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Bănuiesc că cineva din garda mea e în cârdășie cu ei.

Expresia lui era gravă.

— Presupun că Alteța Voastră le-a dat escorte colectorilor.

— Două, a zis el. Știi cât costă să înlocuiești câteva zeci de gărzi? Armuri, arme, cai?

A oftat.

— Cel mai rău e că doar o parte din impozitele furate erau ale mele, restul aparținea regelui.

Am dat din cap a înțelegere.

— Nu cred că e prea mulțumit.

Alveron a fluturat o mână disprețuitor.

— O, Roderic îşi va primi banii oricum. El mă consideră pe mine răspunzător de zeciuiala lui. Deci, sunt obligat să trimită din nou colectorii, ca să adune a doua oară partea Majestăţii Sale.

— Nu-mi imaginez că asta le pică foarte bine celor mai mulţi oameni, am zis.

— Nu.

S-a aşezat într-un scaun tapiţat şi şi-a frecat faţa obosit.

— Nu mai am nicio soluţie în privinţa asta. Ce va crede Meluan văzând că nu-mi pot ţine drumurile în siguranţă?

M-am aşezat şi eu, cu faţa la el.

— Dar Dagon? l-am întrebat. Nu i-a găsit?

Alveron a dat să râdă scurt, lipsit de umor.

— O, Dagon i-ar găsi. El le-ar pune capetele în ţăruşi în mai puţin de zece zile.

— Atunci de ce nu-l trimiteţi? l-am întrebat nedumerit.

— Pentru că Dagon e dintr-o bucată. El ar distruge zeci de sate şi ar da foc la mii de acri din Eld ca să-i găsească.

A clătinat din cap în serios.

— Chiar dacă m-am gândit că e potrivit pentru misiunea asta, acum e plecat în căutarea lui Caudicus. În plus, s-ar putea să fie ceva magie în treaba asta, în Eld, şi asta depăşeşte cunoaşterea lui Dagon. Suspectez doar magia împotriva a jumătate de duzină de arcuri mondegane robuste. Dar e în firea oamenilor să se plângă de magie de câte ori se confruntă cu ceva ce nu pot explica cu uşurinţă, mai ales în Vintas.

Alveron s-a aplecat înainte în scaunul său.

— Pot să mă bazez pe ajutorul tău în privinţa asta?

Nu era decât un singur răspuns la asta.

— Desigur, Alteţă.

— Te descurci cu supravieţuirea în sălbăticie?

— Am studiat-o cu un soldat când eram mai tânăr, am

exagerat, ghicind că el caută pe cineva care să inventeze ceva să-i apere mai bine colecțiile. Știu suficient pentru a urmări un om și a mă ascunde.

Alveron a ridicat o sprânceană la asta.

— Serios? Ai o educație destul de diversă, nu?

— Am dus o viață interesantă, Alteță.

Sticla de vin băută mă făcuse mai îndrăzneț decât de obicei și am adăugat:

— Am vreo două idei pe care s-ar putea să le găsiți de ajutor în problema cu bandiții.

S-a aplecat în față în scaunul său.

— Spune.

— Aș putea să concep o protecție arcanistă pentru oamenii Domniei Voastre.

Am făcut o înfloritură cu degetele lungi de la mâna dreaptă, sperând să pară suficient de mistică. Am jonglat cifre în capul meu și m-am întrebat cât timp mi-ar lua să creez un prinzător de săgeți folosind doar echipamentul din turnul lui Caudicus.

Alveron a dat din cap gânditor.

— Ar putea fi suficient dacă mă preocupă numai siguranța colecțiilor mele. Dar acesta este drumul regelui, o arteră majoră a schimburilor comerciale. Trebuie să scap de bandiți în sine.

— În acest caz, aș forma un mic grup care să știe cum să meargă în liniște printr-o pădure, am spus. N-ar trebui să aibă prea mare dificultate să vă localizeze bandiții. Iar când o vor face, ar trebui să fie o chestiune simplă să trimită garda să-i prindă.

— N-ar fi mai simplu să organizăm o ambuscadă și să-i ucidem? a zis Alveron încet, căutând să-mi vadă reacția.

— Sau așa, am admis. Alteța Voastră e brațul legii.

— Moartea e pedeapsa pentru actele de banditism. Mai

ales pe drumul regelui, a zis ferm Alveron. Ți se pare dur?

— Nu prea, am zis privindu-l drept în ochi. Drumurile sigure sunt scheletul civilizației.

Alveron m-a surprins cu un zâmbet brusc.

— Planul tău e similar cu al meu. Am adunat o mână de mercenari pentru a face așa cum ai sugerat. A trebuit să-i aduc în secret, că nu se știe cine le-ar putea trimite avertismente acestor bandiți. Dar am patru oameni buni gata să plece mâine: un urmăritor, doi mercenari cu abilități în pădure și un mercenar adem. Nici ultimul nu venise pe degeaba.

Am făcut un semn de felicitare.

— Deja ați planificat-o mai bine decât aș fi făcut-o eu, Alteță. Nici nu pare că mai aveți nevoie de ajutorul meu, la urma urmelor.

— Dimpotrivă, a zis el. Am nevoie de cineva cu un pic de intuiție ca să-i conducă.

S-a uitat la mine insinuant.

— Cineva care înțelege magia. Cineva în care să am încredere.

Am simțit o bruscă senzație de scufundare.

Alveron s-a ridicat în picioare, zâmbind călduros.

— De două ori m-ai servit până acum mai presus de toate așteptările. Ești familiarizat cu expresia „a treia oară plătește pentru tot”?

Din nou, exista doar un singur răspuns rezonabil la întrebare.

— Da, Alteță.

...

Alveron m-a dus în apartamentul său și ne-am uitat peste hărți ale zonei rurale unde se pierduseră oamenii lui. O porțiune lungă din drumul regelui trecea printr-o bucată de Eld care era deja veche când Vintasul nu era nimic mai mult

decât un potop de ceruri între regi. Era la un pic mai puțin de optzeci de mile depărtare. Puteam fi acolo în patru zile de mers întins.

Scăriță mi-a oferit un sac nou de călătorie și mi-am împachetat lucrurile cât de bine am putut. Mi-am luat câteva din cele mai practice haine din garderoba mea, deși ar fi fost mai potrivite pentru o sală de bal decât pentru drum. Am împachetat câteva elemente pe care le furasem din laboratorul lui Caudicus cu o perioadă în urmă și i-am dat lui Scăriță o listă cu câteva elemente esențiale care-mi lipseau, iar el a făcut rost de toate mai repede decât un băcan dintr-un magazin.

În cele din urmă, la ora când doar oamenii disperați și cei necinstiți nu sunt în pat, Alveron mi-a dat o pungă care conținea o sută de monede de argint.

— E o modalitate de manipulare murdară, a zis Alveron. În mod normal, ți-aș fi dat o scrisoare prin care să-ți fie oferite asistență și ajutor.

A oftat.

— Dar folosind așa ceva în genul ăsta de călătorie, ar fi ca și cum am sufla într-o trâmbiță ca să vă anunțăm sosirea.

Am dat din cap.

— Dacă au fost destul de isteți ca să aibă un spion în garda dumneavoastră, e clar că au legături și cu localnicii, Alteță.

— Ar putea să fie chiar localnicii, a zis el întunecat.

Scăriță m-a condus în afara proprietății prin același pasaj secret pe care îl folosea maerul ca să intre în apartamentul meu. Ducând o lampa hoțului acoperită, m-a purtat prin mai multe pasaje răsucite, apoi în jos, pe o scară lungă, întunecoasă, sfredelită adânc în piatra Perpendiculararei.

Astfel, m-am trezit stând singur în pivnița înghețată a unui magazin părăsit din Severenul de Jos. Era în zona

orașului distrusă de foc cu câțiva ani în urmă, și cele câteva grinzi transversale rămase din clădiri păreau niște oase întunecate în lumina palidă a primilor zori.

Am ieșit din scheletul ars al clădirii. Sus, proprietatea maerului stătea cocoțată pe marginea Perpendiculararei ca o pasăre de pradă.

Am scuipat, nu prea mulțumit de situația mea, forțat să intru în serviciul mercenarilor. Simțeam nisip în ochi după noaptea albă și după lunga mea călătorie prin pasajul întortocheat de piatră din Perpendiculară. Vinul pe care-l băusem nu îmbunătățea nici el situația, în ultimele câteva ore simțisem că mă trezesc și că devin tot mai mahmur. N-am fost deloc complet treaz în timpul întregului proces și nu era plăcut. Reușisem să mențin aparențele în fața lui Alveron și a lui Scăriță, dar problema era că simțeam acreală în măruntaie și gândurile îmi erau groase și lente.

Aerul rece dinaintea zorilor mi-a limpezit un pic capul și după o sută de pași am început să mă gândesc la lucruri pe care uitasem să le trec pe lista pe care i-o dădusem lui Scăriță.

Vinul nu-mi făcuse nicio favoare în privința asta. N-aveam nici cutie cu iască, nici sare, nici cuțit... Lăuta mea. N-o luasem de la lutier după ce îi reparase cheia slăbită. Cine știa cât putea să dureze vânătoarea de bandiți a maerului. Cât de mult va sta nerevendicată înainte ca omul să decidă că a fost abandonată?

M-am abătut două mile din drum, dar am găsit magazinul lutierului în întuneric și lipsit de viață. Am ciocănit la ușă fără niciun rezultat. Apoi, după un moment de ezitare, am intrat și am furat-o. Deși părea greu s-o fur, din moment ce era lăuta mea și plătisem deja pentru reparație.

A trebuit să urc pe un perete, să forțez o fereastră și să sparg două încuietori. A fost destul de simplu, dar având în

vedere capul meu nedormit și plin de vin, am avut probabil noroc că n-am căzut de pe acoperiș și nu mi-am rupt gâtul. Dar în afară de o bucată de țiglă care a alunecat și mi-a făcut inima s-o ia la trap, lucrurile au mers bine și în douăzeci de minute am plecat din nou la drum.

Cei patru mercenari ai lui Alveron se adunaseră și așteptau într-o tavernă la trei mile nord de Severen. Am făcut scurt prezentările și am plecat imediat spre nord, pe drumul regelui.

Gândirea mea era atât de lentă, că eram la câteva mile la nord de Severen când am început să reconsider câteva lucruri. Numai atunci mi-am dat seama că maerul s-ar fi putut să nu fi fost complet sincer în tot ce-mi spusese cu o seară înainte.

Eram, într-adevăr, cea mai potrivită persoană pentru a conduce câțiva urmăritori într-o pădure necunoscută, pentru a uide o bandă de tâlhari? Credea cu adevărat maerul atât de mult în mine?

Nu. Bineînțeles că nu. Fusesem flatat, dar pur și simplu nu era adevărat. Maerul avea acces la resurse mai bune decât. Adevărul era, probabil, că voia să-și îndepărteze din drum asistentul cu vorbă dulce, acum, că o avea pe Lady Lackless lângă el. Fusesse o prostie că nu-mi dădusem seama mai devreme.

Deci, mă trimisese într-o misiune prostească, să alerg după potcoave de cai morți. Se aștepta să petrec o lună vânând găștele lui sălbatice în pădurea adâncă din Eld, apoi să mă întorc cu mâna goală. Și punga cu bani avea acum mai mult sens. O sută de monede ne-ar fi ținut mai bine de-o lună. Apoi, când aș fi rămas fără bani, aș fi fost obligat să mă întorc în Severen, unde maerul ar fi plescăit din limbă a dezamăgire și s-ar fi folosit de eșecul meu ca scuză pentru a șterge unele dintre favorurile acumulate până atunci.

Pe de altă parte, dacă aveam noroc și găseam bandiții, cu atât mai bine. Era exact genul de plan cu care l-aș fi creditat pe maer. Indiferent ce se întâmpla, primea ceva ce-și dorea.

Era enervant. Dar nu prea mă mai puteam întoarce la Severen ca să-l înfrunt. Acum, că o comisesem, nu mai era nimic de făcut decât să fac față cât mai bine situației.

Cum mergeam spre nord, cu capul trepidând și cu gura plină de nisip, am decis să-l surprind din nou pe maer. Să-i vânez bandiții.

Apoi, a treia oară ar fi plătit pentru toate, și maerul Alveron mi-ar fi fost bine și cu adevărat îndatorat.

CAPITOLUL 75

Jucătorii

În următoarele câteva ore de mers, am făcut tot posibilul să-i cunosc pe bărbații cu care mă împovărasse Alveron. Vorbesc la figurat, desigur, căci unul dintre ei era femeie și toți cinci am mers pe jos.

Tempi mi-a atras primul privirea și mi-a menținut-o cel mai mult, căci era primul mercenar adem pe care-l întâlneam. Departe de a fi impunător, cu ochi duri, de ucigaș, cum m-aș fi așteptat, Tempi era destul de greu de definit, nici deosebit de înalt, nici cu o constituție puternică. Avea pielea albă, păr deschis la culoare și ochii de un cenușiu pal. Expresia lui era goală ca hârtia proaspătă. Ciudat de goală. Studiat de goală.

Știam că mercenarii adema purtau haine roșii-sângerii ca un fel de semn distinctiv. Dar ținuta lui Tempi era diferită de ceea ce mă așteptasem. Avea cămașa strânsă pe trup cu o serie de curele din piele moale. Și pantalonii erau strânși în curele pe coapse, la gambe și la genunchi. Totul era de același roșu luminos și sângerieu și i se potrivea perfect, ca mânușa unui gentleman.

Pe măsură ce se încălzea afară, am început să transpir. După ce trăise în aerul rece, rarefiat, de la Stormwal, lui vremea trebuie să i se fi părut disproportionat de fierbinte. Cu o oră înainte de prânz, și-a slăbit curelele din piele ale cămășii și le-a dat jos, folosindu-le pentru a-și șterge sudoarea de pe față și mâini. Nu prea părea să conștientizeze că merge pe drumul regelui gol până la brâu.

Pielea lui Tempi era atât de palidă, că avea aproape culoarea crem, iar trupul lui era slab și elegant ca al unui

câine de curse, mușchii jucându-i sub piele cu grația celor ai unui animal. Am încercat să nu mă holbez, dar ochii mei nu se puteau abține să nu se uite la cicatricile subțiri, palide, care-i traversau brațele, pieptul și spatele.

N-a scos o vorbă ca să se plângă de căldură. Cuvintele de orice fel păreau rare la el și la cele mai multe întrebări răspundea cu un dat din cap sau cu un scuturat din cap. Căra un sac de călătorie ca al meu, și sabia lui, departe de a intimida, părea destul de scurtă și de neimpresionantă.

Dedan era diferit de Tempi cât poate fi un om de altul. Era înalt, lat, cu pieptul lat și gâtul gros. Avea o sabie grea, un cuțit lung și purta o armură nepotrivită din piele fiartă, destul de grea cât să-l bată și să fie nevoie să fie reparată de multe ori. Dacă ați văzut vreodată un paznic de rulote, atunci l-ați văzut pe Dedan sau cel puțin pe cineva croit din același material.

El mânca cel mai mult, se plângea cel mai mult, înjura cel mai mult și avea o latură încăpățânată mai rezistentă decât o scândură lată de stejar. Dar ca să fiu cinstit, avea și un mod prietenos de a fi și râdea ușor. Am fost tentat să-mi fac o părere proastă despre el, din cauza manierelor și a dimensiunilor lui, dar Dedan avea un spirit vioi când se deranja să-l folosească.

Hespe era femeia mercenar. O creatură nu chiar atât de rară cum cred unii. În aspectul și modul ei de a se echipa, era aproape o oglindă pentru Dedan. Piele, sabie grea, ușor ponosită și cu atitudine de om înțelept umblat prin lume. Avea umeri largi, mâini puternice și o față mândră, cu o falcă precum zidul de cărămidă. Avea părul blond și fin, însă tăiat scurt, după moda bărbaților.

Dar a fost o greșeală s-o văd ca pe versiunea feminină a lui Dedan. Ea era rezervată unde Dedan brava. Și în timp ce Dedan era relaxat când n-avea motive de enervare, Hespe

mocnea în ea o vagă duritate, de parcă se aștepta tot timpul ca cineva să-i facă necazuri.

Marten era cel mai bătrân dintre noi, căutătorul nostru de urme. El purta un pic de piele, mai moale și mai bine îngrijită decât cele ale lui Dedan sau Hespe. Avea un cuțit lung, unul scurt și un arc de vânătoare.

Marten fusese vânător înainte de a cădea în dizgrația baronetului ale cărui păduri le păzea. Slujba de mercenar era un loc de muncă mai modest, prin comparație, dar îi dădea să mănânce. Talentul său de a trage cu arcul îl făcea valoros, în ciuda faptului că el nu era la fel de impozant fizic precum Dedan sau Hespe.

Cei trei formaseră un parteneriat liber cu câteva luni în urmă și de-atunci își vindeau serviciile ca grup. Marten mi-a spus că îi mai făcuseră și alte servicii maerului, cea mai recentă fiind explorarea unora dintre terenurile de lângă Tinuë.

Mi-a luat aproximativ zece minute până să-mi dau seama că Marten trebuia să fie conducătorul acelei expediții. El avea mai multă experiență în pădure decât noi, ceilalți, la un loc și chiar vânașe de vreo două ori oameni pentru recompensă. Când am menționat asta, a clătinat din cap și a zâmbit, spunându-mi că a fi în stare să faci ceva și a dori s-o faci erau, într-adevăr, două lucruri foarte diferite.

Ultimul eram eu: liderul lor neînfricat. Scrisoarea de prezentare a maerului mă descria ca pe un tânăr priceput, cu o bună educație și cu diverse calități utile. Deși asta era perfect adevărat, mă făcea să par cel mai inutil și mizerabil filfizon care exista la Curte.

Nu ajuta nici faptul că eram mai tânăr decât oricare dintre ei și purtam haine mai potrivite pentru o petrecere decât pentru drum. Căram după mine lăuta și punga maerului. N-aveam nici sabie, nici armură, nici cuțit.

Îndrăznesc să spun că nu prea știau ce să se facă cu mine.

•••

Soarele mai avea cam o oră până să apună, când am trecut pe drum pe lângă un căldărar ambulant. Purta roba tradițională cafenie, încinsă cu o funie. N-avea căruță, ci mâna un măgar atât de încărcat cu baloturi de resturi, că arăta ca o ciupercă.

A trecut încet pe lângă noi, cântând:

*Chiar dacă n-ai nevoie de nimic de reparat și de cârpit,
Un înțelept vede mereu momentul potrivit pentru cheltuit.*

Bucură-te de soare

Și te va face să simți vigoare,

Dar vei regreta dacă acum nu te oprești.

E mai bine să plătești

Și pentru o zi ploioasă să te pregătești,

Dar când ești ud la căldărar să te gândești.

Am râs și am aplaudat. Adevărații căldărari ambulanți sunt o specie rară, iar eu sunt mereu bucuros să văd unul. Mama mea îmi spunea că poartă noroc și tatăl meu îi aprecia că veneau cu știri. Faptul că aveam nevoie disperată de câteva lucruri făcea această întâlnire de trei ori bine-venită.

— Ho, căldărarule, a zis Dedan zâmbind. Am nevoie de foc și o halbă. Cât mai avem până să dăm de-un han?

Căldărarul a arătat înapoi pe drumul pe care venise.

— Nici douăzeci de minute de plimbare.

L-a privit pe Dedan.

— Dar să nu-mi spui că n-ai nevoie de nimic altceva, a admonestat el. Toată lumea are nevoie de ceva.

Dedan a clătinat din cap politicoș.

— Îmi pare rău, căldărare. Punga mea e prea subțire.

— Dar tu? m-a privit căldărarul de sus până jos. Arăți ca un băiat care ar vrea câte ceva.

— Am nevoie de câteva lucruri, am admis.

Văzându-i pe ceilalți privind cu dor de drum, le-am făcut semn.

— Duceți-vă, le-am spus. Vă prind din urmă în câteva minute.

Când se îndepărtau, căldărarul și-a frecat mâinile, rânjind.

— Deci, ce vrei?

— Niște sare pentru început.

— Și o cutie în care s-o pui, a zis el începând să scoțoească în bagajul măgarului.

— Aș vrea și un cuțit, dacă ai unul la îndemână.

— Mai ales dacă te duci spre nord, a zis el la fel de sigur de sine. Periculos drum. N-ar trebui făcut fără un cuțit.

— Ai avut ceva probleme? l-am întrebat, în speranța că știa ceva care ne-ar fi putut ajuta să-i găsim pe bandiți.

— O, nu, a zis scotocind prin pachete. Lucrurile nu stau chiar atât de rău încât să viseze cineva să pună mâna pe un căldărar. Totuși, e o porțiune de drum rău.

A scos un cuțit lung, îngust, într-o teacă de piele și mi l-a dat.

— Oțel Ramston.

L-am scos din teacă și am privit lama mai atent. Era oțel Ramston.

— N-am nevoie de ceva chiar atât de bun, am zis, dându-i-l înapoi. Vreau unul pentru utilizarea de zi cu zi, mai mult pentru mâncare.

— Ramston e bun pentru treburile de zi cu zi, a zis căldărarul, împingându-l înapoi în mâinile mele. Poți să-l

folosești ca să te dichisești frumos, apoi poți să te razi cu el, dacă vrei. Nu se tocește niciodată.

— S-ar putea să fie nevoie să-l pun la grea încercare, am clarificat. Și Ramston e fragil.

— Asta așa e, a recunoscut căldărarul cu ușurință. Tatăl meu obișnuia să spună că e „cel mai bun cuțit pe care l-ai avut vreodată, până când se rupe”. Dar la fel se poate spune despre orice cuțit. Și, ca să spun drept, e singurul cuțit pe care-l am.

Am oftat. Știu când sunt jupuit.

— Și o cutie cu iască.

Mi-a întins una aproape înainte să termin de spus.

— N-am putut să nu observ că ai un pic de cerneală pe degete.

A arătat la mâinile mele.

— Am aici niște hârtie de bună calitate. Și condei și cerneală. Nimic nu e mai rău decât să-ți vină o idee pentru un cântec și să nu fii în stare s-o notezi.

A ridicat un pachet de piele cu hârtie, condeie și cerneală.

Am scuturat din cap, știind că punga maerului nu se întinde chiar atât.

— Cred că pentru o vreme am terminat cu scrisul melodiilor, căldărare.

A ridicat din umeri, încă ținând pachetul.

— Pentru scrisori, atunci. Știu un tip care odată a trebuit să-și taie o venă ca să-i scrie un bilet iubitei lui. Dramatic, e-adevărat. Simbolic, cu siguranță. Dar, de asemenea, dureros, nesănătos și mai mult decât ușor macabru. Acum ia cu el condei și cerneală oriunde se duce.

Am simțit cum mi se scurge culoarea din obraji, căci cuvintele căldărarului îmi amintiseră de altceva ce uitasem în graba mea de a părăsi Severenul: Denna. Toate gândurile la ea îmi fugiseră din minte după discuția cu maerul despre

bandiți, după două sticle de vin tare și o noapte nedormită. Plecasem fără o vorbă după cearta noastră teribilă. Ce-ar fi crezut după ce îi vorbisem atât de crud, apoi dispărușem pur și simplu? Eram deja la o zi întreagă de Severen. Nu mă puteam întoarce pur și simplu doar să-i spun că plec, nu?

M-am gândit o clipă. Nu. Pe de altă parte, Denna însăși dispăruse cu zilele fără un cuvânt de avertizare. Cu siguranță ar înțelege dacă aș face la fel...

Prost. Prost. Prost. Gândurile mi se învăteau în cerc, încercând să decid între cele câteva variante neplăcute.

Răgetul aspru al măgarului căldărarului mi-a speriat un gând.

— Te duci la Severen, căldărare?

— Mai mult trec prin el, a zis acesta. Dar da.

— Mi-am amintit că trebuie să trimit o scrisoare. Dacă ți-aș da-o ție, ai putea s-o livrezi la un anumit han?

El a dat din cap încet.

— Aș putea, a zis el. Având în vedere că vei avea nevoie de hârtie și cerneală...

A zâmbit, fluturând din nou pachetul.

M-am strâmbat.

— Bine, căldărare. Dar cât mă costă atât de multe?

El s-a uitat la elementele acumulate.

— Sare și cutie: patru monede. Cuțit: cincisprezece monede. Hârtie, condeie și cerneală: optsprezece monede. Cutie cu iască: trei monede.

— Și livrarea, am zis.

— O livrare de urgență, a zis căldărarul cu un pic de zâmbet. Către o doamnă, dacă nu mă înșală privirea din ochii tăi.

Am dat din cap.

— Corect, și-a frecat el bărbia. De obicei, aș împinge la circa treizeci și cinci, dar a fost o tocmire frumoasă, pe

îndelete, și m-ai convins să las la treizeci.

Prețul era rezonabil, mai ales având în vedere cât de greu era să găsești hârtie bună. Totuși, era o treime întreagă din banii pe care mi-i dăduse maerul. Aveam nevoie de banii ăia pentru mâncare, cazare, precum și pentru alte consumabile.

Dar înainte să mai zic ceva, căldărarul a continuat:

— Acum pot să spun că e prea mult pentru posibilitățile tale, a zis el. Și cred că nu te aștepți să spun asta, dar porți o mantie bunicică. Eu sunt mereu dispus să fac schimb cu un semen.

Mi-am tras cu timiditate de pe umeri frumoasa mea mantie vișinie.

— Aș fi dispus să fac schimbul, i-am zis, nu fără regret în voce. Dar în cazul ăsta rămân de tot fără mantie, la urma urmelor. Ce mă fac dacă plouă?

— Nicio problemă, a zis căldărarul.

A tras un pachet de pânză dintr-un pachet și mi l-a ținut să-l văd. Fusesse neagră la un moment dat, dar îndelunga purtare și mai multe spălări o decoloraseră spre un verzui întunecat.

— E cam amărâtă, am zis, ajungând cu un deget la cusătura destrămată.

— E doar ruptă, atâta tot, a zis el cu ușurință, așezându-mi-o peste umeri. Ți se potrivește. E o culoare bună pentru tine, îți scoate ochii în evidență. În plus, doar nu vrei să arăți prea bine, cu toți bandiții ăștia pe drum.

Am oftat.

— Ce-mi dai în schimb? l-am întrebat, predându-i frumoasa mea mantie. Asta e o mantie nu mai veche de o lună, ține minte, și niciodată n-a văzut nici măcar o picătură de ploaie.

Căldărarul și-a întins mâinile spre frumoasa mea mantie.

— Are tot felul de buzunărele! a zis el cu admirație. E de-a

dreptul minunată!

Am pipăit cărpa subțire a mantiei căldărarului.

— Dacă îmi dai ac și ață, schimb mantia mea pe ce e aici, i-am spus cu inspirație bruscă. Plus că-ți mai dau un bănuț de fier, unul de cupru și unul de argint.

Am zâmbit. Era ceva derizoriu. Dar asta cer căldărarii în povești când iau la schimb un fabulos obiect magic de la fiul naiv al vreunei văduve plecat în lume să facă avere.

Căldărarul a dat capul pe spate și a râs.

— Chiar asta voiam să-ți sugerez și eu, a zis el.

Apoi și-a aruncat mantia mea pe braț și mi-a strâns mâna cu fermitate.

Am cotrobăit în punga mea și am dat peste un sfaț de fier, două jumătăți de mărunțiș vintiș și, spre plăcuta mea surprindere, un bănuț aturan greu. Ultimul a fost norocos pentru mine, căci valora o fracțiune dintr-un argint vintiș. Am golit zecile de buzunare ale mantiei mele vișinii în sacul de călătorie și mi-am luat noile achiziții de la căldărar.

Apoi i-am scris Dennei o scrisoare rapidă, explicându-i că patronul meu m-a trimis departe în mod neașteptat. Îmi ceream scuze pentru ce zisesem la mânie și-i spuneam că ne întâlnim imediat ce mă întorc în Severen. Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp s-o compun. Mi-ar fi plăcut să mă scuz mai subtil, să-i dau o explicație mai detaliată, dar căldărarul terminase de ambalat frumoasa mea mantie și era evident nerăbdător să-și vadă de drum.

Neavând ceară să siglez scrisoarea, am folosit un truc pe care-l inventasem în timp ce scriam bilete în numele maerului. Am pliat hârtia, apoi am împachetat-o într-un mod care ar fi necesitat ruperea pentru a o desfășura din nou.

I-am dat-o căldărarului.

— Trebuie dusă la o brunetă drăguță pe nume Denna. Stă la Patru Lumânări, în Severenul de Jos.

— Asta-mi aduce aminte de ceva, a exclamat el, ascunzând scrisoarea mea într-un buzunar. Lumânări.

A căutat într-o desagă și a scos un pumn de lumânări din seu.

— Toată lumea are nevoie de lumânări.

Ciudat era că aveam nevoie de câteva, dar nu pentru ce credea el.

— Mai am și niște ceară pentru cizme, a continuat el, dibuind prin pachetele sale. Plouă înflorător în perioada asta a anului.

Am ridicat mâinile, râzând.

— Îți dau o monedă pe patru lumânări, dar nu-mi mai pot permite nimic altceva. Dacă o ținem așa, va trebui să-ți cumpăr măgarul ca să pot să duc tot bagajul cu mine.

— Cum vrei, a zis el cu un ușor ridicat din umeri. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, domnișorule.

CAPITOLUL 76

Iască

Soarele începuse să apună la ora la care am găsit un loc bun pentru a face tabără în a doua noapte. Dedan a căutat lemne de foc. Marten a început să taie morcovi și cartofi și a trimis-o pe Hespe să umple cu apă o oală pentru gătit.

Am folosit cazmaua mică a lui Marten ca să sap o groapă pentru foc.

Fără să întrebe, Tempi a luat o creangă și și-a folosit sabia ca să radă fâșii subțiri de lemn uscat, să le folosească drept iască. Nici scoasă din teacă sabia lui nu părea prea impresionantă. Dar având în vedere cât de ușor cioplea fâșiile subțiri ca hârtia, trebuie să fi fost ascuțită ca un brici de ras.

Am terminat să căptușesc groapa cu pietre. Fără cuvinte, Tempi mi-a întins o mână de iască.

Am dat din cap.

— Vrei să folosești cuțitul meu? l-am întrebat, sperând să-l atrag într-o mică conversație.

Abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu el în ultimele două zile.

Ochii de un cenușiu pal ai lui Tempi s-au uitat la cuțitul de la centura mea, apoi din nou la sabia lui. A clătină din cap, agitându-se nervos.

— Nu-i strici tăișul? l-am întrebat.

Mercenarul a ridicat din umeri, evitându-mi privirea.

Am început să pregătesc focul și atunci am făcut prima mea greșeală.

Așa cum am spus, aerul era rece și noi toți eram obosiți. Deci, în loc să petrec o jumătate de oră îngrijindu-mă încet să transform o scânteie într-un foc de tabără decent, am aranjat

nuiele în jurul iascăi lui Tempî, apoi am aranjat progresiv bețe mai mari în jurul acesteia, făcând un grup compact de lemn.

Tocmai când terminam, Dedan s-a întors cu un alt braț de lemn de foc.

— Superb, a mormăit el destul de liniștit cât să poată pretinde că vorbește singur, dar suficient de tare cât să audă toată lumea. Și asta datorită ție. Superb.

— Acuma ce mai frământă în dinți? a întrebat Marten obosit.

— Băiatul a făcut un mic fort de lemn, nu un foc.

Dedan a oftat dramatic, apoi a adoptat un ton pe care-l credea probabil patern, dar a devenit profund condescendent.

— Uite, te ajut eu. De asta nu se prinde nicio scânteie. Ai silex și oțel? Am să-ți arăt cum să le folosești.

Nimănui nu-i place să i se vorbească de sus, dar eu am o aversiune aparte pentru așa ceva.

Dedan arătase clar în ultimele două zile că mă considera un idiot.

Am oftat obosit. Cel mai bătrân și mai obosit de povara lumii oftat. Asta era nevoie să joc. Mă credea tânăr și inutil. Trebuia să-i dovedesc că nimic de genul ăsta nu era adevărat.

— Dedan, ce știi tu despre mine? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire goală.

— Știi un singur lucru despre mine, am zis calm. Știi că maerul m-a pus șef. L-am privit în ochi. E maerul un idiot?

Dedan a făcut un gest de desconsiderare.

— Bineînțeles că nu, ziceam doar că...

M-am ridicat și am regretat că am făcut-o, fiindcă eram într-un contrast puternic cu înălțimea lui.

— M-ar fi pus maerul la conducere dacă aș fi fost un idiot?

Mi-a zâmbit nesincer, încercând să treacă cele două zile de boscorodeală depreciativă sub semnul unui fel de

neînțelegere.

— Acuma nu răsuci totul...

Am ridicat mâna.

— Nu e vina ta. Tu chiar nu știi nimic despre mine. Dar să nu ne pierdem timpul cu asta în seara asta. Suntem cu toții obosiți. Află că nu sunt un copil de țăță bogat, plecat să facă pozne.

Am luat între degete o bucată subțire din iasca lui Tempi și m-am concentrat. Am tras mai multă căldură decât aveam nevoie și am simțit cum brațul mi se răcește până în umăr.

— Și fii sigur că știu să ațâț un foc.

Așchiile de lemn s-au aprins, focul a izbucnit fierbinte și brusc, cuprinzând restul de iască și făcând ca flăcările să se ridice aproape instantaneu.

Aș fi vrut să fie un gest dramatic, astfel ca Dedan să înceteze să se mai gândească la mine ca la un băiat inutil. Dar timpul petrecut la Universitate mă plictisise de așa ceva. Să ațâț un foc ca ăsta era la fel de simplu cu a-ți pune cizmele ca să devii membru al Arcanumului.

Dedan, pe de altă parte, nu întâlnise niciodată un arcanist și probabil că nu ajunsese niciodată la mai puțin de opt sute de mile de Universitate. Tot ce știa despre magie era din poveștile din jurul focului de tabără.

Așa că atunci când focul a izbucnit, a pălit ca o foaie de hârtie și a făcut brusc vreo câțiva pași înapoi. Pentru toată lumea el arăta de parcă mă văzuse invocând o perdea de foc hohotitor, ca Taborlin cel Mare.

Apoi am văzut că și Marten și Hespe aveau aceeași expresie, superstiția nativă vintiș fiind scrisă clar pe fețele lor. Priveau la focul pâlpâitor, apoi înapoi la mine. Eram unul dintre ăia. Colaboram cu puteri întunecate. Chemam demoni. Mâncam brânzica întreagă, inclusiv coaja.

Privindu-le fețele încremenite, mi-am dat seama că orice-

aș spune nu-i va liniști ușor. Nu chiar atunci. Deci, în schimb, am oftat și am început să-mi pregătesc locul pentru dormit peste noapte.

Deși n-a fost prea multă conversație veselă în jurul focului în acea noapte, n-a mai fost nici niciun mormăit din partea lui Dedan. Voiam respect, dar, în lipsa acestuia, un pic de teamă sănătoasă putea fi bună la drum lung, pentru a face lucrurile să meargă bine.

...

Două zile fără alte demonstrații dramatice din partea mea au ajutat pe toată lumea să se relaxeze.

Dedan încă mai blufa și brava, dar a renunțat să-mi mai zică „băiat” și nu s-a mai plâns decât pe jumătate, așa că am considerat că repurtasem o victorie.

Scăldat în acest succes calduț, am decis să fac o încercare de a-l atrage pe Tempi într-o conversație. Dacă trebuia să conduc micul grup, era nevoie să știu mai multe despre el. Cel mai important era să știu dacă el putea lega mai mult de cinci cuvinte.

Așa că, atunci când ne-am oprit pentru masa de prânz, m-am apropiat de mercenarul adem. Se așezase ușor deoparte. Nu era distant. Doar că noi, restul, stăteam și vorbeam în timp ce mâncam. Tempi doar mânca.

Dar în acea zi îmi propusesem să mă așez lângă el, cu masa mea de prânz: o bucată de cârnat uscat și niște cartofi reci.

— Salut, Tempi.

A ridicat privirea și a dat din cap. Pentru o secundă am prins o sclipire în ochii lui cenușiu-deschis. Apoi s-a uitat în altă parte, foindu-se. Și-a trecut mâna prin păr și pentru o secundă mi-a amintit de Simmon. Amândoi aveau aceeași alură subțire și păr nisipiu. Simmon nu era totuși atât de tăcut. Uneori, abia dacă puteam să scot un cuvânt cu Sim.

Sigur că mai încercasem să vorbesc cu Tempi și înainte. Mici discuții obișnuite: despre vreme, despre picioare umflate după o zi lungă de mers pe jos, despre mâncare.

Nu duseseră la nimic. În cel mai bun caz, un cuvânt sau două. Mai des un dat din cap sau o ridicare din umeri. Dar cel mai frecvent, o privire goală, urmată de agitație și de refuzul încăpățânat de a face atât de mare lucru și să mă privească în ochi.

Așa că în acea zi am avut o conversație gen gambit⁵.

— Am auzit povești despre lethani, am zis. Mi-ar plăcea să știu mai multe. Vrei să-mi spui despre asta?

Ochii decolorați ai lui Tempi i-au privit pentru scurt timp pe-ai mei, cu o expresie încă goală. Apoi, s-a uitat din nou în altă parte. A tras de una dintre curelele roșii din piele care-i țineau cămașa pe corp și și-a agitat mâneca.

— Nu. Nu voi vorbi despre lethani. Asta nu e pentru tine. Nu întreba.

S-a uitat departe de mine din nou, în jos, la pământ.

Am numărat în gând. Treisprezece cuvinte. Cel puțin primisem răspuns la una dintre întrebările mele.

5 Gambit – mod de a începe un joc de șah, constând în sacrificarea unui pion sau a altei piese de mică valoare, pentru a obține o poziție favorabilă de atac. (n. tr.)

CAPITOLUL 77

Bănuțul Lăudat

Se lăsa amurgul când am luat o curbă pe drum. Am auzit aplauze și tropăieli, amestecate cu muzică, strigăte și hohote de râs.

După zece ore de mers pe jos, rumoarea asta mi-a redat parțial veselia.

Situat la ultima mare intersecție din sud a Eldului, hanul Bănuțul Lăudat era enorm. Construit din lemn necioplit, avea două etaje pline și mai multe frontoane care formau un etaj mai mic deasupra, la nivelul al treilea. Prin ferestre am întrezărit bărbați și femei dansând, în timp ce un lăutar nevăzut cânta o muzică nebună și neostoită.

Dedan a tras adânc aer în piept.

— Simți mirosul? Îți spun eu, e o femeie aici care ar putea găti o piatră și m-ar face s-o rog să gătească mai multe. Dulcea Peg. Pe mâinile mele, sper că încă se-nvârte pe-aici.

A făcut un gest răsucit, arătând sensul dublu al cuvintelor sale, împungându-l pe Marten cu un cot.

Ochii lui Hespe s-au îngustat, în timp ce se uita la ceafa lui Dedan.

Fără să-și dea seama de asta, Dedan a continuat:

— Diseară voi dormi cu burta plină de miel și de rachiu. Deși mai puțin somn s-ar putea dovedi un pic mai distractiv, dacă ar fi să mă iau după ultima mea vizită aici.

Am văzut furtuna de pe fața lui Hespe și am intervenit.

— Ce e în oală și un pat pentru fiecare dintre noi, i-am spus ferm. Orice altceva plătești din buzunarul tău.

Dedan m-a privit ca și cum nu-și putea crede urechilor.

— Las-o mai moale. Am dormit prost de zile întregi. În

plus, nu-s banii tăi, nu fi un shim zgârcit cu ei.

— Încă nu ne-am făcut treaba, am zis calm. Nici măcar o bucată din ea. Nu știu cât timp vom sta aici, dar știu că nu sunt bogat. Dacă trecem prea repede prin punga maerului, va trebui să vânăm ca să avem ce mânca.

M-am uitat în jur la toată lumea.

— Asta dacă nu cumva are altcineva suficienți bani să ne țină sătui și să vrea să-i împartă.

Marten a zâmbit cu tristețe la sugestie. Hespe n-avea ochi decât pentru Dedan, care continua să se uite în direcția mea.

Tempi se foia, cu fața la fel de inexpressivă ca întotdeauna. Evitându-mi privirea, s-a uitat la toată lumea pe rând, cu expresia goală. Privirea lui s-a mutat nu de la o față la alta, ci de la mâinile lui Dedan la picioarele lui Dedan. Apoi la picioarele lui Marten, apoi la ale lui Hespe, apoi la ale mele. Și-a schimbat centrul de greutate al corpului și s-a mutat o jumătate de pas mai aproape de Dedan.

Sperând să risipesc tensiunea, am înmuiat tonul și-am spus:

— După ce terminăm treaba, împărțim ce mai rămâne în pungă. Așa, fiecare dintre noi va avea un pic în plus în buzunar chiar înainte de a ne întoarce la Severen. Ne vom putea cheltui banii cum dorim. Atunci.

Am putut să-mi dau seama că Dedan nu era mulțumit și am așteptat să văd dacă va insista. În schimb, a vorbit Marten.

— După o zi de mers mult, ar prinde bine o băutură, a zis el cu o voce contemplativă, ca și cum ar fi vorbit singur.

Dedan s-a uitat la prietenul lui, apoi înapoi la mine, așteptând.

— Cred că punga poate să suporte un rând de băuturi, am recunoscut cu un zâmbet. Nu cred că maerul încearcă să facă din noi călugări, nu?

Asta i-a declanșat un râs gutural lui Hesper, în timp ce Marten și Dedan au zâmbit. Tempi s-a uitat la mine cu ochii lui palizi, s-a foit și a privit în altă parte.

Câteva minute de tocmeală relaxată ne-au adus tuturor cinci paturi supraetajate la comun, o cină simplă și un rând de băuturi, contra unui singur ban de argint. După ce-am rezolvat cu asta, am găsit o masă într-un colț liniștit al încăperii și mi-am pitit lăuta departe de priviri rele, sub bancă. Apoi m-am așezat, obosit până-n măduva oaselor, și m-am întrebat ce i-aș putea face lui Dedan ca să nu mai facă așa pe cocoșelul fanfaron.

Asta mi-a distras gândurile până când cina mi-a fost pusă în față pe masă. Mi-am ridicat privirea pentru a vedea chipul femeii și pieptul scos în evidență, încadrat de o avalanșă de bucle de culoare roșu-deschis. Pielea ei era albă ca o cremă, cu doar câteva urme de pistrui. Buzele îi erau de un roz palid, savuros.

Ochii ei verzi sclipeau periculos.

— Mulțumesc, am spus, oarecum întârziat.

— Cu plăcere, iubitele.

A zâmbit jucăuș cu ochii și și-a aruncat părul înapoi peste umerii goi.

— Zici că ești gata să adormi pe scaun.

— Eram aproape gata. O zi lungă și un drum lung.

— Ce păcat, a zis cu regret jucăuș, frecându-se pe ceafă. Dacă aș crede că încă mai ești în picioare peste o oră, te-aș pune jos.

S-a întins și și-a răsucit degetele ușor prin părul meu.

— Noi doi am fi de-ajuns pentru a aprinde un foc.

Am înghețat ca un cerb speriat. Nu pot să spun de ce. Poate doar pentru că eram obosit după multele zile pe drum. Poate pentru că nu mai fusesem abordat atât de direct până

atunci. Poate...

Poate pentru că eram tânăr și teribil de lipsit de experiență. Să rămânem la asta.

Am căutat cu disperare ceva de spus, dar până când mi-am găsit limba, ea făcuse o jumătate de pas în spate și mă privea subtil. Mi-am simțit fața încălzindu-se, făcându-mă de râs în continuare. Fără să mă gândesc, m-am uitat în jos la masă și la cina pe care mi-o adusese. Supă de cartofi, m-am gândit amorțit.

A râs încet, în liniște, și m-a atins blând pe umăr.

— Îmi pare rău, băiete. Părea că ești un pic mai...

S-a oprit, ca și cum și-ar fi reconsiderat cuvintele, apoi a început din nou.

— Mi-a plăcut prospețimea ta, dar nu credeam că ești chiar atât de tânăr.

Deși vorbea cu blândețe, îi puteam auzi zâmbetul din voce. Asta mi-a făcut fața să ardă și mai tare, până la urechi. În cele din urmă, părând să înțeleagă că orice va mai spune mă va face în continuare să mă simt stingherit, și-a luat mâna de pe umărul meu.

— Mă întorc mai târziu să văd dacă mai ai nevoie de ceva.

Am dat din cap proteste și am privit-o plecând. Plecarea ei era plăcută, dar am fost distras de sunetele de râs dimprejur. M-am uitat în jur și am văzut fețele distrase ale bărbaților care stăteau la mesele lungi din vecinătate.

Un grup a ridicat cănila într-un salut tăcut, batjocoritor. Un alt bărbat s-a aplecat să mă bată consolator pe spate, zicând:

— N-o lua personal, băiete, la toți ne-a făcut așa.

Simțindu-mă ca și cum toată lumea din încăperea era cu ochii pe mine, mi-am păstrat ochii mici și am început să-mi mănânc cina. În timp ce rupeam bucăți de pâine și le înmuiaam în supă, am compus un catalog mental al gradului

meu de imbecilitate. Pe furiș, am privit-o pe chelnerița cu părul roșu distrând și respingând șiretlicurile a zeci de bărbați, în timp ce ducea băuturi de la o masă la alta.

Mi-am recăpătat un pic din calm când Marten s-a așezat pe un scaun de lângă mine.

— Ai făcut o treabă bună acolo, cu Dedan, a zis el fără preambul.

Starea de spirit mi s-a înviorat un pic.

— Zău?

Marten a dat din cap ușor, în timp ce ochii lui ascuțiți rătăceau peste mulțimea care umplea încăperea.

— Majoritatea oamenilor încearcă să-l intimideze, făcându-l să se simtă prost. Ți-ar fi plătit problemele înzecit dacă ai fi făcut și tu la fel.

— Era prost, am punctat. Și dacă stai mai bine să te gândești, chiar l-am intimidat.

A fost rândul lui să ridice din umeri.

— Dar ai făcut-o isteț, așa că în continuare va asculta de tine.

A luat o gură din băutură și s-a oprit, schimbând subiectul.

— Hesepe s-a oferit să împartă camera cu el în seara asta, a zis el relaxat.

— Serios? am zis, mai mult decât ușor surprins. Devine mai îndrăzneță.

A dat din cap lent.

— Și? am cerut.

— Și nimic. Dedan a zis că să fie al naibii dacă dă el bani pe-o cameră care ar trebui să fie gratis.

Și-a mutat ochii spre mine și a ridicat o sprânceană.

— Nu vorbești serios, i-am zis categoric. Trebuie să știe. Face pe prostul doar fiindcă n-o place.

— Nu cred, a zis Marten, întorcându-se spre mine și

coborându-și un pic vocea. Acum trei luni am terminat o treabă la caravana din Ralien. Fusesse un drum lung, iar Dedan și cu mine aveam buzunarele pline de monede și nimic anume de făcut cu ele, așa că până la sfârșitul nopții am stat în taverna asta portuară murdară, prea beți să ne ridicăm și să plecăm. Și a-nceput să vorbească despre ea.

Marten a clătinat din cap încet.

— A trăncănit o oră și n-ai fi recunoscut femeia descrisă ca fiind Hespe a noastră, cea cu ochii duri. Practic, îi cânta imnuri de slavă. A oftat. Crede că e prea bună pentru el. Și e convins că dacă doar se va uita la ea dintr-o parte, se va trezi cu brațul rupt în trei locuri.

— De ce nu i-ai spus?

— Ce să-i spun? Asta era înainte ca ea să ajungă să se uite la el cu ochi de vițică. Am crezut că grijile lui erau destul de rezonabile la vremea aia. Ce crezi că ți-ar face Hespe dacă ar fi să-i dai prietenește o palmă peste oricare dintre părțile ei mai atrăgătoare?

M-am uitat spre locul unde stătea Hespe la bar. Un picior lovea aproape în timp pe ritmul de vioară. În afară de asta, felul cum își ținea umerii, ochii, linia bărbiei erau dure, aproape războinice. Era o diferență mică, dar notabilă între ea și bărbații care o flancau la bar.

— Probabil că nici eu nu mi-aș risca brațul, am admis. Dar trebuia să știe până acum. Nu-i orb.

— Nu e mai rău decât noi, ceilalți.

Am început să protestez, apoi m-am uitat la chelnerița cu părul roșu.

— Am putea să-i spunem, am zis. Tu ai putea. Are încredere în tine.

Marten și-a supt dinții cu limba.

— Ne, a zis el, lăsând ferm paharul jos. Doar ar complica lucrurile. Fie va vedea, fie nu. În timpul și-n felul său.

A ridicat din umeri.

— Sau nu, și soarele tot va răsări dimineața.

O vreme am rămas tăcuți. Marten privea sala plină de viață peste cana lui, ochii devenindu-i distanți. Eu am lăsat zgomotul locului să dispară într-un reconfortant tors scăzut, în timp ce m-am rezemat de perete, moțând.

Și așa cum gândurile mele libere tind să facă, au rătăcit la Denna. M-am gândit la mirosul ei, la arcul gâtului ei lângă ureche, la modul în care își mișca mâinile când vorbea. M-am întrebat unde era în seara aia, dacă era bine. M-am întrebat doar un pic dacă gândurile ei or rătăci vreodată în contemplație caldă la mine...

...

— ... vânând bandiți n-ar trebui să fie greu. În plus, ar fi frumos să te implici în așa ceva pentru o schimbare, bastarzii naibii nelegiuți.

Cuvintele m-au scos din somnolența mea caldă ca pe un pește smuls dintr-un bazin.

Lăutarul a încetat să mai cânte ca să-și ia o băutură, și în liniștea relativă a camerei vocea lui Dedan s-a auzit tare ca un zbieret de măgar. Am deschis ochii și l-am văzut pe Marten privind și el în jur ușor alarmat, fără îndoială trezit de aceleași cuvinte care îmi prinseseră mie urechea.

Mi-a luat doar o secundă să-l găsesc pe Dedan. Era așezat la două mese distanță, purtând o conversație între oameni beți cu un fermier cu părul cărunț.

Marten era deja în picioare. Nevrând să atrag atenția asupra situației, am șuierat *Ia-!!* și m-am forțat să mă așez înapoi la locul meu.

Am scrâșnit din dinți în timp ce Marten se strecura repede printre mese, bătându-l pe Dedan pe umăr și arătând cu un deget spre masa unde stăteam eu.

Dedan a mormăit ceva ce mă bucur că n-am auzit și s-a

ridicat cu părere de rău în picioare.

M-am silit să mă uit prin sală, în loc să-l urmăresc pe Dedan.

Tempi era ușor de identificat, în roșul lui de mercenar. Era în fața șemineului, uitându-se cum lăutarul își acorda vioara. Pe masa din fața lui erau mai multe pahare goale și el își slăbise benzile din piele de pe cămașă. Îl privea pe lăutar cu o intensitate stranie.

În timp ce priveam, o chelneriță a mai adus o băutură. El a privit-o, ochii lui decolorați privind apăsător în sus și-n jos pe corpul ei. Ea a zis ceva și el i-a sărutat dosul mâinii la fel de lin ca un curtean. Ea a roșit și i-a împins jucăuș umărul. Una din mâinile lui s-a mutat treptat la curba taliei ei și a rămas acolo. Pe ea nu părea s-o deranjeze.

Dedan s-a apropiat de masa mea, eclipsându-mi vederea lui Tempî, în timp ce lăutarul a ridicat arcul și a început să cânte o bufonerie. Zeci de oameni s-au ridicat în picioare, dornici să danseze.

— Ce? a întrebat Dedan în timp ce se așeza în fața mea la masă. M-ai chemat aici să-mi spui că se făcu târziu? Că mâine am o zi plină și că ar trebui să mă bag în pătuț?

S-a aplecat înainte pe masă, punându-și ochii la același nivel cu ai mei. Am prins un miros acru în respirația lui: dreg. Un lichior ieftin, respingător, cu care poți atâța focul.

Am râs disprețuitor.

— La naiba, nu sunt maică-ta.

De fapt, chiar asta fusesem gata să-i spun și am scormonit în minte după altceva cu care să-i distrag atenția. Ochii mi-au căzut pe roșcata care-mi servise cina mai devreme și m-am aplecat înainte din locul în care stăteam.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ceva, am zis pe cel mai bun ton conspirativ al meu.

Încruntarea lui a lăsat loc curiozității și eu mi-am mai

coborât vocea un pic.

— Ai mai fost pe-aici înainte, nu?

El a dat din cap, sprijinindu-se ceva mai aproape.

— Știi cum o cheamă pe fată?

Am arătat din cap în direcția roșcatei.

Dedan a aruncat o privire exagerat de atentă peste umăr, care cu siguranță i-ar fi atras atenția ei, dacă n-ar fi fost cu spatele la noi.

— Blonda din separeul ademului? a întrebat Dedan.

— Roșcata.

Fruntea largă a lui Dedan s-a încrețit în timp ce se străduia să-și focalizeze atenția în cealaltă parte a încăperii.

— Losine? a întrebat el încet. S-a întors către mine, încă uitându-se cruciș. Micuța Losi?

Am ridicat din umeri și am început să-mi regret alegerea tacticii de diversiune.

Un râs exploziv a izbucnit din uriaș și el pe jumătate a căzut, pe jumătate a alunecat sub banca de vizavi de mine.

— Losi, a chicotit el un pic mai tare decât mi-a plăcut. Kvothe, te-am judecat greșit. A lovit cu palma masa și a râs din nou, aproape răsturnându-se înapoi pe bancă.

— A, ai ochi bun, băiete, dar n-ai nicio șansă cât de mică.

Mândria mea jumulită a ciulit urechile la asta.

— De ce nu? Nu e, mă rog...

M-am oprit, făcând un gest nearticulat.

El a reușit cumva să înțeleagă ce vreau să spun.

— O târfă? a întrebat el neîncrezător. Dumnezeuule, băiete, nu. Sunt vreo două pe-aici.

A făcut un gest de luat gândul, apoi a coborât vocea la un nivel mai privat.

— Nu chiar târfe, dacă nu te superi. Doar fete pe care nu le deranjează un pic de extra noaptea.

S-a oprit, clipind.

— Bani. Extra-bani. Și alte chestii extra.

A chicotit.

— Mă gândeam... am început slab.

— Mda, ca orice bărbat care a avut vreodată ochi și ouă te-ai gândit.

S-a aplecat un pic mai aproape.

— E una de-alea mici, robuste. Se duce cu un bărbat care-i place, dar nu poate fi tocmită sau cumpărată ca s-o bagi în pat. Dacă ar fi vrut, ar fi fost bogată ca regele Vintului.

S-a uitat în direcția ei.

— Cât ar merita o tăvăleală cu ea? Eu i-aș da...

S-a uitat sașiu în direcția ei, buzele mișcându-i-se ca și cum făcea în tăcere un calcul aritmetic complex. După o clipă, a ridicat din umeri.

— Mai mult decât am.

S-a uitat înapoi la mine, ridicând din umeri din nou.

— Totuși, nu e o dorință bună. Scutește-te de probleme. Dacă vrei, știu eu o doamnă aici căreia nu-i e nicio rușine să se uite spre așa ceva. Ar putea să fie dispusă să-ți înveselească seara.

A început să se uite prin încăpere.

— Nu!

Mi-am pus mâna pe brațul lui să-l opresc.

— Eram doar curios, asta-i tot.

A sunat nesincer și o știam.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— Pentru puțin.

S-a ridicat cu atenție în picioare.

— O, am zis, de parcă tocmai îmi venise un gând. Poți să-mi faci o favoare?

El a dat din cap și i-am făcut semn să se apropie.

— Îmi fac griji că Hespe ar putea sfârși prin a vorbi despre munca noastră pentru maer. În cazul în care bandiții aud că

îi vânam, lucrurile vor fi de zece ori mai dificile.

O privire vinovată i-a fulgerat pe față.

— Sunt destul de sigur că n-ar menționa asta, dar știi cum le place femeilor să vorbească.

— Am înțeles, a zis repede, în timp ce se ridica. Vorbesc eu cu ea. Mai bine să fim atenți.

Lăutarul cu față de șoim și-a încheiat bufoneria și toată lumea a bătut din palme și a trântit și a lovit cu cănile goale pe mese. Am oftat și mi-am frecat fața cu mâinile. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Marten la masa de lângă mine. Și-a atins fruntea cu degetele și a salutat ușor din cap. I-am făcut o mică plecăciune, așezat. Întotdeauna e frumos să ai un public care te apreciază.

CAPITOLUL 78

Alt drum, altă pădure

Înainte ca soarele să fie pe deplin pe cer, în dimineața următoare, am simțit plăcerea întunecată de a-l vedea pe Dedan destul de mahmur pe drum. Urișul se mișca cu grijă, dar ca să spun drept, nu s-a plâns, cu excepția câte unui ocazional geamăt pe ton jos, care putea fi considerat un cuvânt.

Acum, că m-am uitat mai atent, am zărit semne de pasiune la Dedan. Modul în care-i rostea numele lui Hespe. Glumele grosiere pe care le făcea când vorbea cu ea. La fiecare câteva minute găsea o scuză pentru a arunca o privire în direcția ei. Întotdeauna sub vreun pretext: o întindere, o privire leneșă pe drum, un gest către copacii din jurul nostru.

În ciuda acestui fapt, Dedan rămânea orb la curțarea sporadică pe care Hespe i-o returna. Uneori era amuzant de privit, de parcă era o tragedie modegană bine regizată. Alteori îmi venea să-i strâng de gât pe amândoi.

Tempi mergea pe lângă noi fără să scoată o vorbă, ca un cățeluș mut, bine crescut. Privea totul: copacii, drumul, norii. Dacă n-ar fi fost privirea inteligentă din ochii lui, până atunci aş fi tras, fără îndoială, concluzia că-i un naiv. Cele câteva întrebări pe care i le pusesem fuseseră întâmpinate cu o agitație ciudată, cu dat din cap, cu ridicări din umeri sau cu bâțaieli de cap.

În tot acest timp, curiozitatea nu-mi dădea pace. Știam că lethanii erau doar o prostie din cărțile de povești, dar o parte din mine nu se putea abține să nu se întrebe. Chiar făcea economie de cuvinte? Își folosea cu adevărat tăcerea ca pe-o

armură? Să se miște rapid, ca un șarpe? Adevărul era că, după ce văzusem ce puteau face Elxa Dal și Fela prin apelarea numelor focului și pietrei, gândul că cineva își păstrează cuvintele pentru a le arde ca pe-un combustibil nu mai părea la fel de prostesc.

•••

Toți cinci am ajuns să ne cunoaștem reciproc în amănunt, familiarizându-ne cu ciudățeniile fiecăruia. Dedan aranja cu atenție pământul unde-și făcea culcușul, nu doar aruncând nuiielele și pietrele, ci aplatizând fiecare smoc de iarbă sau bulgăre de pământ. Hespe fluiera aiurea când credea că nimeni n-o ascultă și își curăța dinții metodic după fiecare masă. Marten nu mânca nicio bucată de carne care avea cea mai mică pată roz și nu bea apă care nu fusese fiartă sau amestecată cu vin. Ne spunea nouă, celorlalți, de cel puțin două ori pe zi că suntem fraieri că nu facem la fel.

Dar în materie de comportamente stranii, Tempî era câștigătorul premiului cel mare. Nu mă privea în ochi. Nu zâmbea. Nu se încrunta. Nu vorbea.

De când plecasem de la Bănuțul Lăudat, făcuse un singur comentariu din proprie voință.

— Ploaia ar face acest drum un alt drum, această pădure o altă pădure.

Spusese fiecare cuvânt distinct, ca și cum s-ar fi gândit la această afirmație toată ziua. Din câte-mi dădeam seama, așa făcuse.

Se spăla obsesiv. Noi, restul, profitam să facem o baie când ne opream la vreun han, dar Tempî se spăla în fiecare zi. Dacă exista un curs de apă la îndemână, se scălda atât seara, cât și când se trezea. Altfel, se spăla folosind o cârpă și o parte din apa lui de băut. Și de două ori pe zi, fără greș, oficia un întreg ritual elaborat, mâinile lui făcând în aer forme și modele atente. Îmi amintea de dansurile lente de la

Curtea din Modeg.

Asta, evident, îl menținea flexibil, dar era ciudat de privit. Hespe făcea glume despre cum bandiții or să ne ceară să dansăm, iar mercenarul nostru frumos mirositor ne va fi de mare ajutor. Dar o spunea încet, când Tempi nu putea s-o audă.

În ceea ce privește ciudățeniile, nu cred că eram eu în măsură să arăt cu degetul. Cântam la lăută în majoritatea serilor, când nu eram prea obosit de la mersul pe jos. Îndrăznesc să spun că asta nu le-a îmbunătățit opinia celorlalți despre mine ca lider tactic sau ca arcanist.

Cu cât ne apropiam de destinația noastră, cu atât deveneam mai nerăbdător. Marten era singurul dintre noi cu adevărat potrivit pentru această treabă. Dedan și Hespe ar fi fost buni într-o luptă, dar era dificil de lucrat cu ei. Dedan era certăreț și încăpățânat. Hespe era leneșă. Ajuta foarte rar la pregătirea mesei sau la curățenie după aceea, și doar dacă i se cerea, și chiar și atunci ajutorul ei era atât de ranchiunos, că abia dacă-l puteai numi ajutor, la urma urmelor.

Și apoi era Tempi, un ucigaș plătit care nu mă privea în ochi și nu purta nicio conversație. Un mercenar despre care credeam cu tărie că putea să aibă o carieră decentă în teatrul modegan...

...

La cinci zile după plecarea din Severen, am ajuns în zona în care se petreceau atacurile. O porțiune de douăzeci de mile de drum care trecea prin Eld: niciun oraș, niciun han, nici măcar o fermă abandonată. O porțiune complet izolată din drumul regelui, în mijlocul unei nesfârșite păduri bătrâne. Habitatul natural al urșilor, pustnicilor nebuni și braconierilor. Paradisul tâlharului.

Marten a plecat în recunoaștere, în timp ce noi, restul, am

ridicat tabăra. O oră mai târziu, a ieșit dintre copaci găfâind, dar în toane bune. Ne-a asigurat că n-a găsit niciun semn lăsat de altcineva în apropiere.

— Nu-mi vine să cred că-i apăr pe colectorii de taxe, a murmurat Dedan dezgustat.

Hespe a râs gutural.

— Aperi lumea civilizată, am corectat. Și menții drumurile în siguranță. În plus, maerul Alveron face lucruri importante cu aceste taxe.

Am rânjit.

— Cum ar fi, să ne plătească pe noi.

— Pentru asta mă lupt, a zis Marten.

După cină, le-am prezentat singura strategie pe care fusesem în stare s-o pun la cale după cinci zile lungi de gândire. Cu un băț, am tras o linie curbă pe pământ.

— Bun. Țsta e drumul, vreo douăzeci de mile.

— Mile.

Vocea moale era a lui Tempî.

— Poftim? l-am întrebat.

Era primul lucru pe care îl auzisem spunându-l într-o zi și jumătate.

— Miile?

Accentul lui era atât de grav în jurul cuvântului nefamiliar, încât mi-a luat o clipă să înțeleg că spune mile.

— Mile, am zis clar.

Am arătat în direcția drumului și am ridicat un deget.

— De-aici până-n drum e o milă. Azi am mers cincisprezece mile.

A dat din cap o dată.

M-am întors la desenul meu.

— Putem să presupunem că bandiți sunt pe o distanță de zece mile de drum.

Am desenat o casetă în jurul schiței mele brute a

drumului.

— Asta înseamnă că avem o sută de mile pătrate de pădure de scotocit.

A fost un moment de tăcere, în care toată lumea a absorbit acea informație. În cele din urmă, Tempi a vorbit:

— Mult.

Am dat din cap serios.

— Vom avea nevoie de câteva luni pentru a scotoci atât de mult teritoriu, dar va trebui s-o facem.

Am mai tras două linii în desenul meu.

— În fiecare zi Marten va pleca în recunoaștere în fața noastră.

M-am uitat la el.

— Cât de mult teren poți acoperi într-o zi în condiții de siguranță?

S-a gândit o clipă, uitându-se la copacii din jurul nostru.

— În pădurea asta? Cu atât de multe tufișuri? Circa o milă pătrată.

— Cât de multe, dacă ești grijuliu?

A zâmbit.

— Mereu sunt grijuliu.

Am dat din cap și am tras o linie paralelă cu drumul.

— Marten va cerceta o bandă lată de aproximativ jumătate de milă, la circa o milă de drum. Va fi cu ochii după tabăra lor sau după santinele, astfel ca noi, restul, să nu dăm peste ei din greșală.

Hespe a clătinat din cap.

— Nu e bine. Nu sunt atât de aproape de drum. Dacă vor să stea ascunși, vor fi mai departe. La cel puțin două, trei mile.

Dedan a dat din cap.

— Eu m-aș asigura că sunt la cel puțin trei mile de la drum înainte de a-mi face adăpost și un obicei din a ucide

oameni.

— Și eu cred la fel, am fost de acord. Dar va trebui să iasă la drum mai devreme sau mai târziu. Trebuie să-și pună oameni să stea de veghe și să umble încolo și-ncoace pentru ambuscade. Trebuie să se reprovizioneze. Din moment ce sunt aici de mai multe luni, sunt șanse să fi lăsat ceva urme.

Am adăugat cu bățul un mic detaliu hărții mele de pe pământ.

— După ce Marten a terminat de cercetat, doi dintre noi vor merge și vor face o căutare atentă în spatele lui. Vom acoperi o fâșie subțire de pădure, căutând orice semn al urmelor lăsate de ei. Ceilalți doi vor supraveghea tabăra. Putem acoperi cam două mile pe zi. Vom începe cu partea de nord a drumului și vom căuta de la vest la est. Dacă nu găsim un traseu, vom traversa pe partea de sud a drumului și vom merge înapoi, de la est la vest.

Am terminat de desenat pe pământ și m-am dat înapoi.

— Le vom găsi urmele în câteva zile. Poate în mai multe, în funcție de noroc. M-am lăsat pe spate și am băgat bățul în pământ.

Dedan s-a uitat mohorât la schiță.

— Vom avea nevoie de mai multe provizii.

Am dat din cap.

— Ne mutăm tabăra la fiecare cinci zile. Doi dintre noi vor merge înapoi la Crosson, pentru a lua provizii. Ceilalți doi vor muta tabăra. Marten se va odihni.

A vorbit Marten.

— Va trebui să fim atenți și cu focurile noastre de-acum înainte, a zis el. Mirosul de fum ne va da de gol dacă suntem în direcția opusă vântului față de ei.

Am dat din cap.

— Avem nevoie de o groapă pentru foc în fiecare noapte și va trebui să căutăm copaci de rennel.

M-am uitat la Marten.

— Știi cum arată rennelul, nu-i așa?

Expresia lui era surprinsă.

Hespe s-a uitat când la unul, când la celălalt.

— Ce e rennelul? a întrebat ea.

— E un copac, a zis Marten. Bun pentru foc. Arde curat și fierbinte. Nu scoate fum și aproape că nici nu miroase deloc.

— Chiar și când lemnul e verde, am zis. La fel și cu frunzele. Sunt lucruri utile. Nu cresc peste tot, dar am văzut câțiva prin jur.

— Cum de știe asta un băiat de la oraș ca tine? a întrebat Dedan.

— Cu cunoașterea lucrurilor mă ocup, am zis serios. Și ce anume pe lumea asta te face să crezi că am crescut la oraș?

Dedan a ridicat din umeri, uitându-se în altă parte.

— Țsta ar trebui să fie singurul lemn pe care să-l ardem de-aici încolo, am zis. Dacă nu se găsește mult, îl păstrăm pentru gătit. Dacă nu avem deloc, va trebui să mâncăm mâncarea rece. Așa că fiți cu ochii-n patru.

Toată lumea a dat din cap, Tempi puțin mai târziu decât restul.

— În cele din urmă, am face bine să ne punem de acord poveștile, pentru cazul în care dau peste noi în timp ce-i căutăm.

Am arătat spre Marten.

— Ce-ai de gând să spui dacă cineva te prinde când ești plecat în recunoaștere?

A părut surprins, dar abia dacă a ezitat cu răspunsul.

— Sunt un braconier.

A arătat către arcul lui șubred rezemat de un copac.

— Nu pare departe de adevăr.

— Și de unde ești?

A fost o licărire de ezitare.

— Crosson, la doar o zi spre vest de aici.

— Și numele tău care e?

— M-Meris, a zis el buimac.

Dedan a râs.

Am zâmbit ușor.

— Nu minți în legătură cu numele tău. E greu să fii convingător. Dacă te prind și te lasă să pleci, bine. Doar nu-i conduce la tabăra noastră. Dacă vor să te ia cu ei, scoate ce-i mai bun din treaba asta. Prefă-te că dorești să li te alături. Nu încerca să fugi.

Marten părea incomodat.

— Să rămân cu ei pur și simplu?

Am dat din cap.

— Se vor aștepta să fugi din prima noapte, dacă vor crede că ești prost. Dacă te vor crede deștept, se vor aștepta să fugi în a doua noapte. Iar din a treia noapte ar trebui să prindă un pic de încredere în tine. Așteaptă până la miezul nopții, apoi începi un fel de tulburare. Dă foc la câteva corturi sau ceva. Vom aștepta confuzia și-i vom nimici din exterior.

M-am uitat în jur la ceilalți trei.

— Planul e același pentru oricare dintre voi. Așteptați până în a treia noapte.

— Cum le vei găsi tabăra? a întrebat Marten, cu un strat subțire de sudoare pe frunte.

Nu l-am învinuit. Ne cam jucam cu focul.

— Dacă mă prind, nu voi fi acolo ca să vă ajut să le dați de urmă.

— Nu-i voi găsi pe ei, am zis. Te voi găsi pe tine. Pot să vă găsesc pe fiecare dintre voi în pădure.

M-am uitat în jurul focului, așteptându-mă la cel puțin un văicărit de la Dedan, dar niciunul dintre ei n-a părut să se îndoiască de abilitățile mele de arcanist. Într-o doară, m-am întrebat de cât de multe mă credeau capabil.

Adevărul era că în ultimele zile colectasem pe furiș câte un fir de păr de la fiecare dintre ei. Așa că puteam să creez cu ușurință un pendul biogeofizic improvizat pentru oricine din grup, în mai puțin de un minut. Având în vedere superstițiile vintice, m-am îndoit că ar fi fost fericiți să știe detalii.

— Cum ar trebui să sune poveștile noastre?

Hespe l-a lovit pe Dedan peste piept cu dosul palmei, degetele ei făcând un zgomot gol pe vesta de piele tare.

— Crezi că ai putea să-i convingi că ești un paznic de caravane nemulțumit, care a decis să se transforme într-un bandit?

Dedan a pufnit.

— La naiba, m-am gândit la asta de vreo două ori.

Privind-o pe Hespe, a pufnit.

— Nu-mi spune că n-ai făcut la fel. Zi după zi de mers pe jos prin ploaie, mâncând fasole, dormind pe pământ. Totul pentru un bănuț pe zi?

A ridicat din umeri.

— Pe dinții lui Dumnezeu. Mă surprinde că jumătate dintre noi n-o ia la sănătoasa.

I-am zâmbit.

— Te vei descurca.

— Și el?

Hespe a arătat cu degetul mare către Tempî.

— Nimeni nu va crede c-a înnebunit. Adema câștigă de zece ori mai mult decât noi într-o zi de muncă.

— De douăzeci de ori, a mormăit Dedan.

La asta mă gândeam și eu.

— Tempî, ce vei face dacă vei fi prins de către bandiți?

Tempî s-a foit un pic, dar n-a zis nimic. S-a uitat la mine scurt, apoi a rupt contactul vizual, uitându-se în jos și într-o parte. Nu mi-am putut da seama dacă se gândea sau pur și

simplic era confuz.

— Dacă n-ar fi roșul ademilor lui, n-ar arăta cu nimic special, a zis Marten. Nici sabia nu arată deosebit.

— Nu arată de douăzeci de ori mai bun ca mine, asta e sigur.

Vocea lui Dedan era scăzută, dar nu atât de scăzută încât nimeni să nu audă.

Și eu eram îngrijorat de hainele lui Tempi.

Încercasem de mai multe ori să-l atrag pe adem într-o conversație, cu speranța de a discuta problema, însă era ca și cum aș fi încercat să port o discuție cu o pisică.

Dar faptul că nu cunoștea cuvântul „milă” m-a făcut să înțeleg ceva la care ar fi trebuit să mă gândesc cu mult timp înainte. Aturana nu era limba lui maternă. După recenta strădanie de a vorbi fluent în siareză la Universitate, înțelegeam impulsul de a păstra tăcerea, în loc să vorbesc și să mă fac de râs.

— Ar putea să intre în joc la fel ca noi, a zis Hesper dubios.

— E greu să minți convingător când nu te descurci cu limba, am zis.

Ochii decolorați ai lui Tempi au trecut de la unul la altul când am vorbit, dar el n-a comentat nimic.

— Oamenii subestimează o persoană care nu poate vorbi bine, a zis Hesper. Poate că ar putea doar să... facă pe prostul? Să se prefacă confuz, ca și cum s-ar fi rătăcit?

— N-ar trebui să facă pe prostul, a continuat Dedan cu voce joasă. Ar putea fi prost și-atât.

Tempi s-a uitat la Dedan, încă fără nicio expresie, dar cu mai multă intensitate. A inspirat lent, în mod deliberat, înainte de a vorbi.

— Tăcut nu înseamnă prost, a zis el cu voce plată. Tu? Vorbești mereu. Bla bla bla bla.

A făcut o mișcare cu o singură mână, ca o gură

deschizându-se și închizându-se.

— Tot timpul. Ca un câine care latră toată noaptea la un copac, încerci să fii mare. Nu. Doar zgomot. Doar câine.

N-aș fi răs, dar m-a prins complet cu garda jos. În parte pentru că îl crezusem pe Tempi atât de liniștit și de pasiv, și în parte pentru că avea absolută dreptate. Dacă Dedan ar fi fost câine, ar fi fost un câine care lătra la nesfârșit către nimic. Lătra doar să se audă lătrând.

Totuși, n-ar fi trebuit să râd. Dar am făcut-o. Hespe a răs și ea și a-nceput să ascundă asta, ceea ce s-a dovedit a fi și mai rău.

Fața lui Dedan s-a înnegrit de furie și s-a ridicat în picioare.

— Vino aici și spune asta.

Încă fără nicio expresie, Tempi s-a ridicat și a ocolit focul până a ajuns lângă Dedan. Ei bine... dacă spun că stătea lângă el, v-ați putea face o impresie greșită. Cei mai mulți oameni stau la un metru distanță când vorbesc unii cu alții.

Dar Tempi a mers până la mai puțin de jumătate de metru depărtare de Dedan. Mai aproape de-atât, l-ar fi îmbrățișat sau s-ar fi urcat pe el.

Aș putea minți și dacă spun că s-a întâmplat prea repede pentru ca eu să intervin, căci n-ar fi adevărat. Adevărul simplu era că nu m-am putut gândi la o modalitate ușoară să destind atmosfera. Dar adevărul mai complicat era că și eu mă săturasem deja de Dedan.

Ba mai mult, fusese cea mai lungă durată în care îl auzisem pe Tempi vorbind. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, se comporta ca o persoană, nu doar ca o păpușă mută ambulantă.

Și eram curios să-l văd luptându-se. Auzisem o mulțime de lucruri despre priceperea legendară a ademilor și speram să-l văd scoțându-i lui Dedan aerele din căpățână.

Tempi s-a dus până la Dedan, stând suficient de aproape pentru a-l cuprinde cu brațele. Dedan era cu un cap mai înalt, mai larg în umeri și cu pieptul mai gros. Tempî se uita în sus la el, fără nicio urmă din ceea ce te-ai putea aștepta să vezi pe fața lui. Nu tu bravadă. Nu tu zâmbet batjocoritor. Nu nimic.

— Doar câine, a zis Tempî încet, fără nicio inflexiune specială. Dulău zgomotos.

A ridicat mâna și a imitat din nou cu ea o gură.

— Bla bla bla.

Dedan a ridicat o mână și l-a împins puternic pe Tempî în piept.

Văzusem mișcarea asta de nenumărate ori în tavernele din apropierea Universității. Era un fel de mișcare care trimite uluitor un om înapoi, îl dezechilibrează, iar el se împiedică și cade.

Doar că Tempî nu s-a clătinat. El doar... a pășit într-o parte. Apoi s-a întins lejer și l-a lovit cu pumnul pe Dedan pe laterala capului, în felul în care un părinte își pocnește un copil neastâmpărat în piață. N-a fost destul de tare cât să-i mute capul lui Dedan, dar cu toții am auzit un pufăit moale, iar părul lui Dedan s-a umflat ca o păpădie când suflă cineva spre ea.

Dedan s-a oprit pentru un moment, ca și cum nu înțelegea ce se-ntâmplă. Apoi, s-a încruntat și l-a împins pe Tempî mai violent, cu ambele mâini. Tempî a pășit într-o parte și de data asta, apoi l-a pocnit pe Dedan în partea cealaltă a capului.

Dedan s-a încruntat, a mormăit și și-a ridicat mâinile, strângând din pumni. Era un bărbat bine făcut și hainele lui de mercenar au scârțâit și s-au tensionat la umeri când și-a ridicat brațele. A așteptat un moment, sperând, evident, ca Tempî să facă primul pas, apoi a pășit în față, și-a tras brațul

înapoi și a aruncat un pumn dur și greu, ca un fermier care agită un topor.

Tempi l-a văzut venind și s-a îndepărtat pentru a treia oară. Dar la jumătatea încercării sale stângace, totul la Dedan s-a schimbat. S-a ridicat pe vârfurile picioarelor și pumnul lui de țaran greoi a dispărut. Dintr-odată nu mai arăta ca un taur în jug, și în schimb s-a aruncat înainte și a plesnit trei pumni rapizi ca aripa unei păsări în zbor.

Tempi a evitat unul, l-a dat cu palma pe celălalt într-o parte, dar al treilea l-a lovit sus în umăr, răsucindu-l într-o parte și dându-l în spate. S-a retras cu doi pași rapizi din raza de acțiune a lui Dedan, și-a recâștigat echilibrul și s-a scuturat ușor. Apoi, a răs tare și încântat.

Sunetul i-a înmuiat expresia lui Dedan, și a rânjit în schimb, deși nu și-a coborât mâinile și nici nu s-a coborât pe călcâie.

În ciuda acestui fapt, Tempî a făcut un pas în față, a evitat o altă lovitură și l-a lovit pe Dedan cu palma peste față. Nu peste obraz, cum se ceartă doi iubiți pe scenă. Mâna lui Tempî a venit de sus în jos și l-a lovit pe Dedan peste ochi, de la frunte până la bărbie.

— Arrhgh! a strigat Dedan. La naiba!

S-a dat deoparte, strângându-se de nas.

— Ce dracu' ai? Mă pălmuiești?

L-a privit pe Tempî din spatele mâinii.

— Te bați ca o femeie.

Pentru o clipă, Tempî a părut să aibă ceva de obiectat. Apoi, a afișat primul zâmbet văzut vreodată la el, a dat un pic din cap și a ridicat din umeri.

— Da. Mă bat ca o femeie.

Dedan a ezitat, apoi a răs și l-a bătut pe umăr pe Tempî. Mă așteptam ca Tempî să se ferească de atingerea lui, dar ademul i-a întors gestul chiar până în punctul în care l-a

prins de umăr pe Dedan și l-a înghiontit jucăuș.

Ce vedeam mi s-a părut ciudat venind de la cineva care fusese atât de rezervat în ultimele zile, dar am decis să nu caut la dinți calul de dar. Altceva decât tăcerea nervoasă a ademului era o binecuvântare.

Chiar mai bine, aveam acum o măsură din capacitatea de luptă a lui Tempi. Indiferent dacă Dedan voia sau nu să recunoască, Tempi făcuse ce voise cu el. M-am gândit că reputația ademilor era mai mult decât vorbe goale.

Marten l-a privit pe Tempi întorcându-se la locul lui.

— Hainele astea tot sunt o problemă, a zis pădurarul ca și cum nimic nu se întâmplase.

Se uita la cămașa și la pantalonii roșii ca sângele ai lui Tempi.

— Ar putea la fel de bine să alerge prin jur fluturând un steag decât să poarte așa ceva printre copaci.

— Voi vorbi cu el despre asta, le-am spus celorlalți.

Dacă Tempi era prea jenat de aturana lui, m-am gândit că dialogul nostru ar fi mers mult mai lin fără martori.

— Și mă voi gândi la ce să facă dacă se întâlnește cu bandiții. Voi trei puteți să vă duceți să vă instalați și să pregătiți cina.

Cei trei s-au răspândit, mergând să-și revendice locul unde să-și aștearnă patul. Tempi i-a privit plecând, apoi s-a întors să se uite la mine. S-a uitat în jos la pământ și a făcut un mic pas ezitant în spate.

— Tempi?

Și-a ridicat capul și s-a uitat la mine.

— Trebuie să vorbim despre hainele tale.

S-a întâmplat din nou, de îndată ce-am început să vorbesc. Atenția lui a alunecat încet departe de mine, cu ochii în jos și într-o parte. Ca și cum nu s-ar fi sinchisit să asculte. Ca și cum ar fi fost un copil îmbufnat.

Nu trebuie să vă spun cât de enervant e să încerci să porți o discuție cu cineva care nu te privește în ochi. Totuși, nu-mi permiteam luxul să-l ofensez sau să-l oblig să vorbească. Deja întârzasem prea mult această discuție.

— Tempi.

M-am luptat cu nevoia de a pocni din degete ca să-i atrag atenția spre mine.

— Hainele tale sunt roșii, i-am spus, încercând să fac totul cât mai simplu posibil. Ușor de văzut. Periculos.

Mult timp n-a dat niciun răspuns. Apoi, ochii lui decolorați s-au aruncat într-ai mei și a dat din cap simplu.

Am început să am oribila suspiciune că era posibil ca el să nu fi înțeles, de fapt, ce făceam noi aici, în Eld.

— Tempi, tu știi ce facem noi aici în pădure?

Ochii lui Tempi s-au mutat la schița mea din praf, apoi din nou în sus, la mine. A ridicat din umeri și a făcut un gest vag, cu ambele mâini.

— Ce sunt unii, dar nu cei mai mulți?

La început am crezut că-mi pune o întrebare ciudată, filosofică, apoi mi-am dat seama că întreba despre un cuvânt. Am ridicat mâna și m-am apucat de două degete.

— Unii?

Am luat trei degete.

— Cei mai mulți?

Tempi mi-a privit cu atenție mâinile, dând din cap.

— Cei mai mulți, a zis el, stând locului. Știu cei mai mulți. Vorbitul e rapid.

— Căutăm niște bărbați.

Ochii lui au alunecat deoparte de îndată ce-am început să vorbesc și m-am luptat cu nevoia de a ofta.

— Încercăm să găsim niște bărbați.

Dat din cap.

— Da. Vânăăm oameni.

A subliniat cuvântul.

— Vânăăm visantha.

Cel puțin știa de ce eram acolo.

— Roșu?

M-am întins și am atins cureaua din piele roșie care-i ținea cămașa strânsă pe corp. Era surprinzător de moale.

— Pentru vânătoare? Ai alte haine? Nu roșii?

Tempi s-a uitat în jos, la hainele lui, stând locului. Apoi a dat din cap, s-a dus la traista lui și a scos o cămașă de un gri simplu, țesută în casă. Mi-a arătat-o.

— Pentru vânătoare. Dar nu pentru luptă.

Nu eram sigur ce însemna distincția, dar eram dispus s-o las să treacă deocamdată.

— Ce vei face dacă visantha te va găsi în pădure? l-am întrebat. Vei vorbi sau vei lupta?

A părut să se gândească la asta pentru un moment.

— Nu mă descurc prea bine cu vorbitul, a recunoscut el. Visantha? Luptă.

Am dat din cap.

— Cu un bandit lupti. Cu doi vorbești.

A ridicat din umeri.

— Pot lupta cu doi.

— Poți lupta și câștiga?

A ridicat din umeri nepăsător și a arătat către locul în care Dedan culegea cu grijă crengi de pe jos.

— Ca el? Trei sau patru.

Și-a întins mâna, cu palma în sus, ca și cum mi-ar fi oferit ceva.

— Dacă trei bandit, lupt. Dacă patru, încerc mai bine vorbesc. Aștept până în a treia noapte. Apoi...

A făcut un gest ciudat, elaborat, cu ambele mâini.

— Foc în corturi.

M-am relaxat, bucuros că urmărise discuția noastră

anterioară.

— Da. Bine. Mulțumesc.

Toți cinci am avut o cină liniștită, cu supă, pâine și o destul de puțin impresionantă brânză cleioasă pe care o cumpărasem în Crosson. Dedan și Hespe s-au certat prietenește și am speculat cu Marten despre ce fel de vreme ne-ar putea aștepta în zilele următoare.

În afară de asta, n-a fost multă pălăvrăgeală. Doi dintre noi ajunseseră deja la lovituri. Ne aflam la o sută de mile de Severen și eram cu toții conștienți de munca înverșunată care urma.

— Stai așa, a zis Marten. Ce se întâmplă dacă te prind pe tine?

S-a uitat la mine.

— Cu toții avem un plan în cazul în care ne găesc bandiții. Mergem cu ei și ne găsești în a treia zi.

Am dat din cap.

— Și nu uita de distragere.

Marten părea nervos.

— Dar ce se întâmplă dacă te prind? Eu n-am nicio magie. Nu pot să garantez că voi fi în măsură să te găesc în a treia noapte. Probabil, normal. Dar urmărirea nu e ceva cert...

— Sunt doar un muzicant inofensiv, l-am asigurat. Am intrat în niște probleme cu nepoata Baronetului Banbride și m-am gândit că ar fi mai bine dacă aș merge prin pădure pentru o vreme.

Am rânjit.

— M-ar putea jefui, dar cum n-am prea multe, mă vor lăsa probabil să plec. Sunt un tip persuasiv și nu par o amenințare.

Dedan a mormăit ceva și am fost bucuros că n-am putut auzi.

— Și dacă? a continuat Hespe. Marten are dreptate. Ce se

întâmplă dacă te iau cu ei?

La așa ceva nu mă gândisem, dar ca să nu închei seara într-o notă acră, am zâmbit cu zâmbetul meu cel mai încrezător.

— Dacă mă duc în tabăra lor, ar trebui să reușesc să-i omor singur fără prea multe probleme.

Am ridicat din umeri cu o nonșalanță exagerată.

— Ne-ntâlnim în tabără după ce treaba e gata.

Am bocănit pe pământul de lângă mine, rânjind.

Voiam să fie o glumă, sigur că Marten, cel puțin, va jubila la răspunsul meu frivol. Dar subestimam cât de adânc tindeau să meargă superstițiile vintice, și comentariul meu a fost întâmpinat cu o tăcere stânjenită.

S-a mai vorbit puțin după aceea. Am tras la sorti pentru statul de veghe, am acoperit focul și unul câte unul am adormit.

CAPITOLUL 79

Semne

După micul dejun, Marten a început să ne învețe pe Tempi și pe mine cum să căutăm urmele bandiților.

Oricine poate observa o bucată de cămașă ruptă agățat de o creangă sau o urmă în praf, dar așa ceva nu se întâmplă în viața reală. Sunt subiecte convenabile în piese de teatru, dar, serios, când ți-ai rupt vreodată hainele atât de rău că ți-ai lăsat o bucată din ele în urmă?

Niciodată. Oamenii pe care îi vânam erau isteți, deci nu puteam conta pe faptul că vor face vreo greșală evidentă. Asta însemna că Marten era singurul dintre noi care avea idee ce anume căutam.

— Orice creangă ruptă, a zis el. Mai ales în locurile unde lucrurile sunt dese și încălcite: cele înalte până la brâu sau gleznă.

A făcut un gest ca și cum s-ar fi frecat de ceva stufos și ar fi împins lucrurile deoparte cu mâinile.

— E greu să vezi ruptura, așa că mai bine uită-te la frunze.

A făcut un gest spre un tufiș din apropiere.

— Ce vezi acolo?

Tempi a indicat o creangă joasă. Purta în acea zi cămașa gri țesută, și fără roșul lui de mercenar arăta chiar mai puțin impunător.

M-am uitat spre locul unde arătase Tempi și am văzut ramura plesnită, dar nu destul de tare pentru a se rupe.

— Deci a fost cineva pe-aici? am întrebat.

Marten și-a ridicat arcul mai sus pe umăr.

— Eu am fost. Am făcut asta azi-noapte.

S-a uitat la noi.

— Vedeți cum chiar și frunzele care nu atârnă ciudat încep să se ofilească?

Am dat din cap.

— Asta înseamnă că cineva a trecut pe-acolo cam cu o zi în urmă. Dacă a trecut de două sau trei zile, frunzele sunt îngălbenite și mor. Au legătură una cu alta...

S-a uitat la mine.

— Înseamnă că cineva s-a mișcat prin zonă de mai multe ori în zilele trecute.

El a dat din cap.

— Din moment ce eu o să explorez și o să fiu cu ochii după bandiți, voi veți sta cu nasul în pământ. Când găsiți ceva de genul ăsta, strigați-mă.

— Să te strigăm? și-a făcut Tempî mîinile pîlnie la gură și și-a întors capul în diferite direcții.

A făcut un gest larg la copacii din jur și a pus mîna la ureche, pretinzînd că ascultă.

Marten s-a încruntat.

— Ai dreptate. Nu puteți să mă strigați.

Și-a frecat ceafa cu frustrare.

— La naiba, nu ne-am gîndit la asta tot drumul.

I-am zîmbit.

— M-am gîndit eu și am cioplit azi noapte un fluier de lemn dur, i-am spus. N-are decît două note, dar n-avem nevoie de mai mult.

L-am pus la gură și a cîntat. Ta-ta DEE. Ta-ta DEE.

Marten a rînjit.

— Asta e Văduva lui Will, nu? Tonul e numai bun.

Am dat din cap.

— Cu asta mă ocup.

Și-a dres glasul.

— Din păcate, Văduvei lui Will i se mai zice și pasăre de

noapte.

S-a strâmbat a scuză.

— Pasăre *de noapte*, dacă nu te superi. Țsta prinde ca o undiță urechea oricărui pădurar experimentat, dacă suflă în el când vrei să vin să arunc o privire la ceva.

M-am uitat în jos, la fluier.

— Porcăria dracului, am înjurat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— E o idee bună, a zis el. Doar că avem nevoie de unul pentru o pasăre de zi. Poate o becață aurie.

A fluierat două note.

— Asta ar trebui să fie destul de simplu. Voi ciopli altul diseară, i-am spus, apoi m-am întins după o crenguță. Am rupt-o și i-am dat jumătate lui Marten.

— Asta o vom folosi azi, dacă e nevoie să semnalizăm.

El s-a uitat ciudat la băț.

— Cum anume ne va ajuta asta?

— Când vom avea nevoie de părerea ta în legătură cu ceva pe care l-am găsit, voi face așa.

M-am concentrat, am mormăit o cetluire și am mișcat jumătatea mea de băț.

Marten a sărit pe ambele picioare un metru jumate înapoi, scăpând bățul. Spre meritul lui, n-a strigat.

— Ce din zece iaduri a fost asta? a șuierat el, strângându-se de mână.

Reacția lui m-a speriat și inima mi-a luat-o la trap.

— Marten, îmi pare rău. E doar un pic de simpatetică.

Am văzut cuta dintre sprâncenele lui și am cotit-o.

— Doar o mică magie. E o mică legare magică laolaltă a două lucruri.

Mi l-am imaginat pe Elxa Dal înghițindu-și limba la această descriere, dar am insistat.

— Pot să leg aceste lucruri împreună, așa că atunci când

trag de-al meu...

M-am mutat în locul unde jumătatea lui de crenguță zăcea pe pământ. Am ridicat jumătatea mea, și jumătate de pe jos s-a ridicat în aer.

Demonstrația a avut efectul dorit. Mișcându-se împreună, cele două ramuri arătau ca cea mai brută, cea mai serioasă sfoară de marionete din lume. Nimic înspăimântător.

— E doar un fel de sfoară invizibilă, numai că asta nu se încurcă și nu se prinde de nimic.

— Cât de greu va trage la mine? a întrebat el cu precauție. Nu vreau să mă trosnească de vreun copac când mă scutură.

— Sunt doar eu la celălalt capăt al sforii, am spus. Doar o să tremure un pic. Ca o plută la pescuit.

Marten s-a oprit să se strângă de mână și s-a relaxat un pic.

— Doar m-ai surprins, asta-i tot, a zis el.

— E vina mea, i-am spus. Trebuia să te fi avertizat.

Am luat bățul, manipulându-l cu o ușurință deliberată. Ca și cum n-ar fi fost nimic mai mult decât un băț obișnuit. Desigur, nu era nimic mai mult decât un băț obișnuit, dar Marten trebuia asigurat în privința asta. Cum spunea Teccam, nimic pe lume nu e mai greu decât să convingi pe cineva de un adevăr nefamiliar.

Marten ne-a arătat cum să urmărim dacă frunzele sau acele au fost deranjate, cum să observăm când s-a traversat peste pietre, cum să vedem dacă mușchii sau lichenii au fost deteriorați de trecerea cuiva.

Bătrânul vânător era un profesor surprinzător de bun. Nu s-a încurcat în explicații, nu ne-a vorbit de sus și nu l-au deranjat întrebările. Nici chiar problemele lui Tempi cu limba nu i-au creat frustrări.

Chiar și așa, a durat ore. O întreagă jumătate de zi. Apoi,

când am crezut că în sfârșit terminasem, Marten s-a întors și ne-a condus înapoi în tabără.

— Am mai fost pe-aici, am zis. Dacă e să exersăm, hai să exersăm într-o direcție bună.

Marten m-a ignorat și a continuat să meargă.

— Spune-mi ce vezi.

Douăzeci de pași mai târziu, Tempî a punctat.

— Mușchi, a zis el. Piciorul meu. Am mers.

M-a străfulgerat și am început să văd toate urmele lăsate de mine și de Tempî.

În următoarele trei ore, Marten a mers cu noi pas cu pas printre copaci, arătându-ne tot ce făcusem ca să ne trădăm prezența acolo: o frecare de un lichen pe un trunchi de copac, o bucată de piatră proaspăt ruptă, răscolirea acelor de pin decolorate.

Cel mai rău dintre toate au fost cele câteva frunze lucioase verzi care fuseseră mărunțite pe jos într-un semicerc ordonat. Marten a ridicat o sprânceană și eu am roșit. Le smulsesem dintr-un tufiș din apropiere, mărunțindu-le leneș în timp ce-l ascultam pe Marten.

— Gândiți de două ori și pășiți cu atenție, a spus Marten. Și uitați-vă și după ceilalți.

S-a uitat înainte și-napoi între mine și Tempî.

— Jucăm un joc periculos aici.

Apoi Marten ne-a arătat cum să ne acoperim urmele. A devenit repede clar că o urmă prost ștersă e de multe ori mult mai evidentă decât dacă o lași pur și simplu în pace.

Așa că în următoarele două ore am învățat cum să ne ascundem greșelile și să descoperim greșelile pe care alții au încercat să le ascundă.

Abia atunci, când după-amiaza cotea spre seară, Tempî și cu mine am început să cercetăm această porțiune de pădure mai mare decât cele mai multe baronii. Ne-am plimbat

împreună, aproape unul de altul, în zigzag, înainte și-napoi, în căutarea oricărui semn lăsat pe traseu de bandiți.

M-am gândit la zilele lungi care ne așteptau. Crezusem că să cauți în Arhive era plictisitor. Dar căutarea unei crenguțe rupte în această pădure mare făcea vânătoarea după gram să pară ca mersul la brutar după o chiflă.

În Arhive avusesem șansa de a face descoperiri accidentale. În Arhive îi avusesem pe prietenii mei: conversație, glume, afecțiune. Privindu-l dintr-o parte pe Tempi, mi-am dat seama că pot număra cuvintele pe care le spusese în acea zi (douăzeci și patru) și numărul de dați când ni se întâlniseră privirile (trei).

Cât de mult va dura? Zece zile? Douăzeci? Milostive Tehlu, voi putea petrece o lună aici fără să înnebunesc?

Cu așa gânduri, când am văzut niște talaș de pe un copac și un smoc de iarbă aplecat în mod greșit, am fost cuprins de ușurare.

Fără să renunț la speranțe, i-am făcut semn lui Tempi.

— Vezi ceva aici?

El a dat din cap, făcând să i se agite gulerul cămășii, apoi a arătat la iarba reperată de mine. Apoi a arătat la rădăcina expusă, un pic zgâriată, pe care n-o observasem.

Aproape amețit de emoție, am scos crenguța de stejar și i-am semnalizat lui Marten. Am scuturat foarte ușor, fiindcă nu voiam să-l fac să intre din nou în panică.

În nici două minute, Marten a ieșit dintre copaci, dar în acest timp eu făcusem deja trei planuri cu privire la modul în care să urmărim și să ucidem bandiții, compusesem cinci monoloage de scuze pentru Denna și decisesem ca atunci când aveam să mă întorc la Severen, să-mi donez banii Bisericii Tehlin, drept mulțumire pentru acest miracol tangibil.

Mă așteptam ca Marten să fie iritat că-l chemasem înapoi

așa de repede. Dar expresia lui era firească când a venit să ni se alăture.

Am arătat către iarbă, coajă și rădăcină.

— Tempî a reperat-o pe ultima, am zis, dând creditul cui i se cuvenea.

— Bine, a zis el serios. Bună treabă. Mai e și o ramură aplecată acolo.

A făcut un gest la câțiva pași spre dreapta.

M-am întors cu fața în direcția pe care părea s-o indice.

— Ciudat e că par să fie la nord de-aici, am spus. Mai departe de drum. Crezi c-ar fi mai bine să scotocim un pic acum, sau să așteptăm până mâine, când suntem odihniți?

Marten m-a privit strâmb.

— Doamne, băiete. Astea nu sunt semne reale. Atât de evidente, atât de aproape împreună.

M-a privit lung.

— Eu le-am lăsat. Trebuia să mă asigur că n-aveți de gând să treceți mai departe după doar câteva minute de căutare.

Exaltarea mi-a scăzut în piept și mi-a aterizat la picioare, spărgându-se ca un borcan de sticlă căzut din vârful unui raft înalt. Expresia mea trebuie să fi fost demnă de milă, după zâmbetul de scuză al lui Marten.

— Îmi pare rău. Trebuia să-ți spun. O să tot fac asta în fiecare zi. E singura șansă să rămânem în alertă. Nu sunt la prima vânătoare de ace în carul cu fân, să știi.

A treia oară când l-am chemat pe Martin, el a sugerat să facem un pariu. Tempî și cu mine am fi câștigat o jumătate de bănuț pentru fiecare semn găsit și el ar fi câștigat o monedă de argint pentru fiecare ratat. Am fost de acord cu oferta. Nu numai că ne ajuta să ne menținea în mână, dar cota de cinci la unu părea destul de generoasă.

Asta a făcut ca restul zilei să treacă mai repede. Eu și

Tempi am ratat câteva semne: o buturugă mutată din loc, niște frunze risipite și o pânză de păianjen ruptă. Am considerat că cea din urmă fusese un pic nedreaptă, dar chiar și așa, până am ajuns înapoi în tabără în acea seară, eu și Tempî aveam deja doi bănuți.

În timpul cinei, Marten ne-a spus o poveste despre fiul unei văduve tinere, care plecase de-acasă ca să facă avere. Un căldărar îi vânduse o pereche de cizme magice, care-l ajutaseră să salveze o prințesă dintr-un turn înalt din munți.

Dedan a dat din cap în timp ce mânca, zâmbind ca și cum o mai auzise. Hespe a râs în unele locuri, a icnit în altele, a fost publicul perfect. Tempî a stat perfect nemișcat, cu mâinile îndoite în poală, nearătând deloc vreo neliniște nervoasă, cum m-aș fi așteptat din partea lui. A rămas așa toată povestea, ascultând, în timp ce cina i s-a răcit.

Povestea era bună. Era cu un gigant flămând și cu o ghicitoare. Dar fiul văduvei era isteț și în cele din urmă a adus prințesa înapoi și s-a căsătorit cu ea.

Era o poveste familiară și ascultând-o mi-am amintit de zile de mult apuse, de vremea când aveam o casă, o familie.

CAPITOLUL 80

Ton

În ziua următoare, Marten a plecat cu Hespe și cu Dedan, în timp ce Tempi și cu mine am rămas să păzim tabăra.

Neavând altceva cu care să-mi ocup timpul, am început să adun mai multe lemne de foc. Apoi am căutat ierburi utile în tufișuri și am adus apă de la izvorul din apropiere. Apoi m-am ocupat cu despachetarea, sortarea și rearanjarea lucrurilor din traista mea.

Tempi și-a dezasamblat sabia, a curățat-o meticulos și i-a uns toate piesele. Nu părea plictisit, dar, din nou, el nu părea niciodată în nici un fel.

La amiază aproape că înnebunisem de plictiseală. Aș fi citit, dar nu-mi adusesem nicio carte. Aș fi cusut buzunare la mantia mea simplă, dar n-aveam material în plus. Aș fi cântat la lăută, dar o lăută a unei trupe de teatru e gândită să cânte într-un bar zgomotos. Aici, sunetul ei putea străbate mile întregi.

Aș fi stat de vorbă cu Tempi, dar a încerca să ai o conversație cu el era ca și cum ai fi jucat prinselea cu o fântână.

Totuși, asta părea singura mea opțiune. M-am dus în locul unde stătea Tempi. Terminase de curățat sabia și făcea mici ajustări mânerului din piele.

— Tempi?

Tempi a pus sabia deoparte și s-a ridicat în picioare. Stătea incomod de aproape de mine, cu doar ceva mai mult de douăzeci de centimetri distanță între noi. Apoi, a ezitat și s-a încruntat. Nu era o încruntare foarte mare, abia o subțiere a buzelor și o linie ușoară între sprâncene, dar pe

fața ca o foaie goală a lui Tempî s-a remarcat ca un cuvânt scris cu cerneală roșie.

S-a tras în spate vreo doi pași, apoi a privit la pământul dintre noi și a pășit puțin în față.

Am înțeles dintr-odată.

— Tempî, cât de aproape stau ademii?

Tempî s-a uitat la mine fără expresie pentru o secundă, apoi a izbucnit în râs. Un zâmbet timid a licărit pe fața lui, făcându-l să pară foarte tânăr. I-a părăsit gura repede, dar a zăbovit în jurul ochilor.

— Isteț. Da. Diferit la ademi. Pentru tine, aproape.

A pășit incomod de aproape, apoi s-a retras.

— Pentru mine? l-am întrebat. E diferit pentru persoane diferite?

A dat din cap.

— Da.

— Cât de aproape pentru Dedan?

S-a fâstâcit.

— Complicat.

Am simțit o curiozitate familiară pâlpâind în mine.

— Tempî, vrei să mă înveți aceste lucruri? l-am întrebat. Să mă înveți limba ta?

— Da, a zis el.

Și, deși fața lui nu trăda nimic, am putut auzi o mare ușurare în vocea lui.

— Da. Te rog. Da.

Până la sfârșitul după-amiezii, învățasem o adunătură sălbatică, inutilă, de cuvinte în ademă. Gramatica era încă un mister, dar așa începe mereu. Din fericire, limbile sunt ca instrumentele muzicale: cu cât știi mai multe, cu atât e mai ușor să prinzi unele noi. Adema era a patra mea limbă.

Problema noastră majoră era că aturana lui Tempî nu era

foarte bună, ceea ce ne dădea puține baze comune. Așa că am desenat pe pământ, am punctat și-am fluturat mâinile destul de mult. De mai multe ori, când gesturile simple nu erau de-ajuns, ajungeam să facem ceva apropiat de pantomimă sau de piesă de teatru de păpuși, ca să ne facem înțeleși. A fost mai distractiv decât m-aș fi așteptat.

Am avut o poticnire în prima zi. Învățasem câteva zeci de cuvinte și m-am gândit la altul care ar fi fost util. Am făcut un pumn și m-am făcut că-l arunc spre Tempi.

— *Freaht*, a spus el.

— *Freaht*, am repetat.

A clătinat din cap.

— Nu. *Freaht*.

— *Freaht*, am zis cu atenție.

— Nu, a zis el cu fermitate. *Freaht* e...

Și-a arătat dinții și și-a mișcat maxilarul ca și cum ar mușca ceva.

— *Freaht*.

S-a lovit cu pumnul în palmă.

— *Freaht*, am spus.

— Nu.

Am fost uimit de greutatea bunăvoinței din glasul lui.

— *Freaht*.

Fața mi s-a înfierbântat.

— Asta spun. *Freaht! Freaht! Fre...*

Tempi s-a întins și m-a lovit cu palma peste față. La fel cum îl lovise pe Dedan cu o seară înainte, în felul în care tatăl meu mă plesnea când făceam pe nebunul în public. Nu era tare ca să doară, era doar surprinzător. Nimeni nu-mi mai făcuse asta de ani de zile.

Chiar mai surprinzător era faptul că abia văzusem mâna venind. Mișcarea era moale și leneșă și mai rapidă decât ai

pocni din degete. Nu intenționase să fie ceva jignitor. Încerca doar să-mi atragă atenția.

Și-a ridicat părul nisipiu și a făcut semn către ureche.

— Ascultă, a zis el cu fermitate.

— *Freaht.*

Și-a arătat dinții din nou, făcând o mișcare de mușcat.

— *Freaht.*

A ridicat pumnul.

— *Freaht. Freaht.*

Și l-am auzit. Nu era sunetul cuvântului în sine, era cadența cuvântului.

— *Freaht?* am zis.

M-a răsplătit cu un zâmbet mic, rar.

— Da. Bine.

Atunci a trebuit să mă întorc și să reînvăț toate cuvintele, dându-mi seama de ritmul lor.

Nu-l auzisem cu adevărat înainte, doar mimasem. Încet, am descoperit că fiecare cuvânt putea avea mai multe sensuri, în funcție de cadența sunetului care-l compunea.

Am învățat toate frazele importante „Ce înseamnă asta?” și „Explică-mi mai rar”, pe lângă cele peste douăzeci de cuvinte: Luptă. Privire. Sabie. Mână. Dans. Spectacolul prostesc pe care a trebuit să-l fac pentru a-l face să-l înțeleagă pe ultimul dintre acestea ne-a făcut pe amândoi să râdem.

Era fascinant. Diferitele cadențe ale fiecărui cuvânt însemnau că limba în sine avea un fel de muzică a ei. Nu m-am putut abține să nu întreb...

— *Tempi?* l-am întrebat. Cum sunt melodiile voastre?

S-a uitat la mine fără expresie pentru un moment și m-am gândit că se putea să nu fi înțeles întrebarea abstractă.

— Poți să-mi cânti un cântec adem?

— Ce e cântecul? a întrebat el.

În ultima oră, Tempi învățase de două ori mai multe cuvinte decât mine.

Mi-am dres vocea și-am cântat:

Micuța Jenny desculță la o plimbare dusă de vânt a plecat.

*În căutarea unui băiat arătos să râdă și s-o facă să
zâmbească.*

Pe cap avea o pălărie din pene, pe buze un fluierat.

*Buzele îi erau umede și dulci ca mierea. Limba ca un spin de
ascuțită.*

Ochii lui Tempi s-au deschis larg cât am cântat. Practic, a rămas cu gura deschisă.

— Tu? i-am cerut, arătând spre piept. Poți să cânți un cântec adem?

Fața lui s-a înroșit cu un roșu aprins și o grămadă de emoții au alergat sălbatic și nedeghizat pe fața lui: uimire, groază, jenă, șoc, dezgust. S-a ridicat în picioare, s-a întors și a bombănit ceva în ademă, mult prea repede pentru mine ca să-l urmăresc. Arăta ca și cum i-aș fi cerut să se dezbrace în pielea goală și să danseze pentru mine.

— Nu, a zis el, reușind să se adune cât de cât.

Fața lui își regăsise calmul, dar pielea lui frumoasă încă era de-un roșu violent.

— Nu.

Privind în pământ, și-a atins pieptul, clătinând din cap.

— Fără cântec. Fără cântec adem.

M-am ridicat și eu în picioare, neștiind ce-am făcut greșit.

— Tempi. Îmi pare rău.

Tempi a clătinat din cap.

— Nu, nimic rău.

A inspirat adânc și a clătinat din cap când s-a întors și a

plecat.

— Complicat.

CAPITOLUL 81

O lună geloasă

În acea seară, Marten a vânat trei iepuri grași. Am dezgropat rădăcini și-am cules câteva ierburi și, înainte ca soarele să apună, toți cinci stăteam așezați la o masă întregită cu două bucăți mari de pâine proaspătă, cu unt și cu o brânză sfărâmicioasă, prea din partea locului pentru a avea un nume specific.

Starea de spirit era animată după o zi cu vreme bună și, astfel, odată cu cina au venit mai multe povești.

Hespe a spus o poveste surprinzător de romantică despre o regină care a iubit un servitor. A spus povestea cu o pasiune blândă. Și dacă povestea ei n-a arătat o inimă delicată, a făcut-o privirea pe care i-a aruncat-o lui Dedan când a vorbit despre dragostea reginei.

Dedan, cu toate acestea, n-a reușit să vadă semnele de dragoste din ea. Și cu o nebulie pe care foarte rar am văzut-o egalată, el a început să spună o poveste pe care o auzise la hanul Bănuțul Lăudat. O poveste despre Felurian.

— Băiatul care mi-a spus-o era cam de-o vârstă cu Kvothe, a zis Dedan. Și dacă l-ați fi auzit vorbind, ați fi văzut că nu era genul de om care să inventeze o astfel de poveste.

Mercenarul și-a lovit tâmpla cu sens.

— Dar ascultați și judecați voi dacă merită să credeți.

Așa cum am spus, Dedan avea o limbă bună în cap și o inteligență mai clară decât te-ai fi gândit, când se hotăra s-o folosească. Din păcate, asta a fost una dintre acele dăți când prima a lucrat și cea din urmă nu.

— Din vremuri uitate, oamenii s-au ferit de această porțiune de pădure. Nu de teama oamenilor nelegiuți sau

fiindcă s-ar fi putut rătăci.

A clătinat din cap.

— Nu. Se spune că oamenii cinstiți își făceau casele aici. Spirite satanice dansau când era lună plină. Chestii întunecate, cu degete lungi, care fură bebelușii din pătuțuri. Multe sunt femeile, soții bătrâne sau tinere, care lasă afară pâine și lapte pe timp de noapte. Și mulți sunt bărbații care se asigură că-și construiesc casa cu toate ușile într-un rând. Unii i-ar putea numi superstițioși, dar ei știu adevărul. E mai sigur să le eviți pe zâne, dar vrei și să rămâi în grațiile lor.

Asta e o poveste despre Felurian. Doamna Amurgului. Doamna Primei Liniști. Felurian, care e moartea pentru bărbați. Dar o moarte bucuroasă, una la care se duc de bunăvoie.

Tempi trase aer în piept. A fost o mișcare mică, dar mi-a sărit în ochi mai ales pentru că obișnuia să stea nemișcat pe durata poveștilor de seară. Acum, asta avea mai mult sens pentru mine. Era liniștit.

— Felurian, a întrebat Tempi. Moartea bărbaților. E...

A făcut o pauză.

— E o sentină?

A ridicat mâinile în fața lui și a făcut un fel de gest de prindere. Ne-a privit răbdător. Apoi, văzând că n-am înțeles, a atins sabia care era prinsă într-o parte.

Am înțeles.

— Nu, am spus. Nu e una dintre ademi.

Tempi a clătinat din cap și a arătat către arcul lui Marten.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu e nici războinică. Ea...

M-am pierdut, incapabil să mă gândesc cum i-aș putea explica cum ucide Felurian bărbații, mai ales dacă eram forțați să recurgem la gesturi. Disperat, m-am uitat la Dedan pentru ajutor.

Dedan n-a ezitat.

— Sex, a zis el sincer. Știi sexul?

Tempi a clipit, apoi și-a aruncat capul pe spate și a râs. Dedan părea că încearcă să decidă dacă să se simtă sau nu jignit. După un moment, Tempi și-a revenit.

— Da, a zis el simplu. Da. Știu sex.

Dedan a zâmbit.

— Așa ucide ea bărbații.

Pentru un moment, Tempi a părut mai lipsit de expresie decât de obicei, apoi o groază lentă i s-a răspândit pe față. Nu, nu groază, era dezgust brut și repulsie, care arătau cu atât mai rele cu cât fața lui era de obicei atât de lipsită de expresie. Mâna i s-a încleștat în mai multe gesturi neobișnuite pentru el.

— Cum? s-a înecat spunând cuvântul.

Dedan a început să spună ceva, apoi s-a oprit. Apoi a început să facă un gest și s-a oprit iar, uitându-se timid la Hespe.

Hespe a chicotit înfundat și s-a întors către Tempi. S-a gândit o clipă, apoi a făcut un gest ca și cum ar ține pe cineva în brațe, sărutându-l. Apoi a început să se bată pe piept ritmic, imitând o bătaie de inimă.

Bătea din ce în ce mai repede, apoi s-a oprit, strângându-și mâna într-un pumn și făcând ochii mari. Și-a încordat tot corpul, apoi a mers șchiopătat, lăsând capul să-i pice într-o parte.

Dedan a râs și i-a aplaudat reprezentația.

— Asta e. Dar, uneori...

Și-a lovit tâmpla, apoi a pocnit din degete, încrucișându-și ochii și scoțând limba.

— Nebunie.

Tempi s-a relaxat.

— Oh, a spus el, clar ușurat. Bine. Da.

Dedan a dat din cap și și-a continuat povestea.

— Bun. Felurian. Cea mai dragă dorință a tuturor bărbaților. Frumusețe dincolo de orice comparație.

În beneficiul lui Tempî, a făcut un gest ca și cum ar fi periat părul lung.

— Cu douăzeci de ani în urmă, tatăl acestui băiat și unchiul lui erau la vânătoare în această foarte întinsă porțiune de pădure, când soarele a început să apună. Au întârziat mai mult decât ar fi trebuit, apoi au decis să facă drumul spre casă scurtând direct prin pădure, în loc să folosească drumul, ca oamenii normali.

Nu ajunseseră prea departe, când au auzit un cântec în depărtare. S-au dus într-acolo, crezând că era aproape de drum, dar, în schimb, s-au trezit la marginea unei poienițe. Și acolo stătea Felurian cântând încet pentru sine:

*Cae-Lanion Luhial
di mari Felanua
Kreata Tu ciar
tu alaran di
Dirella. Amauen.
Loesi un delan
tu ani vor ruhlan
Felurian thae.*

Deși Dedan a cântat chinuit, am tremurat la sunetul melodiei.

Era stranie, convingătoare și cu totul nefamiliară. N-am recunoscut nici limba. Chiar deloc.

Dedan a dat din cap când mi-a văzut reacția.

— Mai mult decât orice, cântecul ăsta dă credibilitate poveștii băiatului. Nu știu sensul cuvintelor, dar mi-au rămas

în cap chiar dacă le-a cântat o singură dată. Deci, cei doi frați s-au înghesuit la marginea luminișului. Și, datorită lunii, au putut vedea ca și cum era prânz, nu noapte. N-avea nimic pe ea și, deși părul îi ajungea până la talie, era destul de evident că era la fel de goală ca luna de pe cer.

Mă bucurau întotdeauna poveștile despre Felurian, dar când m-am uitat la Hespe, anticiparea mea s-a domolit. Se uita la Dedan, și-n timp ce el vorbea, ochii ei se îngustau.

Dedan nu reușea să vadă asta.

— Era înaltă, cu picioare lungi, grațioase. Talia ei era subțire, șoldurile curbate ca și cum ar fi cerșit după o atingere de mână. Abdomenul ei era perfect și neted, ca o bucată fără cusur de coajă de mesteacăn, și gropița buricului ei părea făcută pentru sărutat.

Ochii lui Hespe erau fante periculoase la acel moment. Dar și mai grăitoare îi era gura, care formase o linie dreaptă subțire.

Am un sfat pentru voi. Dacă vedeți vreodată privirea aia pe chipul unei femei, opriți-vă din vorbit și stați cu brațele încrucișate. Poate că nu vă repară problemele, dar cel puțin vă împiedică să le înrăutățiți.

Din păcate pentru el, Dedan a continuat, mâinile lui groase gesticulând în lumina focului.

— Sâni ei erau plini și rotunzi, ca piersicile care așteaptă să fie culese din pom. Nici chiar luna geloasă, care fură culorile tuturor lucrurilor, n-a putut ascunde rozul...

Hespe a scos un sunet dezgustat și s-a ridicat în picioare.

— Eu voi pleca, a zis ea.

Vocea ei avea o răceală pe care nici chiar Dedan n-a putut-o rata.

— Ce?

S-a uitat la ea, încă ținându-și mâinile în față, înghețate în gestul de apucare a unei perechi de sâni imaginari.

Ea a plecat ca o furtună, mormăind.

Dedan și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală. Expresia lui s-a transformat din confuză în rănită, apoi în supărată, în decurs de-o respirație. După o clipă, s-a ridicat în picioare, scuturându-și frunzele și crenguțele de pe pantaloni și bolborosind pentru sine. Adunându-și pătura, s-a îndreptat spre cealaltă parte a micului nostru luminiș.

— S-a terminat cu ambii frați alergând după ea și tatăl băiatului rămânând în urmă? am întrebat.

Dedan s-a uitat înapoi la mine.

— Deci ai auzit-o deja. Ai fi putut să mă oprești dacă...

— Doar am presupus, am zis repede. Urăsc să nu aud finalul unei povești.

— Tatăl a scăpat piciorul într-o gaură de iepure, a zis Dedan scurt. Și-a luxat glezna. Nimeni nu l-a mai văzut pe unchi.

A ieșit din cercul de lumină al focului cu o expresie tristă.

Am aruncat o privire imploratoare către Marten, care clătina din cap.

— Nu, a zis el încet. Nu mă bag. Pentru nimic în lume. Încercând să ajut acum, ar fi ca și cum aș încerca să sting un foc cu mâinile goale. Dureros și fără rezultate reale.

Tempi a început să-și facă culcușul. Marten a făcut un gest circular cu un singur deget și m-a privit întrebător, voind să știe dacă vreau să stau primul de pază. Am dat din cap, și el și-a adunat așternuturile, zicând:

— Atractive cum sunt unele lucruri, trebuie să-ți măsoari riscurile. Cât de mult le vrei, cât de rău ești dispus să te arzi?

Am stins focul și-n curând întunericul adânc al nopții s-a lăsat în luminiș. M-am întins pe spate, uitându-mă la stele și gândindu-mă la Denna.

CAPITOLUL 82

Barbari

A doua zi, Tempi și cu mine am mutat tabăra, în timp ce Dedan și Hespe s-au dus la Crosson pentru provizii. Marten a plecat în recunoaștere într-o zonă plată, izolată, aproape de apă. Așa că am împachetat și am mutat totul, am săpat latrina, am construit groapa de foc și în general am aranjat totul.

Tempi era dispus să vorbească în timp ce lucram, dar eu eram nervos. Îl jignisem întrebându-l despre lethani la un moment dat, așa că știam că trebuie să evit acest subiect. Dar dacă era deranjat de o întrebare simplă despre cântat, cum aș fi putut să ghicesc ce l-ar putea deranja?

Din nou, expresia lui goală și refuzul de a stabili contact vizual erau principalele probleme. Cum să port o conversație inteligentă cu cineva, când n-aveam nicio idee cum se simte? Era ca și cum ai încerca să te plimbi legat la ochi printr-o casă necunoscută.

Așa că am urmat calea cea mai sigură și i-am cerut simplu să-mi spună cuvinte în timp ce lucram. Obiecte, în cea mai mare parte, pentru că aveam amândoi mâinile prea ocupate pentru pantomimă.

Cel mai bine dintre toate, Tempi ajunsese să-și exerseze aturana, în timp ce eu îmi construiam vocabularul ademic. Am observat că cu cât făceam eu mai multe greșeli în limba lui, cu-atât devenea mai relaxat în încercările lui de a se exprima.

Asta însemna, desigur, că făceam multe greșeli. De fapt, eram pe alocuri atât de greu de cap, încât Tempi era forțat să explice de mai multe ori, în mai multe moduri diferite. De

fiecare dată în aturană, desigur.

Am terminat de ridicat tabăra aproape de prânz. Marten a plecat la vânătoare, iar Tempî s-a întins și a început să se miște în dansul lui lent. A făcut-o de două ori la rând și am început să bănuiesc că era și el oarecum plictisit. Când a terminat, era acoperit cu un luciu de sudoare și mi-a spus că vrea să se spele.

Cu tabăra numai a mea, am topit lumânările de la căldărar, pentru a face două mici simulacre de ceară. Așteptam să fac asta de zile, dar chiar și la Universitate crearea unei momâi era un comportament îndoielnic. Aici, în Vintas... Suficient să spun că am considerat că era mai bine să fiu discret.

Nu era o muncă elegantă. Seul nu e nici pe departe la fel de convenabil ca ceara simpatetică, și chiar și cea mai nefinisată momâie poate fi ceva devastator. Odată băgate în traistă, m-am simțit mult mai bine pregătit.

Îmi curățam ultima bucată de seu de pe degete, când s-a întors Tempî de la baie, gol ca un bebeluș. Anii de pregătire pe scenă mi-au permis să-mi păstrez o expresie calmă, dar doar cu greu.

După ce și-a pus hainele ude să se usuce pe-o ramură din apropiere, Tempî a venit spre mine fără să arate nici cea mai mică urmă de jenă sau pudoare.

Ținea sus mâna dreaptă, cu degetul mare și arătătorul lipite.

— Ce e asta?

Și-a deschis degetele ușor, pentru a mă lăsa să văd.

M-am uitat atent, bucuros de a avea ceva la care să-mi concentrez atenția.

— E o căpușă.

Atât de aproape fiind, nu m-am putut abține să nu-i observ din nou cicatricele, linii subțiri care-i traversau

brațele și pieptul. Puteam desluși cicatrice din vremea petrecută la Clinică, și ale lui nu erau roz, largi și încrețite, care ar fi putut indica o rană adâncă de tăiere prin straturile de piele, grăsime și mușchi de dedesubt. Acestea erau răni superficiale. Cu zecile. N-am putut să nu mă întreb de cât timp era mercenar pentru a avea cicatrice atât de vechi. Nu arăta mult mai în vârstă de 20 de ani.

Neobservându-mi cercetarea atentă, Tempi se uita la vietatea dintre degetele lui.

— Mușcă. Din mine. Mușcă și stă.

Expresia îi era goală ca întotdeauna, dar tonul lui era nuanțat cu dezgust. Mâna stângă i se agita.

— În Ademre nu sunt căpușe?

— Nu.

A încercat s-o prindă între degete.

— Nu se rupe.

I-am arătat cum s-o zdrobească între unghii și a făcut-o cu o anumită savoare. A aruncat-o și s-a dus la culcușul lui. Apoi, încă gol, a început să-și scoată toate hainele și să le scuture viguros.

Mi-am ferit privirea, știind în adâncul inimii că în acel moment Dedan și Hespe se vor întoarce de la Crosson.

Din fericire, n-au făcut-o. După aproape un sfert de oră, Tempi și-a pus o pereche de pantaloni uscați, inspectându-i mai întâi cu atenție.

La bustul gol, a venit înapoi unde stăteam eu.

— Urăsc căpușele, a declarat el.

Când a vorbit, mâna stângă a făcut un gest brusc, de parcă ar fi scuturat firimiturile de pe partea din față a cămășii, lângă șold. Doar că nu purta nicio cămașă și nu era nimic pe pielea lui goală pentru a fi măturat. Ba mai mult, mi-am dat seama că făcuse același gest și mai devreme.

De fapt, acum, că mă gândeam mai bine, îl văzusem

făcând acel gest de șase ori în ultimele zile, deși niciodată atât de violent.

Am avut o suspiciune bruscă.

— Tempi? Ce înseamnă asta?

Am imitat gestul de scuturat.

A dat din cap.

— E asta.

Și-a crispat fața într-o expresie exagerată de dezgust.

Mintea mi-a zburat înapoi la ultimele zile, gândindu-mă de câte ori îl văzusem pe Tempi agitându-se neîncetat în timp ce vorbeam. Am oscilat gândindu-mă.

— Tempi, l-am întrebat. Așa e cu totul?

Am făcut un gest către față, apoi am zâmbit, m-am încruntat și mi-am dat ochii peste cap.

— Astea se fac cu mâinile în Ademre?

A dat din cap și a făcut un gest în același timp.

— Asta! am arătat spre mâna lui. Ce-i asta?

A ezitat, apoi a zâmbit forțat și ciudat.

Am copiat gestul, lățindu-mi mâna și apăsând ușor cu degetul mare pe interiorul degetului mijlociu.

— Nu, a zis el. Cealaltă mână. Stânga.

— De ce?

S-a întins și m-a bătut pe piept, chiar în stânga sternului: *Tum-tump. Tum-tump*. Apoi a dus un deget în jos, pe mâna mea stângă. Am dat din cap, pentru a-i arăta c-am înțeles. Era cel mai aproape de inimă. A ridicat mâna dreaptă și a făcut un pumn.

— Această mână e puternică.

A ridicat stânga.

— Această mână e inteligentă.

Avea sens. Acesta era motivul pentru care majoritatea cântăreților din lăută apasă corzile cu mâna stângă și cu dreapta le lovesc. Mâna stângă e mai agilă, de regulă.

Am făcut gestul cu mâna stângă, cu degetele depărtate. Tempi a clătinat din cap.

— Asta e asta.

Și-a strâmbat jumătate din gură într-un rânjet.

Expresia părea atât de nelalocul ei pe fața lui, încât tot ce puteam face era să mă uit prost. M-am uitat mai atent la mâna lui și mi-am ajustat ușor poziția degetelor.

A dat din cap aprobator. Fața lui n-avea nicio expresie, dar pentru prima dată am înțeles de ce.

În orele care au urmat, am aflat că gesturile ademice ale mâinilor nu reprezentau, de fapt, expresii faciale. Nu era atât de simplu. De exemplu, un zâmbet putea însemna că ești amuzat, fericit, recunoscător sau mulțumit. Puteai să zâmbești pentru a alina pe cineva. Puteai zâmbi pentru că erai mulțumit sau pentru că erai îndrăgostit. O grimasă sau un rânjet arată similar cu un zâmbet, dar spun lucruri complet diferite.

Imaginați-vă că încercați să învățați pe cineva să zâmbească. Imaginați-vă că încercați să-i descrieți ce înseamnă să zâmbească diferit și când exact să folosească un anumit zâmbet într-o conversație.

E mai greu decât să-l înveți să meargă.

Dintr-odată, atât de multe căpătau sens. Desigur, Tempi nu mă privea în ochi. N-aveai nimic de câștigat uitându-te la fața persoanei cu care vorbeai. Îi ascuți vocea, dar te uiți la mână.

Mi-am petrecut următoarele ore încercând să învăț elementele de bază, dar era înnebunitor de dificil. Cuvintele sunt lucruri destul de simple. Poți arăta către o piatră. Poți arăta alergatul sau săritul. Dar ați încercat vreodată să gesticulați îngăduința? Respectul? Sarcasmul? Mă îndoiesc că până și tatăl meu s-ar fi descurcat lesne cu așa ceva.

Din această cauză, progresul meu era frustrant de lent,

dar nu mă puteam abține să nu fiu fascinat. Era ca și cum, dintr-odată, mi s-ar fi dat o a doua limbă. Și era ceva secret, de fel. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru secrete.

A fost nevoie de trei ore pentru a învăța câteva gesturi, dacă înțelegeți jocul de cuvinte. Progresul meu părea înghețat, dar când am învățat, în sfârșit, limbajul semnelor pentru „subestimare”, am simțit o strălucire de mândrie, care abia dacă poate fi descrisă.

Cred că și Tempi a simțit-o.

— Bine, a zis el cu o aplatare a mâinii de care eram destul de sigur că indică aprobarea.

Și-a rotit umerii și s-a ridicat în picioare, întinzându-se. S-a uitat la soare printre crengile de deasupra.

— Mâncare acum?

— În curând.

Era o întrebare care mă rodea.

— Tempi, de ce faci toată treaba asta? l-am întrebat. Un zâmbet ușor. De ce zâmbești cu mâinile?

— Și cu mâinile e ușor. Mai bine. Mult mai...

A făcut o versiune ușor modificată a gestului de scuturat cămașa folosit mai devreme.

— Nu dezgust, iritare?

— Care-i cuvântul pentru persoane care locuiesc împreună. Drumuri. Lucruri corecte.

Și-a dus degetul mare de-a lungul claviculei, era asta frustrare?

— Care e cuvântul pentru a trăi bine împreună? Nimeni nu-și face nevoile în fântână.

Am râs.

— Civilizație?

A dat din cap, deschizându-și degetele: distracție.

— Da, a zis el. Să vorbești cu mâinile e civilizat.

— Dar zâmbitul e natural, am protestat. Toată lumea

zâmbește.

— Natural nu înseamnă civilizat, a zis Tempî. Să gătești carne e civilizat. Să speli putoarea e civilizat.

— Deci, în Ademre voi mereu zâmbiți cu mâinile?

Aș fi vrut să știu gestul pentru disperare.

— Nu. Zâmbitul cu fața bun cu familia. Bun cu un prieten.

— De ce numai cu familia?

Tempî a repetat gestul cu degetul mare pe claviculă.

— Când faci asta.

Și-a apăsât palma pe partea laterală a feței și a suflat în ea, făcând un zgomot puternic flatulent.

— Asta e natural, dar n-o faci aproape de alții. Grosolan. Cu familia...

A ridicat din umeri. Amuzament.

— ... civilizat nu e important. Mai natural cu familia.

— Despre răs ce zici? l-am întrebat. Te-am văzut răsând.

Am făcut un sunet ha-ha, astfel încât să știe despre ce vorbeam. A ridicat din umeri.

— Râsul e.

Am așteptat un moment, dar nu părea înclinat să continue. Am încercat din nou.

— De ce nu râzi cu mâinile?

Tempî a clătinat din cap.

— Nu. Râsul e diferit.

A venit mai aproape și și-a folosit două degete pentru a-mi atinge pieptul, în zona inimii.

— Zâmbet?

A dus degetul în jos, pe brațul meu stâng.

— Furios?

Mi-a lovit inima din nou. A făcut o expresie speriată, una confuză și și-a strâmbat buza într-o bosumflare ridicolă. De fiecare dată mă bătea pe piept.

— Dar râsul?

M-a presat cu palma pe stomac.

— Aici locuiește râsul.

A dus degetul drept în sus, la gura mea și și-a desfăcut degetele.

— Să împingi înapoi râsul nu e bine. Nu e sănătos.

— La fel și plânsul? l-am întrebat.

Am trasat cu un deget o lacrimă imaginară pe obraz.

— La fel și plânsul.

Și-a pus mâna pe burtă.

— Ha, ha, ha, a zis el, presând cu mâna, să-mi arate mișcarea stomacului.

Apoi expresia lui s-a schimbat în tristețe.

— Huh, huh, huh, s-a clătinat cu suspine exagerate, apăsându-și din nou stomacul.

— Același loc. Nu e sănătos să împingi înapoi.

Am dat din cap încet, încercând să-mi imaginez cum se simte Tempî, tot timpul asaltat de oameni prea grosolani pentru a-și păstra expresiile pentru ei.

Oamenii ale căror mâini fac tot timpul gesturi fără sens.

— Trebuie să fie foarte greu pentru tine aici.

— Nu așa de tare.

Subestimare.

— Când plec din Ademre, știu asta. Nu civilizație. Barbarii sunt nepoliticoși.

— Barbarii?

A făcut un gest larg, cuprinzând luminișul nostru, pădurea, tot Vintasul.

— Toată lumea de aici e asemenea câinilor.

A făcut o expresie grotescă, exagerată, de furie, arătând toți dinții, rânjind și mișcându-și ochii nebunește.

— Asta e tot ce știți.

A ridicat nonșalant din umeri, a acceptare, ca și cum voia

să spună că nu ne poartă pică.

— Ce zici de copii? l-am întrebat. Copiii zâmbesc înainte de a vorbi. E greșit?

Tempi a clătinat din cap.

— Toți copiii sunt barbari. Toți zâmbesc cu fața. Toți copiii sunt nepoliticoși. Dar cresc. Privesc. Învăță.

S-a oprit gânditor. Alegându-și cuvintele.

— Barbarii n-au nicio femeie să-i învețe civilizație. Barbarii nu pot învăța.

Mi-am dat seama că nu vrea să jignească, dar m-a convins mai mult ca niciodată să învăț particularitățile limbajului semnelor ademe cu mâna.

Tempi s-a ridicat și a-nceput să-și facă încălzirea cu un număr de întinderi similare celor utilizate de acrobații din trupa mea de când eram mic. După cincisprezece minute de răsucire în fel și chip, și-a început pantomima lentă ca un dans. Deși nu știam la vremea aia, aceasta era numită Ketan.

Încă enervat de ce-a zis Tempî – barbarii nu pot învăța –, m-am decis să mă alătur lui. La urma urmelor, n-aveam nimic mai bun de făcut.

Când am încercat să-l imit, am devenit conștient de cât de diabolic de complex era: păstrarea mâinilor împreunate, picioarele poziționate corect. În ciuda faptului că Tempî se mișca cu o încetineală aproape glacială, mi s-a părut imposibil să-i imit grația. Tempî nu s-a întrerupt niciodată și nu s-a uitat în direcția mea. N-a oferit niciun cuvânt de încurajare și niciun sfat.

Era obositor, și-am fost bucuros când s-a terminat. Apoi am aprins focul și-am ancorat împreună un trepied. Fără cuvinte, Tempî a scos un cârnat uscat și mai mulți cartofi, pe care a început să-i decojească atent cu sabia.

Am fost surprins de asta, căci Tempî veghea asupra sabiei lui cam la fel cum făceam eu cu lăuta. Odată, când Dedan a

luat-o, ademul a avut o izbucnire emoțională destul de dramatică. Dramatică pentru Tempi, mai bine zis. A rostit două propoziții întregi și s-a încruntat un pic.

Tempi m-a văzut cu ochii pe el și și-a întins capul curios. I-am arătat.

— Sabia? l-am întrebat. Ca să tai cartofi?

Tempi s-a uitat în jos la cartoful pe jumătate decojit dintr-o mână, cu sabia în cealaltă.

— E ascuțită.

A ridicat din umeri.

— E curată.

Am ridicat și eu din umeri, nedorind să fac o problemă din asta. În timp ce-am lucrat împreună, am învățat cuvintele pentru fier, nod, frunze, scânteie și sare.

Așteptând apa să fiarbă, Tempi s-a ridicat, s-a bățâit și a-nceput să se întindă pentru a doua oară. L-am urmat din nou. Era mai greu de data asta. Mușchii de la brațe și picioare mi-erău slăbiți și șubreziți de la efortul meu anterior. Spre sfârșit a trebuit să mă lupt să nu tremur, dar am tânjit după mai multe secrete.

Tempi a continuat să mă ignore, dar nu m-a deranjat. Întotdeauna eram atras de o provocare.

CAPITOLUL 83

Lipsa vederii

— Așa Taborlin era ținut prizonier adânc sub pământ, a zis Marten. Nu i-au lăsat nimic mai mult decât hainele din spinare și câțiva centimetri de lumânări mizere pentru a îndepărta întunericul.

Regele-vrăjitor și-a pus în gând să-l țină pe Taborlin prins până când foamea și setea aveau să-i slăbească voința. Scyphus știa că dacă Taborlin jurase să-l ajute, vrăjitorul își va respecta promisiunea, pentru că Taborlin nu-și călcase niciodată cuvântul.

Cel mai rău dintre toate, Scyphus i-a luat toiagul și sabia lui Taborlin, și fără ele puterea lui era slabă și găunoasă. I-a luat chiar și mantia de nicio culoare anume a lui Taborlin, dar el... hâc... Scuze. Dar... îhnm. Hespe, ești drăguță să-mi dai plosca?

Hespe i-a aruncat lui Marten plosca cu apă și el a luat o gură mare.

— Așa e mai bine.

Și-a dres glasul.

— Unde rămăsesem?

Eram în Eld de douăsprezece zile, iar lucrurile decăzuseră într-un ritm constant. Marten schimbase miza rămășagului, reflectând abilitățile noastre în creștere. Mai întâi la zece la unu, apoi la cincisprezece la unu, același aranjament pe care-l avea și cu Dedan și Hespe.

Înțelegerea mea pentru semnele făcute cu mâna în limba ademă era în creștere și, ca rezultat, Tempî devenise altceva decât un om ca o pagină goală, frustrantă. Pe măsură ce învățam să-i citesc limbajul trupului, el începea să prindă

contur.

Era grijuliu și blând. Dedan îl frecase degeaba. Iubea glumele, deși multe de-ale mele cădeau în gol, iar unele dintre cele pe care încerca el să le spună invariabil n-aveau niciun sens în traducere.

Asta nu însemna că lucrurile erau perfecte între noi. Încă îl jigneam pe Tempi ocazional, făcând gafe sociale pe care nu le puteam înțelege nici chiar după ce erau consumate. În fiecare zi continua să execute dansul lui ciudat și în fiecare zi mă ignora vădit.

— Acum Taborlin trebuia să scape, a zis Marten, continuându-și povestea. Dar când s-a uitat în jurul peșterii, n-a văzut nicio ușă. Nu existau ferestre. În jurul lui nu era nimic altceva decât piatră netedă, grea. Dar Taborlin cel Mare știa numele tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile erau la comanda sa. El i-a spus pietrei: „Sparge-te!”, și piatra s-a spart. Peretele s-a crăpat ca o bucată de hârtie și prin gaură Taborlin a văzut cerul și a respirat aerul dulce de primăvară. Taborlin a ieșit din peșteri în castel și în cele din urmă a ajuns chiar la ușile sălii regale. Ușile fuseseră blocate, pentru ca el să nu intre, așa că a zis: „Arzi!”, și au izbucnit flăcări și în curând n-a mai fost nimic mai mult decât cenușă gri fină. Taborlin a pășit în sală și l-a văzut pe regele Scyphus stând acolo cu cincizeci de paznici. Împăratul a zis: „Capturați-l!” Dar gărzile tocmai văzuseră ușile arzând până la cenușă, așa că s-au mutat mai aproape, dar niciunul dintre ei nu s-a apropiat prea mult, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Regele Scyphus a zis: „Lașilor! Voi lupta cu Taborlin cu magie și-l voi învinge”. Și lui îi era frică de Taborlin, dar o ascundea bine. În plus, Scyphus avea oamenii lui, iar Taborlin n-avea pe nimeni. Atunci Taborlin a zis: „Dacă ești așa de curajos, dă-mi înapoi bastonul înainte de-a ne duela.” „Desigur”, a zis Scyphus, chiar dacă nu prea voia să-i dea

înapoi, veți vedea. „E chiar lângă tine, în lada de-acolo.”

Marten a privit în jur, la noi, conspirativ.

— Vedeți voi, Scyphus știa că lada era încuiată și exista o singură cheie. Și cheia aceea era chiar în buzunarul lui. Deci, Taborlin s-a dus la ladă, dar era încuiată. Atunci Scyphus a răs și la fel au făcut și câțiva dintre paznici. Asta l-a supărat pe Taborlin. Și înainte ca vreunul dintre ei să poată face ceva, a lovit partea de sus a lăzii cu mâna și a strigat: „Edro!” Lada s-a deschis și el și-a luat mantia fără nicio culoare anume, aruncând-o peste umeri.

Marten și-a dres glasul din nou.

— Scuzați-mă, a zis el și s-a oprit să ia încă o înghițitură lungă.

Hespe s-a întors către Dedan.

— Ce culoare crezi că avea mantia lui Taborlin?

Fruntea lui Dedan s-a încrețit un pic, aproape ca începutul unei încruntări.

— Ce vrei să spui? Nu era de nicio culoare anume, așa cum se spune.

Gura lui Hespe a devenit plată.

— Știi asta. Dar când te gândești în capul tău, cum arată? Trebuie să-ți imaginezi că arată cumva, nu-i așa?

Dedan a părut că se gândește un moment.

— Întotdeauna mi-am imaginat-o cumva strălucitoare, a zis el. Cam cum e caldarâmul din fața unei fabrici de seu după o ploaie grea.

— Eu am crezut întotdeauna că e de un gri murdar, a zis ea. Ca și cum a tot fost spălată după ce a stat pe drumuri tot timpul.

— Asta are sens, a zis Dedan și a privit-o din nou cu gingășie pe Hespe.

— Albă, și-a oferit Tempî părerea. Eu cred că era albă. Nicio culoare.

— Eu am crezut întotdeauna că e un fel de albastru pal, a admis Marten, ridicând din umeri. Știu că n-are niciun sens. Doar că așa mi l-am închipuit.

Toată lumea s-a întors să se uite la mine.

— Uneori cred că e ca o cuvertură, am zis. Făcută în întregime din petice, o grămadă de cârpe colorate diferit și de resturi. Dar cea mai mare parte a timpului mă gândesc la ea ca fiind neagră. Care e, într-adevăr, o culoare, dar e prea întunecată ca cineva s-o vadă.

Când eram mic, poveștile despre Taborlin mă lăsau cu ochii mari de uimire.

Acum, că știam adevărul despre magie, le savuram la un nivel diferit, undeva între nostalgie și amuzament.

Dar păstram un loc special în inima mea pentru mantia lui Taborlin de nicio culoare anume. Bastonul lui conținea mare parte din puterea lui. Sabia lui era mortală. Cheia, moneda și lumânările erau instrumente valoroase. Dar mantia era la inima lui Taborlin. Era o deghezare când avea nevoie, îl ajuta să se ascundă când era în necaz. Îl proteja. De ploaie. De săgeți. De foc.

Putea ascunde lucruri în ea și avea multe buzunare pline cu obiecte minunate. Un cuțit. O jucărie pentru un copil. O floare pentru o doamnă. Orice ar fi avut nevoie Taborlin se găsea undeva în mantia lui de nicio culoare anume. Aceste povești mă făcuseră să mă rog de mama pentru prima mea mantie când eram mic...

Mi-am strâns mantia pe mine. Mantia mea urâtă, sărăcăcioasă, decolorată, luată de la căldărar. La unul din drumurile noastre în Crosson, după provizii, luasem niște material de rezervă și-i cususem cu stângăcie câteva buzunare pe interior. Dar tot nu se compara cu mantia vișinie bogată sau cu cea de un minunat negru cu verde pe care mi-o dăruise Fela.

Marten și-a dres glasul din nou și s-a lansat din nou în povestea lui.

— Deci, Taborlin a lovit cufărul cu mâna și a strigat. „Edro!” Capacul lăzii s-a deschis și el și-a luat mantia de nicio culoare anume și bastonul. A invocat patru mănunchiuri de fulgere și a ucis douăzeci de paznici. Apoi a invocat o perdea de foc și a mai ucis douăzeci. Ceilalți rămași au aruncat săbiile și au cerut îndurare.

Atunci Taborlin și-a adunat restul lucrurilor la piept. Și-a luat cheia și moneda și le-a ascuns în siguranță. În cele din urmă, a scos sabia de aramă, Skyaldrin, și a pus-o la curea...

— Ce? l-a întrerupt Dedan râzând. Ai căpiat. Sabia lui Taborlin nu era de aramă.

— Mai taci din gură, Den, i-a tăiat-o Marten, iritat de întrerupere. Era cât se poate de de aramă.

— Tu să taci, i-a răspuns Dedan. Cine-a mai auzit de-o sabie de aramă? Arama nu taie. Ar fi ca și cum ai încerca să omori pe cineva cu un bănuț mare.

Hespe a râs la asta.

— Era, probabil, o sabie de argint, nu crezi, Marten?

— Era o sabie de aramă, a insistat Marten.

— Poate că era încă la începutul carierei, i-a spus Dedan în șoaptă tare lui Hespe. Poate nu-și permitea decât o sabie de aramă.

Marten a aruncat o privire furioasă la cei doi.

— Aramă, naiba să te ia. Dacă nu-ți place asta, o să poți doar ghici finalul.

Și-a încrucișat brațele în față.

— Bine, a zis Dedan. O să ni-l spună Kvothe. O fi el pui, dar știe cum să spună o poveste bună. Sabie de aramă, pe fundul meu.

— De fapt, aș vrea să aud sfârșitul lui Marten, am spus.

— O, n-ai decât, a zis bătrânul următor cu amărăciune.

N-am niciun chef s-o termin acum. Și mai degrabă te-aș asculta pe tine decât să aud măgarul ăsta hihăind printr-o poveste de-a lui.

Povestirile de noapte fuseseră unul dintre cele câteva momente când puteam sta ca un grup, fără să cădem în certuri mărunte. Acum, chiar și ele deveniseră tensionate. Mai mult, ceilalți începuseră să conteze pe mine pentru divertismentul de seară. Sperând să pun capăt tendinței, am adunat o grămadă de idei în povestea pe care aveam de gând să le-o spun în seara aia.

— A fost odată ca niciodată, am început. A fost odată un băiețel care s-a născut într-un orășel. Era perfect, sau cel puțin așa credea mama lui. Dar un lucru era diferit la el. Avea un șurub de aur în buric. Doar capul acestuia ieșea în afară. Acum, mama lui era bucuroasă pur și simplu fiindcă avea toate degetele la mâini și la picioare. Dar cum creștea băiatul, el își dădea seama că nu toată lumea avea șuruburi în buric, ce să mai vorbim de aur. El a întrebat-o pe mama lui de ce, dar ea nu știa. Apoi l-a întrebat pe tatăl său, dar tatăl nu știa. I-a întrebat pe bunicii lui, dar nici ei nu știau. S-a liniștit după o vreme, dar gândul a continuat să-l sâcăie. În cele din urmă, când a ajuns destul de mare, și-a strâns lucrurile și a plecat, sperând să găsească pe cineva care să știe adevărul despre asta.

A mers din loc în loc, întrebându-i pe toți cei care pretindeau că știu ceva despre orice. A întrebat moașe și medici, dar n-au putut să-i dea de cap sau de coadă. Băiatul a întrebat arcaniști, căldărari și pustnici bătrâni care trăiau în pădure, dar nimeni nu văzuse vreodată așa ceva. S-a dus să-i întrebe și pe negustorii cealdizi, gândindu-se că dacă cineva știe despre aur, atunci ei sunt aceia. Dar nici negustorii cealdizi nu știau. S-a dus la arcaniștii de la Universitate, gândindu-se că dacă cineva știe despre

șuruburi și la ce se folosesc ele, ei sunt aceia. Dar arcaniștii nu știau. Băiatul a urmat drumul peste Munții furtunoși, ca să le întrebe pe vrăjitoarele din Tahl, dar niciuna dintre ele n-a putut să-i dea un răspuns. În cele din urmă s-a dus la regele Vintului, cel mai bogat rege din lume. Dar regele nu știa. A mers la împăratul Aturului, dar, cu toată puterea lui, nici împăratul n-a știut. A mers în fiecare din micile regate, unul câte unul, dar nimeni nu i-a putut spune nimic.

În cele din urmă, băiatul a mers la marele rege al Modegului, cel mai înțelept dintre toți regii din lume. Marele regele s-a uitat atent la capul șurubului de aur din buricul băiatului. Apoi marele rege a făcut un gest și postelnicul lui a adus o pernă de mătase de aur. Pe această pernă era o cutie de aur. Marele rege și-a luat o cheie de aur de la gât, a deschis cutia și în interior era o șurubelniță de aur. Marele rege a luat șurubelnița și i-a făcut semn băiatului să se apropie.

Tremurând de emoție, băiatul s-a apropiat. Atunci marele rege a luat șurubelnița de aur și a pus-o în buricul băiatului.

M-am oprit să iau o înghițitură lungă de apă. Am putut simți micul meu public aplecat spre mine.

— Atunci marele rege a răsucit cu atenție șurubul de aur. O dată: nimic. De două ori: nimic. Apoi, a răsucit a treia oară, și fundul băiatului a căzut.

S-a așternut un moment de tăcere uluită.

— Ce? a întrebat Hesper neîncrezătoare.

— I-a căzut fundul, am repetat cu o față absolut nemișcată.

A fost o lungă tăcere. Ochii tuturor erau ațintiți asupra mea. Focul trosnea, aruncând în sus scânteii roșii plutitoare din tăciuni.

— Și apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Hesper în cele din urmă.

— Nimic, am zis. Asta e tot. Final.

— Ce? a zis ea din nou, mai tare. Ce fel de poveste e asta?

Eram gata să răspund, când Tempî a izbucnit în rîs. Şi a continuat să rîdă; zguduielele de rîs îl lăsau fără suflare. Curînd am început să rîd şi eu, în parte din cauza lui Tempî, în parte pentru că întotdeauna considerasem că e o amuzantă poveste ciudată.

Expresia lui Hespe s-a schimbat periculos, ca şi cum ea era obiectul glumei.

Dedan a vorbit primul.

— Nu-nţeleg. De ce a făcut...? s-a oprit el.

— I-au pus fundul băiatului înapoi? a intervenit Hespe. Am ridicat din umeri.

— Povestea nu spune.

Dedan a gesticulat sălbatic, cu o expresie frustrată.

— Şi care-i poanta?

Mi-am luat o faţă nevinovată.

— Credeam că doar spunem poveşti.

Uriaşul s-a încruntat la mine.

— Poveşti de bun-simţ! Poveşti cu final. Nu poveşti care au doar un fund de băiat...

A clătinat din cap.

— Asta e ridicol. Mă duc să mă culc.

S-a dus să-şi facă culcuşul. Hespe s-a dus şi ea la locul ei.

Am zămbit, convins în mod rezonabil că niciunul dintre ei nu mă va mai deranja să le spun vreo poveste.

Tempî s-a ridicat şi el în picioare. Apoi, în timp ce trecea pe lângă mine, a zămbit şi m-a îmbrăţişat brusc. Asta m-ar fi şocat cu mai multe zile în urmă, dar de-acum ştiam că printre ademi contactul fizic nu era deosebit de ciudat.

Totuşi, am fost surprins că a făcut-o în faţa celorlalţi. I-am întors îmbrăţişarea cât mai bine am putut, simţîndu-i pieptul încă agitat de rîs.

— I-a căzut fundul, a zis el liniștit, apoi s-a dus spre culcuș.

Ochii lui Marten l-au urmărit pe Tempi, apoi m-au privit lung, speculativ.

— Unde ai auzit asta? a întrebat el.

— Tatăl meu mi-a spus-o când eram mic, am spus sincer.

— O poveste ciudată de spus unui copil.

— Am fost un copil ciudat, am spus. Când am mai crescut, mi-a mărturisit că el făcea poveștile, ca să mă țină liniștit. Obișnuiam să-l bat la cap cu întrebări. Oră după oră. Spunea că singurul lucru care mă ținea liniștit era un fel de puzzle. Dar dezlegam ghicitorile ca pe șireturi, și i se cam terminaseră cele pe care le știa.

Am ridicat din umeri și am început să-mi pregătesc culcușul.

— Deci compunea povești care semănau a puzzle-uri și mă întreba dacă am înțeles ce înseamnă.

Am zâmbit un pic melancolic.

— Îmi amintesc că m-am gândit la asta cu băiatul cu șurub în buric zile și zile, încercând să-i găsesc sensul.

Marten s-a încruntat.

— Țsta e un truc crud pe care să i-l joci unui copil.

Comentariul m-a surprins.

— Ce vrei să spui?

— Te păcălea doar ca să obțină un pic de pace și liniște. E meschin.

Am fost luat prin surprindere.

— N-o făcea din răutate. Mi-a plăcut. Mi-a dat ceva la care să mă gândesc.

— Dar e inutil. Imposibil.

— Nu inutil, am protestat. Din întrebările la care nu putem răspunde învățăm cel mai mult. Ele ne învață cum să gândim. Dacă dai cuiva un răspuns, nu câștigă mare lucru.

Dar dă-i o întrebare, și va căuta răspunsuri proprii.

Mi-am întins pătura pe pământ și mi-am tras mantia mea banală de la căldărar ca să mă învelesc.

— Așa, când va găsi răspunsuri, acestea vor fi prețioase pentru el. Cu cât e mai grea întrebarea, cu atât mai greu vom vâna. Cu cât vânam mai greu, cu atât mai multe aflăm. O întrebare imposibilă...

Am tăcut, înțelegerea izbucnind în mine. Elodin. Asta făcuse Elodin. Tot ce făcuse la cursul lui. Jocuri, indicii, enigme criptice. Toate erau întrebări, într-un fel.

Marten a clătinat din cap și s-a îndepărtat, dar eu eram pierdut în gânduri și abia am observat. Voisem răspunsuri și, în ciuda a tot ce gândisem, Elodin încercase să mi le dea. Ceea ce luasem drept cripticism rău intenționat din partea lui era, de fapt, un persistent îndemn spre adevăr. M-am așezat acolo, tăcut și uimit de domeniul de aplicare al instrucțiunilor lui. De lipsa mea de înțelegere. De lipsa mea de viziune.

CAPITOLUL 84

Marginea hărții

Ne-am continuat încet drumul prin Eld. Fiecare zi începea cu speranța de a găsi urme. În fiecare noapte, se încheia cu dezamăgire.

Strălucirea pierise, iar grupul nostru devenise încet iritat și clevetitor. Orice teamă simțise vreodată Dedan pentru mine se subțiasse ca hârtia, și el mă presa constant. A vrut să cumpere o sticlă de calitate folosind punga maerului. Am refuzat. A considerat că nu era nevoie de veghea de noapte, ci doar să punem o sfoară, să se împiedice de ea oricine ar veni. N-am fost de acord.

Cu fiecare mică luptă pe care o câștigam, mă pisa și mai mult. Și ușoara lui nemulțumire a crescut constant pe măsură ce căutarea noastră rămânea fără rezultate. N-a fost niciodată ceva atât de îndrăzneț ca o confruntare directă, ci doar comentarii răutăcioase presărate sporadic și nesupunere ursuză.

Pe de altă parte, Tempi și cu mine ne îndreptam încet spre un fel de prietenie. Aturana lui era din ce în ce mai bună, iar ademica mea progresase până în punctul în care aș fi putut fi considerat până la urmă incoerent, spre deosebire de doar confuz.

Am continuat să-l imit pe Tempi în timp ce-și executa dansul și el a continuat să mă ignore. De-acum, că îl făceam de-o vreme, am recunoscut un indiciu de artă marțială în acesta. O mișcare lentă a unui braț dădea impresia unui pumn, o ridicare glacială a piciorului semăna cu o lovitură. Brațele și picioarele nu-mi mai tremurau în timpul efortului de le a muta încet, odată cu el, dar eram încă iritat de cât

eram de neîndemânatic. Nimic nu mă supăra mai mult decât să fac ceva prost.

Spre exemplu, era o parte pe la jumătate care părea ușoară ca respiratul. Tempî se întorcea, își mișca brațele în cerc și făcea un pas mic. Dar de câte ori am încercat să fac la fel, eu m-am poticnit negreșit. Am încercat să-mi așez picioarele în câteva moduri diferite, dar n-a fost nicio diferență.

Dar a doua zi după ce am spus povestea cu „șurubul desfăcut”, cum ajunsese Dedan să-i spună, Tempî a încetat să mă ignore. De data asta, după ce m-am poticnit, s-a oprit și m-a urmărit. A plesnit din degete: dezaprobare, iritare.

— Înapoi, a zis el așezându-se în poziția de dans de dinainte de poticnirea mea.

M-am pus în aceeași poziție și am încercat să-l imit. Mi-am pierdut echilibrul din nou și a trebuit să-mi împleticesc picioarele pentru a împiedica poticnirea.

— Picioarele mele sunt proaste, am murmurat în ademică, îndoind degetele de la mîna stîngă: jenă.

— Nu.

Tempî mi-a prins șoldurile între mîinile sale și le-a răsucit. Apoi mi-a împins umerii înapoi și mi-a palmuit genunchiul, făcându-mă să-l îndoiesc.

— Da.

Am încercat din nou să mă mișc și am simțit diferența. Tot mi-am pierdut echilibrul, dar doar un pic.

— Nu, a zis el din nou. Uită-te.

S-a bătut pe umăr.

— Ăsta.

Stătea chiar în fața mea, la doar o jumătate de metru distanță, și a repetat mișcarea. S-a întors, mîinile au făcut un cerc în lateral și umărul lui a împins în pieptul meu. Era mișcarea pe care o faci când încerci să deschizi o ușă

împingând-o cu umărul.

Tempi nu s-a mișcat foarte repede, dar umărul lui m-a împins ferm într-o parte.

N-a fost dur sau brusc, dar forța a fost irezistibilă, ca atunci când un cal se atinge de tine pe o stradă aglomerată.

Am încercat din nou, concentrându-mă asupra umărului. Nu m-am poticnit.

Din moment ce eram singuri în tabără, mi-am păstrat zâmbetul de pe față și am gesticulat: fericire.

— Mulțumesc.

Subestimare.

Tempi n-a zis nimic. Fața lui era goală, mâinile lui liniștite. Pur și simplu s-a întors unde stătuse înainte și și-a luat de la capăt dansul, fără să se uite la mine.

Am încercat să rămân stoic în fața schimbării, dar am luat asta drept un mare compliment. Dacă aș fi știut mai multe despre ademi, mi-aș fi dat seama că era mult mai mult decât.

...

Tempi și cu mine am trecut peste un deal și l-am găsi pe Marten așteptându-ne. Era prea devreme pentru masa de prânz, deci speranța a crescut în pieptul meu, gândindu-mă că în sfârșit, după toate acele lungi zile de căutare, ar fi putut să fi luat urmele bandiților.

— Am vrut să-ți arăt asta, a zis Marten, făcând un gest la o plantă înaltă, dezordonată, asemănătoare cu feriga, care era la câțiva zeci de metri distanță de noi. E ceva destul de rar. Sunt ani de când n-am mai văzut una.

— Ce e?

— Se numește lama lui An, a zis el cu mândrie, privind-o. Ar trebui să stai cu ochii pe ea. Nu multă lume știe despre ele și s-ar putea să ne dea un indiciu dacă există mai multe.

Marten s-a uitat cu nerăbdare când la unul, când la

celălalt.

— Ei? a zis el în cele din urmă.

— Ce e atât de special la asta? l-am întrebat respectuos.

Marten a zâmbit.

— Lama lui An e interesantă fiindcă nu poate tolera oamenii, a zis el. Dacă orice parte a acesteia se atinge de pielea ta, în câteva ore devine roșie ca frunzele căzute. Mai roșie de-atât. Strălucitoare ca roșul tău de mercenar, a făcut Marten semn spre Tempi. Și apoi întreaga plantă se usucă și moare.

— Serios? l-am întrebat, nemaifiind nevoie să mă prefac interesat.

Marten a dat din cap.

— Și un strop de sudoare o ucide la fel. Ceea ce înseamnă de cele mai multe ori că va muri doar de la atingerea hainelor unei persoane. Sau a unei armuri. Sau a unui băț pe care-l ții. Sau a unei săbii.

A făcut un gest către șoldurile lui Tempi.

— Unii spun că moare și dacă respiri mai mult spre ea, a zis Marten. Dar nu știu dacă e adevărat.

Marten s-a întors să ne conducă departe de lama lui An.

— Asta e o bucată bătrână-bătrână de pădure. Nu vezi lama nicăieri aproape de locul unde s-a stabilit populația. Aici suntem la marginea hărții.

— Nu prea suntem la marginea hărții, am zis. Știm exact unde suntem.

Marten a pufnit.

— Hărțile nu au doar margini exterioare. Au și în interior margini. Găuri. Oamenilor le place să pretindă că știu totul despre lume. Mai ales cei bogați. Hărțile sunt grozave pentru asta. De partea asta a liniei e domeniul baronului Taxeduble, de partea asta e moșia contelui Banujos.

Marten a scuipat.

— Nu poți să ai spații albe pe hărți, așa că oamenii care le-au desenat au hașurat o bucată și au scris „Eld”.

A clătinat din cap.

— Ai putea la fel de bine să arzi o gaură chiar prin hartă, în același scop. Pădurea asta e mare cât Vintasul. E a nimănui. Dacă o iei în direcția greșită de aici, vei merge o sută cincizeci de mile și nu vei vedea vreun drum, să nu mai vorbim de un câmp arat sau o casă. Sunt locuri de pe-aici care n-au simțit picior de om și nu i-au auzit sunetul vocii.

M-am uitat în jur.

— Pare cam la fel cu cele mai multe din celelalte păduri pe care le-am văzut.

— Un lup seamănă cu un câine, a zis Marten simplu. Dar nu e. Un câine e...

S-a oprit.

— Care e cuvântul pentru animalele care sunt pe lângă oameni tot timpul? Vaci, oi și de-astea.

— Domestice?

— Așa, a zis el, privind în jur. O fermă e domestică. O grădină. Un parc. Și cele mai multe păduri. Oameni caută ciuperci sau taie lemn de foc sau își aduc iubitele pentru o mică tăvăleală.

A clătinat din cap și s-a întins să atingă coaja aspră a unui copac din apropiere.

Gestul a fost ciudat de blând, aproape iubitor.

— Nu și locul ăsta. Locul ăsta e bătrân și sălbatic. Nu dă doi bani pe noi. Dacă oamenii ăștia pe care-i vânam sar pe noi, nu vor trebui nici să ne îngroape corpurile. Vom zăcea pe pământ o sută de ani și nimeni nu va veni atât de aproape cât să se împiedice de oasele noastre.

M-am întors de unde stăteam, privind la dealurile și văile terenului. La pietrele roase, la rândurile nesfârșite de arbori. Am încercat să nu mă gândesc la cum maerul mă trimisese

aici ca și cum ar fi mutat o piatră pe o tablă de tak. Mă trimisese într-o gaură din hartă. Într-un loc unde nimeni nu mi-ar fi găsit vreodată oasele.

CAPITOLUL 85

Interludiu – Garduri

Kvothe stătea drept pe scaunul său, întinzându-și gâtul pentru a vedea mai bine pe fereastră. Ridică mâna către Cronicar când auzi un tropăit rapid, ușor, pe prispă. Prea rapid și prea moale pentru a fi de la cizmele grele ale fermierilor; fu urmat de un mare hohot de râs copilăresc.

Cronicarul uscă repede pagina pe care o scrisese, apoi o ascunse sub un teanc de hârtii goale, iar Kvothe se ridică în picioare și se îndreptă spre bar.

Bast se lăsă pe spate, înclinându-și scaunul pe două picioare.

După o clipă, ușa se deschise și intră în han un tânăr cu umeri largi și o barbă subțire, invitând cu grijă prin ușă, înaintea lui, o fetiță blondă, în spatele lui era o tânără care căra un băiețel în brațe.

Hangiul zâmbi, ridicând o mână.

— Mary! Hap!

Tânărul cuplu schimbă un cuvânt scurt înainte ca fermierul înalt să meargă la Cronicar, tot împingând ușor fetița în fața lui. Bast se ridică în picioare și-i oferi scaunul lui Hap.

Mary se apropie de bar, descâlcind liniștită una din mâinile băiețelului din părul ei. Era tânără și drăguță, cu gura zâmbitoare și ochii obosiți.

— Bună ziua, Kote.

— Nu v-am mai văzut pe voi doi de mult timp, zise hangiul. Pot să te servesc cu niște cidru de mere? L-am stors proaspăt în dimineața asta.

Ea dădu din cap, iar hangiul turnă trei căni. Bast cără

două la Hap și la fiica lui. Hap o luă pe-a lui, dar fetița se ascunse în spatele tatălui ei, uitându-se timid pe lângă umărul lui.

— Dorește domnișorul Ben cana sa proprie? întrebă Kote.

— Ar dori, zise Mary zâmbind la băiatul care-și suga degetele. Dar nu i-aș da-o dacă nu ești nerăbdător să cureți podeaua.

Băgă mâna în buzunar.

Kote clătină ferm din cap, ridicând o mână.

— Nici nu vreau s-aud, zise el. Hap nu mi-a luat nici jumătate din cât făcea când mi-a reparat gardurile din spate.

Mary zâmbi obosită și neliniștită și-și săltă cana.

— Mulțumesc frumos, Kote.

Se duse spre locul unde stătea soțul ei, vorbind cu Cronicarul. Vorbi cu scribul, balansându-se ușor înainte și-napoi, săltând copilul pe un singur șold. Soțul ei dădu din cap ascultând, intervenind ocazional cu vreo două cuvinte. Cronicarul își înmuie condeiul și începu să scrie.

Bast se duse înapoi la bar și se aplecă pe el, privind curios masa îndepărtată.

— Tot nu înțeleg toate astea, zise el. Știu că Mary știe să scrie. Mi-a trimis scrisori.

Kvotthe se uită curios la ucenicul lui, apoi ridică din umeri.

— Mă gândesc că scrie testamente și dispoziții, nu scrisori. Vrei să vezi așa ceva făcut cu o mână sigură, scris corect și fără nicio confuzie.

Făcu semn către Cronicarul care apăsă un sigiliu greu pe o foaie de hârtie.

— Vezi? Asta arată că e un oficial de la Curte. La tot ce e martor are greutate juridică.

— Dar preotul face asta, zise Bast. Abatele Grimes e tot un fel de oficial. Scrie înregistrările de căsătorie și fapta atunci

când cineva cumpără o parcelă de teren. Ai spus-o chiar tu, își iubesc înregistrările.

Kvotthe dădu din cap.

— Adevărat, dar unui preot îi place când lași bani la biserică. Dacă el îți scrie testamentul și tu nu dai bani bisericii, nici măcar un bănuț îndoit...

Ridică din umeri.

— Asta poate face viața grea într-un orășel ca ăsta. Și dacă nu știi să citești... Ei bine, atunci preotul poate să scrie ce vrea, nu? Și cine să se mai certe cu el după ce mori?

Bast păru șocat.

— Abatele Grimes n-ar face una ca asta!

— Probabil că el n-ar face-o, recunosc Kvotthe. Grimes e genul de preot decent. Dar poate vrei să lași o bucată de teren pentru o văduvă tânără din josul uliței și ceva bani pentru al doilea ei fiu?

Kvotthe ridică o sprânceană semnificativ.

— ăsta e genul de lucru pe care un tip nu-l vrea scris de preotul lui. Mai bine să se afle după ce ești mort și îngropat adânc.

Înțelegerea se ivi în ochii lui Bast și el se uită la tânărul cuplu ca și cum ar fi încercat să ghicească ce secrete încearcă să ascundă.

Kvotthe scoase o cârpă albă și începu să lustruiască barul cu gândul în altă parte.

— De cele mai multe ori e mai simplu. Unii doresc doar să-i lase lui Ellie caseta muzicală și nu vor s-o audă pe sora ei bocind din cauza asta în următorii zece ani.

— Ca atunci când a murit văduva Graden?

— Exact ca atunci când a murit văduva Graden. Ai văzut cum s-a destrămat familia în lupta pentru lucrurile ei. Jumătate dintre ei încă nu-și vorbesc.

De partea cealaltă a încăperii, fetița se dusesese mai

aproape de mama ei și o trăgea cu insistență de rochie. O clipă mai târziu, Mary veni la bar cu fetița legată de ea.

— Micuța Syl trebuie să-și facă nevoile, zise ea scuzându-se. Am puteam să...?

Kote dădu din cap și arătă către ușa din apropierea scării.

Mary se întoarse și-i întinse băiețelul lui Bast.

— Vrei să-l ții tu?

Mișcându-se mai mult din reflex, Bast întinse ambele mâini pentru a ține băiatul, apoi rămase acolo neîndemânatic, în timp ce Mary își ducea fiica la treaba ei.

Băiețelul se uită în jur ager, neștiind ce să creadă despre noua situație. Bast se întoarse cu fața la Kvothe, ținând copilul țeapăn în față.

Expresia copilului deveni încet din curioasă șovăielnică, apoi nefericită. În cele din urmă începu să scoată un zgomot moale, speriat. Părea că se mai gândește dacă vrea sau nu să plângă și începe să realizeze că da, de fapt vrea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bast, zise Kvothe cu o voce exasperată. Ia.

Păși în față și-l luă în brațe pe băiat, așezându-l pe bar și ținându-l ferm cu ambele mâini.

Băiatul părea fericit acolo. Frecă curios cu o mână partea de sus a tejghelei lustruite, lăsând o pată. Se uită la Bast și zâmbi.

— Câine, a spus el.

— Minunat, zise Bast cu voce seacă.

Micul Ben începu să-și sugă degetele și privi din nou în jur, de data asta cu mai multe intenții.

— Mama, zise el. Mamamama.

Apoi începu să pară îngrijorat și făcu același zgomot ușor speriat de mai înainte.

— Ridică-l, zise Kvothe ducându-se direct în față băiețelului.

După ce Bast îl ținu ferm, hangiuul îi apucă picioarele băiatului și începu un cântec.

Cizmarule, cizmarule, măsoară-mi piciorul.

Fermierule, fermierule, plantează-mi grâul.

Brutarule, brutarule, coace-mi pâinea.

Croitorule, coase-mi pălăria.

Băiețelul privi cum Kvothe face o mișcare diferită din mână la fiecare vers, pretinzând că plantează grâu și frământă pâine. La ultimul vers, băiețelul râse încântat și bolborosi bătându-se cu palmele-n cap împreună cu omul cu părul roșu.

Morarule, ia degetul de pe cântar.

Lăptăreaso, lăptăreaso, pune în ciubăr,

Olarule, olarule, învârte un urcior,

Copile, îmbrățișează-l pe tatăl tău ușor!

Kvothe nu făcu niciun gest pentru ultimul vers, în schimb își înclină capul, privindu-l răbdător pe Bast.

Bast stătea acolo confuz. Apoi înțelegerea i se ivi pe față.

— Reshi, cum ai putea să crezi asta? întrebă el cu voce ușor ofensată.

Arată spre băiețel.

— E blond!

Privind înainte și-napoi între cei doi bărbați, băiatul decise că, de fapt, ar vrea să plângă puțin. Fața i se înnoură și începu să bocească.

— E vina ta, zise Bast categoric.

Kvothe ridică băiețelul de pe bar și-l legănă, într-o încercare aproape reușită de a-l calma. O clipă mai târziu,

când Mary a revenit la tejghea, copilul urla și mai tare și se întinse spre ea cu ambele mâini.

— Îmi pare rău, zise Kvothe, părând rușinat.

Mary îl luă înapoi și el se liniști instantaneu, doar cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

— Nu e vina niciunuia, zise ea. E doar dependent de mama lui, atât.

Îi atinse nasul zâmbind și copilul scoase un nou bolborosit încântat de răs.

•••

— Cât le-ai luat? întrebă Kvothe întorcându-se la masa Cronicarului.

Cronicarul ridică din umeri.

— Un bănuț și jumătate.

Kvothe se opri din mișcarea de a sta jos. Ochii i se îngustară.

— Asta nu va acoperi nici costul hârtiei.

Cronicarul întrebă:

— Am urechi, nu? Ucenicul fierarului a zis că familia Bentley trăiește vremuri grele. Și chiar dacă n-aș fi auzit, încă mai am ochi. Bărbatul avea cusături în ambii genunchi și cizmele tocite aproape de tot. Rochia fetei e prea scurtă pentru ea și mai e și pe jumate cârpită.

Kvothe dădu din cap cu o expresie sumbră.

— Terenul lor din sud a fost inundat doi ani la rând. Și le-au murit ambele capre în primăvara asta. Chiar și dacă ar fi vremuri bune, pentru ei tot ar fi un an prost. Cu bebelușul...

A inspirat adânc și a lăsat aerul să iasă într-un oftat lung, meditativ.

— Mai sunt și taxele. Deja două anul ăsta.

— Vrei să stric gardul din nou, Reshi? zise Bast cu nerăbdare.

— Mai taci cu asta, Bast.

Un zâmbet licări în jurul gurii lui Kvothe.

— O s-avem nevoie de altceva de data asta.

Zâmbetul i se stinse.

— Înainte de următoarea taxă.

— Poate că nu va mai fi alta, zise Cronicarul.

Kvothe clătină din cap.

— Nu va veni decât după recoltare, dar va veni. Cei care percep impozitul sunt destul de răi, dar știu bine când să se uite în altă parte. Știu că vor veni din nou anul viitor și următorul. Dar lipitorile...

Cronicarul dădu din cap.

— Sunt diferiți, zise el aspru.

Apoi recită: „Dacă ar putea, ploaia ar lua. Dacă nu pot lua aurul, îți vor lua hambarul”.

Kvothe zâmbi subțire și continuă:

Dacă n-ai cereale, îți iau capra.

Îți iau haina și lemnele.

Dacă ai pisică, iau șoarecele.

Și în final, îți iau casa.

— Toată lumea urăște lipitorile, consimți Cronicarul întunecat. Dacă e de ceva, nobilii îi urăsc de două ori mai mult.

— Mi se pare greu de crezut, zise Kvothe. Ar trebui s-auzi vorbele de pe aici. Dacă ultimul nu era păzit cu arma, nu cred că ar fi plecat viu din oraș.

Cronicarul zâmbi strâmb.

— Ar fi trebuit să-l auzi pe tatăl meu cum obișnuia să-i numească, zise el. Și a avut doar două taxe de plătit în douăzeci de ani. Zicea că preferă o invazie de lăcuste urmată de un incendiu decât lipitorile regelui pe pământurile sale.

Cronicarul se uită la ușa hanului.

— Sunt prea mândri să ceară ajutor?

— Mai mândri decât atât, zise Kvothe. Cu cât ești mai sărac, cu atât mândria ta valorează mai mult. Cunoscut sentimentul. Nu i-am putut cere bani unui prieten. Mai degrabă muream de foame.

— Un împrumut? Întrebă Cronicarul.

— Cine are bani de dat cu împrumut în zilele noastre? Întrebă Kvothe aspru. Deja se anunță o iarnă cu foamete pentru majoritatea oamenilor. Dar după un al treilea impozit, familia Bentley va împărți păturile și va mânca grânele de sămânță înainte de topirea zăpezii. Asta dacă nu cumva își pierd și casa...

Hangiul se uită în jos, la mâinile de pe masă, și păru surprins că una dintre ele se închisese într-un pumn. O deschise încet și își răspândi ambele mâini cu palmele pe masă. Apoi ridică privirea la Cronicar, cu un zâmbet trist pe față.

— Știai că n-am plătit niciodată impozite până să vin aici? Edema nu deține terenuri, de regulă.

Făcu un gest către han.

— Nu înțelesesem niciodată cât de exasperant poate fi. Niște nenorociți înfumurați cu un registru vin în oraș și te fac să plătești impozit pentru privilegiul de a deține ceva.

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să-și ridice condeiul.

— Acum, desigur, înțeleg adevărul lucrurilor. Știu ce fel de dorințe întunecate determină un grup de oameni să aștepte lângă drum și să-i omoare pe colecții de impozite, sfidându-l deschis pe rege.

CAPITOLUL 86

Drumul stricat

Am terminat căutările în nordul drumului regelui și-am început cu jumătatea sudică. Adesea, singurele care delimitau o zi de următoarea erau poveștile pe care le spuneam în jurul focului noaptea. Povești despre Oren Velciter, Laniel Din-nou-tânăr și Illien. Povești despre ciobani de nădejde și despre norocul fiilor căldărarului. Povestiri despre demoni și zâne, despre ghicitori și morți umblători.

Edema Ruh știi toate poveștile din lume și eu sunt un edema până în măduva oaselor. Când eram mic, părinții mei spuneau povești în jurul focului în fiecare noapte. Am crescut privind povești spuse prin pantomimă, ascultându-le în cântece și jucându-le pe scenă.

Având în vedere așa ceva, nu era surprinzător că știam deja poveștile pe care Dedan, Hespe și Marten le spuneau în acea noapte. Nu orice detaliu, dar știam despre ce era vorba. Știam ideile generale și cum se termină.

Nu mă înțelegeți greșit. Încă îmi făcea plăcere să le ascult. Poveștile nu trebuie să fie noi pentru a te bucura de ele. Unele povești sunt ca prietenii cunoscuți. De unele ești dependent ca de pâine. Totuși, o poveste pe care n-am mai auzit-o e ceva rar și prețios. Și după douăzeci de zile de scotocire a Eldului, am fost recompensat cu una.

•••

— Odată, cu mult timp în urmă și departe de aici, era un băiat pe nume Jax, iar el s-a îndrăgostit de lună, a spus Hespe când ne-am așezat în jurul focului, după cină. Jax era un băiat ciudat. Un băiat grijuliu. Un băiat singur. Trăia într-o casă veche, la capătul unui drum stricat. El...

Dedan a întrerupt-o.

— Ai spus un drum stricat?

Gura lui Hespe a rămas neclintită. Nu că s-a încruntat, dar părea că strânge toate bucățile unei mâinii într-un singur loc, doar în eventualitatea că va avea grabnic nevoie de ele.

— Așa am spus. Un drum stricat. Așa mi-a spus mama povestea asta de sute de ori când eram mică.

Pentru un minut, a părut că Dedan are de gând să mai pună o întrebare. În schimb, s-a arătat de o precauție rară și a dat simplu din cap.

Fără tragere de inimă, Hespe a pus bucățile mâinii deoparte. Apoi și-a privit mâinile, încruntându-se. Gura i s-a mișcat pentru o clipă în tăcere, apoi a dat din cap pentru sine și a continuat.

...

Toată lumea care-l văzuse pe Jax putea spune că era ceva diferit la el. Nu se juca. Nu alerga să intre în bucluc. Și niciodată nu râdea. Unii au zis: *La ce să te aștepți de la un băiat care locuiește singur într-o casă dărăpănată la capătul unui drum stricat?* Unii au spus că problema era că n-avea părinți. Unii au spus că avea un strop de sânge de zână în el și asta îl împiedica să cunoască bucuria. Era un băiat ghinionist. Nu puteai să negi asta. Când primea o cămașă nouă, o găurea. Dacă îi dădeai ceva dulce, îl scăpa pe jos.

Unii ziceau că băiatul se născuse sub o stea rea, că era blestemat, că avea un demon pe umbră. Altor pur și simplu le părea rău pentru el, dar nu atât de mult cât să-l ajute.

Într-o zi, un căldărar a venit în jos pe drum, spre casa lui Jax. Era surprinzător, căci drumul era stricat, așa că nimeni nu-l folosea niciodată.

— Salutare, băiete! a strigat căldărarul, sprijinindu-se în baston, îi poți da unui bătrân ceva de băut?

Jax a scos niște apă într-o cană spartă de lut. Căldărarul a băut și s-a uitat la băiat.

— Nu pari fericit, fiule. Care-i problema?

— Nu-i nicio problemă, a zis Jax. Mi se pare că ai nevoie de ceva pentru a fi fericit, iar eu n-am nimic de felul ăsta.

Jax a spus asta pe un ton atât de plat și de resemnat, că i-a frânt inima căldărarului.

— Pun pariu că am ceva în traista mea care să te facă fericit, i-a spus băiatului. Ce zici de asta?

— Aș spune că dacă mă faci fericit, chiar voi fi recunoscător, a spus Jax. Dar n-am bani de cheltuit, nici vreun bănuț să împrumut sau să cerșesc.

— Păi, asta e o problemă, a zis căldărarul. Eu fac afaceri, înțelegi.

— Dacă găsești ceva în traistă care mă face fericit, îți dau casa mea, a spus Jax. E veche și dărăpănată, dar valorează ceva.

Căldărarul s-a uitat la imensa casă veche, la un pas de a fi un conac.

— Cam așa e, a zis el.

Atunci Jax s-a uitat la căldărar, cu fețișoara lui serioasă.

— Și dacă nu mă poți face fericit, ce se-ntâmplă? Îmi dai traistele din spinare, bastonul din mână și pălăria de pe cap?

Acum, căldărarul era pasionat de rămășaguri și recunoștea unul bun când îl vedea. În plus, traistele lui erau pline de comori din toate cele Patru Colțuri și era convins că va putea impresiona un băiețel. Deci, a fost de acord, iar cei doi au bătut palma.

Prima dată căldărarul a scos o pungă cu mărgele, toate din culorile soarelui. Dar nu l-au făcut fericit pe Jax. Căldărarul a scos o minge legată de-o cupă. Dar asta nu l-a făcut fericit pe Jax.

— Mingea legată de-o cupă nu face pe nimeni fericit, a

murmurat Marten. E cea mai proastă jucărie făcută vreodată. Nimeni întreg la minte nu se bucură de așa ceva.

Căldărarul a terminat de scotocit în prima traistă. Fusese plină de lucruri obișnuite care ar fi mulțumit un băiat obișnuit: zaruri, marionete, un briceag, o minge de cauciuc.

Dar nimic nu-l făcuse fericit pe Jax.

Deci căldărarul a trecut la a doua traistă. Ținea în ea obiecte rare. Un soldat înarmat care mărșăluia dacă-l loveai. Un set luminos de vopsele cu patru pensule diferite. O carte de secrete. O bucată de fier care căzuse din cer...

A continuat toată ziua și până târziu în noapte, și în cele din urmă căldărarul a început să-și facă griji. Nu era îngrijorat de pierderea bastonului. Dar traistele sale îl ajutau să-și ducă traiul și era destul de mândru de pălăria lui.

În cele din urmă, și-a dat seama că e nevoit să deschidă a treia traistă. Era mică și avea doar trei obiecte în ea. Dar erau obiecte pe care le arăta doar clienților săi bogați. Fiecare dintre ele era mai valoroasă decât o casă dărapănată. Totuși, s-a gândit c-ar fi mai bine să piardă una decât să piardă totul și pălăria pe deasupra.

Chiar când căldărarul se întindea după a treia traistă, Jax a arătat cu degetul.

— Ce-i asta?

— Ția sunt ochelari, a zis căldărarul. Sunt ca o a doua pereche de ochi care ajută pe cineva să vadă mai bine. I-a luat de jos și i-a pus pe fața lui Jax.

Jax a privit în jur.

— Lucrurile arată la fel, a zis el.

Apoi a privit în sus.

— Ce sunt astea?

— Alea sunt stele, a spus căldărarul.

— Nu le-am mai văzut până acum.

S-a întors, încă uitându-se în sus. Apoi, a rămas

nemișcat.

— Ce-i aia?

— Aia e luna, a spus căldărarul.

— Cred că asta m-ar face fericit, a spus Jax.

— Așa, a zis căldărarul ușurat. Ai ochelarii...

— Nu să mă uit la ea mă face fericit, a spus Jax. Nu mai mult decât să mă uit la cina care mă satură. O vreau. O vreau numai pentru mine.

— Nu-ți pot da luna, a spus căldărarul. Nu-mi aparține. Își aparține numai sieși.

— Numai luna m-ar face fericit, a spus Jax.

— Păi, nu te pot ajuta cu asta, a spus căldărarul cu un oftat greu. Traistele mele și tot ce e în ele sunt ale tale.

Jax a dat din cap, fără a zâmbi.

— Și uite și bastonul. E unul robust, de asemenea.

Jax l-a luat în mână.

— Te-ar deranja să-mi lași pălăria? a zis căldărarul cu părere de rău. Sunt destul de mândru de ea...

— E a mea de drept, a spus Jax. Dacă ești așa mândru de ea, n-ar fi trebuit să pariezi pe ea.

Căldărarul s-a încruntat când i-a dat pălăria.

Tempi a scos un sunet încet și a clătinat din cap. Hespe a zâmbit și a dat din cap. Se pare că până și ademii știau că aduce ghinion să fii nepoliticos cu un căldărar.

Așa că Jax și-a pus pălăria pe cap, a luat bastonul în mână și a adunat traistele căldărarului.

Când a găsit-o pe-a treia, încă nedesfăcută, a întrebat:

— Ce-i aici?

— Ceva care să-ți stea-n gât, a scuipat căldărarul.

— Nu e cazul să fii iritat pentru o pălărie, a zis băiatul. Eu am mai mare nevoie de ea decât tine. Am un drum lung de făcut dacă vreau să găsesc luna și s-o fac a mea.

— Dar contra pălăriei ai fi putut avea parte de ajutorul

meu în prinderea ei, a zis căldărarul.

— Îți voi lăsa casa dărăpănată, a zis Jax. Valorează ceva. Deși va depinde de tine s-o reperi.

Jax și-a pus ochelarii pe față și a pornit înspre lună. A mers toată noaptea, oprindu-se numai când ea nu se mai vedea în spatele munților. Așa că Jax a mers zi de zi, căutând la nesfârșit...

Dedan a pufnit.

— Nu sună un pic prea familiar? a mormăit el destul de tare ca toată lumea să audă. Mă întreb dacă și el își pierde timpul aiurea, ca noi?

Hespe s-a uitat la el, cu mușchii maxilarului încleștându-i-se.

Am oftat în liniște.

— Ai terminat? a întrebat Hespe sarcastic, uitându-se lung la Dedan.

— Ce? a întrebat Dedan.

— Taci din gură până-ți spun despre ce e povestea mea, a zis Hespe.

— Toți ceilalți au avut un cuvânt de spus!

Dedan s-a ridicat în picioare indignat.

— Chiar și mutul a zăngănit ceva.

A fluturat o mână către Tempi.

— Cum se face că eu sunt singurul care te înfurie?

Hespe a clocotit pentru un moment, apoi a zis:

— Pentru că încerci să pornești o ceartă în mijlocul poveștii mele.

— A spune adevărul nu înseamnă a începe o ceartă, a mormăit Dedan. Cineva trebuie să vorbească cu sens pe-aici.

Hespe și-a aruncat mâinile în aer.

— Tot nu termini! Nu poți s-o lași baltă pentru o seară? Cu fiecare ocazie trebuie să te plângi ca o femeie!

— Când nu sunt de acord, cel puțin spun ce cred, a zis Dedan. Nu fac pe lașul.

Ochii lui Hesper l-au străfulgerat, și-n pofida instinctului meu, am decis să intervin.

— Bine, i-am întrerupt, uitându-mă la Dedan. Dacă ai o idee mai bună cum să-i găsim pe oamenii ăștia, s-o auzim. Hai să vorbim ca niște adulți.

Intervenția mea nu l-a domolit pe Dedan niciun pic. Pur și simplu l-a întors în direcția mea.

— Ce știi tu despre adulți? a zis el. M-am săturat până peste cap să-mi închidă gura un băiat căruia probabil nu i-a crescut încă păr pe ouă.

— Sunt sigur că dacă maerul ar fi știut cât de păroase sunt ouăle tale, te-ar fi pus la conducere, am spus cu ceea ce am sperat să fie un calm enervant. Din păcate, se pare că a ratat această informație și a decis să mă pună pe mine în schimb.

Dedan a respirat adânc, dar Tempi l-a întrerupt înainte de a putea începe.

— Ouă, a zis ademul curios. Ce ouă?

Tot aerul a ieșit din Dedan în grabă și s-a întors să se uite la Tempi, pe jumătate iritat și pe jumătate amuzat. Uriașul mercenar a chicotit și a făcut o mișcare foarte clară între picioare, cu o mână făcută căuș.

— Știi tu. Ouă, a zis el fără nicio urmă de jenă.

În spatele lui, Hesper și-a dat ochii peste cap, clătinând capul.

— A, a zis Tempi, dând din cap pentru a-și arăta înțelegerea. De ce se uită maerul la ouă păroase?

După o pauză, o furtună de râsete a cuprins tabăra noastră, explodând cu toată forța tensiunii înăbușite, gata să se transforme într-o luptă. Hesper a râs până a rămas fără aer, ținându-se de burtă. Marten își ștergea lacrimile de la

ochi. Dedan a râs atât de tare, că nu mai putea să stea în picioare și a ajuns să îngenuncheze, cu o mână pe pământ, ca să nu cadă.

Până la sfârșit, toți stăteam în jurul focului, respirând greu și rânjind ca niște idioți. Tensiunea care fusese groasă ca ceața pe timp de iarnă dispăruse pentru prima dată după multe zile. Numai atunci Tempi m-a privit în ochi pentru scurt timp. Degetul mare și cel arătător se frecau ușor unul de celălalt. *Bucurie?* Nu.

Satisfacție. Înțelegerea mi s-a ivit când i-am întâlnit din nou ochii și expresia lui era goală ca întotdeauna. Sârguincios de goală. Deci atât de goală încât era aproape îngâmfată.

— Ne putem întoarce la povestea ta, iubito? a întrebat-o Dedan pe Hespe. Aș vrea să știu cum bagă băiatul ăsta luna în pat.

Hespe i-a zâmbit, primul zâmbet sincer pe care o văzusem dându-i-l lui Dedan de câteva zile.

— Am uitat unde-am rămas, a zis ea. Are un ritm al ei, ca un cântec. Aș putea s-o spun de la început, că dacă aș începe de la mijloc, m-aș încurca.

— O începi din nou mâine dacă promit să-mi țin gura?

— Așa voi face, dacă promiți, a fost ea de acord.

CAPITOLUL 87

Lethani

A doua zi m-am dus cu Tempi la Crosson după provizii. A însemnat o zi lungă de mers pe jos, dar nefiind nevoie să căutăm urme la fiecare pas, simțeam că parcă zbor pe drum.

În timp ce mergeam, Tempi și cu mine am făcut schimb de cuvinte. Am învățat cuvintele pentru vis, miros și oase. Am aflat că în ademică erau cuvinte diferite pentru fier și fierul din care se face sabia.

Apoi am avut o lungă oră de conversație zadarnică, încercând să mă ajute să înțeleg ce însemna când își freca sprânceana cu degetele.

Părea să fie aproape același gest cu ridicatul din umeri, dar a făcut clar că nu era la fel. Era *indiferență*? *Ambiguitate*?

— E sentimentul pe care-l ai când cineva îți oferă posibilitatea de a alege? am încercat din nou.

— Cineva îți oferă un măr sau o prună?

Am ținut ambele mâini ridicate în fața mea.

— Dar îți plac în aceeași măsură.

Am împreunat degetele și le-am netezit peste sprânceană de două ori.

— Acest sentiment?

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

S-a oprit pentru o clipă, apoi a reluat. La el, mâna stângă spunea: lipsă de onestitate.

— Ce e pruna?

Atenție.

Confuz, m-am uitat la el.

— Cum?

— Ce înseamnă prună?

A făcut gestul din nou: *Profund serios. Atent.*

Mi-am îndreptat atenția către copaci și-am auzit imediat: mișcare în tufișuri.

Zgomotul a venit din partea de sud a drumului. Partea în care nu căutasem încă. Bandiții. Emoția și teama mi s-au umflat în piept. Ne vor ataca? Mă îndoiam că arătam a țintă în mantia mea zdrențăroasă, dar îmi căram lăuta, în cutia sa neagră și scumpă.

Tempi se schimbase înapoi în hainele sale strâmte, roșii, de mercenar pentru drumul în oraș.

Ar descuraja asta un om cu un arc? Sau m-ar face să par un menestrel suficient de bogat pentru a angaja o gardă de corp ademă? Am fi putut arăta ca fructele coapte pentru cules.

M-am gândit cu dor la prinzătorul de săgeți pe care i-l vândusem lui Kilvin și mi-am dat seama că avea dreptate. Oamenii ar plăti scump pentru ele. Aș fi dat orice bănuț din buzunar pentru unul chiar atunci.

I-am semnalat lui Temp: *Acceptare. Necinste. Acord.*

— Pruna e un fruct dulce, i-am spus, ciulindu-mi urechile după vreo vorbă dintre copacii care ne înconjurau.

Ar fi trebuit să fugim spre copaci, să ne adăpostim, sau ar fi fost mai bine să ne prefacem că nu știam de ei? Ce-aș fi putut să fac dacă ne atacau? Aveam la curea cuțitul pe care-l cumpărasem de la căldărar, dar n-aveam nicio idee cum să-l folosesc. Am devenit brusc conștient de cât de cumplit de nepregătit eram. Ce făceam aici, pentru numele lui Dumnezeu? N-aveam ce căuta în această situație. De ce mă trimisese maerul pe mine?

Chiar când începusem să transpir serios, am auzit o trosnitură bruscă și un foșnet din tufișuri. Un cerb încornorat a țâșnit dintre copaci traversând drumul din trei

sărituri ușoare. O clipă mai târziu l-au urmat două căprioare. Una s-a oprit în mijlocul drumului și s-a întors să se uite la noi curioasă, cu urechea ei lungă zvâcnind. Apoi a luat-o la fugă și s-a pierdut printre copaci.

Inima îmi galopa și am scăpat un râs mic, nervos. M-am întors cu fața la Tempi, găsindu-l cu sabia scoasă. Degetele de la mâna stângă s-au îndoit a *jenă*, apoi a făcut mai multe gesturi rapide pe care nu le-am putut înțelege.

A băgat sabia în teacă fără a înflori în vreun fel gestul. Un gest normal, ca și cum ți-ai băga mâna în buzunar. *Frustrare*.

Am dat din cap. Bucuros cum eram că nu mi-au încolțit săgeți pe spinare, însă o ambuscadă ne-ar fi dat măcar un indiciu cu privire la locul în care erau bandiții.

Acord. Subestimare.

Ne-am continuat drumul spre Crosson în tăcere.

Crosson nu era așa de mare ca un oraș. Douăzeci sau treizeci de clădiri, cu pădure deasă pe fiecare parte. Dacă n-ar fi fost pe drumul regelui, probabil că n-ar fi avut nume.

Dar din moment ce era pe drumul regelui, exista un magazin aprovizionat acceptabil, care avea produse pentru călători și pentru fermele risipite prin apropiere. Avea o mică stație de poștalion, care era și grajd pentru cai și potcovărie, și o bisericuță care era, de asemenea, berărie.

Și un han, desigur. Deși Luna Râzăreață avea abia o treime din dimensiunea hanului Bănuțul Lăudat, era la înălțimea așteptărilor pe care le puteai avea pentru un oraș ca ăsta. Era înalt de două caturi, cu trei camere private și o baie. Un semn mare pictat de mână arăta o lună bombată purtând o vestă, ținându-se de burtă în timp ce se strica de râs.

Îmi adusesem lăuta în acea dimineată în speranța că

puteam cânta în schimbul unui mic prânz. Dar asta era doar o scuză. Eram disperat să găsesc orice scuză ca să cânt. Tăcerea mea silită mă rodea la fel de mult ca bolboroseala lui Dedan. Nu mai stătusem atât fără muzica mea de când rămăsesem fără adăpost pe străzile din Bobcatran.

Tempi și cu mine i-am lăsat lista de produse unei bătrâne care avea grijă de magazin. Patru pâini mari, două sute de grame de unt, o sută de grame de sare, făină, mere uscate, cârnați, o bucată de slănină, un sac de napi, șase ouă, doi nasturi, pene pentru a repara săgețile de vânătoare ale lui Marten, șireturi, săpun și o nouă piatră de ascuțit, pentru a o înlocui pe cea pe care o spărsese Dedan. Toate adunate ajungeau la opt monede de argint din punga rapid subțiată a maerului.

Tempi și cu mine ne-am dus la han pentru masa de prânz, știind că va dura o oră-două până să fie gata comanda. Surprinzător, am auzit de peste drum zgomotul din cârciumă. Locurile de acest gen erau, de obicei, ocupate seara, când călătorii se opreau pentru noapte, nu în mijlocul zilei când toată lumea era pe câmp sau pe drum.

S-a făcut liniște când am deschis ușa. La început am sperat că mușteriii se bucurau că văd un muzicant, apoi am văzut că toți n-aveau ochi decât pentru Tempî, în hainele lui strâmte, roșii, de mercenar.

Erau cincisprezece sau douăzeci de oameni leneși în cârciumă. Unii cocoșați pe bar, alții grupați în jurul meselor. Nu era atât de aglomerat cât să nu găsești o masă să stai, dar au trecut câteva minute până ca singura chelneriță, hărțuită de toți, să vină la masa noastră.

— Ce să fie atunci? a întrebat ea, dându-și de pe față o șuviță de păr transpirată. Avem supă de mazăre cu șuncă și budincă simplă.

— Sună minunat, i-am spus. Putem să luăm și niște mere

și brânză?

— De băut?

— Cidru moale pentru mine, am spus.

— Bere, a zis Tempî, apoi a făcut un gest cu două degete pe masă. Whisky mici. Whisky bun.

Ea a dat din cap.

— Să vă văd banii.

Am ridicat o sprânceană.

— Ai avut probleme în ultima vreme?

Ea a oftat și și-a dat ochii peste cap.

I-am dat trei jumătăți de bănuț și ea s-a grăbit să plece. Între timp, am devenit sigur că nu-mi imaginam: bărbații din încăpere îi aruncau lui Tempî priviri întunecate.

M-am întors spre un om de la masa de lângă noi, care își mânca în liniște supa din castron.

— E zi de târg sau ceva de genul ăsta?

El s-a uitat la mine ca și cum eram idiot și am văzut că avea o vânătaie violetă pe maxilar.

— Nu e nicio zi de târg în Crosson. Nu e nici târg.

— Am mai venit pe-aici acum ceva vreme și era liniște. Ce face toată lumea aici?

— La fel ca întotdeauna, a zis el. Caută de lucru. Crosson e ultima oprire înainte de bunul și marele Eld. Câte o caravană rapidă mai ia câte unu sau doi, ca gărzi.

A luat o înghițitură de băutură.

— Dar prea mulți oameni s-au pierdut printre copaci în ultima vreme. Caravanele nu vin prea des.

M-am uitat prin încăpere. Nu purtau armură, dar acum, că mă uitam, am văzut semnele distinctive ale vieții de mercenar la cei mai mulți dintre ei. Arătau mai duri decât locuitorii obișnuiți ai orașului. Mai multe cicatrice, nasuri rupte, mai multe cuțite, mai multă fanfaronadă.

Omul a lăsat lingura în castronul gol și s-a ridicat în

picioare.

— Luați voi locul dacă vreți, că pe mine nu mă mai interesează, a zis el. Sunt aici de șase zile și am văzut venind doar patru căruțe. În plus, numai un idiot s-ar duce spre nord ca zilier.

A luat o traistă mare și-a pus-o pe umeri.

— Și cu toți oamenii dispăruți, numai un idiot ar veni să-și ia ajutor dintr-un loc ca ăsta. Vă spun asta gratis, jumătate dintre nemernicii ăștia împuțiți ți-ar lua, pesemne, gâtul în prima noapte pe drum.

Un om spătos, cu o barbă neagră, sălbatică a lăsat să-i scape un râs batjocoritor, de unde stătea, la bar.

— Ba s-avem pardon, doar căci nu poci tu s-arunci un zar, nu mă face pe mine criminal, a zis el cu un accent nordic. Da, mai zi asta o dată și-ți dau îndoit decât asară. Bașca dobândă.

Tipul cu care vorbisem a făcut un gest pe care nu trebuia să fii adem să-l înțelegi și a ieșit afară pe ușă. Bărbosul a râs.

Tocmai atunci au apărut băuturile noastre. Tempii a băut jumătate din whisky dintr-o singură înghițitură și l-a lăsat să se scurgă cu un oftat lung, satisfăcut, gârbovindu-se în scaun. Am sorbit din cidrul meu. Sperasem să cânt o oră, două în schimbul mesei noastre. Dar nu eram chiar atât de prost să cânt într-o încăpere în care se aflau exclusiv mercenari frustrați.

Aș fi putut s-o fac, dacă nu te superi. Într-o oră, aș fi putut să râd și să cânt. În două aș fi putut să-i fac să plângă în berea lor și să-și ceară scuze de la chelneriță. Dar nu pentru prețul unei mese. Cu excepția cazului în care n-aveam opțiuni mai bune. Încăperea asta puțea de necazuri. O luptă stătea să înceapă. Niciun om dintr-o trupă de teatru nu-și merita sarea dacă nu putea să vadă asta.

Omul spătos a luat o cană de lemn și agale, cu nepăsare

teatrală, s-a îndreptat spre masa noastră, unde și-a tras un scaun. A zâmbit, un zâmbet larg, nesincer, prin barba neagră, groasă, și și-a blocat mâna în direcția lui Tempî.

— Hăi, a zis el suficient de tare ca toată lumea din bar să audă. Io-s Tam. Mata?

Tempî s-a întins și a dat noroc, mâna lui părănd mică și palidă în cea a uriașului păros.

— Tempî.

Tam a rânjit la el.

— Și ce ca'ți în oraș?

— Doar treceam pe-aici, am spus. Ne-am întâlnit pe drum și el a fost destul de amabil să meargă cu mine.

Tam m-a măsurat disprețuitor de sus până jos.

— N-am vorbită ră cu tine, flăcău, a mârâit el. Vezi-ți d-ale tale.

Tempî a rămas tăcut, uitându-se la uriaș cu aceeași expresie placidă, atentă, pe care o avea mereu. Am văzut mâna lui stângă ducându-se la ureche, într-un gest pe care nu l-am recunoscut.

Tam a început să bea, fără să-și ia privirea de la Tempî. Când a lăsat cana jos, barba închisă la culoare din jurul gurii era udă și și-a șters fața cu antebrațul, pentru a o usca.

— Întotdeauna m-am întrebat, mă ademule, cât face un flăcău d-ăsta fistichiu? a zis el suficient de tare cât să se audă în toată încăperea.

Tempî s-a uitat la mine, cu capul înclinat ușor într-o parte. Mi-am dat seama că probabil nu înțelege accentul gros al omului.

— Vrea să știe câți bani câștigi, i-am explicat.

Tempî a făcut o mișcare ezitantă cu o mână.

— Complicat.

Tam s-a aplecat peste masă.

— Da dacă, mă, te tocmește să păzești o caravană? Câte

paraleiei pă zi?

— Doi sfanti. Tempi a ridicat din umeri. Trei.

Tam a scos un râs ostentativ, atât de tare, că i-am mirosit răsuflarea. M-așteptam să pută, dar nu putea. Mirosea a cidru de mere, dulce, cu aromă de mirodenii.

— Auzirăți, mă, flăcăi? a strigat peste umăr. Trei sfinți pe zi. Și d-abea dacă vorbește!

Cei mai mulți dintre ei se uimbau și ascultau deja, și informația asta a adus un murmur scăzut, iritat, în încăperea.

Tam s-a întors la masă.

— Cei mai mulți dintre noi ajungem la un bănuț pe zi, asta când primim de muncă. Io iau doi, că-s bun cu caii și ridic o căruță din spate dacă e musai.

Și-a rotit umerii largi.

— Birui tu, mă, douăj' dă oameni într-o luptă?

Nu știu cât a înțeles Tempi, dar a părut să dea curs destul de bine ultimei întrebări.

— Douăzeci? s-a uitat el în jur evaluativ. Nu. Patru. A mișcat ezitant mâna înainte și-napoi, a incertitudine. Cinci.

Asta n-a contribuit la îmbunătățirea atmosferei din încăpere. Tam a clătinat din cap cu un amuzament exagerat.

— Chiar că am crezut, mă, o clipită, a zis el. Da' asta înseamnă, mă, că ar trebui să faci patru sau cinci bănuți pe zi. Nu douăzeci. Dac...

Mi-am pus zâmbetul meu cel mai lingușitor și m-am băgat în vorbă.

— Ascultă, eu...

Cana lui Tam s-a trântit grea pe masă, făcând ca o împrôşcare de cidru de mere să sară în sus, în aer. Mi-a aruncat o privire periculoasă, care n-avea în ea nimic din falsul aspect jucăuş arătat lui Tempi.

— Flăcău, a zis el. Mai întrerupe-mă tu, și-ți zbor dinții mintenaș.

A zis asta fără nicio intonație deosebită, ca și cum m-ar fi anunțat că dacă sar în râu, o să mă ud precis.

Tam s-a întors la Tempi.

— Ce te face să crezi că meriți trei sfanți pe zi?

— Cine mă cumpără, cumpără asta.

Tempi a ridicat mâna.

— Și asta.

A arătat la mânerul sabiei lui.

— Și asta.

A lovit o curea de piele care lega strâns pe piept hainele sale roșii distinctive de adem.

Urișul a lovit greu masa cu palma.

— Așadară ăsta-i secretul, a zis el. Trebuie să-mi aduc o cămașă roșie!

Asta a produs un chicotit în încăpere.

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

Tam s-a aplecat în față și a tras cu un deget gros de una dintre curelele de pe umărul lui Tempi.

— Îmi spui, mă, că nu-s îndeajuns de bun să port o cămașă roșie fistichie ca a ta?

A tras cureaua din nou.

Tempi a dat din cap ușor.

— Da. Nu ești îndeajuns de bun.

Tam a rânjit nebunește.

— Și dacă spun că mă-ta a fost curvă, mă, ce faci?

Liniștea din încăpere a crescut. Tempi s-a întors să se uite la mine. *Curiozitate.*

— Ce e curvă?

Firește, nu era unul dintre cuvintele pe care le împărtășisem în ultimele zile. Pentru o jumătate de clipă m-am gândit să mint, dar n-am găsit nicio modalitate s-o fac.

— El spune că mama ta e o persoană căreia bărbații îi dau

bani pentru a face sex cu ea.

Tempi s-a întors spre mercenar și a dat din cap cu grație.

— Ești foarte amabil. Îți mulțumesc.

Expresia lui Tam s-a întunecat, suspectând că e luat în batjocură.

— Mă, lașule. Pentru un bănuț îndoit, ți-aș trage o chelfâneală, mă, de ți-ai purta ciocănitoarea la spate.

Tempi s-a întors spre mine din nou.

— Nu-l înțeleg pe acest om, a zis el. Încearcă să cumpere sex cu mine? Sau vrea să se lupte?

Râsetele au zgâlțâit încăperea și, sub barbă, fața lui Tam s-a înroșit ca sângele.

— Sunt destul de sigur că vrea să lupte, i-am spus, încercând să mă abțin să nu râd.

— A, a zis Tempî. De ce nu spune așa? De ce toată această...

A plesnit din degetele înainte și-napoi și mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Panseluțăreală? i-am sugerat.

Încrederea lui Tempî avea un efect relaxant asupra mea și nu era departe de a-i da un ghiont alei mele. După ce văzusem cât de ușor se descurcase ademul cu Dedan, așteptam cu nerăbdare să-l văd tăindu-i din nas acestui fund de cal.

Tempî l-a privit pe uriaș.

— Dacă vrei să te lupți, termină acum cu panseluțăreală.

Ademul a făcut un gest larg prin încăpere.

— Du-te și găsește pe cineva să se lupte cu tine. Adu destule femei ca să te simți în siguranță. Bine?

Scurtul meu moment de relaxare s-a evaporat când Tempî s-a întors spre mine, cu o mare exasperare în voce.

— Voi, oamenii, tot vorbiți.

Tam s-a dus la masa unde prietenii lui aruncau zaruri.

— S-a gătat de-amu. L-ați auzit, mă. Răhățelul pe băț zice că face cât patru dintre noi, ia haideți să-i arătăm câte pagube îi pot face patru dintre noi. Brenden, Ven, Jane, vă băgați?

Un bărbat chel și o femeie înaltă s-au ridicat în picioare, zâmbind. Dar al treilea a fluturat mâna disprețuitor.

— Sunt prea beat ca să mă bat cum trebuie. Dar nu sunt nici pe jumătate atât de beat cât mi-ar trebui ca să mă dau la o cămașă roșie. Ei sunt nenorociți într-o luptă. S-a văzut.

Nu eram străin de luptele din baruri. Ai crede că sunt rare într-un loc ca Universitatea, dar lichiorul e un puternic catalizator. După șase sau șapte băuturi zdravene, există o diferență foarte mică între un morar în ceartă cu nevasta și un tânăr alchimist care a picat examenele. Ambii sunt la fel de dornici să-și julească degetele de dinții cuiva.

Chiar Eolian, elegant cum era, își avusese cota lui de încăierări. Dacă rămâi până suficient de târziu, ai o șansă destul de mare să vezi doi nobili spilcuiți sărind unul la gâtul celuilalt.

Vreau să spun că atunci când ești muzicant vezi o mulțime de lupte. Unii se duc la bar să bea. Unii să joace zaruri. Unii se duc acolo cu gândul să se bată, iar alții în speranța de a asista la o bătaie.

Oamenii nu se rănesc atât de rău cum te-ai aștepta. Vânătaile și buzele umflate sunt de obicei ce e mai rău. Dacă ești ghinionist, îți pierzi un dinte sau îți rupi o mână, dar există o mare diferență între o bătaie prietenească în bar și una pe o alee dosnică. O bătaie în bar are reguli și o serie de judecători neoficiali în jur pentru a le pune în aplicare. Dacă lucrurile scapă de sub control, spectatorii sar rapid și întrerup bătaia, pentru că asta ai vrea să facă cineva pentru tine.

Există și excepții, desigur. Se mai întâmplă accidente, și

am văzut prea bine, pe când eram la Clinică, ce ușor era să capeți o entorsă la încheietură sau să-ți disloci un deget. Astea poate sunt leziuni minore la un negustor de vite sau la un hangiu, dar pentru mine, care mă bazam atât de mult pe mâinile mele abile, gândul de a-mi rupe un deget era terifiant.

Stomacul mi s-a înnodat când l-am văzut pe Tempi luând încă o înghițitură de whisky și ridicându-se în picioare. Problema era că eram străini aici. În cazul în care lucrurile ieșeau urât, aş fi putut conta pe mercenarii iritați să vină și să pună capăt lucrurilor? Trei împotriva unuia nu era nici pe departe o luptă dreaptă, iar în cazul în care ieșea urât, ieșea urât repede.

Tempi a luat o gură de bere și s-a uitat la mine calm.

— Păzește-mi spatele, a zis el, apoi s-a îndreptat spre ceilalți mercenari.

Pentru o clipă am fost pur și simplu impresionat de utilizarea corectă a aturanei. De când îl cunoscusem, ajunsese de la practic mut la utilizarea vorbirii idiomatice. Dar mândria s-a stins repede, când am încercat să mă gândesc la ce-aş fi putut face pentru a opri lupta în cazul în care lucrurile scăpau de sub control.

Nu m-am putut gândi la niciun lucru. Nu prevăzusem asta și n-aveam trucuri istețe în mânecă. În lipsa unor opțiuni mai bune, mi-am scos cuțitul din teacă și l-am ținut sub nivelul mesei. Ultimul lucru pe care l-aş fi vrut era să înjunghii pe cineva, dar puteam cel puțin să ameninț cu el și să câștig suficient timp ca să ieșim pe ușă.

Tempi i-a cântărit din ochi pe cei trei mercenari. Tam era cu centimetri buni mai înalt decât el, cu umeri ca de bou. Era chelul, cu o față zgâriată și un rânjel rău. Ultima era o femeie blondă, cu cinci degete mai înaltă decât Tempi.

— E o singură femeie, a zis Tempi, privindu-l pe Tam în

ochi. E de-ajuns? Mai poți să aduci una.

Femeia mercenar s-a zbârlit:

— Măi cocoșel lăudăros, a scuipat ea. O să-ți arăt ce poate să facă o femeie în luptă.

Tempi a dat politicos din cap.

Continua lui lipsă de interes începuse să mă relaxeze. Auzisem, desigur, povești despre cum un singur mercenar adem învinsese o duzină de soldați activi. Oare chiar putea Tempi să-i învingă în luptă pe cei trei în același timp? El, cu siguranță, părea să creadă asta...

Tempi s-a uitat la ei.

— Asta e prima mea luptă de acest fel. Cum se începe?

Palma mea a început să transpire pe mânerul cuțitului.

Tam a pășit înainte, astfel că piepturile lor erau la numai câțiva centimetri distanță. Îl domina pe Tempi.

— Întâi și-ntâi te biciuim până dă sângele. P-ormă îți tragem șuturi. P-ormă ne întoarcem și repetăm, ca să fim siguri că n-am uitat nimic.

Când a rostit ultimul cuvânt, l-a lovit pe Tempi cu fruntea-n față.

Respirația mi-a rămas în piept și înainte de-a mi-o relua, lupta se încheiase.

Când mercenarul bărbos a lovit cu capul înainte, mă așteptam să-l văd pe Tempi rostogolindu-se pe spate, cu nasul rupt și cu sângele țâșnind. Dar Tam a fost cel care s-a clătinat, urlând și strângându-și fața, cu sângele țâșnindu-i de sub mâini.

Tempi a pășit înainte, a pus o mână pe ceafa uriașului și l-a ridicat fără efort de jos, unde aterizase într-un amestec dezordonat de brațe și picioare.

Fără nicio ezitare, Tempi s-a întors și a lovit-o pe femeia blondă fățiș în șold, făcând-o să șovăie. În timp ce se clătina, Tempi a lovit-o brusc în partea laterală a capului, iar ea a

căzut dezarticulată la pământ.

Când chelul a intervenit, brațele i s-au răspândit ca ale unui luptător. Rapid ca un șarpe, el a pus o mână pe umărul lui Tempi și cealaltă pe gâtul lui.

Sincer, nu mai pot spune ce s-a întâmplat în continuare. A fost o rafală de mișcări și Tempi i-a prins omului încheietura mâinii și umărul. Chelul a mârâit și s-a luptat. Dar Tempi i-a răsucit pur și simplu brațul, până când l-a făcut să se aplece, cu ochii holbați, la podea. Apoi Tempi a lovit piciorul omului de sub el, făcându-l pe acesta să se rostogolească la pământ.

Totul în mai puțin timp decât am avut nevoie să povestesc. Dacă n-aș fi fost atât de uimit, aș fi izbucnit în aplauze.

Tam și femeia zăceau nemișcați de parcă ar fi fost morți, complet inconștienți.

Dar omul chel mârâia ceva și începuse să se ridice nesigur în picioare. Tempi s-a apropiat, l-a lovit în cap cu precizie, în treacăt, apoi l-a privit cum cade fără vlagă la pământ.

Acesta fusese, m-am gândit într-o doară, cel mai politicos pumn pe care-l văzusem vreodată. Era lovitura atentă a unui tâmplar calificat care bate un cui: destul de grea cât să-l înfigă deplin, dar nu atât de tare cât să zdrobească lemnul din jur.

Încăperea a fost foarte tăcută după aceea. Apoi, bărbatul înalt care refuzase să lupte și-a ridicat cana a salut, vărsând un pic din ea.

— În cinstea ta! i-a zis cu voce tare lui Tempi, râzând. Nimeni nu-și va schimba părerea despre tine dacă-i vei arată lui Tam un pic din cizma ta cât stă întins acolo. Domnul știe că a făcut destule la viața lui.

Tempi a privit în jos ca și cum s-ar fi gândit la asta, apoi a clătinat din cap și s-a întors liniștit la masa noastră. Toți ochii erau încă pe el, dar privirile nu mai erau nici pe departe

la fel de întunecate ca mai înainte.

Tempi s-a întors la masă.

— Mi-ai păzit spatele?

M-am uitat la el alb, apoi am dat din cap.

— Ce-ai văzut?

Abia atunci am înțeles cu adevărat ce voise să spună.

— Spatele tău a fost foarte drept.

Aprobare.

— Spatele tău nu e drept.

A ținut o mână plată, înclinată într-o parte.

— Țasta e motivul pentru care ai greșit la Ketan. E...

Privind în jos, s-a oprit, observând cuțitul pe jumătate ascuns în mantia mea sărăcăcioasă. S-a încruntat. De fapt, s-a încruntat cu fața. Era prima dată când îl vedeam făcând-o și a fost uimitor de intimidant.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, a zis el.

A gesticulat: *Dezaprobară vastă*.

Simțindu-mă mai pedepsit decât dacă aș fi petrecut o oră pe jar, mi-am înclinat scurt capul și am ascuns cuțitul.

Merseserăm pe jos în liniște ore bune, cu pachetele noastre grele cu provizii, când Tempî a vorbit în cele din urmă.

— Trebuie să te învăț ceva.

Seriozitate.

— Sunt întotdeauna bucuros să învăț, am spus, făcând un gest care speram să însemne *zelos*.

Tempî s-a dus la marginea drumului, și-a lăsat jos traista grea și s-a așezat pe iarbă.

— Trebuie să vorbim despre Lethani.

Mi-am folosit tot autocontrolul ca să nu izbucnesc într-un zâmbet brusc, amețitor. Așteptasem să abordez subiectul de

mult timp, iar acum eram mult mai aproape decât când îl întrebasem prima dată. Dar n-am vrut să risc să-l offensez din nou. Am stat liniștit pentru un moment, parțial pentru a-mi menține calmul, dar și pentru a-i permite lui Tempi să trateze subiectul cu respect.

— Lethani, am repetat cu atenție. Ai zis că nu trebuie să te întreb de asta.

— Nu trebuia atunci. Acum, poate. Eu...

Incertitudine.

— Sunt tras în mai multe direcții. Dar acum trebuie.

Am așteptat încă un moment să văd dacă va continua pe cont propriu. Cum n-a făcut-o, i-am pus întrebarea evidentă.

— Ce înseamnă lethani?

Seriozitate. Tempi s-a uitat la mine îndelung, apoi a izbucnit brusc în râs.

— Nu știu. Și nu pot să-ți spun.

A râs din nou.

Subestimare.

— Totuși trebuie să vorbim de asta.

Am ezitat, întrebându-mă dacă e una dintre glumele lui ciudate, pe care nu părea să le înțeleagă niciodată.

— E complicat, a zis el. Greu în limba mea. A ta?

Frustrare.

— Spune-mi ce știi tu despre lethani.

Am încercat să mă gândesc la cum aș putea descrie ce auzisem de lethani folosind doar cuvintele pe care le știa.

— Am auzit că lethani e ceva secret care face un adem puternic.

Tempi a dat din cap.

— Da. E adevărat.

— Se spune că dacă știi lethani, nu poți pierde o luptă.

Un alt dat din cap.

Am scuturat din cap, știind că nu-mi atinsesem scopul.

— Se spune că lethani e o putere secretă. Ademii își păstrează cuvintele în interior. Am făcut un gest ca și cum aș fi tras lucruri lângă corp și le-aș fi strâns. Atunci, aceste cuvinte sunt ca lemnul într-un foc. Focul cuvântului îi face pe ademi foarte puternici. Foarte rapizi. Cu pielea ca de fier. Țsta e motivul pentru care puteți lupta cu mai mulți adversari și câștigați.

Tempi s-a uitat la mine cu atenție. A făcut un gest pe care nu l-am recunoscut.

— Asta e vorbire nebună, a zis el în cele din urmă. E cuvântul corect? Nebună? A scos limba și și-a rotit ochii și și-a încovoiat și descovoiat degetele pe lateralele capului.

Nu m-am putut abține și am râs nervos în fața demonstrației.

— Da. Nebună e cuvântul. Dar și smintită.

— Atunci ce ai zis e vorbire nebună, dar și smintită.

— Dar ce-am văzut azi, când nasul tău nu s-a rupt când a lovit capul omului, nu e ceva firesc, am zis.

Tempi a clătinat din cap, ridicându-se în picioare.

— Vino. Stai.

Am stat și Tempi a pășit aproape de mine.

— Lovirea cu capul e isteță. E rapidă. Poate surprinde dacă adversarul nu e gata. Dar eu nu sunt gata.

A pășit încă mai aproape, până când am fost aproape să ne atingem piepturile.

— Tu ești omul cu voce tare, a zis el. Capul tău e greu. Nasul meu e moale.

S-a întins și mi-a apucat capul cu amândouă mâinile.

— Vrei asta.

Mi-a adus capul în jos, încet, până când fruntea mea i-a apăsât nasul.

Tempi a dat drumul capului meu.

— Lovirea cu capul e rapidă. Pentru mine, puțin timp. Pot să mișc?

Mi-a mutat capul în jos, în timp ce-l trăgea într-o parte și de data asta fruntea mea a venit, în schimb, în contact cu gura lui, ca și cum m-ar fi sărutat.

— Asta nu e bine. Gura e moale.

A dat din nou capul pe spate.

— Dacă sunt foarte rapid...

S-a dat un pas înapoi și mi-a tras capul în jos mai departe, până când fruntea mea i-a atins pieptul. Mi-a dat drumul și am revenit la loc.

— Asta tot nu e bine. Pieptul meu nu e moale. Dar omul ăsta are un cap mai greu decât mulți.

Ochii lui au licărit un pic și am chicotit, realizând că făcuse o glumă.

— Așa, a zis Tempi, pășind înapoi de unde fusese înainte. Ce poate face Tempi?

A făcut un semn.

— Să lovească cu capul. Lent. Arăt.

Vag agitat, am lăsat încet capul în jos, ca și cum încercam să-i sparg nasul.

Potrivindu-se cu viteza mea lentă, Tempi s-a aplecat înainte și a ascuns un pic bărbia. Nu era mare schimbare, dar de data asta când am lăsat capul în jos, nasul meu s-a întâlnit cu vârful capului lui.

Tempi s-a dat înapoi.

— Vezi? Istețime. Nu gândire nebună despre cuvânt foc.

— A fost foarte rapid, am zis, simțindu-mă ușor jenat. N-am putut să văd.

— Da. Lupta e rapidă. Te antrenezi să fie rapidă. Te antrenezi, nu cuvânt foc.

A făcut un gest serios și mi-a întâlnit privirea, o raritate pentru el.

— Am spus asta pentru că ești conducătorul. Ai nevoie de cunoaștere. Dacă tu crezi că am căi secrete și piele de fier...

S-a uitat în altă parte, clătinând din cap.

— Periculos.

Amândoi ne-am lăsat pe spate lângă traistele noastre.

— Am auzit despre asta într-o poveste, i-am spus cu titlu de explicație. O poveste pe care o spuneam în jurul focului noaptea.

— Dar tu ai focul în mâinile tale, a arătat el pentru mine. Ai...

A pocnit din degete, apoi a făcut un gest ca un foc izbucnit brusc.

— Faci asta și crezi că ademii au cuvinte foc în ei?

Am ridicat din umeri.

— Țasta e motivul pentru care întreb de lethani. Pare nebunesc, dar am văzut lucruri nebunești care erau adevărate și sunt curios.

Am ezitat înainte să pun cealaltă întrebare.

— Ai spus că cine știe lethani nu poate pierde o luptă.

— Da. Dar nu cu cuvânt foc. Lethani e un tip de cunoaștere.

Tempi s-a întrerupt, alegându-și, în mod evident, cuvintele cu atenție.

— Lethani e cel mai important lucru. Toți ademii învață. Mercenarii învață de două ori. Shehynii învață de trei ori. Cel mai important. Dar complicat. Lethani este... multe lucruri. Dar nimic atins sau arătat. Ademii își petrec toată viața gândindu-se la lethani. Foarte greu.

— Problema e că nu e locul meu să-l învăț pe conducătorul meu, a spus el. Dar ești elevul meu la limbă. Femeile predau lethani. Eu nu sunt femeie. E o parte a civilizației și tu ești barbar.

Durere delicată.

— Dar tu vrei să fii civilizat. Și ai nevoie de lethani.

— Explică-l, am zis. Voi încerca să înțeleg.

A dat din cap.

— Lethani înseamnă a face lucrurile corecte.

Am așteptat cu răbdare ca el să continue. După un minut, a făcut un semn, *frustrare*.

— Acum tu pui întrebări.

El a respirat adânc și a repetat.

— Lethani înseamnă a face lucrurile corecte.

Am încercat să mă gândesc la un exemplu arhetipal de ceva bun.

— Deci, lethani îi dă unui copil flămând mâncare să mănânce.

A făcut o mișcare ezitantă care însemna da și nu.

— Lethani nu face ceva. Lethani este ceea ce ne arată.

— Lethani înseamnă regulile? Legile?

Tempi a clătinat din cap.

— Nu.

A făcut un gest spre pădurea din jurul nostru.

— Legea este din exterior, controlul. Asta e... metalul din gura calului. Și curelele de pe cap.

Interogativ.

— Căpăstrul și zăbala? am sugerat, făcând o mișcare ca și cum aș fi tras un cap de cal cu o pereche de hățuri.

— Da. Legea este căpăstrul și zăbala. Controlează din afară. Lethani...

A arătat între ochii lui, apoi către piept.

— ... trăiește în interior. Lethani ajută la decizii. Legea a fost făcută fiindcă mulți n-au înțeles deloc lethani.

— Deci, cu lethani o persoană n-are nevoie să urmeze legea.

Pauză.

— Poate.

Frustrare.

A scos sabia și a ținut-o paralel cu solul, cu tăișul îndreptat în sus.

— Dacă am fi mici și am merge pe sabia asta, ar fi ca lethani.

— Dureros pentru picioare? am întrebat, încercând să înșeninez un pic starea de spirit.

Amuzament.

Furie. Dezaprobare.

— Nu. Dificil de mers. Ușor de căzut într-o parte. Dificil de rămas.

— Lethani e foarte dreaptă?

— Nu.

Pauză.

— Cum se numește atunci când sunt mai mulți munți și un singur loc pentru mersul pe jos?

— O potecă? O trecătoare?

— Trecătoare.

Tempi a dat din cap.

— Lethani e ca o trecătoare în munți. Curbe. Complicată. Trecătoarea e drumul ușor. Singura cale de trecere. Dar nu e ușor de văzut. Poteca pe care e ușor de mers de multe ori nu trece prin munți. Uneori nu merge pe nicăieri. Mori de foame. Cazi într-o gaură.

— Deci, lethani e drumul corect prin munți.

Acord parțial. Încântare.

— E drumul corect prin munți. Dar lethani e și cunoașterea, calea cea dreaptă. Ambele. Și munții nu sunt doar munți. Munții sunt totul.

— Deci, lethani e civilizația.

Pauză. Da și nu. Temp i a clătinat din cap. *Frustrare.*

M-am gândit la ceea ce spusese despre mercenarii care

trebuie să învețe lethani de două ori.

— E luptă lethani? am întrebat.

— Nu.

A spus asta cu o certitudine atât de absolută, că a trebuit să întreb opusul pentru a mă asigura.

— Nu e luptă lethani?

— Nu. Cine știe lethani știe când să lupte și când să nu lupte. Foarte important.

Am decis să schimb direcția.

— Pentru tine a fost în afara lethani lupta de azi?

— Da. Pentru a arăta că ademii nu se tem. Știm că dacă nu lupți cu barbarii ești considerat laș. Laș înseamnă slab. Nu e bine ca ei să gândească așa. Deci, cu mare grijă, lupți. De asemenea, pentru a arăta că un adem are valoarea a mai mulți.

— Ce se întâmplă dacă ei câștigă?

— Atunci barbarii știu că Tempi n-are valoarea a mai mulți.

Ușor amuzament.

— Dacă ar fi câștigat, ar mai fi fost lupta de azi în afara lethani?

— Nu. Dacă tu cazi și-ți rupi un picior în trecătoarea din munți, tot trecătoare e. Dacă eu nu reușesc urmând lethani, tot lethani e.

Seriozitate.

— De-asta vorbim acum. Astăzi. Cu cuțitul tău. Asta n-a fost lethani. Asta n-a fost corect.

— M-am temut că vei fi rănit.

— Lethani n-are rădăcini în frică, a spus el, sunând de parcă ar fi recitat.

— Ar fi lăsat lethani să fii rănit?

O ridicare din umeri.

— Poate.

— Ar fi fost în afara lethani să fii...

Extremă emfază.

— Rănit?

— Poate că nu. Dar ei nu mi-au făcut asta. Să ai pregătit cuțitul nu e din lethani. Dacă e să câștigi și ai avut cuțitul pregătit, nu câștigi.

Vastă dezaprobare.

N-am putut înțelege ce voise să spună la final.

— Nu-nțeleg, am spus.

— Lethani este acțiunea corectă. Calea cea dreaptă. Momentul potrivit.

Fața lui Tempi s-a aprins brusc.

— Bătrânul negustor, a spus el cu entuziasm vizibil. În poveștile cu traiste. Care e cuvântul?

— Căldărarul?

— Da. Căldărarul. Cum trebuie să tratezi astfel de oameni? Știam, dar am vrut să văd ce crede ademul.

— Cum?

S-a uitat la mine, strângându-și degetele cu iritare.

— Trebuie să fii bun și să le ajuți. Și să vorbești frumos. Întotdeauna politicos. Întotdeauna.

Am dat din cap.

— Și dacă acestea îți oferă ceva, trebuie să iei în considerare să cumperi.

Tempi a făcut un gest triumfător.

— Da! Poți să faci multe lucruri când întâlnești un căldărar. Dar nu există decât un singur lucru corect.

S-a calmat un pic.

Atenție.

— Dar numai să-l faci nu e lethani. În primul rând îl cunoști, apoi îl faci. Asta e lethani.

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Deci, să fii politicos e lethani?

— Nu politicos. Nu bun. Nu bine. Nu datoria. Lethani nu e nimic din toate astea. Fiecare moment. Fiecare alegere. Toate diferit.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ai înțeles?

— Nu.

Fericire. Aprobare.

Tempi s-a ridicat în picioare, dând din cap.

— E bine că știi că nu. E bine că ai spus. Și asta e tot lethani.

CAPITOLUL 88

Ascultare

Împreună cu Tempî am revenit și am găsit tabăra surprinzător de veselă. Dedan și Hespe își zâmbeau, iar Marten reușise să vâneze un curcan sălbatic pentru cină.

Așa că am mâncat și am glumit. Și după ce-am spălat vasele, Hespe ne-a spus povestea despre băiatul care a iubit luna, începând din nou cu începutul.

În mod miraculos, Dedan și-a ținut gura închisă și am îndrăznit să sper că micul nostru grup începea, în sfârșit, să devină o echipă.

...

Jax n-a avut probleme să urmeze luna, căci în vremurile alea luna era întotdeauna plină. Atârna pe cer, rotundă ca o ceașcă, strălucitoare ca o lumânare, mereu neschimbată.

Jax a mers zi după zi până când picioarele au început să-l doară. A mers lună după lună, și spatele îi obosise sub greutatea traistelor. A mers an după an, și a crescut înalt și suplu și dur și înfometat.

Când avea nevoie de mâncare, vindea din traistele căldărarului. Când pantofii i se subțiau, făcea la fel. Jax a făcut ce-a vrut și a crescut isteț și viclean.

Jax trecea prin toate astea gândindu-se la lună. Când începea să creadă că nu mai poate să facă încă un pas, își pune ochelarii și privea în sus la ea, rotundă pe cer. Și când o vedea, simțea o ușoară agitație în piept. Și în timp ajunsese să creadă că e îndrăgostit.

În cele din urmă drumul urmat de Jax a trecut prin Tinuë, așa cum fac toate drumurile. Dar el a mers în continuare, urmând drumul mare de piatră spre est, spre

munți.

Drumul a urcat și a urcat. El a mâncat ultima pâine și ultima bucată de brânză. A băut ultima înghițitură de apă și de vin. A umblat zile întregi fără nimic din toate astea, luna crescând mai mare pe cerul nopții de deasupra lui.

Chiar când puterile îl lăsau, Jax a urcat un deal și a găsit un bătrân stând la gura unei peșteri. Avea o barbă cenușie lungă și o pelerină cenușie lungă. N-avea păr pe cap sau pantofi în picioare. Ochii îi erau deschiși și gura închisă.

Fața i s-a luminat când l-a văzut pe Jax. S-a ridicat în picioare și i-a zâmbit.

— Bună, bună, a zis el cu voce veselă și amuzată. Ești departe de oriunde. Cum e drumul spre Tinuë?

— E lung, a spus Jax. Și greu și obositor.

Bătrânul l-a invitat pe Jax să se așeze. I-a adus apă și lapte de capră și fructe să mănânce. Jax a mâncat cu poftă, apoi i-a oferit omului o pereche de încălțări de la el din traistă.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, a zis bătrânul fericit, agitând degetele de la picioare. Dar mulțumesc oricum.

Jax a ridicat din umeri.

— Cum vrei. Dar ce faci aici, atât de departe de tot?

— Am găsit această peșteră când vânam vântul, a spus bătrânul. Am decis să rămân, pentru că acest loc e perfect pentru ceea ce fac.

— Și ce faci? a întrebat Jax.

— Eu sunt ascultător, a spus bătrânul. Ascult chestii pentru a vedea ce au de spus.

— A, a spus Jax cu atenție. Și ăsta e un loc bun pentru asta?

— Destul de bun. Chiar excelent, a spus bătrânul. Trebuie să te îndepărtezi de oameni ca să înveți să asculți cum trebuie.

A zâmbit.

— Ce te aduce în colțulețul meu de cer?

— Încerc să găsesc luna.

— Asta e destul de ușor, a zis bătrânul, gesticulând spre cer. Am văzut-o aproape în fiecare noapte, dacă vremea a îngăduit.

— Nu, încerc s-o prind. Dacă aș fi cu ea, cred că aș putea fi fericit.

Bătrânul s-a uitat la el serios.

— Vrei s-o prinzi, nu? De cât timp o vânezi?

— Mai mulți ani și mile decât pot număra.

Bătrânul și-a închis ochii pentru o clipă, apoi a dat din cap pentru sine.

— O pot auzi în vocea ta. Asta nu e o fantezie trecătoare.

S-a aplecat mai aproape și a pus urechea pe pieptul lui Jax. Și-a închis ochii pentru o clipă și a rămas nemișcat.

— O, a zis el încet. Ce trist. Inima ți-e frântă și nici măcar n-ai avut ocazia s-o folosești.

Jax s-a mutat deoparte, un pic incomodat.

— Dacă nu te superi că întreb, cum te cheamă? a zis Jax.

— Nu mă supăr că întrebi, cât timp nu te superi că nu-ți spun, a zis bătrânul. Dacă mi-ai ști numele, aș fi sub puterea ta, nu-i așa?

— Serios? a întrebat Jax.

— Desigur.

Bătrânul s-a încruntat.

— Țasta e mersul lucrurilor. Deși nu pari a fi vreun ascultător, mai bine să fiu atent. Dacă ai reuși să prinzi chiar și o bucată din numele meu, ai avea tot felul de puteri asupra mea.

Jax s-a întrebat dacă omul ăsta ar putea fi în măsură să-l ajute. Deși nu părea a fi foarte obișnuit, Jax știa că nici el nu e într-o misiune obișnuită. Dacă ar încerca să prindă o vacă,

i-ar cere ajutorul unui fermier. Dar pentru a prinde luna, poate avea nevoie de ajutorul unui bătrân ciudat.

— Ai spus că vânai vântul, a zis Jax. L-ai prins vreodată?

— Într-un fel da, a spus bătrânul. În alt fel, nu. Există mai multe moduri de a privi această întrebare, înțelegi.

— Mă poți ajuta să prind luna?

— Ți-aș putea da un sfat, a zis bătrânul fără tragere de inimă. Dar mai întâi ar trebui să te gândești la asta, băiete. Atunci când iubești ceva, trebuie să te asiguri că ești iubit la rândul tău, altfel nu vei avea nicio finalitate la deranjul de a vâna.

Hespe nu s-a uitat la Dedan când a spus asta. Privea peste tot în jur, mai puțin la el. Din această cauză, n-a văzut privirea afectată, neajutorată de pe fața lui.

— Cum pot afla dacă ea mă iubește? a întrebat Jax.

— Ai putea încerca să ascuți, a zis bătrânul, aproape timid. Face minuni, să știi. Te-aș putea învăța cum s-o faci.

— Cât timp va dura?

— Doi ani, a spus bătrânul. Mai mult sau mai puțin. Depinde dacă ai talent pentru asta. Să ascuți corect e treabă complicată. Dar odată ce-ai reușit, vei cunoaște luna până la tălpi.

Jax a clătinat din cap.

— Prea mult. Dacă o pot prinde, pot vorbi cu ea. Pot face...

— Păi, uite o parte din problema ta chiar aici, a zis bătrânul. Nu vrei cu adevărat s-o prinzi. Nu chiar. O vei urma pe cer? Desigur că nu. Vrei s-o întâlnești. Asta înseamnă că trebuie ca luna să vină la tine.

— Cum pot face asta? a zis el.

Bătrânul a zâmbit.

— Păi, asta e întrebarea, nu? Ce ai din ce luna și-ar putea dori? Ce-i poți oferi lunii?

— Doar ce am în traistele astea.

— Nu asta vreau să spun, a murmurat bătrânul. Dar am putea la fel de bine să aruncăm o privire și la ce-ai adus.

Pustnicul bătrân a căutat în prima traistă și a găsit multe lucruri practice.

Conținutul celei de-a doua era mai scump și mai rar, dar nu și mai util.

Atunci bătrânul a văzut a treia traistă.

— Și acolo ce ai?

— N-am fost niciodată în stare s-o deschid, a spus Jax. Nodul e prea strâns pentru mine.

Pustnicul a închis ochii pentru o clipă, ascultând. Apoi a deschis ochii și s-a încruntat la Jax.

— Nodul spune că ai tras de el. L-ai înțepat cu un cuțit. L-ai mușcat.

Jax a fost surprins.

— Așa am făcut, a recunoscut el. Ți-am spus, am încercat totul pentru a-l deschide.

— Nu chiar totul, a zis pustnicul cu dispreț.

A ridicat traista până când sfoara înnodată a ajuns în fața ochilor lui.

— Îmi pare cumplit de rău, a zis el. Dar vrei să te deschizi?

S-a oprit.

— Da. Îmi cer scuze. N-o va mai face.

Nodul s-a dezlegat și pustnicul a deschis traista. Uitându-se înăuntru, ochii i s-au mărit și a scos încet un fluierat.

Dar când bătrânul a răsturnat traista pe pământ, umerii lui Jax au căzut. Spera la bani sau pietre prețioase, la unele comori pe care le-ar fi putut face cadou lunii. Dar traista nu conținea decât o bucată de lemn îndoit, un fluier de piatră și o cutie mică de fier.

Dintre toate, numai fluierul i-a atras atenția lui Jax. Era făcut dintr-o piatră verde pal.

— Am avut un fluier când eram mai tânăr, a zis Jax. Dar s-a rupt și nu l-am mai putut repara.

— Toate sunt destul de impresionante, a zis pustnicul.

— Fluierul e destul de frumos, a zis Jax ridicând din umeri. Dar ce folos o bucată de lemn și o cutie prea mică pentru ceva practic?

Pustnicul a clătinat din cap.

— Nu poți să le auzi? Cele mai multe obiecte șoptesc. Acestea strigă.

A arătat către bucata strâmbă de lemn.

— Asta e o casă pliantă, dacă nu mă înșel. Una destul de frumoasă.

— Ce e o casă pliantă?

— Știi cum pliezi o bucată de hârtie și de fiecare dată ea devine mai mică?

Bătrânul a făcut semn către bucata strâmbă de lemn.

— O casă pliantă e la fel. Doar că e o casă, desigur.

Jax a luat bucata de lemn strâmbă și a încercat s-o îndrepte.

Dintr-odată, ținea în mână două bucăți de lemn care semănau cu începutul unui toc de ușă.

— N-o desface aici! a strigat bătrânul. Nu vreau o casă în fața peșterii mele, să-mi blocheze lumina soarelui!

Jax a încercat să împingă cele două bucăți de lemn din nou unul în altul.

— De ce nu le pot plia înapoi?

— Pentru că nu știi cum, mă gândesc, a zis clar bătrânul. Îți sugerez să aștepți până când vei ști unde dorești s-o pui, înainte s-o desfaci de tot.

Jax a lăsat jos, cu atenție, bucata de lemn, apoi a luat fluierul.

— Și ăsta e special?

L-a dus la gură și a suflat un simplu trîl, gen Văduva lui

Will.

Hespe a zâmbit amăgitor, a ridicat un fluier obișnuit de lemn la buze și a suflat:

— Ta-ta DEE. Ta-ta DEE.

Acum, toată lumea știe că Văduva lui Will e numită și caprimulgă nocturnă. Deci nu iese afară când soarele strălucește. În ciuda acestui fapt, douăsprezece caprimulgi au zburat și au aterizat în jurul lui Jax, uitându-se la el curioase și clipind în lumina puternică a soarelui.

— Pare că e mai mult decât un fluier obișnuit, a zis bătrânul.

— Și cutia?

Jax s-a întins și a ridicat-o. Era neagră și rece și suficient de mică pentru a o putea cuprinde în palmă.

Bătrânul s-a înfiorat și s-a uitat de la distanță la cutie.

— E goală.

— Cum poți să spui asta fără să te uiți înăuntru?

— Ascultând-o, a spus el. Sunt uimit că n-o poți auzi și singur. E cel mai gol lucru pe care l-am auzit vreodată. Are ecou. E menită să țină lucruri în interior.

— Toate cutiile sunt făcute să țină lucruri în interior.

— Și toate fluierele sunt menite să redea muzică seducătoare, a subliniat bătrânul. Dar fluierul ăsta e mai mult. Asta e valabil și pentru această cutie.

Jax s-a uitat la cutie pentru o clipă, apoi a lăsat-o jos cu atenție și a nceput să lege a treia traistă cu cele trei comori în interior.

— Cred că voi pleca mai departe, a spus Jax.

— Ești sigur că nu vrei să rămâi vreo două luni? a zis bătrânul. Ai putea învăța să asculți un pic mai atent. Un lucru util, ascultatul.

— Mi-ai dat câte ceva la care să mă gândesc, a zis Jax. Și cred că ai dreptate, n-ar trebui să vânez luna. Ar trebui să fac

luna să vină la mine.

— N-am spus asta, a murmurat bătrânul.

Dar a făcut-o într-un mod resemnat. Ascultător priceput cum era, știa că nu fusese ascultat.

Jax a pornit la drum în dimineața următoare, urmând luna sus în munți.

În cele din urmă a găsit o bucată mare, plată, de pământ amplasată pe cele mai înalte vârfuri.

Jax a scos bucata strâmbă de lemn și, bucată cu bucată, a început să desfășoare casa. Cu toată noaptea în față, spera să termine cu mult înainte ca luna să răsară.

Dar casa era mult mai mare decât s-a gândit, mai mult un conac decât o simplă colibă. Ba mai mult, desfășurarea era mult mai complicată decât se aștepta. Când luna a ajuns în vârful cerului, era încă departe de a fi terminat.

Poate că Jax se grăbea din această cauză. Poate că era nesăbuit. Sau poate că era doar faptul că Jax era ghinionist ca întotdeauna.

La final, rezultatul a fost același: conacul era magnific, uriaș și întins. Dar nu se îmbinase corespunzător. Erau scări care duceau în lateral în loc de în sus. Unele camere aveau prea puține ziduri sau prea multe. Multe camere n-aveau tavan, iar deasupra arătau un cer plin de stele ciudate, nefamiliare.

Totul din acel loc era ușor înclinat. Dintr-o cameră puteai privi pe fereastră la florile de primăvară, în timp ce în capătul holului ferestrele erau acoperite cu gheață. Putea fi timpul pentru micul dejun în sala de bal, în timp ce amurgul umplea un dormitor din apropiere.

Pentru că nimic din casă nu era corect, niciuna dintre uși sau ferestre nu se potrivea bine. Puteau fi închise, chiar și încuiate, dar niciodată repede. Și, la cât de mare era, conacul avea o mulțime de uși și de ferestre, așa că erau o mulțime de

feluri atât de a intra, cât și de a ieși.

Jax nu și-a bătut capul cu asta. În schimb, a alergat în cel mai înalt turn și și-a dus fluierul la buze. A cântat un cântec frumos sub cerul nopții senine. Nu era un simplu tril de pasăre, era o melodie care venea din inima lui frântă. Era puternică și tristă. Flutura ca o pasăre cu o aripă ruptă.

Auzind-o, luna a coborât la turn. Palidă și rotundă și frumoasă, a stat înaintea lui Jax în toată splendoarea ei și, pentru prima dată în viața lui, a simțit o singură suflare de bucurie.

Au vorbit atunci în vârful turnului. Jax povestindu-i viața lui, pariul și călătoria lungă de unul singur. Luna l-a ascultat și a râs și a zâmbit.

Dar în cele din urmă s-a uitat cu dor spre cer.

Jax știa ce înseamnă.

— Rămâi cu mine, a insistat. Nu pot fi fericit decât dacă tu ești a mea.

— Trebuie să plec, a zis ea. Cerul e casa mea.

— Am făcut o casă pentru tine, a zis Jax arătând spre conacul vast de mai jos. E suficient cer pentru tine aici. Un cer gol, care e numai al tău.

— Trebuie să plec, a zis ea. Am fost plecată prea mult timp.

A ridicat mâna ca și cum ar fi vrut s-o apuce, dar s-a oprit.

— Timpul e cum ni-l facem, a zis el. Dormitorul tău poate fi iarna sau primăvara, după cum dorești.

— Trebuie să plec, a zis ea privind în sus. Dar mă voi întoarce. Sunt veșnică și neschimbătoare. Și dacă o să-mi cânti din fluier, te voi vizita din nou.

— Ți-am dat trei lucruri, a zis el. O melodie, o casă și inima mea. Dacă trebuie să pleci, îmi dai trei lucruri în schimb?

Ea a râs, dându-și mâinile în lături. Era goală ca luna.

— Ce pot avea să-ți las? Dar dacă e ceva al meu de dat, cere și ți se va da.

Jax a observat că gura îi era uscată.

— Prima dată voi cere o atingere a mâinii tale.

— O mână o cuprinde pe alta și am să-ți îndeplinesc cererea.

S-a întins către el, cu mâna netedă și puternică. La început a părut rece, apoi minunat de caldă. Se făcuse pielea de găină în sus și-n jos pe brațele lui Jax.

— În al doilea rând, te-aș ruga pentru un sărut, a spus el.

— O gură o savurează pe alta și am să-ți îndeplinesc cererea.

S-a aplecat mai aproape de el. Respirația ei era dulce, buzele tari ca un fruct. Sărutul i-a tras lui Jax aerul din plămâni, și pentru prima dată în viața lui gura i s-a curbat în începutul unui zâmbet.

— Și care e al treilea lucru? a întrebat luna.

Ochii ei erau negri și înțelepți, zâmbetul ei era plin și cunoscător.

— Numele tău, a expirat Jax. Cu care să te numesc.

— Un corp... a început luna, pășind înainte cu nerăbdare. Apoi s-a oprit.

— Doar numele meu? a întrebat ea trecându-și mâna în jurul taliei lui.

Jax a dat din cap.

Ea s-a aplecat și i-a vorbit cu căldură aproape de ureche.

— Ludis.

Și Jax a scos cutia neagră de fier, închizând capacul și prinzându-i numele în interior.

— Acum am numele tău, a zis el cu fermitate. Deci, am pus stăpânire peste tine. Și eu spun că trebuie să stai cu mine pentru totdeauna, ca să pot fi fericit.

Și așa a fost. Caseta nu mai era rece în mâna lui. Era caldă și în interior îi putea simți numele, zburând ca o molie care se lovește de un geam.

Poate că Jax fusese prea lent în închiderea cutiei. Poate că a bâjbăit cu încuietoarea. Sau poate pur și simplu avea ghinion în toate lucrurile. Dar în final, a reușit să prindă doar o bucată din numele lunii, nu pe tot.

Deci, Jax putea s-o păstreze pentru un timp, dar ea mereu aluneca departe de el. De la conacul lui stricat înapoi la lumea noastră. Totuși, el are o bucată din numele ei, și așa ea trebuie să se întoarcă mereu.

...

Hespe a privit în jur, la noi, zâmbind.

— Și de asta luna se schimbă mereu. Și acolo o ține Jax când ea nu e pe cerul nostru. A prins-o și o ține în continuare. Dar dacă e sau nu fericit, doar el știe.

S-a așternut un lung moment de tăcere.

— Asta e o poveste dată dracului, a zis Dedan.

Hespe s-a uitat în jos și deși lumina focului a făcut dificil de spus, aș fi pariat un bănuț că roșea. Hespe cea tare, pe care n-aș fi bănuț-o capabilă de vreun strop de roșeață.

— Mi-a luat mult timp să mi-o amintesc pe toată, a zis ea. Mama obișnuia să mi-o spună când eram mică. În fiecare noapte, mereu la fel. Spunea că a învățat-o de la mama ei.

— Păi, va trebui să faci tot posibilul să le-o spui și fiicelor tale, a zis Dedan. O poveste ca asta e prea bună ca să fie lăsată să cadă pe marginea drumului.

Hespe a zâmbit.

...

Din păcate, acea seară domoală a fost ca liniștea dinaintea furtunii. A doua zi Hespe a făcut un comentariu care i-a provocat lui Dedan un acces de furie și timp de două ore abia dacă s-au uitat unul la altul fără să șuiere ca pisicile

furioase.

Dedan a încercat să convingă pe toată lumea că ar trebui să renunțăm la căutare și, în schimb, să ne angajăm pe post de gardieni pentru caravane, sperând că bandiții vor ataca. Marten a spus că asta are la fel de mult sens ca încercarea de a găsi o capcană de urs punându-ți piciorul în ea. Marten avea dreptate, dar asta nu i-a împiedicat pe Dedan și pe căutător să se dea unul la altul timp de două zile.

Două zile mai târziu, Hespe a scos un strigăt de alarmă surprinzător de caracteristic unei fete în timp ce se scâldea. Am alergat în ajutorul ei, așteptându-ne să dăm peste bandiți, dar, în schimb, l-am găsit pe Tempi gol în apa până la genunchi. Hespe stătea pe jumătate îmbrăcată pe mal, cu apa picurând de pe ea. Lui Marten i s-a părut hilar. Lui Hespe nu.

Și singurul lucru care l-a ținut pe Dedan să nu izbucnească furios și să-l atace pe Tempi a fost faptul că nu și-a putut da seama cum ar putea să atace un om gol fără să se uite în direcția lui sau fără să-l atingă.

În ziua următoare, vremea a devenit cețoasă și umedă, modificând starea de spirit a tuturor și încetinindu-ne căutarea și mai mult.

Apoi a început să plouă.

CAPITOLUL 89

Pierzând lumina

Ultimele patru zile au fost acoperite de nori și de-o ploaie nesfârșită. La început, copacii ne-au oferit adăpost, dar am descoperit curând că frunzele de deasupra capului doar rețineau apa și cea mai mică rafală de vânt trimitea în jos picăturile grele de ploaie care se adunaseră în timp. Asta însemna că și dacă ploua, și dacă nu, eram picurați și stropiți.

Poveștile de după cină s-au oprit. Pe Marten îl prinsese răceala și când i s-a înrăutățit, a devenit ursuz și sarcastic. Și cu două zile în urmă pâinea se umezise.

Poate că nu pare mare lucru, dar dacă ați încercat vreodată să mâncați o bucată de pâine umedă după o zi de mers prin ploaie, știți în ce fel de stare de spirit te aduce.

Dedan devenise de-a dreptul imposibil de controlat. Ezita și se plângea la cele mai simple sarcini. Ultima dată când plecase în oraș după provizii, cumpăraseră o sticlă de poșircă în loc de cartofi, unt și coardă pentru arc. Hespera îl lăsase în urmă la Crosson și el nu venise înapoi în tabără până aproape de miezul nopții, beat mort și cântând destul de tare pentru a face și morții să-și astupe urechile.

Nu m-am deranjat să-i fac observație. Ascuțită cum era limba de actor, el era, evident, imun la ea. În schimb, am așteptat până a adormit, am turnat poșirca rămasă pe foc și am lăsat sticla în cărbuni, ca s-o vadă. După aceea și-a oprit mormăitul la adresa mea și a rămas într-o tăcere soră cu moartea. Deși liniștea era drăguță, știam că era un semn rău.

Având în vedere iritarea în creștere a tuturor, am decis ca fiecare dintre noi să caute semne pe cont propriu. Asta în

parte din cauză că mersul pe urmele cuiva pe terenul umed era un mod sigur de a rupe în bucăți pământul și a lăsa o urmă. Dar un alt motiv era că am știut că dacă-i trimit pe Dedan și Hespe împreună, eventuala lor ceartă ar fi alertat orice bandit pe-o distanță de cincisprezece mile.

•••

M-am întors în tabără ud learcă și mizerabil. Se părea că cizmele pe care le cumpărasem în Severen nu aveau nicio pojghiță care să țină apa departe, astfel încât absorbeau apa de ploaie ca niște bureți. Seara puteam să le usuc la căldura focului și cu un pic de magie simpatetică discretă. Dar cum făceam trei pași, se udao din nou. Astfel, mai presus de toate, picioarele mele erau reci și umede de zile întregi.

Era a douăzeci și noua zi în Eld, și când am trecut peste creasta mică după care ascunsesem de curând tabăra, i-am văzut pe Dedan și Hespe așezați pe părți opuse ale focului, ignorându-se reciproc. Hespe își ungea sabia. Dedan înțepa pământul din fața lui cu un băț ascuțit.

Nici eu n-aveam chef de făcut conversație. Sperând ca liniștea să țină, m-am dus lângă foc fără să spun nimic.

Doar că nu exista niciun foc.

— Ce s-a întâmplat cu focul? am întrebat stupid.

Era destul de evident ce se întâmplase. Fusesse lăsat până când bețele se arseseră și cenușa se umezise.

— Nu e rândul meu să aduc lemne, a spus Hespe sarcastic.

Dedan înțepa pământul cu bățul său. Am observat începuturile unei vânătaii sus pe obrazul lui.

Nu voiam decât ceva fierbinte de mâncare și zece minute cu picioarele uscate. Nu m-ar fi făcut fericit, dar m-ar fi adus mai aproape de fericire decât fusesem toată ziua.

— Sunt surprins că voi doi puteți face pipi fără ajutor, am scuipat.

Dedan s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui?

— Când Alveron m-a rugat să-i fac acest serviciu, mi-a dat de înțeles că voi fi ajutat de adulți, nu de-o mână de copii de școală.

Dedan a plesnit.

— Nu știi ce a...

L-am întrerupt.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de ce vă certați. Nu-mi pasă ce ți-a zis. Îmi pasă că focul e stins. Tehlu din ceruri, un câine dresat ar fi de mai mult ajutor!

Expresia lui Dedan a înțepenit într-o tensiune cunoscută.

— Poate dacă...

— Taci din gură, am zis. Aș asculta mai degrabă un măgar cum rage decât să-mi pierd timpul cu ce vrei să spui. Când m-am întors în tabără m-am așteptat să găsesc foc și ceva de mâncare. Dacă vă depășește, voi face tot posibilul să găsesc un copil de cinci ani, să vină din Crosson să aibă grijă de voi doi.

Dedan a rămas pe loc. Vântul a bătut peste copacii de deasupra noastră, trimițând în jos picături grele, care au răpăit pe pământ.

— Ești pe drumul spre o masă pe care n-o vei putea digera, băiete.

Măinile i s-au încheștat în pumni, iar eu mi-am băgat mâna în buzunar pentru a scoate momăia făcută pentru el cu două zile în urmă. Mi-am simțit stomacul strângându-se de frică și furie.

— Dedan, dacă faci un singur pas spre mine, voi pune o atât de mare durere pe tine, încât mă vei implora să te omor.

L-am privit drept în ochi.

— Acum sunt iritat. Nici nu te gânde să mă faci să fiu furios.

S-a oprit și aproape l-am putut auzi gândindu-se la fiecare poveste pe care o auzise vreodată despre Taborlin cel Mare. Foc și fulgere.

A fost un moment lung de tăcere, în care ne-am uitat unul la altul fără a clipi.

Din fericire, în acel moment Tempi s-a întors în tabără, risipind tensiunea. Simțindu-mă un pic ridicol, m-am dus la jărătic, ca să văd dacă-l puteam reaprinde. Dedan s-a dus printre copaci, am sperat că în căutare de lemne. În acel moment nu-mi păsa dacă era rennel sau altceva.

Tempi s-a așezat alături de focul stins. Poate că dacă n-aș fi fost ocupat, aș fi putut să observ ceva ciudat în felul cum se mișca. Sau, din nou, poate că nu. Chiar dacă pentru un barbar semieducat ca mine stările de spirit ale ademilor sunt dificil de citit.

Când am reușit să readuc focul încet la viață, am început să regret felul în care gestionasem situația. Numai acel gând m-a oprit să-l lovesc pe Dedan când s-a întors cu un braț de lemne ude și le-a lăsat la marginea focului meu abia aprins, împrăștiindu-l.

Marten s-a întors la scurt timp după ce am reconstruit focul a doua oară. S-a așezat la marginea lui și și-a desfăcut mâinile. Ochii lui erau scufundați și întunecați.

— Te simți mai bine? l-am întrebat.

— Mult mai bine.

Vocea lui scârțâia udă în piept, sunând mai rău decât în acea dimineață. Îmi făceam griji pentru sunetul pe care-l făcea respirația lui, pentru pneumonie, pentru febră.

— Îți voi face un ceai care îți va mai liniști gâtul un pic, am sugerat fără prea multă speranță.

Îmi respinsese toate ofertele de ajutor din ultimele zile.

A ezitat, apoi a dat din cap. Când am încălzit apa, a avut o criză de tuse violentă, care a durat aproape un minut. Dacă

ploaia nu se oprea în seara aia, eram nevoiți să mergem în oraș și să așteptăm ca el să se recupereze. Nu puteam risca să facă pneumonie sau să ne dea de gol poziția în fața santinelelor bandiților tușind.

I-am dat ceaiul și Tempi s-a agitat în locul unde stătea la marginea focului.

— Am ucis doi oameni azi, a zis el.

A fost un moment lung de tăcere uluită. Ploaia lovea pământul din jurul nostru. Focul șuiera și scuipa.

— Poftim? I-am întrebat neîncrezător.

— Am fost atacat de doi bărbați din spatele copacilor, a zis calm Tempi.

Mi-am frecat ceafa.

— La naiba, Tempi, de ce n-ai spus nimic până acum?

M-a privit de la egal la egal și degetele lui au făcut un cerc necunoscut.

— Nu e ușor să omori doi oameni, a spus el.

— Ești rănit? a întrebat Hesper.

Tempi și-a întors privirea spre ea. *Ofensat*. Îi înțelesesem greșit comentariul anterior. Nu lupta în sine o găsisese dificilă. Ci faptul că ucisese doi oameni.

— Am avut nevoie de timp ca să-mi pun gândurile în ordine. Și am așteptat să fie toți aici.

Am încercat să-mi amintesc gestul pentru scuze, dar a trebuit să mă mulțumesc cu tristețe, în schimb.

— Ce s-a întâmplat? I-am întrebat calm, în timp ce jonglam cu nervii întinși la maximum.

Tempi a făcut o pauză ca să-și aleagă cuvintele.

— Încercam să găsesc urme, când doi bărbați au sărit din copaci.

— Cum arătau? a întrebat Dedan, luându-mi-o înainte cu întrebarea.

O altă pauză.

— Unul cât tine, cu brațele mai lungi decât ale mele, mai puternic decât mine, dar lent. Mai lent ca tine.

Expresia lui Dedan s-a întunecat, ca și cum nu putea decide dacă a fost insultat.

— Celălalt era mai mic și mai rapid. Ambele lor săbii erau mari și groase. Cu tăișuri pe ambele muchii. Atât de lungi.

Și-a deschis mâinile la aproape un metru.

M-am gândit că descrierea releva mai multe despre Tempi decât despre bărbații cu care se luptase.

— Unde s-a întâmplat? Acum cât timp?

A arătat în direcția în care căutasem.

— Cam un kilometru jumate. La mai puțin de-o oră.

— Crezi că te așteptau?

— Nu erau acolo când am trecut eu, a zis Marten defensiv.

A tușit cu stropi, rupând tusea adânc în piept și scuipând ceva gros pe pământ.

— Dacă așteptau, n-o făceau de mult.

Tempi a ridicat din umeri elocvent.

— Ce fel de armură aveau? a întrebat Dedan.

Tempi a rămas tăcut pentru un moment, apoi s-a întins să-mi atingă cizma.

— Asta?

— Piele? i-am sugerat.

A dat din cap.

— Piele. Tare și cu ceva de metal.

Dedan s-a relaxat un pic.

— Măcar știm ceva.

S-a gândit, apoi s-a uitat brusc la Hespe.

— Ce? Ce-a fost privirea asta pe care mi-ai aruncat-o?

— Nu m-am uitat la tine, a zis Hespe rece.

— Ba așa ai făcut. Ți-ai dat ochii peste cap.

S-a uitat la Marten.

— Ai văzut-o dându-și ochii peste cap, nu?

— Tăceți. Din gură, am mârâit la ei.

Surprinzător, s-a așternut liniștea. Mi-am apăsât palmele pe ochi și am dat situației noastre un moment de gândire neîntreruptă.

— Marten, câtă lumină mai avem?

S-a uitat la cerul de culoarea ardeziei.

— Cam o oră și jumătate, a scârțâit el. Destul să le dăm de urmă. Apoi, poate un sfert de oră de lumină slabă după aceea. Soarele va coborî rapid în spatele norilor ăstora.

— Te simți în stare să alergi puțin azi? l-am întrebat.

Rânjetul lui m-a surprins.

— Dacă-i putem găsi pe ticăloși în seara asta, hai s-o facem. M-au ținut destul prins în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Am dat din cap, m-am întins și am luat un vârf de cuțit de cenușă umedă din foculețul jalnic. Am frecat-o între degete gânditor, apoi m-am șters pe o cârpă mică și am băgat-o în mantie. N-ar fi fost o sursă bună de căldură, dar orice era mai bine decât nimic.

— Bine, am zis. Tempii ne va conduce la cadavrele lor, apoi vom vedea dacă putem să le găsim urmele spre tabără.

M-am ridicat.

— Hei! a zis Dedan, ridicând mâinile. Cum rămâne cu noi?

— Tu și Hespe stați aici și păziți tabăra.

Mi-am mușcat limba să nu adaug și încercați să țineți focul să nu se stingă.

— De ce? Haideți să mergem cu toții. Le putem face felul în seara asta!

S-a ridicat în picioare.

— Și ce facem dacă sunt doisprezece? l-am întrebat cu cel mai tăios ton al meu.

S-a oprit, dar n-a dat înapoi.

— Vom avea elementul-surpriză.

— Nu vom avea elementul-surpriză dacă mergem toți cinci tropăind, i-am spus aprig.

— În cazul ăsta, tu de ce te duci? a întrebat Dedan. Ar putea să se ducă doar Tempi și Marten.

— Mă duc fiindcă e nevoie să văd cu ce ne confruntăm. Eu sunt cel care va face planul care ne va ține în viață.

— De ce ar trebui un vlăstar ca tine să facă planul?

— Pierdem lumina, a intervenit slab Marten.

— Binecuvântat fie Tehlu, vorbește o voce a rațiunii.

M-am uitat la Dedan.

— Noi mergem. Voi stați. ăsta-i un ordin.

— Un ordin? a repetat Dedan cu scepticism întunecat.

Pentru o clipă ne-am privit unul pe altul amenințător, apoi m-am întors și l-am urmat pe Tempi printre copaci. Tunetul mormăia pe cerul de deasupra noastră. Un vânt se mișca printre copaci, curățând ploaia mocnită care nu se mai termina. În locul ei începuse să cadă o ploaie constantă.

CAPITOLUL 90

Să cânti un cântec despre asta

Tempi a ridicat crengile de pin care-i acopereau pe cei doi bărbați. Puși cu grijă pe spate, arătau ca și cum ar fi dormit. Am îngenuncheat lângă cel mai mare, dar înainte să mă uit mai bine, am simțit o mână pe umăr.

Privind înapoi, l-am văzut pe Tempî clătinând din cap.

— Ce? am întrebat.

Ne mai rămăsese mai puțin de-o oră de lumină. Avea să fie destul de dificil să găsim tabăra bandiților fără să fim prinși. Să faci asta într-o furtună neagră ca smoala ar fi fost un coșmar.

— N-ar trebui, a zis el. *Ferm. Serios.* Tulburarea morților nu e lethani.

— Trebuie să știu cine sunt dușmanii noștri. Pot afla de la ei lucruri care ne vor ajuta.

Gura lui aproape s-a încruntat dezaprobat.

— Magie?

Am scuturat din cap.

— Doar mă uit.

Am făcut semn către ochii mei, apoi am bătut pe tâmplă.

— Gândire.

Tempi a dat din cap. Dar când am întors corpurile, i-am simțit din nou mâna pe umăr.

— Trebuie să mă întrebi. Sunt morții mei.

— Ai fost deja de acord, am punctat.

— Să întrebi e un lucru corect, a zis el.

Am tras adânc aer în piept.

— Pot să mă uit la morții tăi, Tempî?

A dat din cap o dată, oficial.

M-am uitat spre locul unde Marten își inspecta atent corzile arcului sub un copac din apropiere.

— Vrei să vezi dacă le poți găsi urmele?

A dat din cap și s-a tras de lângă copac.

— Aș începe de-acolo.

I-am arătat spre sud, între două culmi.

— Știu să-mi fac meseria, a zis în timp ce pleca, punându-și arcul pe umăr.

Tempi s-a îndepărtat doi pași și eu mi-am întors atenția la cadavre.

Unul era chiar mai mare decât Dedan, un om mare cât un taur. Erau mai bătrâni decât mă așteptam și mâinile lor aveau bătături care marcau ani lungi de lucru cu armele. Nu erau băieți nemulțumiți de la fermă. Erau veterani.

— Le-am găsit urmele, a zis Marten, surprinzându-mă. N-auzisem sunetul făcut de el când se apropiase, din cauza murmurului ploii care cădea.

— Sunt clare ca lumina zilei. Chiar și-un preot beat le-ar putea urma. A fost o licărire de fulger pe cer și un acompaniament de bubuieli de tunet. Ploaia a început să cadă mai tare. M-am încruntat și mi-am strâns mai bine pe umeri pelerina îmbibată cu apă a căldărarului. Marten și-a ridicat capul și a lăsat ploaia să-i cadă complet pe față.

— Mă bucur că, în sfârșit, vremea asta ne face un bine, a zis el. Cu cât plouă mai mult, cu atât ne va fi mai ușor să ne strecurăm și să plecăm de la tabăra lor.

Și-a șters mâinile pe cămașa din care picura apa și a ridicat din umeri.

— În plus, tot nu ne-am putea uda mai mult decât suntem deja.

— Ai dreptate, am zis, ridicându-mă în picioare.

Tempi a acoperit corpurile cu ramuri și Marten ne-a condus spre sud.

Marten a îngenuncheat să examineze ceva pe pământ și am avut ocazia să-l prind din urmă.

— Suntem urmăriți, am zis, fără să mă deranjez să șoptesc.

Erau la cel puțin douăzeci de metri în spatele nostru, iar ploaia curgea printre copaci cu un zgomot ca de valuri pe țărm.

A dat din cap și-a pretins că arată ceva cu degetul spre pământ.

— Nu credeam că i-ai văzut.

Am zâmbit și mi-am dat apa de pe față cu mâna udă.

— Nu ești singurul de-aici cu ochi. Câți crezi că sunt?

— Doi, poate trei.

Tempi s-a tras mai aproape de noi.

— Doi, a zis el cu certitudine în glas.

— Eu am văzut doar unul, am admis. Cât de aproape suntem de tabăra lor?

— Habar n-am. Ar putea fi peste dealul următor. Ar putea fi la mile distanță. Există doar seturile astea două de urme, iar eu nu pot mirosi niciun foc.

S-a ridicat și a început să urmeze poteca din nou, fără să se uite înapoi.

Am împins o ramură joasă deoparte când a trecut Tempî și am prins o licărire de mișcare în spatele nostru, care n-avea nimic de-a face cu vântul sau ploaia.

— Hai să trecem peste următoarea creastă și să punem o capcană mică.

— Mi se pare corect, a fost Marten de acord.

Făcându-ne semn să așteptăm, Marten s-a lăsat în jos și a mers pe furiș până în vârful delușorului. M-am luptat cu nevoia de a privi înapoi în timp ce el se uita peste buza dealului, apoi a sărit pe partea cealaltă.

A fost o explozie de lumină când un fulger a lovit în apropiere. Tunetul a fost ca un pumn în piept. Am tresărit. Tempî a rămas neclintit.

— E ca acasă, a zis el zâmbind slab.

N-a făcut nicio încercare de a-și înlătura apa de pe față.

Marten ne-a făcut semn cu mâna și l-am urmat peste vârf. După ce-am ieșit din raza vizuală a oricui ne urmărea, m-am uitat repede în jur.

— Continuați să urmați poteca de până la molidul ăla răsucit, apoi întoarceți-vă.

Am arătat.

— Tempî se ascunde acolo. Marten în spatele copacului căzut. Eu mă duc în spatele pietrei ăleia. Marten va face prima mutare. Faceți cum vreți, dar probabil cel mai bine ar fi dacă ați aștepta până când trec de butucul căzut. Încercați să-l lăsați pe unul dintre ei în viață, dacă e posibil, dar nu-i putem lăsa să scape sau să facă prea mult zgomot.

— Tu ce vei face? a întrebat Marten în timp ce ne grăbeam să lăsăm un set clar de urme până la molidul răsucit.

— Mă voi feri din calea lor. Voi doi sunteți mai bine echipați pentru treaba asta. Dar eu am vreo două trucuri dacă se ajunge la asta.

Am ajuns la copac.

— Gata?

Marten a părut un pic surprins de rafala mea bruscă de comenzi, dar ambii au dat din cap și s-au dus repede la locurile lor.

Am ocolit și m-am ascuns în spatele unei ridicături obtuze de piatră. De unde stăteam, am putut să văd urmele noastre în noroi, amestecate cu cele pe care le urmam.

Dincolo de asta, l-am văzut pe Tempî poziționându-se în spatele unui stejar noduros, gros. În dreapta lui, Marten a crestat o săgeată, a tras sfoara înapoi pe umăr și a așteptat

nemișcat ca o statuie.

Am scos cârpa care avea pe ea un vârf de cuțit de cenușă și o bucată subțire de fier, ținându-le pregătite în mână. Stomacul mi s-a strâns când m-am gândit ce fusesem trimis să fac aici: să vânez și să ucid oameni. Adevărat, erau oameni în afara legii și criminali, cu toate astea oameni. Am inspirat mai adânc și-am încercat să mă relaxez.

Suprafața pietrei era rece și aspră pe obrazul meu. Mi-am încordat auzul, dar n-am putut distinge nimic de ploaia care cădea întruna. M-am luptat cu nevoia de-a mă întinde dincolo de marginea pietrei, pentru a-mi lărgi câmpul vizual. Fulgerul a luminat din nou și eu număram secunde până la tunet, când o pereche de siluete s-a ivit în apropiere.

Am simțit o flacără apăsătoare de căldură în piept.

— Trage în ei, Marten, am spus cu voce tare.

Dedan s-a răsucit și a stat cu fața la mine cu sabia scoasă de când am ieșit din ascunzătoare. Hespe era un pic mai calmă și se opri se opri se opri cu sabia pe jumătate scoasă din teacă.

Mi-am pus cuțitul deoparte și m-am apropiat la câțiva pași de Dedan. Tunetul a trecut de noi când l-am prins și i-am ținut privirea. Expresia lui era sfidătoare și nu m-am deranjat să-mi ascund furia. După un lung minut de tăcere s-a uitat într-o parte, pretinzând că are nevoie să-și dea apa din ochi.

— Pune aia deoparte.

Am făcut semn din cap spre sabia lui. După o clipă de ezitare a făcut-o.

Numai atunci am băgat înapoi în căptușeala mantiei bucata subțire de oțel fragil pe care o țineam.

— Dacă am fi fost bandiți, erați deja morți.

Mi-am mutat privirea de la Dedan la Hespe și înapoi.

— Duceți-vă înapoi la tabără.

Expresia lui Dedan s-a schimbat.

— M-am săturat să vorbești cu mine de parcă aş fi un copil.

A ridicat un deget spre mine.

— Sunt pe lumea asta de mai mult timp decât tine. Nu sunt prost.

Am retezat mai multe răspunsuri furioase care nu puteau ajuta, ci ar fi făcut situația și mai rea.

— N-am timp să mă cert cu tine. Pierdem lumina și ne puneți în pericol. Duceți-vă înapoi la tabără.

— Ar trebui să rezolvăm treaba în seara asta, a zis el. Am doborât deja doi dintre ei și probabil au mai rămas doar cinci sau șase. Îi surprindem în întuneric, în mijlocul furtunii. Bam. Bam. Măine vom fi în Crosson pentru masa de prânz.

— Și dacă sunt o duzină? Ce se întâmplă dacă sunt o duzină? Ce se întâmplă dacă stau ascunși într-o fermă? Ce se întâmplă dacă ne găesc tabăra în timp ce nu e nimeni acolo? Toate proviziile noastre, mâncarea noastră și lăuta mea vor dispărea și o capcană ne va aștepta când ne vom întoarce. Numai pentru că voi n-ați fost în stare să stați pe loc încă o oră.

Fața lui s-a înroșit periculos și m-am întors.

— Duceți-vă înapoi la tabără. Vorbim despre asta diseară.

— Nu, la naiba. Vin și nu poți să faci nici pe dracu' să mă oprești.

Am strâns din dinți. Partea cea mai rea era că avea dreptate.

N-aveam nicio cale să-mi aplic autoritatea. N-aveam ce face repede ca să-l supun cu momâia din ceară pe care-o făcusem. Și am știut că ar fi fost opțiunea cea mai proastă cu putință. Nu numai că l-ar fi transformat pe Dedan într-un inamic desăvârșit, ci i-ar fi întors, fără îndoială, și pe Hesper și Marten împotriva mea.

M-am uitat la Hesper.

— Tu de ce ești aici?

I-a aruncat o privire rapidă lui Dedan.

— Avea de gând să vină singur. Am crezut că e mai bine să rămânem împreună. Și ne-am gândit bine. Nimeni nu va da peste tabără. Am ascuns uneltele și am stins focul înainte de a pleca.

Am oftat puțin și-am ascuns ciupitura inutilă de cenușă într-un buzunar al mantiei. Normal că așa făcuseră.

— Dar sunt de acord, a zis ea. Ar trebui să încercăm să terminăm în seara asta.

M-am uitat la Marten.

M-a privit cu oarecare sfială.

— Aș minți dacă aș spune că n-aș vrea să se termine, a zis el, apoi a adăugat repede: Dacă o putem face isteț.

Poate c-ar fi spus mai multe, dar cuvintele i s-au prins în gât și a-nceput să tușească.

M-am uitat la Tempi. Tempi m-a privit înapoi.

Cel mai rău era că eram de acord cu Dedan. Voiam să se rezolve. Voiam un pat cald și o masă decentă. Voiam să-l duc pe Marten într-un loc uscat. Voiam să mă întorc la Severen, unde să mă pot tolăni în recunoștința lui Alveron. Voiam s-o găsesc pe Denna, să-i cer scuze și să-i explic de ce-am plecat fără o vorbă.

Numai un nebun înoată împotriva curentului.

— Bine.

M-am uitat în sus la Dedan.

— Dacă unul dintre prietenii tăi moare din cauza asta, va fi vina ta.

Am văzut o licărire de incertitudine traversându-i fața, apoi dispărând când și-a închis gura. Spusese prea multe pentru ca mândria să-l facă să dea înapoi.

Am ridicat un deget lung la el.

— Dar de-acum înainte fiecare dintre voi va trebui să facă

după cum spun. Voi asculta sugestiile voastre, dar eu dau ordinele.

M-am uitat în jur. Marten și Tempî au dat din cap imediat, cu Hespe urmându-i imediat după. Dedan a dat din cap ușor.

M-am uitat la el.

— Jură.

Ochii i s-au îngustat.

— Dacă mai faci încă o șmecherie ca asta când vom ataca în seara asta, ne poți omorî. N-am încredere în tine. Mai bine plec în seara asta decât să intru în așa ceva cu cineva în care nu pot să am încredere.

A urmat un alt moment tensionat, dar înainte de a se întinde prea mult, a intervenit Marten.

— Hai, Den. Băiatul are habar. A pus la punct ambuscada asta mică în cam patru secunde. Tonul lui devenise glumeț. În plus, nu e rău ca nenorocitul de Brenwe... și banii pentru dănsulețul ăla secret nu erau nici pe jumătate la fel de mulți.

Dedan a rupt un zâmbet.

— Da, cred că ai dreptate. Cât timp rezolvăm în seara asta.

Nu m-am îndoit nicio clipă că Dedan avea să facă ce-l tăia capul, dacă îi convenea mai mult.

— Jură că îmi vei urma ordinele.

A ridicat din umeri și s-a uitat într-o parte.

— Da. Jur.

— Nu e de-ajuns. Jură pe numele tău.

Și-a șters ploaia de pe față și s-a uitat din nou la mine, confuz.

— Ce?

M-am întors cu fața la el și i-am vorbit formal.

— Dedan, vei face ce spun eu în seara asta, fără întrebări sau ezitări? Dedan, juri pe numele tău?

A trecut de pe un picior pe altul pentru o clipă, apoi s-a îndreptat un pic.

— Jur pe numele meu.

Am pășit mai aproape de el și i-am zis *Dedan* foarte încet. În același timp, am dat o explozie mică, infimă, de energie de căldură momâii de ceară din buzunar. Nu era suficient pentru a face ceva, dar suficient ca el s-o simtă doar pentru un moment.

I-am văzut ochii mărimdu-se și i-am oferit cel mai bun zâmbet ca al lui Taborlin cel Mare. Zâmbetul era plin de secrete, larg și încrezător, și mai mult decât înfumurat. Era un zâmbet care spunea o întreagă poveste.

— Am numele tău acum, am spus încet. Am pus stăpânire peste tine.

Expresia de pe fața lui aproape că valora o lună de bombăneli de-ale lui. Am pășit înapoi și mi-am șters zâmbetul de pe față, rapid ca o pâlpâire de fulger. La fel de ușor cum ai da jos o mască. Ceea ce, desigur, l-a făcut să se întrebe care dintre expresii era reală, cea de băiat sau cea întrezărită a lui Taborlin?

M-am întors înainte de a pierde momentul.

— Marten va cerceta în față. Eu și cu Tempi îl vom urma cinci minute mai târziu. Asta îi va da timp să le găsească santinelele și să vină înapoi să ne avertizeze. Voi doi veniți în urmă la zece minute după noi.

I-am aruncat lui *Dedan* o privire ascuțită și am ridicat ambele mâini, cu degetele răsfirate.

— Zece minute întregi. Va fi mai lent în felul ăsta. Dar e cel mai sigur. Sugestii?

Nimeni n-a zis nimic.

— În regulă. Marten, e spectacolul tău. Vino înapoi dacă dai de necaz.

— Contează pe asta, a zis el și curând a ieșit din raza

noastră vizuală, pierzându-se în amestecul verde-marونیu al frunzelor și scoarței de copac și pietrelor și ploii.

•••

Ploaia a continuat să cadă, iar lumina începuse să dispară când Tempi și cu mine am urmat traseul, furișându-ne dintr-un loc ascuns în altul. Zgomotul măcar nu era o preocupare, fiindcă tunetul bubuia constant deasupra.

Marten a apărut fără avertisment din tufiș și ne-a făcut semn către adăpostul marginal al unui arțar înclinat.

— Tabăra lor e chiar în față, a spus el. Sunt urme peste tot și am văzut lumina de la focul lor.

— Câți sunt?

Marten a clătinat din cap.

— Nu m-am apropiat atât de mult. De cum am văzut diferite seturi de urme, m-am întors. N-am vrut să vă luați după urme greșite și să vă rătăciți.

— Cât de departe?

— Cam la un minut distanță. Focul se vede de-aici, dar tabăra lor e pe partea cealaltă a dealului.

M-am uitat la fețele celor doi tovarăși în lumina joasă. Niciunul dintre ei nu părea agitat. Erau potriviți pentru genul ăsta de treabă, antrenați pentru așa ceva.

Marten avea abilitățile unui urmăritor și arcaș. Tempi avea abilitatea legendară a unui adem.

Poate că și eu m-aș fi simțit calm dacă aș fi avut ocazia să pregătesc un plan, câteva trucuri de magie simpatetică care ar fi putut înclina balanța în favoarea noastră. Dar Dedan îmi distrusese toate speranțele insistând să atacăm în seara aia. N-aveam nimic, nici măcar o legătură slabă cu un foc îndepărtat.

M-am oprit din meditație înainte de a transforma emoțiile în panică.

— Să mergem, atunci, am zis, încântat de timbrul calm al

vocii mele.

Ne-am strecurat tustrei înainte când ultima bucată de lumină sângera încet din cer.

În cenușiu, Marten și Tempî erau dificil de văzut, iar asta m-a liniștit. Dacă era greu pentru mine, pentru santinele era aproape imposibil să ne vadă de la distanță.

Curând am văzut lumina focului reflectându-se pe dedesubtul ramurilor înalte din față. Mergând pe burtă, i-am urmat pe Marten și Tempî la marginea unei creste abrupte, devenită alunecoasă din cauza ploii. Mi s-a părut că văd o urmă de mișcare în fața noastră.

Apoi a lovit un fulger. În întunericul profund a fost de ajuns ca să mă orbească, dar nu înainte ca noroioasa creastă să fie luminată orbitor.

Un bărbat înalt se afla pe creastă, cu un arc pregătit. Tempî s-a ghemuit la câțiva pași de creastă, înghețat în mișcarea de a-și așeza picioarele atent. Deasupra lui era Marten. Bătrânul urmăritor s-a pus într-un genunchi, armându-și și el arcul.

Fulgerul mi-a arătat toate astea într-o lumină puternică, apoi m-a lăsat orb. Tunetul a venit după o clipă, asurzindu-mă de asemenea. M-am aruncat la pământ și m-am dat peste cap, frunzele ude și murdăria lipindu-mi-se de față.

Când am deschis ochii, n-am mai văzut decât fantomele albastre pe care fulgerul le lăsase dansând în fața ochilor mei. N-a fost niciun strigăt. Dacă santinela a scos unul, a fost acoperit de tunet. M-am întins nemișcat până când mi-a revenit vederea. Mi-a luat o clipă lungă, fără suflare, să-l găsesc pe Tempî. Era la vreo patru metri pe creastă, îngenuncheat peste o formă întunecată. Santinela.

M-am apropiat, orbecăind printre ferigi ude și frunze pline de noroi.

Fulgerul a licărit din nou deasupra noastră, mai ușor de

data asta, și am văzut coada uneia dintre săgețile lui Marten ieșind în unghi din pieptul santinelei. Penele se slăbiseră și fluturau în vânt ca un steguleț îmbibat cu apă.

— Mort, a zis Tempi când Marten și cu mine eram destul de aproape pentru a auzi.

Mă îndoiam. Nici chiar o rană adâncă în piept nu poate ucide un om atât de repede. Dar când m-am apropiat, am văzut unghiul săgeții. Fusese o lovitură în inimă. M-am uitat la Marten amuzat.

— Asta-i o lovitură despre care ar trebui să se cânte o melodie, am zis liniștit.

— Noroc.

A respins ideea, îndreptându-și atenția spre vârful crestei, la câțiva pași deasupra noastră.

— Să sperăm că mi-au mai rămas câteva, a spus începând să se târască.

Târându-mă după el, l-am prins cu coada ochiului pe Tempi încă în genunchi lângă omul căzut. Se aplecase mai aproape, ca și cum i-ar fi șoptit cadavrului.

Apoi am văzut tabăra și toată vaga curiozitate despre ciudățenia ademului mi-a ieșit din minte.

CAPITOLUL 91

Flacăra, tunet, copac rupt

Dealul pe care am urcat făcea un semicerc larg, ținând tabăra bandiților în centrul unei semiluni de protecție. Rezultatul era că tabăra era așezată pe fundul unui bol larg, de mică adâncime. Din poziția noastră am văzut că partea deschisă a bolului era delimitată de un curs de apă, care se curba înăuntru și-n afară.

În centrul bolului crescuse ca un pilon trunchiul unui stejar falnic, adăpostind tabăra cu crengile lui uriașe. Două focuri ardeau tăcut de fiecare parte a stejarului uriaș. Ambele ar fi fost mari cât focurile de tabără dacă n-ar fi fost vremea aia. Așa, abia dacă revărsau suficientă lumină pentru a dezvălui tabăra.

Tabără e un termen înșelător, campament ar fi unul mai bun. Erau șase corturi de teren, scurte și înclinate, cea mai mare parte destinate pentru dormit și depozitarea echipamentului. Al șaptelea cort era aproape un pavilion mic, dreptunghiular și suficient de mare pentru câțiva oameni în picioare.

Șase bărbați stăteau ghemuiți în apropierea focului pe bănci improvizate. Se înghesuiau de ploaie, toți având priviri dure și aspectul unor soldați cu experiență care au suferit mult timp.

M-am lăsat înapoi sub linia coamei și am fost surprins să nu simt deloc teamă. M-am întors către Marten și am văzut că avea ochii un pic sălbatici.

— Câți crezi că sunt? am întrebat.

Ochii lui au licărit gânditori.

— Cel puțin doi la fiecare cort. Dacă șeful lor stă în cortul

cel mare, înseamnă treisprezece, și noi am omorât trei. Deci, zece. Zece, cel puțin.

Și-a lins buzele nervos.

— Dar ar putea să doarmă chiar și patru în cort, și în cortul cel mare ar putea dormi încă cinci în plus față de lider. Asta îi face treizeci, minus trei.

— Deci, în cel mai bun caz suntem depășiți numeric cu doi la unu, am zis. Ți convine cifra asta?

Ochii lui s-au mutat spre coamă, apoi înapoi la mine.

— Nu m-ar deranja doi la unu. Avem elementul-surpriză, suntem atât de aproape.

S-a oprit și a tușit în mânecă. A scuipat.

— Dar sunt douăzeci acolo. Pot s-o simt în ouă.

— Poți să-l convingi pe Dedan?

A dat din cap.

— O să mă creadă. Nu e nici pe jumătate măgarul care pare că e în cea mai mare parte a timpului.

— Bine.

M-am gândit scurt.

— Evenimentele s-au întâmplat mult mai rapid decât pot să le spun cu voce tare.

Deci, în ciuda a tot ce se întâmplase, Dedan și Hespe erau încă la cinci-șase minute în spatele nostru.

— Du-te și întoarce-i pe cei doi înapoi, i-am zis lui Marten. Apoi vino înapoi pentru Tempi și pentru mine.

A părut nesigur.

— Ești sigur că nu vrei să vii acum? Nu știm când se schimbă garda.

— Îl am pe Tempi cu mine. În plus, ar trebui să-ți ia doar câteva minute. Vreau să văd dacă reușesc să aflu cam câți sunt.

Marten s-a grăbit, iar eu și cu Tempi ne-am târât înapoi în vârful crestei. După o clipă s-a târât atât de aproape de mine,

că partea stângă a corpului său presa partea mea dreaptă.

Am observat ceva care-mi scăpase mai devreme. Prin tabără erau împrăștiți stâlpi din lemn de dimensiunea parilor pentru gard.

— Stâlpi? l-am întrebat pe Tempi, băgându-mi degetul în pământ pentru a ilustra ce vreau să spun.

A dat din cap pentru a arăta că a-nțeles, apoi a ridicat din umeri.

M-am gândit că ar fi putut fi pripoane pentru cai sau pari pentru a usca hainele îmbibate cu apă. Mi-am alungat asta din minte în favoarea problemelor mai presante.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Tempi a rămas tăcut îndelung.

— Omoară unii. Lasă. Așteaptă. Alții vin. Noi...

A făcut o pauză caracteristică, ceea ce însemna că-i lipsea cuvântul pe care voia să-l folosească.

— Să sărim din spatele copacilor? Surpriză.

A dat din cap.

— Surprindem. Așteptăm. Vânăm restul. Spunem maerului.

Am dat din cap. Nu era decizia rapidă la care sperasem, dar era singura opțiune sănătoasă împotriva acestui număr de oameni. Când avea să se întoarcă Marten, tustrei urma să le facem prima înțepătură. M-am gândit că având surpriza de partea noastră, Marten ar fi putut ținti cam trei sau patru cu arcul, înainte de a fi forțați să fugim.

Necazul era că nu i-ar fi ucis pe toți, dar orice om săgetat ar fi fost o amenințare mai puțin pentru noi în zilele următoare.

— Altă cale?

O lungă pauză.

— Nicio cale n-are cum să fie lethani, a zis el.

Văzând destul, am alunecat cu grijă mai mulți metri, până

nu m-am mai văzut.

Am tremurat, în timp ce ploaia a continuat să cadă. M-am simțit mai înfrigorat decât cu câteva minute mai devreme și-am început să-mi fac griji că luasem răceala de la Marten. Țasta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

L-am văzut pe Marten apropiindu-se și mă pregăteam să-i explic planul, când i-am văzut expresia panicată.

— Nu-i gădesc! a șuierat frenetic. M-am dus înapoi unde ar fi trebuit să fie. Dar nu erau acolo. Deci, fie deja s-au întors, ceea ce n-ar face, fie au fost prea aproape în spatele nostru și au urmat urme greșite pe lumina asta proastă.

Am simțit un fior care n-avea nimic de-a face cu ploaia constantă.

— Nu poți să le dai de urmă?

— Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o. Dar toate urmele arată la fel în întuneric. Ce facem?

M-a apucat de braț și am putut spune după ochii lui că era pe punctul de a se panica.

— Nu vor fi atenți. Vor crede că am cercetat totul în jur. Ce-i de făcut?

Am băgat mâna în buzunar, unde țineam momăia lui Dedan.

— Îi gădesc eu.

Dar înainte de-a face ceva, s-a auzit un val de proteste din partea de est a taberei. Mai târziu a fost urmat de un al doilea, cu un strigăt furios și un șir de blesteme.

— E Dedan? am întrebat.

Marten a dat din cap. De dincolo de creastă a venit sunetul mișcării frenetice.

Tustrei ne-am mișcat cât de repede am îndrăznit, uitându-ne peste vârf.

Bărbații roiau din corturile joase ca viespile dintr-un cuib. Erau cel puțin o duzină acum și am văzut patru cu arcurile

întinse. Bucăți lungi de lemn au apărut de nicăieri și au fost sprijinite de pari, ridicându-se pereți bruți de aproape un metru jumate înălțime. În câteva secunde, tabăra vulnerabilă larg deschisă a devenit o adevărată cetate. Am numărat cel puțin șaisprezece oameni, dar acum secțiuni întregi ale taberei erau ascunse vederii noastre. Și lumina era slabă, iar pereții improvizați blocau focurile și aruncau umbre adânci în noapte.

Marten a înjurat în continuu, fără înțeles, căci arcul lui nu mai era la fel de util acum. A crestat o săgeată rapid, cât ai face cu ochiul, și ar fi tras-o la fel de repede dacă nu i-aș fi pus mâna pe braț.

— Așteaptă.

S-a încruntat, apoi a dat din cap, știind că ar primi șase săgeți pentru fiecare dintre ale sale. Și Tempî era dintr-odată inutil. Ar fi fost plin cu săgeți cu mult înainte de-a se apropia de tabără.

Singura parte bună era faptul că atenția lor nu era îndreptată spre noi. Erau concentrați pe partea de est, unde am auzit santinela strigând și blestemele lui Dedan. Tustrei am fi putut scăpa înainte de a fi descoperiți, dar asta ar fi însemnat să-i lăsăm în urmă pe Dedan și pe Hesper.

Ăsta era momentul în care un arcanist priceput ar fi trebuit să fie în măsură să încline balanța, dacă nu să ne dea un avantaj, atunci cel puțin să facă posibilă scăparea. Dar n-aveam nici foc, nici legătură. Eram destul de isteț să mă descurc fără una, dar fără ambele eram aproape neajutorat.

Ploaia începuse să cadă mai puternic. Tunetul bubuia. Era doar o chestiune de timp înainte ca bandiții să-și dea seama că erau doar doi dintre noi și să se grăbească peste creastă să se debaraseze de tovarășii lor. Dacă noi trei le-am fi atras atenția, ne-ar fi năpădit la fel de repede.

S-a auzit un concert de vâjâieli delicate și un stol de săgeți

a zburat peste creasta de est. Marten s-a oprit din blestemat și și-a ținut respirația. S-a uitat la mine.

— Ce facem? a zis el grăbit.

În tabără s-a auzit un strigăt de interogatoriu, și când niciun răspuns n-a urmat, un alt stol de săgeți a vâjâit peste creasta de est, reglându-și ținta.

— Ce facem? a repetat Marten. Dacă sunt răniți? Dacă sunt morți?

Am închis ochii și am alunecat pe coamă, încercând să câștig un moment de gândire clară. Piciorul meu lovea ceva moale și solid. Santinela moartă. Un gând întunecat mi-a venit. Am inspirat profund și m-am pierdut în Inima de Piatră. Adânc. Mai adânc decât fusesem vreodată. Toate temerile m-au părăsit, toate ezitățile.

Am luat cadavrul de încheieturile mâinilor și am început să-l trag în sus, spre buza crestei. Era un om greu, dar n-am observat.

— Marten, pot să-ți folosesc mortul? am întrebat absent.

Cuvintele erau într-un bariton plăcut, cea mai calmă voce pe care am auzit-o vreodată.

Fără să aștept răspunsul, m-am uitat peste coamă spre tabără. L-am văzut pe unul dintre oamenii din spatele zidului îndoindu-și arcul pentru a trage. Mi-am scos cuțitul lung și subțire din oțel bun Ramston și mi-am fixat imaginea arcașului în minte. Am strâns din dinți și-am înjunghiat santinela moartă în rinichi. Cuțitul a intrat încet, ca și cum aș fi înjunghiat argilă groasă în loc de carne.

Un țipăt s-a ridicat deasupra sunetului făcut de tunet. Omul a căzut, arcul zburându-i sălbatic din mâini. Un alt mercenar s-a aplecat să se uite la tovarășul lui.

M-am concentrat din nou și am înjunghiat santinela în celălalt rinichi, folosind ambele mâini de data asta. S-a auzit un al doilea țipăt, mai ascutit decât primul. Mai mult un

bocet decât un țipăt, m-am gândit într-un colț ciudat, separat, al minții mele.

— Nu trage încă, l-am avertizat calm pe Marten, fără să-mi iau privirea de la tabără. Ei încă nu știu unde suntem.

Am scos cuțitul, m-am concentrat iar și l-am condus cu răceală în ochiul santinelei. Un bărbat s-a ridicat în picioare în spatele peretelui de lemn, curgându-i sânge pe față de sub mâinile care o acopereau. Doi dintre tovarășii lui s-au ridicat, încercând să-l tragă înapoi sub parapetul din lemn. Cuțitul meu s-a ridicat și a căzut și unul din ei s-a răsturnat la pământ, chiar când mâinile i s-au ridicat pentru a ajunge la fața lui, tot însângerată.

— Sfinte Dumnezeule, s-a sufocat Marten. Dragă Dumnezeule sfinte.

Am pus cuțitul pe gâtul santinelei și am supravegheat tabăra. Eficiența lor militară s-a destrămat, începând să intre în panică. Unul dintre bărbații răniți a continuat să țipe tare și străpungător peste bubuitul tunetului.

L-am văzut pe unul dintre arcași căutând coama cu ochi duri. Am tras cuțitul peste gâtul santinelei, dar nimic n-a părut să se întâmple. Apoi arcașul a părut nedumerit și și-a ridicat mâna să-și atingă gâtul. A tras-o înapoi ușor mănjită de sânge. Ochii i s-au mărit și a-nceput să strige.

Scăpând arcul, a alergat către cealaltă parte a micului zid, apoi s-a întors, încercând să scape, dar neștiind pe unde să fugă.

Apoi și-a recăpătat calmul și a-nceput să cerceteze disperat coama din jurul taberei. Nu dădea semne că ar cădea. M-am încruntat, am pus din nou cuțitul pe gâtul santinelei moarte și m-am rezemat în el tare. Brațele îmi tremurau, dar cuțitul a început să se miște din nou, încet, ca și cum aș fi încercat să tai un bloc de gheață. Mâinile arcașului au zburat către gât și sângele s-a vărsat peste ele.

S-a clătinat, s-a împiedicat și a căzut într-unul dintre focuri. S-a zbatut sălbatic, împrăștiind cărbuni fierbinți peste tot, mărind confuzia.

Am decis unde va fi următoarea lovitură, când fulgerul a aprins cerul, arătându-mi o imagine clară, adevărată a corpului. Ploaia era amestecată cu sânge și era peste tot. Măinile mele erau întunecate de el.

Nedorind să-i mutilez mâinile, l-am rostogolit pe burtă și m-am luptat să-i scot cizmele. Apoi m-am reorientat și i-am tăiat tendoanele groase de mai sus de glezne și din dosul genunchilor. Încă doi oameni schilodiți. Dar cuțitul se mișca tot mai încet și brațele mă dureau de la încordarea de a-l folosi. Cadavrul era o legătură excelentă, dar singura energie pe care o aveam era doar forța corpului meu. În aceste condiții, simțeam că tai mai mult lemn decât carne.

N-au trecut decât vreo două minute până când întreaga tabără să fie alertată. Am scuipat apa și mi-am odihnit o clipă brațele, tremurând și cu mintea epuizată. Am privit tabăra de mai jos, panica și confuzia create.

Un bărbat a ieșit din cortul mare de la baza copacului. Era îmbrăcat diferit de ceilalți, purtând o platoșă de zale luminoase, care-i venea aproape de genunchi, cu un coif care-i acoperea capul. A pășit în haos cu o grație neînfrică, evaluând totul dintr-o privire. A dat rapid ordine pe care nu le-am putut auzi peste sunetul ploii și peste tunete. Oamenii lui s-au calmat, s-au așezat înapoi la posturile lor și și-au luat arcurile și săbiile.

Așa cum îl priveam mergând cu pașii mari prin campament, mi-am amintit de... ceva. Stătea la vedere, nu se deranja să se ghemuiască în spatele vreunuia dintre pereții de protecție. A făcut un gest către oamenii săi, și ceva din acea mișcare era teribil de familiar...

— Kvothe, a șuiert Marten.

M-am uitat în sus, pentru a-l vedea pe urmăritor cu arcul întins lângă ureche.

— L-am ochit pe șeful lor.

— Ia-l.

Arcul lui a zbârnâit și bărbatul și-a smuls o săgeată din partea de sus a coapsei, care-i străpunsese zalele, piciorul, precum și armura din spatele acestuia. Cu coada ochiului l-am văzut pe Marten trăgând o altă săgeată și punând-o în coardă cu o mișcare fluidă, dar înainte de a trage l-am văzut pe conducătorul lor aplecându-se. Nu o aplecare adâncă, din talie, ca și cum s-ar fi îndoit de durere. Și-a lăsat gâtul în jos, să se uite la săgeata care-i străpunsese piciorul.

După un al doilea control, a apucat săgeata într-un pumn și rupt penele. Apoi, s-a întors cu spatele și și-a tras săgeata din picior.

Am înghețat în timp ce el s-a uitat direct spre noi și ne-a indicat poziția cu mâna în care avea săgeata ruptă. A rostit un cuvânt scurt, de comandă, pentru oamenii lui, aruncând săgeata în foc și pășind cu eleganță spre cealaltă parte a taberei.

— Mare Tehlu, rostogolește-mă cu aripile tale, a zis Marten, mâna căzându-i de pe coarda arcului. Protejează-mă de demoni și de creaturile care mișună în noapte.

Doar faptul că eu eram adânc în Inima de Piatră m-a reținut de la o reacție similară. M-am întors din nou către tabără, la timp pentru a vedea o mică pădure de arcuri întinse în direcția noastră. Mi-am ferit capul și i-am dat una urmăritorului stupefiat, trântindu-l jos, în timp ce săgețile zumzăiau în trecere. A căzut, tolba lui de săgeți împrăștiindu-se prin noroi.

— Tempi? am strigat.

— Aici, a răspuns el din stânga mea. *Aesh*. Nu săgeată.

Mai multe săgeți au cântat pe deasupra capetelor noastre,

câteva înfigându-se în copaci. În curând aveau să-și regleze tirul și săgețile să bată deasupra noastră, căzând pe noi de sus. Mi-a venit un gând, calm, așa cum un balon se ridică la suprafața unui lac.

— Tempi, adu-mi arcul acestui om.

— Da.

L-am auzit pe Marten murmurând ceva, cu o voce mică, grăbită și pierdută. La început am crezut că fusese rănit, apoi mi-am dat seama că se ruga.

— Tehlu, adăpostește-mă de fier și de furie, murmura el încet. Tehlu, apără-mă de demonii nopții.

Tempi mi-a împins arcul în mână. Am respirat adânc și mi-a rupt mintea în două, apoi în trei, apoi în patru. Fiecare bucată din mintea mea a ținut coarda arcului. M-am forțat să mă relaxez, și mintea mea s-a rupt din nou, în cinci. Am încercat din nou și n-am mai reușit. Obosit, ud și înfrigorat, îmi atinsesem limita. Am auzit corzile arcurilor zbârnâind din nou și săgețile au lovit pământul din jurul nostru ca o ploaie puternică. Am simțit cum ceva mă trage de partea exterioară a brațului, aproape de umăr, când una dintre săgeți m-a atins ușor înainte de-a se înfige în noroi. Am simțit o înțepătură, apoi o arsură dureroasă.

Am împins durerea departe și am strâns din dinți. Cinci ar trebuit să fie de-ajuns. Mi-am tras cuțitul ușor peste partea din spate a brațului, doar cât să trag un pic de sânge, apoi am rostit cetluirea corespunzătoare și am tras tare lama peste coarda arcului.

Coarda a ținut pentru un moment terifiant, apoi s-a partajat. Arcul s-a smucit în mâna mea, zgâlțâindu-mi brațul rănit, înainte de a-mi zbura din mână. Strigăte de durere și disperare au venit de peste creastă, anunțându-mă că fusese, cel puțin pe moment, un succes. Speram că toate cele cinci șiruri de corzi se dezmembraseră, lăsându-ne cu doar unul

sau doi arcași cărora să le facem față.

Dar de îndată ce arcul a dat buzna în mâna mea, am simțit o lipitoare rece în mine. Nu doar în brațe, ci m-a străbătut tot: stomac, piept și gât. Am știut că nu puteam să am încredere doar în puterea propriului meu braț ca să fac cinci armări o dată. Așa că am folosit singurul foc pe care îl are mereu cu el un arcanist, căldura din sânge. Frisoanele legăturii aveau să mă cuprindă curând. Dacă nu găseam o modalitate să mă încălzesc, intram în stare de șoc, apoi în hipotermie, apoi muream.

Am ieșit din Inima de Piatră și am lăsat bucățile minții mele să se reassembleze, simțindu-mă un pic confuz. Înfrigurat, ud și amețit, m-am dus înapoi pe vârful crestei. Simțeam ploaia rece ca lapovița pe piele.

Am văzut un singur arcaș. Din păcate, își păstrase luciditatea și de îndată ce fața mea a apărut în vârful crestei, a tras și a lăsat săgeata să zboare cu o mișcare lină.

O rafală de vânt m-a salvat. Săgeata lui a lovit rigid, cu scânteii galbene, aflorimentul de piatră de la nici jumătate de metru de capul meu. Ploaia îmi bătea pe față și fulgere împăienjeneau cerul. M-am tras înapoi de la vedere și am înjunghiat santinela din nou și din nou, într-o furie delirantă.

În cele din urmă am lovit o cataramă și lama s-a rupt. Gâfâind, am dat drumul cuțitului rupt. Mi-am revenit în simțiri cu sunetul rugăciunii deznădăjduite a lui Marten în urechi. Membrele îmi erau reci ca plumbul, grele și incomode.

Mai rău decât atât, am simțit cum amorțeala leneșă a hipotermiei se insinuează prin mine. Mi-am dat seama că nu erau frisoane și am știut că era semn rău. Eram ud learcă, cu niciun foc în apropiere pentru a-l invoca.

Fulgerul a gravat cerul din nou. Mi-a venit o idee. Am scos un râs teribil.

M-am uitat peste vârful crestei și am fost încântat să nu văd niciun arcaș. Dar conducătorul lătra noi ordine și nu m-am îndoit că vor găsi arcuri noi sau că vor înlocui corzile. Mai rău, puteau abandona pur și simplu adăpostul și să ne urmărească în număr mare. Mai erau pe puțin o duzină de bărbați încă în picioare.

Marten încă se ruga.

— Tehlu, pe care focul nu-l poate ucide, apără-mă de foc.

L-am lovit.

— Ridică-te dracu' de-aici, sau murim cu toții.

S-a oprit din rugăciune și s-a uitat în sus. Am strigat ceva neinteligibil și m-am aplecat să-l trag în sus de gulerul cămășii. L-am scuturat tare și i-am pus arcul în mână, fără să știe cum a ajuns acolo.

Fulgerele au izbucnit din nou și mi-a arătat ce văzuse. Măinile și brațele mele erau acoperite cu sângele santinelei. Ploaia copleșitoare făcuse pârâiașe și curgea, dar nu-l spălase de tot. Părea negru în lumina scurtă, orbitoare.

Marten și-a luat arcul, lipsit de putere.

— Trage în copac, am strigat peste tunet.

El s-a uitat la mine ca și cum aș fi înnebunit.

— Trage!

Ceva din expresia mea trebuie să-l fi convins, dar săgețile i s-au risipit, iar el și-a reluat litaniile, căutându-și deocamdată locul în noroi.

— Tehlu care l-a ținut pe Encanis pe roată, păzește-mă în întuneric.

După un lung moment de căutare, a găsit o săgeată și cu greu a reușit s-o potrivească în coardă, cu mâinile tremurânde, rugându-se în tot acest timp.

Mi-am întors atenția înapoi la tabără. Conducătorul lor îi luase din nou sub control. I-am văzut gura strigând ordine, dar de auzit n-auzeam decât vocea tremurândă a lui Marten:

*Tehlu, ai cărui ochi sunt adevărați,
Veghează-mă.*

Dintr-odată, conducătorul s-a întrerupt și și-a ridicat capul. S-a păstrat perfect liniștit, ca și cum asculta ceva.

Marten își continua rugăciunea:

*Tehlu, fiul tău însuși,
Veghează-mă.*

Conducătorul lor s-a uitat repede în stânga și-n dreapta, de parcă ar fi auzit ceva ce-l deranja. Și-a ridicat capul din nou.

— Te aude! am strigat la Marten nebunește. Trage! Pare gata să facă ceva.

Marten a țintit copacul din centrul taberei. Vântul îl lovea în timp ce el continua să se roage.

*Tehlu care a fost Menda care ai fost.
Veghează-mă în numele lui Menda,
În numele lui Perial
În numele lui Ordal
În numele lui Andan
Veghează-mă.*

Conducătorul lor a întors capul ca și cum ar fi cercetat cerul pentru ceva.

Ceva din mișcarea lui mi se părea teribil de familiară, dar gândurile mi se împotmoleau pe măsură ce mă cuprindeau frisoanele legăturii.

Conducătorul bandiților s-a întors și s-a apropiat de cort,

dispărând în interior.

— Trage în copac! am țipat.

A lăsat săgeata să zboare și am văzut cum se înfige ferm în trunchiul de lemn al stejarului masiv care crescuse în centrul taberei bandiților. Am ridicat din noroi una dintre săgețile împrăștiate ale lui Marten și am început să râd de ceea ce aveam de gând să încerc. Se putea să nu iasă nimic. Se putea să mă ucidă. Doar să alunec... Dar nu conta. Aș fi fost oricum mort deja dacă nu găseam o modalitate să mă încălzesc și să mă usuc. Aș fi intrat curând în șoc. Poate că intrasem deja.

Mâna mi s-a închis pe o săgeată. Mi-am rupt mintea în șase bucăți și am strigat o cetluire, înfigând-o adânc în pământul îmbibat cu apă.

— Ca sus, așa și jos! am strigat, făcând o glumă pe care doar cineva de la Universitate putea spera s-o înțeleagă.

A trecut o secundă. Vântul s-a oprit.

A fost alb. Luminos. Un zgomot. Am căzut.

Apoi nimic.

CAPITOLUL 92

Taborlin cel Mare

M-am trezit. Era cald și uscat. Era întuneric.

Am auzit o voce familiară interogativă. Vocea lui Marten.

— Doar el a fost. El a făcut-o.

Interogativ.

— N-aș spune niciodată, Den. Jur pe Dumnezeu că nu. Nu vreau să mă gândesc la asta. Întreabă-l, dacă vrei.

Interogativ.

— Ai fi știut dacă ai fi văzut. Atunci n-ai mai fi vrut să știi mai mult. Nu-l contrazice. L-am văzut furios. Asta e tot ce spun. Nu-l contrazice.

Interogativ.

— Las-o, Den. El i-a omorât, unul câte unul. Apoi a luat-o razna un pic. El... Nu. Doar atât spun. Cred că el a chemat lumina. Ca Dumnezeu însuși.

Ca Taborlin cel Mare, m-am gândit. Și am zâmbit. Și-am adormit.

CAPITOLUL 93

Toți mercenarii

După paisprezece ore de somn eram în formă ca o vioară. Companionii mei au părut surprinși de asta, după ce mă găsiseră inconștient, rece la atingere și acoperit de sânge. M-au dezbrăcat, mi-au frecat un pic membrele, apoi m-au înfășurat în păături și m-au dus în singurul cort al bandiților care supraviețuise. Alte cinci fuseseră fie arse, fie îngropate, fie pierdute când un stâlp mare și alb de fulger a lovit stejarul înalt din centrul taberei bandiților.

A doua zi a fost înnorat, dar, din fericire, fără ploaie. În primul rând ne-am îngrijit rănilile. Hespe luase o săgeată în picior când îi surprinsese santinela. Dedan avea o tăietură adâncă de-a lungul unui umăr și fusese destul de norocos, având în vedere că se repezise la santinelă cu mâinile goale. Când l-am întrebat despre asta, a zis simplu că n-a avut timp să tragă sabia.

Marten avea o furioasă umflătură roșie pe frunte, deasupra sprâncenei, fie de când îl lovisem eu, fie de când se târâse. Era sensibilă la atingere, dar el a susținut că avusese altele de douăzeci de ori mai rele după încăierările în tavernă.

După ce mi-am revenit din frisoane, am fost bine. Aș spune că tovarășii mei au fost surprinși de întoarcerea mea bruscă de la porțile morților și am decis să-i las în uimirea lor. Un pic de mister nu strica reputației mele.

Am bandajat tăietura zdrențuită unde săgeata îmi zgâriase umărul și mi-am îngrijit câteva vânătăi și zgârieturi pe care nu-mi aminteam când le căpătasem. Aveam, de asemenea, o tăietură lungă, superficială, în partea de sus a brațului, dar abia dacă a fost nevoie de cusături.

Tempi era nevătămat, imperturbabil, imposibil de citit.

A doua noastră prioritate a fost să avem grijă de morți. Cât timp eu am fost inconștient, restul grupului a tras cele mai multe dintre cadavrele arse într-o parte a luminișului.

S-a povestit astfel:

O santinelă, ucisă de Dedan.

Două, care l-au surprins pe Tempî în pădure.

Trei care-au supraviețuit fulgerului și au încercat să scape.

Marten a pus unul jos. Tempî i-a luat pe ceilalți doi.

Șaptesprezece au ars, au fost răniți sau au fost altfel devastați de fulger.

Dintre aceștia, opt au murit sau mai întâi au fost răniți de moarte.

Am găsit urme ale unei santinele care privise tot incidentul din zona de nord-est a crestei. Urmele erau vechi de o zi când le-am găsit și niciunul dintre noi n-a simțit nici cea mai mică dorință să-l vâneze. Dedan a subliniat că el putea valora mai mult în viață, căci ar fi dus vorba despre această înfrângere spectaculoasă altora care se gândeau să devină bandiți. Măcar de data asta, noi doi am fost de acord cu ceva.

Corpul conducătorului nu era printre cei adunați. Cortul mare în care se strecurase el fusese strivit sub o mare parte a imensului trunchi de stejar.

Având mai mult decât suficient timp pentru a ne ocupa de asta, pentru moment am amânat ridicarea acestuia.

Mai degrabă decât să încercăm să săpăm douăzeci și trei de morminte sau chiar un mormânt suficient de mare pentru douăzeci și trei de corpuri, am construit un rug și l-am aprins, în timp ce pădurea din jur era încă udă de ploaie. Mi-am folosit abilitățile pentru a-l face să se încingă și să ardă tare.

Dar mai exista unul: santinela săgetată de Marten și utilizată de mine.

În timp ce companionii mei se ocupau de colectarea lemnului pentru rug, m-am dus peste partea de sud a crestei și l-am găsit unde îl ascunsese Tempi, acoperit cu o creangă de brad.

M-am uitat îndelung la corp, înainte de a-l duce spre sud. Am găsit un loc liniștit sub o salcie și am construit un morman de pietre. Apoi m-am strecurat în tufișuri și am vomitat în liniște, violent.

...

Fulgerul? Ei bine, fulgerul e dificil de explicat. O furtună deasupra capului. O cetluire galvanică, cu două săgeți similare. O încercare de a face copacul mai puternic decât orice paratrăsnet. Sincer, nu știam dacă puteam avea încredere că fulgerul va lovi când și unde a făcut-o. Dar, după cum spun poveștile, am chemat fulgerul și el a venit.

Din poveștile spuse de ceilalți, când fulgerul a lovit n-a fost o singură săgeată uimitoare, ci mai multe, într-o succesiune rapidă. Dedan a descris-o ca „un stâlp de foc alb” și a spus că a zguduit pământul destul de tare cât să-l trântască la pământ.

Indiferent de ce, stejarul falnic a fost redus la un ciot carbonizat de înălțimea unei pietre cenușii. Bucăți uriașe s-au împrăștiat în jur. Arbori și arbuști mici au luat foc și au fost udați de ploaie. Cele mai multe dintre scândurile lungi pe care bandiții le-au folosit pentru fortificațiile lor au explodat în bucăți nu mai mari decât vârful degetului, transformându-se în cărbune. Dungile de la baza copacului erau dovezi grozave ale agitației pământului, oferind o imagine clară, ca și cum ar fi fost zgâriate de un nebun sau de ghearele vreunei fiare imense.

În ciuda acestui fapt, am stat în tabăra bandiților trei zile

după victoria noastră. Izvorul ne furniza ușor apă și ceea ce rămăsese din proviziile bandiților era mai bun decât ce aveam noi. Mai mult, după ce am salvat ceva cherestea și pânză, fiecare dintre noi a avut parte de luxul unui cort sau al unui adăpost.

Odată treaba finalizată, tensiunile care afectaseră grupul nostru s-au stins. Ploaia s-a oprit și n-a mai fost nevoie să ne ferim să facem focul, și drept rezultat, tusea lui Marten s-a ameliorat. Dedan și Hespe au fost civilizați unul cu altul și Dedan a oprit cam trei sferturi din măgăriile lui nesfârșite față de mine.

Dar în ciuda ușurării date de faptul că ne făcusem treaba, lucrurile nu erau în totalitate confortabile. Nu mai spuneam povești noaptea și Marten se ținea cât putea de departe de mine. Nu prea puteam să-l învinuiesc, având în vedere ce văzuse.

Cu asta în minte, cu prima ocazie am distrus momâile de ceară pe care le făcusem. Acum nu mai aveam nevoie de ele și mă temeam de ce s-ar fi putut întâmpla dacă unul dintre companionii mei le-ar fi descoperit în traista mea.

Tempi n-a comentat nimic în legătură cu ce făcusem cu cadavrul banditului și, din câte pot spune, el nu părea să-mi poarte pică pentru asta. Privind înapoi, îmi dau seama cât de puțin l-am înțeles cu adevărat pe adem. Dar la momentul respectiv nu observasem decât faptul că Tempi petrecea mai puțin timp ajutându-mă să mă antrenez la ketan și mai mult timp învățându-ne limba și discutând despre conceptul în continuare confuz de lethani.

În a doua zi ne-am recuperat echipamentul din tabăra anterioară. Am fost ușurat să am lăuta înapoi și de două ori mai bucuros să găsesc minunata cutie a Dennei uscată și închisă ermetic, în ciuda ploii nesfârșite.

Și, din moment ce nu mai trebuia să ne furișăm, am

cântat. O zi întreagă n-am făcut nimic altceva. Trecuse aproape o lună de când nu mai făcusem muzică și îmi lipsea mai mult decât vă puteți imagina.

La început am crezut că lui Tempî nu-i pasă de muzica mea. În afara faptului că l-am insultat cumva cântând devreme, el părăsea de fiecare dată tabăra când scoteam lăuta. Apoi am început să prind ocheade din partea lui, chiar dacă întotdeauna de la distanță și de obicei, cel puțin parțial, fiind ascuns vederii.

Odată ce am știut să mă uit după el, am descoperit că asculta mereu când cântam. Cu ochii mari ca o bufniță. Nemișcat ca o piatră.

În a treia zi, Hespe a decis că piciorul ei ar fi rezistat la un pic de mers pe jos. Așa că a trebuit să decidem ce luăm cu noi și ce lăsăm în urmă.

Asta nu era atât de dificil cum părea. Cea mai mare parte a echipamentului bandiților fusese distrus de fulger, prins sub copacul căzut sau expus furtunii. Dar încă erau obiecte de valoare care puteau fi recuperate din tabăra distrusă.

N-am reușit să căutăm prea bine în cortul liderului, zdrobit sub una dintre ramurile uriașe ale stejarului căzut. Groase de mai bine de o jumătate de metru, crengile căzute erau mai mari decât ale celor mai mulți copaci de acest fel.

Cu toate astea, în a treia zi am reușit, în sfârșit, să tăiem îndeajuns cât să ajungem la cortul distrus.

Eram nerăbdător să mă uit mai atent la cadavrul conducătorului, căci ceva în legătură cu el îmi sâcăia memoria de când îl văzusem ieșind din cort.

Și, dintr-o înclinație mai lumească, știam că haina lui de zale valora cel puțin o duzină de talanți.

Dar n-am găsit nici urmă de lider. Asta ne-a bulversat un pic.

Marten a găsit doar un singur set de urme care ieșeau din

tabără, cele ale santinelei scăpate. Niciunul dintre noi n-a ghicit unde dispăruse liderul.

Pentru mine a fost o nedumerire și o supărare, căci voiam să-i privesc mai bine fața. Dedan și Hesse credeau că a scăpat pur și simplu în haosul creat după fulgerare, folosind poate cursul de apă, pentru a evita să lase urme.

Marten, însă, s-a neliniștit clar când nu i-am găsit corpul. A murmurat ceva despre demoni și a refuzat să se apropie de resturi. L-am considerat un prost superstițios, dar nu voi nega faptul că și eu consideram ușor enervantă absența corpului.

În interiorul cortului distrus am găsit o masă, un pat, un birou și o pereche de scaune, toate spulberate și inutile. În biroul ruinat erau câteva hârtii pe care mi-ar fi prins bine să le citesc, dar fuseseră prea mult timp ude și cerneala se ștersese. Mai era, de asemenea, o casetă grea din lemn de esență tare, puțin mai mică decât o felie de pâine. Avea pe capacul emailat blazonul familiei Alveron și era bine încuiată.

Atât Hesse, cât și Marten au recunoscut că aveau un pic de calificare în deschiderea încuietorilor și, din moment ce eram curios ce era înăuntru, le-am dat cât timp aveau nevoie ca să strice broasca. Amândoi au întors-o pe toate părțile, dar niciunul n-a avut vreun succes.

După vreo douăzeci de minute de enervare atentă, Marten a ridicat mâinile.

— Eu nu-i găsesc șmecheria, a zis, în timp ce se întindea, apăsându-și mâinile pe șale.

— Aș încerca și eu, am zis.

Sperasem ca unul din ei s-o păcălească să se deschidă. Spargerea încuietorilor nu e genul de calificare cu care un arcanist ar trebui să se mândrească. Nu se potrivea cu reputația pe care speram să mi-o construiesc.

— Ai putea? a zis Hesse ridicând o sprânceană la mine.

Chiar ești un tânăr Taborlin.

M-am gândit la povestea spusă de Marten cu câteva zile înainte.

— Desigur, am râs, apoi am strigat „Edro!” cu cea mai bună voce a mea de Taborlin cel Mare și am lovit cu mâna partea de sus a casetei.

Capacul s-a deschis ca un arc.

Am fost mai surprins decât oricine altcineva, dar am ascuns-o bine. Era evident că unul dintre ei declanșase, de fapt, deblocarea, dar capacul fusese înțepenit. Probabil că lemnul se umflase după atâtea zile în umezeală.

Când l-am lovit, pur și simplu s-a slăbit.

Dar ei nu știau asta. După privirile de pe chipurile lor ai fi crezut că obținusem aur în fața lor. Chiar și Tempi a ridicat o sprânceană.

— Drăguț truc, Taborlin, a zis Hespe, deși nu era sigură dacă glumeam cu ei.

Am decis să-mi țin gura și mi-am pus setul de scule improvizate înapoi în buzunarul mantiei. Dacă aveam de gând să fiu arcanist, puteam la fel de bine să fiu un arcanist celebru.

Făcând tot posibilul să radiez un aer de putere solemnă, am ridicat capacul și m-am uitat înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bucată groasă, împăturită, de hârtie. Am scos-o.

— Ce-i asta? a întrebat Dedan.

Am ținut-o ca s-o vadă toți. Era o hartă atent întocmită a zonei înconjurătoare, oferind nu numai o descriere exactă a curburii drumului, ci și a așezării fermelor din apropiere și a cursurilor de apă. Crosson, Fenhill și hanul Bănuțul Lăudat fuseseră marcate și etichetate pe drumul de vest.

— Ce-i asta? a întrebat Dedan arătând cu un deget gros la un X neetichetat, adânc în pădure, pe partea de sud a

drumului.

— Cred că e tabăra asta, a zis Marten arătând. Chiar lângă cursul de apă.

Am dat din cap.

— Dacă e corectă, suntem mai aproape de Crosson decât am crezut. Am putea s-o ținem doar spre sud-est de-aici și am scuti să mergem o zi pe jos.

M-am uitat la Marten.

— Ție ți se pare corectă?

— Ia. Lasă-mă să văd.

I-am dat harta și el s-a uitat peste ea.

— Așa pare, a fost el de acord. Nu credeam că am ajuns atât de departe spre sud. În felul ăsta, suntem scutiți de vreo patruzeci de kilometri de mers.

— Asta nu e puțin, a zis Hespe frecându-și piciorul bandajat. Exceptând cazul în care unul dintre voi, domnilor, ar dori să mă care.

Mi-am întors atenția la cutie. Era plină de pachete înfășurate strâns în pânză. Ridicând unul, am văzut sclipirea de aur.

Un murmur a trecut printre cei prezenți. Am verificat și restul de pachetele grele și am fost întâmpinat cu mai multe monede, toate de aur. La o numărătoare sumară, erau peste 200 de regali. Deși practic nu mai ținusem în mână niciunul până atunci, știam că un singur regal de aur valora optzeci de sfanți, aproape la fel de mult cât îmi dăduse maerul ca finanțare pentru această călătorie. Nu era de mirare că maerul era dornic să oprească jefuirea colecțiilor săi de taxe.

Am jonglat numere în capul meu, convertind conținutul casetei într-o monedă mai familiară și au ajuns la mai mult de cinci sute de talanți de argint.

Suficienți bani pentru a cumpăra un han măricel la

marginea drumului sau o întreagă gospodărie cu toate efectivele de animale și cu echipajul incluse. Cu atât de mulți bani îți puteai cumpăra un titlu minor, o numire la Curte sau un loc de ofițer în armată.

Am văzut că toată lumea își făcea propriile calcule.

— Ce-ar fi să împărțim un pic din ăștia? a zis Dedan fără prea multă speranță.

Am ezitat, apoi am căutat în casetă.

— Câte un regal de căciulă pare corect pentru toată lumea?

Toată lumea a tăcut, în timp ce am desfăcut unul dintre pachete.

Dedan s-a uitat la mine neîncrezător.

— Vorbești serios?

I-am dat o monedă grea.

— Cum văd eu lucrurile, oameni mai puțin scrupuloși ar putea să uite să-i spună lui Alveron despre asta. Sau nu s-ar mai întoarce la Alveron deloc. Cred că un regal de fiecare e o răsplată bună pentru noi, că suntem oameni atât de onești.

Le-am aruncat lui Marten și Hespe câte o monedă strălucitoare de aur.

— De altfel, am fost angajat să găsesc un grup de bandiți, nu să distrug un mic campament militar, am adăugat, aruncându-i un regal lui Tempî.

Am luat și pentru mine un regal.

— Țsta e bonusul nostru pentru serviciile noastre de sacrificiu.

L-am pus în buzunar și l-am mângâiat.

— Alveron nu trebuie să afle niciodată de asta.

Dedan a râs și m-a bătut pe spate.

— Nu ești chiar atât de diferit de noi, la urma-urmelor, a zis el.

I-am întors zâmbetul și am închis capacul cutiei,

ascultând cum face clic când se blochează la loc.

N-am menționat alte două motive pentru ceea ce am făcut. În primul rând, le-am cumpărat efectiv loialitatea. N-au avut cum să nu-și dea seama cât de simplu ar fi fost să iau pur și simplu caseta și să dispar. Îmi trecuse și asta prin minte. Cinci sute de talanți mi-ar fi plătit Universitatea pentru următorii zece ani și ar fi rămas o mulțime de risipit.

Acum, totuși, erau considerabil mai bogați și ajunseseră să se simtă onești în privința asta. O bucată mare de aur le ținea mintea departe de banii pe care îi purtam. Cu toate astea, tot am planificat să dorm noaptea cu caseta sub cap.

În al doilea rând, puteam folosi banii. Atât regalul ascuns pe față în buzunar, cât și pe ceilalți trei palmați când le împărtisem celorlalți monedele.

Așa cum am spus, Alveron n-avea să știe niciodată diferența, iar patru regali ar fi acoperit un mandat complet de școlarizare la Universitate.

După ce am pus în siguranță caseta maerului în partea de jos a traistei mele, fiecare dintre noi a decis ce-ar trebui să mai luăm din echipamentul bandiților.

Corturile le-am lăsat pentru același motiv pentru care nu le aduseserăm pe-ale noastre de la bun început. Erau prea voluminoase pentru a le transporta. Am luat cât mai mult din hrana lor, știind că, de ce luam mai multă, de-aia trebuia să cumpărăm mai puțină.

Am decis să iau una dintre săbiile bandiților. Nu mi-aș fi irosit banii ca să cumpăr una, căci nu știam cum s-o folosesc, dar dacă erau pe degeaba...

Când mă aflu în căutarea unei arme potrivite, Tempî a venit și mi-a dat câteva sfaturi. După ce mi-am redus opțiunile la două săbii, în cele din urmă Tempî a zis ce-avea în minte.

— Nu știi să folosești o sabie.

Interogativ.

Jenă.

Am avut impresia că la el ideea ca cineva să nu fie în stare să folosească o sabie era mai mult decât ușor rușinoasă. Ca și cum nu știa cum să mănânce cu ajutorul cuțitului și al furculiței.

— Nu, am zis încet. Dar speram să-mi arăți tu.

Tempi a rămas foarte liniștit și tăcut. Aș fi putut lua asta drept refuz, dacă n-aș fi ajuns să-l cunosc atât de bine. Acest tip de liniște la el însemna că se gândește.

Pauzele sunt o parte esențială a conversației ademe, așa că am așteptat cu răbdare. Amândoi am stat în liniște un minut, apoi două. Apoi cinci. Apoi zece. M-am luptat să rămân în continuare liniștit. Poate că era un refuz politic.

Mă simțeam foarte cunoscător, înțelegeți. Îl știam pe Tempî de aproape o lună, învățasem o mie de cuvinte și cincizeci de bucați de limbaj adem cu mâinile. Știam că ademul nu era timid în privința nudității sau atingerii și începeam să înțeleg misterul care era lethani.

O, da, mă credeam teribil de isteț. Dacă aș fi știut cu adevărat ceva despre adem, n-aș fi îndrăznit să-i pun lui Tempî o astfel de întrebare.

— Vrei să mă înveți asta?

A arătat către tabără, unde era cutia lăutei mele, rezemată de un copac.

Am fost prins cu garda jos de întrebare. Nu mai încercasem niciodată să învăț pe cineva să cânte la lăută. Poate că Tempî știa asta și bătea apropo pentru ceva similar despre el însuși. Știam că era predispus să vorbească o subtilă limbă stratificată.

O ofertă corectă. Am dat din cap.

— Voi încerca.

Tempi a dat din cap și a indicat către una dintre săbiile pe care le evaluam.

— Poart-o. Dar fără luptă.

Cu asta, s-a întors și a plecat. La vremea aia am luat-o ca pe o concizie normală.

Scotocirea a continuat toată ziua. Marten a luat un număr bun de săgeți și toate corzile de arc pe care le-a găsit. Apoi, după ce s-a asigurat că nimeni nu vrea niciunul pentru el, a decis să ia cele patru arcuri lungi care supraviețuiseră fulgerului. Arătau ciudat strânse în pachet, dar el a pretins că valorau un bănuț greu, când le va vinde în Crosson.

Dedan a luat o pereche de cizme și o vestă blindată mai frumoasă decât cea pe care o purta. A pus ochii și pe un pachet de cărți și un set de zaruri de fildeș.

Hespe a luat un set subțire de fluiere păstorești și a ascuns aproape o duzină de cuțite pe fundul traistei ei, în speranța de a le vinde mai târziu.

Chiar și Tempî a găsit câteva lucruri pe care le-a considerat atrăgătoare: o piatră pentru ascuțit, o solniță de alamă și o pereche de pantaloni de bumbac, pe care i-a dus la apă și i-a vopsit în familiarul roșu-sângerieu.

Eu am luat mai puțin decât restul. Un cuțitaș pentru a-l înlocui pe cel rupt și un mic aparat de ras cu un mâner de corn. N-aveam nevoie să mă rad des, dar luasem obiceiul în timp ce eram la Curtea maerului. Aș fi putut să-i urmez exemplul lui Hespe și să iau și câteva cuțite, dar traista mea era deja neplăcut de grea, din pricina casetei maerului.

Poate părea un pic jaf de morminte, dar e pur și simplu felul în care funcționează lumea. Jefuitorii devin jefuiți, în timp ce timpul și valul ne fac pe toți mercenari.

CAPITOLUL 94

Peste pietre și rădăcini

Am decis să ne încredem în harta găsită și s-o tăiem direct prin pădure spre vest, îndreptându-ne spre Crosson. Chiar dacă am fi ratat orașul, n-aveam decât să pornim la drum și să cruțăm mai mulți kilometri de mers.

Piciorul rănit al Hespei o făcea să meargă încet, și în prima zi am lăsat-o vreo zece mile în urmă. Într-una din numeroasele noastre pauze, Tempî a început să mă instruiască cu adevărat în ketan.

Prost cum eram, mă gândisem că deja îmi predase. Adevărul e că doar îmi corectase multe greșeli îngrozitoare, pentru că-l iritau. Cam în același fel aș fi eu tentat să racordez lăuta cuiva, dacă ar cânta greșit în aceeași cameră cu mine.

Această instrucție era cu totul diferită. Am început de la începutul ketanului și mi-a corectat greșelile. Toate greșelile. A găsit optsprezece numai în prima mișcare, și sunt mai mult de o sută de mișcări în ketan. Imediat am început să am îndoieli cu privire la această ucenicie.

De asemenea, am început să-l învăț pe Tempî să cânte la lăută. Am cântat câteva note în timp ce mergeam și l-am învățat numele lor, apoi i-am arătat câteva corzi. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

Am sperat să ajungem la Crosson pentru prânzul de a doua zi. Dar aproape de jumătatea dimineții am întâlnit o porțiune de mlaștină sumbră, împruțită, care nu era marcată pe hartă.

Astfel a început o zi cu adevărat mizerabilă. A trebuit să testăm terenul la fiecare pas, iar progresul nostru a încetinit

la un mers la pas. La un moment dat, Dedan s-a speriat și a căzut, zbătându-se și stropindu-ne cu apă sărată. A zis că a văzut un țânțar mai mare decât degetul lui mare, cu o trompă cât acul de păr al unei femei. I-am sugerat că ar fi putut să fie o pasăre. El mi-a sugerat mai multe lucruri neplăcute, neigienice, pe care mi le puteam face de îndată ce aş fi avut timp.

Când s-a făcut după-amiază, am lăsat-o baltă cu întoarcerea la drum, concentrându-ne la lucruri mai imediate, cum ar fi găsirea unei bucăți uscate de pământ unde puteam să stăm fără să ne scufundăm. Dar n-am găsit decât mai multe mlaștini, doline și nori de țânțari insuportabili și muște care mușcă.

Soarele a început să apună înainte să reușim să ieșim din mlaștină și vremea s-a transformat foarte repede din caldă și înăbușitoare în răcoroasă și umedă. Ne-am târât până când pământul a început să devină în cele din urmă o pantă ascendentă. Și deși eram cu toții obosiți și uzi, am decis în unanimitate să ne forțăm și să punem un pic de distanță între noi, insecte și mirosul de plante putrede.

Luna era plină, oferindu-ne mai mult decât suficientă lumină pentru a ne alege drumul printre copaci. În pofida zilei mizerabile, starea noastră de spirit a început să crească. Hespe a fost suficient de obosită pentru a se sprijini pe Dedan și când mercenarul acoperit de noroi a pus un braț în jurul ei, ea i-a spus că el n-a mai mirosit atât de bine de luni de zile.

El a răspuns că ar trebui să facă o plecăciune în fața judecății unei femeie atât de evident de grațioase.

M-am încordat, așteptând ca bătaia lor de joc să se transforme în acră și sarcastică. Dar, cum mă târam în spatele lor, am observat cu câtă grijă își ținea el brațul în jurul ei. Hespe stătea sprijinită de el aproape tandru,

protejându-și piciorul rănit. M-am uitat la Marten și bătrânul urmăritor mi-a zâmbit cu dinții albi în lumina lunii.

N-a mai trecut mult timp și am găsit un pârâu cu apă limpede și ne-am spălat mirosul cel mai urât și noroiul. Ne-am clătit hainele și ne-am îmbrăcat cu cele uscate. Mi-am despachetat mantia zdrențăroasă și veche, strângând-o pe piept, sperând în zadar că ar putea ține departe frigul de seară.

Când am terminat, am auzit în amonte sunetul slab al unui cântec. Fiecare dintre noi și-a ciulit urechile, dar sunetul sporovăitor al apei l-a făcut dificil de auzit cu claritate.

Dar cântatul însemna oameni, iar oamenii însemnau că eram aproape de Crosson, sau poate chiar de hanul Bănuțul Lăudat, dacă mlaștina ne dusesse prea mult spre sud.

Chiar și o fermă ar fi fost mai bună decât încă o noapte în condiții vitrege.

Deci, în ciuda faptului că eram obosiți și aveam dureri, speranța paturilor moi, a meselor calde și a băuturilor reci ne-a dat energia să ne adunăm traistele și să mergem înainte.

Am urmat pârâul, Dedan și Hesper încă mergând ca o pereche. Sunetul cântecului venea și dispărea. Ploile recente însemnau un curent puternic al cursului de apă și zgomotul rostogolirii peste pietre și rădăcini era uneori suficient pentru a îneca până și sunetul pașilor noștri.

În cele din urmă, cursul de apă s-a lărgit și s-a liniștit când desişul greu s-a subțiat și s-a deschis într-o poiană largă.

Nu se mai auzea nici urmă de cântec. Nici n-am văzut vreun drum, vreun han sau vreo pâlpâire de foc. Doar o poiană bine luminată de lună. Pârâul s-a extins, formând un iaz luminos. Și stând pe o piatră netedă la marginea lacului...

— Stăpâne Tehlu, protejează-mă de demonii nopții, a zis Marten rigid.

Dar părea mai mult respectuos decât înfricoșat. Și nu s-a uitat în altă parte.

— Asta e... a zis slab Dedan. Asta e...

— *Eu nu cred în zâne*, am încercat să spun, dar a ieșit mai mult ca o șoaptă.

Era Felurian.

CAPITOLUL 95

Vânat

Toți cinci am înghețat pentru un moment. Clipocirea lentă a iazului se reflecta pe forma frumoasă a lui Felurian. Goală în lumina lunii, ea cânta:

*cae-lanion luhial
di mari felanua
kreată tu ciar
tu alaran di.
dirella. amauen.
loesi un delian
tu ani vor ruhlan
Felurian thae.*

Sunetul vocii ei era ciudat. Era moale și delicat, mult prea liniștit pentru ca noi să-l auzim de pe partea cealaltă a luminișului. Mult prea slab pentru ca noi să-l auzim peste sunetul apei care se mișca și al frunzelor agitate. În ciuda acestui fapt, eu puteam auzi. Cuvintele ei erau clare și dulci ca notele unui flaut depărtat, care creșteau și scădeau. Îmi amintea de ceva și nu știam de ce.

Melodia era aceeași pe care o cântase Dedan în povestea lui. N-am înțeles un cuvânt în afară de numele ei din versul final. Chiar și așa, m-am simțit atras de ea, inexplicabil și insistent. Ca și cum o mână nevăzută mă prinsese de piept și încerca să mă atragă în luminiș ținându-mă de inimă.

M-am împotrivit. M-am uitat în jur și am pus mâna pe un copac din apropiere pentru a mă echilibra.

În spatele meu l-am auzit pe Marten murmurând „Nu, nu,

nu” cu voce joasă, ca și cum încerca să se convingă.

— Nu, nu, nu, nu, nu. Nici pentru toți banii din lume.

M-am uitat peste umăr. Ochii urmăritorului erau fixați febril pe poiana din fața lui, dar părea mai mult înspăimântat decât stârnit. Tempii stătea cu o surprindere evidentă pe fața lui în mod normal impasibilă. Dedan stătea rigid pe o parte, cu fața trasă, în timp ce ochii lui Hespe se plimbau înainte și înapoi între el și luminiș.

Apoi Felurian a început să cânte din nou. Se simțea ca promisiunea unei vetre calde într-o noapte rece. Era ca zâmbetul unei fete. M-am trezit gândindu-mă la Losi de la Bănuțul Lăudat, la buclele ei roșii ca o rostogolire de foc. Mi-am amintit umflăturile sânilor ei și felul în care i se simțea mâna trecându-mi prin păr.

Felurian cânta și i-am simțit atracția. Era puternică, dar nu atât de puternică cât să nu mă pot opri. M-am uitat în luminiș din nou și i-am văzut pielea albă-argintie sub cerul serii. S-a aplecat să scufunde o mână în apa iazului, mai grațioasă decât o dansatoare.

Mi s-a clarificat brusc gândirea. De ce-mi era frică? De-o poveste cu zâne? Era magie acolo, magie adevărată. Ba mai mult, era magia cântatului. Dacă ratam ocazia asta, nu m-aș fi putut ierta.

M-am uitat din nou la tovarășii mei. Marten tremura vizibil. Tempii se dădea încet înapoi. Măinile lui Dedan se strânseseră în pumni în părți. Aveam de gând să fiu ca ei, superstițios și fricos? Nu. Niciodată. Făceam parte din Arcanum. Eram un Glăsuitor. Eram un edema ruh.

Am simțit râsul sălbatic fierbând în mine.

— Ne întâlnim la Bănuțul Lăudat în trei zile, am zis și am pășit în poiană.

Am simțit-o pe Felurian trăgându-mă mai puternic acum. Pielea ei era strălucitoare în lumina lunii. Părul ei lung cădea

ca o umbră peste tot în jurul ei.

— Îmi bag picioarele, l-am auzit pe Dedan spunând în spatele meu. Dacă el se duce, atunci mă du...

S-a auzit o încăierare scurtă, terminată cu zgomotul făcut de cineva căzând la pământ. M-am uitat în spatele meu și l-am văzut cu fața pe iarba joasă. Hesper îi ținea un genunchi pe șale și unul dintre brațe îi era tras strâns pe spate. Se lupta slab și blestema puternic. Tempii îi privea impasibil, ca și cum ținea scorul unei întreceri de tăvăleli. Marten gesticula frenetic în direcția mea.

— Puștiule, a șuiertat imperios. Întoarce-te aici! Puștiule! Vino înapoi!

M-am întors din nou cu fața la pârâu. Felurian mă privea. Chiar și de la treizeci de metri distanță îi puteam vedea ochii negri și curioși. Gura i s-a deschis într-un zâmbet larg, periculos. A râs sălbatic. Era luminoasă și încântată. Nu era un sunet uman.

Apoi a țâșnit peste luminiș, iute ca o vrabie, grațioasă ca o căprioară. Am sărit în urmărire și, în ciuda greutății traistei și sabiei de la șold, m-am mișcat atât de repede, încât mantia îmi flutura ca un steag în spatele meu. Niciodată nu mai alergasem așa și niciodată de-atunci înapoi. Era modul în care aleargă un copil, ușor și rapid, fără teama că va cădea.

Felurian stă înaintea mea. În tufiș. Îmi amintesc vag copacii, mirosul pământului, cenușiul pietrei sub clar de lună. Ea râde. Se ferește, dansează, o ia înainte. Așteaptă până sunt suficient de aproape pentru a o atinge, apoi sare într-o parte.

Strălucește în lumina lunii. Sunt ramuri care se agață, o pulverizare de apă, un vânt cald...

Și o apuc. Măinile ei sunt încurcate în părul meu, trăgându-mă aproape.

Gura dornică. Limba ei timidă și rapidă. Suflarea ei la

mine în gură, umplându-mi capul. Sfârcurile fierbinți ale sânilor ei frecându-mi pieptul. Mirosul ei de trifoi, de mosc, de mere coapte căzute la pământ...

Și nicio ezitare. Nicio îndoială. Știu exact ce să fac. Măinile mele sunt pe ceafa ei. Mângâindu-i fața. Încurcându-se în părul ei. Alunecând de-a lungul coapsei. Apucând-o tare dintr-o parte. Dând târcoale taliei înguste. Ridicând-o. Lăsând-o jos...

Și ea se zvârcolește sub mine, suplu și languros. Încet și suspinând. Picioarele ei în jurul meu. Spatele ei se arcuiește. Măinile ei fierbinți îmi apucă umerii, brațele, îmi apasă șalele...

Și e călare peste mine. Se mișcă sălbatic. Părul ei lung îmi atârână peste piele. Și-l aruncă pe spate, fremătând și tremurând, strigând într-o limbă pe care n-o știu. Unghiile ei ascuțite săpând în mușchii pieptului meu...

Și se simte muzica. Plânsetul fără cuvinte pe care îl face, crescând și scăzând. Suspinul ei. Inima mea la trap. Mișcarea ei încetinește. O apuc frenetic de șold în contrapunct. Ritmul nostru e ca un cântec tăcut. Ca un tunet brusc. Ca un bubuit abia auzit în depărtare.

Și totul se oprește. Mă arcuiesc. Sunt încordat ca o coardă de lăută. Tremurând.

Având dureri. Sunt acordat prea strâns și mă rup...

CAPITOLUL 96

Însuși focul

M-am trezit cu ceva mângâindu-mi marginile memoriei. Am deschis ochii și am văzut copaci întinzându-se spre un cer de amurg. Erau perne de mătase peste tot în jurul meu, în timp ce la câțiva pași stătea Felurian, cu corpul gol desfăcut larg în somn.

Arăta netedă și perfectă ca o sculptură. Ofta în somn și m-am muștrat pentru gând. Știam că nu era o piatră rece. Era, prin comparație, caldă și suplă, precum cea mai fină marmură.

Am întins mâna s-o ating, dar m-am oprit, nedorind să deranjez scena perfectă dinaintea mea. Un gând distant a început să mă cicălească, dar l-am alungat ca pe-o muscă iritantă.

Buzele lui Felurian s-au deschis și au oftat, scoțând un sunet ca un porumbel. Mi-am amintit atingerea acelor buze. Mă durea, și m-am forțat să-mi mut privirea de la gura ei moale ca petalele de floare.

Pleoapele ei închise erau modelate ca aripile unui fluture, răvășite în spirale de violet profund și negru, cu urme de aur pal, care se amesteca în culoarea pielii ei. Când ochii i se mișcau ușor în somn, modelul se muta, ca și cum fluturile își răspândeau aripile. Priveliștea în sine probabil că valora prețul pe care toți bărbații ar trebui să-l plătească pentru a o vedea.

Am mâncat-o din ochi, știind că toate melodiile și poveștile pe care le auzisem nu însemnau nimic. Ea e ceea ce visează bărbații. Toate locurile în care fusesem, toate femeile pe care le văzusem, nimic nu se compara cu întâlnirea cu ea.

Ceva în mintea mea a țipat la mine, dar am fost uimit de mișcarea ochilor ei sub pleoape, de forma pe care gura ei o făcea, ca și cum m-ar fi sărutat chiar în timp ce dormea. Am alungat gândul din nou, iritat.

Aveam să înnebunesc sau să mor.

Ideea a reușit să-și facă în cele din urmă drum în mintea mea conștientă și am simțit fiecare fir de păr de pe corpul meu ridicându-se. Am avut un moment de luciditate perfectă, clară, care semăna cu căutatul după aer, și am închis repede ochii, încercând să mă cobor în Inima de Piatră.

N-am reușit. Pentru prima dată în viața mea, starea rece, tăcută mi-a scăpat. În spatele ochilor mei, Felurian mi-a distras atenția. Respirația dulce. Sânul moale. Suspinele aproape disperate care alunecau printre buzele înfometate și delicate ca petala...

Piatra. Mi-am ținut ochii închiși și am înfășurat raționalitatea calmă a Inimii de Piatră în jurul meu, ca o mantie, înainte de a îndrăzni chiar să mă gândesc din nou la ea.

Ce știam? Mi-am adus în minte o sută de povestiri despre Felurian și am scos compozițiile recurente. Felurian era frumoasă. Fermeca muritorii. O urmau la zâne și mureau în îmbrățișarea ei.

Cum mureau? Era destul de simplu de ghicit: epuizare fizică.

Lucrurile erau destul de riguroase, iar cei sedentari sau fragili nu se descurcau atât de bine ca mine. Acum, că mă opriseam să observ, îmi simțeam corpul ca pe-o cârpă bine stoarsă. Umerii mă dureau, genunchii mă ardeau, iar gâtul purta dulcile vânătăi de mușcături de dragoste, de la urechea dreaptă, în jos pe piept și...

Corpul mi-a roșit și m-am afundat și mai mult în Inima de

Piatră, până când pulsul mi-a încetinit și am putut forța gândul cu ea din fața minții.

Mi-am amintit patru povești în care bărbații se întorseseră vii de la zâne, toate sparte ca oalele defecte ale olarului. Ce fel de nebunie manifestaseră? Comportament obsesiv, moarte accidentală din cauza ruperii de realitate și ofilire din cauza melancoliei extreme. Trei au murit în decurs de zile. A patra poveste vorbea despre un bărbat care rezistase aproape jumătate de an.

Dar ceva n-avea sens. Desigur, Felurian era minunată. Pricepută? Fără nicio îndoială. Dar în așa măsură ca toți bărbații să moară sau să înnebunească? Nu. Nu era posibil.

Nu vreau să minimalizez experiența. Nu mă îndoiesc nicio clipă că lăsase în trecut, în mod firesc, bărbații fără facultățile lor mintale. Eu totuși mă știam destul de sănătos la cap.

M-a distrat scurt ideea că eram nebun și nu-mi dădeam seama. Apoi am luat în considerare posibilitatea că fusesem întotdeauna nebun, recunoscând-o ca având mai multe șanse decât prima, apoi mi-am alungat ambele gânduri din minte.

Cu ochii încă închiși, m-am întins acolo, savurând o melancolie liniștită pe care nu o mai simțisem înainte. Am savurat momentul, apoi am deschis ochii și m-am pregătit să evadez.

M-am uitat în jurul pavilionului, la draperiile de mătase și la pernele împrăștiate.

Erau doar ornamente pentru Felurian. Ea se afla în mijlocul tuturor, cu fundul rotund, cu picioarele subțiri și mușchii mlădioși trecându-i pe sub piele.

Mă privea.

Dacă era frumoasă nemișcată, era de două ori pe-atât trează. Adormită era ca pictura unui foc. Trează era focul în

sine.

Poate vi se pare ciudat că în acel moment am simțit frică. Poate părea ciudat că la numai o lungime de braț de cea mai frumoasă femeie din lume mi-am adus brusc aminte de faptul că sunt muritor.

Mi-a zâmbit ca un cuțit în catifea și s-a întins ca o pisică la soare.

Corpul ei era făcut pentru a se întinde, arcul spatelui ei, întinderea netedă de pe burta ei întinsă. Plinătatea rotundă a sânilor ei ridicăți de mișcarea brațelor, și dintr-odată m-am simțit ca un cerb într-un șanț. Corpul meu a reacționat la ea și m-am simțit ca și cum cineva îmi bătea cu un vătrai fierbinte în impasibilitatea rece a Inimii de Piatră. Controlul mi-a scăpat pentru o clipă și o bucată mai puțin disciplinată a minții mele a început să compună un cântec pentru ea.

Nu m-am putut priva de atenție pentru a readuce acea bucată înapoi în mine. Deci, m-am concentrat să stau în siguranță în Inima de Piatră, ignorând atât trupul ei, cât și partea bombănitoare din mintea mea care făcea rime. Nu era cel mai ușor lucru de făcut. De fapt, făcea ca rigorile obișnuite ale magiei simpatetice să pară simple ca săritul. Dacă n-ar fi fost antrenamentul de la Universitate, aș fi fost un ceva spart, jalnic, doar în măsură să se concentreze pe propria fermecare.

Felurian s-a relaxat încet din întinderea ei și s-a uitat la mine cu ochi bătrâni. Ochi deosebiți de orice văzusem vreodată. Aveau o culoare izbitoare... Amurgul de vară i-l purtau ochii... un fel de amurg albastru. Erau fascinanți. De fapt... Cu pleoapele ca aripile pe care le au fluturii... nu exista nicio nuanță de alb... Buzele ei ca umbra cerului când apar norii.

Mi-am încheștat falca, am dat deoparte bucata bombănitoare din mine și am dus-o într-un colț îndepărtat al

minții, lăsând-o să-și cânte singură.

Felurian și-a înclinat capul într-o parte. Ochii ei erau la fel de atenți și de inexpressivi ca ai unei pasări.

— De ce ești atât de tăcut, iubitele înflăcărat? Te-am stins?

Vocea ei suna ciudat în urechile mele. N-avea deloc margini aspre. Totul era o netezime liniștită, ca o bucată de sticlă șlefuită perfect. În ciuda moliciunii ei ciudate, vocea lui Felurian îmi cobora pe șira spinării, făcându-mă să mă simt ca o pisică care tocmai a fost mângâiată până în vârful cozii.

M-am retras și mai departe în Inima de Piatră, simțind-o răcoroasă și liniștitoare în jurul meu. Cu toate astea, în timp ce mare parte din atenție îmi era axată pe autocontrol, părțica nebună care făcea versuri în mintea mea a sărit în prim-plan și a spus:

— Niciodată stins. Deși sunt înmuiat de tine, ard. Mișcarea capului tău întorcându-se e ca un cântec. E ca o scânteie. E ca o suflare care mă învăluie și suflă flacăra unui foc care nu se poate abține să se răspândească și să-ți murmure numele.

Fața lui Felurian s-a luminat.

— Un poet! Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești poet după felul în care îți miști corpul.

Liniștea blândă a vocii ei m-a prins din nou nepregătit. Nu faptul că vorbele erau murmurate sau aspre sau sufocate. Nu era nimic atât de țipător sau de tulburător. Dar când vorbea, nu m-am putut abține să nu văd că respirația ei era împinsă din piept, dincolo de dulceața moale a gâtului, apoi modelată de jocul atent al buzelor, al dinților și al limbii.

A venit mai aproape, mergând pe mâini și pe genunchi pe perne.

— Arătai ca un poet, aprins și atrăgător.

Vocea ei nu era mai tare decât o suflare când mi-a cuprins

fața cu mâinile.

— Poeții sunt mai blânzi. Spun lucruri frumoase.

La o singură persoană mai auzisem vreodată o voce similară.

La Elodin. În ocazii rare, vocea lui umplea aerul ca și cum lumea însăși ar fi ascultat. Vocea lui Felurian nu era rezonantă. Nu umplea poiana pădurii. A ei era ca tăcerea înainte de o furtună bruscă de vară. Era moale ca mângâierea unei pene. Mi-a făcut inima s-o ia razna în piept.

Astfel spus, când m-a numit poet, nu m-a făcut să mă enervez sau să scrâșnesc din dinți. De la ea a sunat precum cel mai dulce nume cu care a fost numit vreodată un bărbat. Atât de puternică era vocea ei.

Felurian și-a trecut vârful degetelor peste buzele mele.

— Săruturile poetului sunt cele mai bune. Tu mă săruți ca flacăra unei lumânări.

Și-a tras una dintre mâini ca să-și atingă gura, ochii luminându-i-se la amintire.

I-am luat mâna și am strâns-o tandru. Mâinile mele păruseră întotdeauna grațioase, dar în comparație cu ale ei păreau brutale și crude. I-am respirat în palmă când am vorbit.

— Sărutările tale sunt ca lumina soarelui pe buzele mele.

Și-a coborât ochii, aripile de fluturi dansând. Am simțit nevoia absurdă de a mă elibera și am început să înțeleg. Asta era magia, dar nimic din ceea ce știam eu. Fără magie simpatetică sau scrijeldică. Felurian făcea bărbații să înnebunească de dorință la fel cum corpul meu degaja căldură. Era firesc pentru ea, dar o putea controla.

Privirea ei rățăcea peste încâlceala mea de haine și obiecte aruncate dezordonat într-un colț al poienii. Păreau ciudat de nelalocul lor în mijlocul mătăsurilor și culorilor moi. I-am văzut ochii căzându-i pe cutia lăutei mele. A înghețat.

— E flacăra mea un poet dulce? Cântă el?

Vocea ei tremura și am simțit o încordare în corpul ei când aștepta un răspuns. S-a uitat înapoi la mine. I-am zâmbit.

Felurian s-a dus și mi-a adus cutia lăutei ca un copil cu o jucărie nouă. Când am luat-o, am văzut că ochii ei erau mari și... umezi?

M-am uitat în ochii ei și într-o clipă de înțelegere mi-am dat seama cum trebuie să fi fost viața ei. Bătrână de o mie de ani și singură din când în când. Dacă voia companie, trebuia să seducă și să atragă. Și pentru ce? Pentru o seară de companie? O oră? Cât poate rezista un bărbat mediocru înaintea ca voința să i se rupă și să devină la fel de stupid ca un câine lingușitor? Nu mult.

Și pe cine întâlnea în pădure? Fermieri și vânători? Ce distracție îi puteau oferi ei, înrobiți de pasiunea ei? Am simțit un moment de milă pentru ea. Știu cum e singurătatea.

Mi-am scos lăuta din cutie și am început s-o acordez. Am lovit o coardă de probă și am acordat-o din nou cu atenție. Ce să cânt pentru cea mai frumoasă femeie din lume?

N-a fost greu să decid, de fapt. Tatăl meu mă învățase să judec o audiență. Am cântat *Surorile Flin*. Dacă n-ați auzit de el, nu sunt surprins. E un cântec luminos și plin de viață, despre două surori gureșe care se ceartă pe prețul untului.

Cei mai mulți oameni vor să audă povești despre aventuri legendare și romantism. Dar ce cânti pentru cineva din legendă? Ce cânti pentru o femeie care e obiectul dragostei pentru un muritor? Îi cânti melodii despre oameni obișnuiți. Așa speram.

A aplaudat încântată la sfârșit.

— Mai mult! Mai mult? a zâmbit cu speranță, întinzându-și capul pentru a o face cerere.

Ochii ei erau mari și dornici și adorabili.

I-am cântat *Lärm și cana lui de bere*. I-am cântat *Fücele*

fierarului. I-am cântat o melodie comică despre un preot care alerga o vacă, pe care o compusesem când aveam 10 ani și nici măcar nu-i dădusem un nume.

Felurian a râs și a aplaudat. Și-a acoperit gura de uimire și ochii de jenă. Cu cât cântam mai mult, cu atât îmi amintea de o soție tânără de la țară care participă la primul ei târg, plină de bucurie pură, cu fața strălucitoare de încântare nevinovată, cu ochii mari de uimire la tot ceea ce vede.

Și adorabilă, desigur.

M-am concentrat la ce făceam cu degetele, ca să nu mă mai gândesc la asta.

După fiecare melodie mă răsplătea cu un sărut care îmi făcea dificilă decizia pentru ce urma să cânt. Nu că mă deranja teribil. Am realizat destul de repede că preferam săruturile în locul monedelor.

I-am cântat *Spoitor și tăbăcar*. Trebuie să vă spun că Felurian cântând refrenul cântecului meu preferat de pahar, cu voce melodioasă, liniștită, e o imagine care nu mă va părăsi niciodată. Până la moarte.

În tot acest timp, am simțit cum își slăbește farmecul peste mine, puțin câte puțin. Mi-a lăsat loc să respir. M-am relaxat și am alunecat un pic mai departe de Inima de Piatră. Calmul poate fi un cadru util pentru minte, dar nu ține locul unei reprezentări convingătoare.

Am cântat ore întregi, iar până la sfârșit m-am simțit din nou eu însumi. Prin asta se înțelege că mă puteam uita la Felurian fără nicio reacție mai puternică decât aș putea simți în mod normal uitându-mă la cea mai frumoasă femeie din lume.

Încă mi-o pot aminti, stând goală printre perne, cu fluturi de culoarea amurgului dansând în aer printre noi. Însemna că nu sunt în viață dacă n-aș fi fost excitat. Dar mintea părea să fie din nou a mea și eram recunoscător pentru asta.

A scos un sunet dezamăgit de protest când mi-am băgat lăuta înapoi în cutie.

— Ești obosit? a întrebat ea cu o nuanță de zâmbet. Nu te-aș fi obosit, dulce poet, dacă aș fi știut.

I-am oferit cel mai bun zâmbet de scuză.

— Îmi pare rău, dar se pare că se face târziu.

De fapt, cerul arăta în continuare aceeași urmă de violet a amurgului pe care o avea când m-am trezit, dar am continuat.

— Va trebui să mă mișc repede dacă vreau să mă întâlnesc cu...

Mintea mi-a amorțit la fel de repede de parcă m-aș fi lovit în moalele capului. Am simțit pasiunea feroce și lacomă. Am simțit nevoia s-o am, să-i zdrobesc corpul de-al meu, să-i gust dulceața sălbatică a gurii.

Doar din cauza formării mele ca arcanist mi-am păstrat noțiunea propriei identități. Chiar și așa, mă țineam doar cu vârfurile degetelor.

Felurian stătea cu picioarele încrucișate pe pernele din fața mea, cu fața furioasă și teribilă, cu ochii reci și duri ca stelele îndepărtate. Cu un calm deliberat a atins un fluture care dădea încet din aripi pe umărul ei. Fusese o greutate atât de mare de furie în gestul ei simplu, încât stomacul mi s-a încheștat când l-am înțeles.

Nimeni n-o părăsea vreodată pe Felurian. Niciodată. Păstra bărbații până când corpurile și mințile lor se rupeau sub tulpina iubirii față de ea. Îi ținea până când se plictisea de ei, și când îi alunga, începeau să înnebunească.

Eram lipsit de putere. Eram o noutate. Eram o jucărie, favorită pentru că eram cea mai nouă.

Putea trece o vreme înainte să se plictisească de mine, dar acel timp avea să vină. Și când în cele din urmă avea să mă elibereze, mintea urma să mi se rupă în bucăți dorind-o.

CAPITOLUL 97

Sânge și regrete amare

Printre mățăsurile pe care stăteam, mi-am pierdut controlul și am simțit un val de sudoare rece cuprinzându-mi corpul. Mi-am încheștat maxilarul și am simțit crescând în mine un mic acces acut de furie. De-a lungul vieții mele, mintea a fost singura pe care întotdeauna mă bazam, singura care era întotdeauna în întregime a mea.

Simțeam cum hotărârea mi se topește, cum dorințele mele naturale fuseseră înlocuite cu ceva animalic, incapabil să gândească dincolo de propria poftă.

O parte din mine care încă era Kvothe se înfuria, dar mi-am simțit trupul răspunzând la prezența ei. Cu o oribilă fascinație, m-am târât printre perne spre ea. Un braț i-a găsit talia subțire și m-am aplecat s-o sărut cu o foame teribilă. Am urlat în mintea mea. Fusesem bătut și biciuit, înfometat și înjunghiat. Dar mintea îmi rămăsese a mea, indiferent de ceea ce devenise corpul sau lumea din jur. M-am aruncat asupra barelor unei cuști necorporale, făcută din lumina lunii și dorință.

Și, într-un fel, m-am ținut departe de ea. Respirația mi-a erupt din gât, ca și cum fugeam să scap.

Felurian s-a așezat pe perne, cu capul înclinat spre mine. Buzele ei erau palide și perfecte. Ochii ei, pe jumătate deschiși și flămânzi.

M-am forțat să nu mă uit la fața ei, dar nicăieri nu eram în siguranță să mă uit. Gâtul ei era neted și delicat, tremurând sus pulsul rapid. Un sân era rotund și plin, în timp ce celălalt atârna ușor într-o parte, în panta descendentă a corpului ei. S-au ridicat și s-au lăsat cu

respirația ei, mișcându-se delicat, făcând umbre ca de lumânare pe pielea ei. Am zărit albul perfect al dinților în spatele buzelor ei roz pal întredeschise...

Am închis ochii, dar cumva asta doar a făcut mai rău. Căldura corpului ei iradia ca și cum ai fi stat în picioare lângă un foc. Pielea taliei ei era moale sub mâna mea. S-a mișcat sub mine și pieptul ei l-a atins încet pe-al meu. I-am simțit respirația în piept. Am tremurat și am început să transpir.

Am deschis ochii și am văzut-o din nou uitându-se la mine. Expresia ei era nevinovată, aproape rănită, ca și cum nu putea înțelege cum e să fii respinsă. Mi-am îngrijit mica flacăară de furie. Nimeni nu-mi făcuse una ca asta. Nimeni. M-am îndepărtat de ea. O linie ușoară de încruntare i-a atins fruntea, ca și cum s-ar fi supărat sau s-ar fi infuriat și s-ar fi concentrat.

Felurian s-a întins să-mi atingă fața, cu ochii intenționând parcă să citească ceva scris adânc în interiorul meu. Am încercat să mă trag înapoi, amintindu-mi atingerea ei, dar corpul meu doar s-a cutremurat. Broboane de sudoare mi-au căzut de pe piele, răpăind ușor pe pernele de mătase și pe stomacul ei plat de dedesubt.

Mi-a atins moale obrazul. Încet, m-am aplecat s-o sărut și ceva s-a rupt în mintea mea.

Am simțit cum patru ani din viața mea alunecă departe. Dintr-odată m-am întors pe străzile din Bobcatran. Trei băieți, mai mari decât mine, cu păr bogat și ochi lacomi, m-au târât din lada ruptă în care dormeam. Doi dintre ei m-am pus jos, ținându-mi brațele. M-au întins într-o băltoacă stătută, care era groaznic de rece. Era dimineața devreme și stelele dispăruseră.

Unul dintre ei și-a pus mâna peste gura mea. Nu conta. Eram în oraș de luni de zile. Știam că e mai bine să nu strigi

după ajutor. În cel mai bun caz, nu vine nimeni. În cel mai rău, vine cineva, și atunci ei sunt mai mulți.

Doi dintre ei mă țineau jos. Al treilea îmi tăia hainele de pe trup. Mă tăia.

Mi-au spus ce aveau de gând să-mi facă. Respirația lor era oribil de caldă pe fața mea. Au râs.

Acolo, în Bobcatran, pe jumătate gol și neajutorat, am simțit ceva bun în mine. Am mușcat două degete ale mâinii de pe gura mea. Am auzit un țipăt și o înjurătură când unul dintre ei s-a îndepărtat. M-am încordat și m-am tensionat împotriva celui care era în continuare peste mine. Mi-am auzit brațul rupându-se și strânsoarea lui a slăbit. Am început să urlu. L-am aruncat. M-am ridicat încă țipând, cu hainele atârânănd în zdrențe pe mine. L-am trântit pe unul dintre ei la pământ. Mâna mea rănită a găsit o piatră de pavaj liberă și am folosit-o pentru a rupe un picior. Îmi amintesc zgomotul făcut. Am tras până i s-au rupt brațele, apoi i-am rupt capul.

Când m-am uitat în sus, am văzut că cel care mă tăia se plecase. Cel de-al treilea stătea ghemuit lângă un perete. Își strângea la piept mâna însângărată. Ochiul îi era alb și sălbatic. Apoi am auzit pași apropiindu-se, am dat drumul pietrei și am fugit, am fugit, am fugit...

Dintr-odată, ani mai târziu, eram băiatul ăla sălbatic din nou. Mi-am smucit capul pe spate și am mârâit în mintea mea. Am simțit ceva adânc în interiorul meu. M-am îndreptat într-acolo. O liniște tensionată s-a stabilit în mine, un fel de tăcere care vine înainte de un fulger. Am simțit cum aerul începe să se cristalizeze în jurul meu.

M-am simțit rece. Detașat, am adunat bucățile din mintea mea și le-am potrivit laolaltă. Eram Kvothe cel din trupa de teatru, nativ edema ruh. Eram Kvothe studentul, re'larul lui Elodin. Eram Kvothe muzicantul. Eram Kvothe.

Am stat peste Felurian.

M-am simțit ca și cum era prima dată din viața mea când eram pe deplin treaz. Totul părea clar și ascuțit, ca și cum vedeam cu o nouă pereche de ochi. Ca și cum nu mă mai foloseam deloc de ochi și vedeam lumea direct cu mintea.

Mintea mea adormită, își dădeau vag seama unele bucăți din mine. *Nu mai doarme*, m-am gândit și am zâmbit.

M-am uitat la Felurian și în acel moment am înțeles-o până în vârful picioarelor. Ea era zână. Nu-și făcea griji pentru bine și rău. Ea era creată din dorință pură, la fel ca un copil. Un copil nu se preocupă de consecințe, așa cum nicio furtună neașteptată nu se preocupă. Felurian semăna cu amândoi. Ea era eternă și nevinovată și puternică și mândră.

Oare așa vedea Elodin lumea? Asta era magia de care vorbea?

Fără secrete sau trucuri, numai cu magia lui Taborlin cel Mare. Mereu acolo, dar dincolo de vederea mea până acum?

Era frumos.

I-am întâlnit ochii lui Felurian și lumea a devenit lentă și leneșă. M-am simțit ca și cum aș fi fost aruncat sub apă, ca și cum aerul îmi era presat în corp. Pentru acel mic moment am fost uimit și amorțit, ca și cum aș fi fost lovit de fulger.

Momentul a trecut și lucrurile au început să se miște din nou. Dar acum, uitându-mă în ochii crepusculari ai lui Felurian, am înțeles-o mult dincolo de vârful picioarelor. Acum am cunoscut-o până în măduva oaselor. Ochii ei erau ca patru versuri dintr-o melodie, scrise clar. Mintea mea s-a umplut brusc cu un cântec despre ea. Am tras aer în piept și l-am cântat în patru note dure.

Felurian s-a ridicat în picioare. Și-a trecut mâna prin fața ochilor și a rostit un cuvânt la fel de tăios ca sticla spartă. Simțeam în cap o durere ca de tunet.

Întinericul mi-a licărit în raza vizuală. Am gustat sânge și regrete amare.

Lumea mi-a revenit în centrul atenției și m-am oprit brusc înainte de a cădea.

Felurian s-a încruntat. S-a îndreptat. A stat. Cu fața atentă, a făcut un pas.

În picioare, nu era înaltă sau cumplită. Capul ei abia dacă-mi ajungea la bărbie.

Părul ei negru cădea, ca un fascicol de umbră, drept ca un cuțit, până atingeau curbura coapselor. Era plăpândă și palidă și perfectă. Niciodată nu văzusem o față atât de dulce, o gură atât de făcută pentru sărutat. Nu se mai încrunta. Nu mai zâmbea. Buzele ei erau moi și ușor întredeschise.

A mai făcut un pas. Simpla mișcare a piciorului ei era ca un dans, unduirea ușoară a șoldului ei fermeca asemenea unui foc. Arcul piciorului ei gol spunea mai multe despre sex decât orice altceva văzusem în tânăra mea viață.

Alt pas. Zâmbetul ei era mândru și plin. Era la fel de frumoasă ca luna.

Puterea atârna pe ea ca o mantie. Făcea aerul să vibreze. Se răspândea în spatele ei ca o pereche de aripi uriașe și nemaivăzute.

Suficient de aproape pentru a o atinge, i-am simțit puterea zdrăngănind în aer. Dorința a crescut în jurul meu ca un talaz. Ea și-a ridicat mâna. Mi-a atins pieptul. M-am scuturat.

Mi-a întâlnit ochii și, în amurgul scris acolo, am văzut din nou cele patru versuri clare de cântec.

Le-am cântat. Au izbucnit din mine ca păsările în zbor.

Dintr-odată, mintea mea era limpede din nou. Am tras aer în piept și i-am susținut privirea. Am cântat din nou, și de data asta am fost plin de furie. Am strigat cele patru note grele de cântec. Le-am cântat strâmt și alb și tare ca fierul. Și

la sunetul lor am simțit cum puterea ei tremură, apoi se sparge, nemai lăsând în aer decât durere și furie.

Felurian a scos un strigăt speriat și s-a așezat atât de brusc, încât a fost aproape ca o cădere. Și-a tras genunchii la piept și s-a ghemuit, privindu-mă cu ochi mari și speriați.

Privind în jur, am văzut vântul. Nu în felul în care se vede fumul sau ceața, ci am văzut vântul în continuă schimbare în sine. Era familiar ca fața unui prieten uitat. Am râs și mi-am întins brațele, minunându-mă de forma lui schimbătoare.

Mi-am făcut mâinile cupă și am respirat în spațiul gol din interior. Am rostit un nume. Mi-am dat mâinile deoparte și mi-am lăsat respirația diafană să zboare. S-a agitat în afară, înghițind-o, apoi a izbucnit într-o flacără de argint, care a prins-o strâns în interiorul numelui ei în schimbare.

Am ținut-o acolo, deasupra pământului. Ea m-a privit cu un aer speriat și neîncrezător, părul ei închis la culoare dansând ca o a doua flacără în interiorul celei dintâi.

Am știut atunci că aş putea s-o ucid. Ar fi fost la fel de simplu ca a arunca o foaie de hârtie în vânt. Dar gândul îmi făcea rău și îmi amintea de smulgerea aripilor unui fluture. Uciderea ei ar fi distrus ceva ciudat și minunat. O lume fără Felurian ar fi fost o lume mai săracă. O lume care mi-ar fi plăcut mai puțin. Ar fi fost ca și cum s-ar fi spart lăuta lui Illien. Ar fi fost ca și cum ar fi ars o bibliotecă pentru a pune capăt unei vieți.

Pe de altă parte, erau în joc siguranța și bunul meu simț. Am considerat și că lumea a fost mai interesantă cu Kvothe în ea.

Dar n-am putut s-o ucid. Nu așa. Nu mânuind magia mea nou-dobândită ca pe un cuțit de disecție.

Am vorbit din nou, și vântul a lăsat-o jos, între perne. Am făcut o mișcare de sfășiere, și flacăra de argint care fusese odată respirația mea a devenit trei note ale unui cântec

întrerupt și s-a dus să cânte printre copaci.

M-am așezat. Ea s-a întins. Ne-am privit unul pe altul câteva minute lungi. Ochii ei au străfulgerat de la frică la prudență, apoi la curiozitate. M-am văzut reflectat în ochii ei, gol printre perne. Puterea îmi plutea ca o stea albă pe frunte.

Apoi am început să simt o stingere. O uitare. Am realizat că numele vântului nu-mi mai umple gura, și când m-am uitat în jur n-am mai văzut decât aerul gol. Am încercat să par calm, dar când acestea m-au părăsit, m-am simțit ca o lăută ale cărei corzi au fost tăiate. Inima mi s-a încheștat de o pierdere pe care n-o mai simțisem de când muriseră părinții mei.

Am văzut o ușoară strălucire în aerul din jurul lui Felurian, fărâme din puterea ei care revenea. Le-am ignorat, luptându-mă cu frenezie să păstrez o parte din ce învățasem. Dar era ca și cum încercam să țin un pumn de nisip. Dacă ați visat vreodată că zburați, apoi v-ați trezit, consternați să constatați că ați pierdut trucul pentru așa ceva, aveți o idee cum m-am simțit.

Bucată cu bucată, s-a stins, până n-a mai rămas nimic. M-am simțit gol în interior și cu o durere la fel de rea ca și cum aș fi descoperit că familia mea nu m-a iubit. Am înghițit nodul din gât.

Felurian s-a uitat la mine curioasă. Încă mă vedeam reflectat în ochii ei, cu steaua de pe frunte nu mai mare decât o înțepătură de lumină. Apoi chiar și viziunea perfectă a minții mele adormite a început să se estompeze. M-am uitat cu disperare la lumea din jurul meu. Am încercat să memorez această imagine, fără să clipesc.

Apoi s-a dus. Mi-am plecat capul, jumătate de durere și jumătate pentru a-mi ascunde lacrimile.

CAPITOLUL 98

Cântecul lui Felurian

A trecut mult înainte să-mi recapăt suficient din calm pentru a-mi ridica privirea. Era o ezitare în aer, ca și cum am fi fost tineri îndrăgostiți care nu știu la ce să se aștepte în continuare, care nu știu ce roluri ar trebui să joace.

Mi-am luat lăuta și am strâns-o la piept. Mișcarea a fost instinctivă, ca pentru a strânge o mână rănită. Am lovit o coardă din obișnuință, apoi am făcut-o să sune atât de jos, că lăuta părea tristă.

Fără să mă gândesc sau să ridic privirea, am început să cânt una dintre piesele pe care le scrisesem în lunile care au urmat morții părinților mei. Se numea *Stau lângă apă, amintindu-mi*. Degetele mele zdrăgăneau tristețe în aerul serii. Au trecut câteva minute până să-mi dau seama ce fac și alte câteva până m-am oprit. Nu terminasem cântecul. Nici nu știu dacă are într-adevăr un final.

M-am simțit mai bine, nu neapărat *bine*, dar mai bine. Mai puțin gol. Muzica mea întotdeauna ajută. Cât timp aveam muzica mea, nicio povară nu era prea greu de suportat.

Am ridicat privirea și am văzut lacrimi pe fața lui Felurian. M-a făcut să mă rușinez mai puțin de-ale mele.

De asemenea, am simțit c-o doream. Emoția îmi fusese amorțită de durerea din piept, dar acea notă de dorință mi-a concentrat atenția asupra preocupării celei mai imediate. Supraviețuirea. Evadarea.

Felurian părea să fi luat o decizie și a pornit spre perne, înspre mine. Mișcându-se prudent de-a bușilea, s-a oprit la câțiva metri și s-a uitat la mine.

— Are poetul meu delicat un nume?

Vocea ei era atât de blândă, că m-a speriat.

Am deschis gura să vorbesc, apoi m-am oprit. M-am gândit la luna prinsă de propriul nume și la o mie de povești cu zâne pe care le auzisem în copilărie. Dacă era să-l crezi pe Elodin, numele erau scheletul lumii. Am ezitat circa o jumătate de secundă înainte să mă decid să-i ofer lui Felurian o vedere dată naibii în locul numelui meu.

— Sunt Kvothe.

Sunetul a părut să crească din mine, iar apoi s-a așezat în mine din nou.

— Kvothe, a zis ea încet, și mi-a amintit de-o chemare păsărească. Vrei să-mi cânti din nou dulce?

S-a întins încet, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie arsă, și mi-a pus mâna ușor pe braț.

— Te rog! Căntecele tale sunt ca o mângâiere, Kvothe al meu.

Mi-a pronunțat numele ca pe începutul unui cântec. Era minunat.

Cu toate astea, nu mă simțeam în totalitate confortabil cu modul în care făcea referire la mine, ca Kvothe al ei.

Am zâmbit și am dat din cap. Mai ales pentru că n-aveam o idee mai bună. Am lovit două corzi de acordare, apoi m-am oprit, gândindu-mă.

Apoi am început să cânt *În pădurea zânelor*, un cântec despre – dintre toate lucrurile – Felurian însăși. Era deosebit de bun. Folosea cam trei acorduri și vreo douăzeci de cuvinte. Dar avea efectul pe care-l căutam.

Felurian s-a luminat la auzul numelui ei. Nu era nicio modestie falsă în ea. Știa că e cea mai frumoasă, cea mai pricepută. Știa că bărbații spun povești și își știa reputația. Niciun bărbat nu-i putea rezista, niciun bărbat nu-i putea răbda. Până la sfârșitul melodiei, mândria o făcuse să stea mai dreaptă.

Am terminat cântecul.

— Vrei să auzi altul? am întrebat-o.

A dat din cap și a zâmbit cu nerăbdare. Stătea printre perne cu spatele drept, ca o regină.

Am început un al doilea cântec, asemănător cu primul. Se numea *Zâna* sau ceva de genul ăsta. Nu știam cine l-a scris, dar avea obiceiul îngrozitor de-a băga silabe suplimentare în versuri. Nu era chiar atât de rău cât să se arunce cu ceva în mine într-o tavernă, dar era pe-aproape.

M-am uitat cu atenție la Felurian când am cântat. Era flatată, dar citeam o ușoară nemulțumire crescând. Ca și cum ar fi fost iritată, dar nu se putea decide de ce. Perfect.

Ultimul a fost un cântec scris pentru Regina Serule. Vă garantez că nu l-ați auzit, dar sunt sigur că știți genul. Scris de vreun menestrel lingușitor în căutarea unui patronaj, tatăl meu m-a pus să-l învăț ca exemplu pentru a evita anumite lucruri când scriu un cântec. Era un exemplu stupid de mediocritate.

Puteai spune că scriitorul ori era cu adevărat inept ori că n-o întâlnise niciodată pe Serule, ori că pur și simplu n-o considera deloc atractivă.

În timp ce-l cântam, am schimbat pur și simplu numele lui Serule cu al lui Felurian. Am înlocuit, de asemenea, unele dintre cele mai bune fraze cu altele mai puțin poetice. Când l-am terminat, cântecul era cu adevărat mizerabil, și Felurian avea pe față o expresie de consternare goală.

Am stat îndelung, ca și cum m-aș fi gândit profund la ceva. Când în sfârșit am vorbit, vocea mea era joasă și ezitantă.

— Doamnă, pot scrie un cântec pentru tine? i-am zâmbit timid.

Zâmbetul ei era ca luna printre nori. A bătut din palme și s-a aruncat pe mine cu o încântare jucăușă, umplându-mă

de sărutări. Numai teama că mi s-ar putea strica lăuta m-a ținut să mă bucur cum trebuie de experiență.

Felurian s-a tras deoparte și a stat foarte liniștită. Am încercat vreo două combinații de corzi, apoi mi-am potolit mâinile și m-am uitat la ea.

— Îl voi numi *Cântecul lui Felurian*.

A roșit un pic și s-a uitat la mine cu ochii întredeschiși, cu fața timidă și bronzată.

Lăsând modestia deoparte, pot scrie un cântec bun când îmi propun, și abilitățile mele fuseseră recent ascuțite în serviciul maerului. Nu sunt cel mai bun, dar sunt unul dintre cei mai buni. Cu suficient timp la dispoziție, un subiect demn și motivația corectă, îndrăznesc să spun că aș putea scrie un cântec aproape la fel de bun ca Illien.

Aproape.

Închizându-mi ochii, am smuls acorduri dulci din lăuta mea. Degetele mele zburau și am capturat muzica vântului în ramuri, în foșnetul frunzelor.

Apoi m-am uitat în partea din spate a minții mele, unde partea nebună, clevetitoare, din mine compusese un cântec pentru Felurian în tot acest timp. Am mângâiat corzile mai ușor și am început să cânt.

Lunii de argint luminoase miezul nopții îi albăstrește ochii

Pleoapele blând colorate, ca fluturii.

Părul ei se leagănă, o coasă întunecată mișcând

Printre copaci cu vântul cântând.

Felurian! O, frumoasă doamnă,

Binecuvântată să fie a ta poiană.

Răsuflarea prin aer îți e ușoară.

Iar părul acoperit de-o umbră mă-nfioară.

Felurian a rămas nemișcată cât am cântat. Spre sfârșitul refrenului, abia îmi mai puteam da seama dacă respiră. Câțiva dintre fluturii care fuseseră dați deoparte de conflictele noastre anterioare veniseră dansând înapoi la noi. Unul dintre ei s-a așezat pe mâna lui Felurian, fluturându-și aripile o dată, de două ori, ca și cum era curios de ce stăpâna lui era brusc atât de nemișcată. Mi-am întors ochii înapoi la lăută și am ales corzile ca pe niște picături de ploaie lingând frunzele copacilor.

*Danzez în umbra făcută de lumina lumânării
Îmi privea ochii, fața, forma, rapid ca fulgerul furtunii.
Zâmbetul ei, o cursă de zece ori mai puternică
Decât are o poveste cu zâne linia melodică.
O, frumoasă doamnă! Felurian,
Sărutul tău, un caprițoi într-un buchet.
Milă mi-e de orice alt bărbat
Ce ți-e necunoscut și incomplet.*

I-am privit corpul cu coada ochiului. Stătea ca și cum ar fi ascultat cu toată ființa. Ochii îi erau mari. Și-a ridicat o mână la gură, deranjând fluturile care se odihnea acolo, în timp ce cu cealaltă își apăsa pieptul în timp ce râsufla încet. Asta voiam, dar am regretat totuși.

M-am aplecat peste lăută și degetele mele au dansat peste corzi. Am împletit corzile ca apa peste pietrele de râu, ca o respirație moale pe ureche. Apoi m-am oțelit și am cântat:

*Ochii ei erau de un albastru întunecat
Cum e cerul de noapte cu ultimul nor suflat
Iscusița ei în dragoste...*

Mi-am împleticit degetele pe corzi, oprindu-mă doar pentru o clipă, ca și cum aș fi fost nesigur de ceva. Am văzut-o pe Felurian aproape trezindu-se din reverie și am continuat:

*Iscusița ei în dragoste e suficientă
Îmbrățișarea ei bărbații o consideră plăcută.
Felurian! O, nemaipomenită amantă,
Atingerea ta decât argintul e mai căutată
Eu...*

— Ce?

Chiar dacă mă așteptam la întrerupere, gheața din vocea ei m-a făcut s-o dau într-o larmă de note și a alungat mai mulți fluturi. Am tras aer în piept, asumându-mi cea mai nevinovată expresie, și am ridicat privirea.

Pe fața ei era o furtună de furie și neîncredere.

— Plăcută?

Am simțit sângele scurgându-mi-se de pe chip la tonul ei. Vocea îi era încă rotundă și blândă ca un flaut îndepărtat. Dar asta nu însemna nimic. Tunetul îndepărtat nu bate în urechi, îl simți colindând prin piept. Liniștea din vocea ei s-a mișcat prin mine în genul tunetului îndepărtat.

— Plăcută?

— E plăcută, am zis calm, cu aerul meu de nevinovăție doar pe jumătate afectat.

A deschis gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis-o. Ochii i-au fulgerat furie pură.

— Îmi pare rău, am spus. Ar fi trebuit să știu mai bine decât să încerc.

Mi-am potrivit vocea undeva între cuget zdrobit și copil bătut. Mi-am coborât mâinile de pe corzile lăutei.

Puțin din focul ei o părăsise, dar când și-a regăsit vocea, a fost strânsă și periculoasă.

— Iscusița mea „suficientă”?

Abia dacă era în stare să articuleze ultimul cuvânt. Gura se transformase într-o linie subțire, jignită.

Am explodat, cu vocea mea o rostogolire de tunete.

— De unde naiba să știu? N-am mai făcut niciodată așa ceva!

S-a tras înapoi la vehemența cuvintelor mele, o parte din furie scurgându-se din ea.

— Ce vrei să spui? a bătut treptat în retragere, confuză.

— Asta!

Am gesticulat penibil către mine, către ea, către perne și către pavilionul din jurul nostru, ca și cum ar fi explicat totul.

Ultima urmă de furie a părăsit-o și am văzut cum înțelegerea începe să mijească.

— Tu...

— Nu, m-am uitat în jos, roșind puternic. N-am mai fost niciodată cu o femeie.

Apoi m-am îndreptat și am privit-o în ochi ca și cum aș fi provocat-o să facă o problemă din asta.

Felurian a stat nemișcată o clipă, apoi gura i s-a ridicat, într-un zâmbet strâmb.

— Tu-mi spui povești cu zâne, Kvothe al meu.

Mi-am simțit fața devenind sumbră. Nu mă deranjează să fiu făcut mincinos. Sunt. Sunt un mincinos minunat. Dar urăsc să fiu făcut mincinos când spun adevărul-adevărat.

Indiferent de motive, expresia a părut s-o convingă.

— Dar ai fost ca o furtună blândă de vară.

A făcut un gest de fluturare cu mâna.

— Ai fost un dansator proaspăt pe câmp.

Ochii îi străluceau periculos.

Am pus comentariul deoparte, pentru o mai târzie lustruire a ego-ului.

Răspunsul meu a fost ușor rănit.

— Te rog, nu sunt un mocofan complet. Am citit mai multe cărți...

Felurian chicotea ca un pârau.

— Ai învățat din cărți.

S-a uitat la mine, neputând să se decidă dacă să mă ia sau nu în serios. A râs, s-a oprit, apoi a râs din nou. N-am știut dacă trebuie să fiu jignit.

— Și tu ai fost destul de bună, i-am spus în grabă, știind că voi arăta ca ultimul oaspete care-i face un compliment pentru salată. Ca să știi, am citit...

— Cărți? Cărți! Mă compari cu cărțile!

Furia ei s-a prăbușit peste mine.

Apoi, chiar fără a face pauză pentru a respira, Felurian a râs din nou, puternic și încântat. Râsul ei era sălbatic ca țipătul unei vulpi, clar și ascuțit ca ciripitul păsărilor dimineața. Nu era un sunet uman.

Mi-am pus mina nevinovată.

— Nu e întotdeauna așa?

Mi-am păstrat calmul, în timp ce în interior mă pregăteam pentru o altă izbucnire.

Ea pur și simplu stătea.

— Eu sunt Felurian.

Nu era o simplă afirmare a numelui. Era o declarație. Era un steag mândru în zbor.

Am privit-o în ochi pentru o clipă, apoi am oftat și mi-am lăsat privirea pe lăută.

— Îmi pare rău pentru melodie. N-am vrut să te jignesc.

— A fost mai frumoasă decât apusul soarelui, a protestat, părănd să-i dea lacrimile. Dar... plăcută?

Cuvântul părea amar pentru ea.

Am pus lăuta înapoi în cutia sa.

— Îmi pare rău, n-o pot face fără o bază de comparație...

Am oftat.

— Păcat, era un cântec bun. L-ar fi cântat și peste o mie de ani.

Vocea mea era plină de regret.

Fața lui Felurian s-a luminat, ca și cum i-ar fi venit o idee, apoi ochii i s-au îngustat în fante. S-a uitat la mine ca și cum ar fi încercat să citească ceva scris în interiorul craniului meu.

Știa. Știa că țineam melodia neterminată ca preț de răscumpărare. Mesajele nerostite erau clare: Dacă nu plec, nu pot termina melodia. Dacă nu plec, nimeni nu va auzi vreodată aceste cuvinte frumoase pe care le-am făcut pentru tine. Dacă nu plec și nu gust fructele pe care le oferă femeile muritoare, nu voi ști niciodată cât de iscusită ești cu adevărat.

Acolo, în mijlocul pernelor, sub cerul veșnic la amurg, Felurian și cu mine ne uitam unul la altul. Ea ținea un fluture, iar mâna mea se odihnea pe lemnul fin al lăutei mele. Doi cavaleri în armură privindu-se reciproc peste un câmp însângerat n-ar fi putut egala intensitatea privirilor noastre.

Felurian a vorbit încet, măsurându-mi răspunsul.

— Dacă te duci, îl vei termina?

Am încercat să par surprins, dar n-am păcălit-o. Am dat din cap.

— Vei veni înapoi la mine să mi-l cânti?

Surprinderea mea a devenit reală. Nu m-am gândit că mă va întreba asta. Știam că a doua oară n-ar mai fi existat plecare. Am ezitat, dar numai pentru o clipă infimă. O jumătate de pâine e mai bună decât niciuna. Am dat din cap.

— Promiți?

Am dat din cap din nou.

— Promiți cu săruturi?

Și-a închis ochii și a înclinat capul pe spate, ca o floare tolănindu-se la soare.

Viața e prea scurtă pentru a refuza oferte ca asta. M-am dus spre ea, i-am tras corpul gol înspre mine și am sărutat-o cât de bine mi-a permis practica mea limitată. Părea să fie destul de bine.

Când m-am retras, m-a privit și a oftat.

— Sărutările tale sunt ca fulgii de zăpadă pe buzele mele.

S-a așezat pe spate pe perne, cu capul odihnindu-i-se pe braț. Cu mâna liberă îmi mângâia obrazul.

Să spun că era minunată ar fi o afirmație atât de decentă, încât n-aș începe s-o repar. Mi-am dat seama că în ultimele minute nu încercase să mă facă s-o doresc, cel puțin nu în vreun sens supranatural.

Și-a mângâiat ușor buzele peste palma mea și mi-a eliberat-o. Apoi a rămas nemișcată, privindu-mă cu atenție.

Eram flatat. Până azi știu doar un singur răspuns la o întrebare atât de politicos formulată. M-am aplecat s-o sărut. Și ea, râzând, m-a luat în brațe.

CAPITOLUL 99

Un alt tip de magie

Până în acest punct al vieții mele, îmi câștigasem o oarecare reputație.

Nu, nu e în întregime adevărat. E mai bine să spun că mi-o construisem eu. O făcusem cu bună-știință. O cultivasem.

Trei sferturi dintre poveștile populare spuse despre mine la Universitate erau zvonuri ridicole pe care chiar eu le lansasem. Vorbeam opt limbi. Vedeam în întuneric. Când aveam trei zile, mama mă pusese într-un coș spânzurat de un merișor, în lumina lunii pline. În noaptea aceea, o zână pusese un farmec puternic pe mine, ca să mă apere de rele. Îmi schimbasem ochii din albastru în verde ca frunza.

Știam cum lucrează poveștile, veți vedea. Nimeni n-ar fi crezut că am dat un căuș de mână de sânge proaspăt unui demon în schimbul unui alar ca o lamă de oțel Ramston. Totuși, eram cel mai bine clasat duelist de la cursul lui Dal. Într-o zi bună, îi băteam și pe oricare doi dintre ei împreună.

Un fir de adevăr se împletea în poveste, îi dădea putere. Deci, chiar dacă tu n-o credeai, o puteai spune unui student din primul semestru, cu ochii mari de uimire, puțin abțiguit, doar pentru a-i vedea fața, doar pentru distracție. Și dacă ai fi avut tu o băutură, două, trei în tine, ai fi putut începe să te întrebi...

Și așa se răspândesc poveștile. Și astfel, în jurul Universității cel puțin, modesta mea reputație a crescut.

Au fost și câteva povești adevărate. Bucăți de reputație câștigate pe drept. O salvasem pe Fela dintr-un infern cuprins de flăcări. Fusesem biciuit în fața unei mulțimi și refuzasem să sângerez. Chemasem vântul și-i rupsesem

brațul lui Ambrose...

Totuși, am știut că reputația mea era un strat țesut din pânză de păianjen. Era un nonsens din cartea de povești. Nu existau demoni acolo, negocieri pentru sânge. Nu existau zâne utile care să acorde farmece magice. Și, cu toate că poate m-am prefăcut a fi, știam că nu sunt Taborlin cel Mare.

Astea au fost gândurile mele când m-am trezit, încurcat în brațele lui Felurian. M-am întins în liniște printre perne pentru un timp, cu capul ei odihnindu-se ușor pe pieptul meu, cu piciorul aruncat vag peste al meu. Privind în sus, printre copaci, la cerul în amurg, am realizat că nu recunoșteam stelele. Erau mai strălucitoare decât cele din cerul muritor, cu tipare nefamiliare.

Abia atunci mi-am dat seama că viața mea făcuse un pas într-o direcție nouă. Până atunci, făcusem pe tânărul Taborlin. Răspândisem minciuni despre mine, pretinzând a fi un erou de poveste.

Dar acum nu mai avea niciun sens să mă prefac. Ceea ce făcusem avea cu adevărat valoare de poveste, la fel de ciudată și minunată ca orice poveste a lui Taborlin însuși. O urmasem pe Felurian în regatul zânelor, apoi o învinsesem cu o magie pe care n-o puteam explica, și chiar să o controlez.

Mă simțeam diferit de-acum. Mai solid, într-un fel. Nu mai bătrân, mai exact. Nu mai înțelept. Dar știam lucruri pe care nu le știusem înainte. Știam că zânele erau reale. Știam că magia lor era reală. Felurian putea frânge mintea unui om cu un sărut. Vocea ei mă putea trage ca pe o marionetă de sfori. Erau lucruri pe care le învățasem acolo. Lucruri ciudate. Lucruri puternice. Lucruri secrete. Lucruri pe care poate n-aș mai avea vreodată șansa să le învăț.

M-am eliberat ușor din îmbrățișarea adormitei Felurian și m-am dus către apa din apropiere. M-am stropit cu apă pe față și am sorbit câțiva pumni.

M-am uitat la plantele care creșteau pe malul apei. Am luat câteva frunze și le-am mestecat, în timp ce mă gândeam cum aş putea să abordez subiectul cu Felurian. Menta mi-a îndulcit respirația.

Când m-am întors la pavilion, Felurian stătea acolo, trecându-și degetele palide prin părul lung, negru.

I-am dat o violetă întunecată, de culoarea ochilor ei. Ea mi-a zâmbit și a mâncat-o.

Am decis să abordez subiectul ușor, ca să n-o jignesc.

— Mă întreb dacă ai fi dispusă să mă înveți, am zis cu atenție.

Ea s-a întins să-mi atingă fața ușor.

— Prostuț dulce, a zis ea cu drag. N-am început deja?

Am simțit emoția crescându-mi în piept, uimit de faptul că putea fi atât de simplu.

— Sunt gata pentru lecția următoare? am întrebat.

Zâmbetul ei larg a crescut și m-a privit de sus până jos, cu ochii pe jumătate închiși și misterioși.

— Ești?

Am dat din cap.

— E bine că ești nerăbdător, a zis Felurian cu vocea nuanțată cu caneluri de amuzament. Ai ceva inteligență și îndemânare naturală. Dar sunt multe de învățat. S-a uitat în ochii mei, cu fața ei delicată serioasă. Când te vei întoarce printre muritori, nu vreau să mă faci de rușine.

Felurian m-a luat de mână și m-a tras în pavilion. Mi-a indicat:

— Stai.

M-am așezat pe o pernă, cu capul la același nivel cu abdomenul ei neted. Buricul ei îmi distrăgea teribil atenția.

S-a uitat în jos la mine, cu o expresie mândră și regală, ca o regină.

— *Amouen*, a zis ea, răsfrîndu-și degetele de la o mână și

facând un gest deliberat. Așa chemăm cerbul tăcut. O lecție ușoară de început, una de care mă aștept să te bucuri.

Felurian mi-a zâmbit apoi, cu ochi bătrâni și cunoscători. Și chiar înainte de-a mă împinge înapoi pe perne și a începe să mă muște de gât, mi-am dat seama că nu intenționa să mă învețe magia. Sau, în cazul în care o făcea, ar fi fost un alt tip de magie.

Deși nu era subiectul pe care speram să-l studiez cu ea, corect e să spun că n-am fost în totalitate dezamăgit. Învățarea artei de a face dragoste de la Felurian depășea cu mult orice curriculum oferit la Universitate. Nu mă refer la vigoarea trântă transpirată pe care majoritatea bărbaților – și, vai!, cele mai multe femei – cred că înseamnă a face dragoste. În timp ce sudoarea și vigoarea sunt părți plăcute ale acesteia, Felurian mi-a adus în atenție părțile mai subtile. Dacă era să merg în lume, zicea ea, nu voia s-o fac de râs fiind un amant incompetent, așa că a avut grijă să-mi arate foarte multe lucruri grozave.

Câteva dintre ele, în cuvintele ei: Încheietura mâinii ca o aripă. Suspin în ureche. Devorarea gâtului. Conturarea buzelor. Sărutul pe gât, pe buric și – așa cum formulase Felurian – pe floarea femeii. Sărutul pe respirație. Sărutul fâlfâit. Sărutul în urcare. Atât de multe tipuri diferite de a săruta. Prea multe să ți le amintești pe toate. Aproape.

Mai era scoaterea apei din fântână. Fâlfâirea mâinii. Ciripitul păsărilor dimineața. Orbita lunii. Cântecul iederii. Chinuitul iepurelui. Doar nume care ar umple o carte. Dar nu cred că e loc aici pentru așa ceva. Din păcate pentru lume.

Nu vreau să dau impresia că toate orele noastre le-am petrecut în distracție. Eram tânăr și Felurian era nemuritoare, dar o faci doar cât două trupuri pot îndura.

Restul timpului ne-am amuzat în alte moduri. Am înotat și am mâncat. Am cântat cântece pentru Felurian și ea a dansat pentru mine.

I-am pus lui Felurian câteva întrebări atente cu privire la magie, nevrând s-o ofensez rugându-mă pentru secretele ei. Din păcate, răspunsurile ei n-au fost deosebit de edificatoare. Magia ei venea la fel de natural ca respirația. Aș fi putut la fel de bine să întreb un agricultor cum încolțesc semințele. Când răspunsurile ei nu erau nonșalante fără speranță, erau misterios criptice.

Totuși, am continuat să întreb și ea a răspuns cât de bine a putut. Și, ocazional, am simțit o mică scânteie de înțelegere.

Dar cea mai mare parte a timpului am petrecut-o spunând povești. Aveam atât de puține în comun, că poveștile erau tot ce am fi putut împărtăși.

Ai putea crede că Felurian și cu mine ne-am compensat inegal în această privință.

Ea era mai bătrână decât cerul, în timp ce eu n-aveam încă 17 ani.

Dar Felurian nu era tezaurul de povești la care v-ați putea gândi. Puternică și isteată? Desigur. Energică și minunată? Absolut. Dar povestitul nu se număra printre multele ei talente.

Eu, pe de altă parte, eram edema ruh și știam toate poveștile din lume.

Așa că i-am spus *Fantoma și fata-gâscă*. I-am spus *Tam și cazmaua căldărarului*. I-am spus povestea tăietorilor de lemne și a fiicelor văduvei și a isteților băieți orfani.

În schimb, Felurian mi-a spus poveștile omulețului: *Mâna de pe inima perlei*, *Băiatul care alerga de colo-colo*. Zânele au propriile personaje de legendă: Mavin Omul-umbră, Alavin

Toate-fețele. Surprinzător, Felurian nu auzise de Taborlin cel Mare sau de Oren Velciter, dar știa cine a fost Illien. Am fost mândru că unul dintre edema ruhi își câștigase un loc în poveștile pe care și le spuneau zânele între ele.

Nu eram orb în legătură cu faptul că Felurian putea avea informațiile pe care le căutam despre amiri și Chandrieni. Cât de mult mai plăcut ar fi fost să aflu adevărul de la ea mai degrabă decât să prind rădăcini la nesfârșit printre cărți vechi, în camere cu mult praf?

Din păcate, Felurian nu era mina de informații care speram. Știa povești despre amiri, dar vechi de mii de ani.

Când am întrebat-o despre amiri mai recent, despre cavalerii bisericii și despre ciridae, cu tatuajele lor sângeroase, doar a râs.

— N-au existat niciodată amiri umani, a zis ea, respingând ideea cu mâna. Cei de care vorbești tu par a fi niște copii îmbrăcați în hainele părinților lor.

Mă așteptam la reacția asta de la alții, dar venind de la Felurian, a fost deosebit de deprimantă. Totuși, a fost drăguț să știu că avusesem dreptate cu privire la faptul că amirii existaseră cu mult înainte de a deveni cavaleri ai Bisericii Tehlin.

Apoi, din moment ce amirii erau o cauză pierdută, am încercat s-o orientez în direcția Chandrienilor.

— Nu, a zis ea privindu-mă drept în ochi, cu spatele drept. Nu voi vorbi despre Șapte.

Vocea ei moale n-a avut niciun ritm capricios. Nici ludic. Nu era loc de discuții sau negocieri.

Pentru prima dată de la conflictul nostru inițial am simțit trecând prin mine un firicel înghețat de frică. Ea era atât de plăpândă și de minunată, era atât de ușor să uiți ce era cu adevărat.

Totuși, nu puteam să renunț la subiect atât de ușor. Era,

literalmente, o situație cu care te întâlnești doar o dată în viață. Dacă o convingeam pe Felurian să-mi spună măcar o parte din ce știa, puteam afla informații pe care nimeni altcineva pe lume nu le cunoștea.

I-am oferit zâmbetul meu cel mai fermecător și am tras aer în piept să vorbesc, dar înainte de-a scoate primul cuvânt, Felurian s-a aplecat și m-a sărutat pe deplin pe gură. Buzele ei erau de pluș și calde. Limba ei o peria pe-a mea și ea îmi mușca jucăuș umflătura buzei de jos.

Când s-a îndepărtat, rămăsesem fără suflare, cu inima la trap. S-a uitat la mine cu ochii ei negri, plini de dulceața ofertei. Și-a pus mâna pe fața mea, mângâindu-mi obrazul ușor ca o floare.

— Dragostea mea dulce, a zis ea. Dacă mă mai întrebi de Șapte în acest loc, te duc departe de aici. Indiferent dacă întrebi ferm sau blând, cinstit sau căș. Dacă întrebi, te alung cu lovituri de bici făcut din mărăcini și șerpi. Te țin în fața mea, însângerați și plângând, și nu mă opresc până nu ești mort sau scăpat de la zâne.

Nu s-a uitat în altă parte când a vorbit. Și cum nici eu nu m-am uitat în altă parte sau nu a părut că schimb privirea, ochii ei nu mai erau moi de adorație. Erau la fel de întunecați ca norii de furtună, grei ca gheața.

— Nu glumesc, a zis ea. Jur pe floarea mea și pe luna mereu în mișcare. Jur pe sare și pe piatră și pe cer. Jur cântând și râzând, pe sunetul propriului nume.

M-a sărutat din nou, apăsându-și cu tandrețe buzele peste ale mele.

— Așa voi face.

Și așa s-a terminat. Poate că sunt nebun, dar nu atât de nebun.

...

Felurian fusese mai mult decât dispusă să vorbească

despre tărâmul zânelor. Și multe dintre poveștile ei detaliau facțiunile politice de la curtea zânelor: Tain Mael, Daendan, curtea Gorse. Erau povești dificil de urmărit pentru mine, care nu știam nimic despre facțiunile implicate, să nu mai vorbim de rețeaua de alianțe, prietenii false, secrete deschise și vechi ranchiune care lega societatea zânelor.

Era cu atât mai complicat, cu cât Felurian considera de la sine înțelese anumite lucruri. Dacă aș spune eu o poveste, bunăoară, nu m-aș deranja să menționez că cei mai mulți cămătari sunt cealdizi sau că nu există nicio familie regală mai veche decât linia Modegan. Cine nu știe așa ceva?

Felurian sărea peste detalii similare în poveștile ei. Cine nu știa, de pildă, că Tribunalul Gorse era amestecat în Berenthaltha între Mael și Casa de Arte?

Și de ce ar fi fost important acesta? Păi, desigur, fiindcă asta făcuse ca membrii Gorse să fie disprețuiți de cei din straja diurnă. Și ce era Berenthaltha? Un fel de dans. Și de ce era acest dans important?

După câteva astfel de întrebări, ochii lui Felurian se îngustau. Învățasem repede că era mai bine să urmărești povestea liniștit și confuz decât să încerci să tragi cu cleștele fiecare detaliu și să riști s-o iriți.

Totuși, am învățat câte ceva din aceste povestiri: o mie de fapte mici, împrăștiate, despre zâne. Numele curților, vechile lupte și persoanele notabile. Am învățat că nu trebuie să te uiți la cineva din Thiana cu ambii ochi simultan și că dăruirea unui singur fruct de cinnas e considerată o insultă groaznică dacă e făcută către unul dintre beladari.

Ai putea crede că aceste fapte mi-au oferit ceva din lumea zânelor.

Astea se potrivesc într-un fel împreună, ca piesele de puzzle, și descoperi forma adevărată a lucrurilor. O mie de fapte sunt destul de multe, la urma urmelor...

Dar nu. O mie par multe, dar există mai multe stele de-atât în cer și nu fac nicio hartă și nicio pictură murală. Tot ce știam sigur după ascultarea poveștilor lui Felurian era că n-aveam nicio dorință să mă aflu vreodată nici chiar în cel mai drăguț colț al curții zânelor. Cu norocul meu, aș fi fluierat în timp ce m-aș fi plimbat pe sub o salcie și l-aș fi insultat, prin urmare, pe frizerul lui Dumnezeu sau ceva de genul ăsta.

Asta am învățat din acele povestiri: că zânele nu sunt ca noi. E ușor să uităm asta la nesfârșit, căci multe dintre ele arată ca noi. Vorbesc limba noastră. Au doi ochi. Au mâini, iar gurile lor se mișcă la fel când zâmbesc. Dar astea sunt doar aparențe. Nu suntem la fel.

Am auzit lumea spunând că oamenii și zânele sunt la fel de diferiți precum câinii și lupii. Deși e o analogie simplă, e departe de a fi adevărată. Lupii și câinii sunt separați doar de o nuanță minoră din sânge. Ambii urlă pe timp de noapte. Dacă-i bați, ambii te mușcă.

Nu. Indivizii noștri și ai lor sunt la fel de diferiți ca apa și alcoolul. În pahare identice, arată la fel. Ambele sunt lichide. Ambele limpezi. Ambele ude, după o formă.

Dar una arde, cealaltă nu. Asta n-are nimic de-a face cu temperamentul sau cu calendarul. Cele două se comportă diferit fiindcă sunt profund, fundamental, diferite.

Așa și cu oamenii și zânele. Uităm pe riscul nostru.

CAPITOLUL 100

Shaed

Poate ar trebui să explic câteva dintre particularitățile zânelor. La prima vedere, poiana din pădurea lui Felurian nu părea deosebit de ciudată. În general, semăna cu o bucată veche, neatinsă, de pădure. Dacă n-ar fi fost stelele nefamiliare de sus, aş fi putut presupune că eram încă într-o bucată izolată a Eldului.

Dar exista o diferență. De când îmi părăsisem companionii mercenari, dormisem probabil de vreo douăsprezece ori. În ciuda acestui fapt, cerul de deasupra pavilionului lui Felurian rămăsese de un albastru profund spre mov al amurgului de vară și nu prezenta semne de schimbare.

Puteam doar să ghicesc cât am stat la zâne. Mai important, n-aveam nicio idee cât timp trecuse în lumea muritorilor. Poveștile sunt pline de băieți care adorm în cercurile făcute de zâne, trezindu-se bătrâni. Fetițele rătăcesc prin pădure și se întorc peste câțiva ani deloc îmbătrânite și susținând că au trecut doar câteva minute.

Din ce știam, puteau trece ani de fiecare dată când dormeam în brațele lui Felurian. M-aș fi putut întoarce descoperind că trecuse un secol sau că timpul rămăsese în loc.

Am făcut tot posibilul să nu mă gândesc la asta. Numai un nebun își face griji pentru ceva ce nu poate controla.

Cealaltă diferență pe tărâmul zânelor era mult mai subtilă și mai greu de descris...

Petrecusem destul timp în Clinică în preajma pacienților inconștienți. Menționez asta pentru a demonstra ceva: există o mare diferență între a fi într-o cameră goală și a fi într-o

cameră în care doarme cineva. O persoană care doarme e o prezență într-o cameră. E conștientă de tine, chiar dacă numai cu o conștiință slabă, vagă.

Așa era și cu tărâmul zânelor. Era ceva ciudat, necorporal, pe care nu l-am observat mult timp. Apoi, odată ce am devenit conștient de el, mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce anume era diferit.

M-am simțit ca și cum m-aș fi mutat dintr-o cameră goală într-una în care dormea cineva. Doar că, desigur, nu era nimeni acolo. Totul în jurul meu părea profund adormit: copacii, pietrele, pârâul clipocitor care făcuse iazul lui Felurian. Toate astea se simțeau mai solide, mai prezente decât eram obișnuit, ca și cum fuseseră întotdeauna atât de ușor conștiente de mine.

Gândul că voi părăsi în cele din urmă tărâmul zânelor viu și nevătămat era unul nefamiliar pentru Felurian și mi-am dat seama că o tulbura. Adesea, în mijlocul unei conversații irelevante, ea schimba direcția și mă făcea să promit, să promit că mă voi întoarce la ea.

O asiguram cât de bine puteam, dar nu există prea multe modalități prin care să spui același lucru. După ce spusese de vreo treizeci de ori: *Voi face tot posibilul să am grijă de mine pentru a mă putea întoarce la tine.*

Vedeam cum se schimbă la față, devenind inițial temătoare, apoi sumbră, apoi gânditoare.

Pentru o clipă m-am îngrijorat că decisese să mă țină ca pe-un animal de companie, muritor la urma urmelor, și am început să-mi reproșez că nu fugisem de pe tărâmul zânelor când avusesem ocazia...

Dar înainte de-a deveni cu adevărat îngrijorat, Felurian și-a lăsat capul într-o parte și a părut să schimbe subiectul.

— Ar dori flacăra mea dulce o haină? O mantie?

— Am una, i-am spus arătând spre locul în care lucrurile mele erau împrăștiate la marginea pavilionului.

Abia atunci am observat că mantia mea zdrențăroasă de la căldărar nu mai era acolo. Mi-am văzut hainele, cizmele și traista încă umflată din cauza casetei maerului. Dar mantia și sabia dispăruseră. Era de înțeles că nu le observasem lipsa, cum nu mă mai deranjasem să mă îmbrac de prima dată de când mă trezisem lângă Felurian.

M-a privit încet, cu atenție. Ochii ei zăbovind pe genunchiul meu, pe braț în jos, apoi în sus. Numai când mi-a pus mâna pe umăr și m-a întors pentru a-mi examina spatele mi-am dat seama că se uita la cicatricile mele.

Felurian m-a apucat de mână și a trasat o linie palidă care pornea de-a lungul antebrațului.

— Nu ești în stare să ai grijă de tine, Kvothe al meu.

M-am simțit un pic ofensat, mai ales că era mai mult decât puțin adevăr în ce spusese.

— Mă descurc destul de bine, am zis rigid. Având în vedere necazurile peste care am dat.

Felurian mi-a întors mâna și mi-a examinat îndeaproape palma și degetele.

— Nu ești un luptător, a zis încet, pentru sine. Totuși, ești lovit. Ești ca o pasăre dulce care nu poate zbura. Niciun arc. Niciun cuțit. Niciun lanț.

Mâna i s-a mutat pe piciorul meu, mișcând-o de-a lungul bătăturilor și cicatricelor din anii mei petrecuți pe străzile Bobcatranului.

— Ești un alergător pe distanțe lungi. M-ai găsit în sălbăticie pe timp de noapte. Ești un cunoscător profund. Și îndrăzneț. Și tânăr. Și necazurile te găsesc.

S-a uitat la mine cu atenție.

— Ar dori poetul meu dulce un *shaed*?

— Un ce?

A făcut o pauză ca și cum și-ar fi reconsiderat cuvintele.

— O umbră.

I-am zâmbit.

— Am deja una.

Apoi am verificat să mă asigur. Eram pe tărâmul zânelor până la urmă.

Felurian s-a încruntat, a clătinat din cap la lipsa mea de înțelegere.

— Altcuiva i-aș da un scut și l-ar ține în siguranță. Altcuiva i-aș face cadou un chihlimbar, i-aș lega o teacă elegantă sau aș face o coroană pentru ca oamenii să se uite la el cu dragoste.

A clătinat solemn din cap.

— Dar nu ție. Tu ești un călător de noapte. Un urmăritor al lunii. Trebuie să fii în siguranță în fața fierului, frigului, răutății. Tu trebuie să fii tăcut. Trebuie să fii ușor. Trebuie să te miști încet în noapte. Trebuie să fii iute și neînfricat.

A dat din cap ca pentru sine.

— Asta înseamnă că-ți trebuie un *shaed*.

A pornit spre pădure.

— Vino, a zis ea.

Felurian avea o modalitate de a face cereri cu care mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc. Descoperisem că dacă nu mă oțteam să rezist, mă trezeam că fac în mod automat orice îmi cerea ea.

Nu pentru că vorbea cu autoritate. Vocea ei era prea moale și fără asperități pentru a pune greutate în ordin. Nu cerea și nu lingusea. Când vorbea, o făcea pur și simplu. Ca și cum nu-și putea imagina o lume în care nu voiai să faci exact așa cum îți spunea ea.

Din acest motiv, când Felurian mi-a spus s-o urmez, am sărit ca o marionetă trasă de sfori. Curând mergeam alături de ea, adânc în umbrele amurgului bătrânei păduri, gol ca

un papițoi.

Aproape că mă dusesem să-mi iau hainele, apoi decisesem să urmez unele sfaturi pe care tatăl meu mi le dăduse când eram mic.

— Fiecare mănâncă o parte diferită a porcului, spusese el. Dacă vrei să te integrezi, fă și tu la fel. Locuri diferite, decoruri diferite.

Așa că m-am dus gol și nepregătit. Felurian mergea într-un ritm bun, mușchiul absorbind sunetul făcut de picioarele noastre goale.

Pe măsură ce avansam în pădure era tot mai întuneric. La început am crezut că pur și simplu ramurile copacilor se arcuiesc deasupra capetelor noastre. Apoi mi-am dat seama de adevăr.

Deasupra noastră, cerul în amurg se întuneca lent. În cele din urmă, ultimul indiciu de violet a dispărut, lăsând cerul ca o catifea neagră perfectă, pistruiată cu stele necunoscute.

Felurian continua să meargă și eu îi vedeam pielea palidă în lumina stelelor și siluetele copacilor din jurul nostru, dar nimic mai mult. Gândind isteț, am făcut o cetluire simpatică pentru lumină și mi-am ținut mâna deasupra capului ca și cum ar fi fost o torță. Am fost mai mult decât ușor mândru de asta, căci cetluirea mișcare-de-lumină e destul de dificilă fără o bucată de metal pentru focalizare.

Lumina s-a umflat și o clipă am prins o bucățică din împrejurimi. Trunchiuri de copaci întunecate crescute ca niște stâlpi masivi cât vedeai cu ochii. Nu existau ramuri joase suspendate, nu arboret, nici iarbă. Doar mușchi întunecat la picioare și un arc întunecat de ramuri deasupra capului. Îmi amintea de o catedrală mare, goală, înfășurată în catifea acoperită de funingine.

— *Ciar nalias!* a zis Felurian repede.

Înțelegând din tonul ei, nu din cuvinte, am rupt cetluirea

și am lăsat întunericul să ne învăluie din nou. O clipă mai târziu, Felurian a sărit la mine și m-a culcat la pământ, cu trupul ei suplu, gol, presat deasupra mea. Nu era un eveniment cu totul neobișnuit, dar de data asta experiența n-a fost deosebit de erotică, fiindcă m-am lovit cu partea din spate a capului de o rădăcină proeminentă.

Din cauza asta, eram pe jumătate amețit și nouă zecimi orb când pământul s-a cutremurat ușor sub noi. Ceva mare și aproape perfect silențios s-a stârnit în aerul de deasupra noastră și ușor într-o parte față de locul în care eram întinși.

Așezată peste mine, cu câte un picior pe fiecare parte, trupul lui Felurian era întins ca o coardă de harpă. Mușchii coapselor ei erau tensionați și tremurau. Părul ei lung căzuse peste noi, acoperindu-ne ca un cearșaf de mătase. Sâniile ei erau presați de pieptul meu când răsufla ușor, tăcut.

Corpul ei vibra în ritmul inimii ei care o luase la trap și i-am simțit gura mișcându-se lângă golul gâtului meu, unde se odihnea. Mai moale decât o șoaptă, Felurian a rostit un cuvânt blând, fără bariere. L-am simțit apăsându-mă pe piele, trimițând valuri tăcute prin aer, așa cum o piatră aruncată face cercuri pe suprafața unui lac.

A fost un sunet moale de mișcare deasupra noastră, ca și cum cineva plia o bucată mare de catifea în jurul unei bucăți de sticlă spartă. Spunând că îmi dădeam seama că n-are sens, dar eram liniștit, ăsta e cel mai bun mod în care pot descrie sunetul. Fusesse un zgomot moale, un sunet de mișcare deliberată pe jumătate auzit. Nu pot să vă spun ce m-a făcut să mă gândesc la ceva teribil și ascuțit, dar am făcut-o. Fruntea mea s-a umezit de sudoare și m-am umplut de o teroare bruscă, pură și fără suflare.

Felurian era perfect liniștită, ca și cum era un cerb speriat sau o pisică pe cale să atace. În liniște, a inspirat, apoi a rostit un al doilea cuvânt. Răsuflarea ei mi-a mângâiat

fierbinte gâtul și la jumătatea de cuvânt auzit corpul meu s-a zgâlțâit de parcă aş fi fost o tobă lovită tare.

Felurian abia a întors capul, ca și cum se chinuia să asculte. Această mișcare a făcut ca o mie de fire din părul ei moale să treacă încet peste toată jumătatea stângă a trupului meu gol, făcându-mi pielea de găină. Chiar și în ghearele terorii mele fără nume, am tremurat și am oftat moale, involuntar.

O agitație s-a produs chiar în aerul de deasupra noastră.

Unghiile ascuțite de la mâna stângă a lui Felurian s-au înfipt greu în mușchiul umărului meu. Ea și-a mutat șoldurile și a alunecat încet cu corpul ei gol de-a lungul corpului meu până când fața ei a ajuns la același nivel cu a mea. Limba ei s-a aruncat asupra buzelor mele, și chiar fără a gândi mi-am înclinat capul, întinzându-mă pentru sărut.

Gura ei a întâlnit-o pe-a mea și ea a tras lent o răsuflare lungă, trăgând aerul din mine. Mi-am simțit capul luminându-se. Apoi, cu buzele strânse încă împotriva alor mele, Felurian și-a împins răsuflarea puternic în mine, umplându-mi plămânii. A fost mai moale decât tăcerea. Avea gust de caprifoi. Pământul tremura sub mine și totul era liniștit. Pentru un moment fără sfârșit, inima a încetat să-mi bată în piept.

O tensiune subtilă a părăsit aerul de deasupra noastră.

Felurian și-a pus gura pe-a mea și inima mea a bătut din nou, brusc și greu. O a doua bătaie. A treia. Am răsuflat adânc, tremurând.

Numai atunci s-a relaxat Felurian. S-a întins deasupra mea, neglijentă și suplă, cu corpul gol curgând ca apa peste al meu. Și-a pus capul în curba gâtului meu și a oftat dulce, mulțumită.

A trecut un moment apatic, apoi ea a râs, cu corpul tremurând. Era un râs încântat și sălbatic, ca și cum tocmai

auzise cea mai minunată glumă. S-a ridicat și mi-a sărutat gura cu înverșunare, apoi m-a mușcat de ureche înainte de a se ridica de pe mine și a mă trage în picioare.

Am deschis gura. Apoi am închis-o, decizând că nu era, probabil, momentul potrivit pentru întrebări. Jumătate din a părea inteligent este să știi să taci la momentul potrivit.

Deci, am continuat în întuneric. În cele din urmă ochii mi s-au obișnuit, și printre ramurile de deasupra am văzut stelele cu model diferit și mai strălucitoare decât cele de pe cerul muritor. Lumina lor abia era suficientă pentru a da impresia de sol și copaci în jur. Silueta subțire a lui Felurian era o umbră de argint în întuneric.

Am continuat să mergem, iar copacii au devenit mai înalți și mai groși, blocând pas cu pas palida lumină stelară. Apoi a devenit cu adevărat întuneric. Felurian era puțin mai mult decât o bucată de întuneric palid în fața mea. Ea s-a oprit din mers înainte de-a o pierde din vedere în întregime și și-a făcut mâinile pâlnie la gură ca și cum era pe cale să strige.

M-am făcut mic la gândul că un zgomot puternic ar putea să invadeze liniștea caldă din acel loc. Dar în loc de strigăt n-a fost nimic. Nu. Nu nimic. A fost un tors mic, lent. Nu ceva atât de tare și de dur ca o pisică ce toarce. A fost mai aproape de sunetul făcut de o masivă cădere de zăpadă, o tăcere înăbușită care face aproape mai puțin zgomot decât niciun zgomot, deloc.

Felurian a făcut asta de mai multe ori. Apoi m-a luat de mână și m-a condus mai departe în întuneric, unde a repetat un zgomot ciudat, aproape imperceptibil.

După ce a făcut asta a treia oară, s-a făcut atât de întuneric, că nu-i mai puteam vedea nici cea mai mică formă.

După ultima pauză, Felurian s-a apropiat de mine în întuneric, apăsându-și corpul de-al meu. M-a sărutat lung și total și mă așteptam să devină ceva mai implicată, când ea

m-a tras deoparte și mi-a vorbit încet în ureche.

— Liniște, a suflat ea. Au venit.

Pentru câteva minute mi-am încordat ochii și urechile fără niciun rezultat. Apoi am văzut ceva luminos în depărtare. A dispărut repede și m-am gândit că ochii mei privați de lumină îmi jucau feste. Apoi am văzut o altă pâlpâire. Încă două. Zece. O sută de lumini palide dansau în față noastră printre copaci, vag ca niște bioluminiscente.

Auzisem de focul nebunilor înainte, dar niciodată nu-l văzusem. Și, fiind pe tărâmul zânelor, m-am îndoit că era ceva atât de banal. M-am gândit la o sută de povești cu zâne, întrebându-mă care dintre aceste creaturi ar putea fi răspunzătoare pentru luminile palide, dansând nebunește. Tom-scânteie? Will Smoc de paie? Dennerlingii cu felinare pline de corpuri-lumină?

Apoi ne-au înconjurat, surprinzându-mă. Luminile erau mai mici decât crezusem și mai aproape. Am auzit din nou sunetul tăcut al căderii de zăpadă, de data asta de pretutindeni din jurul meu. Tot nu puteam ghici ce puteau fi, până când una dintre ele mi-a atins brațul ușor ca o pană. Erau molii de un anumit fel. Molii cu pete luminescente pe aripi.

Străluceau cu o lumină palidă, argintie, prea slabă pentru a ilumina ceva în jur. Dar sute dintre ele dansau printre trunchiurile copacilor, dezvăluind siluetele dimprejurul nostru. Unele luminau copacii sau pământul. Câteva au aterizat pe Felurian și, deși tot nu vedeam la mai mult de câțiva centimetri de pielea ei palidă, mă foloseam de lumina în mișcare ca s-o urmez.

Am mers vreme îndelungată după aceea, Felurian conducându-mă printre trunchiurile de copaci bătrâni. O dată am simțit iarbă moale sub picioarele goale în loc de mușchi, apoi sol moale, ca și cum treceam pe unde un

fermier abia arase câmpul.

Un timp am urmat un drum răsucit, pavat cu piatră netedă, care ne-a condus peste arcul unui pod înalt. În tot acest timp moliile ne-au urmat, oferindu-mi doar o imagine vagă a împrejurimilor.

În cele din urmă Felurian s-a oprit. Până în acel moment întinericul fusese atât de gros că îl simțeam aproape ca pe o pătură caldă în jurul meu. Am putut spune după sunetul vântului prin copaci și după mișcarea moliilor că eram într-un spațiu deschis.

Nu erau stele deasupra noastră. Dacă am fi fost într-o poiană, copacii ar fi trebuit să fie uriași ca să-și întindă ramurile deasupra capetelor noastre. Dar, din câte îmi dădeam seama, puteam fi la fel de bine adânc sub pământ. Sau poate că cerul era negru și gol în această parte a tărâmului zânelor. Era un gând ciudat de tulburător.

Sentimentul subtil de vigilență adormită era mai puternic aici. Dacă restul tărâmului zânelor părea adormit, acest loc părea că s-a deșteptat cu o jumătate de clipă în urmă și plutea în stare de veghe. Era deconcertant.

Felurian și-a apăsat ușor palma pe pieptul meu, apoi un deget pe buzele mele. Am privit-o când se îndepărta de mine, fredonând încet o frântură din cântecul pe care-l făcusem pentru ea. Dar nici chiar această mică flatare nu mi-a putut distrage atenția de la faptul că eram în centrul tărâmului zânelor, orb, complet gol și fără nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă.

Câteva molii au aterizat pe Felurian, odihnindu-i-se pe încheietura mâinii, pe șold, umăr și coapsă. Privindu-le, mi-au dat o idee vagă asupra mișcărilor ei. Dacă ar fi fost să ghicesc, aș fi spus că aduna lucruri din copaci, din spatele arbuștilor și pietrelor sau de sub acestea. O adiere caldă trecea prin poiană și m-am simțit ciudat de confortabil,

fiindcă îmi mângâia pielea goală.

După vreo zece minute, Felurian s-a întors și m-a sărutat. Avea ceva moale și cald în brațe.

Ne-am întors de unde veniserăm. Moliile și-au pierdut treptat interesul față de noi, lăsându-ne cu o idee din ce în ce mai vagă asupra împrejurimilor.

După ceea ce a părut un moment interminabil, am văzut lumina filtrându-se printr-o spărtură printre copacii din față. Era doar vaga lumină a stelelor, dar în acel moment părea luminoasă ca o perdea de diamante strălucitoare.

Am pornit spre ea, dar Felurian mi-a apucat brațul să mă opresc. Fără un cuvânt, m-a așezat jos, unde primele fascicule de lumină slabă a stelelor se strecurau printre copaci, atingând pământul.

Ea a pășit cu atenție printre razele de lumină ale stelelor, evitându-le de parcă acestea ar fi putut s-o ardă. Când era în centrul lor, s-a lăsat la pământ și a stat cu picioarele încrucișate, cu fața la mine. Ținea în poală ce culesese, dar altceva decât că era ceva fără formă și întunecat n-aș putea spune despre asta.

Apoi Felurian a întins mâna, a prins una dintre firele subțiri de lumină a stelelor și a pus-o lângă forma întunecată din poală.

Aș fi fost mai surprins dacă modul în care Felurian făcea asta n-ar fi fost atât de natural. În lumina slabă, i-am văzut mâinile făcând o mișcare familiară. O secundă mai târziu s-a întins din nou, aproape absentă, și a apucat între degetul mare și arătător o altă șuviță îngustă din lumina stelelor. A tras-o la fel de ușor ca pe prima și a manevrat-o în același fel.

Din nou, mișcarea mi s-a părut familiară, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Felurian a început să-și fredoneze singură în timp ce aduna următorul fuior de lumină a stelelor, iluminând

imperceptibil lucrurile. Forma din poala ei semăna cu o stofă groasă, întunecată. Văzând asta, mi-am dat seama de ce-mi amintea: de cusutul tatălui meu. Cosea ea cu lumina stelelor?

Să coși cu lumina stelelor. Înțelegerea mi-a venit într-un potop. *Shaed* însemna umbră. Ea adusese cumva un braț de umbră și o cosea cu lumina stelelor. Îmi cosea o mantie de umbră.

Sună absurd? Asta a făcut pentru mine. Dar indiferent de părerea mea ignorantă, Felurian a apucat un alt fir din lumina stelelor și l-a adus în poală. Am dat deoparte orice îndoială. Numai un nebun nu crede ce vede cu propriii ochi.

În plus, stelele de deasupra mea erau luminoase și ciudate. Stăteam lângă o creatură de basm. Era tânără și frumoasă de o mie de ani. Îmi oprise inima cu un sărut și vorbea cu fluturii.

Începusem să vorbesc în calambururi?

După un timp m-am apropiat, așa că am putut privi cu mai multă atenție. Ea a zâmbit când m-am așezat lângă ea, răsplătindu-mă cu un sărut pripit.

I-am pus câteva întrebări, dar răspunsurile ei fie n-aveau niciun sens, fie erau iremediabil nonșalante. Nu știa nimic despre legile simpateticii sau despre scrijeldică sau alar. Ea pur și simplu nu vedea nimic ciudat în a sta în pădure ținând în mână o umbră. În primul moment m-am simțit jignit, apoi am fost teribil de gelos.

Mi-am amintit cum găsisem numele vântului în pavilionul ei. Fusesse ca și cum mă trezisem cu adevărat pentru prima dată, cu adevărata cunoaștere alergându-mi ca gheața prin sânge.

Amintirea m-a înveselit o clipă, apoi m-a lăsat cu o coardă ruptă de pierdere. Mintea mea adormită adormise din nou. Mi-am întors atenția înapoi la Felurian și am încercat să

înțeleg.

Înainte de a fi prea târziu, Felurian s-a mișcat fluid și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Fredona fericită și mi-a luat brațul în timp ce ne întorceam de unde veniserăm, trăncănind despre mărunțișuri. Ducea, drapată ușor peste braț, forma întunecată a *shaedului*.

Apoi, chiar când și ultima urmă slabă a amurgului a început să atingă cerul, a atârnat-o invizibil de ramurile întunecate ale unui copac din apropiere.

— Uneori, seducția lentă e singura cale, a zis ea. Umbra blândă se teme de lumina lumânării. Cum să nu simtă novicele tău *shaed* la fel?

CAPITOLUL 101

Suficient de aproape pentru a o atinge

După expediția noastră de adunat umbre, am pus-o să-mi clarifice mai multe despre magia ei. Cele mai multe dintre răspunsurile ei continuau să fie doar teribil de pragmatice. Cum pui stăpânire pe-o umbră? A făcut semn cu o mână, ca și cum s-ar fi întins după un fruct. Așa se face, aparent.

Alte răspunsuri erau aproape de neînțeles, pline de cuvinte de-ale zânelor pe care nu le-am înțeles. Când a încercat să descrie acei termeni, conversațiile noastre au devenit încurcături retorice fără speranță. Uneori mă simțeam ca o versiune mai liniștită, mai atractivă, a lui Elodin.

Totuși, am învățat câteva fărâme. Ce făcea cu umbra numită *grammarie*. Când am întrebat-o, a spus că era „arta de a face lucrurile să fie”. Era distinctă de *glamourie*, care era „arta de a face lucrurile să pară”.

Am aflat și că pe tărâmul zânelor nu au orientarea obișnuită. Acolo, busola întreită e inutilă ca o bucată de batog de tablă. Nordul nu există. Și când cerul e un nesfârșit amurg, nu poți vedea răsăritul soarelui în est.

Dar dacă te uiți atent la cer, o bucată de orizont va fi cu o nuanță mai luminoasă, iar în direcția opusă o umbră mai întunecată. Dacă mergi spre un orizont mai luminos, în cele din urmă va deveni ziuă. Cealaltă direcție conduce spre o noapte întunecată. Dacă mergi destul de mult într-o direcție, vei vedea în cele din urmă cum trece o întreagă „zi” și vei încheia în același loc în care ai început.

Asta e teoria, cel puțin.

Felurian a descris aceste două puncte cardinale ale

tărâmului zânelor ca Zi și Noapte. La celelalte două s-a referit ca la momente diferite de Întuneric și Lumină, Vară și Iarnă sau Înainte și Înapoi. O dată chiar s-a referit la ele drept Cumplit și Rânjit, dar ceva din modul în care a spus-o m-a făcut să suspectez că era o glumă.

•••

Am o memorie bună. Asta, probabil, mai mult decât orice altceva, e situată în centrul a ceea ce sunt. E talentul de care depind atât de multe dintre abilitățile mele. Pot doar să ghicesc cum am ajuns să am memoria asta. Pregătirea mea timpurie pe scenă, probabil. Jocurile pe care părinții mei le foloseau pentru a mă ajuta să-mi amintesc versurile.

Poate că erau exercițiile mentale pe care le învățasem de la Abenthy, ca să mă pregătesc pentru Universitate.

Indiferent de unde a venit, memoria mă servește întotdeauna bine. Uneori funcționează mult mai bine decât aș vrea.

Cu toate astea, memoria îmi e ciudat de cârpită când mă gândesc la timpul petrecut pe tărâmul zânelor.

Conversațiile mele cu Felurian sunt clare ca sticla. Lecțiile ei puteau la fel de bine să-mi fie scrise pe piele. Înfățișarea ei. Gustul buzelor sale. Toate îmi sunt proaspete ca și cum ar fi fost ieri. Dar alte aspecte nu mi le pot aminti.

De exemplu, mi-o amintesc pe Felurian în amurgul violet. Pătată printre copaci, ca și cum ar fi fost sub apă. Mi-o amintesc în lumina lumânărilor pâlpâitoare, cu umbre sâcăitoare ascunzând mai mult decât dezvăluiau. Și mi-o amintesc în culoarea de chihlimbar plin, bogat, al luminii lămpii. Se tolănea în ea ca o felină, cu pielea caldă și strălucitoare.

Dar nu-mi amintesc lămpile. Sau lumânările. E important atunci când te ocupi cu astfel de lucruri, dar nu-mi amintesc niciun singur moment petrecut tăind un fitil sau ștergând

funinginea de pe sticla unei lămpi. Nu-mi amintesc mirosul de ulei sau de fum sau de ceară.

Îmi amintesc că am mâncat. Fructe și pâine și miere. Felurian a mâncat flori. Orhidee proaspete. Trillium sălbatic. Selas luxuriante. Am încercat și eu câteva. Violetele erau preferatele mele.

Nu vreau să insinuez că mânca numai flori. Îi plăceau pâinea și untul și mierea. Îi plăceau mai ales murele. Și era și carne. Nu la fiecare masă, dar uneori. Vânat sălbatic. Fazan. Urs. Felurian o mânca pe-a ei atât de rar, încât era aproape neexperimentată.

Ea nu era un mesean pretențios. Nu era formală sau ca la Curte. Mâncam cu mâinile și cu dinții și după aceea, dacă eram lipicioși de la miere sau de la pulpă sau de la sângele de urs, ne spălam în iazul din apropiere.

Încă o pot vedea chiar și acum, goală, râzând, cu sângele curgându-i în jos pe bărbie. Era ca o regină. Nerăbdătoare ca un copil. Mândră ca o pisică. Și nu era ca niciunul dintre acestea. Deloc. Nici măcar puțin.

Ce vreau să spun: pot să-mi amintesc ce mâncam. Nu-mi amintesc de unde venea mâncarea. O aducea cineva? Făcea ea rost de ea? Nu-mi pot aminti nici dacă mi-ar fi viața în joc. Gândul că servitorii intrau în viața ei privată din poiana în amurg pare imposibil pentru mine, dar la fel e și acela că Felurian își cocea singură pâinea.

Căprioara, pe de altă parte, o puteam înțelege. N-aveam nici cea mai mică îndoială că putea pune una jos și s-o ucidă cu mâinile ei, dacă dorea. Sau mi-aș putea imagina un cerb timid aventurându-se în liniștea poienii ei în amurg. Mi-o pot imagina pe Felurian stând, răbdătoare și calmă, așteptând până când venea destul de aproape pentru a o atinge...

CAPITOLUL 102

Luna mereu în mișcare

Împreună cu Felurian am mers pe lângă iaz, când am observat o diferență subtilă în calitatea luminii. Ridicându-mi privirea, am fost surprins să văd curba palidă a lunii ivindu-se printre copacii de deasupra noastră.

Chiar dacă era doar cea mai subțire seceră, am recunoscut-o ca fiind aceeași lună pe care o cunoscusem toată viața. Văzând-o în acest loc ciudat, era ca întâlnirea departe de casă cu un prieten de mult pierdut.

— Uite! am zis arătând. Luna!

Felurian a zâmbit cu îngăduință.

— Tu ești prețiosul meu mieluş nou-născut. Uite! Acolo atârână şi un nor! *Amouen!* Dansează de bucurie!

A râs.

Am roşit, jenat.

— E doar fiindcă n-am văzut-o de...

Am tăcut treptat, neavând nicio modalitate de a-mi măsura timpul.

— Mult timp. În plus, aici ai stele diferite. Am crezut că poate e şi o lună diferită.

Felurian şi-a trecut degetele uşor prin părul meu.

— Prostuleţ dulce, există o singură lună. Am aşteptat-o. Ea ne va ajuta să-ţi punem *shaedul*.

S-a lăsat în apă, elegantă ca o vidră. Când a scos capul la suprafaţă, părul îi lucea pe umeri precum cerneala.

M-am aşezat pe o piatră de pe marginea iazului şi mi-am lăsat picioarele să atârâne. Apa era caldă ca o baie.

— Cum poate fi luna aici dacă e un cer diferit? am întrebat.

— O singură bucătică subțire de-a ei e aici, a spus Felurian. Cea mai mare parte e încă în lumea muritorilor.

— Dar cum? am întrebat.

Felurian s-a oprit din înotat și a făcut pluta pe spate, uitându-se la cer.

— O, lună, a zis ea jalnic. Mă prăpădesc după sărutări. De ce mi-ai adus o bufniță când am dorit un bărbat?

A oftat, apoi a scos un sunet de bufniță în noapte:

— Cum? Cum? Cum?

Am alunecat în apă, poate nu la fel de suplu ca o vidră, dar cumva mai bun pentru sărutat.

Ceva mai târziu stăteam la umbra unei stânci mari de piatră tocită fin de apă.

— Mulțumesc, lună, a zis Felurian uitându-se mulțumită în sus la cer. Pentru acest omuleț dulce și viguros.

Se vedeau pești luminoși în baltă. Nu mai mari decât mâna, fiecare cu o dungă sau o pată de culoare ușor strălucitoare. I-am privit ieșind din ascunzătorile în care se împrăștiaseră, surprinși de recente turbulențe. Erau portocalii precum cărbunii încinși, galbeni ca piciorul cocoșului, albaștri ca cerul la amiază.

Felurian a alunecat înapoi în apă, apoi m-a tras de picior.

— Vino, bufnița mea pupăcioasă, a zis ea. Ți voi arăta capodoperele lunii.

Am urmat-o în baltă până când apa mi-a ajuns la umăr. Peștii au venit să exploreze, cei mai curajoși apropiindu-se destul de mult să înoate printre noi. Mișcarea lor a relevat silueta ascunsă a corpului lui Felurian sub apă.

În ciuda faptului că îi explorasem goliciunea în detaliu, deodată mă descopeream fascinat de forma ei sugerată.

Peștii au venit și mai aproape. Unul m-a atins și am simțit o mușcătură blândă pe coaste. Am sărit, deși mușcătura era moale ca o atingere de deget. Am observat că mai mulți pești

ne încercuiseră, ciupindu-ne din când în când.

— Chiar și peștilor le face plăcere să te sărute, a zis Felurian, venind mai aproape pentru a-și atinge corpul ud de-al meu.

— Cred că le place sarea de pe pielea mea, i-am spus, uitându-mă în jos la ei.

M-a împins deoparte, iritată.

— Poate le place gustul de bufniță.

Înainte de-a putea da un răspuns adecvat, și-a luat o expresie gravă, încordându-și palma și lăsând-o în apă între noi.

— Există o singură lună, a zis Felurian. Ea se mișcă între cerul vostru, al muritorilor, și al meu.

A apăsât cu palma pe pieptul meu, apoi a tras-o și a presat-o pe-al ei.

— Se leagănă. Înainte și-napoi.

S-a oprit, încruntându-se la mine.

— Fii atent la ce-ți spun.

— Sunt, am mințit.

— Ba nu. Ești atent la sânii mei.

Era adevărat. Ei cochetau cu suprafața apei.

— Merită toată atenția, i-am spus. Dacă n-aș fi atent la ei, ar fi o insultă groaznică.

— Vorbesc de lucruri importante. Trebuie să știi lucruri dacă vrei să revii în siguranță la mine.

Mi-a oferit un oftat exasperat.

— Dacă te las să-mi atingi unul, o să fii atent la cuvintele mele?

— Da.

Mi-a luat mâna și a tras-o aproape, pentru a-i cuprinde sânul.

— Faci valuri la crini.

— Nu mi-ai arătat încă valurile la crini.

— Mai târziu, atunci.

Și-a pus înapoi palma pe apă, între noi, apoi a oftat încet, cu ochii pe jumătate închiși.

— A! a zis ea. O!

În cele din urmă, peștii au ieșit din nou din ascunzătorile lor.

— Bufnița mea cea mai zăpăcită, a zis Felurian fără blândețe.

S-a aruncat la fundul iazului și s-a întors ținând o piatră netedă, rotundă.

— Fii atent acum la ceea ce spun. Tu ești muritor, eu sunt zână. Aici e luna, a zis ea, pitind piatra între palmele noastre și ținându-ne degetele împreunate, ca s-o ținem. E legată strâns atât de noaptea tărâmului zânelor, cât și de cea a muritorilor.

Felurian a pășit în față și mi-a pus piatra pe piept.

— Așa se mută luna, a zis ea, întinzându-și degetele în jurul alor mele. Acum, când mă uit în sus, nu există nicio licărire de lumină care să-mi placă. În schimb, fața ei strălucește ca o floare deschisă în lumea voastră muritoare.

S-a dat înapoi, astfel ca brațele noastre să fie drepte, cu mâinile împreunate între noi. Apoi, a tras piatra spre pieptul ei, trăgându-mă de mână prin apă.

— Acum toate fecioarele muritoare oftează, pentru că e pe deplin pe cerul meu.

Am dat din cap, înțelegând.

— Iubită atât de zâne, cât și de bărbați. Luna noastră e o hoinară veselă atunci?

Felurian a clătinat din cap.

— Nu chiar. O călătoare, da. O hoinară, nu. Se mișcă, dar nu poate merge liberă.

— Am auzit o poveste odată, i-am spus. Despre un băiat care a furat luna.

Expresia lui Felurian a devenit solemnă. Și-a desprins

degetele de-ale mele și s-a uitat în jos, la piatra din mână.

— Țasta a fost sfârșitul tuturor. A oftat. Până să fure luna mai exista o speranță de pace.

Am fost uimit de tonul cunoscător din vocea ei.

— Ce? am întrebat prosteste.

— Furatul lunii.

A întins capul către mine, nedumerită.

— Ai zis că știi de el.

— Am zis că am auzit o poveste, am spus. Dar era ceva prostesc. Nu e povestirea a ce s-a întâmplat cu adevărat. E o poveste cu z... E genul de poveste pe care i-o spui unui copil.

A zâmbit din nou.

— Le poți numi povești cu zâne. Știu despre ele. Sunt fantezii. Când se culcă, le spunem copiilor noștri povești cu oameni.

— Dar a fost cu adevărat furată luna? am întrebat. Nu e o fantezie?

Felurian s-a încruntat.

— Asta ți-am arătat! a zis ea, lăsând mâna în jos furioasă.

M-am trezit făcând sub apă gestul adem pentru scuze, înainte de a realiza că era de două ori inutil.

— Îmi pare rău, am spus. Dar fără adevărul poveștii sunt pierdut. Te implor să mi-l spui.

— E o poveste veche și tristă.

M-a privit lung.

— Ce-mi oferi în schimb?

— Cerbul tăcut, am zis.

— Așa îmi dai un cadou care e cadou pentru tine, a zis ea poznaș. Ce altceva?

— Voi face și mii de mâini, am zis, văzându-i fața înmuindu-se. Și îți voi arăta ceva nou, la care m-am gândit numai eu. Îl numesc legănatul în vânt.

Și-a încrucișat brațele și s-a uitat într-o parte, mimând

foarte bine indiferența.

— Nou poate pentru tine. Fără îndoială că îl știu sub un nume diferit.

— Poate, am zis. Dar dacă nu faci schimb, nu poți să știi.

— Foarte bine, a admis cu un oftat. Dar numai pentru că ești destul de bun la mii de mâini.

Felurian s-a uitat la luna subțire pentru un moment, apoi a spus:

— Cu mult înaintea orașelor omului. Înaintea oamenilor. Înaintea zânelor. Erau cei care umblau cu ochii deschiși. Ei știaau toate numele profunde ale lucrurilor.

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Știi ce înseamnă asta?

— Când știi numele unui lucru, ai putere asupra lui, am spus.

— Nu, a zis ea, surprinzându-mă cu greutatea muștrării în glas. Puterea nu era dată. Aveau o profundă cunoaștere a lucrurilor. Nu putere. Să înoți nu e putere asupra apei. Să mănânci un măr nu e putere asupra mărului.

M-a privit ascuțit.

— Înțelege?

Nu o înțelegeam. Dar am dat din cap oricum, nevoind s-o supăr sau să trec povestea în plan secund.

— Acești bătrâni cunoscători de nume se mișcau lin prin lume. Ei știaau vulpea și iepurele, știaau spațiul dintre cei doi. A tras o respirație adâncă și a lăsat-o într-un oftat. Apoi au venit cei care au văzut un lucru și s-au gândit să-l schimbe. Au gândit în termeni de putere. Erau formatori. Visători mândri.

A făcut un gest împăciuitoare.

— Și nu era așa de rău la început. Au existat minuni.

Fața ei s-a luminat de la amintire și degetele mi-au cuprins brațul emoționate.

— Odată, stând pe pereții murelei, am mâncat fructe dintr-un copac de argint. Strălucea, iar în întuneric puteai recunoaște gurile și ochii tuturor celor care gustaseră din el!

— Murella e pe tărâmul zânelor?

Felurian s-a încruntat.

— Nu. Am spus. Asta era înainte. Există doar un singur cer. O lună. O lume, și în ea era murella. Și fructe. Și eu, mâncându-le, cu ochii strălucind în întuneric.

— Cu cât timp în urmă era asta?

A ridicat ușor din umeri.

— Cu mult timp în urmă. Mult timp în urmă. Mai mult decât orice carte de istorie am văzut sau de care măcar să fi auzit.

În Arhive erau copii ale istoriei caluptenianilor care se întorceau în timp două milenii, și niciuna dintre ele nu conținea nici în cea mai mică șoptă despre ce spunea Felurian.

— Iartă-mi întreruperea, i-am spus cât mai politicos posibil, și am făcut o plecăciune cât mai mare către ea, fără a intra în întregime sub apă.

Domol, ea a continuat:

— Fructul a fost primul dintre ele. Cântărirea timpurie a unui copil. Au crescut mai îndrăznețe, mai curajoase, mai sălbatice. Bătrânii cunoscători au spus „stop”, dar formatorii au refuzat. S-au certat și s-au luptat și le-au interzis formatorilor. Au pledat împotriva puterii de acest fel.

Ochii i s-au luminat.

— Dar o! a oftat ea. Ce-au făcut!

Asta de la o femeie care îmi țesuse o mantie dintr-o umbră. N-am putut să ghicesc la ce s-ar fi putut minuna.

— Ce-au făcut?

A făcut un gest larg în jurul nostru.

— Copaci? am întrebat cuprins de teamă.

A răs la tonul meu.

— Nu. Tărâmul zânelor.

A arătat larg cu mâna.

— Lucrat conform voinței lor. Cea mai mare, țesută dintr-un material întreg. Un loc în care puteau face ce doreau. Și la sfârșitul muncii lor, fiecare formator a creat o stea, pentru a-și umple cerul nou și gol.

Felurian mi-a zâmbit.

— De-atunci există două lumi. Două ceruri. Două rânduri de stele.

A ridicat piatra netedă.

— Dar încă o singură lună. Și toată rotundă și confortabilă pe cerul muritorilor.

Zâmbetul i s-a stins.

— Dar un formator era mai puternic decât restul. Pentru el realizarea unei stele nu era suficientă. Și-a întins voința peste întreaga lume și a tras-o din casa ei.

Ridicând piatra netedă spre cer, Felurian a închis atentă un ochi. Și-a înclinat capul ca și cum încerca să potrivească liniile pietrei cu brațele goale ale semilunii de deasupra noastră.

— Acela a fost punctul de rupere. Bătrânii cunoscători înțeleseseră că nicio discuție n-avea să-i oprească vreodată pe formatori.

Mâna ei a căzut din nou în apă.

— Au furat luna și din asta a început războiul.

— Cine a fost? am întrebat.

Gura i s-a curbat într-un zâmbet mic. A țipat ca o bufniță:

— Cine? Cine?

— Făcea parte din curtea tărâmului zânelor? am întrebat ușor.

Felurian a clătinat din cap, amuzată.

— Nu. După cum am spus, asta era înainte de zâne.

Primul și cel mai puternic dintre formatori.

— Care era numele lui?

A clătinat din cap.

— Nu spunem nume aici. Nu voi vorbi despre el, deși e închis dincolo de ușile de piatră.

Înainte de a putea pune mai multe întrebări, Felurian mi-a luat mâna și a pus din nou piatra între palmele noastre.

— Acest formator al întunericii și al schimbării vederii a întins mâna spre cerul negru pur. A tras luna, dar n-a putut s-o facă să stea. Așa că ea se mișcă între lumea muritorilor și cea a zânelor.

M-a privit solemn, ceva atât de rar pe fața ei atrăgătoare.

— Acum ai povestea. Cine și cum. Există un secret la final. Așa că ascute-ți urechile de bufniță.

A adus mâinile noastre alăturate înapoi la suprafața apei.

— Asta e o parte la care trebuie să participi.

Ochii lui Felurian erau negri în lumina slabă.

— Luna a păcălit ambele lumi, ca părinții care țin în brațe o copilă, trăgând de ea înapoi și încolo, niciunul dispus să-i dea drumul.

A pășit într-o parte și am stat cât mai depărtat, cu piatra cuprinsă în mâinile noastre.

— Când e sfâșiată, jumătate pe cerul tău, vezi cât de departe stăm.

Felurian s-a întins spre mine cu mâna liberă, făcând gesturi acaparatoare inutile în apa goală.

— Indiferent de cât de mult vrem să ne sărutăm, spațiul dintre noi nu e copt pentru asta.

Felurian a pășit înainte și a presat piatra aproape de pieptul meu.

— Și când luna ta e plină, toate zânele simt tragerea. Ne trage aproape de voi, atât de luminoasă. Și acum o vizită de-o noapte e mai ușoară decât intratul pe ușă sau urcatul pe-o

navă care e aproape de țärm.

Mi-a zâmbit.

— A fost astfel în timp ce rățăceai în sălbăticie, când ai găsit-o pe Felurian, copil al omului.

Gândul ca o lume întreagă de zâne să fie atrasă de creșterea lunii mă frământa.

— Și asta e adevărat cu privire la orice zână?

A ridicat din umeri și a dat din cap.

— Voința dacă o au, știu unde să rămână. Există o mie de uși pe jumătate deschise care duc între lumea mea și-a ta.

— Cum de n-am mai auzit de asta? Pare a fi greu de ratat, zânele pe iarba muritorilor să fi dansat...

A râs.

— Dar nu s-a terminat? Lumea e largă și timpul e nemuritor, luna mă mângâie prin păr, dar încă spui că sunetul mi l-ai ascultat înainte să mă fi văzut cum am cântat.

M-am încruntat.

— Totuși, se pare că trebuie să fi văzut mai multe semne ale celor care s-au vârât.

Felurian a ridicat din umeri.

— Cele mai multe zâne sunt viclene și subtile, și pășesc la fel ca fumul, tiptil. Unii sunt în genul *shaedului* tău, eleganți ca un catâr cu bagaj greu, sau poartă rochii potrivite pentru o regină.

Mi-a aruncat o privire sinceră.

— Știm suficient de multe pentru a nu sta la vedere.

Mi-a luat mâna din nou.

— Multora de tipul întunecat le-ar plăcea să te folosească pentru al lor joc amuzat. Ce-i ține de la fărădelegile sub clar de lună? Fier, foc și o oglindă de sticlă bună. Ulm și cenușă și un cuțit de fier, inimi tari de soții de fermier care cunosc regulile jocului ce-l jucăm și ne dau pâine s-o păstrăm. Dar

cel mai rău dintre toate, ai mei se înspăimântă de puterea noastră când pun piciorul pe țărâna voastră.

— Facem mai multe probleme decât treabă, am recunoscut, zâmbind.

Felurian s-a întins și mi-a atins gura cu un deget.

— Cât e plină, poți râde-n continuare, dar să știi că are o jumătate înfricoșătoare.

S-a aruncat la o lungime de braț, trăgându-mă prin apă într-o spirală lentă.

— Un muritor isteț de noapte se teme, fără ca lumina dulcii luni să lase urme.

A început să mă tragă de mână spre pieptul ei, ducându-mă prin apă spre locul în care era.

— Într-o așa noapte, fiecare pas de-l faci te poate prinde în ale lunii întunecate umbre și să te tragă fără voie la zâne.

S-a oprit și m-a privit sumbru.

— Unde nu vei putea decât să rămâi.

Felurian a făcut un pas înapoi în apă, trăgând de mine.

— Pe aste necunoscute poteci, cum să reușești tu, un muritor, să nu te îneci?

Am mai făcut un pas spre ea și n-am găsit nimic sub picioare. Dintr-odată, mâna lui Felurian nu mă mai ținea și apa neagră se închidea peste capul meu. Orbit și sufocat, am început să mă zbat cu disperare, încercând să-mi fac drum înapoi la suprafață.

După un lung moment înspăimântător, mâinile lui Felurian m-au prins și m-au tras la suprafață ca și cum nu cântăream mai mult decât un pisoie. M-a adus aproape de fața ei, de ochii negri, grei și strălucitori.

Când vorbea, vocea ei era clară.

— Am făcut asta ca să m-ascuți cum se cuvine. Un om înțelept se teme când o noapte fără lună vine.

CAPITOLUL 103

Suficient de aproape pentru a atinge

Timpul a trecut. Felurian m-a dus spre Ziuă, într-o bucată de pădure chiar mai bătrână și mai măreață decât cea care înconjura poiana ei din amurg. Acolo ne-am cățarat în copaci înalți și mari ca munții. Pe cele mai înalte ramuri, puteai simți copacul mare legănându-se în vânt ca o navă pe marea involburată.

Acolo, cu nimic în afara cerului albastru din jurul nostru și mișcarea lentă a copacului de sub noi, Felurian m-a învățat iedera pe lemnul de stejar.

Am încercat s-o învăț tak pe Felurian, doar pentru a descoperi că deja știa. M-a bătut lesne și a jucat un joc atât de minunat, încât Bredon ar fi plâns uitându-se la el.

Am învățat un pic din limba zânelor. O bucățică. O împrăștiere.

De fapt, în interesul onestității pure, voi recunoaște că am eșuat lamentabil în încercarea de-a învăța limba zânelor. Felurian nu era o profesoară prea răbdătoare, iar limba era incredibil de complexă. Eșecul meu a mers dincolo de simpla incompetență, până la punctul în care Felurian chiar mi-a interzis să încerc s-o vorbesc în prezența ei.

În total, am deprins câteva fraze și o bucată mare de umilință. Lucruri utile.

Felurian m-a învățat câteva cântece ale zânelor. Erau mai greu de ținut minte decât melodiile muritorilor, ale lor fiind alunecoase și răsucite. Când am încercat să le cânt la lăută, am simțit ciudat corzile sub degetele mele, făcându-mă să bâjbâi și să mă bâlbâi ca un băiat de la țară care n-a mai ținut niciodată o lăută în mână. Am învățat versurile lor pe

de rost, fără nici cea mai mică bănuială ce-ar fi putut să însemne cuvintele.

Printre toate astea, am continuat să lucrăm la *shaedul* meu. Mai degrabă, Felurian a lucrat. I-am pus întrebări, am privit și am încercat să evit să mă simt ca un copil curios ținut în bucătărie. Când am început să ne simțim mai confortabil unul cu celălalt, întrebările mele au devenit mai insistente...

— Dar cum? am întrebat pentru a zecea oară. Lumina n-are nici greutate, nici substanță. Se comportă ca un val. N-ar trebui s-o poți atinge.

Felurian și-a continuat drumul la lumina stelelor și a țesut lumina lunii în *shaed*. Nu se uita la ce lucra când a răspuns:

— Atât de multe gânduri, Kvothe al meu. Știi prea multe pentru a fi fericit.

Asta a sunat stânjenitor, ca și cum ar fi fost spusă de Elodin. M-am eschivat.

— N-ar trebui să poți...

M-a înghioldit cu cotul și am văzut că avea mâinile pline.

— Flacăra dulce, a zis ea. Dă-mi aia.

A făcut semn către o rază de lună care străpunsese copacii de deasupra și atinsese locul de lângă mine.

Vocea ei avea un ton familiar, de autoritate subtilă, și fără să mă gândesc am apucat raza lunii ca și cum ar fi fost o viță-de-vie agățată. Pentru o secundă am simțit-o pe degete rece și efemeră. Uimit, am înghețat, și dintr-odată era din nou o rază de lună obișnuită. Mi-am trecut mâna prin ea de mai multe ori, fără niciun efect.

Zâmbind, Felurian s-a întins și a apucat-o ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Mi-a atins obrazul cu mâna liberă, apoi și-a îndreptat atenția spre poala ei și a lucrat firul luminii lunii în cutele umbrei.

CAPITOLUL 104

Cthaehul

După ce Felurian m-a ajutat să descopăr de ce eram în stare, am devenit mai activ în crearea *shaedului* meu. Felurian părea mulțumită de progresul meu, dar eram frustrat. Nu erau reguli de urmat, nici fapte de amintit. Din această cauză, istețimea rapidă și memoria însușită de la trupa de teatru nu-mi erau de mare ajutor, iar progresul meu părea enervant de lent.

În cele din urmă, mi-am putut atinge *shaedul* fără teama de a-l deteriora și i-am schimbat forma în funcție de dorința mea. Cu o oarecare practică, îl puteam transforma dintr-o pelerină scurtă într-o mantie de doliu cu glugă sau în orice între cele două.

Totuși, ar fi nedrept să-mi arog chiar și un fir de păr de merit pentru crearea acestuia.

Felurian a fost cea care a adunat umbra, a împletit-o cu lună și cu foc și cu lumina zilei. Contribuția mea majoră a fost sugestia că ar trebui să aibă numeroase buzunărașe.

După ce am dus *shaedul* la lumina zilei, m-am gândit că munca noastră era gata. Suspiciunile mele păreau să se confirme atunci când am petrecut o lungă perioadă de timp înotând, cântând și, de altfel, bucurându-ne unul de compania celuilalt.

Dar Felurian evita subiectul *shaedului* ori de câte ori îl aminteam. Nu mă deranja, căci evitarea temei era întotdeauna încântătoare. Din această cauză, am avut impresia că o parte din el a fost lăsată neterminată.

Într-o dimineață ne-am trezit într-o îmbrățișare, am petrecut probabil o oră sărutându-ne, pentru a ne stârni

apetitul, apoi am trecut la micul dejun din fructe și pâine albă, moale, cu fagure de miere și măslina.

Apoi Felurian a devenit serioasă și mi-a cerut o bucată de fier. Cererea ei m-a surprins. Cu ceva timp în urmă, mă gândisem să-mi reiau câteva dintre obiceiurile lumești. Folosind suprafața iazului ca pe-o oglindă, mi-am folosit micul briceag pentru a mă bărbieri. La început, Felurian a părut încântată de obraji și bărbia netede, dar când m-am întins s-o sărut m-a împins la o lungime de braț, sforăind ca și cum și-ar fi curățat nasul. Mi-a zis că puteam a fier și m-a trimis în pădure, spunându-mi să nu mă-ntorc până când nu scăpam de mirosul amar de pe față.

Așa că fără nici cea mai mică curiozitate am scos o bucată de cataramă ruptă din fier din traista mea. I-am întins-o cu emoții. Așa cum îi dai unui copil un cuțit ascuțit.

— La ce-ți trebuie? am întrebat, încercând să par indiferent.

Felurian n-a zis nimic. A ținut-o strâns între degetele mari și cele arătătoare, ca și cum ar fi fost un șarpe care se lupta să se răsucească în jurul ei și s-o muște. Gura i s-a făcut o linie subțire, iar ochii au început să-i strălucească din obișnuitul amurg violet într-un albastru profund de apă.

— Pot să te ajut? am întrebat.

A râs. Nu râsul luminos, răsunător, pe care-l auzisem atât de des, ci un râs sălbatic, feroce.

— Chiar vrei să ajuți? a întrebat ea.

Mâna care ținea bucata de fier tremura ușor.

Am dat din cap, un pic speriat.

— Atunci pleacă.

Ochii ei încă erau schimbați, luminându-se înspre bleu.

— N-am nevoie de flacără acum, sau de melodii, sau de întrebări.

Cum nu m-am mișcat, a făcut o mișcare de izgonire.

— Du-te în pădure. Nu rătăci departe, dar nu mă deranja în timpul necesar pentru a face dragoste de patru ori.

Și vocea i se schimbase ușor. Deși încă moale, ajunsese la o margine fragilă, care m-a alarmat.

Eram pe punctul de a protesta, când m-a privit teribil, o privire care m-a trimis să colind de zevzec printre copaci.

M-am plimbat aiurea o vreme, încercând să-mi recapăt calmul. Era dificil, fiind despuiat ca un bebeluș și ușuit din calea magiei serioase în felul în care o mamă trimite un copil supărător departe de focul la care gătește.

Totuși, știam că pentru o vreme nu voi fi bine-venit înapoi în lumină. Așa că mi-am îndreptat fața spre Ziuă și am pornit să explorez.

Nu pot să spun de ce am umblat atât de departe în acea zi. Felurian mă avertizase să stau aproape și am știut că era un sfat bun. Oricare dintre cele o sută de povestiri din copilăria mea îmi spunea despre pericolul rătăcirii pe tărâmul zânelor. Chiar și neluându-le în considerare, poveștile lui Felurian însele ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru a mă ține aproape de siguranța crângului ei din amurg.

Curiozitatea mea naturală ar trebui să-și asume o parte din vină, cred. Dar cea mai mare parte aparține mândriei mele zdrobite. Mândria și nebunia merg împreună ca două mâini bine încheștate.

Mă plimbam de mai bine de o oră, când cerul de deasupra s-a luminat încet a plină zi. Am găsit un fel de potecă, dar n-am văzut nimic în viu în afară de câte un fluture sau vreo veveriță sărind.

Cu fiecare pas făcut, starea mea de spirit oscila între plictiseală și teamă. Eram pe tărâmul zânelor, la urma urmelor. Ar fi trebuit să văd lucrurile minunate. Castele din cleștar. Fântâni în flăcări. Trolî însetați de sânge. Bătrâni

desculți, dornici să-mi dea sfaturi...

Copacii au lăsat loc unui câmp mare cu iarbă. Toate părțile ținutului pe care mi-l arătase Felurian erau împădurite. Deci, asta părea un semn clar că eram cu mult în afara granițelor unde ar fi trebuit să fiu.

Totuși, am continuat, bucurându-mă de lumina soarelui pe pielea mea, după atât de mult timp în amurgul slab al poienii lui Felurian. Poteca pe care o urmam părea să ducă la un copac singuratic de pe câmp. Am decis să merg până la acel copac, apoi să mă-ntorc.

Cu toate astea, după ce-am mers o lungă perioadă de timp, nu părea că am ajuns mai aproape de copac. La început am crezut că era o altă ciudățenie a zânelor, dar am continuat calea cu încăpățănare, adevărul devenind clar. Copacul era pur și simplu mai mare decât crezusem. Mult mai mare și mult mai departe.

Poteca nu ducea în cele din urmă la copac. De fapt, ducea departe de el, ocolindu-l la mai mult de o milă. M-am gândit să mă întorc, când fâlfâitul luminos de sub bolta copacului mi-a atras atenția. După o luptă scurtă, curiozitatea mea a câștigat și am deviat calea prin iarba înaltă.

Nu era tipul de copac pe care să-l mai fi văzut înainte și m-am apropiat de el încet. Semăna cu o salcie întinsă, cu frunze mari, de un verde-închis.

Copacul avea un frunziș des, din care atârnavu aici-colo flori de un albastru-deschis.

Vântul s-a schimbat, iar când frunzele s-au agitat, am simțit un miros ciudat, dulce.

Era ca fumul și condimentele și pielea și lămâia. Era un miros irezistibil. Nu în felul atrăgător în care miroase mâncarea. Nu mi-a făcut gura să-mi lase apă sau stomacul să ghiorțâie. În ciuda acestui fapt, dacă aș fi văzut ceva așezat pe masă care să miroasă așa, chiar dacă ar fi fost o

bucată de piatră sau o bucată de lemn, m-aș fi simțit obligat s-o bag în gură. Nu de foame, ci de curiozitate, așa cum ar face un copil.

Când am pășit mai aproape, am fost lovit de frumusețea scenei: verdele intens al frunzelor contrasta cu fluturii zburând din creangă în creangă, sorbind din florile palide ale arborelui. Ceea ce crezusem inițial că e un pat de flori sub copac s-a dovedit a fi un covor de fluturi care acoperea aproape în întregime pământul. Scena era atât de uluitoare, încât m-am oprit la câțiva metri de coroana copacului, nedorind să-i sperii.

Mulți dintre fluturii care zburau printre flori erau mov cu negru, sau albastru cu negru, precum cei din luminișul lui Felurian. Alții erau de un verde-închis, vibrant, sau gri cu galben, sau argintiu cu albastru. Dar atenția mi-a fost răpită de unul mare, roșu aprins cu puncte de aur metalic. Aripile sale erau mai mari decât palma mea deschisă și l-am urmărit zburând mai adânc între frunze, în căutarea unei flori proaspete, pe care să se așeze.

Dintr-odată, aripile sale nu se mai mișcau la unison. Au căzut talmeș-balmeș și s-au zbătut separat pe pământ, ca frunzele de toamnă care cad.

Numai după ce l-am urmărit cu privirea la baza copacului am văzut adevărul. Pământul de dedesubt nu era un loc de odihnă pentru fluturi... Era presărat cu aripi fără viață. Mii dintre ele umpleau iarba sub coronamentul copacului, ca o pătură de pietre prețioase.

— Cei roșii îmi offensează estetica, a susținut o voce rece și uscată din copac.

Am făcut un pas înapoi, încercând să privesc prin coronamentul gros de frunze.

— Ce maniere, m-a muștrat vocea uscată. Nicio prezentare? Te holbezi?

— Scuzele mele, domnule, am zis cu sinceritate.

Apoi, amintindu-mi de florile copacului, am cotit.

— Doamnă.

Dar niciodată nu mai vorbisem cu un copac și m-am simțit ca și cum pierdusem ceva.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Nu sunt copac. Nu mai mult decât e un om un scaun. Eu sunt Cthaehul. Ești norocos că m-ai găsit. Mulți ți-ar invidia șansa.

— Șansa? am repetat, încercând să prind o bucățică din ce vorbea cu mine dintre ramurilor arborelui.

Un fragment dintr-o poveste veche îmi gădila memoria, unele resturi de folclor citite în timp ce căutam informații despre Chandrieni.

— Ești un oracol, am spus.

— Oracol. Ce ciudat. Nu încerca să mă fixezi cu nume mici. Sunt Cthaehul. Eu sunt. Înțeleg. Știu.

Două aripi irizate albastru cu negru fluturau separat acolo unde înainte fusese un fluture.

— Uneori vorbesc.

— Înțeleg că cei roșii te ofensează?

— N-au mai rămas roșii.

Vocea era nonșalantă.

— Și cei albaștri sunt totdeauna atât de dulci.

Am văzut o licărire de mișcare și o altă pereche de aripi ca safirul a început să se răsucească încet spre sol.

— Ești noul omuleț al lui Felurian, nu?

Am ezitat, dar vocea uscată a continuat ca și cum aș fi răspuns.

— M-am gândit la fel de mult. Pot să miros fierul de pe tine. Doar un indiciu. Cu toate astea, mă întreb cum suportă ea.

O pauză. O tulburare ușoară a câteva zeci de frunze. Încă două aripi smucindu-se, apoi fluturând în jos.

— Vino acum, a continuat vocea, acum venind din altă parte a arborelui, deși încă ascunsă de frunzele atârinate. Sigur că un băiat curios are obligatoriu vreo două întrebări. Vino. Întreabă. Îndelunga ta tăcere mă jignește.

Am ezitat, apoi am zis:

— Cred că am vreo două întrebări.

— Aaaaa!

Sunetul a fost lent și mulțumit.

— Cred că da.

— Ce poți să-mi spui de amin?

— Kyxxs, a scuiat Cthaehul un zgomot iritat. Ce-i asta? De ce atâta pază? De ce jocuri? Întreabă-mă de Chandrieni și s-a făcut.

M-am oprit, uimit și tăcut.

— Surprins? De ce-ai fi? Doamne, băiete, ești ca o apă limpede. Pot vedea la trei metri prin tine și tu ești abia la un metru adâncime.

Altă umbră de mișcare și două perechi de aripi s-au răsucit în aer spre pământ, una albastră, una mov.

Mi s-a părut că văd o mișcare sinuoasă printre ramuri, dar era ascuns de negăsit, iar vântul legăna copacul.

— De ce unul mov? am întrebat doar ca să zic ceva.

— De rău ce sunt, a zis Cthaehul. I-am invidiat nevinovăția, lipsa de griji. În plus, m-am săturat de prea multă dulceață. La fel ca și de ignoranța voită.

O pauză.

— Vrei să mă întrebi de Chandrieni, nu?

Aș fi putut să nu fac nimic, dar am dat din cap.

— Nu prea sunt multe de spus, a remarcat Cthaehul superficial. Totuși, ai face mai bine să-i numești Șapte. Cuvântul „Chandrieni” are atât de mult folclor agățat de el, după atâția ani. Numele tind să fie interschimbabile, dar în zilele noastre dacă spui Chandrieni, lumea se gândește la

căpcăuni și spintecători și mâncători de hoituri. Atâta imbecilitate.

S-a așternut o pauză lungă. Am rămas nemișcat, până când am înțeles că creatura aștepta un răspuns.

— Spune-mi mai multe, am zis.

Vocea mea îmi suna teribil de subțire în urechi.

— De ce?

Mi s-a părut că detectez o notă jucăușă în voce.

— Pentru că simt nevoia să știu, am zis, încercând să-mi readuc ceva forță în voce.

— Nevoia? a întrebat Cthaehul sceptic. De ce această nevoie subită? Magiștrii de la Universitate ar putea să știe răspunsurile pe care le cauți. Dar nu ți-ar spune chiar dacă ai întreba, ceea ce tu nu faci. Ești prea mândru pentru asta. Prea isteț ca să ceri ajutor. Prea conștient de reputația ta.

Am încercat să vorbesc, dar gâtul meu doar a clincănit un sunet uscat. Am înghițit și-am încercat din nou.

— Te rog, am nevoie să știu. Ei mi-au ucis părinții.

— Ai de gând să încerci să-i omori pe Chandrieni?

Vocea suna fascinată, aproape surprinsă.

— Să-i urmărești și să-i ucizi pe toți? Pe cuvântul meu, cum vei face asta? Haliar trăiește de cinci mii de ani. Cinci mii de ani, și n-a dormit o secundă. Isteț lucru să te duci să-i cauți pe amiri, presupun. Chiar și cineva mândru ca tine recunoaște că are nevoie de ajutor. Ordinul ți l-ar putea da. Problema e că e la fel de greu de găsit ca Șapte înșiși. Vai! O, dragul meu! Ce-ar trebui să faci un tânăr curajos?

— Spune-mi, am vrut să-i strig, dar a ieșit o stăruință.

— Ar fi frustrant, cred, a continuat Cthaehul cu calm. Puțina lume care crede în Chandrieni e prea fricoasă ca să vorbească și toți ceilalți doar vor râde de tine dacă vei întreba.

S-a auzit un oftat dramatic, care părea să vină în același

timp din mai multe locuri dintre frunze.

— Deși ăsta e prețul pe care-l plățiți pentru civilizație.

— Ce preț? am întrebat.

— Aroganța, a zis Cthaehul. Tu crezi că știi totul. Ai râs de existența zănelor, până când ai văzut una. Mare minune ca toți vecinii tăi civilizați să nu respingă și ideea existenței Chandrienilor. Ar trebui să-ți părăsești prețiosul colț și să pleci departe, înainte de a găsit pe cineva care să te ia în serios. N-ai nicio speranță, până nu ajungi la Munții Furtunoși.

A făcut o pauză, apoi o altă pereche de aripi mov a căzut în derivă pe pământ. Am înghițit împotriva uscăciunii din gât, încercând să mă gândesc ce întrebare aș putea să-i pun ca să obțin mai multe informații.

— Îți dai seama că nu multă lume îți va lua în serios căutarea amirilor, a continuat Cthaehul calm. Maerul însă e un om extraordinar. El a ajuns deja aproape de ei, deși nu știe asta. Lipește-te de maer și el te va duce la ușa lor.

Cthaehul a scos un chicotit subțire, uscat.

— Sânge, ferigă și os vă urez, creaturilor, să aveți minte să mă apreciați. N-ai decât să uiți orice altceva, dar amintește-ți ce tocmai ți-am spus. În cele din urmă vei înțelege gluma. Îți garantez. Vei râde când va veni momentul.

— Ce poți să-mi spui despre Chandrieni? l-am întrebat.

— Din moment ce ceri așa dulce, pe Tăciune îl vrei. Ți-l amintești? Păr alb? Ochi negri? I-a făcut chestii mamei tale, știi. Cumplit. Ea s-a ținut bine totuși. Laurian a fost mereu om de bază în trupa de teatru, scuză-mi expresia. Mult mai bună decât tatăl tău la implorări și plânsete.

Mintea mi-a fulgerat imagini ale momentelor pe care încercam să le uit de ani de zile. Mama mea, cu părul ud de sânge, cu brațele nefiresc răsucite, rupte de la încheieturi, din cot.

Tatăl meu, cu burta deschisă, lăsând în urmă o dâră de sânge de șase metri. Se târâse pentru a fi mai aproape de ea.

Am încercat să vorbesc, dar gura mi-era uscată.

— De ce? am reușit să îngân.

— De ce? a zis Cthaehul ca un ecou. Ce întrebare bună. Știu atât de multe de ce-uri. De ce i-au făcut chestiile astea neplăcute familiei tale sărace? Pentru că așa au vrut și pentru că au putut și pentru că au avut un motiv. De ce te-au lăsat pe tine în viață? Pentru că au fost neglijenți și pentru că ai fost tu norocos și pentru că ceva i-a speriat.

Ce-i speriasse? Gândurile mele erau amortite. Dar totul fusese prea mult. Amintirile, ceea ce spusese vocea. Gura mea s-a mișcat în tăcere, interogativ.

— Ce? a întrebat Cthaehul. Cauți un alt de ce? Te întrebi de ce îți spun toate astea? La ce bun? Poate că Tăciune ăsta mi-a făcut ceva rău la un moment dat. Poate că m-ar amuza ca un puiut ca tine să-i rupă picioarele. Poate că scârțâitul moale al tendoanelor tale când strângi pumnii e ca o dulce simfonie pentru mine. O, da, este. Fii sigur de asta. De ce nu-l poți găsi pe acest Tăciune? Ei bine, ăsta e un de ce interesant. Ai crede că un bărbat cu ochii precum cărbunele face impresie când se oprește să cumpere ceva de băut. Cum se face că n-ai reușit să prinzi vântul în tot acest timp?

Mi-am scuturat capul, încercând să îndepărtez mirosul de sânge și păr pârlit.

Cthaehul a părut să ia asta ca pe un semnal.

— Așa e, cred că n-ai nevoie de mine să-ți spun cum arată. Doar l-ai văzut acum o zi sau trei.

Înțelegerea s-a prăvălit ca tunetul peste mine. Conducătorul bandiților. Bărbatul grațios în zale. Tăciune. El era cel care-mi vorbise când eram copil. Omul cu zâmbet teribil și sabia ca gheața de iarnă.

— Păcat că a scăpat, a continuat Cthaehul. Totuși, trebuie

să recunosc că ai avut un pic de noroc. Aș spune că a fost genul de ocazie cu care te întâlnești doar de două ori în viață. Păcat că ai pierdut-o. Să nu te simți prost că nu l-ai recunoscut. Ei au o mulțime de experiență în a ascunde semnele respective. Nu-i deloc vina ta. A trecut mult timp. Ani. În plus, ai fost ocupat: să te dai bine pe lângă câte cineva, să te tăvălești printre perne cu zânuca, să-ți satisfaci nevoile primare.

Trei fluturi verzi s-au smucit toți odată. Aripile lor arătau ca frunzele în timp ce se îndreptau spre pământ.

— Apropo de dorințe, ce va crede Denna ta? Olele! Imaginează-ți să te vadă aici. Tu și zânuca îmbârligați de tot, ca iepurii. El o bate, știi. Patronul ei. Nu tot timpul, dar de multe ori. Uneori de nervi, dar mai ales fiindcă pentru el e un joc. Cât de departe poate merge înainte ca ea să plângă? Cât de departe poate el să împingă lucrurile înainte ca ea să încerce să plece și el s-o aducă înapoi? Nu e nimic grotesc, să știi. Nu sunt arsuri. Nimic din ce ar putea lăsa cicatrice. Nu încă. Acum două zile a folosit bastonul. Asta a fost ceva nou. Urmele de lovituri erau de mărimea degetului mare sub hainele ei. Vânătași până la os. Ea tremura pe podea, cu sânge în gură, și știi la ce s-a gândit înainte să-și piardă cunoștința? La tine. S-a gândit la tine. Și tu te-ai gândit la ea, bănuiesc. Între înot și căpșuni și restul.

Cthaehul a scos un sunet ca un oftat.

— Biata fată, e legată de el atât de strâns. Crede că doar asta e bun pentru ea. Nu l-ar lăsa nici dacă i-ai cere. Ceea ce nu vei face. Ești atât de grijuliu. Atât de speriat să n-o îndepărtezi. Și așa și trebuie să fii. E o fugară fata asta. Acum, că a plecat din Severen, cum poți spera s-o găsești? E rușinos că ai plecat fără o vorbă, să știi. Abia începuse să aibă încredere în tine înainte de asta. Înainte de a te înfuria. Înainte de a fugi. La fel ca toți ceilalți bărbați din viața ei. La

fel ca oricare alt bărbat. Pofticios la ea, plin de cuvinte dulci, apoi doar plecat. Lăsând-o singură. E bine că s-a obișnuit până acum, nu? Altfel, s-ar putea s-o fi rănit. Altfel, s-ar putea să-i fi frânt inima bieteii fete.

Era prea mult. M-am întors și am fugit, aruncându-mă nebunește înapoi pe drumul pe care venisem.

Înapoi la crângul lui Felurian, din amurgul liniștit. Departe. Departe. Departe.

Și după ce am fugit, l-am putut auzi pe Cthaeh vorbind în spatele meu. Vocea lui uscată, liniștită, m-a urmat mai mult decât aș fi crezut că e posibil.

— Vino înapoi. Vino înapoi. Am multe de spus. Am atât de mult mai multe să-ți spun. Nu vrei să stai?

•••

Au trecut ore înainte de-a mă întoarce în poiana lui Felurian. Nu știu sigur cum am găsit drumul. Doar îmi aduc aminte că am fost surprins la vederea pavilionului ei printre copaci. Vederea aceasta a încetinit torsul nebun al gândurilor mele, până când am început să gândesc din nou.

M-am dus la iaz și am luat o înghițitură lungă, profundă, stropindu-mă cu apă pe față pentru a-mi limpezi capul și a ascunde dărele de lacrimi. După vreo două clipe de reflecție liniștită, m-am ridicat și m-am dus la pavilion. Doar atunci am observat o curioasă lipsă de fluturi. De obicei, erau cel puțin câțiva prin jur, dar acum nu exista nici unul.

Felurian era acolo, dar vederea ei doar m-a tulburat și mai mult. A fost singura dată când am văzut-o mai puțin decât perfect frumoasă. Zăcea printre perne, trasă la față și obosită. Ca și cum aș fi fost plecat zile în loc de ore, iar ea nu mâncase și nu dormise în timpul ăsta.

A ridicat capul obosită când m-a auzit că mă apropii.

— S-a făcut, a zis ea, dar când s-a uitat la mine, ochii i s-au mărit de surprindere.

M-am uitat în jos și am văzut că eram sfâșiat de spini și însângerat. Eram stropit cu noroi și pătat de iarbă pe toată partea stângă. Trebuie să fi căzut în timpul fugii mele absurde departe de Cthaeh.

Felurian s-a ridicat în sus.

— Ce-ai pățit?

Mi-am dat absent cu mâna un pic de sânge uscat de pe cot.

— Asta aș putea să te-ntreb și eu pe tine.

Vocea mea suna gros și aspru, ca și cum aș fi strigat. Când m-am uitat în sus, am văzut în ochii ei adevăratul motiv de îngrijorare.

— M-am plimbat spre Zi. Am găsit ceva într-un copac. Își spune Cthaehul.

Felurian a rămas nemișcată când i-am rostit numele.

— Cthaehul? Ai vorbit?

Am dat din cap.

— L-ai întrebat?

Dar înainte de-a putea răspunde, ea a dat un strigăt tăcut, disperat, și s-a grăbit către mine. A început să-și pună mâinile pe corpul meu, ca și cum căuta răni. După un minut, mi-a luat fața în mâini și s-a uitat în ochii mei ca și cum se temea de ceea ce ar fi putut găsi acolo.

— Ești bine?

Îngrijorarea ei mi-a adus un zâmbet slab pe buze. Am început s-o asigur că eram bine, apoi mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Cthaehul. Mi-am amintit de focuri și de omul cu ochii precum cerneala neagră. M-am gândit la Denna întinsă pe podea, cu gura însângerată. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi și m-am sufocat. M-am întors într-o parte și am clătinat din cap, cu ochii închiși încleștați și incapabil să vorbesc.

Ea mi-a mângâiat ceafa și a zis:

— Totul e bine. Durerea va trece. Nu te-a mușcat și ochii tăi sunt limpezi, așa că totul e bine.

M-am îndepărtat de ea suficient cât s-o pot privi în față.

— Ochii mei?

— Lucrurile pe care le spune Cthaehul îi pot lăsa pe oameni cu mințile pulbere. Dar așa fi văzut dacă ar fi fost așa. Încă ești Kvothe al meu, dulcele meu poet.

S-a aplecat înainte, ciudat de ezitant, apoi mi-a dat un sărut tandru pe frunte.

— Îi minte pe oameni și asta îi face să înnebunească?

A clătinat încet din cap.

— Cthaehul nu minte. Are darul de-a vedea, dar spune numai lucruri care-i rănesc pe oameni. Numai un dennerling poate vorbi cu Cthaehul.

Mi-a atins laterala gâtului, ca să înmoaie cuvintele ei.

Am dat din cap, știind că ăsta era adevărul. Și am început să plâng.

CAPITOLUL 105

Interludiu – O anumită dulceață

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să se oprească.

— Ești în regulă, Bast? Îl privi pe elevul său cu îngrijorare. Arăți ca și cum ai fi înghițit o bucată de fier.

Bast chiar părea lovit. Era palid, cu fața aproape ca de ceară. Expresia lui în mod normal veselă era înmărmurită.

— Reshi, zise el cu voce la fel de uscată ca frunzele de toamnă. Nu mi-ai spus niciodată că ai vorbit cu Cthaehul.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu ți le-am spus, Bast, zise Kvothe într-o doară. De-aia găsești detaliile murdare din viața mea atât de captivante.

Bast zâmbi slab, cu umerii căzând relaxați.

— N-ai făcut-o cu adevărat, atunci? Să vorbești cu el, vreau să spun. Ai adăugat asta doar pentru a face povestea un pic mai colorată?

— Te rog, Bast, zise Kvothe în mod evident jignit. Povestea mea are o culoare destul de intensă fără să adaug eu ceva.

— Nu mă minți! strigă Bast dintr-odată, căzând pe jumătate de pe scaun de la forța cu care o făcu. Nu mă minți în legătură cu asta! Să nu îndrăznești!

Bast lovi masa cu mâna, răsturnându-și cana și trimițând călimara Cronicarului târâș pe masă.

Cât ai clipi, Cronicarul luă foaia de hârtie pe jumătate acoperită și se împinse cu scaunul în spate de la masă, salvând foaia de la brusca pulverizare cu cerneală și bere.

Bast se aplecă înainte cu fața lividă, îndreptând un deget spre Kvothe.

— Nu-mi pasă ce alte rahaturi învârți aici în aur! Dar să nu minți cu asta, Reshi! Nu pe mine!

Kvotthe făcu semn către locul unde stătea Cronicarul, care ținea în aer, cu ambele mâini, foaia de hârtie curată.

— Bast, zise el. Asta e șansa mea de a spune povestea completă și onestă a vieții mele. Totul e...

Bast închise ochii și izbi în masă ca un copil în ghearele unui acces de furie.

— Taci. Taci! TACI!

Bast făcu semn către Cronicar.

— Nu-mi pasă ce căcat îi spui, Reshi. Va scrie ce-i spun eu sau îi voi mânca inima în piața centrală!

Își întoarse din nou degetul la hangiu și-l scutură cu furie.

— Dar tu-mi vei spune adevărul și o vei face acum!

Kvotthe se uită la elevul său, cu amuzament pe față.

— Bast, amândoi știm că nu sunt mai presus de înfrumusețarea ocazională. Dar de data asta e altceva. Asta e șansa mea de a spune în scris adevărul faptelor. E adevărul din spatele poveștilor.

Tânărul brunet se cocoșă în scaunul său și-și acoperi ochii cu o mână.

Kvotthe se uită la el, cu fața plină de îngrijorare.

— Ești bine?

Bast clătină din cap, încă acoperindu-și ochii.

— Bast, zise Kvotthe cu blândețe. Îți sângerează mâna.

Așteptă un lung moment înainte de a întreba.

— Bast, ce s-a întâmplat?

— Asta e! izbucni Bast, deschizând brațele larg, cu voce puternică și isterică. Cred că până la urmă am înțeles ce s-a întâmplat!

Bast râse, dar o făcu tare și încordat și se înecă de la ceva care suna ca un suspin. Se uită la căpriorii hanului, cu ochii luminoși. Clipi ca și cum și-ar fi stăpânit lacrimile.

Kvotthe se aplecă să pună mâna pe umărul tânărului.

— Bast, te rog...

— E doar fiindcă știi atât de multe lucruri, spuse Bast. Știi tot felul de lucruri pe care n-ar trebui să le știi. Știi despre Berentaltha. Știi despre surorile albe și calea râsului. Cum să nu știi despre Cthaeh? E... e un monstru.

Kvothe se relaxă vizibil.

— Doamne sfinte, Bast, asta-i tot? M-ai făcut să transpir. M-am confruntat cu lucruri mult mai rele decât...

— Nimic nu e mai rău decât Cthaehul! strigă Bast, lovind din nou cu pumnul în masă. De data asta se auzi un sunet ascutit de lemn rupându-se, când una dintre grinzile groase se aplecă și crăpă. Reshi, taci și ascultă. Chiar ascultă.

Bast privi în jos pentru un moment, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Știi cine sunt sithe?

Kvothe ridică din umeri.

— Sunt o familie de zâne. Puternice, cu intenții bune.

Bast își flutură mâinile.

— Nu le înțelegi dacă folosești expresia „intenții bune”. Dar dacă se spune că zânele lucrează în scopul binelui, despre ele e vorba. Grija lor cea mai veche și mai importantă e să-l oprească pe Cthaeh să intre în orice fel de contact cu cineva. Cu oricine.

— N-am văzut niciun paznic, zise Kvothe cu tonul pe care un om îl folosește pentru a-și calma un animal speriat.

Bast își trecu mâinile prin păr, lăsându-l ciufulit.

— Eu nu pot, pentru toată sarea din mine, să ghicesc cum ai trecut de ele, Reshi. Dacă cineva reușește să intre în contact cu Cthaehul, sithe îl omoară. Îl omoară de la o milă distanță cu arcurile lor lungi din corn. Apoi îi lasă corpul să putrezească. Dacă o cioară doar aterizează pe corp, o omoară și pe ea.

Cronicarul își dresă glasul ușor, apoi vorbi.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, de ce-ar vrea cineva să

meargă la Cthaeh? întrebă el.

Bast se uită un moment ca și cum ar fi vrut să sară la scrib, apoi oftă amar, în schimb.

— Ca să fiu cinstit, neamul meu e cunoscut pentru luarea unor decizii bune, zise el. Fiecare fată și băiat de pe tărâmul zânelor cunoaște natura Cthaehului, dar există întotdeauna cineva dornic s-o caute. Lumea se duce la el pentru răspunsuri sau pentru o bucățică de viitor. Sau speră să plece cu o floare.

— O floare? întrebă Kvothe.

Bast îl privi uimit.

— Rhinna?

Nevăzând nicio recunoaștere pe fața hangiului, clătină din cap cu disperare.

— Florile sunt un leac universal, Reshi. Pot vindeca orice boala. Vindecă orice otrăvire. Repară orice rană.

Kvothe ridică sprâncenele la asta.

— A, zise el uitându-se în jos, la mâinile îndoite pe masă. Înțeleg. Pot să înțeleg cum ar putea atrage pe cineva, deși se știe că nu e bine.

Cârciumarul își ridică privirea.

— Trebuie să recunosc că nu văd problema, zise el, scuzându-se. Am văzut monștri, Bast. Cthaehul nu se încadrează.

— Am folosit cuvântul greșit, Reshi, recunosc Bast. Dar nu găsesc unul mai bun. Dacă ar exista un cuvânt care să însemne otrăvitor și plin de ură și contagios, pe ăsta l-aș folosi.

Bast respiră o dată adânc și se aplecă în scaun.

— Reshi, Cthaehul poate vedea viitorul. Nu într-un fel vag, ambiguu. Vede tot viitorul. Clar. Perfect. Tot ce se poate întâmpla, ramificându-se fără încetare din momentul actual.

Kvothe ridică o sprânceană.

— Se poate, nu?

— Se poate, spuse Bast grav. Și e de o răutate pură, perfectă. Asta nu e, în general, o problemă, cât nu poate părăsi copacul. Dar când vine cineva în vizită...

Ochii lui Kvothe se îndepărtară, în timp ce dădea din cap pentru sine.

— Dacă știe viitorul perfect, atunci ar trebui să știe exact și cum va reacționa cineva la orice va spune, zise el încet.

Bast dădu din cap.

— Și e rău, Reshi.

Kvothe continuă pe un ton meditativ.

— Asta înseamnă că oricine influențat de Cthaeh va fi ca o săgeată aruncată în viitor.

— O săgeată lovește o singură persoană, Reshi.

Ochii negri ai lui Bast erau goi și fără speranță.

— Oricine e influențat de Cthaeh e ca o corabie cu ciumă care se îndreaptă spre un port.

Bast arată către foaia pe jumătate umplută pe care Cronicarul o avea în poală.

— Dacă sithe ar ști că asta există, nu le-ar fi greu s-o distrugă. Ne-ar ucide pe noi fiindcă am auzit ce-a spus Cthaehul.

— Pentru că orice duce mai departe influența Cthaehului... zise Kvothe uitându-se la mâini.

Rămase în tăcere îndelung, dând din cap gânditor.

— Deci, un tânăr care își caută norocul merge la Cthaeh și ia o floare. Fiica regelui e pe moarte, iar el ia floarea pentru a o vindeca. Ei se îndrăgostesc, în ciuda faptului că ea e logodită cu prințul din regatul vecin...

Bast se uită la Kvothe, privind în gol în timp ce vorbea.

— Ei încearcă o evadare îndrăznească în lumina lunii, continuă Kvothe. Dar el cade de pe acoperiș și sunt prinși. Prințesa se căsătorește împotriva voinței ei și îl înjunghie pe

prințul vecin în noaptea nunții lor. Prințul moare. Război civil. Domenii arse și sărate. Foamete. Ciumă...

— Asta e povestea războiului Fastingsway, afirmă Bast slab.

Kvothe dădu din cap.

— E una dintre poveștile spuse de Felurian. Nu înțelesesem partea cu floarea până acum. N-a pomenit niciodată de Cthaeh.

— N-avea de ce, Reshi. E considerat ghinion.

Clătină din cap.

— Nu, nu ghinion. E ca și cum ai scuipa otravă în urechea cuiva. Pur și simplu nu se face.

Cronicarul își mai recuperează o parte din calm și își puse scaunul înapoi la masă, ținând în continuare foaia cu atenție. Se încruntă spre masa ruptă și mânjită de bere și cerneală.

— Se pare că această creatură are o oarecare reputație, spuse el. Dar mi-e greu să cred că e la fel de periculos ca toate cele care...

Bast se uită neîncrezător la Cronicar.

— Fier și fiere, zise el cu voce liniștită. Crezi că sunt copil? Crezi că nu știu diferența dintre o poveste de foc de tabără și adevăr?

Cronicarul făcu un gest liniștitor cu mâna.

— Nu asta am...

Fără să-și ia ochii de la Cronicar, Bast își puse palma însângerață pe masă. Lemnul gemu și bârna ruptă reveni la loc cu un sunet de trosnituri bruște. Bast ridică mâna, apoi o lăsă subit pe masă, și pârlăieșele întunecate de cerneală și bere se suciră dintr-odată și se modelară într-o cioară, care izbucni în zbor, dând târcoale hanului o dată. Bast o prinse cu ambele mâini și o rupse în jumătate, fără să-i pese, aruncând bucățile în aer, unde explodară în crâmpoie mari

de flacăra de culoarea sângelui.

Totul se întâmplă în decurs de-o singură respirație.

— Tot ce știi tu despre zâne ar putea încăpea într-un degetar, zise Bast uitându-se la scrib fără nicio expresie, cu voce slabă și calmă. Cum îndrăznești să te îndoiești de mine? Habar n-ai cine sunt.

Cronicarul rămase nemișcat, dar nu se uită într-o parte.

— Jur pe limba și pe dinții mei, zise Bast concis. Jur pe ușile de piatră. Ți-o spun de trei mii de ori. Nimic în lumea mea sau a ta nu e mai periculos decât Cthaehul.

— Nu e nevoie de asta, Bast, zise Kvothe încet. Te cred.

Bast se întoarse să se uite la Kvothe, apoi se lăsă nefericit pe scaunul său.

— Îmi doresc să n-o fi făcut, Reshi.

Kvothe zâmbi strâmb.

— Deci, dacă cineva îl întâlnește pe Cthaeh, toate alegerile lui viitoare vor fi greșite.

Bast clătină din cap, cu fața palidă și trasă.

— Nu greșite, Reshi, catastrofale. Jax a vorbit cu Cthaehul înainte de a fura luna, și asta a declanșat întregul război al creației. Lanre a vorbit cu Cthaehul înainte de a orchestra trădarea lui Myr Tariniel. Crearea Fărănumelui. Scaendyne. Toate duc la Cthaeh.

Expresia lui Kvothe deveni goală.

— Păi, asta cu siguranță mă pune într-o companie interesantă, nu? zise el sec.

— Face mai mult decât atât, Reshi, zise Bast. În piesele noastre, când apare în zare copacul Cthaehului, știi că povestea va fi cel mai rău tip de tragedie. E pus acolo ca publicul să știe la ce să se aștepte. Deci, se știe că totul va deveni teribil de rău în final.

Kvothe s-a uitat lung la Bast.

— O, Bast, îi spuse el încet elevului său. Zâmbetul îi era

blând și trist. Știu ce fel de poveste spun. Nu e o comedie.

Bast s-a uitat la el cu ochi goi, fără speranță.

— Dar Reshi...

Gura i s-a mișcat, încercând să găsească vorbele și nereușind.

Cârciumarul cu părul roșu arată către tejgheaua goală.

— Ăsta e sfârșitul poveștii, Bast. Cu toții știm asta.

Vocea lui Kvothe era, de fapt, normală, ca și cum ar fi descris vremea din ziua anterioară.

— Am dus o viață interesantă și această reminiscență are o anumită dulceață. Dar...

Kvothe trase o respirație adâncă și o lăasă ușor.

— ... dar nu e o poveste de dragoste neînfricăată. Nu e o fabulă în care oamenii se întorc din morți. Nu e o epopee vibrantă menită să stârnească sângele. Nu. Știm cu toții ce fel de poveste e.

Păru pentru o clipă că va continua, dar, în schimb, ochii i-au rătăcit într-o doară în jurul tejghelei goale. Fața lui era calmă, fără nicio urmă de mânie sau de amărăciune.

Bast îi aruncă o privire Cronicarului, dar de data asta nu exista niciun foc în ea. Nicio supărare. Nicio furie sau comandă. Ochii lui Bast erau deznădăjduiți, stăruitori.

— Nu s-a terminat dacă ești încă aici, spuse Cronicarul. Nu e o tragedie dacă ești încă în viață.

Bast dădu din cap cu nerăbdare la asta, uitându-se înapoi la Kvothe.

Kvothe îi privi pe amândoi pentru o clipă, apoi zâmbi și chicoti scăzut în piept.

— O, zise el cu drag. Sunteți amândoi atât de tineri.

CAPITOLUL 106

Revenire

După întâlnirea mea cu Cthaehul, a trecut o lungă perioadă înainte de a redeveni eu însumi.

Am dormit o groază, dar numai din când în când, pentru că eram bântuit la nesfârșit de coșmaruri. Unele dintre ele erau vii și imposibil de uitat. Erau în mare parte cu mama mea, cu tatăl meu, cu trupa mea. Cele mai rele erau cele din care mă trezeam plângând fără nicio amintire a ceea ce am visat, doar cu o durere în piept și un gol în cap precum locul sângeros lăsat de un dinte lipsă.

Prima dată când m-am trezit așa, Felurian era acolo, privindu-mă. Fața ei era atât de blândă și de îngrijorată, încât m-am așteptat de la ea să-mi fredoneze încet și să-mi mângâie părul, așa cum făcuse Auri cu luni în urmă în camera mea.

Dar Felurian n-a făcut nimic de genul ăsta.

— Ești bine? a întrebat ea.

N-am știut ce să răspund. Aveam memoria neclară, eram confuz și mă durea. Neavând încredere că pot să vorbesc fără să reizbucnesc în lacrimi, doar am dat din cap.

Felurian s-a aplecat și m-a sărutat pe colțul gurii, m-a privit lung și s-a așezat înapoi. Apoi s-a dus la iaz și mi-a adus apă în mâinile făcute căuș.

În următoarele zile, Felurian nu m-a presat cu întrebări și n-a încercat să scoată ceva de la mine. A încercat ocazional să-mi spună povești, dar nu mă puteam concentra asupra lor, astfel încât aveau mai puțin sens decât oricând. Unele părți mă făceau să plâng necontrolat, deși poveștile în sine n-aveau în ele nimic trist.

Odată m-am trezit și am constatat că era plecată, revenind peste o oră cu un fruct verde ciudat, mai mare decât capul meu. A zâmbit timid și mi l-a întins, arătându-mi cum să decojesc pielea tăbăcită subțire, pentru a descoperi carnea portocalie din interior. Moale și dulce-picant, se desfăcea în segmente spiralate.

Le-am mâncat în tăcere, până când n-a mai rămas nimic, afară de o sămânță rotundă, dură și alunecoasă. Era maro-închis și atât de mare, încât n-am putut închide mâna în jurul ei. Cu o ușoară mișcare a brațului, Felurian a spart-o cu o piatră și mi-a arătat că interiorul era uscat ca o alună prăjită. Am mâncat-o și pe aceea. Avea un gust întunecat și piperat, amintind vag de somonul afumat.

În interior avea o altă sămânță, albă ca osul și de mărimea unei mărgeli. Felurian mi-a dat-o. Era dulce ca bomboana și ușor gumoasă, precum caramelul.

Odată m-a lăsat singur pentru mai multe ore, dar numai pentru a reveni cu două păsări cafenii, fiecare ținută cu atenție în câte o mână. Erau mai mici decât vrăbiile, cu ochii verzi ca frunza, izbitori. Le-a așezat lângă locul unde eram întins pe perne, și când a fluierat, ele au început să cânte. Nu fragmente din ciripitul păsărilor, au cântat un cântec adevărat. Patru versuri cu un refren între. Mai întâi au cântat împreună, apoi într-o armonie simplă.

Odată m-am trezit și mi-a dat să beau dintr-o ceașcă din piele. Mirosea a violete și n-avea niciun gust, dar era clară și caldă și curată la mine în gură, ca și cum aș fi băut lumina soarelui de vară.

Altă dată mi-a dat o piatră roșie fină, care era caldă în mâna mea. După câteva ore a eclozat ca un ou, dezvăluind o creatură ca o veveriță mică, care a ciripit furioasă la mine înainte de a fugi.

Odată m-am trezit și ea nu era prin apropiere. Privind în

jur, am văzut-o șezând pe marginea apei, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Abia îi puteam auzi cântecul blând suspinând în liniște pentru sine.

Am dormit și m-am trezit. Mi-a dat un inel făcut dintr-o frunză, un ciorchine de fructe de pădure de aur, o floare care se deschidea și se închidea când o loveai cu degetul...

Și o dată, când m-am trezit speriat, cu fața udă și pieptul dureros, s-a întins să-și pună mâna peste a mea. Gestul a fost atât de nesigur, expresia ei atât de îngrijorată, c-ai fi putut crede că nu mai atinsese un bărbat înainte. Ca și cum era îngrijorată că m-aș putea rupe sau aș frige sau aș mușca. Mâna ei rece a stat pentru un moment peste a mea, gingașă ca o molie. Mi-a strâns mâna încet, așteptând, apoi și-a tras-o deoparte.

Mi s-a părut ciudat la momentul respectiv. Dar eram prea întunecat din pricina confuziei și a durerii pentru a gândi clar. Abia acum, privind înapoi, îmi dau seama de adevărul lucrurilor. Cu toată stângăcia unui tinere iubite, ea încerca să mă liniștească și n-avea nici cea mai mică idee cum s-o facă.

Cu toate acestea, totul s-a reparat cu timpul. Visele mi s-au retras. Apetitul mi s-a întors. Mintea mi s-a limpezit suficient cât s-o tachinez un pic pe Felurian. La scurt timp după aceea, mi-am revenit suficient pentru a flirta. Când s-a întâmplat asta, ușurarea ei a fost palpabilă, ca și cum nu putuse să interacționeze cu o creatură care nu voise s-o sărute.

Ultima mi-a revenit curiozitatea, cel mai sigur semn că eram din nou eu cu adevărat.

— Nu te-am întrebat cum au mers lucrările finale cu *shaedul*, am zis.

Fața i s-a luminat.

— E gata! i-am putut vedea mândria în ochi.

M-a luat de mână și m-a tras la marginea pavilionului.

— Cu fierul n-a fost o treabă ușoară, dar e gata.

Începuse s-o ia înainte, apoi s-a oprit.

— Îl poți găsi?

Am aruncat o privire lungă, atentă în jur. Chiar dacă mă învățase ce să caut, a trecut un moment lung înainte de a zări o adâncitură subtilă în întunericul unui copac din apropiere. M-am întins și mi-am tras *shaedul* din ascunzătoarea din umbră.

Felurian a venit lângă mine, râzând ca și cum tocmai câștigasem un joc. M-a cuprins pe după gât și m-a sărutat cu sălbăticia unei duzini de copii.

Nu mă lăsase să port *shaedul* înainte și m-am minunat când l-a deschis peste umerii mei goi. Aproape că n-avea greutate și era mai moale decât cea mai bogată catifea. M-am simțit ca și cum aș fi purtat o briză caldă, aceeași briză care m-a mângâiat în poiana pădurii întunecate când Felurian m-a luat să adunăm umbre.

M-am gândit să mergem la iazul din pădure pentru a vedea cum arătam în reflecția apei, dar Felurian s-a aruncat pe mine. Punându-mă la pământ, a aterizat călare peste mine, iar *shaedul* s-a deschis sub noi ca o pătură groasă. A tras marginile în jurul nostru, apoi mi-a sărutat pieptul, gâtul. Limba ei era fierbinte pe pielea mea.

— Așa, ori de câte ori *shaedul* te va învălui, te vei gândi la mine, mi-a spus ea la ureche. Când te va atinge, va părea că e atingerea mea.

Se mișca încet pe mine, frecându-și tot corpul gol de-al meu.

— Dintre toate celelalte femei, ți-o vei aminti pe Felurian și te vei întoarce.

După aceea, am știut că timpul meu pe tărâmul zânelor era aproape de sfârșit. Cuvintele Cthaehului mi se întipăriseră în minte ca spinii, împingându-mă afară în lume. Faptul că fusesem la o aruncătură de băț de omul care-mi ucisese părinții și nu-mi dădusem seama îmi lăsase un gust amar pe care nici săruturile lui Felurian nu-l puteau șterge. Și ce spusese Cthaehul despre Denna mi se tot arăta la nesfârșit.

În cele din urmă m-am trezit și am știut că venise timpul. M-am ridicat, mi-am făcut ordine în traistă și m-am îmbrăcat pentru prima dată după mult timp. Sentimentul de haine pe piele mi s-a părut ciudat după tot acest timp. Cât fusesem plecat? Mi-am trecut degetele prin barbă și am ridicat din umeri gândindu-mă. Presupunerea era inutilă, pentru că urma să am răspunsul destul de curând.

Întorcându-mă, am văzut-o pe Felurian stând în mijlocul pavilionului, cu fața tristă. Pentru o clipă am crezut ca s-ar putea împotrivi plecării mele, dar n-a făcut nimic de genul ăsta. Venind lângă mine, mi-a fixat *shaedul* în jurul umerilor, amintindu-mi de o mamă care-și îmbracă fiul să nu-i fie frig.

Chiar și fluturii care o urmau păreau melancolici.

M-a condus prin pădure ore întregi, până când am ajuns la două pietre arse înalte. Mi-a tras gluga *shaedului* și mi-a poruncit să închid ochii.

Apoi m-a condus într-un cerc scurt și am simțit o schimbare subtilă în aer. Când am deschis ochii, mi-am dat seama că acea pădure nu era aceeași prin care merseserăm cu o clipă în urmă. Dispăruse ciudata tensiune din aer.

Era lumea muritorilor.

M-am întors către Felurian.

— Doamna mea, i-am spus. N-am nimic să-ți dau înainte de plecare.

— Cu excepția promisiunii că vei reveni.

Vocea ei era moale ca un crin, cu o urmă de avertisment.

I-am zâmbit.

— Adică n-am nimic de lăsat, doamnă.

— În afară de-o amintire.

S-a aplecat mai aproape.

Închizându-mi ochii, mi-am luat adio cu câteva cuvinte și multe sărutări.

Apoi am plecat. Aș vrea să spun că nu m-am uitat înapoi, dar n-ar fi adevărat. Vederea ei aproape că mi-a frânt inima. Părea atât de mică lângă uriașele pietre arse. Aproape că m-am întors pentru a-i da un ultim sărut, un sărut de rămas-bun.

Dar am știut că dacă m-aș fi întors, n-aș mai fi reușit să plec din nou. Cumva am continuat să merg.

Când m-am uitat înapoi a doua oară, dispăruse.

CAPITOLUL 107

Foc

Am ajuns la hanul Bănuțul Lăudat la mult timp după ce soarele apusese. Ferestrele imensului han se măriseră de la lumina lămpii, și afară o duzină de cai legați mâncau din sacii cu furaje. Ușa era deschisă, aruncând un pătrat oblic de lumină în întunericul străzii.

Dar ceva era în neregulă. Nu era nimic din plăcuta zarvă vibrantă care ar fi trebuit să se audă de la un han ocupat pe timp de noapte. Nicio șoaptă. Niciun cuvânt.

Îngrijorat, m-am strecurat mai aproape. Fiecare poveste cu zâne pe care o auzisem îmi alerga prin cap. Fusesem plecat ani? Zeci de ani?

Sau erau probleme mai obișnuite? Erau acolo mai mulți bandiți decât ne gândiserăm? Se întorseseră și-și găsiseră tabăra distrusă, apoi veniseră aici pentru a crea probleme?

M-am apropiat de-o fereastră și m-am uitat în interior, văzând adevărul.

Erau patruzeci sau cincizeci de oameni în han. Stăteau așezați la mese și pe bănci și aliniați la bar. Toți ochii erau îndreptați către șemineu.

Marten stătea acolo, bând dintr-o halbă.

— Nu m-am putut uita în altă parte, a continuat el. N-am vrut. Apoi, Kvothe a pășit în fața mea, blocându-mi vederea, și pentru o secundă am fost liber de vraja ei. Eram acoperit de o sudoare atât de rece și de groasă, că m-am simțit ca și cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă peste mine. Am încercat să-l trag înapoi, dar s-a descotorosit de mine și a fugit către ea.

În expresia lui Marten se vedea un regret.

— Cum se face că nu i-a luat și pe adem și pe cel mare? a întrebat un bărbat cu o față de șoim care stătea aproape de colțul vetrei.

Lovea cu degetele în cutia unei viori ponosite.

— Dacă *chiar* ați fi văzut-o, ați fi fugit toți după ea.

În întreaga încăpere s-a auzit un murmur de acord.

De la o masă din apropiere a vorbit Tempî, cămașa roșie ca sângele făcându-l ușor de remarcat.

— Am crescut antrenându-mă să am control.

A ridicat o mână și și-a strâns pumnul pentru a-și ilustra punctul de vedere.

— Rănit. Înfometat. Însetat. Obosit.

Și-a scuturat pumnul după fiecare dintre acestea, pentru a arăta stăpânirea lui peste ele.

— Femei.

Cel mai mic dintre zâmbete i-a atins fața și și-a scuturat pumnul din nou, dar nu cu fermitatea folosită înainte. Un murmur de râs a străbătut încăperea.

— Eu spun asta. Dacă Kvothe n-ar fi mers, aș fi putut merge eu.

Marten a dat din cap.

— În ceea ce-l privește pe celălalt prieten al nostru...

Și-a dres glasul și a făcut semn spre cealaltă parte a încăperii.

— L-a convins Hespe să rămână.

S-a râs și mai puternic la asta. După un moment de căutare am cercetat locul în care erau așezați Dedan și Hespe. Dedan părea să se lupte cu o roșeață puternică. Hespe i-a pus posesiv o mână pe picior. Ea a zâmbit, un zâmbet tainic, satisfăcut.

— A doua zi l-am căutat, a zis Marten, recâștigând atenția încăperii. Am urmat traseul lui prin pădure. I-am găsit sabia la o milă de iaz. A pierdut-o, fără îndoială, în graba de-a o

prinde. Mantia îi stătea spânzurată de o ramură, nu departe de acolo.

Marten a ridicat mantia zdrențăroasă pe care o cumpărasem de la căldărar. Arăta de parcă fusese răvășită de-un câine turbat.

— Era prinsă de-o ramură. Trebuie s-o fi rupt să se elibereze, mai degrabă decât s-o piardă pe ea din vedere.

A băgat alene degetul prin găurile mantiei.

— Dacă ar fi fost făcută dintr-un material mai rezistent, ar fi putut să fie și el cu noi aici, în seara asta.

Recunosc un semnal când îl aud. Am trecut prin ușă și am simțit privirile tuturor îndreptate spre mine.

— De atunci am găsit o mantie mai bună, am spus. Făcută chiar de mâna lui Felurian. Și am și o poveste. Una pe care o veți spune copiilor copiilor voștri.

Am zâmbit.

S-a așternut un moment de tăcere, apoi un vacarm, când toată lumea a început să vorbească în același timp. Companionii mei se uitau la mine șocați, fără să le vină să creadă. Dedan și-a revenit primul și după ce și-a făcut drum unde stăteam, m-a surprins cu o puternică îmbrățișare cu un singur braț. Abia atunci am observat că avea un braț agățat de gât într-o atelă.

L-am privit curios.

— Ați intrat în necazuri? l-am întrebat în timp ce sala zumzăia haotic în jurul nostru.

Dedan a clătinat din cap.

— Hespe, a zis el simplu. Nu prea i-a convenit gândul ca eu să fug după zâna aia. Într-un fel... m-a convins să rămân.

— Ți-a rupt mâna? m-a fulgerat amintirea despărțirii noastre, cu Hespe ținându-l la pământ.

Urișul s-a uitat în jos, la picioarele sale.

— Un pic. Ea doar a ținut de ea, în timp ce eu încercam s-

o răsucesc.

Mi-a zâmbit ușor timid.

— Cred că se poate spune că am rupt-o împreună.

L-am bătut pe umăr zdravăn și am râs.

— Asta e drăguț. Cu adevărat emoționant.

Aș fi continuat, dar în încăpere se făcuse liniște. Toată lumea ne privea, mă privea.

Când m-am uitat la mulțimea de oameni, m-am simțit dintr-odată dezorientat. Cum să explic...?

Deja v-am spus că nu știam cât timp petrecusem pe tărâmul zânelor. Dar fusese mult, mult. Trăisem acolo atât de mult, că ciudățenia i se stinsese. Mă obișnuisem acolo.

Acum, că eram din nou în lumea muritorilor, această tejghea aglomerată părea ciudată pentru mine. Cât de ciudat era să fiu într-o încăpere mai degrabă decât sub cerul liber. Băncile groase de lemn și mesele din lemn păreau atât de primitive și de dure. Lumina lămpii părea nefiresc de strălucitoare și de aspră pentru ochii mei.

O vreme foarte îndelungată n-avusesem nicio companie în afară de cea a lui Felurian și oamenii din jurul meu păreau ciudați prin comparație. Albul ochilor lor era înspăimântător. Miroseau a sudoare și a cai și a fier amar. Vocile lor erau puternice și ascuțite. Felul în care stăteau era incomod și rigid.

Dar asta era doar ce se vedea cu ochiul liber. Mă simțeam nelalocul meu în propria-mi piele. Eram profund deranjat să port haine din nou și nu voiam nimic mai mult decât să mă dezbrac, pentru a sta confortabil. Cizmele mi le simțeam ca pe-o închisoare. În lungul meu drum către han, mă luptasem în mod constant cu nevoia de a le da jos.

Privind fețele din jurul meu, am văzut o tânără de nu mai mult de 20 de ani. Avea o față dulce și ochii albaștri. Avea o gură perfectă pentru sărutat. Am făcut jumătate de pas spre

ea, intenționând pe deplin s-o prind în brațe și...

M-am oprit brusc, chiar când începusem să întind mâna pentru a o mângâia pe gât, și capul mi s-a învârtit cu ceva foarte apropiat de o ameteală.

Lucrurile erau diferite aici. Bărbatul așezat lângă femeie era, evident, soțul ei. Asta era important, nu? Părea un fapt foarte vag și distant. De ce nu sărutam deja această femeie? De ce nu eram gol, mâncând violete și cântând sub cerul liber?

Privind din nou prin încăpere, totul părea teribil de ridicol. Acești oameni stând pe băncile lor, purtând straturi peste straturi de haine, folosind cuțite și furculițe. Totul mi s-a părut atât de inutil și de aranjat. Era incredibil de amuzant. Era ca și cum ar fi jucat un joc și nici nu și-ar fi dat seama. Era ca o glumă pe care n-o înțelesesem înainte.

Așa că am râs. Nu tare sau prea mult, dar puternic și sălbatic și plin de ciudată încântare. Nu era un râs uman și a trecut prin mulțime ca vântul printre spicele de grâu. Cei suficient de aproape pentru a auzi s-au foit în scaune, unii s-au uitat la mine curioși, unii înfricoșați. Unii au tremurat și au refuzat să mă privească în ochi.

Văzându-le reacțiile, m-am scuturat și am făcut un efort să mă stăpânesc.

Am respirat adânc și am închis ochii. Momentul de ciudată dezorientare a trecut, deși încă îmi simțeam cizmele tari și grele în picioare.

Când am redeschis ochii, am văzut-o Hespe privindu-mă. A vorbit ezitant.

— Kvothe, a zis ea ezitant. Arăți... bine.

I-am zâmbit larg.

— Sunt bine.

— Am crezut că... te-ai rătăcit.

— Ai crezut că am dispărut, am corectat-o ușor făcându-

mi drum spre șemineul unde stătea Marten. Mort în brațele lui Felurian sau rătăcind prin pădure, nebun și distrus de dorință.

M-am uitat la fiecare, pe rând.

— Nu-i așa?

Am simțit pe mine toți ochii din încăpere și am decis să profit cât mai mult de situație.

— Zău așa, sunt Kvothe. Sunt edema ruh. Am studiat la Universitate și pot chema fulgerul ca Taborlin cel Mare. Credeați cumva că Felurian m-ar putea duce la pieire?

— Ar putea, a zis o voce aspră de la marginea șemineului. Dacă îi vezi măcar umbra.

M-am întors să văd lăutarul cu față de șoim.

— Mă scuzați, domnule?

— Ar trebui să te scuzi în fața tuturor de aici, a zis el cu vocea picurând dispreț. Nu știu ce speri să obții din asta, dar nu cred că ai văzut-o pe Felurian nici pentru o secundă.

L-am privit în ochi.

— Am făcut mai mult decât s-o văd, prietene.

— Dacă ar fi fost adevărat, acum ai fi nebun sau mort. Și în timp ce voi admite că ai putea fi nebun, nu e de la farmecele zânelor.

Încăperea a chicotit la asta.

— Nimeni n-a mai văzut-o de o grămadă de ani. Oamenii buni au lăsat în urmă acest loc și tu nu ești Taborlin, indiferent de ce spun prietenii tăi. Cred că ești doar un povestitor isteț, care speră să-și facă un nume.

A lovit inconfortabil de aproape de țintă și am văzut cum o parte din mulțime se uită la mine cu scepticism.

Înainte de a putea spune ceva, Dedan a izbucnit.

— Atunci cum rămâne cu barba? Când a fugit în urmă cu trei nopți, fața lui era netedă ca fundul unui bebeluș.

— Cum spui tu, a răspuns lăutarul. Aveam de gând să

tac, chiar dacă n-am crezut nici jumătate din ce ne-ați spus despre acei bandiți sau despre el chemând fulgerul. Dar m-am gândit: „Probabil că prietenul lor a murit și vor ca lumea să și-l amintească din vreo două povești mândre”.

Și-a lăsat în jos nasul strâmb, privind către locul unde stătea Dedan.

— Dar, sincer, s-a mers prea departe. Nu e înțelept să spui minciuni despre oamenii buni. Nu apreciez străinii care vin aici și le umplu capetele prietenilor mei cu prostii. Ia, gura! Am auzit destule de la voi în seara asta.

După ce a terminat ce-a avut de spus, lăutarul și-a deschis cutia ponosită de lângă el și a scos instrumentul. Starea de spirit din încăperea a devenit vag ostilă din acel moment și mai mult decât câțiva oameni m-au privit cu pică.

Dedan a scuipat furios.

— Ia ascultă aici...

Hespe a zis ceva și a încercat să-l tragă în jos în scaunul lui, dar Dedan n-a ascultat-o.

— Nu, nu vreau să mă facă mincinos. Am fost trimiși aici de însuși Alveron, din cauza bandiților. Și ne-am făcut treaba. Nu ne așteptăm la o paradă, dar să fiu al naibii dacă te las să mă faci mincinos. I-am ucis pe acei nemernici. Și după aceea am văzut-o pe Felurian. Și Kvothe chiar a alergat după ea.

Dedan s-a uitat furios prin încăperea, mai ales în direcția lăutarului.

— Țasta e adevărul și îl jur pe mâna mea dreaptă cea bună. Dacă cineva vrea să mă facă mincinos, o dăm parte-n parte chiar acum.

Lăutarul și-a luat arcușul și l-a privit pe Dedan în ochi. A cântat o notă țipătoare peste corzi.

— Minți.

Dedan aproape că a sărit în partea cealaltă a încăperii

când lumea și-a împins scaunele înapoi, spre a face loc pentru luptă. Lăutarul s-a ridicat încet în picioare. Era mai înalt decât mă așteptam, cu părul cenușiu scurt și pumnii plini de cicatrice care îmi spuneau că știe să-i folosească.

Am reușit să ajung în fața lui Dedan și să mă întind spre el, vorbindu-i încet în ureche.

— Chiar vrei o încăierare cu un braț rupt? Dacă te prinde de el, o să îți piși și o să te piși pe tine în fața lui Hespe.

L-am simțit relaxându-se un pic și l-am împins ușor spre scaunul lui. S-a dus, dar nu era fericit.

— ... ceva aici, am auzit o femeie spunând în spatele meu. Dacă vrei să te bați cu cineva, ieși afară și nu te deranja să te întorci. Nu ești plătit să te lupți cu clienții. Auzi?

— Stai așa, Penny, a zis lăutarul liniștitor. Doar îi arătam niște dinți. El a luat-o personal. Nu poți să dai vina pe mine că râd de unul care vine cu povești d-astea.

M-am întors și l-am văzut pe lăutar apărându-se în fața unei femeie furioase de vârstă medie. Era cu jumătate de metru mai scundă și trebuia să se întindă ca să-l bată pe piept cu degetul.

Atunci am auzit un glas exclamând dintr-o parte.

— Pe dinții lui Tehlu, Seb. Ai văzut asta? Uită-te la el! Se mișcă singur.

— Ești beat mort. E doar vântul.

— Nu e niciun vânt în seara asta. Se mișcă singur. Uită-te din nou!

Era *shaedul* meu, desigur. Până în acel moment mai multe persoane observaseră că se mișcă de la vântul care nu era acolo. M-am gândit că efectul era mai degrabă plăcut, dar după ochii lor mari mi-am dat seama că se alarmaseră. Câțiva și-au tras neliniștiți scaunul departe de mine.

Ochii lui Penny au rămas ațintiți pe *shaedul* meu care se mișca ușor și ea a venit în fața mea.

— Ce e asta? a întrebat, vocea ei arătând doar o urmă de frică.

— Nimic care să vă îngrijoreze, i-am spus încet, ținându-l de-o parte pentru inspecție. E mantia mea făcută din umbră. Mi-a făcut-o Felurian.

Lăutarul a scos un sunet de dezgust.

Penny i-a aruncat o privire și mi-a atins ezitant mantia cu mâna.

— E moale, a murmurat ea, uitându-se la mine.

Când ochii ni s-au întâlnit, a părut surprinsă pentru o clipă, apoi a exclamat:

— Ești băiatul lui Losi!

Înainte s-o întreb ce-a vrut să zică, am auzit o voce de femeie spunând „Ce?” și m-am întors să văd o servitoare cu părul roșu venind spre noi. Aceeași care mă făcuse de răs la prima noastră vizită la Bănuțul Lăudat.

Penny a dat din cap spre mine.

— E băiatul cu fața înflăcărată de acum trei zile! Ți amintești când mi l-ai arătat? Nu l-am recunoscut din cauza bărbii.

Losi a ajuns în fața mea. Bucle roșii strălucitoare îi căzuseră peste pielea goală, palidă de pe umeri. Ochii ei verzi periculoși mi-au mângâiat *shaedul* și au urcat lent până la fața mea.

— Chiar el e, i-a spus lui Penny dintr-o parte. Cu barbă sau fără.

A făcut un pas mai aproape, aproape lipindu-se de mine.

— Băieții întotdeauna poartă bărbi, în speranța că-i vor face bărbați.

Ochii ei luminoși de smarald s-au fixat cu îndrăzneală într-ai mei, ca și cum ar fi așteptat să roșesc sau să băjbâi ca înainte.

M-am gândit la tot ce învățasem în brațele lui Felurian și

am simțit un răs ciudat, sălbatic izvorând în mine din nou. L-am oprit cât de bine am putut, dar când i-am întâlnit ochii și am zâmbit, l-am simțit rostogolindu-mi-se în interior.

Losi a făcut speriată o jumătate de pas înapoi, pielea ei palidă roșind cu un roșu furios.

Penny a întins o mână s-o echilibreze.

— Doamne, fată, ce-i cu tine?

Losi și-a luat ochii de la mine.

— Uită-te la el, Penny, uită-te bine la el. Are o căutătură de zână. Uită-te la ochii lui.

Penny s-a uitat curioasă la fața mea, apoi a roșit un pic și și-a încrucișat brațele în fața pieptului, ca și cum aș fi văzut-o dezbrăcată.

— Doamne milostive, a spus cu sufletul la gură. Atunci totul e adevărat. Nu-i așa?

— Fiecare cuvânt, am spus.

— Cum ai reușit să scapi de ea? a întrebat Penny.

— Zău așa, Penny! a strigat lăutarul fără să creadă. Doar nu crezi povestea micuțului, a?

Losi s-a întors și a vorbit aprig.

— E privirea unui bărbat care se-nvârte pe lângă femei, Ben Crayton. Nu că tu ai ști. Când a fost aici acum vreo două zile, mi-a plăcut fața lui și am vrut să mă tăvălesc cu el. Dar când am încercat să-l agăț...

A tăcut, aparent pierzându-și cuvintele.

— Îmi amintesc asta, a strigat un bărbat de la bar. Al naibii de haios lucru. Am crezut că o să se pișe pe el. N-a putut să scoată două vorbe.

Lăutarul a ridicat din umeri.

— Deci, a găsit vreo fată de țăran de-atunci. Asta nu înseamnă...

— Taci, Ben, a zis Penny cu o autoritate liniștită. Sunt mai multe lucruri schimbate decât o barbă.

Ochii ei mi-au cercetat fața.

— Doamne, dar ai dreptate, fato. Are un aer de zână.

Lăutarul începuse să vorbească din nou, dar Penny i-a aruncat o privire ascuțită.

— Taci sau pleci. Nu vreau nicio luptă aici, în seara asta.

Lăutarul s-a uitat în jur, prin încăpere, și a văzut mulțimea întoarsă împotriva lui.

Roșind și încruntându-se, și-a adunat vioara și a ieșit ca o furtună.

Losi s-a apropiat de mine din nou, dându-și părul înapoi.

— Chiar e așa de frumoasă cum se spune? Bărbia i s-a ridicat cu mândrie. Mai frumoasă decât mine?

Am ezitat, apoi am vorbit încet.

— Ea era Felurian, cea mai frumoasă dintre toate.

M-am întins să-i dau într-o parte părul roșu de pe umăr, unde făcuse o buclă, apoi m-am aplecat și i-am șoptit la ureche șase cuvinte.

— În schimb, îi lipsește focul tău.

Și m-a iubit pentru acele șase cuvinte și orgoliul ei s-a liniștit.

Penny a vorbit.

— Cum ai reușit să scapi?

M-am uitat în jur, prin încăpere, și am simțit atenția tuturor ațintită asupra mea. Râsul sălbatic, de zână, s-a zvârcolit în interiorul meu. Am zâmbit un zâmbet leneș. *Shaedul* meu se ondula.

Apoi m-am dus în fața încăperii, m-am așezat pe vatră și le-am spus povestea.

Sau, mai degrabă, le-am spus o poveste. Dacă le-aș fi spus tot adevărul, nu m-ar fi crezut. Felurian mi-a dat drumul pentru că țineam ostatică o melodie?

Nu se încadra în poveștile clasice.

Deci, ceea ce le-am spus era mai aproape de povestea pe

care se așteptau ei s-o audă. În această poveste, am alergat-o pe Felurian pe târâmul zânelor. Trupurile noastre s-au înnodat în poiana ei din amurg. Apoi, când ne-am odihnit, i-am cântat suficient pentru a o face să râdă, muzică suficient de întunecată pentru a o face să-și piardă răsuflarea, muzică suficient de dulce pentru a o face să plângă.

Dar când am încercat să plec de pe târâmul zânelor, nu m-a lăsat. Îmi îndrăgea prea mult... măiestria.

N-ar trebui să fiu sfios, cred. Am sugerat cu tărie că Felurian mă aprecia pentru calitățile mele de amant. Nu ofer nicio scuză pentru acest comportament, cu excepția faptului că eram un tânăr de 16 ani, mândru de abilitățile mele nou-descoperite și deloc lăudăros.

Le-am spus cum Felurian a încercat să mă țină pe târâmul zânelor, cum ne-am luptat cu magie. Pentru asta, am împrumutat un pic din Taborlin cel Mare. Am folosit foc și fulgere.

La final am învins, dar i-am cruțat viața lui Felurian. În semn de recunoștință, mi-a țesut o mantie de zână, m-a învățat magii secrete și mi-a dat o frunză de argint ca semn al recunoștinței. Frunza era inventată, desigur. Dar n-ar fi fost o poveste bună dacă nu mi-ar fi dat trei daruri.

În general, a fost o poveste bună. Și chiar dacă nu era în întregime adevărată... ei bine, cel puțin a avut ceva adevăr amestecat în ea. În apărarea mea, aș fi putut să renunț la adevăr în întregime și să spun o poveste mult mai bună. Minciunile sunt mai simple, iar de cele mai multe ori au mai mult sens.

Losi m-a privit spunând toată povestea și a părut să ia totul ca pe o provocare de pricepere a unei femei muritoare. După ce povestea s-a terminat, m-a înhățat și m-a condus în cămăruța ei de la etajul cel mai de sus al hanului Bănuțul Lăudat.

N-am prea dormit în noaptea aia și Losi a fost mai aproape de a mă omorî decât fusese vreodată Felurian. A fost o parteneră încântătoare, la fel de minunată ca Felurian.

Dar cum așa? vă aud întrebând. Cum ar putea orice femeie muritor să se compare cu Felurian?

E mai ușor de înțeles dacă stai să gândești în termeni de muzică. Uneori, unui bărbat îi place o simfonie. Alteori, consideră o țopăială mai pe gustul lui.

Asta e valabil și cu dragostea. Un tip e potrivit pentru pernele moi ale unei poieni din pădure în amurg. Un altul e destul de natural încurcat în cearșafurile unor paturi înguste de la etajul hanurilor. Fiecare femeie e ca un instrument care așteaptă să fie învățat, iubit și în cele din urmă cântat, pentru ca în final să aibă propria muzică.

Unii ar putea să fie ofensați de acest mod de a vedea lucrurile, neînțelegând modul în care un membru al unei trupe vede muzica sa. Ar putea crede că umilesc femeile. M-ar putea considera dur, sau mitocan, sau rudimentar.

Dar acei oameni nu înțeleg iubirea sau muzica, sau pe mine.

CAPITOLUL 108

Rapid

Am petrecut câteva zile la hanul Bănuțul Lăudat unde am fost primiți cu căldură.

Aveam camere proprii și toate mesele gratis. Mai puțini bandiți însemnau drumuri mai sigure și mai mulți clienți, și Penny știa că prezența noastră la han ar atrage o mulțime mai mare decât cântatul la vioară în fiecare noapte.

Am folosit timpul în avantajul nostru, bucurându-ne de mâncăruri calde și paturi moi. Fiecare dintre noi a putut folosi timpul pentru a se face bine. Hespe încă își îngrijea piciorul în care fusese lovită de o săgeată, Dedan brațul rupt. Rănile mele din lupta cu bandiții dispăruseră de mult timp, dar aveam unele mai noi, cea mai mare parte constând în zgârieturi pe spate.

L-am învățat pe Tempi elementele de bază ale lăutei, iar el a continuat să mă învețe să lupt. Pregătirea mea a constat în discuții scurte, concise, referitoare la lethani, și la perioade lungi, obositoare, despre practicarea ketan.

De asemenea, am pus cap la cap o melodie despre experiența mea cu Felurian. Inițial, am numit-o *În amurgul răsucit*, care trebuie să recunoașteți că nu era un titlu foarte bun. Din fericire, numele n-a rămas întipărit și acum lumea îl știe drept *Cântecul cântat pe jumătate*.

Nu era opera mea cea mai bună, dar era ușor de ținut minte. Clienții de la han păreau să se bucure de el și când am auzit-o pe Losi fluierându-l în timp ce servea băuturi, am știut că se va răspândi ca un incendiu într-o mină de cărbuni.

Cum oamenii continuau să ceară povești, le-am împărtășit

câteva evenimente interesante din viața mea. Le-am spus cum am reușit să intru la Universitate când aveam abia 15 ani. Le-am spus cum mi-am câștigat intrarea în Arcanum în doar trei zile. Le-am spus cum am chemat numele vântului într-o dezlănțuire furioasă, după ce Ambrose mi-a spart lăuta.

Din păcate, în a treia noapte rămăsesem fără povești adevărate. Și, din moment ce publicul meu voia mai mult, am furat pur și simplu o poveste despre Illien și m-am pus pe mine în locul lui, furând și câteva bucăți din Taborlin, dacă tot m-am apucat.

Nu sunt mândru de asta și, în apărarea mea, aș dori să spun că nu eram tocmai treaz. Ba mai mult, au existat câteva femei frumoase în publicul meu. E ceva extrem de seducător în privirea încântată a unei tinere. Poate trage tot felul de prostii dintr-un tânăr prostuț, iar eu nu eram o excepție de la această regulă.

Între timp, Dedan și Hesse ocupau mica lor lume exclusivă pe care și-o fac noii îndrăgostiți pentru ei înșiși. Erau un deliciu de privit. Dedan era mai blând, mai liniștit. Fața lui Hesse își pierduse mult din duritate. Au petrecut o mare parte din timp în camera lor. Recuperau somnul pierdut, fără îndoială.

Marten flirta scandalos cu Penny, suficient de beat să înece un pește și, în general, simțindu-se bine cât pentru trei oameni.

Am plecat de la Bănuțul Lăudat după trei zile, nedorind să stăm mai mult decât ar fi trebuit. Eu unul eram bucuros că plecam. De la antrenamentele lui Tempi și atenția lui Losi eram aproape mort de oboseală.

Nu ne-am grăbit pe drumul de întoarcere la Severen. Parțial din cauza piciorului rănit al lui Hesse, dar parțial

pentru că știam că timpul nostru împreună se apropia de sfârșit. În ciuda dificultăților noastre, deveniserăm apropiați și e greu să lași în urmă așa ceva.

Veștile despre aventurile noastre ne-o luaseră înainte pe drum. Așa că atunci când ne opream pentru o noapte, mesele și paturile noastre erau ușor de găsit, dacă nu chiar gratuite.

În ziua a treia după ce-am plecat de la Bănuțul Lăudat, am dat peste o mică trupă de artiști. Nu erau edema ruh și păreau mai degrabă jerpeliți.

Erau doar patru: un bărbat mai în vârstă, doi bărbați pe la 20 de ani și un băiat de 8–9 ani. Își încărcau căruța subredă când ne-am oprit pentru a-i permite lui Hespe să-și odihnească puțin piciorul.

— Salutare, artiștilor, am strigat.

Au ridicat privirea speriați, apoi s-au relaxat când au văzut lăuta de pe spatele meu.

— Salutare, poetule.

Am râs și am dat mâna cu ei.

— Nu e niciun poet aici, doar un pic de muzicant.

— Salutare și ție, a zis bărbatul mai în vârstă zâmbind. Încotro?

— De la nord la sud. Voi?

S-au relaxat și mai mult aflând că mergeam într-o direcție diferită.

— De la est la vest, a zis el.

— Cum v-a fost norocul?

A ridicat din umeri.

— Destul de sărac în ultimul timp. Dar am auzit povești despre o Lady Chalker care locuiește la două zile distanță. Se spune că niciodată nu refuză pe cineva dacă știe să cânte un pic la vioară sau să joace o piesă de teatru. Sperăm să câștigăm câțiva bănuți.

— Ne mergea mai bine când aveam ursul, a spus unul dintre cei mai tineri. Oamenii ar plăti să vadă un urs dresat.

— S-a îmbolnăvit de la o mușcătură de câine, mi-a explicat celălalt bărbat. A murit acum un an.

— Păcat, am zis. Un urs e greu de găsit.

Au dat din cap în tăcere.

— Am un cântec nou pentru voi. Ce-mi dați în schimb?

M-a privit cu precauție.

— Păi, nou pentru tine nu e tocmai nou pentru noi, a punctat el. Și un cântec nou nu e neapărat un cântec bun, dacă știi ce vreau să spun.

— Rămâne de văzut, am zis scoțându-mi lăuta.

L-am scris, pentru a fi ușor de reținut și simplu de cântat, dar tot a trebuit să-l repet de două ori înainte de a-l reține cu totul. Așa cum am spus, nu erau edema ruhi.

— Un cântec destul de bun, a recunoscut cu părere de rău. Toată lumea o place pe Felurian, dar tot nu știu ce putem să-ți dăm pe el.

Băiețelul s-a ridicat.

— Am făcut o strofă pentru *Spoitor și tăbăcar*.

Ceilalți au încercat să-l facă să tacă, dar am zâmbit.

— Mi-ar plăcea să o aud.

Băiatul s-a umflat de mândrie și a cântat cu un glas pițigăiat:

*Am văzut o dată frumoasa fiică a unui țăran
Pe malul râului, departe de ochii vreunui bădăran.*

Se scălda când am zărit-o

*A spus că un singur lucru o irită:
Dacă un bărbat o privește ca un bou
Așa că s-a dat cu săpun din nou.*

Am râs.

— E bună, l-am felicitat. Dar ce zici de asta?

*Am văzut o dată frumoasa fiică a unui țăran
Pe malul râului, departe de ochii vreunui bădăran.*

Mi-a mărturisit după ce-am prins-o odată

Că nu se mai simte curată

Dacă a fost văzută la scăldat

Așa că încă o dată s-a spălat.

Băiatul s-a gândit la asta.

— Îmi place mai mult a mea, a zis el după o clipă de atenție.

L-am bătut pe spate.

— Bun băiat. Se ține de propriul vers.

M-am întors înapoi la conducătorul micii trupe.

— Vreo bârfă?

S-a gândit pentru o clipă.

— Bandiți la nord de aici, în Eld.

Am dat din cap.

— S-a scăpat de ei, așa am auzit.

S-a gândit ceva mai mult.

— Am auzit că Alveron se căsătorește cu femeia aia, Lackless.

— Știu un poem despre Lackless! a zăngănit băiețelul din nou, și a început:

*Șapte lucruri stau la soare
În fața ușii lui Lackless de la intrare...*

— Taci.

Bărbatul mai în vârstă l-a înșfăcat ușor pe băiat de ceafă.

A ridicat privirea a scuze.

— Băiatul are o ureche bună, dar nici urmă de maniere.

— De fapt, aş vrea să-l aud, am spus.

A ridicat din umeri şi i-a dat drumul băiatului, care s-a uitat la el înainte de a recita:

*Şapte lucruri stau la soare
În faţa uşii lui Lackless de la intrare...
Unul dintre ele, un inel nepurtat,
Unul, un cuvânt de lepădat,
Unul, un timp care trebuie să fie adecvat,
Unul, o lumânare căreia îi lipseşte focul,
Unul, un fiu care aduce sângele,
Unul, o uşă care ţine ploile,
Un lucru strâns straşnic în pumn,
Apoi vine cel care aduce somn.*

— E una din acele ghicitori în rime, a zis tatăl scuzându-se. Dumnezeu ştie unde le aude, dar ştie bine să scuipe orice lucru obscen aude.

— Unde l-ai auzit? am întrebat.

Băiatul s-a gândit pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri şi a început să se scarpine în spatele genunchiului.

— Nu ştiu. De la copii.

— Ar trebui să ne punem în mişcare, a zis bărbatul mai în vârstă, uitându-se la cer.

Am căutat prin traistă şi i-am dat un noblu de argint.

— Asta ce mai e? a întrebat el, privindu-l suspicios.

— Să te ajute să găseşti un nou urs, am zis. Şi eu am trecut prin câteva perioade de strâmtorare, dar acum sunt plin de bani.

Au plecat după ce mi-au mulţumit profund. Bieţii oameni.

Nicio trupă ruh care se respectă nu s-ar înjosi vreodată să facă momeala ursului. Nu e nicio calificare implicată, nicio mândrie în reprezentatie.

Dar nu puteai să-i învinuiești pe ei pentru lipsa sângelui ruh, iar noi, interpreții, trebuie să avem grijă unul de celălalt. Nimeni altcineva n-o face.

Eu și Tempî am folosit orele de mers pentru a discuta despre lethani și serile pentru a practica ketan. Devenea din ce în ce mai ușor pentru mine și puteam ajunge uneori până la Prinderea Ploii înainte ca Tempî să observe o greșeală minusculă și să mă facă să reiau.

Amândoi am găsit un loc pe jumătate retras lângă hanul unde ne opriserăm în acea zi. Dedan, Hespe și Marten erau înăuntru și beau. Am parcurs cu atenție ketanul, în timp ce Tempî stătea rezemat de un copac, practicând cu neobosită determinare obișnuita mișcare cu degetele pe care-l învățasem s-o facă. Din nou și din nou. Din nou și din nou.

Abia trecusem de Măinile Rotite, când am prins o licărire de mișcare cu coada ochiului. Nu m-am oprit, după cum mă învățase Tempî, pentru a evita distragerea atenției în timp ce practicam ketan. Dacă mă întorceam să mă uit, ar fi trebuit s-o iau de la capăt.

Mișcându-mă cu o încetineală dureroasă, am început Dansul De-a-ndoaselea. Dar, de îndată ce am călcat pe călcâi, mi-am dat seama că balansul meu e greșit. M-am așteptat ca Tempî să strige, dar n-a făcut-o.

M-am oprit din ketan și m-am întors pentru a vedea un grup format din patru mercenari ademi venind spre noi pe furiș. Tempî era deja în picioare și mergea spre ei. Lăuta mea era iar în cutia ei și se sprijinea de un copac.

Curând, toți cinci stăteau într-un grup strâns, destul de aproape ca umerii lor aproape să se atingă. Destul de

aproape cât să nu aud nici cea mai mică șoaptă din ceea ce-și spuneau sau ca măcar să le văd mâinile. Dar mi-am putut da seama din unghiul umerilor lui Tempî că el era stânjenit, defensiv.

Știam că să-l strig pe Tempî ar fi fost considerat nepoliticos, așa că m-am dus mai aproape. Dar înainte de a ajunge destul de aproape pentru a auzi, unul dintre mercenarii necunoscuți și-a întins mâna și m-a împins deoparte, degetele întinse apăsându-mi cu fermitate centrul pieptului.

Fără să mă gândesc, am făcut Leul Evadat, luându-l de degetul mare și sucindu-i încheietura mâinii departe de mine. Și-a dezlegat mâna din a mea fără niciun efort și s-a mutat să mă prindă cu Piatra Vânată. Am făcut Dansul De-andoaselea și m-am echilibrat corect de data asta, dar cealaltă mână m-a lovit în tâmplă suficient pentru a mă ameți pentru o jumătate de secundă, nici măcar suficient de tare cât să mă doară.

Mândria mea n-a fost totuși lovită. Era la fel cum mă lovea Tempî în muștrarea tăcută pentru executarea neglijentă a ketanului.

— Repede, a zis mercenarul încet, în aturană.

Numai când i-am auzit vocea mi-am dat seama că era femeie. Nu că era deosebit de masculină, ci pur și simplu pentru că semăna atât de mult cu Tempî. Avea același păr nisipiu, ochii de un cenușiu pal, expresia calmă, hainele roșii ca sângele. Era mai înaltă decât Tempî cu câțiva centimetri, iar umerii ei erau mai largi decât ai lui. Dar în timp ce era subțire ca sfoara pentru bici, strânsoarea hainelor roșii de mercenari încă dezvăluia curbele slabe ale șoldului și sânilor.

Privind mai atent, am putut vedea cu ușurință că trei din cei patru mercenari erau femei. Cea spătoasă cu fața la mine avea o cicatrice subțire în urma unei tăieturi prin sprâncene

și alta aproape de maxilar. Erau aceleași cicatrice palide argintii pe care Tempi le avea pe brațe și pe piept. Și deși erau departe de a fi înspăimântătoare, îi făceau fața inexpresivă să arate ciudat de sumbru.

— Repede, spusese ea.

La suprafață părea a fi un compliment, dar am fost batjocorit destul în viața mea s-o recunosc, indiferent de limbă. Ba mai rău, mâna ei dreaptă a alunecat tot drumul în jurul șalelor pentru a se odihni în spate ei, cu palma spre exterior. Chiar și cu cunoștințele mele rudimentare despre limbajul adem al semnelor am știut ce însemna. Mâna ei era cât mai departe posibil de mânerul sabiei. În același timp, și-a întors umărul spre mine și s-a uitat deoparte. Nu numai că eram numit deloc periculos, era de o desconsiderare jignitoare.

M-am luptat să-mi păstrez calmul pe față, gândindu-mă că orice expresie n-ar face decât să reducă în continuare opinia ei despre mine.

Tempi a arătat către locul din care venisem.

— Du-te, a spus el.

Serios. Formal.

Am ascultat fără tragere de inimă, nedorind să fac tam-tam.

Ademii au stat într-un nod aproape un sfert de oră, cât m-am antrenat la ketan.

Deși n-am auzit nicio șoptă din conversația lor, era evident că se certau. Gesturile lor erau ascuțite și furioase, felul în care își țineau picioarele agresiv.

În cele din urmă ademii necunoscuți au plecat, luând-o înapoi spre drum.

Tempi s-a întors în locul unde încercam să trec peste Treieratul Grâului.

— Prea larg.

Iritare.

Mi-a lovit piciorul din spate și mi-a împins umărul, pentru a vedea că-mi lipsește balansul.

Mi-am mutat piciorul și am încercat din nou.

— Cine erau, Tempi?

— Ademi, a zis simplu, așezându-se din nou la poalele copacului.

— Îi cunoști?

— Da.

Tempi s-a uitat în jur, apoi a scos lăuta mea din cutie. Cu mâinile ocupate, era de două ori mut. M-am întors înapoi la practicarea ketanului, știind că a încerca să obțin răspunsuri de la el ar fi ca și cum aș trage de dinți.

Două ore au trecut, iar soarele a început să se scufunde în spatele copacilor de la apus.

— Măine plec, a spus el.

Cu ambele mâini încă pe lăută, doar puteam să-i ghicesc starea de spirit.

— Unde?

— La Haert. La Shehyn.

— Astea sunt orașe?

— Haert e orașul. Shehyn e profesorul meu.

M-am gândit care ar putea fi problema.

— Ai dat de bucluc că m-ai învățat?

A lăsat jos lăuta în cutie și a închis capacul.

— Poate. Da.

— E interzis?

— E cel mai interzis, a spus el.

Tempi s-a ridicat și a început ketanul. L-am urmat și amândoi am fost liniștiți pentru o vreme.

— Cât de problematic? l-am întrebat în cele din urmă.

— Cel mai problematic, a zis el și am auzit o fărâmbă de emoție neobișnuită în glas, anxietate. Probabil n-am fost

înțelept.

Împreună ne-am mișcat la fel de încet ca soarele apunând.

M-am gândit la ceea ce spusese Cthaehul. Singurul petec de informație potențial utilă scăpată din conversația noastră. *Ai râs de existența zânelor, până când ai văzut una. Mare minune ca toți vecinii tăi civilizați să nu respingă și ideea existenței Chandrienilor. Ar trebui să-ți părăsești prețiosul colț și să pleci departe, înainte de a găsi pe cineva care să te ia în serios. N-ai nicio speranță, până nu ajungi la Munții Furtunoși.*

Felurian spusese că Cthaehul a grăit numai adevărul.

— Pot să te însoțesc? am întrebat.

— Însoți? a întrebat Temp, mâinile mișcându-se într-un cerc grațios destinat să rupă oasele lungi ale brațului.

— A călători. A urma. La Haert.

— Da.

— Te va ajuta în problema ta?

— Da.

— Voi veni.

— Îți mulțumesc.

CAPITOLUL 109

Barbari și nebuni

Sincer, nu voiam nimic mai mult decât să fac drumul înapoi la Severen. Voiam să dorm din nou într-un pat și să profit de favoarea maerului cât timp asta îi era încă proaspătă în minte. Voiam s-o găsesc pe Denna și să pun la punct lucrurile între noi.

Dar Tempi dăduse de necaz fiindcă mă învățase. Nu puteam să fug pur și simplu și să-l las să facă față răspunderii de unul singur. Mai mult, Cthaehul îmi spusese că Denna lăsase deja Severenul în urmă. Deși nu era nevoie ca o profeție de pe tărâmul zânelor să-mi spună asta. Fusesem plecat o lună și Denna nu fusese niciodată genul care să lase iarba să-i crească sub picioare.

Deci, în dimineața următoare grupul nostru s-a despărțit. Dedan, Hespe și Marten s-au îndreptat spre sud, spre Severen, să-i raporteze maerului și să-și ia plata.

Tempi și cu mine am luat-o spre nord-est, spre Munții Furtunoși și Ademre.

— Ești sigur că nu vrei să-i duc eu caseta? a întrebat Dedan pentru a cincea oară.

— I-am promis maerului că îi voi duce banii personal, am mințit. Dar am nevoie de tine să-i dai asta.

I-am dat solidului mercenar scrisoarea scrisă cu o noapte înainte.

— Asta explică de ce a trebuit să te fac pe tine liderul grupului.

Am zâmbit.

— S-ar putea să primești un bonus pentru asta.

Dedan s-a umflat de mândrie în timp ce lua scrisoarea.

Aflat în apropiere, Marten a scos un zgomot care putea fi o tuse.

•••

În timpul călătoriei cu Tempi am reușit să obțin câteva detalii de la mercenar. În cele din urmă am aflat că era obiceiul ca cineva de statutul său social să obțină permisiunea ca să aibă un elev.

Lucrurile se complica și fiindcă eu eram din afară. Un barbar. Învățând pe cineva ca mine, se pare că Tempi făcuse mai mult decât să încalce un obicei. Înșelase încrederea profesorului și a poporului său.

— Va exista vreun proces? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Niciun proces. Shehyn va pune întrebări. Eu voi spune: „Am văzut în Kvothe fier bun așteptând. El este de lethani. El are nevoie de lethani să-l ghideze”.

Tempi a dat din cap la mine.

— Shehyn te va întreba de lethani, pentru a vedea dacă am avut dreptate. Shehyn va decide dacă în tine fierul merită bătut.

Mâna lui a făcut un cerc, făcând gestul pentru neliniștit.

— Și ce se va întâmpla dacă nu e? am întrebat.

— Pentru tine?

Incertitudine.

— Pentru mine?

— Eu voi fi despărțit.

— Despărțit? l-am întrebat, sperând că am înțeles greșit.

El a ținut o mână și și-a rotit degetele.

— Adem.

A făcut un pumn strâns și l-a scuturat.

— Ademre.

Apoi a deschis mâna și și-a atins degetul mic.

— Tempi.

A atins celelalte degete.

— Prieten. Frate. Mama.

A atins degetul mare.

— Shehyn.

Apoi a făcut un gest ca și cum și-ar fi decojit degetul mic și l-ar fi aruncat.

— Tăiat, a zis el.

Nu ucis atunci, ci exilat. Am început să respir mai ușor, până când m-am uitat în ochii decolorați ai lui Tempi. Pentru o clipă a existat o fisură în masca lui perfectă, placidă, și în spatele ei am văzut adevărul. Moartea ar fi fost o pedeapsă mai bună decât tăierea. Era îngrozit, mai speriat decât văzusem pe cineva vreodată.

•••

Am fost de acord că cel mai bine pentru noi ar fi fost ca eu să mă las în întregime pe mâinile lui Tempi în timpul călătoriei către Haert. Aveam cam cincisprezece zile pentru a șlefui ceea ce știam, ca să strălucească. Speranța fiind că, atunci când îi cunoșteam pe superiorii lui Tempi, să pot face o impresie bună.

Înainte de a începe acea primă zi, Tempi m-a instruit să-mi las *shaedul* deoparte.

Am făcut asta, fără tragere de inimă. L-am făcut un pachet surprinzător de mic, pe care l-am depozitat cu ușurință în traistă.

Ritmul impus de Tempi a fost extenuant. Mai întâi, amândoi ne-am mișcat prin întinderea dansatorului, pe care o văzusem de mai multe ori înainte. Apoi, în loc de obișnuita plimbare vioaie, am alergat o oră. Apoi am exersat ketan, cu Tempi corectându-mi nesfârșitele greșeli. Apoi am mers o milă și jumătate.

În cele din urmă, ne-am așezat și am discutat lethani. Faptul că aceste discuții au fost în ademică n-a făcut

lucrurile mai ușoare, dar am căzut de acord că ar trebui să mă cufund în limbă, astfel ca atunci când aveam să ajungem la Haert să pot să vorbesc ca o persoană civilizată.

— Care este scopul lethani? a întrebat Tempî.

— Să ne dea o cale de urmat? am replicat.

— Nu, a zis aspru Tempî. Lethani nu e o cale.

— Care e scopul lethani, Tempî?

— Să ne ghideze în acțiunile noastre. Prin urmarea lethani, vom acționa în mod corect.

— Nu e o cale?

— Nu. Lethani e cea care ne ajută să alegem o cale.

Apoi ne-am început ciclul din nou. O oră de alergare, practicarea de ketan, mers pe jos o milă, discutarea lethani. A durat cam două ore, iar după ce am terminat scurta noastră discuție, am început din nou.

La un moment dat, în discuția noastră despre lethani am început să fac gestul de spus. Dar Tempî și-a pus o mână peste a mea, oprindu-mă.

— Când vorbim despre lethani, să nu faci nimic din toate astea.

Mâna stângă s-a mișcat rapid a nervozitate, negație și alte câteva gesturi pe care nu le-am recunoscut.

— De ce?

Tempî s-a gândit pentru un moment.

— Când vorbim de lethani, asta n-ar trebui să vină de aici, mi-a lovit el capul. Sau de aici.

Mi-a lovit pieptul, peste inimă, și și-a mutat degetele în jos, la mâna mea stângă.

— Adevărata cunoaștere a lethani trăiește mai adânc. Locuiește aici.

M-a împuns în stomac, sub buric.

— Trebuie să vorbești de-aici, fără să te gândești.

Continuând, am ajuns încet să înțeleg regulile nescrise

din discuțiile noastre. Nu intenționa numai să mă învețe lethani, ci trebuia să-mi dezvăluie cât de adânc se înrădăcinase în mine înțelegerea lethani.

Asta însemna că trebuia să răspund rapid la întrebări, fără niciuna dintre pauzele deliberate care marchează de obicei conversația ademică. Nu trebuia să dai un răspuns grijuliu, ci unul rapid. Dacă ai fi înțeles cu adevărat lethani, cunoștințele ar fi devenit evidente în răspunsurile tale.

Alergare. Ketan. Mers. Discuții. Am finalizat ciclul de trei ori înainte de pauza noastră de prânz. Șase ore. Eram acoperit de sudoare și pe jumătate convins că voi muri. După o oră de odihnă și mâncare, am pornit din nou. Am terminat încă trei cicluri înainte de-a ne opri pentru noapte.

Am făcut tabăra de marginea drumului. Mi-am mestecat cina pe jumătate adormit, mi-am întins pătura și m-am înfășurat în *shaed*. Epuizat cum eram, părea moale și cald ca o pilotă din puf de rață polară.

În mijlocul nopții, Tempi m-a scuturat să mă trezesc. Deși o parte adâncă, animalică, din mine l-a urât, am știut că era necesar, astfel că imediat m-am ridicat.

Corpul îmi era rigid și dureros, dar mișcările lente, familiare, de ketan m-au ajutat să-mi relaxez mușchii încordați. El m-a pus să mă întind și să beau apă, apoi am dormit ca o piatră tot restul nopții.

A doua zi a fost mai rău. Chiar legată strâns pe spate, lăuta mea devenise o povară. Sabia pe care nici n-o puteam folosi mi se târa la șold. Simțeam traista grea ca o piatră de moară și regretam că nu-l lăsasem pe Dedan să ia caseta maerului. Mușchii îmi erau ca de cauciuc și neloiali, iar când am alergat respirația m-a ars pe gât.

Momentele când vorbeam cu Tempi de lethani erau singurele de odihnă adevărată, dar erau dezamăgitor de scurte. Mintea îmi era epuizată și aveam nevoie de toată

concentrarea pentru a-mi pune gândurile în ordine, încercând să dau răspunsuri adecvate. Chiar și așa, răspunsurile mele doar îl iritau. Mereu și mereu, scutura din cap, explicând cum mă înșelam.

În cele din urmă m-am dat bătut să încerc să fiu corect. Prea obosit să-mi mai pese, am renunțat să-mi mai pun gândurile epuizate în ordine și pur și simplu m-am bucurat să stau jos timp de câteva minute. Eram prea obosit să-mi amintesc ce spuneam jumătate din timp, dar, în mod surprinzător, Tempî găsea aceste răspunsuri mai pe placul lui. Asta era o binecuvântare. Când răspunsurile mele i-au plăcut, discuțiile noastre au durat mai mult și am petrecut mai mult timp odihnindu-mă.

M-am simțit mult mai bine în a treia zi. Mușchii nu mă mai dureau la fel de rău.

Respirația îmi devenise mai ușoară. Îmi simțeam capul limpede și luminos, ca o frunză plutind în vânt. În această stare de spirit, răspunsurile la întrebările lui Tempî mi s-au declanșat ușor de pe vârful limbii, simplu ca și cum aș fi cântat.

Alergare. Ketan. Mers. Discuții. Trei cicluri. Apoi, în timp ce mă mișcam prin ketan pe marginea drumului, m-am prăbușit.

Tempî mă urmărea atent și m-a prins înainte de-a atinge pământul. Lumea s-a învârtit amețitor pentru câteva minute, înainte de a-mi da seama că eram la umbra unui copac de la marginea drumului. Pesemne că Tempî mă cărase până acolo.

Mi-a ținut plosca cu apă.

— Bea.

Gândul la apă n-a fost atrăgător, totuși am luat o înghițitură.

— Îmi pare rău, Tempî.

A clătinat din cap.

— Ai dus-o mult înainte de a cădea. Nu te-ai plâns. Ai arătat că mintea ta e mai puternică decât corpul. Asta e bine. Când mintea controlează corpul, e lethani. Dar și să-ți știi limitele e lethani. E mai bine să te oprești când trebuie decât să dai înainte până când cazii.

— Cu excepția cazului în care căderea se încadrează în ceea ce lethani cere, am zis fără să mă gândesc.

Încă îmi simțeam capul ușor ca o frunză-n vânt.

Mi-a oferit un zâmbet rar.

— Da. Începi să înțelegi.

I-am întors zâmbetul.

— Aturana ta devine foarte bună, Tempî.

Tempî a clipit. *Îngrijorare.*

— Vorbim limba mea, nu a ta.

— Eu nu vorbesc...

Am început să protestez, dar în timp ce o făceam ascultam cuvintele pe care le foloseam. *Sceopa teyas*. Am amețit pentru un moment.

— Bea din nou, a zis Tempî și deși își controla atent fața și vocea, puteam spune că era îngrijorat.

Am mai luat o înghițitură, să-l liniștesc. Apoi, ca și cum corpul meu și-a dat brusc seama că-i trebuie apă, mi s-a făcut foarte sete și am luat mai multe înghițituri mari. M-am oprit înainte de a bea prea mult și a avea crampe la stomac. Tempî a dat din cap, *aprobator*.

— Vorbesc bine, atunci? am zis pentru a-mi distrage atenția de la sete.

— Vorbești bine pentru un copil. Foarte bine pentru un barbar.

— Numai bine? Folosesc cuvintele greșit?

— Îți miști ochii prea mult.

Și-a lărgit ochii și s-a uitat intens într-ai mei, fără să clipească.

— De asemenea, cuvintele tale sunt bune, dar simple.

— Trebuie să mă înveți mai multe cuvinte atunci.

A clătinat din cap. *Serios.*

— Știi deja prea multe cuvinte.

— Prea multe? Tempî, știu foarte puține.

— Nu e vorba de cuvinte, ci de utilizarea lor. În ademă există o artă de a vorbi. Unii pot spune multe lucruri într-un singur lucru. Shehyn a mea e așa. Ei spun un lucru într-o singură răsuflare, iar alții găsesc înțelesul într-un an.

Reproș delicat.

— De prea multe ori spui mai mult decât e nevoie. N-ar trebui să vorbești în ademică așa cum cânți în aturană. O sută de cuvinte pentru a lăuda o femeie. Prea multe. Discursul nostru e mai scurt.

— Deci, când mă întâlnesc cu o femeie, ar trebui să spun pur și simplu: „Tu ești frumoasă?”

Tempî a clătinat din cap.

— Nu. Spui simplu „frumoasă” și lași femeia să decidă restul a ceea ce vrei să spui.

— Asta e...

Nu știam cuvintele pentru „vag” sau „nespecific” și a trebuit să încep din nou, pentru a mă face înțeles.

— Asta nu duce la confuzie?

— Duce la gândire, a zis el cu fermitate.

— E delicat. Trebuie să fie întotdeauna o preocupare atunci când cineva vorbește. Pentru a fi prea multă vorbărie.

A clătinat din cap. *Dezaprobare.*

— Asta e...

S-a oprit, în căutarea unui cuvânt.

— Napoliticos?

Negație. Frustrare.

— Mă duc la Severen și acolo sunt oameni care miros urât. Sunt oameni care nu. Ambii sunt oameni, dar cei care nu au miros sunt oameni de calitate.

Mi-a lovit pieptul ferm, cu două degete.

— Tu nu ești un păstor de capre. Ești cineva care învață lethani. Elevul meu. Tu ar trebui să vorbești ca o persoană de calitate.

— Dar cum rămâne cu claritatea? Ce se întâmplă când construiești un pod? Există mai multe piese pentru asta. Toate astea trebuie spuse clar.

— Desigur, a zis Tempî.

Acord.

— Uneori. Dar de cele mai multe ori, în problemele importante, delicat e mai bine. Puțin e mai bine.

Tempî s-a întins și m-a apucat ferm de umăr. Apoi a privit în sus, mi-a întâlnit privirea și mi-a menținut-o pentru un scurt moment. O așa raritate pentru el. A zâmbit ușor, liniștit.

— Mândru, a spus el.

...

Restul zilei l-am petrecut în recuperare. Am mers câțiva kilometri, am făcut ketan, am discutat lethani, apoi am mers din nou. În acea seară ne-am oprit la un han de pe marginea drumului, unde am mâncat suficient pentru trei oameni și am căzut în pat înainte ca soarele să părăsească cerul.

A doua zi, ne-am întors la cicluri, dar numai la două înainte de prânz și două după. Corpul îmi ardea și era dureros, dar nu mai deliram de epuizare. Din fericire, cu un pic de efort mental, am putut să alunec înapoi în acea stranie anticipare de cap limpede folosită pentru a răspunde la întrebările lui Tempî cu o zi înainte.

Peste alte două zile am început să mă gândesc la acea

ciudată stare mentală ca la Frunza în Vrie.

Părea ca un văr îndepărtat din Inima de Piatră, exercițiu mental pe care-l învățasem cu atât de mult timp în urmă. Trebuie spus că există o mică similitudine între cele două.

Inima de Piatră era practică: îndepărta emoția și îmi concentra mintea. Mă ajuta să-mi rup mai ușor mintea în bucăți separate sau să-mi mențin tot ce e important în Alar.

Pe de altă parte, Frunza în Vrie părea în mare măsură inutilă. Era relaxant să-mi las mintea să se limpezească și să se golească, apoi să plutească și să se rostogolească ușor de la un lucru la altul. Dar în afară de a mă ajuta să trag ușor răspunsuri la întrebările lui Tempi, părea să nu aibă nicio valoare practică. Era echivalentul mental al unui truc la cărți.

După a opta zi pe drum, corpul nu mă mai durea în mod constant. Atunci Tempi a adăugat ceva nou. După efectuarea ketan, ne-am luptat între noi. Era greu, fiindcă se întâmpla când eram mai obosit. Dar după luptă mereu stăteam să ne odihnim și să discutăm lethani.

— De ce-ai zâmbit când ne-am luptat azi? a zis Tempi.

— Pentru că eram fericit.

— Ți-a plăcut lupta?

— Da.

Tempi a radiat nemulțumirea.

— Asta nu e de lethani.

M-am gândit o clipă la următoarea mea întrebare.

— Ar trebui ca unui bărbat să-i facă plăcere să lupte?

— Nu. Trebuie să-ți facă plăcere să acționezi corect și să urmezi lethani.

— Ce se întâmplă dacă urmând lethani îmi cere să mă lupt? N-ar trebui să simt plăcere în așa ceva?

— Nu. Ar trebui să-ți facă plăcere să urmezi lethani. Dacă te lupți bine, trebuie să te simți mândru că faci ceva bine.

Pentru lupta în sine ar trebui să simți doar datorie și tristețe. Doar barbarilor și nebunilor le face plăcere să lupte. Oricine iubește lupta în sine lasă în urmă lethani.

În a unsprezecea zi, Tempi mi-a arătat cum să-mi includ sabia în ketan. Primul lucru pe care l-am învățat a fost cât de repede o sabie devine grea ca plumbul când o ții la o lungime de braț.

Cu antrenamentele noastre și cu adăugarea sabiei, fiecare ciclu dura aproape două ore și jumătate. Cu toate astea, ne-am păstrat programul de fiecare zi. Trei cicluri înainte de prânz, trei cicluri după aceea. Cincisprezece ore în total. Mi-am simțit corpul întărindu-se, devenind rapid și slab ca al lui Tempi.

Așa că am alergat și am învățat și Haertul era tot mai aproape.

CAPITOLUL 110

Frumusețe și ramificație

Cât am călătorit, am mers repede prin orașe, oprindu-ne doar pentru mâncare și apă. Zona de la țară a fost ca un vârtej. Mintea mea era concentrată pe ketan, pe lethani și pe limba pe care o învățam.

Drumul a devenit mai îngust când ne-am îndreptat către poalele Munților Furtunoși. Terenul devenise stâncos și zimțat și drumul începea să serpuiască înainte și înapoi când am evitat văile închise, malurile abrupte și amestecul de rocă spartă.

Aerul se schimbase, devenind mai rece decât m-aș fi așteptat pe timpul verii.

Am terminat călătoria în cincisprezece zile. Dacă ar fi să ghicesc, cred că am acoperit aproape cinci sute de mile în acea perioadă.

Haert a fost primul oraș adem pe care l-am văzut vreodată, și pentru ochiul meu neexperimentat cu greu arăta a oraș. Nu era nicio stradă centrală cu case și magazine aliniate. Clădirile pe care le-am văzut erau la distanță mare una de alta, cu o formă ciudată și construite pentru a se potrivi cât mai bine cu forma naturală a terenului, ca și cum ar fi încercat să nu bată la ochi.

Nu știusem că furtunile puternice care dăduseră numele muntelui erau frecvente aici. Vânturile lor bruște, schimbătoare ar fi distrus orice ar fi fost înalt și unghiular, precum obișnuitele case pătrate din lemn din ținuturile de mai jos.

În schimb, ademii construiseră înțelept, ferindu-și clădirile de capriciile vremii.

Casele erau construite în dealuri sau în pereții stâncilor, care le fereau de vânt. Unele erau săpate în jos. Altele erau sculptate în piatra din lateralul falezelor. Pe unele le puteai vedea doar dacă stăteai lângă ele.

Excepția era un grup de clădiri joase, din piatră, grupate la o oarecare distanță de drum.

Ne-am oprit în afara celei mai mari dintre acestea. Tempis-a întors cu fața la mine, trăgând nervos de curelele de piele care îi țineau strâns pe brațe hainele roșii de mercenar.

— Trebuie să mă duc și să mă prezint în fața lui Shehyn. Ar putea dura ceva.

Anxietate. Regret.

— Trebuie să aștepti aici. Poate mult.

Limbajul corpului său mi-a spus mai multe decât cuvintele lui.

— Nu te pot lua înăuntru, pentru că ești un barbar.

— Voi aștepta, l-am asigurat.

A dat din cap și a intrat înăuntru, uitându-se înapoi la mine înainte de-a închide ușa în urma lui.

M-am uitat în jur, privind câteva persoane care-și vedeau de treabă în liniște: o femeie cărând un coș, un băiat ducând o capră de o bucată de frânghie.

Clădirile erau făcute din aceeași piatră brută ca și peisajul, amestecându-se cu împrejurimile. Cerul era înnorat, adăugând încă o umbră de cenușiu.

Vântul sufla peste tot, plesnind pe după colțuri și făcând modele în iarbă. M-am gândit în treacăt să scot *shaedul*, dar m-am răzgândit. Aerul era mai subțire aici și mai rece. Dar era încă vară, iar soarele era cald.

M-am simțit ciudat de împăcat aici, fără larma și duhoarea unui oraș mare.

Niciun tropăit pe caldarâm. Niciun vânzător strigându-și marfa. Mi-am putut imagina pe cineva ca Tempii crescând

într-un asemenea loc, îmbibându-se în liniște până când l-a umplut, apoi luând-o cu el când a plecat.

Cu mai nimic altceva la care să mă uit, m-am întors la clădirea din apropiere. Era făcută din bucăți de piatră inegale puse cap la cap ca un mozaic. Privind mai de aproape, m-a nedumerit lipsa mortarului. L-am lovit cu pumnul, întrebându-mă dacă putea fi o singură bucată de piatră cioplită care arăta ca mai multe pietre puse împreună.

În spatele meu, am auzit o voce spunând în ademică:

— Ce părere ai de peretele nostru?

M-am întors și am văzut o femeie mai în vârstă, cu ochii caracteristici de culoare gri ai ademilor. Fața ei era impasibilă, dar avea trăsături blânde și materne.

Purta o glugă galbenă de lână, trasă în jos peste urechi. Era tricotată rudimentar și părul de culoarea nisipului care ieșea de dedesubt începuse să albească. După tot acel timp în care călătorisem cu Tempi, mi s-a părut ciudat să văd un adem care n-avea haine roșii, strâmte, de mercenar, și nu purta o sabie. Această femeie purta o cămașă largă albă și pantaloni din pânză.

— E fascinant zidul nostru? a întrebat ea, gesticulând cu amuzament blânda curiozitate cu o mână. Ce părere ai de el?

— Cred că e frumos, i-am răspuns în ademică, atent să o privesc în ochi numai puțin.

Mâna ei s-a înclinat într-un gest nefamiliar.

— Frumos?

Am ridicat ușor din umeri.

— E frumusețea lucrurilor simple funcționale.

— Poate că tu confunzi un cuvânt, a spus ea.

Scuză amabilă.

— Frumoasă e o floare sau o femeie sau o bijuterie. Poate că ai vrut să spui „utilitate”. Un perete e util.

— Util, dar și frumos.

— Poate că un lucru câștigă frumusețe fiind folosit.

— Poate că un lucru e utilizat în conformitate cu frumusețea lui, am contrariat, întrebându-mă dacă era echivalentul adem pentru conversație lejeră.

Dacă era, îl preferam bârfei insipide de la curtea maerului.

— De pălăria mea ce zici? a întrebat ea, atingând-o cu o mână. E frumoasă pentru că e folosită?

Era tricotată dintr-o lână groasă țesută în casă și vopsită într-un galben strălucitor de culoarea porumbului. Era strâmbă, iar cusătura neuniformă pe alocuri.

— Pare foarte călduroasă, am spus cu atenție.

A făcut un semn de mic amuzament și ochii i-au licărit ușor.

— Este, a spus ea. Și pentru mine e frumoasă, pentru că a fost făcută pentru mine de fiica fiicei mele.

— Atunci e și frumoasă.

Acord.

Femeia mi-a zâmbit cu mâna. Mâna ei se înclina diferit de a lui Tempî când făcea gestul, și am decis să-l iau ca pe un zâmbet afectuos, de mamă.

Fără nicio expresie pe față, am gesticulat un zâmbet în schimb, încercând cât mai mult să-l fac atât cald, cât și politicos.

— Vorbești bine pentru un barbar, a zis ea întinzându-se pentru a-mi prinde mâna într-un gest prietenos. Vizitatorii sunt rari, mai ales cei așa politicoși. Vino cu mine și-ți voi arăta frumusețe și-mi vei spune la ce crezi că folosește.

M-am uitat în jos. *Regret.*

— Nu pot. Aștept pe cineva.

— Pe cel din interior?

Am dat din cap.

— Dacă au intrat, bănuiesc că va fi un timp de așteptare lung. Cu siguranță că ar fi încântați dacă ai veni cu mine. S-

ar putea să mă dovedesc mai distractivă decât un perete.

Bătrâna și-a ridicat brațul și i-a atras atenția unui băiețel. El a alergat și a privit-o așteptând, ochii lui ținând scurt la părul meu.

I-a făcut câteva semne băiatului, dar am înțeles numai liniște.

— Spune-le celor din interior că l-am luat pe acest bărbat pentru o plimbare ca să nu trebuiască să stea singur în vânt. Îl voi aduce repede. A lovit cu degetul cutia lăutei mele, apoi a făcut la fel cu traista și cu sabia de pe șoldul meu. Dă-i-le băiatului și ți le va duce înăuntru.

Fără să aștepte un răspuns, a început să-mi tragă traista de pe umăr și nu m-am putut gândi la o modalitate mai grațioasă de a mă elibera fără a părea teribil de nepoliticos. Fiecare cultură e diferită, dar un lucru e întotdeauna adevărat: cel mai sigur mod de a jigni e să refuzi ospitalitatea gazdei.

Băiatul a luat-o la fugă cu lucrurile mele și bătrâna mi-a luat brațul, conducându-mă. M-am resemnat, oarecum recunoscător pentru compania ei, și am mers în liniște până când am ajuns la o vale adâncă ce s-a deschis brusc în fața noastră. Era verde, cu un curs de apă în partea de jos și la adăpost de vântul persistent.

— Ce zici de așa ceva? a întrebat ea, arătând spre valea ascunsă.

— Seamănă mai mult a Ademre.

Mi-a mângâiat afectuos brațul.

— Ai darul de a spune fără a spune. E rar pentru unul ca tine.

A început să coboare în vale, ținându-și mâna pe brațul meu pentru susținere, și a pășit cu grijă pe un drum stâncos îngust care se răsucea de-a lungul peretelui văii. Nu departe am văzut un băiat cu o turmă de oi. Ne-a făcut cu mâna, dar

n-a strigat.

Am mers până pe fundul văii, unde pârâul se rostogolea alb peste pietre. Forma bălți limpezi, încât am putut vedea undulațiile peștilor agitându-se în apă.

— Numești asta frumos? a întrebat ea după ce am privit o vreme.

— Da.

— De ce?

Incertitudine.

— Poate din cauza mișcării sale.

— Piatra nu s-a mișcat deloc și ai numit-o și pe ea frumoasă.

Examinare.

— Nu stă în natura pietrei să se miște. Poate că frumusețea e cea care se mișcă în funcție de natura ta.

A dat din cap ca și cum răspunsul meu îi era pe plac. Am continuat să mă uit la apă.

— Ai auzit de latantha? a întrebat ea.

— Nu.

Regret.

— Sau poate că pur și simplu nu știu cuvântul.

S-a întors și am mers de-a lungul văii până când am ajuns la un loc mai larg, cu aspectul îngrijit al unei grădini. În centru era un copac înalt, dintr-o specie pe care n-o mai văzusem înainte.

Ne-am oprit la marginea luminișului.

— Acesta e copacul-sabie, a zis ea și a făcut un gest pe care nu l-am recunoscut, periindu-și dosul palmei de obraz. Latantha. Ai spune că e frumos?

L-am privit pentru un moment.

Curiozitate.

— Mi-ar plăcea să-l văd mai de-a aproape.

— Asta nu e permis.

Emfatic.

Am dat din cap și l-am privit cât de bine am putut de la acea distanță. Avea crengi mari, arcuite ca un stejar, dar frunzele sale erau late, plate și se învârteau în cercuri ciudate atunci când erau prinse de vânt.

— Da, am răspuns după un timp îndelungat.

— De ce ți-a luat atât de mult timp să decizi?

— Am luat în considerare motivul pentru frumusețea sa, am recunoscut.

— Și?

— Aș putea spune că se mișcă și nu se mișcă în funcție de natura sa, și asta îi conferă frumusețea. Dar nu cred că asta e motivul.

— Atunci care?

L-am privit pentru o lungă perioadă de timp.

— Nu știu. Care crezi că e motivul?

— Pur și simplu e, a spus ea. Asta e de ajuns.

Am dat din cap, simțindu-mă ușor aiurea pentru răspunsurile elaborate pe care le dădusem mai înainte.

— Știi despre ketan? a întrebat ea, surprinzându-mă.

Aveam acum o idee despre cât de importante erau astfel de lucruri pentru ademi. Așa că am ezitat să dau un răspuns direct. Cu toate astea, nici n-am vrut să mint.

— Poate.

Scuze.

A dat din cap.

— Ești precaut.

— Da. Ești Shehyn?

Shehyn a dat din cap.

— Când ai suspectat că sunt cine sunt?

— Când ai întrebat de ketan, am spus. Când m-ai suspectat că știu mai multe decât un barbar ar trebui. Când

te-am văzut călcând.

O altă tăcere.

— Shehyn, de ce nu porți roșu, ca ceilalți mercenari?

A făcut câteva gesturi nefamiliare.

— Ți-a spus profesorul tău de ce poartă roșu?

— Nu m-am gândit să-l întreb, i-am spus, nedorind să sugerez că Tempi mi-a neglijat formarea.

— Te întreb eu, atunci.

M-am gândit o clipă.

— Pentru ca dușmanii să nu vadă când sângerează?

Aprobare.

— Atunci eu de ce port alb?

Singurul răspuns care mi-a venit m-a înflorat.

— Pentru că tu nu sângerezi.

A dat puțin din cap.

— Și pentru că dacă un dușman mă face să sângerez, ar trebui să vadă asta ca pe-o recompensă justă.

M-am neliștit în tăcere, încercând cât am putut de bine să mimez calmul specific adem. După o pauză corespunzător politicoasă, am întrebat:

— Ce se va întâmpla cu Tempi?

— Rămâne de văzut.

A gesticulat ceva aproape de iritare, apoi a întrebat:

— Nu ești îngrijorat pentru tine?

— Sunt mai îngrijorat pentru Tempi.

Copacul-sabie făcea modele în vânt. Era aproape hipnotic.

— Cât de departe ai ajuns în formarea ta? a întrebat Shehyn.

— Am studiat ketan pentru o lună.

S-a întors către mine și și-a ridicat mâinile în față.

— Ești pregătit?

N-am putut să nu mă gândesc că era mai scundă decât mine cu cincisprezece centimetri și suficient de bătrână

pentru a-mi fi bunică. Nici pălăria ei strâmbă galbenă n-o făcea să pară teribil de intimidantă.

— Poate, am spus și mi-am ridicat și eu mâinile.

Shehyn a venit încet spre mine, făcând Mâini precum Cuțitele. Am contracarat cu Prinderea Ploii. Apoi am făcut Ascendența Fierului și Rapid Înăuntru, dar n-am putut s-o ating. S-a însuflețit ușor, a făcut în același timp Întoarcerea Răsuflării și Lovitura Înainte. Am oprit-o pe una cu Apa Suflătoare, dar n-am putut să scap de cealaltă. M-a lovit sub coaste, apoi în tâmplă, încet, ca și cum ți-ai apăsa un deget pe buzele cuiva.

Nimic din ce încercam n-avea vreun efect asupra ei. Am făcut Fulgerul Aruncat, dar ea pur și simplu a pășit deoparte, fără ca măcar să se deranjeze să contracareze. De câteva ori am simțit pânza pe mâinile mele, când am ajuns destul de aproape pentru a-i atinge cămașa albă, dar asta a fost tot. Era ca și cum ai încerca să lovești o bucată de sfoară agățată.

Am strâns din dinți și am făcut Treieratul Grâului, Presarea Cidrului și Mamă la Râu, deplasându-mă fără probleme de la una la alta, într-o rafală de lovituri.

S-a mișcat într-un mod cum nu mai văzusem niciodată. Nu că era rapidă, deși era rapidă, dar nu acela era elementul principal. Shehyn se mișca perfect, nefăcând niciodată doi pași atunci când trebuia făcut numai unul. Niciodată nu se deplasa zece centimetri când avea nevoie doar de cinci. Se mișca la fel ca un personaj dintr-o poveste, mai fluid și mai grațios decât dansul lui Felurian.

Sperând s-o surprind și să dovedesc de ce eram în stare, m-am mișcat cât de repede am îndrăznit. Am făcut Dansul Fecioarei, Prinderea Vrăbiilor, Cincisprezece Lupi...

Shehyn a făcut un singur pas, perfect.

— De ce plângi? a întrebat Shehyn când a făcut Cocorul în

Cădere. Ți-e rușine? Ți-e frică?

Am clipit pentru a le elimina. Vocea mea era aspră de la efort și emoție.

— Ești frumoasă, Shehyn. Pentru că în tine sunt întregite piatra peretelui, apa de pârau și mișcarea copacului.

Shehyn a clipit, iar în momentul ei de surprindere m-am trezit prinzând-o ferm de umăr și de braț. Am făcut Tunetul Ridicat, dar în loc să fie aruncată, Shehyn a rămas nemișcată și dură ca o piatră.

Aproape fără a sta pe gânduri, s-a eliberat cu Evadarea Leului și a făcut Treieratul Grâului. Am zburat doi metri și am lovit pământul.

M-am ridicat repede, fără să mă doară nimic. Fusese o aruncare ușoară, pe iarba moale, și Tempî mă învățase cum să cad fără să mă lovesc. Dar înainte de-a avansa din nou, Shehyn m-a oprit cu un gest.

— Tempî te-a învățat și nu te-a învățat, a zis ea cu o expresie imposibil de citit.

Mi-am forțat ochii să se îndepărteze din nou de la chipul ei. Era atât de greu să mă rup de obiceiul de-o viață.

— Ceea ce e atât rău, cât și bine. Vino.

S-a întors și s-a apropiat de copac.

Era mai mare decât crezusem. Crenguțele se mișcau în modele sălbătice, curbate, când vântul le agita.

Shehyn a ridicat o frunză căzută și mi-a dat-o. Era lată și plată, de dimensiunea unui farfuriuțe și surprinzător de grea. Mi-a înțepat mâna și am văzut o linie subțire de sânge curgându-mi din deget.

Am examinat marginea frunzei și am văzut că era rigidă, cu marginea la fel de ascuțită ca un fir de iarbă. Copac-sabie, într-adevăr. M-am uitat în sus la frunzele care se învăteau.

Oricine ar fi stat lângă copac atunci când vântul era puternic ar fi fost tăiat ca o panglică.

Shehyn a zis:

— Dacă ai ataca acest copac, ce-ai face? I-ai lovi rădăcina? Nu. Prea puternică. I-ai lovi frunza? Nu. Prea rapidă. Atunci ce-ai face?

— Ramura.

— Ramura.

Acord. S-a întors spre mine.

— Asta nu te-a învățat Tempi. Ar fi fost greșit ca el să te învețe așa ceva. Totuși, ai suferit din cauza asta.

— Nu-nțeleg.

Mi-a făcut semn să încep ketanul. Am căzut automat în Prinderea Vrăbiilor.

— Oprește-te.

Am înghețat pe loc.

— Dacă te-aș ataca, unde ar trebui să fie? Aici, la rădăcină? Mi-a împins piciorul și a constatat că e de neclintit. Aici, la frunză? Mi-a împins mâna întinsă, mișcându-o cu ușurință, dar nerealizând nimic. Aici. Ramura. Mi-a împins ușor unul dintre umeri, mișcându-mă cu ușurință. Și aici.

Mi-a presat șoldul, învărtindu-mă.

— Vezi? Poți găsi locul în care să-ți folosești puterea, sau va fi pierdută. Risipirea puterii nu e pentru lethani.

— Da, Shehyn.

Și-a ridicat mâinile, punându-se în poziția în care o prinsesem înainte, la jumătatea lui Cocorul în Cădere.

— Fă Tunetul Ridicat. Unde îmi e rădăcina?

I-am arătat către picioarele bine înfipte.

— Unde e frunza?

I-am arătat mâinile ei.

— Nu. De aici până aici e frunza.

Mi-a arătat tot brațul și mi-a demonstrat cum ar putea lovi liber cu mâinile, coatele sau umerii.

— Unde e ramura?

M-am gândit îndelung, apoi i-am lovit ușor genunchiul.

Deși n-a dat niciun semn, i-am simțit surprinderea.

— Și?

Am lovit partea opusă subsuorii, apoi umărul.

— Arată-mi.

M-am apropiat de ea, mi-am pus un picior lângă genunchiul ei și am făcut Tunetul Ridicat, aruncând-o într-o parte. Am fost surprins de cât de puțină forță era nevoie.

Cu toate astea, în loc să fie aruncă în aer pentru a se rostogoli la pământ, Shehyn mi-a cuprins antebrațul. Am simțit un șoc urcându-mi-se pe braț și am fost tras un pas uluitor într-o parte. În loc să fie aruncată, Shehyn și-a folosit încheștarea ca pârghie, astfel că picioarele i-au venit sub ea. A făcut un singur pas perfect și s-a echilibrat din nou.

Shehyn m-a privit drept în ochi pentru un moment lung, speculativ, apoi s-a întors să plece, făcându-mi semn să o urmez.

CAPITOLUL 111

Un mincinos și un hoț

Împreună cu Shehyn am revenit la complexul de clădiri din piatră, pentru a-l găsi pe Tempî afară, mutându-se nervos de pe un picior pe altul. Asta mi-a confirmat suspiciunea. Nu el o trimisese pe Shehyn să mă testeze. Mă găsisese de una singură.

Când am ajuns destul de aproape, Tempî ținea sabia scoasă în mâna dreaptă, cu vârful în jos. Cu mâna stângă a făcut un semn elaborat de respect.

— Shehyn, eu... a zis el.

Shehyn i-a făcut semn să ne urmeze când am intrat în construcția joasă de piatră.

S-a mișcat spre un băiat tânăr.

— Adu-l pe Carceret.

Băiatul a luat-o la fugă.

Curiozitate. Am făcut semn către Tempî.

Nu s-a uitat la mine. *Seriozitate profundă. Atenție.* Asta nu m-a reasigurat că erau aceleași gesturi cu cele pe care le făcuse pe drumul spre Crosson, când crezusem că suntem prinși într-o ambuscadă. Am observat că mâinile îi tremurau ușor.

Shehyn ne-a condus spre o ușă deschisă, unde ni s-a alăturat o femeie în haine roșii de mercenar. Am recunoscut cicatricele subțiri pe sprânceană și pe maxilar. Era Carceret, mercenara cu care ne întâlnisem în drum spre Severen, cea care mă împinsese.

Shehyn le-a făcut semn mercenarilor să intre, dar a ridicat o mână către mine.

— Așteaptă aici. Nu e bine ce-a făcut Tempî. Voi asculta.

Atunci voi decide ce e de făcut cu tine.

Am dat din cap, iar ea a închis ușa în urma ei.

•••

Am așteptat o oră, apoi două. Mi-am ascuțit auzul, dar n-am auzit nimic de cealaltă parte a ușii. Câțiva oameni au trecut pe hol: doi în haine roșii de mercenar și un altul într-o pânză simplă, gri. Toți s-au uitat la părul meu, deși niciunul dintre ei nu s-a holbat.

În loc să zâmbesc și să dau din cap cum ar fi fost politicoș printre barbari, mi-am păstrat fața goală, le-am întors micile gesturi de salut și am evitat contactul vizual.

La un moment dat prin ceasul al treilea, ușa s-a deschis și Shehyn mi-a făcut semn să intru.

Era o cameră bine luminată, cu ziduri de piatră finisată. Era de mărimea unui dormitor mare al unui han, dar părea chiar mai mare, din cauza puținului mobilier. Avea o sobă mică de fier radiind căldură blândă lângă un perete și patru scaune față în față într-un cerc strâmb. Tempî, Shehyn și Carceret ocupau trei dintre ele. La un gest al lui Shehyn, am luat loc pe-al patrulea.

— Câți ai omorât? a întrebat Shehyn.

Tonul ei era diferit de cel de dinainte. Categorie. Era același ton pe care Tempî îl folosisese în timpul discuțiilor noastre despre lethani.

— Mulți.

Am răspuns fără nicio ezitare. Pot fi greu de cap uneori, dar știu când sunt testat.

— Cât de mulți sunt mulți?

Nu era o cerere de clarificare. Era o întrebare nouă.

— În uciderea oamenilor, unul înseamnă mult.

Ea a dat din cap ușor.

— Ai omorât oameni în afara lethani?

— Poate.

— De ce nu spui da sau nu?

— Pentru că lethani n-a fost întotdeauna clar pentru mine.

— Cum așa?

— Pentru că lethani nu e întotdeauna clar.

— Ce-l face pe lethani clar?

Am ezitat, deși știam că nu trebuie s-o fac.

— Cuvintele unui profesor.

— Poate cineva să te învețe lethani?

Am început să gesticulez *incertitudine*, apoi mi-am amintit că limbajul semnelor nu era adecvat.

— Poate, am spus. Eu nu pot.

Tempi s-a foit ușor în scaun. Nu mergea bine. În lipsă de alte idei, am tras adânc aer în piept, m-am relaxat și am lăsat mintea ușor în Frunza în Vrie.

— Cine știe lethani? a întrebat Shehyn.

— Frunza luată de vânt, i-am răspuns, deși nu pot spune sincer ce am vrut să spun prin asta.

— De unde provine lethani?

— Din același loc cu râsul.

Shehyn a ezitat puțin, apoi a zis:

— Cum ții pasul cu lethani?

— Cum ții pasul cu luna?

Timput petrecut cu Tempî mă învățase să apreciez diferitele tipuri de pauze care pot puncta o conversație. Ademica e un limbaj care spune la fel de multe prin cuvinte cât o face prin tăcere. Există o pauză pregnantă. O pauză politicoasă. O pauză confuză. Există o pauză care implică multe, o pauză care cere scuze, o pauză care adaugă o accentuare...

Aceasta era o groapă bruscă în conversație. Era spațiul gol al unei guri de aer. Am simțit că spuseseam ceva foarte inteligent sau ceva foarte stupid.

Shehyn s-a sucit în scaun și aerul de formalitate s-a evaporat. Simțind că trecem mai departe, mi-am lăsat mintea așezată în Frunză în Vrie.

Shehyn s-a întors către Carceret.

— Ce crezi?

În tot acest timp, Carceret stătuse ca o statuie, fără expresie și nemișcată.

— Spun cum am mai spus și înainte. Tempi ne-a trădat pe toți. Ar trebui tăiat de-aici. De-asta avem legi. A ignora o lege înseamnă a o șterge.

— A urma orbește o lege înseamnă a fi sclav, a zis repede Tempi.

Shehyn a gesticulat *muștrare ascuțită* și Tempi a roșit de jenă.

— În ceea ce-l privește pe el.

Carceret a făcut semn către mine. *Alungare*.

— El nu e ademre. În cel mai bun caz e un prost. În cel mai rău caz e un mincinos și un hoț.

— Și din ce-a zis azi? a întrebat Shehyn.

— Un câine poate să latre de trei ori fără să numere.

Shehyn s-a întors către Tempi.

— Fiindcă ai vorbit când nu era rândul tău, ai renunțat la dreptul de a vorbi.

Tempi a roșit din nou, buzele devenindu-i palide în timp ce se lupta să-și mențină calmul.

Shehyn a inspirat adânc și a lăsat aerul să iasă încet.

— Ketan și lethani ne fac pe noi ademre, a zis ea. Un barbar nu poate să știe în niciun caz ketan.

Atât Tempi, cât și Carceret s-au agitat, dar ea a ridicat o mână.

— În același timp, nu e corect să distrugi pe cineva care a înțeles lethani. Lethani nu se distruge singur.

A spus foarte indiferentă „distruge”. Am sperat că am

confundat adevăratul sens al cuvântului în ademică.

Shehyn a continuat.

— Sunt cei care ar putea spune: „Acestuia i-a ajuns. Nu-l învăța despre lethani, pentru că oricine are cunoștințe despre lethani învinge toate lucrurile”.

Shehyn a privit-o sever pe Carceret.

— Dar eu nu sunt printre cei care ar spune asta. Eu cred că lumea ar fi mai bună dacă ar fi mai mult lethani. Căci, în timp ce aduce putere, lethani aduce și înțelepciune în utilizarea puterii.

S-a așternut o pauză lungă. Stomacul mi s-a înnodat în încercarea de a-mi menține calmul.

— Cred că e posibil ca Tempî să nu fi făcut o greșală, a zis Shehyn în cele din urmă.

Părea departe de o sancționare răsunătoare, dar din rigiditatea bruscă a spatelui lui Carceret și răsuflarea lentă, ușurată, a lui Tempî am ghicit că era vestea pe care o speram.

— Îl voi da lui Vashet, a zis Shehyn.

Tempî a rămas nemișcat. Carceret a făcut un larg gest de aprobare, ca zâmbetul unui nebun.

Vocea lui Tempî s-a încordat.

— O să i-l dai Ciocanului?

Mâna i-a tremurat. *Respect. Negație. Respect.*

Shehyn s-a ridicat în picioare, punând capăt discuției.

— Cui altcuiva mai bun? Ciocanul va spune dacă e fier bun de bătut.

Cu asta, Shehyn l-a tras deoparte pe Tempî și i-a vorbit scurt.

Măinile ei i-au periat brațele ușor. Vocea ei era prea moale chiar și pentru urechile mele ascuțite.

Am stat politicos lângă scaunul meu. Toată lupta părea să-l fi părăsit pe Tempî și gesturile lui aveau un ritm constant

de acord și respect.

Carceret a stat și ea departe de ei, uitându-se la mine. Expresia ei era calmă, dar avea ochi supărați. Într-o parte, departe de ochii celorlalți, a făcut mai multe gesturi mici. Singurul pe care l-am înțeles era de dezgust, dar în general am ghicit sensul celorlalte.

În schimb, eu am făcut un gest care nu era ademic. După îngustarea ochilor ei, am suspectat că a reușit să-i înțeleagă destul de bine sensul.

S-a auzit un clopot mare bătând de trei ori. O clipă mai târziu, Tempi i-a sărutat mâinile lui Shehyn, vârful frunții și gura.

Apoi s-a întors și mi-a făcut semn să-l urmez.

Am mers împreună într-o cameră spațioasă cu tavanul jos, plină de oameni și miros de mâncare. Era o cantină, plină cu mese lungi și bănci de lemn de culoare închisă uzate de timp.

L-am urmat pe Tempi, punând mâncare pe un fund larg de lemn. Numai atunci mi-am dat seama cât de teribil de foame îmi era.

În ciuda așteptărilor mele, această sală de mese nu semăna deloc cu Mesele de la Universitate. Pentru început, era mai liniștită și mâncarea era mult mai bună. Erau acolo lapte proaspăt și carne macră, pe care am suspectat-o că e de capră.

Aveau un cașcaval tare și unul cremos și două tipuri de pâine încă fierbinți din cuptor. Aveau mere și căpșuni de luat la pachet. Solnițele stăteau așezate deschise pe toate mesele și toată lumea putea lua cât de mult voia.

Era ciudat să fiu într-o cameră plină de ademi care vorbeau. Vorbeau atât de încet, încât n-am înțeles ce ziceau, dar le-am putut vedea mâinile mișcându-se repede. Am putut înțelege doar un gest din zece, dar era ciudat să fiu capabil să văd toate emoțiile pâlpâind din jurul meu: *Amuzament*.

Furie. Jenă. Negare. Dezgust.

M-am întrebat cât de mult era vorba despre mine, barbarul dintre ei.

Erau mai multe femei decât m-aș fi așteptat și mai mulți copilași. Erau câțiva mercenari în familiarul roșu-sângeriu, dar cei mai mulți purtau griul simplu pe care îl văzusem la Shehyn în timpul plimbării. Am văzut și o cămașă albă și am fost surprins să văd că era însăși Shehyn, mâncând cot la cot cu ceilalți.

Niciunul dintre ei nu se holba la mine, dar se uitau. O mare parte din atenție era acordată părului meu, ceea ce era de înțeles. Erau în încăpere cincizeci de capete cu păr de culoare nisipului, câteva brunete, câteva deschise la culoare sau cenușii din cauza vârstei. Ieșeam în evidență ca o lumânare care ardea.

Am încercat să-l atrag pe Tempi într-o conversație, dar n-a vrut și s-a concentrat în schimb la ce mânca. Nu și-a încărcat farfuria la fel de mult ca mine și a mâncat doar puțin din ce a luat.

Fără nicio conversație care să încetinească treaba, am terminat repede. Când farfuria mea a fost goală, Tempi a renunțat să pretindă că mănâncă și ne-am dus afară. Când am ieșit, am simțit zeci de ochi pe spate.

M-a condus printr-o serie de pasaje, până când am ajuns la o ușă. Tempi a deschis-o, dezvăluind o cămăruță cu o fereastră și un pat. Lăuta și traista mea erau acolo. Sabia mea nu.

— Trebuie să ai alt profesor, a zis Tempi în sfârșit. Dă ce ai mai bun. Fii civilizat. Profesorul tău va decide mult. *Regret.* Nu mă vei vedea.

Era evident tulburat, dar nu m-am putut gândi la nimic să-i spun care l-ar fi putut liniști. În schimb i-am dat o îmbrățișare reconfortantă, pe care a părut s-o aprecieze. Apoi

s-a întors și a plecat fără vreun alt cuvânt.

În camera mea, m-am dezbrăcat și m-am întins pe pat. Poate că ar trebui să spun că m-am zvârcolit, agitat pentru ce avea să vină. Dar adevărul e că eram epuizat și am dormit ca un copil fericit la sânul mamei.

CAPITOLUL 112

Ciocanul

Stăteam într-un mic parc compus din nimic mai mult decât două bănci din piatră netedă, câțiva copaci și o potecuță prin iarba înaltă.

Puteai merge de la un cap la altul într-un minut. Stâncile de pe cele două laturi îl adăposteau din calea vântului. Nu de vânt, atenție! Niciun loc, în tot Haertul, nu părea să fie în întregime ferit de vânt.

Când Vashet s-a apropiat, prima dată am observat că nu purta sabia pe coapsă. În schimb, o aruncase peste umăr, la fel cum îmi căram eu lăuta. Mergea cu cea mai subtilă și solidă încredere pe care o văzusem vreodată, ca și cum știa că ar fi trebuit să se fălească, dar nu prea o interesa.

Avea aceeași constituție moderată pe care mă așteptam s-o văd la un adem, împreună cu tenul palid, cremos, și ochii cenușii. Părul ei era mai ușor decât al lui Tempi, cu o nuanță fină, și îl purta strâns la spate în coadă de cal. Când a venit mai aproape, am putut vedea că nasul ei fusese rupt la un moment dat și deși nu era strâmb, ușoara încrețitură părea ciudat de nepotrivită pe fața ei altfel delicată.

Vashet mi-a zâmbit, un zâmbet larg, roz, care i-a descoperit dinții albi.

— Deci, a zis ea într-o aturană fără cusur. Ești al meu acum.

— Vorbești aturana, i-am spus stupid.

— Cei mai mulți dintre noi o facem, a zis ea.

Avea câteva linii din jurul gurii, precum și la colțurile ochilor, așa că am ghicit că era, probabil, cu zece ani mai în vârstă decât mine.

— E greu să-ți faci drum în lume dacă nu cunoști bine limba. Greu să faci afaceri.

Iar eu mi-am amintit prea târziu. *Formal. Respect.*

— Am dreptate să presupun că tu ești Vashet?

Zâmbetul îi apărură din nou. Vashet mi-a întors gestul în linia mari, exagerându-l, și nu m-am putut abține să nu simt că sunt maimuțărit.

— Eu sunt. Voi fi profesorul tău.

— Dar Shehyn? Am înțeles că era profesor aici.

Vashet și-a ridicat o sprânceană, cu o expresie extravagantă de surprindere pe fața ademă.

— În general, asta e adevărat. Dar într-un sens mai practic, Shehyn este mult prea importantă pentru a-și petrece timpul cu cineva ca tine.

Am făcut un semn politicos.

— Am fost destul de mulțumit cu Tempi, am spus.

— Dacă mulțumirea ta ar fi scopul nostru, asta ar putea conta, a zis ea. Deși Tempi e mai aproape de a fi barcă cu pânze decât profesor.

M-a zbârlit un pic la asta.

— E prietenul meu, îți dai seama.

Ochii ei s-au îngustat.

— Atunci, ca prieten al lui s-ar putea să nu-ți dai seama ce greșeli face. E un luptător competent, dar nu mai mult decât. Abia vorbește limba ta, are puțină experiență cu lumea reală și, ca să fim complet sinceri, nu e teribil de strălucit.

— Îmi pare rău, am spus. Regret. N-am vrut să te jignesc.

— Nu-mi arăta umilință dacă nu e sinceră, a zis ea, încă privindu-mă cu ochii îngustați. Chiar și atunci când îți faci fața o mască, ochii tăi sunt ca ferestrele strălucitoare.

— Îmi pare rău, am spus cu sinceritate. Scuze. Am sperat să fac o primă impresie bună.

— De ce? a întrebat ea.

— Ca mai degrabă să te gândești bine la mine.

— Mi-ar plăcea ca mai degrabă să am un motiv să mă gândesc bine la tine.

Am decis să schimb direcția, sperând să orientez conversația în ape mai sigure.

— Tempți îți zice Ciocanul. De ce?

— Țsta e numele meu. Vashet. Ciocan. Lut. Roata olarului.

Și-a pronunțat numele în trei moduri distincte, fiecare cu propria cadență.

— Sunt cea care modelează și ascute, sau distruge.

— De ce lut?

— Și asta sunt, a zis Vashet. Numai ce se apleacă poate învăța.

Am simțit o emoție în creștere în timp ce vorbea.

— Recunosc, am spus. Va fi plăcut să vorbesc aceeași limbă cu profesorul meu. Am o mie de întrebări pe care nu le-am pus, pentru că știam că Tempți nu poate înțelege. Sau chiar dacă el ar fi făcut-o, n-aș fi fost eu în stare să-i înțeleg răspunsurile.

Vashet a dat din cap și s-a așezat pe una din bănci.

— Să știe cum să comunice e, de asemenea, treaba unui profesor, a zis ea. Acum du-te și găsește o bucată lungă de lemn și adu-mi-o. Apoi vom începe lecția.

M-am îndreptat spre copaci. Cererea ei avea un aer de ritual, așa că n-am vrut să mă întorc cu orice creangă ciudată găsită pe pământ. În cele din urmă am găsit o salcie și am rupt o ramură suplă, mai lungă decât brațul meu și cam de grosimea degetului meu mic.

M-am întors unde stătea Vashet pe bancă. I-am dat ramura de salcie și ea și-a tras sabia peste umăr și a început să taie cioturi mai mici din ramurile rămase.

— Ai spus că doar ceea ce se apleacă poate învăța, i-am

zis. Deci, m-am gândit că asta ar fi potrivită.

— Asta va servi pentru lecția de azi, a zis ea, îndepărtând ultima coajă și lăsând doar o tijă subțire, albă.

Și-a șters sabia pe cămașă, punând-o în teacă și lăsând-o la picioarele ei.

Ținând ramura de salcie într-o mână, Vashet o balansa înaintea și-napoi, făcând un zgomot ușor de șfichiuire, în timp ce-o plesnea prin aer.

Acum, că era aproape de mine, am observat că deși Vashet purta obișnuitul roșu al mercenarilor, spre deosebire de Tempi și de mulți alții, hainele ei nu erau strânse cu curele din piele. Cămașa și pantalonii ei erau legați, în schimb, strâns de brațe, de picioare și de piept cu benzi de mătase de un roșu-sângeriu.

Mi-a întâlnit privirea.

— Am de gând să te lovesc acum, a zis ea serioasă. Stai liniștit.

Vashet a început să se plimbe în jurul meu într-un cerc lent, balansând încă tija de salcie. *Plici, plici*. S-a mutat în spatele meu și a fost rău că n-am mai putut s-o văd. *Plici, plici*. A mișcat nuiua mai repede și zgomotul s-a schimbat. *Viiip. Viiip*. N-am clipit.

Mi-a dat târcoale din nou, s-a mutat în spatele meu, apoi m-a lovit de două ori. O singură dată pe fiecare braț, chiar sub umăr. *Viiip. Viiip*. La început abia s-a simțit, de parcă m-ar fi lovit ușor, apoi durerea mi s-a răspândit prin brațe ca un foc.

Apoi, înainte de-a putea reacționa, m-a lovit peste spate atât de tare, că am simțit impactul în dinți. Singurul motiv pentru care tija nu s-a rupt e că era de salcie verde, suplă.

N-am strigat, dar numai pentru că m-a prins între răsufări. Am suspinat totuși, sugând aerul atât de repede,

că m-am sufocat și am tușit. Spatele mi-a țipat de durere, ca și cum ar fi luat foc.

M-a ocolit, venind din nou în fața mea, aruncându-mi aceeași privire serioasă.

— Uite lecția ta, a zis ea simplu. Nu gândesc bine de tine. Ești un barbar. Nu ești inteligent. Nu ești bine-venit. Nu aparții acestor locuri. Ești un hoț al secretelor noastre. Prezența ta e o rușine și o complicație de care această școală n-are nevoie.

Vashet a contemplat capătul tijei de salcie, apoi și-a întors din nou ochii la mine.

— Ne întâlnim din nou aici, la o oră după prânz. Vei alege un alt băț și voi încerca să te învăț lecția asta din nou.

Mi-a aruncat o privire ascutită.

— Dacă bățul pe care mi-l aduci nu mă mulțumește, voi alege chiar eu unul. Vom face același lucru după cină. Apoi, la fel în ziua următoare. E singura lecție pe care trebuie să ți-o predau. Când o s-o înveți, o să pleci din Haert și n-o să te mai întorci.

S-a uitat la mine cu răceală.

— Ai înțeles?

— Ce va...

Mâna ei s-a mișcat rapid și vârful nuielui mi-a atins obrazul. De data asta am avut respirație și am scos un scheunat tare, speriat.

Vashet s-a uitat la mine. N-am crezut că ceva atât de simplu ca un contact vizual poate fi atât de intimidant. Dar ochii ei cenușii erau duri ca gheața.

— Spune-mi: „Da, Vashet. Am înțeles”.

M-am uitat floros.

— Da, Vashet. Am înțeles.

Când am vorbit, mi-am simțit foarte mare și greoaie partea dreaptă a buzei superioare.

Mi-a cercetat fața, ca și cum încerca să decidă ceva, apoi a ridicat din umeri și a aruncat bățul deoparte.

Numai atunci am riscat să vorbesc din nou.

— Ce s-ar întâmpla cu Tempi dacă ar fi să plec?

— Când o să pleci, a zis ea, accentuând primul cuvânt. Câte ceva care îl va face să știe fără îndoială că a greșit învățându-te. A greșit de două ori aducându-te aici.

— Și ce se va...

M-am oprit și am dat înapoi.

— Ce se va întâmpla cu el în acest caz?

A ridicat din umeri și s-a întors.

— Asta nu eu decid, a zis ea și a plecat.

Mi-am atins obrazul și buza, apoi m-am uitat la mână. Nu era sânge, dar am simțit urma de biciuire roșie crescându-mi pe piele, clară pentru oricine, ca un stigmat.

...

Nefiind sigur ce altceva ar fi trebuit să fac, m-am întors la școală pentru masa de prânz. După ce am făcut drumul spre sala de mese, m-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Tempi printre mercenarii sângerii de-acolo. M-am bucurat. Oricât de mult mi-ar fi plăcut o companie prietenoasă, nu puteam suporta gândul că el știe cât de prost merg lucrurile. Nici n-ar fi fost nevoie să-i spun.

Stigmatul de pe fața mea îl vedea clar toată lumea din sală.

Mi-am păstrat fața impasibilă și mi-am micșorat ochii când am stat la coadă și mi-am umplut farfuria. Apoi am ales o secțiune goală a mesei, care să nu-mi impună nimănui compania.

Fusesem singur cea mai mare parte din viață. Dar rareori simțisem asta atât de mult ca în acel moment. Știam o singură persoană pe o rază de trei sute de mile, și aceea obligată să se țină departe de mine. Nu eram familiarizat cu

cultura, abia dacă eram competent cu limba, și arsura de peste tot spatele și față erau reamintiri constante a cât de neavenit eram.

Mâncarea a fost bună totuși. Pui prăjit, fasole verde crocantă, precum și o felie de budincă dulce de melasă. Tarif mai bun decât îmi puteam permite eu de obicei la Universitate și mai fierbinte decât mâncarea de pe proprietatea maerului. Nu-mi era deosebit de foame, dar îmi fusese suficient de foame în viața mea că mersesem din greu pe jos pentru o masă ușoară.

Cu coada ochiului am prins o umbră de mișcare, când cineva s-a așezat în fața mea la masă. Mi-am simțit starea de spirit luminându-se. Cel puțin o persoană era destul de curajoasă pentru a vizita un barbar. Cineva era destul de bun pentru a mă mângâia sau cel puțin suficient de curios să vină și să-mi vorbească.

Ridicându-mi capul, am văzut fața slabă, brăzdată de cicatrice a lui Carceret. Și-a pus fundul larg de lemn vizavi de mine.

— Îți place orașul nostru? a zis ea încet, cu mâna stângă sprijinită pe suprafața mesei.

Gesturile ei erau diferite, așa cum ședeam, dar încă puteam recunoaște curiozitatea și politețea. Pentru oricine ne vedea, părea că purtăm o conversație plăcută.

— Îți place noul tău profesor? Ea crede ce cred și eu. Că nu aparții acestor locuri.

Am mai mestecat o bucățică de carne de pui și am înghițit mecanic, fără să mă uit în sus.

Îngrijorare.

— Am auzit că ai țipat, a continuat ea moale.

Vorbea mai lent acum, ca atunci când vorbești cu un copil. Nu eram sigur dacă era o insultă sau dacă se asigura că am înțeles.

— A fost ca o păsărică.

Mi-am luat un pahar cu lapte cald de capră și mi-am șters gura. Mișcarea brațului mi-a tras cămașa peste urmele de lovituri de pe spatele meu, dureroase ca o sută de viespi.

— A fost un strigăt de iubire? a întrebat ea, făcând un gest pe care nu l-am recunoscut. Te-a îmbrățișat Vashet? Poartă obrazul tău urmele limbii ei?

Am mai luat un pic de budincă. Nu era atât de dulce cum îmi aminteam.

Carceret a luat o îmbucătură din budinca ei.

— Toată lumea pariază când vei pleca, a continuat ea, încă vorbind cu voce lentă și joasă, numai pentru urechile mele. Am pus rămășag doi talanți că nu reziști o a doua zi. Dacă pleci peste noapte, așa cum sper, câștig un argint. Dacă mă înșel și rămâi, am câștigat la vânătăi și la ascultarea țipetelor tale. *Implorare.*

— Stai.

M-am uitat la ea.

— Vorbești așa cum latră un câine, am zis. Fără niciun scop. Fără niciun sens.

Am vorbit suficient de liniștit pentru a fi politicoș. Dar nu atât de liniștit ca vocea mea să nu ajungă la urechile tuturor celor care ședeau aproape de noi. Știu cum să fac o voce moale să fie auzită. Noi, ruhi, am inventat șoptitul pe scenă.

Am văzut-o roșind, ceea ce a făcut ca cicatricele de pe maxilarul ei palid și de pe sprânceană să iasă în evidență.

M-am uitat în jos și am continuat să mănânc, ca însăși imaginea nepăsării calme. E cumva șiret, insultător, pentru cineva dintr-o cultură diferită. Dar mi-am ales cu grijă cuvintele, bazându-mă pe date auzite la Tempî. Dacă ea răspundea indiferent cum, părea doar că-mi demonstrează afirmația.

Am terminat restul mesei încet și metodic, imaginându-mi

că pot să-i simt furia rostogolindu-se în valuri de căldură. Cel puțin această mică bătălie am putut s-o câștig. Era o victorie goală, desigur. Dar uneori trebuie să iei ceea ce poți obține.

Când Vashet a revenit în părculeț, eram deja așezat pe una din băncile de piatră, așteptând-o.

S-a oprit în fața mea și a oftat furtunos.

— Minunat. Un elev mototol, a zis ea în aturana ei perfectă. Du-te și adu bățul atunci. Vom vedea dacă pot să mă fac înțeleasă mai clar de data asta.

— Mi-am găsit deja bățul, am zis. M-am dus în spatele băncii și am scos o sabie de lemn, de antrenament, împrumutată de la școală.

Era din lemn vechi, unsuros, uzat de nenumărate mâini, dur și greu ca o bară de fier. Dacă l-ar fi folosit ca să-mi lovească umerii, cum făcuse cu nuiaua de salcie, mi-ar fi rupt oasele. Dacă m-ar fi lovit peste față, mi-ar fi spart falca.

Am așezat-o pe bancă, lângă mine. Lemnul n-a zăngănit pe piatră. Era atât de grea, că aproape suna ca un clopot.

După ce am pus jos sabia de antrenament, am început să-mi trag cămașa peste cap, sugându-mi respirația printre dinți când am atins urmele fierbinți de lovituri de pe spate.

— Speri să mă influențezi cu oferta corpului tău tânăr? a întrebat Vashet.

— Ești drăguță, dar nu suficient de drăguță pentru așa ceva.

Mi-am pus cu atenție cămașa pe bancă.

— M-am gândit doar că ar fi cel mai bine dacă ți-aș arăta ceva.

M-am întors astfel încât ea să-mi poată vedea spatele.

— Ai fost biciuit, a zis ea. Nu pot să spun că sunt surprinsă. Deja te știu de hoț.

— Astea nu sunt de la hoție, am spus. Astea sunt de la

Universitate. Am fost acuzat și condamnat să fiu biciuit. Atunci când se întâmplă așa ceva, mulți studenți pur și simplu renunță și se duc să-și primească educația în altă parte. Eu am decis să rămân. Au fost doar trei lovituri de bici, la urma urmelor.

Am așteptat, încă privind în altă parte. După un moment, ea a mușcat momeala.

— Sunt mai multe cicatrice aici decât pot justifica trei lovituri de bici.

— La un timp după aceea am fost acuzat din nou, am spus. Șase lovituri de data asta. Tot am rămas.

M-am întors din nou cu fața la ea.

— Am rămas pentru că nu exista niciun alt loc unde puteam învăța ce-mi doream. Nici chiar biciuirea nu mă poate ține departe de asta.

Am luat sabia grea din lemn de pe bancă.

— Am crezut doar că ar fi corect să știi asta. Nu mă înspăimântă și nu mă alungă amenințarea durerii. Nu-l voi abandona pe Tempi, după încrederea pe care mi-a arătat-o. Sunt lucruri pe care doresc să le învăț și doar aici le pot învăța.

I-am dat piesa grea, întunecată, din lemn.

— Dacă vrei să plec, trebuie să-mi faci mai rău decât cu niște vergi.

M-am tras înapoi și mi-am dat mâinile în lături. Am închis ochii.

CAPITOLUL 113

Limba barbară

Mi-ar plăcea să spun că mi-am păstrat ochii închiși, dar nu ăsta ar fi adevărul. Am auzit sunetul de pietriș al murdăriei de sub tălpile pantofilor lui Vashet și nu m-am putut abține să nu-i deschid.

N-am privit pe furie. Asta n-ar fi făcut decât să par copilăros. Am deschis ochii și pur și simplu m-am uitat la ea. Ea mi-a întors privirea, menținând contactul vizual mai mult decât obținusem de la Tempî în mai multe zile. Ochii cenușii erau duri pe fața ei delicată. Nasul spart nu mai părea nelalocul lui. Era un avertisment sumbru în lume. Vântul se învârtea între noi, făcându-mi pielea ca de găină pe brațele goale.

Vashet a inspirat resemnată și a ridicat din umeri, apoi a lovit ușor bastonul de lemn pentru a-i prinde capătul mânerului. L-a ridicat gânditoare cu ambele mâini, evaluându-i greutatea. Apoi, l-a adus până la umăr și l-a balansat. Doar că n-a făcut-o.

— Bine, măi, floacă, a zis ea exasperată, ridicând mâinile. Bine! Rahat și ceapă. Trage-ți cămașa pe spate. Mă faci să-mi fie frig.

M-am lăsat în jos, până când m-am așezat pe bancă.

— Mulțumesc zeilor, am zis.

Am început să-mi pun cămașa la loc, dar era dificil, fiindcă mâinile îmi tremurau. Nu era de la frig.

Vashet a văzut.

— Știam eu! a zis ea triumfătoare, arătând cu degetul la mine. Stai acolo de parcă ai fi gata să fii spânzurat. Știam că ești gata să fugi ca un iepure!

A bătut din picior frustrată.

— Știam că ar fi trebuit să-ți dau una să te învârti!

— Mă bucur că n-ai făcut-o, am zis. Am reușit să-mi pun cămașa, apoi mi-am dat seama că e pe dos. Am decis s-o las așa mai degrabă decât s-o trag din nou peste spatele usturător.

— Ce m-a dat de gol? a întrebat ea.

— Nimic, am zis. A fost un spectacol magistral.

— Atunci cum de-ai știut că n-am de gând să-ți crăp capul?

— Am știut pur și simplu, am spus. Dacă Shehyn chiar ar fi vrut să mă alunge, ar fi putut pur și simplu să mă facă pachet. Dacă m-ar fi vrut mort, ar fi putut s-o facă și pe-asta.

Mi-am frecat mâinile transpirate pe pantaloni.

— Asta înseamnă că ai fost într-adevăr menită să-mi fii profesor. Deci, au existat doar trei opțiuni.

Am ridicat un deget.

— A fost un ritual de inițiere.

Un al doilea deget.

— A fost test pentru mine...

— Sau chiar am încercat să te fac să fugi, a terminat Vashet, în timp ce se așeza pe banca de vizavi.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi spus adevărul și ți-aș fi vărsat sângele?

Am ridicat din umeri.

— Cel puțin aș fi aflat.

Dar nu erau prea mari șanse ca Shehyn să aleagă pe cineva ca ea pentru asta. Dacă ar fi vrut să mă bată, ar fi putut s-o lase pe Carceret s-o facă.

Mi-am ridicat capul.

— Sunt curios, ce-a fost? Inițiere sau test? Toată lumea trece prin asta?

Ea a clătinat din cap.

— Test. Era nevoie să mă asigur în privința ta. N-am de gând să-mi pierd timpul predând unui laș sau cuiva căruia îi e frică de vreo două palmuțe. Și era nevoie să știu că ești dedicat.

Am dat din cap.

— Asta pare cel mai probabil. M-am gândit să scutesc câteva zile de vergi și să forțez problema.

Vashet mi-a aruncat o privire lungă, cu o curiozitate întipărită pe față.

— Recunosc, n-am mai avut niciun elev care să se ofere pentru o bătaie cruntă, ca să dovedească faptul că merită să-mi pierd timpul cu el.

— Asta n-a fost nimic, am spus nonșalant. Odată am sărit de pe un acoperiș.

...

Am petrecut o oră vorbind despre nimicuri, lăsând tensiunea dintre noi să se risipească încet. M-a întrebat cum anume ajunsesem să fiu biciuit și i-am spus scheletul poveștii, bucuros că am șansa să mă explic. Nu voiam ca ea să mă creadă un criminal.

După aceea, Vashet mi-a examinat cicatricile mai îndeaproape.

— Cine te-a îngrijit știa ce face, a zis ea cu admirație. E o treabă foarte curată. Mai bună ca oricare alta pe care am văzut-o vreodată.

— Voi transmite complimentele tale, am zis.

Mâna ei a trecut ușor de-a lungul marginilor rănilor fierbinți care se întindeau pe întreaga lungime a spatelui meu.

— Apropo, scuză-mă pentru asta.

— Doare mai rău decât a făcut-o vreodată biciuirea, îți spun sincer.

— Va dispărea în vreo două zile, a zis ea. Ceea ce nu

înseamnă că nu vei dormi pe burtă în seara asta.

M-a ajutat să-mi pun cămașa, apoi s-a mutat înapoi pe banca cealaltă, în fața mea.

Am ezitat înainte de a spune:

— Fără supărare, Vashet. Dar pari diferită de alți ademi pe care i-am întâlnit. Nu că am întâlnit prea mulți, dacă nu te superi.

— Ești doar dornic după un limbaj al corpului care îți e familiar, a zis ea.

— Și asta, am spus. Dar tu pari mult mai... expresivă decât ceilalți ademi pe care i-am văzut.

Am arătat spre fața mea.

Vashet a ridicat din umeri.

— De unde sunt eu, creștem vorbind limba voastră. Și am petrecut patru ani ca gardă de corp și căpitan pentru un poet din Micile Regate, care s-a întâmplat să fie și rege. Eu vorbesc aturana probabil mai bine decât oricine din Haert. Inclusiv decât tine.

Am ignorat ultima afirmație.

— N-ai crescut aici?

A clătinat din cap.

— Sunt din Feant, un oraș mai dinspre nord. Suntem mult mai... cosmopoliți. Haertul are doar o școală și toată lumea e strâns legată de aceasta. Și arborele-sabie e una dintre căile cele vechi. Mai degrabă formală. Eu am crescut urmând calea bucuriei.

— Există și alte școli?

Vashet a dat din cap.

— Asta e una dintre multele școli care urmează latantha, calea copacului-sabie. E una dintre cele mai vechi, dinainte de Aethe și Aratan. Există și alte căi, poate trei duzini. Dar unele dintre acestea sunt foarte mici, cu doar vreo două școli de predare a ketanului.

— De asta sabia ta e diferită? am întrebat. Ai adus-o de la școala cealaltă?

Vashet m-a privit printre gene.

— Ce știi de sabia mea?

— Ai adus-o ca să tai nuiaua de salcie, i-am spus. Sabia lui Tempî a fost bine făcută, dar a ta e diferită. Mânerul e uzat, dar lama arată ca nouă.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Păi, cu siguranță ai ochii deschiși, nu?

Am ridicat din umeri.

— Strict vorbind, nu e sabia mea, a zis Vashet. Eu doar o țin. E o sabie veche, iar lama e cea mai veche parte din ea. Mi-a dat-o însăși Shehyn.

— De aceea ai venit la școala asta?

Vashet a clătinat din cap.

— Nu. Shehyn mi-a dat sabia mult mai târziu.

S-a răsucit spre spate și a atins cu drag mânerul.

— Nu, am venit aici pentru că în timp ce latantha ar putea fi mai degrabă formală, ei excelează în mânuirea sabiei. Am învățat cât de mult am putut din calea bucuriei. Trei alte școli m-au respins înainte ca Shehyn să mă aducă aici. E o femeie isteță și și-a dat seama că avea ceva de câștigat învățându-mă.

— Cred că amândoi suntem norocoși că ea e destupată la minte, am zis.

— Tu mai mult decât mine, a zis Vashet. E o anumită concurență între diferitele căi. Când m-am alăturat latantha, a fost ca o pană la pălăria lui Shehyn.

— Trebuie să fi fost greu, am zis. Să vii aici și să fii printre străini.

Vashet a ridicat din umeri, făcând să i se ridice sabia și să-i cadă pe umăr.

— La început, a recunoscut ea. Dar ei recunosc talentul și

eu am din plin așa ceva. Printre cei care studiază calea bucuriei eram considerată destul de rigidă și greu de digerat. Dar aici sunt văzută ca oarecum sălbatică.

A zâmbit.

— E plăcut, ca și cum ai avea un rând nou de haine de purtat.

— Calea bucuriei predă și lethani? am întrebat.

Vashet a râs.

— Asta e o chestiune de dezbateri considerabile. Răspunsul simplu este da. Toți ademii studiază lethani într-o anumită măsură. În special cei din școli. Acestea fiind spuse, lethani este deschis unei interpretări mai largi. Unele școli rămân fidele a ceva ce altele disprețuiesc.

M-a privit cu atenție.

— E adevărat că ai spus că lethani provine din același loc ca râsul?

Am dat din cap.

— Țsta e un răspuns bun, a zis ea. Profesorul meu în calea bucuriei chiar asta mi-a spus odată.

Vashet s-a încruntat.

— Ai părut gânditor când am spus asta. De ce?

— Ți-aș spune, am răspuns. Dar nu vreau să ai o părere proastă despre mine.

— Am o părere proastă despre tine fiindcă ascunzi ceva de profesorul tău, a zis ea serioasă. Trebuie să existe încredere între noi.

Am oftat.

— Mă bucur că-ți place răspunsul meu. Dar, sincer, nu știu ce înseamnă.

— Nu te-am întrebat ce înseamnă, a zis ea ușor.

— E doar un răspuns fără sens, am zis. Știu că voi toți puneți mult capital în lethani, dar eu nu prea înțeleg cu adevărat. Doar am găsit un mod de a-l falsifica.

Vashet a zâmbit cu îngăduință.

— Nu există nicio falsificare în înțelegerea lethani, a zis ea cu încredere. E ca înotul. E evident pentru oricine se uită dacă te pricepi cu adevărat.

— Pot pretinde și că știu să înot, am punctat. Îmi mișc pur și simplu brațele și merg pe fundul râului.

M-a privit curioasă.

— Foarte bine, atunci. Cum ai reușit să ne păcălești?

I-am explicat Frunza în Vrie. Cum am învățat să-mi urc gândurile într-un loc luminos, gol, plutitor, unde vin cu ușurință răspunsurile la întrebări.

— Deci, ți-ai furat răspunsurile, a zis ea cu batjocură serioasă. Ne-ai păcălit isteț, trăgându-ți răspunsurile din propria minte.

— Nu-nțelegi, i-am spus, cu iritarea în creștere. N-am nici cea mai mică idee ce e cu adevărat lethani! Nu e o cale, dar ajută la alegerea unei căi. E cel mai simplu mod, dar nu e ușor de văzut. Sincer, voi, oameni buni, parcă ați fi cartografi beți.

Am regretat că am spus asta de îndată ce mi-a ieșit din gură, dar Vashet doar a râs.

— Sunt mulți bețivi printre cei destul de familiarizați cu lethani, a zis ea. Și câțiva legendari.

Văzându-mă încă agitat, a făcut o mișcare ca să mă calmeze.

— Nici eu nu înțeleg lethani, nu într-un mod care poate fi explicat altcuiva. Învățarea lethani e o artă de care eu nu dispun. Dacă Tempî a reușit să-ți insufle lethani, e o mare realizare a lui.

Vashet s-a aplecat înainte serioasă.

— O parte a problemei e limba ta, a zis ea. Aturana e foarte explicită. E foarte precisă și directă. Limba noastră e plină de implicații, deci e mai ușor pentru noi să acceptăm

existența a ceva ce nu poate fi explicat. Lethani e cel mai important dintre toate acestea.

— Poți să-mi dai un exemplu, altul decât lethani? am întrebat. Și, te rog, nu spune „albastru”, că o iau razna de-a binelea chiar aici, pe banca asta.

Ea s-a gândit un moment.

— Iubirea e un astfel de exemplu. Știi ce e, dar sfidează explicația atentă.

— Iubirea e un concept subtil, am admis. E evaziv, cum ar fi justiția, dar poate fi definit.

Ochii ei au strălucit.

— Așa să faci atunci, istețul meu elev. Să-mi vorbești de iubire.

M-am gândit pentru o clipă rapidă, apoi pentru una lungă. Vashet a rânjit.

— Vezi cât de ușor va fi pentru mine să găsesc găuri în orice definiție ai da.

— Iubirea este dorința de a face totul pentru cineva, am zis. Chiar și în detrimentul propriu.

— În cazul ăsta, cu ce se deosebește iubirea de datorie sau de loialitate? a zis ea.

— E combinată și cu o atracție fizică, am zis.

— Chiar și iubirea de mamă? a întrebat Vashet.

— Atunci e combinată cu o duioșie extremă, am modificat.

— Și ce anume vrei să spui prin „iubire”? a întrebat ea cu un calm înnebunitor.

— Este...

M-am oprit, storcându-mi creierul meu să mă gândesc cum aş putea descrie iubirea fără a recurge la alți termeni, la fel de abstracti.

— Este natura iubirii, a zis Vashet. Dacă încerci s-o descrii, faci femeia să înnebunească. Asta mângălesc poezii la nesfârșit. Dacă cineva ar putea s-o aștearnă pe hârtie

complet, toți ceilalți ar lăsa jos condeiele. Dar nu poate nimeni.

A ridicat un deget.

— Dar numai un prost pretinde că nimic nu e ca iubirea. Când vezi doi tineri privind-se cu ochi înrouați, acolo este iubire. Atât de densă, că poți s-o întinzi pe pâine și s-o mănânci. Când vezi o mamă cu copilul ei, vezi iubire. Când o simți fremătând în burtă, știi ce este. Chiar dacă nu poți pune toate astea în cuvinte.

Vashet a făcut un gest triumfător.

— Tot așa e și lethani. Dar, cum aceasta este mai importantă, e și mai dificil de indicat. Țsta e scopul întrebărilor. Punându-le, e ca și cum ai întreba o tânără fată despre un băiat pe care-l cunoaște. Răspunsurile ei nu pot folosi cuvântul, dar ele dezvăluie dragostea sau lipsa acesteia în inima ei.

— Cum se poate ca răspunsurile mele să releve o cunoaștere a lethani, când eu nu știu cu adevărat ce e? am întrebat.

— Ai înțeles, în mod evident, lethani, a zis ea. E adânc înrădăcinată în tine. Prea adânc pentru ca tu s-o vezi. Uneori la fel e și cu iubirea.

Vashet s-a întins și m-a apăsât pe frunte.

— Cât privește această Frunză în Vrie. Am auzit de chestii similare practicate de alte căi. Nu știu să existe vreun cuvânt aturan pentru asta. E ca un ketan pentru mintea ta. O mișcare pe care o faci cu gândurile tale, pentru a le antrena.

A făcut un gest de desconsiderare.

— Oricum, nu e înșelăciune. E un mod de a descoperi ce e ascuns în apele adânci ale minții tale. Faptul că l-ai găsit pe cont propriu e destul de remarcabil.

Am dat din cap către ea.

— Mă închin în fața înțelepciunii tale, Vashet.

— Te înclini în fața faptului că sunt în mod incontestabil corectă.

A bătut din palme.

— Și-acum, am multe să te învăț. Cu toate astea, din moment ce ești încă plin de vergi și hăcuit, să ne abținem de la ketan. Arată-mi ademică ta în schimb. Vreau să aud dizolvarea limbii mele frumoase pe limba ta dură de barbar.

În următoarele câteva ore am învățat o mulțime de lucruri despre ademică. A fost revigorant să pot să pun întrebări detaliate și să primesc în schimb răspunsuri specifice clare. După o lună de dans și desen în praf, să învăț de la Vashet a fost atât de ușor, că mi s-a părut necinstit.

Pe de altă parte, Vashet mi-a arătat clar că gesticulația mea era jenant de rudimentară. Puteam să comunic ce voiam, dar ceea ce reușeam era, în cel mai bun caz, să vorbesc asemenea unui copil. În cel mai rău caz, limbajul folosit semăna cu cel furios al unui nebun maniac.

— Chiar acum vorbești așa.

S-a ridicat în picioare, și-a fluturat ambele mâini deasupra capului și a arătat către ea cu ambele degete mari.

— Vreau să fac o luptă bună.

A zâmbit larg, insipid.

— Cu sabia!

S-a bătut în piept cu pumnii, apoi a sărit în aer ca un copil excitat.

— Haide, am zis jenat. Nu sunt chiar așa de rău.

— Ești pe-aproape, a zis Vashet serioasă, așezându-se înapoi pe bancă. Dacă ai fi fiul meu, nu te-aș lăsa să ieși din casă. Ca elev al meu, asta e doar tolerabil, pentru că ești un barbar. E ca și cum Tempî ar fi adus acasă un câine care nu poate să fluiera. Faptul că ești pe lângă ton e destul de aproape de acest punct.

Vashet a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să se ridice în picioare.

— Astea fiind spuse, dacă tu ești fericit să vorbești ca un naiv, nu trebuie decât să spui și putem trece la altceva...

Am reasigurat-o că vreau să învăț.

— În primul rând, spui prea multe și vorbești prea tare, a zis ea. Inima ademicăi este liniște și tăcere. Limba noastră le reflectă. În al doilea rând, trebuie să fii mult mai atent cu gesturile tale, a zis ea. Cu plasarea lor și cu ritmul. Acestea modifică anumite cuvinte și gânduri. Nu întăresc întotdeauna ceea ce spun, uneori se manifestă în mod intenționat în contradicție cu sensul intenției tale de suprafață.

A făcut șapte sau opt gesturi diferite într-o succesiune rapidă. Toate însemnau amuzament, dar fiecare era ușor diferit.

— Trebuie să ajungi să înțelegi și nuanțele fine ale sensului. Diferența dintre subțire și zvelt, cum obișnuia să spună regele meu poet. Acum ai doar un zâmbet, și asta nu face pe cineva să arate decât ca un prost.

Am lucrat timp de câteva ore și Vashet a făcut clar ceva la care Tempi putea doar face aluzie. Aturana era ca o baltă largă, puțin adâncă; erau mai multe cuvinte, toate foarte specifice și precise. Ademica era ca o fântână adâncă. Erau mai puține cuvinte, dar fiecare avea mai multe sensuri. O afirmație făcută în aturană e o linie dreaptă care indică. O afirmație în ademică e ca o pânză de păianjen, fiecare fir având o semnificație proprie, o bucată de ceva mai mare, mai complex.

...

Am ajuns în sala de mese pentru cină într-o stare de spirit mult mai bună decât înainte. Urmele vergilor încă mă înțepau, dar degetele îmi spuneau că umflătura de pe obraz mi se redusese mult. Încă stăteam singur, dar nu-mi mai

țineam capul în jos ca mai înainte. În schimb, mă uitam la mâinile tuturor celor din jurul meu, încercând să descopăr nuanțele subtile ale diferenței dintre emoție și interes, dintre negare și refuz.

După cină, Vashet a adus un vas mic cu balsam, cu care mi-a uns din belșug spatele și partea de sus a brațelor, apoi mai cu zgârcenie fața. La început au fost înțepături, apoi m-a ars, apoi s-a așternut o căldură surdă, amorțită. Numai după ce durerea de-a lungul spatelui s-a stins mi-am dat seama cât de tensionat îmi fusese tot corpul.

— Iată, a zis Vashet strângând la loc dopul unei sticle. Cum te simți?

— Aș putea să te sărut, i-am spus cu recunoștință.

— Ai putea, a zis ea. Dar buza ta e umflată și ai face, fără îndoială, o mizerie cu așa ceva. În schimb, arată-mi ketanul tău.

Nu avusesem timp să mă încălzesc, dar nevrând să mă scuz, am luat poziția Mâinilor Deschise și am început să mă mișc încet prin restul.

Așa cum am menționat deja, de obicei Tempii mă oprea când făceam cea mai mică greșală la ketan. Așa că atunci când am ajuns fără întrerupere la poziția a douăsprezecea, m-am simțit destul de îngâmfat. Apoi mi-am așezat prost piciorul în Bunica Adună. Cum Vashet n-a zis nimic, mi-am dat seama că doar urmărirea și își păstra criticile pentru la sfârșit. Am început să transpir și nu m-am oprit până n-am ajuns la sfârșitul ketanului, zece minute mai târziu.

După ce am terminat, Vashet și-a mângâiat bărbia.

— Păi, a zis ea încet. Cu siguranță se putea și mai rău...

Am simțit o licărire de mândrie până a continuat.

— Ai fi putut, de exemplu, să-ți pierzi un picior.

Apoi mi-a dat ocol, privindu-mă din cap până-n picioare. M-a împuns în piept și-n stomac. Mi-a cuprins partea de sus

a brațului și mușchiul gros din partea de sus a piciorului. M-am simțit ca un purcel de lapte adus în piață.

În cele din urmă, mi-a apucat mâinile, întorcându-le să le examineze. A părut plăcut surprinsă.

— N-ai mai luptat înainte ca Tempî să te învețe? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Ai mâini bune, a zis ea, degetele urcându-i pe antebrațele mele, simțind mușchii de-acolo. Jumătate dintre voi, barbarii, aveți mâini moi, slabe, din cauză că nu faceți nimic. Cealaltă jumătate are mâini puternice, rigide, de la tăiatul lemnului sau de la împins plugul.

Mi-a întors mâinile într-ale ei.

— Dar aveți mâini puternice, istețe, cu o mișcare bună din încheieturi.

S-a uitat la mine întrebătoare.

— Cum îți câștigi existența?

— Sunt student la Universitate, unde lucrez cu instrumente fine, modelez metal și piatră, am explicat. Dar sunt și muzicant. Cânt la lăută.

Vashet m-a privit uimită, apoi a izbucnit în râs. Mi-a lăsat mâinile să cadă și a clătinat din cap a disperare.

— Muzicant înainte de orice altceva, a zis ea. Perfect. Mai știe cineva?

— Ce contează? am zis. Mie nu mi-e rușine de ceea ce sunt.

— Nu, a zis ea. Bineînțeles că nu ți-e. Asta e o parte a problemei.

A inspirat adânc și a lăsat aerul să iasă din nou.

— Bine. Ar trebui să știi asta cât mai curând posibil. Ne va scuti pe amândoi de probleme pe termen lung. M-a privit în ochi. Ești o târfă.

Am clipit.

— Poftim?

— Fii atent o clipă. Nu ești bleg. Trebuie să-ți fi dat seama că există diferențe culturale enorme între ce e aici și ce era unde ai crescut, în...

— În Orânduire, am spus. Și ai dreptate. Decalajul cultural dintre mine și Tempi a fost imens, comparativ cu cel față de alți mercenari din Vintas.

A dat din cap.

— O parte s-a datorat faptului că Tempi are inteligența mai mică decât sânii, a zis ea. Și e la fel de nevinovat ca un pui de găină când vine vorba să-și croiască drumul în lume.

A fluturat o mână.

— Lăsând asta deoparte, ai dreptate. Există diferențe uriașe.

— Am observat, am spus. Voi nu pare să considerați nuditatea un tabu, ca să dau un singur exemplu. Ori asta, ori Tempi e un pic exhibiționist.

— Aș fi curioasă cum ai descoperit asta, a chicotit ea. Dar ai dreptate. Ciudat cum ți-ar putea părea ție, noi n-avem nicio teamă specială de un corp gol.

Vashet a părut că se gândește o clipă, apoi a părut să fi ajuns la un fel de decizie.

— Uite. Va fi mai simplu să-ți arăt. Uită-te.

Am văzut familiara impasibilitate ademă întinzându-i-se pe față, lăsându-i fața albă ca hârtia neîncepută. În același timp, vocea ei și-a pierdut cea mai mare parte din inflexiunile purtătoare ale conținutului său emoțional.

— Spune-mi ce vreau să spun când fac așa, a zis ea.

Vashet a pășit aproape, fără să stabilească un contact vizual. Mâna ei a spus *respect*.

— Lupti ca un tigru.

Fața ei era fără expresie, vocea plată și calmă. Mi-a apucat cu o mână partea de sus a umărului și mi-a cuprins brațul

cu cealaltă, strângându-l.

— E un compliment, am zis.

Vashet a dat din cap și s-a dat înapoi. Apoi s-a schimbat. Fața i s-a animat. A zâmbit și mi-a întâlnit ochii. S-a apropiat de mine.

— Lupti ca un tigru, a zis ea cu vocea strălucind de admirație. Și-a pus o mână pe umărul meu, în timp ce cu cealaltă mi-a înconjurat bicepșii. A strâns.

Am fost brusc jenat de cât de aproape stăteam.

— E un avans sexual, am zis.

Vashet s-a tras deoparte și a dat din cap.

— Voi, oameni buni, vedeți anumite lucruri atât de intim. Pielea goală. Contactul fizic. Apropierea de un corp. Jocul dragostei. Pentru un adem astea nu sunt nimic special.

M-a privit în ochi.

— Poți să te gândești la o singură dată când l-ai auzit pe unul dintre noi că strigă? Că ridică vocea? Sau chiar că vorbește destul de tare ca să fie auzit?

M-am gândit o clipă, apoi am clătinat din cap.

— Asta pentru că pentru noi vorbitul e privat. Intim. Și expresia chipului la fel. Și asta...

Și-a apăsat degetele pe gât.

— Căldura pe care o poate produce o voce. Emoția dezvăluită. E ceva foarte personal pentru mine.

— Și nimic nu provoacă mai multă emoție decât muzica, am spus, înțelegând.

Era un gând prea ciudat pentru mine ca să-i fac față dintr-odată.

Vashet a dat din cap cu gravitate.

— O familie poate să cânte împreună dacă membrii ei sunt apropiați. O mamă îi poate cânta copilului. O femeie îi poate cânta bărbatului.

O ușoară roșeață i-a apărut lui Vashet în obraji când a

spus asta.

— Dar numai dacă sunt foarte îndrăgostiți și cât se poate de singuri. Dar tu? A arătat către mine. Muzicant? Faci asta într-o cameră plină de oameni. Toți odată. Și pentru ce? Pentru câțiva bănuți? Contra prețului unei mese?

Mi-a aruncat o privire gravă.

— Și ai făcut-o din nou și din nou. Noapte după noapte. Cu oricine.

Vashet a clătinat din cap a disperare și s-a cutremurat un pic, în timp ce mâna stângă i s-a încheștat inconștient în gesturi aspre: *oroare, dezgust, muștrare*.

Era destul de intimidant să obțin în același timp ambele seturi de semnale emoționale de la ea.

M-am luptat cu imaginea mentală de a sta gol pe scena de la Eolian, apoi de a mă deplasa prin mulțime, apăsându-mi corpul de toată lumea de-acolo. Tineri și bătrâni. Grași și slabi. Nobili bogați și oameni de rând fără bani.

Mi-a venit un gând revelator.

— Dar Cântă la Lăută e poziția a treizeci și opta în ketan, am protestat.

Era o nimereală norocoasă și eu știam asta.

— Și Ursul Adormit e a douăsprezecea.

A ridicat din umeri.

— Dar nu vei găsi niciun urs aici, sau lei, sau lăute. Unele nume sunt revelatoare. Numele din ketan au menirea de a ascunde adevărul, ca să putem vorbi de el fără să-i lăsăm secretele în aer.

— Am înțeles, am zis în cele din urmă. Dar mulți dintre voi ați fost în lume. Tu însăși vorbești frumos aturana și cu multă căldură în voce. Cu siguranță știi că nu e nimic în mod inerent în neregulă cu cineva care cântă.

— Și tu ai fost în lume, a zis ea calmă. Și cu siguranță știi că nu e nimic în mod inerent în neregulă să faci sex cu trei

oameni la rând pe vatra principală dintr-un han aglomerat.

M-a privit direct în ochi.

— Îmi închipui că piatra ar fi destul de tare... am zis.

Ea a chicotit.

— Foarte bine, presupun că folosesc și o pătură. Cum ai numi acea persoană?

Dacă m-ar fi întrebat cu două intervale în urmă, când abia venisem de pe târâmul zânelor, n-aș fi înțeles-o. Dacă aș mai fi rămas cu Felurian, e foarte posibil ca sexul pe vatră să nu mi se fi părut ciudat. Dar mă întorsesem de ceva timp în lumea muritorilor...

O târfă, m-am gândit în sinea mea. Și o târfă ieftină și nerușinată, pe care o iei la șuturi.

M-am bucurat că nu-i spusese lui Tempi despre dorința de a învăța pe toată lumea să cânte la lăută. Cât de rușinat s-ar fi simțit de un astfel de impuls nevinovat. M-am gândit la un tânăr Tempi care dorea să facă muzică, dar niciodată nu spusese nimănui, fiindcă știa că e ceva murdar. Mi-a frânt inima.

Pesemne că fața mea m-a trădat un pic, pentru că Vashet s-a întins să-mi prindă ușor mâna.

— Știu că pentru voi, oameni buni, e greu să înțelegeți. Cu atât mai greu cu cât niciodată n-ați cochetat cu posibilitatea de a gândi altfel.

Atenție.

M-am gândit la tot ce implică așa ceva.

— Cum aflați noutățile? am întrebat. Fără trupe de teatru rătăcitoare din oraș în oraș, cum păstrați legătura cu lumea de afară?

Vashet a zâmbit un pic la asta și a arătat cu mâna peisajul.

— Pare a fi ăsta un loc căruia să-i pese prea mult de transformările lumii?

A lăsat brațul să-i cadă.

— Dar nu e chiar așa de rău cum crezi. Negustorii itineranți sunt mult mai bine-veniți aici decât în cele mai multe alte locuri. Căldărarii cu atât mai mult. Și noi înșine călătorim un pic. Cei care primesc roșu vin și pleacă, aducând vești cu ei.

Mi-a pus o mână liniștitoare pe umăr.

— Și, ocazional, trece pe-aici câte un cântăreț sau un muzicant. Dar ei nu cântă pentru tot orașul odată. Vizitează o singură familie. Chiar și atunci, cântă din spatele unui paravan, astfel încât să nu poată fii văzuți. Poți recunoaște un muzicant adem după faptul că atunci când călătorește își poartă în spate paravanul înalt.

Gura mi s-a bosumflat un pic.

— Dar nici chiar aceștia nu sunt văzuți într-o lumină cu totul favorabilă. E o ocupație prețioasă, dar nu una respectabilă.

M-am relaxat un pic. Gândul la un loc unde un interpret nu e bine-venit mi s-a părut profund greșit, chiar bolnav. Dar un loc cu obiceiuri ciudate puteam înțelege. Pentru edema ruhi, adaptarea la public e la fel de comună ca schimbarea costumelor.

Vashet a continuat.

— Așa merg lucrurile și ai face bine să accepți asta cât mai repede, mai bine mai devreme decât mai târziu. Spun asta ca o femeie umblată prin lume. Am petrecut opt ani printre barbari. Chiar am ascultat muzică într-un grup de oameni.

A spus asta cu mândrie, cu o înclinare sfidătoare a capului.

— Am făcut asta de mai multe ori.

— Ai cântat vreodată în public? am întrebat.

Fața lui Vashet s-a împietrit.

— Asta nu e o întrebare politicoasă, a zis ea rigid. Și nu-ți vei face prieteni cu ea aici.

— Nu vreau să spun decât că, dacă ai fi încercat, ai fi putut descoperi că nu e nimic rușinos, am zis repede. E o mare bucurie pentru toată lumea.

Vashet m-a privit severă și a făcut un gest încărcat de refuz și finalitate.

— Kvothe, am călătorit mult și am văzut multe. Mulți dintre ademii de aici sunt ieșiți în lume. Știm despre muzicanți. Și, ca să fiu complet sinceră, mulți dintre noi avem o fascinație secretă, vinovată față de ei. Cam la fel cu cea a alor tăi, care sunt îndrăgostiți de talentele curtezanelor Modegan.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Cu toate astea, n-aș vrea ca flica mea să-mi aducă unul acasă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nici n-ar îmbunătăți părerea cuiva despre Tempi, dacă s-ar ști că a învățat ketan pe cineva ca tine. Păstrează-o pentru tine. Ai destule obstacole de depășit fără ca tot Ademre să știe că ești mai înainte de toate muzicant.

CAPITOLUL 114

Săgeata lui unică și ascuțită

Fără tragere de inimă, am urmat sfatul lui Vashet. Și, deși degetele mă mâncau din cauza asta, nu mi-am scos lăuta în acea noapte ca să umplu colțișorul meu de școală cu muzică. Chiar am mers atât de departe încât mi-am băgat cutia lăutei sub pat, ca nu cumva simpla vedere a acesteia să umple școala de rumoare.

Timp de câteva zile n-am făcut mai nimic în afară de a studia sub tutela lui Vashet. Am mâncat singur și n-am făcut nicio încercare de a vorbi cu cineva, căci devenisem brusc conștient de limbajul meu. Carceret a păstrat distanța, dar era mereu acolo, privindu-mă cu ochii ei plați și furioși ca ai unui șarpe.

Am profitat de aturana excelentă a lui Vashet și am pus o mie de întrebări care ar fi fost prea subtile pentru ca Tempî să le înțeleagă.

Am așteptat trei zile întregi până când am întrebat-o ceea ce-mi mocnea încet în interior, de când urcasem de la poalele Munților Furtunoși.

Personal, m-am gândit că asta demonstra o abținere excepțională.

— Vashet, aveți povești despre Chandrieni? am întrebat.

S-a uitat la mine, fața ei în mod normal expresivă devenind brusc impasibilă.

— Și ce-are asta a face cu limbajul semnelor?

Mâna ei a trecut prin mai multe variații diferite ale gestului care indica dezaprobare și reproș.

— Nimic, am zis.

— Are ceva de-a face cu lupta ta, atunci? a întrebat ea.

— Nu, am recunoscut. Dar...

— Sigur se referă la ketan? a zis Vashet. Sau la lethani? Sau poate atinge unele umbre subtile ale înțelesului când ai dificultăți în a-ți trage sufletul cu ademica.

— Sunt doar curios.

Vashet a oftat.

— Pot să te conving să-ți concentrezi curiozitatea pe aspectele mai presante? a întrebat, gesticulând exasperată. *Mustrare fermă.*

Am renunțat repede la subiect. Nu numai că Vashet îmi era profesoară, dar îmi era singurul companion. Ultimul lucru pe care-l voiam era s-o irit sau să-i las impresia că sunt mai puțin atent la lecțiile ei.

Cu acea singură excepție dezamăgitoare, Vashet era un izvor sclipitor de informații. A răspuns rapid și clar la întrebările mele fără sfârșit. Ca urmare, nu m-am putut abține să nu remarc că abilitatea mea de a vorbi și a lupta făcea progrese în salturi mari și în limite.

Vashet nu-mi împărtășea entuziasmul și nu se sfia să mi-o spună. Răspicat. În două limbi.

Împreună cu Vashet am mers în valea ascunsă unde creștea copacul-sabie.

Am exersat lupta cu mâinile timp de aproximativ o oră și am stat apoi în iarba înaltă, trăgându-ne sufletul.

Mai degrabă eu îmi trăgeam suflul. Vashet nu era obosită deloc. Lupta cu mine nu era mai nimic pentru ea și n-a existat niciun moment în care să nu poată să mă mustre pentru neglijență, trecând alene de apărarea mea, pentru a mă încătușa de partea laterală a capului.

— Vashet, am zis, mobilizându-mi curajul pentru a pune o întrebare care mă sâcăia de ceva timp. Pot să-ți pun o întrebare care e, probabil, încrezută?

— Prefer un elev încrezut, a zis ea. Speram că am depășit punctul de îngrijorare pentru așa ceva.

— De ce facem asta? am arătat între noi doi.

— O facem – mi-a imitat ea gestul – pentru a te învăța destule cât să nu mai lupți ca un băiețel îmbătat cu vinul mamei sale.

În ziua aia, părul ei nisipiu era legat în două codițe scurte, care-i atârnavă pe spate de fiecare parte a gâtului. Asta o făcea să semene ciudat de mult cu o fetiță și asta nu contribuisese prea mult la respectul meu de sine în ultima oră, când mă aruncase la pământ în mod repetat, mă forțase să mă supun și mă lovise de nenumărate ori, tare și generos, cu pumnii și picioarele. Iar o dată, râzând, pășise ușor în spatele meu și mă palmuisese ferm peste fund, ca și cum ar fi fost un bețiv libidinos dintr-un bar, iar eu vreo chelneriță sfrijită.

— Dar de ce? am întrebat-o. De ce mă înveți pe mine? Dacă Tempî a greșit că m-a învățat, de ce continui să mă înveți mai mult?

Vashet a dat din cap aprobator.

— M-am întrebat cât îți va lua să mă întrebi asta, a zis ea. Ar fi trebuit să fie una din primele tale întrebări.

— Mi s-a spus că pun prea multe întrebări, am zis. Am încercat să pășesc un pic mai atent.

Vashet stătea înainte, brusc preocupată.

— Știi lucruri pe care n-ar trebui să le știi. Pe Shehyn n-o deranjează că știi despre lethani, deși alții cred altceva. Dar există un acord privind ketanul nostru. Nu e pentru barbari. E doar pentru ademi și numai pentru aceia care urmează calea copacului-sabie.

Vashet a continuat.

— La asta se gândește Shehyn. Dacă ai face parte din școală, ai face parte din Ademre. Dacă ești o parte din

Ademre, nu mai ești barbar. Și dacă nu mai ești barbar, n-ar fi greșit să știi aceste lucruri.

Era o anumită logică complicată în asta.

— Asta înseamnă și că nici Tempî n-a greșit că m-a învățat.

A dat din cap.

— Exact. În loc să aducă acasă un cățeluș nedorit, ar fi ca și cum ar fi adus un miel pierdut de la stână.

— Trebuie să fiu un miel sau un cățeluș? am oftat. E nedemn.

— Lupti ca un cățeluș, a zis ea. Nerăbdător și stângaci.

— Dar nu fac deja parte din școală? am întrebat. La urma urmelor îmi predai.

Vashet a clătinat din cap.

— Dormi în școală și mănânci mâncarea noastră, dar asta nu te face elev. Mulți copii studiază ketan cu speranța de a intra în școală și de a purta într-o zi roșu. Ei trăiesc și studiază cu noi. Ei sunt în școală, dar nu de-ai școlii, dacă mă înțelegi.

— Mi se pare ciudat că atât de mulți doresc să devină mercenari, am spus cât mai delicat posibil.

— Și tu pari destul de dornic, a zis ea cu o ascuțime în voce.

— Sunt dornic să învăț, nu să trăiesc viața unui mercenar, am zis. Fără supărare.

Vashet și-a întins gâtul, dezmoțindu-l.

— Limba îți stă în cale. În ținuturile barbare, mercenarii sunt pe cea mai joasă treaptă a societății. Nu contează cât de greu de cap sau de inutil e cineva, poate căra o măciucă și câștigă juma de bănuț pe zi păzind o caravană. Am dreptate?

— Stilul de viață are tendința de a atrage un tip dur de persoană, am zis.

— Noi nu suntem mercenari de acest tip. Suntem plătiți,

dar noi alegem ce treabă facem.

A făcut o pauză.

— Dacă lupți pentru bani, ești mercenar. Cum te numești dacă lupți din datorie pentru țara ta?

— Soldat.

— Dacă lupți pentru lege?

— Jandarm sau epistat.

— Dacă lupți pentru reputația ta?

A trebuit să mă gândesc un pic la asta.

— Duelist, poate?

— Dacă lupți pentru binele altora?

— Amir, i-am spus fără a sta pe gânduri.

A întins capul către mine.

— Asta e o alegere interesantă, a zis.

Vashet a ridicat mâna, așîndu-și mâneca roșie cu mândrie.

— Noi, ademii, suntem plătiți pentru a păzi, a vâna, a apăra. Noi luptăm pentru țara noastră și pentru școala noastră și pentru reputația noastră. Și luptăm pentru lethani. Cu lethani. În lethani. Pentru toate astea la un loc. Cuvântul adem pentru cel care ia roșul e cethan.

S-a uitat la mine.

— Și asta e o mare mândrie.

— Deci, să devii mercenar e destul de sus pe scara socială a ademilor, am zis.

A dat din cap.

— Dar barbarii nu cunosc acest cuvânt și nu l-ar înțelege nici dacă l-ar cunoaște. Deci „mercenar” e de-ajuns.

Vashet a tras două fire lungi de iarbă din pământ și a-nceput să le răsucescă împreună într-un șnur.

— Țasta e motivul pentru care decizia lui Shehyn nu e una ușor de luat. Ea trebuie să echilibreze ceea ce e drept cu ceea ce e bine pentru școala ei. În tot acest timp, luând în

considerare avantajul întregii căi a copacului-sabie. Mai degrabă decât să ia o decizie pripită, ea joacă un joc al răbdării. Personal, cred că speră că problema se va rezolva de la sine.

— Cum se va rezolva de la sine? am întrebat.

— Ai fi putut să fugi, a zis ea simplu. Mulți au presupus că o vei face. Dacă aș fi decis că nu meriți să ți se predea, asta te-ar fi luat și din mâinile ei. Sau ai putea muri în timpul antrenamentului sau ai putea deveni infirm.

M-am holbat la ea.

A ridicat din umeri.

— Accidente se mai întâmplă. Nu de multe ori, dar uneori. Dacă ți-ar fi fost profesoară Carceret...

M-am strâmbat.

— Deci, cum poate cineva să devină în mod oficial membru al școlii? Există un fel de test?

A clătinat din cap.

— În primul rând, cineva trebuie să-ți stea alături, să spună că ești demn să te alături școlii.

— Tempți? am întrebat-o.

— Cineva important, a clarificat ea.

— Deci, tu, am zis încet.

Vashet a zâmbit, atingându-și partea încrețită a nasului, apoi arătând spre mine.

— Ți-au trebuit doar două încercări. Dacă vei progresa vreodată până la punctul în care voi simți că nu mă vei face de râs, voi sta alături de tine și vei putea da testul.

A continuat să răsucescă firele de iarbă împreună, mâinile deplasându-i-se într-un model constant, complicat. N-am mai văzut niciun alt adem care să se joace cu ceva de genul ăsta în timp ce vorbește. N-ar putea, desigur. Ei au nevoie de o mână liberă pentru a vorbi.

— Dacă treci de testul ăsta, nu mai ești barbar. Tempți e

achitat și toată lumea pleacă acasă fericită. Cu excepția celor care n-o fac, desigur.

— Și dacă nu trec testul? am întrebat. Sau ce se întâmplă dacă decizi că nu sunt destul de bun să-l dau?

— Atunci lucrurile se complică.

S-a ridicat în picioare.

— Hai, Shehyn a cerut să vorbească cu tine azi. N-ar fi politicos să întârziem.

...

Vashet m-a condus pe drumul înapoi spre micul grup de clădiri joase din piatră. Când le văzusem prima dată, presupusesem că erau orașul în sine. Acum știam că formau școala. Grupul de clădiri era ca o mică Universitate, doar că nu exista niciun program, cum eram eu obișnuit.

Nu exista niciun sistem oficial de clasificare. Cei cu roșu erau tratați cu stimă, și Shehyn era evident la conducere. În rest, n-am avut decât o vagă impresie a unei ierarhii sociale. Tempî era, evident, destul de jos și nu prea apreciat. Vashet era destul de sus și respectată.

Când am ajuns la întâlnirea noastră, Shehyn era la jumătatea efectuării ketanului. Am privit-o în tăcere în timp ce se mișca cu viteza cu care mierea se răspândește pe o masă. Ketanul devine cu atât mai dificil cu cât îl faci mai lent, dar ea l-a realizat impecabil.

I-a luat o jumătate de oră să termine, după care a deschis o fereastră. O rafală de vânt a adus înăuntru mirosul dulce al ierbii de vară și sunetul frunzelor.

Shehyn stătea. Nu respira greu, deși un luciu de sudoare îi acoperea pielea.

— Ți-a spus Tempî despre cele nouăzeci și nouă de povești? a întrebat ea, fără introducere. Despre Aethe și începutul ademilor?

Am clătinat din cap.

— Bine, a zis Shehyn. Nu e treaba lui să facă așa ceva și n-ar putea s-o facă așa cum trebuie.

S-a uitat la Vashet.

— Cum merge limba?

— Repede, cum merg astfel de lucruri, a zis ea. *Orișicât.*

— Foarte bine, a spus Shehyn, trecând la aturana precisă, ușor accentuată. Voi vorbi astfel, deci vor fi mai puține întreruperi și mai puțin loc de neînțelegeri.

Am făcut cel mai bun gest al meu de *gratitudine respectuoasă*.

— E o poveste de acum mulți ani, a zis Shehyn formal. Dinainte ca școala asta să existe. Dinainte de calea copacului-sabie. Dinainte ca vreun adem să fi știut de lethani. E o poveste despre începutul unor astfel de lucruri. Prima școală ademă nu era o școală care preda treaba cu sabia. Surprinzător, a fost fondată de un bărbat pe nume Aethe, care a căutat stăpânirea peste săgeată și arc.

Shehyn a făcut o pauză de la povestea ei și a dat o explicație.

— Ar trebui să știi că în acele zile utilizarea arcului era foarte frecventă. Priceperea era mult mai apreciată. Eram păstori și eram mult mai ațâțați de dușmanii noștri, iar arcul era cel mai bun instrument cu care puteam să ne apărăm.

Shehyn s-a lăsat pe spate în scaun și a continuat.

— Aethe nu plecase să fondeze o școală. Nu existau școli în acele zile. El doar a căutat să-și îmbunătățească priceperea. S-a dedicat acestui fapt, până când a putut să țintească un măr dintr-un copac de la treizeci de metri distanță. Apoi s-a străduit până când a putut ținti fitilul unei lumânări care ardea. Curând, singura țintă care-l făcea să-și dea silința era o bucată de mătase suflată de vânt. Aethe s-au străduit până când a putut să anticipeze întoarcerea

vântului, și odată ce a stăpânit asta, n-a mai ratat.

Poveștile despre talentul lui s-au răspândit și alții au venit la el. Printre ei era o tânără pe nume Rethe. La început, Aethe s-a îndoit că ea posedă puterea de a trage cu arcul. Dar curând a ajuns s-o considere cea mai bună elevă a lui.

Așa cum am spus, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă și la mile depărtare de unde suntem. În acele zile, ademii nu aveau lethani să-i călăuzească, așa că a fost o perioadă grea și sângeroasă. În acele zile nu era ceva neobișnuit ca un adem să-l omoare pe altul din mândrie sau de la o ceartă, sau ca o dovadă de măiestrie.

Din moment ce Aethe era cel mai grozav dintre arcași, mulți l-au provocat. Dar un corp nu e nicio provocare atunci când poți să lovești o bucată de mătase suflată de vânt. Aethe i-a ucis cu ușurința cu care tai un fir de grâu. Lua doar o săgeată cu el la duel și susținea că dacă acea săgeată nu era de-ajuns, merita să fie doborât.

Aethe îmbătrânise și faima lui se răspândise. A pus bazele și a ridicat prima dintre școlile ademe. Anii au trecut, iar el a instruit mulți ademi să fie mortali precum cuțitele. A devenit bine cunoscut faptul că dacă le-ai fi dat elevilor lui Aethe trei săgeți și trei monede, cei mai răi trei dușmani n-aveau să te mai deranjeze.

Așa că școala a devenit bogată și faimoasă și mândră. Și așa și Aethe.

Atunci a venit Rethe la el. Rethe, cea mai bună elevă a lui. Rethe care stătea cel mai aproape de urechea și de inima lui.

Rethe a vorbit cu Aethe și n-au fost de acord. Apoi s-au certat. Apoi au strigat destul de tare, încât toată școala i-a putut auzi prin zidurile groase de piatră.

Și, la sfârșit, Rethe l-a provocat la duel pe Aethe. Aethe a acceptat și se știa că cel care avea să câștige urma să controleze școala după acea zi.

Fiind provocat, Aethe și-a ales primul locul. A ales să stea într-o livadă de pomi tineri și care se legănau, care îl puteau feri. În mod normal, nu s-ar fi deranjat cu astfel de măsuri de precauție, dar Rethe era cea mai bună elevă a lui și ea putea citi vântul la fel de bine ca el. Și-a luat cu el arcul de corn. Și-a luat cu el ascuțita și unica săgeată.

Atunci Rethe și-a ales și ea locul unde să stea. S-a dus în vârful unui deal înalt, clar conturat pe cerul gol. N-a luat cu ea nici arcul, nici săgeata. Iar atunci când a ajuns în vârful dealului, s-a așezat calmă pe pământ. Țsta era, probabil, cel mai ciudat lucru dintre toate, pentru că Aethe era cunoscut că uneori lovea un dușman în picior mai degrabă decât să-l ucidă.

Aethe și-a văzut eleva făcând asta și s-a umplut de mânie. Aethe și-a luat unica săgeată și a montat-o în arc. Aethe a tras coarda până la ureche. Coarda pe care Rethe o făcuse pentru el, țesută din fire lungi, puternice, din propriul ei păr.

Shehyn m-a privit în ochi.

— Plin de furie, Aethe a tras săgeata. A lovit-o pe Rethe ca un fulger. Aici.

A arătat cu două degete la curba interioară a sânului ei stâng.

— Încă așezată, cu săgeata încolțindu-i din piept, Rethe a scos o panglică lungă de mătase albă de sub cămașa ei. A luat o pană albă de la săgeată, a înmuiat-o în propriul sânge și a scris patru versuri dintr-o poezie.

Atunci Rethe a ridicat panglica în sus pentru un moment lung, așteptând ca vântul să bată într-o parte, apoi în alta. Apoi, Rethe a eliberat-o, mătasea răsucindu-se prin aer, ridicându-se și căzând în briză. Panglica s-a răsucit în vânt, împletindu-și drum printre copaci, și s-a presat ferm pe pieptul lui Aethe.

Scria:

Aethe, aproape de inima mea.

Fără vanitate, panglica.

Fără obligație, vântul.

Fără sânge, câștigătorul.

Am auzit un sunet slab și m-am uitat pentru a o vedea pe Vashet plângând în liniște pentru ea. Capul îi căzuse, iar lacrimile îi curgeau pe față, formând pete roșii profunde pe partea din față a cămășii.

Shehyn a continuat.

— Numai după ce Aethe a citit aceste rânduri a recunoscut înțelepciunea profundă pe care o posedea eleva lui. S-a grăbit să-i îngrijească rănilor lui Rethe, dar vârful săgeții era înfipt prea aproape de inima ei pentru a putea fi scos.

Rethe a mai trăit doar trei zile după aceea, cu Aethe copleșit de durere îngrijind-o. I-a dat ei controlul asupra școlii și i-a ascultat cuvintele, în tot acest timp vârful săgeții rămânând aproape de inima ei.

În timpul acelor zile, Rethe i-a dictat nouăzeci și nouă de povești, iar Aethe le-a scris. Aceste povești erau începutul înțelegerii noastre despre lethani. Ele sunt rădăcina tuturor ademre.

Mai târziu în cea de-a treia zi, Rethe a terminat să-i spună a nouăzeci și noua poveste lui Aethe, care se considera acum elevul elevei lui. După ce Aethe a terminat de scris, Rethe i-a zis: „Mai e o ultimă poveste, mai importantă decât toate celelalte, și aceea va fi cunoscută atunci când mă voi trezi”.

Atunci Rethe a închis ochii și a adormit. Și dormind, a murit.

Aethe a trăit patruzeci de ani după aceea, și se spune că

n-a mai ucis niciodată. În anii care au urmat, a fost auzit de multe ori spunând: „Am câștigat singurul duel pe care l-am pierdut vreodată”.

A continuat să conducă școala și să-și instruiască elevii pentru a deveni specialiști ai arcului. Dar de-acum i-a instruit și pentru a fi înțelepți. Le-a spus cele nouăzeci și nouă de povești, și astfel a ajuns prima dată lethani să fie cunoscut de toți ademre. Și așa am ajuns să fim ceea ce suntem.

A fost o pauză lungă.

— Îți mulțumesc, Shehyn, am spus, făcând gestul meu cel mai bun de recunoștință respectuoasă. Mi-ar plăcea foarte mult să aud aceste nouăzeci și nouă de povești.

— Nu sunt pentru barbari, a zis ea.

Dar n-a părut să fie supărată de cererea mea, gesticulând o combinație de reproș și regret.

A schimbat subiectul.

— Cum merge ketanul tău?

— Mă chinui să-l îmbunătățesc, Shehyn.

S-a întors către Vashet.

— Așa e?

— E cu siguranță chinuială, a zis Vashet, cu ochii încă roșii cu lacrimi.

Amuzament ascuns.

— Dar există și o îmbunătățire.

Shehyn a dat din cap. *Aprobare rezervată.*

— Unii dintre noi se vor lupta mâine. Ai putea să-l aduci să ne vadă.

Vashet a făcut o mișcare elegantă, care m-a făcut să apreciez cât de puține știam despre subtilitățile limbajului semnelor: *recunoștință grațioasă combinată cu puțină acceptare supusă.*

— Ar trebui să fii flatat, a zis veselă Vashet. O conversație cu Shehyn și o invitație s-o vezi luptând.

Ne întorceam spre valea adăpostită unde practicam de obicei ketan și lupta noastră cu mâinile.

Cu toate astea, mintea mea continua să se învârtă înapoi la mai multe gânduri inevitabile și neplăcute. Mă gândeam la secrete și la cum dorea lumea să le păstreze. M-am întrebat ce-ar face Kilvin dacă aş duce pe cineva în Partizanat și i-aş arăta scrijeldica pentru sânge și oase și păr.

Gândul la furia uriașului artizan a fost de-ajuns pentru a mă face să tremur. Știam de ce probleme ar fi urmat să mă lovesc. Era ceva clar prevăzut în legile Universității. Dar ce i-ar face persoanei pe care aş învăța-o așa ceva?

Vashet m-a plesnit cu dosul palmei peste piept, ca să-mi atragă atenția.

— Am zis că ar trebui să fii flatat, a repetat ea.

— Sunt, am zis.

M-a luat de umeri, întorcându-mă cu fața la ea.

— Ai devenit prea gânditor.

— Ce se va întâmpla cu Tempî dacă toate astea se termină prost? am întrebat direct.

Expresia ei veselă s-a stins.

— Îi vor fi luate hainele roșii și sabia și numele și va fi izgonit din Latantha.

A inspirat lent.

— E puțin probabil ca altă școală să-l ia după așa ceva, astfel că va fi efectiv exilat de toți ademre.

— Dar exilul nu va funcționa pentru mine, am spus. Forțându-mă să mă întorc în lume, va agrava problema, nu-i așa?

Vashet n-a zis nimic.

— Când au început toate astea, m-ai încurajat să plec, am

zis. Dacă aş fi fugit, mi-ar fi fost permis să plec?

S-a aşternut un moment lung de tăcere, care mi-a spus tot adevărul. Dar a spus-o şi cu voce tare.

— Nu.

Am apreciat că n-am fost minţit.

— Şi care ar fi fost pedeapsa mea? am întrebat.
Închisoare?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e practic să mă țină închis aici ani de zile.

M-am uitat la ea.

— Atunci ce?

— Nu pedeapsa e preocuparea noastră, a spus ea. Eşti un barbar, la urma urmelor. Nu ştiai că faci ceva greşit. Principala preocupare e de a te împiedica să-i înveţi pe alţii din ceea ce-ai furat, de a te împiedica să foloseşti asta pentru propriul profit.

Nu mi-a răspuns la întrebare. Am privit-o lung.

— Unii spun că uciderea ta ar fi cea mai bună variantă, a spus ea sincer. Dar cei mai mulţi cred că uciderea nu e în conformitate cu lethani. Shehyn face parte dintre ei. Ca şi mine.

M-am relaxat puţin, măcar atât.

— Şi nu cred că o promisiune din partea mea ar linişti pe cineva, nu?

Mi-a zâmbit înţelegătoare.

— Se vorbeşte de bine despre tine că te-ai întors cu Tempi. Şi că ai rămas când am încercat să te alung. Dar promisiunea unui barbar n-are prea multă valoare.

— Atunci ce? am întrebat-o, suspectând care ar fi răspunsul şi ştiind că nu-mi va plăcea.

A respirat adânc.

— Ai putea fi împiedicat să predai tăindu-ţi-se limba sau scoţându-ţi-se ochii, a spus ea sincer. Pentru a te împiedica

să folosești ketanul ai putea fi cotonogit. Tendonul gleznei tăiat sau genunchiul piciorului preferat schilodit.

A ridicat din umeri.

— Dar ai putea fi în continuare un luptător bun, chiar și cu un picior vătămat. Așa că mult mai eficientă ar fi tăierea celor două degete mici de la mâna dreapta. Ar fi...

Vashet continua să vorbească pe un ton de cunoștință de cauză. Cred că îl voia liniștitor, calmant. Dar avea efectul opus. Nu mă puteam gândi decât cum ea îmi tăia degetele la fel de calm cum ai tăia o bucată dintr-un măr.

Totul devenise mai luminos în jurul marginilor ochilor mei, iar imaginea mentală vie făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos. M-am gândit pentru o clipă că s-ar putea să mi se facă rău.

Amețelile și greața au trecut. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că Vashet terminase de vorbit și se holba la mine.

Înainte de a putea spune ceva, a fluturat o mână disprețuitoare.

— Văd că n-am ce face cu tine azi. Ia-ți liber restul serii. Pune-ți gândurile în ordine sau practică ketan. Du-te și privește copacul-sabie. Continuăm mâine.

•••

M-am plimbat aiurea pentru un timp, încercând să nu mă gândesc la degetele mele ce urmau să fie tăiate. Apoi, trecând peste un deal, aproape m-am împiedicat la propriu de un cuplu de ademi goi ascunși într-o pădurice.

Nu s-au aruncat să-și ia hainele atunci când am apărut brusc dintre copaci și decât să încerc să-mi cer scuze cu limba mea săracă și creierul varză, pur și simplu m-am întors și am plecat, cu fața arzându-mi de jenă.

Am încercat să practic ketan, dar nu aveam gândul la asta. M-am dus să privesc copacul-sabie și pentru un timp priveștea lui mișcându-se grațios în vânt m-a calmat. Apoi

mintea mi-a alunecat și m-am confruntat din nou cu imaginea lui Vashet tăindu-mi degetele.

Am auzit cele trei clopote puternice și m-am dus la cină. Am stat la rând, pe jumătate prost de efortul mental de a nu mă gândi la cineva schilodindu-mi mâinile, când am observat că ademii din apropiere se holbau la mine. O fată de circa 10 ani avea pe față o expresie clară de amuzament și un bărbat în haine roșii de mercenar se uita la mine ca și cum tocmai m-ar fi văzut ștergându-mă la fund cu o bucată de pâine și apoi mâncând-o.

Numai atunci mi-am dat seama că fredonam. Nu tare, mai exact, dar suficient de tare cât cei din apropiere să audă. N-o făceam de mult timp, pentru că eram doar la a șasea strofă din *Părăsește orașul, spoitorule*.

M-am oprit, apoi mi-am coborât privirea, mi-am luat mâncarea și mi-am petrecut zece minute încercând să mănânc. Am reușit să iau câteva îmbucături, dar cam atât. În cele din urmă am renunțat și m-am dus în camera mea.

M-am întins pe pat, trecându-mi opțiunile în minte. Cât de departe aș putea fugi?

M-aș putea pierde în împrejurimi? Aș putea fura un cal? Am văzut vreun cal de când am venit în Haert?

Mi-am scos lăuta și am exersat un pic, toate cele cinci degete abile mișcându-mi-se în sus și în jos pe coada lungă a lăutei. Dar mâna dreaptă mă durea de la zdrăngănit și de la ciupitul notelor de pe corzi. Era la fel de frustrant ca atunci când încerci să săruți pe cineva folosind doar o buză și curând am renunțat.

În cele din urmă mi-am scos *shaedul* și m-au înfășurat în el. Era cald și reconfortant. Mi-am tras gluga peste cap cât de mult s-a putut și m-am gândit la partea întunecată a tărâmului zânelor, de unde Felurian adunase umbrele.

M-am gândit la Universitate, la Wil și la Sim. La Auri și la

Devi și la Fela. Nu fusesem niciodată popular la Universitate și cercul meu de prieteni n-a părut niciodată deosebit de mare. Dar adevărul e că uitasem cum e să fiu cu adevărat singur.

Atunci m-am gândit la familia mea. M-am gândit la Chandrieni, la Tăciune. La grația lui fluidă. La sabia lui ținută ușor în mână, ca o bucată de gheață iarna. M-am gândit cum să-l ucid.

M-am gândit la Denna și la ce-mi spusese Cthaehul. M-am gândit la patronul ei și la ce spusese în timpul certei noastre. M-am gândit la momentul în care a alunecat pe drum și-am prins-o, cum s-a simțit curba ușoară de mai sus de șoldurile ei sub mâna mea. M-am gândit la forma gurii ei, la sunetul vocii ei, la mirosul părului ei.

Și, în cele din urmă, am pășit încet prin ușile somnului.

CAPITOLUL 115

Furtună și piatră

M-am trezit în dimineața următoare știind adevărul. Singura mea ieșire din această situație era prin școală. Trebuia să arăt de ce sunt în stare. Asta însemna că aveam nevoie ca Vashet să mă învețe totul cât mai repede posibil.

Deci, în dimineața următoare m-am trezit în lumina palidă a zorilor albaștri. Și când Vashet a ieșit din căsuța ei de piatră, a dat peste mine afară. Nu eram deosebit de vioi, pentru că somnul îmi fusese plin de vise tulburătoare, dar eram gata să învăț.

...

Acum îmi dau seama că poate aveam o impresie greșită despre Haert. Nu era o metropolă înfloritoare, în mod evident. Și n-ar putea fi considerat un oraș oricât de mult ți-ai fi forțat imaginația. Cumva, abia dacă era un orășel.

N-o spun cu dispreț. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții călătorind cu trupa mea, trecând dintr-un orășel în altul. Jumătate din lume e formată din comunități mici care s-au ridicat în jurul a nimic mai mult decât o piață la o răspântie de drumuri sau o groapă bună cu lut, sau un cot al unei ape destul de puternice pentru a mișca roata morii.

Uneori, aceste orășele sunt prospere. Unele au sol bogat și vreme generoasă. Unele prosperă din comerțul care trece prin ele. Bogăția acestor locuri e evidentă. Casele sunt mari și bine întreținute. Oamenii sunt prietenoși și generoși. Copiii sunt grași și fericiți. Sunt de vânzare produse de lux: piper și scortîșoară și ciocolată. Există cafea și vin bun și muzică la hanul local.

Apoi, există celelalte feluri de orășele. Orășele unde solul e

sărac și obosit.

Orășele unde moara a ars sau lutul a fost exploatat cu ani în urmă. În aceste locuri casele sunt mici și prost încropite. Oamenii sunt slabi și suspicioși, iar bogăția se măsoară în mici obiceiuri practice. Stive de lemn de foc. Un al doilea porc. Cinci borcane cu mure conservate.

La prima vedere, Haert părea a fi acest tip de orășel. Avea ceva mai mult decât căsuțe, piatră fărâmițată și ocazionala capră ținută în țarc.

În cele mai multe părți ale Orânduirii, sau oriunde în cele Patru Colțuri, de altfel, o familie care trăiește într-o căsuță cu numai câteva obiecte de mobilier ar fi considerată nefericită. La un pas de a fi săracă.

Dar, deși majoritatea caselor ademe pe care le-am văzut erau relativ mici, acestea nu erau la fel cu cele găsite într-un oraș aturan deznădăjduit, făcute din iarbă și bușteni cârpiți cu noroi.

Toate casele ademe erau făcute din piatră finisată, potrivită cu o iscusință cum nu mai văzusem vreodată. Nu existau crăpături care să permită intrarea vântului neîncetat. Fără găuri în acoperișuri. Fără balamale din piele ruptă la uși. Ferestrele nu erau făcute din piele de oaie unsuroasă sau din găuri cu obloane de lemn. Erau din sticlă, fixate la fel de bine ca în conacul unui bancher.

N-am văzut nicio vatră cât am stat în Haert. Nu mă înțelegeți greșit, vetrele sunt mult mai bune decât să mori de frig după o vreme. Dar cele mai brute pe care oamenii le pot construi pentru ei din piatră sau cărămidă de lut sunt expuse la vânt, murdare și ineficiente, îți umplu casa de funingine și plămânii de fum.

În loc de vetre, fiecare casă ademă avea câte o sobă din fier. Un fel de sobă care cântărește zeci de kilograme. Un fel de sobă făcută dintr-un fier gros, pe care o poți încălca până

când se încinge de la căldură. Un fel de sobă care rezistă un secol și costă mai mult decât câștigă un fermier într-un an întreg muncind din greu la recoltă. Unele dintre aceste sobe erau mici, bune pentru încălzit și gătit.

Dar am văzut mai multe care erau mai mari și puteau fi folosite și pentru copt.

Una dintre aceste comori era ascunsă într-o casă joasă de piatră, cu numai trei camere.

Covoarele de pe pardoseala ademă erau în mare parte simple, dar erau făcute dintr-o lână groasă, moale, vopsită bine. Pardoselile de sub aceste covoare erau făcute din lemn neted și șlefuit, nu din pământ.

Nu existau lumânări de seu în jgheaburi sau alte lumini. Erau lumânări din ceară de albine sau lămpi care ardeau un ulei alb, curat. Și odată, printr-o fereastră îndepărtată, am recunoscut lumina roșie neșovăielnică a unei lămpi simpatetice.

Aceasta din urmă m-a făcut să înțeleg adevărul. Nu erau o mână de oameni risipiți, ducând o existență neproductivă pe un munte gol. Nu trăiau de pe o zi pe alta, mâncând ciorbă de varză și trăind cu frica iernii. Această comunitate era confortabilă, destul de prosperă.

Chiar mai mult decât atât. În ciuda lipsei unor strălucitoare săli de banchet și a rochiilor elegante, în ciuda absenței servitorilor și a sculpturilor, fiecare dintre aceste case era ca un conac mai mic. Fiecare dintre ele era bogată într-un mod liniștit, practic.

...

— Ce credeai? a zis Vashet, râzând către mine. În vreme ce câțiva dintre noi își câștigă roșul și fug de o viață de lux nebun, familiile noastre beau apa din propria baie și mor de scorbut?

— Chiar nu m-am gândit deloc la asta, am zis, privind în

jur.

Vashet a început să-mi arate cum să folosesc o sabie. Am rămas la asta timp de două ore și ea a făcut doar ceva mai mult decât să explice diferitele moduri de a o ține. Ca și cum ar fi fost vorba de un copil, și nu de o bucată de oțel.

Acum, că știam la ce să mă uit, am văzut zeci de case ademe lucrate cu abilitate în peisaj. Uși grele din lemn fuseseră săpate în malul abrupt. Altele arătau ca ceva mai mult decât niște rostogoliri de pietre. Unora le crescuse iarbă pe acoperișuri și puteau fi recunoscute doar după coșurile de fum zărite de afară. O capră grasă, grea de lapte, păștea pe vârful uneia dintre acestea, ugerul legănându-i-se când și-a întins gâtul pentru a rupe o gură de iarbă.

— Uită-te la pământul din jurul tău, a zis ea, rotindu-se lent în cerc pentru a surprinde peisajul. Solul e prea subțire pentru plug, prea fărâmițat pentru cai. Vara e prea umedă pentru grâu, prea dură pentru fructe. Unii munți dețin fier sau cărbune sau aur. Dar nu acești munți. În timpul iernii, zăpada se depune mai înaltă decât capul tău. Primăvara furtunile te dau jos din picioare.

S-a uitat din nou la mine.

— Asta e țara noastră fiindcă nimeni altcineva n-o vrea.

A ridicat din umeri.

— Sau mai degrabă a devenit a noastră din acest motiv.

Vashet și-a aranjat sabia pe umăr, apoi m-a privit provocator.

— Stai și ascultă, a zis ea formal. Și-ți voi spune o poveste dintr-un timp de mult apus.

M-am așezat pe iarbă și Vashet a luat loc pe o piatră din apropiere.

— Cu mult timp în urmă, ademii au fost luați pe sus din locul lor de drept, a zis ea. Ceva ce nu-mi amintesc ne-a scos afară. Cineva ne-a furat pământul sau l-a distrus, sau ne-a

făcut să fugim de frică. Am fost forțați să rătăcim la nesfârșit. Întreaga noastră națiune care cerșește, ca niște cerșetori. Ne-am găsit un loc și ne-am stabilit și ne-am lăsat oile să se odihnească. Apoi, cei care trăiau în apropiere ne-au dat afară. Ademii sunt îndârjiți de-atunci. Dacă n-am fi fost îndârjiți, n-ar mai fi rămas niciunul dintre noi azi. Dar noi am fost puțini, așa că am mers întotdeauna mai departe. În cele din urmă, am găsit acest loc depopulat și vântos, nedorit de lume. Ne-am săpat adânc rădăcinile în piatră și l-am făcut al nostru.

Ochii lui Vashet au rătăcit peste peisaj.

— Dar acest pământ a avut foarte puține să ne dea, un loc unde să pască turmele noastre, piatră și vânt nesfârșit. N-am găsit nicio modalitate de a vinde vânt, așa că ne-am vândut lumii îndârjirea. Așa că am supraviețuit și încet ne-am trezit ceea ce suntem astăzi. Nu mai suntem doar îndârjiți, ci și periculoși și mândri. De neoprit ca vântul și puternici ca piatra.

Am așteptat un moment, ca să mă asigur că a terminat.

— Și poporul meu e rătăcitor, am spus. Țsta e felul nostru. Trăim nicăieri și peste tot.

A ridicat din umeri, zâmbind.

— E o poveste, dacă nu te superi. Și una veche. Ia din ea ce vrei.

— Ador poveștile, am spus.

— O poveste e ca o nucă, a zis Vashet. Un nebun o va înghiți întreagă și se va sufoca. Un nebun o va arunca, gândindu-se că are o valoare mică.

A zâmbit.

— Dar o femeie înțeleaptă va găsi o modalitate să spargă coaja și să mănânce miezul.

M-am ridicat în picioare și m-am dus spre locul unde stătea ea. I-am sărutat mâinile și fruntea și gura.

— Vashet, am zis. Sunt bucuros că Shehyn m-a dat ție.

— Ești un băiat prostuț.

A privit în jos, dar am putut vedea o ușoară roșeață ivindu-se pe fața ei în timp ce vorbea.

— Vino. Ar trebui să mergem. Nu vrei să ratezi șansa de-a o vedea pe Shehyn luptând.

Vashet m-a condus la o porțiune de luncă nemarcată, unde iarba groasă fusese cosită aproape de sol. Alți câțiva ademi se aflau deja în apropiere, așteptând. Unii își aduseseră scaune mici sau buturugi, pentru a le folosi ca bănci. Vashet s-a așezat pur și simplu pe pământ. M-am alăturat ei.

Încet s-a adunat o mulțime. Doar vreo treizeci de oameni, dar erau cei mai mulți ademi pe care îi văzusem vreodată la un loc, în afară de cei din sala de mese. S-au adunat câte doi-trei, trecând de la o conversație la alta. Rar a reușit un grup de cinci să se coaguleze pentru o oarecare perioadă de timp.

Deși se purtau o duzină de discuții, toate destul de aproape de mine, n-am reușit să aud mai mult decât un murmur. Vorbitorii stăteau suficient de aproape pentru a se atinge, iar vântul în iarbă făcea mai mult zgomot decât vocile lor.

Dar îmi dădeam seama de tonul fiecărei conversații. Cu două luni în urmă această adunare mi s-ar fi părut straniu de supusă. O adunare de nervoși, emoționați, aproape muți. Dar acum vedeam clar o pereche de ademi profesor-elev, după cât de departe stăteau, după deferența din mâinile femeii mai tinere. Grupul de trei cămăși roșii era format din prieteni, degajați și glumind, în timp ce se ciocneau unul de altul. Bărbatul și femeia aceia se certau. Ea era furioasă. El încerca să explice.

M-am întrebat brusc cum m-am putut gândi că aceste persoane sunt agitate sau nervoase. Fiecare mișcare avea un scop. Fiecare deplasare a picioarelor implica o schimbare de atitudine. Fiecare gest vorbea cât volume întregi.

Vashet și cu mine ne-am așezat aproape unul de altul și ne-am păstrat vocile joase, continuându-ne discuția în aturană. Ea mi-a explicat modul în care fiecare școală se bizaia pe cămătarii cealdizi. Asta însemna că mercenarii de departe puteau depune partea școlii din veniturile lor oriunde era folosită moneda cealdiză, adică oriunde în lumea civilizată. Că banii erau apoi transferați în contul potrivit, astfel ca școala să se poată folosi de ei.

— Cât de mult trebuie să trimită un mercenar înapoi la școală? am întrebat, curios.

— Optzeci la sută, a zis ea.

— Opt la sută? am întrebat, trăgându-mi deoparte două degete, sigur că am auzit greșit.

— Optzeci, a zis ferm Vashet. Asta e suma corectă, deși mulți se mândresc că dau mai mult. Asta ar fi valabil și pentru tine, dacă vei rezista ca un lăutar în iad ca să porți vreodată roșu, a spus ea concluziv.

Văzându-mi uimirea, a explicat.

— Nu e chiar atât de mult, dacă te gândești bine. Ani de-a rândul, școala te hrănește și te îmbracă. Îți oferă un loc de dormit. Îți oferă sabia, antrenamentul. După această investiție, mercenarul sprijină școala. Școala sprijină satul. Satul produce copii care speră ca într-o zi să ia roșul.

A făcut un cerc cu degetul.

— Astfel, toți ademre prosperă.

Vashet m-a privit cu seriozitate.

— Știind asta, probabil începi să înțelegi ce-ai furat, a zis ea. Nu doar un secret, ci principalul export al ademilor. Ai furat cheia supraviețuirii întreg orășelului acestuia.

Era un gând solemn. Dintr-odată, furia lui Carceret avea mult mai mult sens.

Am zărit prin mulțime o bucățică din cămașa albă și boneta galbenă tricotată rudimentar a lui Shehyn. Conversațiile s-au potolit și toată lumea a început să se adune într-un cerc mare, larg.

Se părea că nu numai Shehyn lupta în acea zi. Primii au luptat doi băieți cu câțiva ani mai tineri decât mine, niciunul dintre ei nepurtând roșu. Ei și-au dat târcoale reciproc cu prudență, apoi s-au aruncat unul asupra celuilalt, într-o rafală de lovituri.

A fost prea rapid pentru ochiul meu să urmăresc și am văzut împrăștiate și aruncate o duzină de mișcări pe jumătate executate de ketan. În cele din urmă s-a încheiat atunci când un băiat a prins în Ursul Adormit încheietura mâinii și umărul celuilalt. Doar când băiatul i-a răsucit brațul adversarului său și l-a pus la pământ, am recunoscut prinderea pe care Tempî o folosise în lupta din barul din Crosson.

Băieții s-au despărțit și două cămăși roșii de mercenar s-au dus să vorbească cu ei, probabil profesorii lor.

Vashet și-a aplecat capul aproape de-al meu.

— Ce părere ai?

— Sunt foarte rapizi, am spus.

Ea s-a uitat la mine.

— Dar...

— Par destul de neglijenți, am spus, având grijă să vorbesc încet. Nu la început, ci după ce au început.

Am arătat către unul.

— Picioarele lui au fost prea apropiate. Iar celălalt a continuat să stea aplecat în față, astfel că și-a pierdut echilibrul. Așa că a fost prins în Ursul Adormit.

Vashet a dat din cap, mulțumită.

— Ei luptă precum cățelușii. Sunt tineri și băieți. Sunt plini de furie și de nerăbdare. Femeile au mai puține probleme cu așa ceva. E o parte din ceea ce ne face mai bune luptătoare.

Am fost mai mult decât ușor surprins s-o aud spunând asta.

— Femeile sunt mai bune luptătoare? am întrebat cu grijă, nevrând s-o contrazic.

— În general vorbind, a zis ea pur și simplu. Există și excepții, desigur, dar per total femeile sunt mai bune.

— Dar bărbații sunt mai puternici, am zis. Mai înalți. Ajung mai sus.

S-a întors să se uite la mine, ușor amuzată.

— Atunci tu ești mai puternic și mai înalt decât mine?

Am zâmbit.

— Evident, nu. Dar, per total, trebuie să recunoști că bărbații sunt mai mari și mai puternici.

Vashet a ridicat din umeri.

— Și asta ar conta dacă luptele ar fi același lucru cu tăiatul lemnului sau căratul fânului. Asta e ca și cum ai spune că o sabie e cu atât mai bună cu cât e mai lungă și mai grea. Nebunie. Asta e adevărat poate pentru huligani. Dar după ce iei roșu, cheia e să știi când să lupți. Bărbații sunt plini de furie, așa că ei au o problemă cu asta. Femeile mai puțin.

Am deschis gura, apoi m-am gândit la Dedan și am închis-o.

O umbră a căzut peste noi și m-am uitat în sus, pentru a vedea un bărbat înalt în roșu stând la o distanță politicoasă. Își ținea mâna în apropierea mânerului sabiei sale.

Invitație.

Vashet a răspuns la semn. *Regret blând și refuz.*

M-am uitat cum se îndepărta.

— Nu vor avea o părere proastă despre tine dacă nu lupți?
Vashet a pufnit disprețuitor.

— El n-a vrut să lupte, a zis ea. N-aș face decât să-l fac de râs și să-mi pierd timpul. El pur și simplu a vrut să arate că e destul de curajos pentru a se lupta cu mine.

A oftat și mi-a aruncat o privire ascuțită.

— E același fel de nebunie care conduce oamenii din lethani.

Meciul următor a fost între două cămăși roșii de mercenar, iar diferența a fost evidentă. Totul a fost mult mai curat și mai precis. Cei doi băieți au fost frenetici ca vrăbiile bătând din aripi în praf, dar luptele pe care le-au urmat au fost la fel de elegante ca dansurile.

Multe dintre atacuri se făceau cu mâna. Acestea durau până când cineva era pus jos sau era vizibil afectat de o lovitură.

O luptă a fost oprită imediat, când un bărbat i-a umplut de sânge nasul adversarei sale.

Vashet și-a dat ochii peste cap la asta, deși nu știam dacă motivul era fiindcă își făcuse o părere proastă despre femeia care permisesese să fie lovită sau fiindcă bărbatul fusese suficient de nesăbuit să-i facă rău.

Au fost și mai multe atacuri cu săbii de lemn. Acestea aveau tendința de a merge mai repede, căci chiar și o atingere ușoară era considerată suficient pentru o victorie.

— Cine a câștigat-o pe-asta? am întrebat.

După un schimb rapid de clămpăneli din sabie, se încheiase cu ambele femei punctând în același timp.

— Niciuna, a zis ea încruntându-se.

— De ce nu luptă din nou dacă a fost egalitate? am întrebat.

Vashet s-a încruntat la mine.

— N-a fost egalitate, strict vorbind. Drenn ar fi murit în

câteva minute, lovită în plămâni. Lasrel ar fi murit în câteva zile, când rana din intestinul ei ar fi copt.

— Deci Lasrel a câștigat?

Vashet m-a privit cu dispreț și și-a îndreptat din nou atenția la lupta următoare.

Ademul înalt care îi ceruse lui Vashet să lupte era atacat cu un bici subțire de către o femeie. Ciudat, el folosea o sabie de lemn, în timp ce ea era cu mâinile goale. A câștigat el, la mică diferență, după ce a prins două lovituri solide la coaste.

— Cine a câștigat acolo? m-a întrebat Vashet.

Puteam spune că nu era în căutarea unui răspuns evident.

— Nu prea e o victorie, am zis. Ea nici măcar n-avea sabie.

— Ea e la piatra a treia și îl depășește de departe pe el ca luptător. A fost singura cale pentru ca lucrurile să fie echilibrate între ei, doar dacă el nu și-ar fi adus un companion să lupte de partea lui, a punctat Vashet. Așa că întreb din nou. Cine a câștigat?

— El a câștigat meciul, am zis. Dar el va avea câteva vânătăi impresionante mâine. De asemenea, atacurile păreau oarecum neglijente.

Vashet s-a întors să se uite la mine.

— Deci, cine a câștigat?

M-am gândit la asta un moment.

— Nici unul, m-am decis.

Ea a dat din cap. *Aprobare formală.* Gestul m-a încălzit, așa cum toată lumea de față a putut vedea.

În cele din urmă, a pășit în cerc Shehyn. Și-a scos boneta galbenă strâmbă și părul cărunț i-a fluturat în vânt. Văzând-o printre ceilalți ademi, am realizat cât de mică era. Se purta cu atâta încredere, că ajunsesem s-o consider mai înaltă, dar ea abia le venea până la umăr unora dintre ademii mai înalți.

Ducea cu ea o sabie dreaptă de lemn. Fără niciun

ornament, ci doar cioplită pentru a avea forma unui mâner și a unei lame.

Multe dintre săbiile de antrenament ale altora pe care le văzusem erau puțin mai mult decât niște bețe lustruite, care dădeau doar impresia că sunt săbii.

Cămașa albă și pantalonii erau legați strâns de corpul ei cu curele subțiri și albe.

Alături de Shehyn se afla o femeie mult mai tânără. Era mai scundă decât Shehyn cu vreo șapte centimetri. Și silueta ei era mult mai delicată, iar fața și umerii mici o făceau să arate aproape ca o copilă. Dar linia pronunțată a sânilor ei mari și a șoldurilor rotunde de sub hainele ei roșii, strâmte, de mercenar făcea evident faptul că nu era un copil.

Și sabia ei de lemn era cioplită. Era ușor curbată, spre deosebire de cele mai multe dintre cele văzute de mine. Părul ei nisipiu era strâns într-o împletitură lungă, îngustă, care-i atârna până la șale.

Cele două au ridicat săbiile și au început să-și dea târcoale reciproc.

Tânără era uimitoare. Lovea atât de repede, că abia puteam să-i văd mișcarea mâinii, să nu mai vorbim de lama sabiei. Dar Shehyn se ferea ușor cu Alunecarea Zăpezii, retrăgându-se o jumătate de pas. Apoi, înainte ca Shehyn să-i poată răspunde cu un atac, tânăra se răsucea, cu cosița ei lungă legănându-se.

— Cine e? am întrebat.

— Penthe, a zis Vashet admirativ. E o furie, nu? Ca unul dintre strămoșii noștri vechi.

Penthe s-a încleștat cu Shehyn din nou, fentând și împingând. S-a repezit aproape de sol. Imposibil de jos. Și-a împins piciorul în spate pentru echilibru, fără ca măcar să atingă pământul. Brațul cu sabia s-a repezit în față, cu genunchiul îndoit atât de mult, că întregul ei trup a fost sub

nivelul capului meu, chiar dacă eu eram așezat pe pământ, cu picioarele încrucișate.

Penthe a etalat toate această mișcare sinuoasă cât ai pocni din degete.

Vârful sabiei sale a venit sub garda lui Shehyn și s-a înclinat spre genunchii ei.

— Ce-i asta? am întrebat încet, fără ca măcar să aștept un răspuns. Nu mi-ai arătat asta. Dar a fost doar uimire. Niciodată într-o sută de ani corpul meu n-ar fi putut să facă asta.

Shehyn a evitat cumva atacul. Nu sărind departe cu vreo mișcare bruscă. Nu devenind inaccesibilă. A fost rapidă, dar nu asta a fost principala calitate a mișcării sale. În schimb, a fost deliberată și perfectă. Deja plecase pe jumătate înainte ca sabia lui Penthe să pornească spre piciorul ei. Vârful sabiei lui Penthe mai avea un centimetru până la genunchiul ei. Dar n-a fost pe-aproape. Shehyn s-a mișcat doar atât cât a fost nevoie, nu mai mult.

De data asta Shehyn a reușit să contracareze, pășind înainte cu Vrabia Lovește Șoimul. Penthe s-a rostogolit într-o parte, a atins iarba pentru scurt timp, apoi s-a ridicat dintr-un salt. Nu, ea s-a înălțat de pe pământ folosindu-și doar mâna stângă. Corpul ei a plesnit ca un arc de oțel, arcuindu-se în timp ce sabia ei s-a repezit de două ori, respingând atacul lui Shehyn.

Penthe era plină de pasiune și de furie. Shehyn era calmă și echilibrată. Penthe era o furtună. Shehyn o piatră. Penthe era un tigru și Shehyn o pasăre. Penthe dansa și se mișca nebunește încoace și-ncolo. Shehyn se întorcea și făcea un singur pas, perfect.

Penthe tăia și răsucea și îmbârliga și lovea și lovea și lovea...

Și apoi s-au oprit, vârful sabiei de lemn a lui Penthe

presând cămașa albă a lui Shehyn.

Am oftat, totuși nu suficient de tare pentru a atrage atenția. Numai atunci mi-am dat seama că inima mea o luase la trap. Întregul corp mi-era acoperit de sudoare.

Shehyn și-a coborât sabia, gesticulând iritație, admirație și un amestec de alte lucruri pe care nu le-am putut identifica. Și-a dezgolit dinții un pic într-o grimasă și și-a frecat cu mâna locul din coaste unde o lovise Penthe. Cam în felul în care îți freci un picior când te lovești de-un scaun.

Îngrozit, m-am întors către Vashet.

— Va fi noul conducător al școlii? am întrebat.

Vashet s-a uitat la mine nedumerită.

Am arătat spre cercul deschis din fața noastră, unde cele două femei stăteau de vorbă.

— Această Penthe. A bătut-o pe Shehyn...

Vashet s-a uitat la mine pentru un moment, neînțelegând, apoi a izbucnit într-un râs lung, încântat.

— Shehyn e bătrână, a zis ea. E o bunicuță. Nu te aștepti să câștige întotdeauna în fața cuiva flexibil și tânăr ca Penthe, plină toată de foc și de vânt proaspăt.

— A, am zis. Înțeleg. Am crezut...

Vashet a fost suficient de amabilă să nu râdă de mine din nou.

— Shehyn nu e capul școlii fiindcă nu poate nimeni s-o bată. Ce noțiune ciudată. Ce haos ar fi, totul basculându-se încolo și-ncoace, schimbându-se în funcție de norocul dintr-o luptă sau alta.

A clătinat din cap.

— Shehyn e capul fiindcă e o profesoară minunată și fiindcă înțelege profund lethani. E capul pentru că e înțeleaptă în căile lumii și pentru că e inteligentă când se ocupă de probleme supărătoare.

M-a lovit cu două degete pe piept.

Apoi Vashet a făcut un gest împăciuitoare.

— E și o excelentă luptătoare, desigur. N-am avea un conducător care nu poate să lupte. Ketanul lui Shehyn e fără egal. Dar un conducător nu e un mușchi. Un conducător e o minte.

M-am uitat în sus, la timp pentru a o vedea pe Shehyn apropiindu-se. Una dintre curelele care-i țineau mâneca se slăbise în timpul luptei și pânza fâlfâia în vânt ca o velă. Își pusese din nou boneta galbenă șuie și a făcut un semn formal de salut către amândoi.

Apoi Shehyn s-a întors spre mine.

— De ce am fost lovită la final? a întrebat ea.

Curiozitate.

Agitat, am memorat în gând momentele finale ale luptei, revăzându-le cu ochii minții.

Am încercat să fac un gest de subtilitate pe care mi-l predase Vashet: *incertitudine respectuoasă*.

— Ți-ai plasat călcâiul superficial, am zis. Călcâiul stâng.

Shehyn a dat din cap.

— Bine.

A făcut un gest mulțumit de aprobare suficient de larg, astfel încât oricine se întâmpla să se uite să-l vadă. Și, desigur, toată lumea l-a văzut.

Amețit de laude, dar conștient de faptul că eram urmărit, mi-am păstrat chipul blocat într-o impasibilitate adecvată, în timp ce Shehyn pleca cu Penthe după ea.

Mi-am aplecat capul aproape de-al lui Vashet.

— Îmi place pălăriuța lui Shehyn, am spus.

Vashet a clătinat din cap și a oftat.

— Vino.

Mi-a îmbrâncit umărul cu umărul ei și s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să plecăm înainte să strici buna impresie pe

care ai făcut-o azi.

...

În acea noapte, la cină, m-am așezat în locul meu obișnuit, pe colțul unei mese de lângă perete, mai departe de mâncare. Din moment ce nimeni nu era dispus să se apropie prea mult de mine, n-avea niciun sens să ocup un spațiu unde poate ar fi vrut lumea să stea.

Buna mea dispoziție încă mă îmbărbăta, așa că n-am fost surprins când am văzut o licărire de roșu pe un scaun vizavi de mine. Carceret din nou. Își făcuse un obicei ca, o dată sau de două ori pe zi, să vină destul de aproape să-mi șuiere câteva cuvinte. Întârziase.

Dar uitându-mă, am fost surprins. Vashet se așezase vizavi de mine. Ea a dat din cap, uitându-se cu fața ei impasibilă la fața mea uimită. Apoi m-am adunat, am dat și eu din cap și am mâncat o vreme într-o tăcere prietenoasă. După ce am terminat de mâncat, am petrecut ceva timp plăcut, vorbind încet despre mărunțișuri.

Am plecat împreună din sala de mese, iar când am ieșit în aerul serii am schimbat din nou pe aturană, așa că am putut articula corect ce gândisem în ultimele ore.

— Vashet, am zis. Mi se pare că ar fi frumos să lupt cu cineva a cărui capacitate este oarecum apropiată de-a mea.

Vashet a râs, clătinând din cap.

— Asta ar fi ca și cum ai pune doi virgini într-un pat. Entuziasmul, pasiunea și ignoranța nu sunt o combinație bună. Cineva ar putea să fie rănit.

— Mi-e greu să cred că e corect să spunem despre mine că sunt virgin în luptă, am zis. Nu sunt de nivelul tău, dar chiar tu ai zis despre ketanul meu că e remarcabil de bun.

— Am zis despre ketanul tău că e remarcabil de bun având în vedere timpul în care l-ai studiat, m-a corectat ea. Mai puțin de două luni. Mai nimic.

— E frustrant, am admis. Dacă am dat o lovitură împotriva ta, a fost pentru că m-ai lăsat. Nu e nicio glorie în asta. Mi-ai dat-o. N-am câștigat eu.

— Orice succes sau lovitură împotriva mea e câștigată, a zis ea. Chiar dacă ți-am oferit-o. Dar am înțeles. Vorbești de concurență onestă.

Am început să spun altceva, dar ea mi-a pus mâna peste gură.

— Am zis că am înțeles. Oprește lupta după ce ai câștigat.

Cu mâna încă peste gura mea, a dat din deget gânditoare.

— Foarte bine. Continuă să progresezi și-ți voi găsi pe cineva de nivelul tău să lupti.

CAPITOLUL 116

Înălțime

Aproape că începusem să mă simt bine în Haert. Vocabularul mi se îmbunătățea și mă simțeam mai puțin izolat acum, că eram în stare să fac schimb de politețuri cu ceilalți. Vashet mânca împreună cu mine, ajutându-mă să nu mă mai simt ca un proscris.

Făceam antrenamente cu sabia dimineța, ceea ce însemna un început ușor pentru acea zi. Vashet încă îmi arăta cum era sabia încorporată în ketan, iar momentele în care ne luptam erau puține și rare. După câteva ore de făcut asta, lucram la ademica mea, apoi mai mult antrenament cu sabia.

După masa de prânz, treceam la lupta cu mâinile. Simțeam că aici cel puțin progresam. După o jumătate de oră, nu doar că Vashet respira mai greu, dar începuse și să transpire un pic. Nu eram încă niciun fel de provocare pentru ea, desigur, dar după zile de nonșalanță umilitoare din partea ei, trebuia în sfârșit să depună o fărâmbă de efort pentru a fi mai bună decât mine.

Așa că am continuat să ne luptăm și am observat că – cum s-o spun mai delicat? – mirosea minunat. Nu ca parfumul sau florile sau ceva de genul ăsta. Mirosea a sudoare curată și a metal dat cu ulei și a iarbă zdrobită de când o aruncasem la pământ cu ceva timp înainte. Era un miros plăcut. Ea...

Bănuiesc că nu pot descrie asta delicat. Ceea ce vreau să spun e că mirosea a sex. Nu ca și cum l-ar fi făcut, ci ca și cum era compusă din el.

Când s-a apropiat de mine să mă înțeleșteze, mirosul ei,

combinat cu corpul care se presa de mine... Pentru o secundă m-am simțit ca și cum cineva ar fi declanșat un întrerupător la mine în cap. Nu m-am mai putut gândi decât să-i sărut gura, să-i mușc pielea moale a gâtului, să-i rup hainele și să-i ling sudoarea de pe...

Desigur, n-am făcut nimic din toate astea. Dar în momentul acela nu voiam nimic mai mult. E jenant să-mi amintesc asta, dar nu mă voi deranja să mă apăr, ci doar voi aminti că eram în plină floare a tinereții, în formă și sănătos. Iar ea era o femeie foarte atrăgătoare, deși cu zece ani mai mare decât mine.

Să adăugăm asta la simplul fapt că plecasem din brațele iubitoare ale lui Felurian în brațele dornice ale lui Losine și de acolo la o perioadă lungă, stearpă, de antrenament cu Tempi, când călătorisem spre Haert. Asta însemna trei durate în care fusesem în mod constant epuizat, încordat, confuz și îngrozit de ce se mai putea întâmpla.

Acum nu aveam nimic din toate astea. Vashet era o profesoară bună și se asigura că sunt cât mai odihnit și mai relaxat. Lângă ea, mă simțeam mult mai încrezător în abilitățile mele și mai confortabil.

Având în vedere toate acestea, nu e de mirare că am avut reacția aia.

Cu toate astea, în acel moment eram uimit și jenat cum numai un tânăr poate fi. M-am retras de lângă Vashet, roșind și bâiguind o scuză. Am încercat să-mi ascund excitarea evidentă și făcând asta, am atras și mai mult atenția asupra ei.

Vashet a privit în jos la ceea ce mâinile mele încercau în zadar să ascundă.

— Păi, atunci cred că o voi lua ca pe un compliment, și nu ca pe o cale nouă, curioasă, de atac.

Dacă s-ar fi putut să mori de rușine, eu aș fi făcut-o.

— Vrei să te ocupi singur de ea? a întrebat ușor Vashet. Sau ai prefera o parteneră?

— Poftim? am zis stupid.

— Haide.

A arătat către mâinile mele.

— Chiar dacă ai putea să-ți păstrezi mintea departe de asta, te-ar dezechilibra, fără îndoială.

A chicotit un pic, gutural.

— Va trebui să rezolvăm problema înainte de a continua lecțiile. Te pot lăsa să te ocupi singur sau putem găsi un loc moale și om vedea cine îl poate ținut pe celălalt cel mai bine în două din trei încercări.

Tonul obișnuit al vocii ei m-a convins că am înțeles-o greșit. Apoi mi-a rânjit cu înțeles și am realizat că o înțelesesem foarte bine.

— De unde vin eu, o profesoară și un elev n-ar...

M-am poticnit, încercând să mă gândesc la un mod politicos de a dezamorsa situația.

Vashet și-a dat ochii peste cap, expresia exasperată părând ciudată pe fața unei ademe.

— Profesorii și elevii nu se luptă niciodată? Nu vorbesc niciodată? Nu mănâncă niciodată împreună?

— Dar asta, am zis. Asta...

A oftat.

— Kvothe, trebuie să-ți amintești. Vii dintr-un loc barbar. O mare parte din ceea ce ai învățat e destul de confuz și de prostesc. Numai obiceiuri ciudate ați construit voi, barbarii, în jurul sexului.

— Vashet, am zis. Eu...

M-a tăiat cu un gest ascuțit.

— Orice ai de gând să spui am auzit, fără îndoială, de la regele meu poet. Dar există numai atâtea ore din lumina zilei. Așa că am să te întreb: ești doritor de sex?

Am ridicat din umeri neputincios, știind că ar fi inutil să refuz.

— Vrei să faci sex cu mine?

Încă îi mai simțeam mirosul. În acel moment, voiam asta mai mult decât orice.

— Da.

— Ai vreo boală? a întrebat ea serioasă.

Am clătinat din cap, prea tulburat pentru a fi surprins de sinceritatea întrebării.

— Foarte bine, atunci. Dacă îmi amintesc bine, există o bucată frumoasă de mușchi ferită de vânt, nu prea departe de aici.

A început să urce un deal din apropiere, degetele ei desfășcând catarama care-i fixa sabia peste umăr.

— Vino cu mine.

Își amintea bine. Doi copaci își arcuiau crengile peste un pat gros de mușchi moale, care se așternea confortabil pe o faleză pietruită, adăpostit de vânt de câteva tufișuri bine amplasate.

A devenit repede evident că ceea ce avea Vashet în vedere nu era o după-amiază de stat cu mâinile în sân la umbră. A spune că era serioasă ar fi un mare deserviciu pentru ea, pentru că râsul lui Vashet întotdeauna alerga foarte aproape de suprafață. Dar nu era ușuratică sau timidă.

S-a dezbrăcat fără nici cel mai mic gest ostentativ sau de tachinare de hainele ei roșii de mercenar, dezvăluind câteva cicatrice și un corp puternic și suplu, cu mușchi bine conturați.

Nu că n-ar fi fost și rotunjită și moale. Apoi m-a tachinat pentru că mă holbam ca și cum până atunci nu mai văzusem o femeie dezbrăcată, când adevărul era pur și simplu că nu mai văzusem una stând goală în lumina soarelui.

Pentru că nu m-am dezbrăcat suficient de repede pentru

gusturile ei, Vashet a râs și mi-a ridiculizat sfiala. Apropiindu-mă, m-a dezbrăcat complet ca pe un pui jumulit, apoi m-a sărutat pe gură, pielea ei caldă apăsând pe toată partea din față a corpului meu.

— N-am mai sărutat până acum o femeie de înălțimea mea, am zis când ne-am oprit ca să ne tragem respirația. E o experiență diferită.

— Vezi cum continui să-ți fiu profesoară în toate domeniile? a zis ea. Următoarea ta lecție e asta: toate femeile culcate pe spate au aceeași înălțime. Nu la fel se poate spune și despre bărbați, desigur. Depinde prea mult de starea de spirit a unui bărbat și de darurile lui naturale.

Vashet m-a luat de mână și m-a tras să ne întindem pe mușchiul moale.

— Așa, a zis ea. Cum am bănuț. Acum ești mai înalt decât mine. Asta te liniștește?

A făcut-o.

...

Eram pregătit ca lucrurile să devină ciudate după ce ne întorceam din tufișuri și am fost surprins să văd că nu era nimic de genul ăsta. N-a început brusc să flirteze, neștiind apoi cum să mă port.

Nici nu s-a simțit obligată să mă trateze cu vreo sensibilitate abia dobândită. Asta a devenit evident cam a cincea oară, când a reușit să mă prindă cu garda jos, lovindu-mă cu Fulgerul Ascendent și aruncându-mă puternic la pământ.

În mare, s-a purtat ca și cum nimic ciudat nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce însemna fie că nu se întâmplase nimic ciudat, fie că se întâmplase ceva foarte ciudat și îl ignora dinadins.

Ceea ce însemna fie că totul era minunat, fie că totul era teribil de greșit.

Mai târziu, când am mâncat cina singur, mi-am amintit tot ce știam despre ademi. Nu se fereau să stea goi. Nu considerau contactul fizic deosebit de intim. Vashet a fost foarte liniștită atât înainte, cât și în timpul și după întâlnirea noastră.

M-am gândit la cuplul gol peste care dădusem cu câteva zile în urmă. Erau speriați, dar nu jenați.

În mod evident, sexul era văzut diferit aici. Dar nu știam niciuna dintre diferențele specifice. Ceea ce însemna că n-aveam nicio idee cum să mă port. Iar asta însemna că ceea ce făceam era periculos ca mersul legat la ochi. Mai bine zis, ca alergatul legat la ochi.

În mod normal, dacă aș fi avut o întrebare despre cultura ademă, aș fi întrebat-o pe Vashet. Ea era busola mea. Dar mi-am imaginat prea multe moduri în care acea conversație o putea apuca pe un drum greșit și bunăvoința ei era tot ce stătea între mine și pierderea degetelor mele.

Când am terminat de mâncat, am decis că cel mai bine era să-i urmez pur și simplu instrucțiunile lui Vashet. Era profesoara mea, la urma urmelor.

CAPITOLUL 117

Iscusița barbară

Zilele au trecut repede, cum se întâmplă când se petrec multe lucruri. Vashet a continuat să mă învețe, și m-am mobilizat cu totul să fiu un elev isteț și atent.

Întâlnirile noastre amoroase au continuat, accentuându-mi formarea. Eu nu le-am inițiat niciodată în mod direct, dar Vashet își putea da seama când eram distras neproductiv și se grăbea să mă tragă în tufișuri. „În scopul de a-mi goli capul barbar nesăbuit”, după cum spunea ea.

Înainte și după încă mai consideram tulburătoare aceste întâlniri. Cu toate astea, în timp ce se petreceau, eram departe de a fi tulburat. Și Vashet părea să se simtă bine.

Acestea fiind spuse, nu părea interesată deloc de ceea ce învățasem de la Felurian. N-o pasiona prea mult jocul iederei și în timp ce-i plăcea o mie de mâini, n-avea răbdare și de obicei ajungeau să fie un fel de șaptezeci și cinci de mâini. În general, de îndată ce ne trăgeam sufletul, Vashet își lega hainele roșii de mercenar și-mi amintea că dacă uitam să răsucesc călcâiul în afară, n-aveam să fiu niciodată în măsură să lovesc mai tare decât un băiat de șase ani.

•••

Nu tot timpul îl petreceam antrenându-mă cu Vashet. Când era ocupată, mă puneam să practic ketanul, să mă gândesc la lethani sau să mă uit la antrenamentul altor elevi.

Au fost câteva după-amiezi sau seri când Vashet pur și simplu m-a trimis să mă plimb. Așa că am explorat orașul din jur și am descoperit că Haert era mult mai mare decât crezusem la început. Diferența era că toate casele și magazinele sale nu erau înghesuite într-un nod. Erau

împrăștiate de-a lungul mai multor mile de deal stâncos.

Am găsit băile devreme. Prin asta vreau să spun că am fost special trimis acolo de Vashet, cu instrucțiunile de a-mi spăla duhoarea de barbar.

Erau o minunăție. O clădire întinsă din piatră, construită în partea de sus a ceea ce m-am gândit că ar putea să fie un izvor natural fierbinte sau niște instalații minunate proiectate. Erau camere mari pline de apă și cămăruțe pline cu abur. Camere cu bazine adânci pentru înmuiere, precum și camere cu căzi de alamă bune pentru spălat. Era chiar și o cameră cu o piscină suficient de mare pentru înot.

Peste tot prin clădire, ademii se amestecau fără a ține cont de vârstă, de sex sau de cât erau de dezbrăcați. Nu m-a surprins la fel de mult cum ar fi făcut-o cu o lună în urmă, dar încă mai trebuia să treacă ceva timp până să mă obișnuiesc.

La început mi-a fost greu să nu mă holbez la sânii femeilor goale. Apoi, când noutatea a trecut, mi-a fost greu să nu mă holbez la cicatricile care traversau corpurile mercenarilor. Era ușor să-mi dau seama cine purta haine roșii chiar și atunci când erau dezbrăcați.

Decât să mă lupt cu tendința de a rămâne cu gura căscată, am considerat că ar fi mai ușor să merg dimineața devreme sau seara târziu, când băile erau în mare parte goale. Nu era greu să vin și să plec la ore ciudate, pentru că n-aveau lacăt la ușă. Erau deschise la orice oră, pentru oricine voia să le folosească. Săpunul și lumânările și prosoapele erau la îndemână. Vashet mi-a spus că băile erau întreținute de școală.

Am găsit fierăria urmând zgomotul fierului lovit. Bărbatul care lucra acolo era plăcut de vorbăreț. A fost bucuros să-mi arate instrumentele sale și să-mi spună numele lor în ademică.

Odată ce am știut unde să mă uit, am văzut că erau semne deasupra ușilor de la magazine. Bucăți din lemn sculptate sau pictate, pentru a dezvălui ce se vindea înăuntru: pâine, ierburi, butoaie... Niciunul dintre semne n-avea cuvinte, spre norocul meu, pentru că n-aveam nicio idee cum să citesc în ademică.

Am vizitat o farmacie, unde mi s-a spus că nu sunt bine-venit, și un croitor, unde am fost întâmpinat cu căldură. Mi-am cheltuit o parte din cei trei regali pe care-i furasem pentru a-mi cumpăra două rânduri de haine noi, pentru că pe cele pe care le purtam se vedea trecerea timpului. Mi-am cumpărat cămăși și pantaloni de culori șterse, după moda locală, sperând că m-ar putea ajuta să mă integrez un pic mai bine.

Mi-am petrecut, de asemenea, multe ore privind copacul-sabie. La început, am făcut-o sub îndrumarea lui Vashet, dar n-a trecut mult și m-am trezit din nou atras de el când am avut puțin timp de pierdut. Mișcările sale erau hipnotice, reconfortante. Câteodată părea că ramurile scriu pe cer, ortografiind numele vântului.

Ținându-se de cuvânt, Vashet mi-a găsit un partener de antrenament.

— O cheamă Ceean, mi-a spus Vashet la micul dejun. Prima întâlnire va fi la copacul-sabie, la prânz. Ar trebui să folosești dimineața asta ca să te pregătești cum crezi mai bine.

În sfârșit. O șansă să arăt de ce sunt în stare. O șansă de a-mi compara abilitățile cu cineva de nivelul meu de îndemănare. Un concurs adevărat.

Am fost la copacul-sabie devreme, desigur, și când le-am văzut prima oară apropiindu-se, am avut un moment de panică atunci când am crezut că persoana de statură mică

de lângă Vashet era Penthe, femeia care o bătuse pe Shehyn.

Apoi mi-am dat seama că nu putea fi Penthe. Persoana care se apropia cu Vashet era scundă, dar vântul dezvăluia un corp drept, zvelt, fără niciuna dintre curbele lui Penthe. Ba mai mult, purta o cămașă de un galben strălucitor, nu roșul mercenarilor.

Mi-am controlat un junghi de dezamăgire, chiar dacă știam că e o prostie. Vashet îmi spusese că găsise un adversar potrivit pentru mine. Evident, nu putea fi cineva care luase deja roșul.

Încă se apropiau și entuziasmul meu s-a scurs și a murit.

Era o fetiță. Nici măcar o tânără de 14 ani sau așa ceva. Era o fetiță care nu cred că avea mai mult de 10 ani. Era slabă ca o nuia și atât de scundă, încât capul ei abia îmi ajungea până la piept. Ochii cenușii erau imenși pe fața ei mică.

Eram umilit. M-am abținut să nu protestez doar pentru că știam că Vashet ar fi considerat asta teribil de nepoliticos.

— Celean, el e Kvothe, a zis Vashet în ademică.

Fetița m-a privit din cap până-n picioare, pentru a-și face o părere despre mine, apoi a făcut inconștient o jumătate de pas mai aproape. Un compliment. Mă considera o amenințare destul de mare și voia să fie destul de aproape pentru a mă putea lovi dacă era nevoie. Stătea mai aproape decât ar fi făcut-o un adult, pentru că era mai scundă.

Salut politicos, am gesticulat.

Celean mi-a întors gestul. S-ar putea să fi fost imaginația mea de vină, dar mi s-a părut că unghiul mâinilor ei sugera un *salut politicos nesubordonat*.

Dacă Vashet a văzut asta, n-a făcut niciun comentariu.

— Vreau ca voi doi să vă luptați.

Celean m-a privit din nou, fața ei îngustă având impasibilitatea tipică ademilor. Vântul i-a suflat prin păr și

am văzut o tăietură pe jumătate vindecată plecând de mai sus de sprâncene în sus spre păr.

— De ce? a întrebat fata calm.

Nu părea să-i fie frică. Părea mai degrabă că nu se putea gândi nici la cel mai mic motiv pentru care ar vrea să se lupte cu mine.

— Pentru că există lucruri pe care le puteți învăța unul de la altul, a spus Vashet. Și pentru că așa spun eu.

Vashet mi-a făcut semn: *Participă*.

— Ketanul lui Celean e cu totul excepțional. Are ani de experiență și poate face față la oricare două fete ca ea.

Vashet a bătut-o pe Celean de două ori pe umăr. *Atenție*.

— Kvothe, pe de altă parte, e nou în ketan și are multe de învățat. Dar el e mai puternic decât tine și mai înalt și cu detentă mai bună. Și are și viclenia unui barbar.

M-am uitat la Vashet, nefiind sigur dacă râdea de mine sau nu.

— De asemenea, a continuat Vashet către Celean, e foarte probabil că vei avea înălțimea mamei tale atunci când te vei face mare, așa că va trebui să exersezi lupta împotriva celor mai mari decât tine. *Participă*. În cele din urmă, el e începător cu limba noastră, iar pentru asta nu-ți vei bate joc de el.

Fata a dat din cap. Am observat că Vashet n-a precizat că nu trebuie să fiu batjocorit pentru alte motive.

Vashet s-a îndreptat și a vorbit formal.

— Fără intenție de a răni.

A ridicat degetele, marcând regulile pe care mi le-a predat când am început lupta cu mâinile.

— Puteți lovi puternic, dar nu cu răutate. Fiți atenți la cap și la gât și nu loviți în ochi. Fiecare e răspunzător de siguranța celuilalt. Dacă unul dintre voi îl imobilizează pe

celălalt, va încerca să mențină. Semnalați corect și marcați sfârșitul meciului.

— Știi asta, a zis Celean.

Iritare.

— Se impune repetarea, a spus Vashet.

Mustrare fermă.

— Pierderea luptei e de iertat. Pierderea cumpătului nu. Asta e motivul pentru care te-am adus aici în locul vreunui băiețel. Am ales greșit?

Celean a privit în jos. *Regret și scuze. Acceptare jenată.*

Vashet ni s-a adresat amândurora.

— Rănirea celuiilalt din imprudență nu face parte din lethani.

Eu nu vedeam nici cum bătutul unei fete de 10 ani făcea parte din lethani, dar știam că e mai bine să tac.

Și cu asta Vashet ne-a lăsat singuri, mergând spre o bancă de piatră la aproximativ zece metri distanță, unde stătea o altă femeie îmbrăcată în roșu mercenar. Celean a făcut un gest complicat, pe care nu l-am recunoscut, spre Vashet, care era cu spatele.

Apoi, fata s-a întors cu fața la mine, privindu-mă din cap până-n picioare.

— Ești primul barbar cu care lupt, a zis ea după o vreme. Toți sunteți roșii? a ridicat ea mâna spre propriul păr pentru a clarifica ce-a vrut să zică.

Am clătinat din cap.

— Nu prea mulți.

A ezitat, apoi a întins mâna.

— Pot să-l ating?

Aproape am zâmbit din cauza asta, dar m-am abținut. Mi-am aplecat puțin capul, cât să poată ajunge.

Celean și-a trecut mâna prin părul meu, apoi a frecat

câteva fire între degetul mare și cel arătător.

— E moale.

A răs ușor.

— Dar arată ca metalul.

Mi-a dat drumul la păr și s-a tras din nou înapoi, la o distanță formală. A gesticulat *mulțumiri politicoase*, apoi și-a ridicat mâinile.

— Ești gata?

Am dat din cap nesigur, ridicându-mi și eu mâinile.

Nu eram pregătit. Celean s-a aruncat în față, prinzându-mă cu talpa jos. Brațul ei s-a alungit într-un pumn direct spre vintrea mea. M-am ghemuit din instinct, ca să mă lovească în stomac în schimb.

Din fericire, la acel moment știam cum să încasez un pumn și o lună de antrenament greu făcuse ca stomacul meu să fie plin de mușchi. Totuși, s-a simțit ca și cum cineva ar fi aruncat cu o piatră în mine și am știut că până la cină voi avea o vânătaie.

M-am ridicat în picioare și am lovit-o exploziv. Am vrut să văd cât era de fricoasă și am sperat s-o fac să se tragă înapoi, ca să mă pot echilibra și să-mi folosesc mai bine lungimea brațului.

S-a dovedit că Celean nu era deloc fricoasă. Nu s-a tras în spate, în schimb, s-a dat pe după piciorul meu și m-a lovit drept în nodul gros de mușchi de deasupra genunchiului.

Așa, n-am avut ce face altceva decât să mă clatin când piciorul mi-a venit înapoi, dezechilibrându-mă, cu Celean suficient de aproape pentru a se cățăra pe mine dacă voia.

Și-a împreunat mâinile, și-a fixat picioarele și m-a lovit cu Treieratul Grâului. Vigoarea loviturii m-a dat pe spate. Având în vedere iarba deasă, n-a fost o aterizare dură. M-am dat peste cap pentru a obține o oarecare distanță și m-am ridicat din nou în picioare. Celean m-a urmărit și a făcut Fulgerul

Aruncat.

A fost rapidă, dar eu aveam picioarele mai lungi și am reușit să mă îndepărtez sau să blochez tot ce încerca să facă. S-a făcut că mă lovește cu piciorul și am căzut în capcană, oferindu-i posibilitatea de a mă lovi chiar deasupra genunchiului, în același loc ca mai devreme. A durut, dar de data asta nu m-am clătinat, în schimb am pășit deoparte și m-am îndepărtat.

Încă s-a ținut după mine, neobosită și nerăbdătoare. Și, în grabă, a lăsat o parte descoperită.

Dar în ciuda vânătăilor și a căzăturii pe care mi le produsese, n-am putut să lovesc o fetiță atât de mică. Știam cât de puternic puteam să-i lovesc pe Tempi sau pe Vashet. Dar Celean era firavă ca o crenguță. Mi-am făcut griji că aș fi putut s-o rănesc. Nu zisese Vashet că eram răspunzători pentru siguranța celuiilalt?

Așa că, în schimb, am apucat-o în Fierul Ascendent. Am ratat-o cu mâna stângă, dar degetele lungi, puternice, ale mâinii mele drepte s-au înfășurat în jurul încheieturii ei subțiri. N-am prins-o cât s-o fac să cedeze, dar acum era un joc de putere și nu-l puteam pierde. O țineam deja de încheietură, nu mai rămăsese decât să-i prind umărul și s-o țin în Ursul Adormit înainte de...

Celean a făcut Leul Evadat. Dar nu era versiunea pe care o învășasem eu. A ei folosea ambele mâini, lovind și răsucind atât de repede, încât mâna m-a usturat și s-a golit înainte să-mi dau seama. Apoi, mi-a apucat încheietura și a tras, lovindu-mă în picior cu o mișcare fluidă. M-am aplecat, m-am încovoiat, iar ea m-a întins plat la pământ.

Această aterizare n-a fost moale, semănând mai mult cu o cădere iritantă pe iarbă. Nu m-a năucit complet, dar asta n-a contat, pentru că Celean pur și simplu a venit și m-a lovit de două ori în cap. Demonstrându-mi că, dacă ar fi vrut, m-ar fi

putut lăsa cu ușurință inconștient.

M-am rostogolit pentru a sta în fund, cu dureri în mai multe locuri și cu mândria rănită. Totuși nu grav rănită. Timpul petrecut cu Tempi și Vashet mă învățase să apreciez măiestria, iar ketanul lui Celean era cu adevărat excelent.

— N-am mai văzut versiunea asta din Leul Evadat, am zis.

Celean a zâmbit. Era doar un zâmbet mic, dar tot a arătat o părticică din dinții ei albi. În lumea impasibilității ademe, era ca soarele apărând din spatele unui nor.

— Asta e a mea, a zis ea.

Mândrie extremă.

— Eu am inventat-o. Nu sunt suficient de puternică pentru a folosi Leul Evadat normal împotriva mamei mele sau a cuiva de mărimea ta.

— Vrei să mi-o arăți? am întrebat.

Celean a ezitat, apoi a dat din cap și a pășit în față, întinzându-și mâna.

— Apucă-mă de încheietură.

I-am luat mâna, strângând ferm, dar fără înverșunare.

A făcut-o din nou, ca pe un truc magic. Ambele ei mâini s-au mișcat ca într-o avalanșă și am fost lăsat cu mâna goală usturându-mă.

Am apucat-o din nou. *Amuzament.*

— Am ochi lenți de barbar. Poți s-o faci din nou, ca s-o pot învăța?

Celean s-a dat înapoi, ridicând din umeri. *Indiferență.*

— Sunt profesoara ta? Ar trebui să dau ceva de-al meu unui barbar care nici măcar nu mă poate lovi în luptă?

Și-a ridicat bărbia și a privit spre copacul-sabie care se învârtea, dar ochii ei s-au aruncat înapoi la mine, jucăuși.

Am chicotit și am revenit în picioare, ridicându-mi din nou mâinile.

A râs și s-a întors cu fața la mine.

— Hai!

De data asta eram gata și știam de ce era în stare Celean. Nu era o floare delicată. Era rapidă și neînfricată și agresivă.

Așa că m-am pus în ofensivă, profitând de brațele și picioarele mele lungi. Am lovit cu Fecioara Dansând, dar a sărit într-o parte. Nu. Ar fi mai bine să spunem că a culisat într-o parte, niciodată nu și-a compromis echilibrul, nici măcar puțin, picioarele ei țesând lin prin iarba înaltă.

Apoi a schimbat brusc direcția, prinzându-mă între pași și ușor fără echilibru. S-a făcut că-mi dă un pumn în vintre, apoi m-a dezechilibrat cu Rotirea Pietrei de Moară. M-am împiedicat, dar am reușit să rămân în picioare.

Am încercat să-mi recapăt echilibrul, dar m-a atins din nou cu Rotirea Pietrei de Moară. Și din nou. De fiecare dată împingându-mă câțiva centimetri, dar m-a ținut într-o retragere împiedicată neajutorată până când a reușit să-și planteze piciorul în spatele meu, punându-mi piedică și trântindu-mă lat pe spate.

Înainte de a lovi pământul deja mă apucase de încheietură și n-a trecut mult până să-mi țină brațul ferm blocat în Iedera pe Stejar. Mi-a presat fața pe iarbă, în timp ce mă presa inconfortabil pe încheietură și pe umăr.

Pentru o secundă am vrut să încerc să mă eliberez, dar numai pentru o secundă. Eram mai puternic decât ea, dar poziții cum ar fi Iedera pe Stejar și Ursul Adormit sunt gândite pentru a pune presiune pe părțile fragile ale corpului. N-ai nevoie de o putere mare pentru a ataca ramura.

— Mă predau, am zis.

Asta e mai ușor de zis în ademică: *Veh*. Un sunet ușor de scos când ești zăpăcit, obosit sau ai dureri. În ultima vreme pentru mine devenise o obișnuință să spun asta.

Celean m-a eliberat și s-a dat deoparte, privindu-mă în timp ce mă ridicam.

— Chiar nu ești foarte bun, a zis ea cu o onestitate brutală.

— Nu sunt obișnuit să lovesc fetițe, am zis.

— Cum te-ai putea obișnui?

A râs.

— Ca să te obișnuiești cu ceva, trebuie să-l faci din nou și din nou. Presupun că n-ai lovit o femeie nici măcar o dată.

Celean și-a întins mâna. Am luat asta ca pe ceea ce speram să fie un gest politicos, iar ea m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Vreau să spun că de unde vin eu nu e bine să te lupți cu femeile.

— Nu-nțeleg, a zis ea. Nu lasă bărbații să lupte în același loc cu femeile?

— Vreau să spun că, în mare parte, femeile noastre nu luptă, i-am explicat.

Celean și-a rotit încheietura, deschizându-și și închizându-și mâna ca și cum ar fi fost murdară pe palmă și ar fi încercat să se curețe. Era echivalentul gestului de *uimire*, un fel de încruntare confuză.

— Cum își îmbunătățesc ketanul dacă nu se antrenează? a întrebat ea.

— De unde vin eu, femeile n-au ketan.

Ochii i s-au îngustat, apoi i s-au luminat.

— Vrei să spui că au un ketan secret, a zis ea, folosind cuvântul aturan pentru „secret”.

Deși fața îi era calmă, corpul ei vibra de emoție.

— Un ketan pe care numai ele îl știu, iar bărbații n-au voie să-l vadă.

Celean a arătat către banca unde stăteau profesoarele noastre ignorându-ne.

— Vashet are așa ceva. Am rugat-o de multe ori să mi-l arate, dar nu vrea.

— Vashet știe un altfel de ketan? am întrebat-o.

Celean a dat din cap.

— A fost instruită în calea bucuriei înainte de a veni la noi.

S-a uitat înspre ea cu fața serioasă, ca și cum ar fi tras secretul din cealaltă femeie prin simpla forță a voinței.

— Într-o zi voi merge acolo și-l voi învăța. Voi merge peste tot și voi învăța toate ketanurile care există. Voi învăța căile ascunse ale panglicii și ale lanțului și ale iazului în mișcare. Voi învăța căile bucuriei și pasiunii și reținerii. Le voi avea pe toate.

Când vorbea, Celean nu spunea asta pe un ton de fantezie copilărească, ca și cum ar fi visat cu ochii deschiși că mănâncă un tort întreg. Nici nu era lăudăroasă, ca și cum ar fi descris un plan pus cap la cap pe cont propriu și considerat foarte inteligent.

Celean o spunea cu o intensitate liniștită. Parcă explica pur și simplu cine era. Nu mie. Și-o spunea sieși.

S-a întors să se uite la mine.

— Voi merge și în ținutul tău, a zis ea. *Absolut*. Și voi învăța ketanul barbar pe care femeile voastre îl țin secret de voi.

— Vei fi dezamăgită, am spus. Nu vorbesc prostii. Știu cuvântul pentru secret. Am vrut să spun doar că de unde vin eu multe femei nu luptă.

Celean și-a rotit din nou încheietura a uimire și am știut că trebuia să fiu mai clar.

— De unde vin eu, cele mai multe femei nu ridică o sabie toată viața lor. Cele mai multe cresc fără să știe cum să lovească pe cineva cu pumnul sau cu latul mâinii. Nu știu de niciun fel de ketan. Nu luptă deloc. Am subliniat ultimul

cuvânt cu o *negație puternică*.

Părea că în cele din urmă o făcusem să înțeleagă. Mă așteptam să pară îngrozită, dar în schimb ea pur și simplu stătea acolo, fără nicio expresie, cu mâinile nemișcate, ca și cum n-ar mai fi avut la ce să se gândească. Era ca și cum tocmai i-aș fi explicat că femeile de unde vin eu n-aveau capete.

— Ele nu luptă? a întrebat ea cu îndoială. Nici cu bărbații, nici între ele?

Am dat din cap.

A fost o pauză lungă de tot. Fruntea i s-a încrețit și chiar am putut-o vedea chinându-se să se împace cu această idee. *Confuzie. Panică.*

— Atunci, ce fac? a zis în cele din urmă.

M-am gândit la femeile pe care le știam: Mola, Fela, Devi.

— Multe chestii, am zis, trebuind să improvizez cuvintele pe care nu le cunoșteam. Pictează pietre. Cumpără și vând bani. Scriu în cărți.

Celean a părut să se relaxeze când am recitat această listă, ca și cum s-ar fi simțit ușurată să audă că aceste femei străine, lipsite de orice ketan, nu erau aruncate prin țară ca niște cadavre dezodate.

— Vindecă bolnavii și îngrijesc rănilor. Interpretează...

Aproape am spus interpretează muzică și cântă cântece, dar m-am oprit la timp.

— Interpretează roluri și cultivă grâu să facă pâine.

Celean s-a gândit pentru un moment lung.

— Mai degrabă aș face aceste lucruri și să și lupt, a spus ea hotărâtă.

— Unele femei așa fac, dar pentru multe nu e considerat a fi lethani. Am folosit expresia „a fi lethani” pentru că n-am știut cum să spun „specific” în ademică.

Celean a gesticulat *dispreț ascuțit* și *reproș*. Am fost uimit de cât de mult durea venind de la o fetiță cu cămașa ei galbenă strălucitoare, decât o făcuse de la Tempi sau Vashet.

— Lethani e la fel peste tot, a spus ea ferm. Nu e ca vântul, care se schimbă din loc în loc.

— Lethani e ca apa, am răspuns fără să stau pe gânduri. E neschimbată în sine, dar se conturează pentru a se potrivi în toate locurile. E atât râul, cât și ploaia.

S-a uitat la mine. N-a fost o privire furioasă, dar venind de la o ademă a avut același efect.

— Cine ești tu să spui că lethani e ca ceva și nu ca altceva?

— Cine ești tu să faci la fel?

Celean m-a privit pentru un moment, cu indiciul unei linii grave între sprâncenele ei palide. Apoi a râs și și-a ridicat mâinile.

— Sunt Celean, a proclamat. Mama face parte dintr-a treia piatră. Sunt o ademă înăscută și sunt cea care te va arunca la pământ.

Era atât de bună precum spunea.

CAPITOLUL 118

Scop

M-am luptat cu Vashet, mergând înainte și înapoi la poalele dealurilor din Ademre.

După tot acest timp, abia mai observam vântul. Făcea parte din peisaj la fel ca terenul denivelat de sub picioarele mele. În unele zile era blând și făcea ceva mai mult decât modele în iarbă sau să-mi fluture părul în ochi. În alte zile era suficient de puternic pentru a-mi rupe hainele de pe mine și a mă plesni peste piele. Venea spre tine din direcții neașteptate, fără avertismente de moment, împingându-te mai ferm decât o mână între omoplați.

— De ce ne petrecem atât de mult timp cu antrenamentul meu cu mâinile? am întrebat-o pe Vashet în timp ce făceam Ridicarea Trifoiului.

— Pentru că lupți neglijent cu mâinile, a zis Vashet, blocându-mă cu Apa Vânturată. Pentru că mă faci de râs de fiecare dată când luptăm. Și pentru că de trei din patru ori pierzi în fața unui copil pe jumătate cât tine.

— Dar lupta mea cu sabia e chiar mai rea, i-am spus când am încercuit-o, căutând o deschidere.

— E mai rea, a recunoscut. Țsta e motivul pentru care nu te las să lupți cu nimeni în afară de mine. Ești prea sălbatic. Ai putea răni pe cineva.

I-am zâmbit.

— Am crezut că ăsta e și scopul.

Vashet s-a încruntat, apoi s-a întins lejer pentru a-mi prinde încheietura mâinii și umărul, răsucindu-mă în Ursul Adormit. Mâna ei dreaptă mi-a ținut încheietura deasupra capului, întinzându-mi brațul într-un unghi ciudat, în timp

ce mâna stângă îmi presa ferm umărul. Neajutorat, am fost nevoit să mă aplec de la mijloc, holbându-mă în pământ.

— *Veh*, am zis dându-mă bătut.

Dar Vashet nu m-a eliberat. S-a răsucit, iar presiunea pe umărul meu a crescut. Oasele mici ale încheieturii au început să mă doară.

— *Veh*, am spus mai tare, crezând că nu m-a auzit.

Dar încă mă ținea, răsucindu-mi un pic mai tare încheietura.

— Vashet?

Am încercat să-mi întorc capul să mă uit la ea, dar din acel unghi tot ce-am putut vedea era piciorul ei.

— Dacă tot scopul e de a răni pe cineva, de ce ar trebui să-ți dau drumul? a zis ea.

— Nu asta am vrut să spun...

Vashet a împins mai tare și am încetat să mai vorbesc.

— Care e scopul Ursului Adormit? a întrebat ea calm.

— De a imobiliza adversarul, am zis.

— Foarte bine.

Vashet a început să se lase în jos cu forța lentă, implacabilă a unui ghețar. Durerea surdă a început să se ivească în umăr, la fel și în încheietură.

— În curând, brațul tău va fi răsucit la umăr. Tendoanele tale se vor întinde și se vor desprinde de pe os. Mușchii ți se vor rupe și brațul îți va atârna într-o parte, ca o cârpă udă. Atunci își va atinge scopul Ursul Adormit?

M-am zbătut un pic, pur și simplu instinctiv. Dar asta doar a transformat durerea arzătoare în ceva mai ascuțit și m-am oprit. De-a lungul formării mele, am mai fost pus în poziții inevitabile. De fiecare dată am fost neputincios, dar acum era prima dată când m-am simțit cu adevărat așa.

— Scopul Ursului Adormit e controlul, a zis Vashet calm. Acum ești al meu, să fac ce vreau din tine. Te pot mișca, te

pot rupe sau te pot elibera.

— Aș prefera să mă eliberezi, am spus, încercând să par mai mult optimist decât disperat.

A făcut o pauză. Apoi a întrebat calmă.

— Care e scopul Ursului Adormit?

— Controlul.

I-am simțit mâinile eliberându-mă, iar eu m-am ridicat, răsucindu-mi încet umărul pentru a ușura durerea.

Vashet stătea acolo, încruntându-se la mine.

— Scopul e controlul. În primul rând trebuie să ai control asupra ta. Apoi, poți obține controlul împrejurimilor tale. Apoi, poți câștiga controlul asupra oricui îți stă în cale. Asta e lethani.

●●●

După mai bine de o lună în Haert, am început să simt că lucrurile mergeau bine. Vashet a recunoscut că limba mi se îmbunătățea, felicitându-mă prin a-mi spune că vorbeam ca un copil mai degrabă decât doar ca un imbecil.

Am continuat să mă întâlnesc cu Celean în zona cu iarbă de lângă copacul-sabie. Abia așteptam aceste întâlniri, în ciuda faptului că mă bătea cu cruzime veselă de fiecare dată când ne luptam. A fost nevoie de trei zile până când am reușit s-o bat.

Ăsta e un vers interesant pe care pot să-l adaug la lunga poveste a vieții mele, nu-i așa?

*Veniți de ascultați, iar eu vă voi spune
O poveste despre fapte curajoase și îndrăznețe.
Despre minuni făcute de Kvothe Ne-nsângeratul,
Și despre momentul când a luptat neînfricat
Cu o fragilă fată de nici 10 ani.
Și ascultați cum s-a întâmplat,*

*Lovitura puternică reușită
Care pe iarbă a trântit-o,
Și raza de bucurie pe care el a simțit-o.*

Oricât de îngrozitor ar suna, eram mândru. Și aveam și motiv. Chiar Celean m-a felicitat când s-a întâmpat, părând mai mult decât surprinsă de faptul că reușisem. Acolo, la umbra lungă a copacului-sabie, mi-a arătat varianta Leului Evadat făcută cu ambele mâini, drept recompensă, măgulindu-mă cu familiaritatea unui zâmbet neastâmpărat.

În aceeași zi, ne-am terminat numărul de lupte fixat mai devreme. M-am dus să mă așez pe o bucată de piatră din apropiere, care era șlefuită ca un scaun confortabil. Mi-am îngrijit loviturile din urma luptei și m-am pregătit să privesc copacul-sabie până când se întorcea Vashet să mă ia.

Cu toate astea, Celean nu era genul care să stea și să aștepte. A sărit spre copacul-sabie, stând la doar câțiva metri de unde cele mai lungi ramuri săltau și dansau în vânt, trimițând în cercuri sălbatice frunzele rotunde, tăioase ca o lamă.

Apoi și-a coborât umerii și s-a aruncat sub boltă, printre cele o mie de frunze care se învâртеau nebunește.

Eram prea speriat să strig, dar aproape m-am ridicat în picioare înainte de-a o auzi râzând. M-am uitat la ea când s-a aruncat și a dansat și s-a răsucit, corpul ei mic ferindu-se de frunzele aruncate în vânt ca și cum ar fi jucat leapșa.

A ajuns până la jumătatea drumului spre trunchi și s-a oprit. A evitat capul, s-a întins și a lovit o frunză care altfel ar fi tăiat-o.

Nu. N-a lovit-o pur și simplu. A folosit Alunecarea Zăpezii. Apoi am privit-o ducându-se mai aproape de trunchi, făcând slalom înainte și înapoi, pentru a se proteja. Prima dată a

folosit Fecioara Pieptănându-și Părul, apoi Dansul De-a-ndoaselea.

Apoi a sărit într-o parte, abandonând ketanul. S-a ghemuit și a alergat printr-un gol dintre frunze, făcându-și drum spre trunchiul copacului, lovindu-l cu palma.

Și s-a întors printre frunze. A făcut Presarea Cidrului, s-a ferit și s-a răsucit și a fugit până când a ieșit de sub boltă. N-a strigat în triumf, cum ar fi făcut un copil din Orânduire, dar a sărit în aer, ridicând mâinile a victorie. Apoi, încă râzând, a făcut roata.

Fără suflare, am privit-o pe Celean jucându-se iar și iar, intrând și ieșind de sub frunzele copacului care dansau. Nu ajungea de fiecare dată la trunchi.

De două ori a fugit înapoi din calea frunzelor fără a ajunge și era evident chiar și de unde eram eu că era supărată. O dată a alunecat și a fost nevoită să se târască din calea frunzelor.

Dar a ajuns la trunchi de patru ori, de fiecare dată sărbătorindu-și evadarea prin ridicarea mâinilor, râsete și o singură roată, perfectă.

S-a oprit doar când s-a întors Vashet. Am privit de la distanță cum Vashet s-a repezit la fată pentru a o muștra. N-am auzit ce se spunea, dar limbajul corpului urla. Celean privea în jos și își bălăngănea picioarele. Vashet a scuturat dintr-un deget și a prins-o pe fată de cap. Era genul de muștrare pe care o primește orice copil. Stai departe de grădina vecinului. Nu șicana oile lui Benton. Nu juca leapșa printre o mie de cuțite care se învârt ale copacului sacru al poporului tău.

CAPITOLUL 119

Mâini

Când Vashet mi-a considerat adema numai puțin jenantă, mi-a aranjat să vorbesc cu o mână de oameni ciudați împrăștiați prin Haert.

Era un om bătrân guraliv care învârtea un fir de mătase în timp ce clănțănea la nesfârșit, spunând povești ciudate, inutile, pe jumătate delirante. A zis o poveste despre un băiat care și-a pus pantofii pe cap pentru a salva o pisică de la moarte, o alta despre o familie care jurase să mănânce un munte piatră cu piatră. Nu le-am putut găsi niciodată vreun sens, dar le-am ascultat politicos și am băut berea dulce pe care mi-a oferit-o.

M-am întâlnit cu surorile gemene care făceau lumânări și mi-au arătat pașii unor dansuri ciudate. Mi-am petrecut o după-amiază cu un tăietor de lemne care a vorbit ore întregi numai despre tăiatul lemnului.

La început am crezut că erau membri importanți ai comunității. M-am gândit că Vashet mă pune să defilez în fața lor cu scopul de a arăta cât de civilizată devenisem.

Până nu mi-am petrecut dimineața cu Două-degete, n-am realizat că mă trimisese la fiecare dintre aceste persoane cu speranța de-a învăța ceva.

Două-degete nu era numele lui real. Abia dacă mă pot gândi așa la el.

Era unul dintre bucătarii de la școală și îl văzusem la fiecare masă. Mâna lui stângă era întreagă, dar dreapta îi era schilodită, rămânându-i doar degetul mare și cel arătător.

Vashet m-a trimis de dimineață și am pregătit împreună masa de prânz și am vorbit. Numele lui era Naden. Mi-a spus

că petrecuse zece ani printre barbari. Ba mai mult, adusese școlii mai mult de două sute treizeci de talanți de argint înainte de-a fi rănit și a nu mai putea lupta. A povestit ultimele câteva întâmplări și mi-am putut da seama că avea o mândrie aparte.

Clopotele au sunat și oamenii s-au strecurat în sala de mese. Naden a împărțit tocana pe care o făcusem, fierbinte și groasă, cu bucăți de carne de vită și de morcov. Eu am tăiat felii de pâine albă caldă pentru cei care au dorit. Am schimbat saluturi și gesturi politicoase ocazionale cu cei care stăteau la coadă. Am avut grijă să stabilesc numai un contact vizual scurt și am încercat să mă conving că era doar o coincidență că numai puțină lume părea interesată de pâine în acea zi.

Carceret a făcut un spectacol din sentimentele ei, pentru ca toată lumea să vadă. Mai întâi a ajuns în partea din față a cozii, apoi a făcut un gest larg vizibil de dezgust oribil înainte de a pleca, lăsându-și farfuria de lemn în urmă.

Mai târziu, împreună cu Naden am spălat farfuriile.

— Vashet mi-a spus că mânuirea sabiei progresează slab, a zis el fără preambul. Spune că te temi prea mult pentru mâinile tale, iar asta te face să eziți.

Reproș ferm.

Am înghețat din cauza asprimii vorbelor, luptându-mă cu nevoia de a nu mă holba la mâna lui defectă. Am dat din cap, neavând încredere să vorbesc.

S-a întors de la oala de fier pe care o freca și a întins mâna în fața lui. Era un gest sfidător și fața lui era dură. M-am uitat atunci, căci ar fi fost nepoliticos să-l ignor. Numai degetul mare și cel arătător mai rămăseseră, suficient pentru a apuca obiectele, dar insuficient pentru vreo treabă delicată. Jumătate din ceea ce îi mai rămăsese din mână era plină de cicatrice încrețite.

Mi-am păstrat fața calmă, dar mi-a fost greu. Într-un fel, mă uitam la cea mai mare frică a mea. M-am simțit foarte conștient de mâinile mele neschilodite și m-am luptat cu nevoia de a strânge pumnii sau de a le ascunde la spate.

— Au trecut doisprezece ani de când mâna asta a ținut o sabie, a zis Naden.

Mândrie furioasă. Regret.

— M-am gândit mult timp la lupta în care mi-am pierdut degetele. Nici măcar nu le-am pierdut în fața unui adversar priceput. Au căzut din cauza unui barbar ale cărui mâini erau mai potrivite pentru o lopată decât pentru o sabie.

A îndoit cele două degete. În unele privințe, era norocos. Erau ademi în Haert cărora le lipseau mâini întregi sau ochi, sau membrele de la cot sau de la genunchi.

— M-am gândit mult. Cum mi-aș fi putut salva mâna? M-am gândit la contractul meu, de a-l proteja pe baronul ale cărui pământuri se răsculasera. Mă gândesc: Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi luat acel contract? Mă gândesc: Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi pierdut mâna stângă? N-aș fi putut vorbi, dar aș fi putut ține o sabie.

Și-a lăsat mâna să cadă.

— Dar a ține o sabie nu e suficient. Un mercenar bun are nevoie de două mâini. N-aș putea face Amant la Fereastră sau Ursul Adormit doar cu una...

A ridicat din umeri.

— E luxul de a privi înapoi. O poți face pentru totdeauna și e inutil. Am luat roșul cu mândrie. Am adus școlii peste două sute treizeci de talanți. Eram dintr-a doua piatră și aș fi ajuns cu timpul la a treia.

Naden și-a ridicat din nou mâna schilodită.

— N-aș fi putut câștiga nimic din toate astea dacă aș fi trăit cu frica de a-mi pierde mâna. Dacă aș fi tresărit și aș fi dat înapoi, niciodată n-aș fi fost acceptat în Latantha.

Niciodată n-aș fi ajuns la a doua piatră. Aș fi fost întreg, dar aș fi fost mai puțin decât sunt acum.

S-a întors și a reînceput să spele vasele. După o clipă m-am alăturat lui.

— E rău? l-am întrebat încet, neputându-mă abține.

Naden n-a răspuns pentru un moment lung.

— La început, când s-a întâmplat, m-am gândit că nu e așa de rău. Alții au avut răni mai grave. Alții au murit. Eu am fost mai norocos decât ei.

A inspirat adânc, apoi a lăsat aerul să iasă încet.

— M-am străduit să cred că nu e așa de rău. Că viața mea va continua. Dar nu. Viața se oprește. Multe se pierd. Totul e pierdut.

Apoi a zis:

— Când visez, am două mâini.

Am terminat împreună de spălat vasele, împărțășind tăcerea. Uneori, asta e tot ce poți împărțăși.

Celean a avut o lecție proprie să mă învețe. Și anume că există adversari care nu vor ezita să dea cu pumnul, cu piciorul sau cu cotul direct în organele genitale.

Niciodată destul de tare cât să rănească definitiv totuși. Luptase toată tânăra ei viață și avea controlul pe care Vachet îl aprecia atât de mult. Asta însemna că știa exact cât de tare să lovească pentru a mă lăsa uimit și amețit, făcându-și victoria de necontestat.

M-am așezat pe iarbă, alb la față și îngrețoșat. După ce m-a scos din luptă, Celean m-a bătut reconfortant pe umăr, înainte de a pleca veselă. Fără îndoială, pentru a dansa din nou printre ramurile aruncate în vânt ale copacului-sabie.

— Te-ai descurcat bine până la sfârșit, a zis Vashet, așezându-se pe pământ vizavi de mine.

N-am zis nimic. Ca la v-ați ascunselea, speram sincer că

dacă aş fi închis ochii şi aş fi rămas nemişcat, durerea nu m-ar mai fi găsit.

— Haide, i-am văzut lovitura, a zis Vashet dispreţuitor. N-a fost chiar așa de tare. Am auzit-o suspinând. Totuși, dacă vrei să se uite cineva la ele, ca să se asigure că sunt încă intacte...

Am chicotit ușor. A fost o greșeală. Dureri de necrezut s-au depănat din zona inghinală, radiind în jos, până la genunchi și în sus, până la stern. M-a cuprins greața și am deschis ochii pentru a mă echilibra.

— Se va dezvăța, a zis Vashet.

— Sper, am zis printre dinți. E un obicei scârbos.

— Nu asta am vrut să spun, a zis Vashet. Voiam să spun că se va înălța. Sper că atunci își va distribui atenția pe tot corpul. Acum atacă vintrea prea des. O face ușor de anticipat și de învins.

Mi-a aruncat o privire ascutită.

— Pentru oricine cu un pic de istețime.

Am închis ochii din nou.

— Fără lecții acum, Vashet, am implorat-o. Sunt gata să vomit micul dejun de ieri.

S-a ridicat în picioare.

— Pare momentul perfect pentru o lecție. Ridică-te. Ar trebui să înveți să lupți când ești rănit. Asta e o abilitate neprețuită, iar Celean ți-a dat șansa de-a o exersa. Ar trebui să-i mulțumești.

Știind că era inutil să mă cert, m-am ridicat în picioare și am început să merg prudent spre sabia mea de antrenament.

Vashet m-a prins de umăr.

— Nu. Doar cu mâinile.

Am oftat.

— Chiar trebuie, Vashet?

A ridicat o sprânceană la mine.

— Trebuie să ce?

— Trebuie să ne concentrăm mereu asupra luptei cu mâinile? i-am spus. Mânuirea sabiei rămâne tot mai în urmă.

— Nu sunt eu profesoara ta? a întrebat ea. Cine ești tu să spui ce e cel mai bine?

— Eu sunt cel care va trebui să utilizeze aceste abilități în lume, am spus sarcastic. Și în lume aș lupta mai degrabă cu o sabie decât cu un pumn.

Vashet și-a coborât mâinile, cu fața goală.

— Cum așa?

— Pentru că ceilalți au săbii, i-am spus. Și dacă sunt într-o luptă, am de gând să câștig.

— E mai ușor să câștigi lupta cu o sabie? a întrebat ea.

Calmul afișat de Vashet ar fi trebuit să mă fi avertizat că pășeam pe o gheață subțire în conversație, dar am fost distras de durerea grețoasă care-mi radia din vintre. Deși, sincer, chiar dacă n-aș fi fost distras, cred că n-aș fi observat. Mă obișnuisem cu Vashet, poate prea mult pentru a mai fi atent.

— Desigur, am spus. Altfel de ce aș mai căra o sabie?

— Asta e o întrebare bună, a zis ea. De ce poartă cineva o sabie?

— De ce cari orice? Ca să-l poți folosi.

Vashet m-a privit cu un dezgust sec.

— Atunci de ce ne mai chinuim să lucrăm la limba ta, atunci?

A întrebat furioasă, întinzându-se să mă apuce de falcă, ciupindu-mi obrazii și deschizându-mi gura forțat, ca și cum aș fi fost un pacient din Clinică ce refuza medicamentul.

— De ce ai nevoie de limba asta dacă o sabie rezolvă tot? Poți să-mi spui?

Am încercat să mă trag în spate, dar era mai puternică decât mine. Am încercat s-o împing, dar mi-a îndepărtat

măinile de pe umeri ca și cum ar fi fost ale unui copil.

Vashet mi-a eliberat fața, apoi mi-a prins încheietura, izbindu-mă cu propria mână peste față.

— De ce ai palme și nu cuțite la capetele mâinilor tale?

Apoi mi-a eliberat încheietura și m-a lovit tare peste față cu palma.

Dacă spun că m-a palmuit, vă veți face o impresie greșită. N-a fost o palmă dramatică, așa cum vedeți pe scenă. N-a fost nicio palmă jignitoare și înțepătoare pe care o doamnă în așteptare o dă pe pielea netedă a unui nobil prea familiar. N-a fost nici măcar palma caracteristică unei chelnerițe care se apără de atenția nedorită a unui bețiv care vrea s-o apuce.

Nu. Abia dacă o puteai numi palmă. O palmă se dă cu degetele sau cu palma. Înțepă sau sperie. Vashet m-a lovit cu mâna deschisă, dar în spatele acesteia era forța brațului. În spatele acestuia era forța umărului.

În spatele acestuia era mașinăria complexă a șoldurilor pivotante, a picioarelor puternice fixate pe sol și a solului în sine de sub ea. Era ca și cum întreaga creație mă lovisese prin palma ei și singurul motiv pentru care nu mă schilodise era că și în mijlocul furiei Vashet era întotdeauna în perfect control.

Pentru că era în control, Vashet nu mi-a dislocat maxilarul și nici nu m-a lăsat inconștient. Dar mi-au clănțănit dinții și mi-au țiuit urechile. Mi-a făcut ochii să mi se învârtă în cap și picioarele să mi se înmoaie și să-mi tremure. Aș fi căzut dacă Vashet nu m-ar fi prins de umăr.

— Crezi că te învăț secretele sabiei ca să poți merge în lume și să le folosești? a întrebat.

Abia mi-am da seama că țița. Era pentru prima dată când auzeam un adem ridicând vocea.

— Asta crezi că facem aici?

Când m-am clătinat în strânsoarea ei, stupefiat, m-a lovit

din nou. De data asta mâna mi-a prins mai mult din nas. Durerea a fost uimitoare, ca și cum cineva mi-ar fi băgat o bucată de gheață direct în creier. M-a scuturat din uluire, așa că am fost pe deplin în alertă când m-a lovit a treia oară.

Vashet m-a ținut pentru o clipă, în timp ce lumea se învârtea, apoi mi-a dat drumul. Am făcut un pas nesigur și am căzut la pământ ca o marionetă cu sforile tăiate.

Nu înconștient, dar profund amețit.

Mi-a luat ceva timp să-mi revin. Când am fost în cele din urmă în stare să stau în picioare, mi-am simțit detașat și greoi, ca și cum ar fi fost dezasamblat și reasamblat într-un mod ușor diferit.

Până m-am dezmeticit să privesc în jur, rămăsesem singur.

CAPITOLUL 120

Bunătate

Două ore mai târziu stăteam singur în sala de mese. Capul mă durea și obrazul mi-era fierbinte și umflat. Îmi mușcasem limba la un moment dat, așa că mă durea când mâncam și totul avea gust de sânge. Starea mea era exact cum v-ați putea imagina, doar că mai rău.

Când am văzut o siluetă roșie pe banca de vizavi de mine, m-am temut să ridic privirea. Dacă era Carceret, era de rău. Dacă era Vashet, era chiar mai rău. Așteptasem până când sala de mese era aproape goală înainte de a veni să mănânc, sperând să le evit pe amândouă. Dar, ridicând privirea, am văzut că era Penthe, tânăra feroce care o învinsese pe Shehyn.

— Salutare, a zis ea cu un ușor accent aturan.

Am gesticulat, *salut políticos formal*. Având în vedere cum mi se derulase ziua, m-am gândit că e mai bine să fiu cât mai atent posibil. Comentariile lui Vashet mă făcuseră să cred că Penthe era un membru de rang înalt și foarte respectat al școlii.

Cu toate astea, nu era foarte bătrână. Poate că era de vină fața în formă de inimă, dar nu părea mai mare de 20 de ani.

— Putem vorbi în limba ta? a întrebat ea în aturană. Ar fi o bunătate. Am nevoie să-mi exersezi vorbirea.

— Mă voi alătura cu plăcere, am zis în aturană. Vorbești foarte bine. Sunt gelos. Când vorbesc eu în ademică, mă simt mare cât un urs, tropăind în cizme grele.

Penthe a afișat un zâmbet mic, timid, apoi și-a acoperit gura cu mâna, roșind ușor.

— E corect să zâmbești?

— E corect și politicos. Un astfel de zâmbet arată un mic amuzament. Ceea ce e perfect, pentru că am făcut o glumiță.

Penthe a dat mâna la o parte și a repetat zâmbetul timid. Era fermecătoare ca florile de primăvară. Mi-am luat o piatră de pe suflet uitându-mă la ea.

— În mod normal, aș zâmbi ca răspuns la zâmbetul tău, am zis. Dar aici mă tem că alții ar vedea asta ca ceva nepolitic.

— Te rog, a zis ea, făcând o serie de gesturi destul de largi pentru ca oricine să le vadă.

Invitație curajoasă. Rugăminți imploratoare. Bun venit familiar.

— Trebuie să exersezi.

Am zâmbit, deși nu la fel de mult cum aș fi făcut de obicei. Parțial din prudență și parțial pentru că mă durea fața.

— Ce bine e să zâmbesc din nou, am zis.

— Mi-e teamă să zâmbesc.

A început să gesticuleze și s-a oprit. Expresia ei s-a schimbat, ochii i s-au îngustat puțin, ca și cum ar fi fost iritată.

— Asta? am întrebat-o, gesticulând *îngrijorare ușoară*.

A dat din cap.

— Cum faci asta cu fața?

— Cam așa, am împreunat ușor sprâncenele. De asemenea, ca femeie, aș face asta, mi-am strâns buzele ușor. Aș face asta ca bărbat.

Am tras buzele în jos, cu o încruntare mică în schimb.

Penthe s-a uitat la mine fără expresie. *Înmărmurire*.

— E diferit pentru bărbați și femei? a întrebat ea, neîncrederea strecurându-se în tonul ei.

— Numai o parte, am liniștit-o. Și numai puțin.

— Sunt atât de multe, a zis ea, permițându-și o notă de

disperare în voce. Oricine știe la el în familie ce înseamnă fiecare mică mișcare a feței. Tu ai crescut privind. Știi tot ce se petrece în ei. În acei prieteni de vârsta ta, înainte de a ști că e mai bine să nu zâmbești din orice. E mai ușor cu ei. Dar asta...

A clătinat din cap.

— Cum își poate aminti cineva când e bine să-și arate dinții? Cât de des ar trebui să mențin contactul vizual?

— Înțeleg, am zis. Eu îmi vorbesc foarte bine limba. Pot face cele mai istețe jocuri de cuvinte. Dar aici e inutil.

Am oftat.

— E foarte greu să-mi mențin fața nemișcată. Mă simt ca și cum mi-aș ține tot timpul respirația.

— Nu întotdeauna, a zis ea. Nu avem întotdeauna fața nemișcată. Când ești cu...

A amuțit, apoi a gesticulat repede, *scuze*.

— Nu am niciuna aproape, am zis.

Regret blajin.

— Am sperat să mă apropii de Vashet, dar mă tem că astăzi am stricat tot.

Penthe a dat din cap.

— Am văzut.

S-a întins și și-a dus degetul mare de-a lungul părții laterale a feței mele. Am simțit răceală pe umflătură.

— Trebuie s-o fi înfuriat foarte rău.

— Îmi dau seama de asta de la țiuitul din urechi, am zis.

Penthe a clătinat din cap.

— Nu. Semnele tale.

A arătat pe fața ei de data asta.

— La altcineva ar putea fi o greșeală, dar Vashet nu le-ar lăsa dacă n-ar vrea ca toată lumea să le vadă.

Stomacul mi s-a întors pe dos și mâna mi s-a dus inconștient la față. Desigur. Nu era o simplă pedeapsă. Era

un mesaj către toți ademre.

— Ce fraier sunt, am zis încet. Nu mi-am dat seama până acum.

Am mâncat în liniște timp de câteva minute, înainte de-a o întreba.

— De ce ai venit să stai cu mine azi?

— Când te-am văzut azi, m-am gândit că am auzit multă lume vorbind despre tine. Dar personal nu știam nimic despre tine.

O pauză.

— Și ce spun alții? am zis cu un mic zâmbet crispat.

S-a întins să-mi atingă colțul gurii cu vârful degetelor.

— Asta, a zis ea. Ce e zâmbetul îndoit?

Batjocură blândă, am gesticulat ca explicație.

— Dar pentru mine, nu pentru tine. Pot să ghicesc ce se spune.

— Nu totul e de rău, a zis ea cu blândețe.

Penthe s-a uitat la mine și m-a privit în ochi. Erau imenși pe fața ei mică, un cenușiu ușor mai închis decât de obicei. Erau atât de luminoși și de limpezi, că atunci când a zâmbit priveliștea aproape mi-a frânt inima. Am simțit lacrimi în ochi și am privit repede în jos, jenat.

— O! a zis ea încet, gesticulând repede, *scuze nefericite*. Nu. Greșesc în legătură cu zâmbetul și contactul meu vizual. Am vrut să fac asta.

Încurajare blândă.

— Ai toate motivele să zâmbești, i-am zis fără să ridic privirea, clipind furios în încercarea de a-mi îndepărta lacrimile. E o bunătate neașteptată într-o zi când nu merit așa ceva. Ești prima care a vorbit cu mine din proprie inițiativă. Și e o dulceață pe fața ta care îmi frânge inima.

Am gesticulat *recunoștința* cu mâna stângă, bucuros că nu

era nevoie să-mi ridic ochii pentru a-i arăta ce simt.

Mâna ei stângă a trecut peste masă și a apucat-o pe-a mea. Apoi mi-a întors mâna cu fața în sus și m-a apăsât reconfortant încet în palmă.

Am ridicat privirea și i-am oferit ceea ce am sperat să fie un zâmbet liniștitor.

L-a oglindit aproape întocmai, apoi și-a acoperit gura din nou.

— Mi-am menținut îngrijorarea în zâmbet.

— N-ar trebui. Ai gura perfectă pentru zâmbit.

Pentru s-a uitat la mine din nou, ochii ei întâlnindu-i pe-ai mei pentru o clipă, înainte de-a se feri.

— Adevărat?

Am dat din cap.

— În limba mea, e o gură despre care aş scrie un...

Am tăcut, transpirând un pic când am realizat că aproape am zis „cântec”.

— Poem? a sugerat ea ajutându-mă.

— Da, am zis repede. E un zâmbet demn de un poem.

— Atunci, fă unul, a zis ea. În limba mea.

— Nu, am zis repede. Ar fi poemul unui urs. Prea stângaci pentru tine.

Asta doar a părut s-o impulsioneze și ochii ei au devenit dornici.

— Fă-l. Dacă e stângaci, mă va face să mă simt mai bine cu poticnirea mea.

— Dacă-l fac, va trebui să faci și tu unul, am amenințat-o. În limba mea.

Am crezut că o va speria, dar după numai un moment de ezitare a dat din cap.

M-am gândit la singurul poem ademic pe care îl auzisem: câteva fragmente din vechiul fuior de mătase și bucata din povestea lui Shehyn pe care o zisese despre arcaș. N-aveam

prea multe la îndemână.

M-am gândit la cuvintele pe care le știam, la sunetele acestora. Am simțit brusc lipsa lăutei. De-asta avem muzică, la urma urmelor. Cuvintele nu pot face întotdeauna treaba de care avem nevoie. Muzica e acolo atunci când cuvintele nu reușesc să spună tot.

În cele din urmă m-am uitat în jur emoționat, bucuros că nu erau decât o mână de oameni împrăștiați în sala de mese. M-am aplecat spre ea și am zis:

*Penthe cu două arme
Dar nicio sabie în mână,
Gura ei ca o floare se arcuiește,
Și o inimă de la zece pași rănește.*

A zâmbit din nou și a fost așa cum am zis. Am simțit ascuțimea acestuia în piept. Felurian avea un zâmbet frumos, dar era bătrân și cunoscător.

Zâmbetul lui Penthe era strălucitor ca un bănuț nou. Era ca apa rece pe inima mea uscată, obosită.

Zâmbetul dulce al unei tinere. Nimic nu e mai bun în lume. Valorează mai mult decât sarea. Ceva în noi se îmbolnăvește și moare fără el. Sunt sigur de asta. Ceva atât de simplu. Cât de ciudat. Cât de minunat și de ciudat.

Penthe a închis ochii pentru o clipă, gura trecând în tăcere când și-a ales cuvintele pentru poemul ei.

Apoi a deschis ochii și a vorbit în aturană.

*Arzând ca o crenguță,
Kvothe vorbește.
Dar gura care amenință cizmele dezvăluie un urs dănțuind.*

Am zâmbit suficient de larg cât să mă doară fața.

— E minunat, am zis sincer. E primul poem pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine.

După conversația cu Penthe, m-am simțit mult mai bine. Nu eram sigur dacă flirtasem sau nu, dar nu prea conta. Era suficient pentru mine să știu că exista cel puțin o persoană în Haert care nu mă voia mort.

M-am dus acasă la Vashet, cum făceam de obicei după mese. Jumătate din mine spera să mă salute, zâmbind și sarcastică, lăsând în urmă neplăcerile de dimineață. Cealaltă jumătate din mine se temea că va refuza să-mi vorbească.

Când am ajuns pe deal, am văzut-o stând pe o bancă de lemn din fața ușii. S-a rezemat de peretele de piatră aspră al casei sale, ca și cum se bucura pur și simplu de soarele după-amiezii. Am inspirat adânc și am lăsat aerul să iasă, relaxându-mă.

Dar, ajungând mai aproape, i-am văzut fața. Nu era zâmbitoare. Nici nu purta masca ademă impasibilă. M-a privit apropiindu-mă, cu expresia sumbră a unui călău.

Am vorbit imediat cum m-am apropiat.

— Vashet, am zis cu sinceritate. Eu...

Încă șezând, Vashet a ridicat mâna și m-am oprit din vorbit atât de repede, de parcă m-ar fi lovit peste gură.

— Scuzele acum au o importanță mică, a zis ea cu vocea plată și rece. Orice ai spune în acest moment nu poate fi de încredere. Știi că sunt de-a dreptul furioasă, așa că ești copleșit de frică. Asta înseamnă că nu pot avea încredere în niciun cuvânt pe care l-ai spune, pentru că vine din frică. Ești isteț și fermecător și mincinos. Știu că poți supune lumea cu vorbele tale. Așa că nu voi asculta.

Și-a schimbat poziția pe bancă, apoi a continuat.

— La început am observat o blândețe în tine. Asta e ceva

rar la cineva atât de tânăr și a contribuit mult în a mă convinge că meriți să-ți predau. Dar, pe măsură ce zilele trec, zăresc altceva. Alte fețe, departe de-a fi blânde. Le-am respins, ca pe sclipiri de lumină falsă, gândindu-mă la ele ca la laudele unui tânăr sau ca la glumele ciudate ale unui barbar. Dar astăzi, când ai vorbit, mi s-a relevat că blândețea a fost o mască. Și celălalt chip pe jumătate văzut, acest lucru întunecat și nemilos care e adevărata față ascunsă dedesubt.

Vashet m-a privit lung.

— E ceva tulburător în tine. Shehyn a văzut-o în conversațiile voastre. Nu e o lipsă de lethani. Dar asta mă neliniște mai mult. Asta înseamnă că există în tine ceva mai adânc decât lethani. Ceva ce lethani nu poate repara.

M-a privit în ochi.

— Dacă așa e, atunci am greșit că te-am învățat. Dacă ai fost suficient de isteț să-mi arăți o față falsă atât de mult timp, atunci ești un pericol nu numai pentru școală. Dacă așa e, atunci Carceret are dreptate și ar trebui să fii ucis rapid pentru siguranța tuturor celor implicați.

Vashet s-a ridicat în picioare, mișcându-se ca și cum ar fi fost foarte obosită.

— Asta am gândit azi. Și voi continua să mă gândesc niște ore lungi în seara asta. Măine voi decide. Folosește acest timp pentru a-ți pune gândurile în ordine și fă toate pregătirile care crezi că te vor ajuta.

Apoi, fără a mă privi în ochi, s-a întors și a intrat în casă, închizând ușa încet în spatele ei.

Pentru o vreme, am rătăcit fără țintă. M-am dus să mă uit la copacul-sabie, sperând că o voi găsi acolo pe Celean, dar nu era nicăieri. Privitul copacului în sine n-a făcut nimic pentru a mă calma. Nu în acea zi.

Așa că m-am dus la băi, unde m-am scăldat trist. După

aceea, într-una din oglinzile împrăștiate prin cămăruțe, mi-am văzut fața după ce mă lovise Vashet. Jumătate din față era roșie și umflată, cu vânătăi începând să se împestrițeze albastru și galben în jurul tâmpiei și al maxilarului. Se vedeau, de asemenea, începuturile unui ochi profund înnegrit.

Când m-am holbat la mine în oglindă, am simțit o ușoară furie pâlپându-mi adânc în burtă. Am decis că obosisem să aștept neputincios în timp ce alții decideau dacă puteam să vin sau să plec. Le-am jucat jocul, le-am învățat limba, am fost deosebit de politicoș, și în schimb eram tratat ca un câine. Am fost bătut, batjocorit și amenințat cu moartea și mai rău. Mă săturasem.

Așa că am pornit încet spre Haert. Le-am vizitat pe surorile gemene, pe fierarul vorbăreț și pe croitorul de unde-mi cumpărasem hainele. Am stat de vorbă prietenește, pierzând timpul, punând întrebări și prefăcându-mă că nu arătam ca și cum cineva mă bătuse până mă lăsase inconstient cu câteva ore în urmă.

Pregătirile mele au durat mult timp. Am pierdut cina, iar cerul se întunecase când m-am întors la școală. M-am dus direct în camera mea și am închis ușa după mine.

Apoi mi-am golit pe pat conținutul buzunarelor, unele chestii cumpărate, unele furate. Două lumânări de calitate, moi, din ceară de albine. Un ciob lung de oțel friabil, de la o sabie prost făcută. Un mosor cu fir roșu ca sângele. O sticlუță cu dop plină cu apă de la băi.

Pe ultima am strâns-o tare în pumn. Cei mai mulți oameni nu înțeleg cât de multă căldură păstrează apa în interiorul ei. ăsta e motivul pentru care durează atât de mult să fiarbă. În ciuda faptului că iazul cu apă fierbinte din care o scosesem era la mai mult de o milă distanță, ce țineam în mână era mai bun în practicarea magiei simpatetice decât un cărbune

aprins. Această apă avea în ea foc.

M-am gândit la Penthe cu un junghi de regret. Apoi am luat o lumânare și am început s-o răsucesc în mână, încălzind-o cu propria piele, înmuind ceara și începând s-o modelez în formă de păpușă.

Am stat în camera mea, având gânduri negre pe măsură ce ultima lumină se stingea pe cer. M-am uitat la obiectele pe care le adunasem și am știut adânc în sinea mea că uneori o situație devine atât de încurcată, încât cuvintele sunt de prisos. Ce altă opțiune aveam acum, că mă părăsiseră cuvintele? Ce mai avem atunci când ne părăsesc cuvintele?

CAPITOLUL 121

Când vorbele dau greș

Era destul de târziu în noapte când m-am apropiat de casa lui Vashet, dar se vedea lumina lumânărilor pâlpâind la fereastra ei. Nu m-am îndoit că m-ar fi ucis sau m-ar fi schilodit pentru binele tuturor celor din Ademre, dar pentru Vashet calitatea principală era atenția. Ar fi stat mai întâi să cântărească situația peste noapte.

Cu mâna goală, am bătut încet la ușa ei. După o clipă, a deschis-o.

Încă purta hainele roșii de mercenar, dar îndepărtase toate șireturile de mătase care i le ținea strânse pe corp. Ochii îi erau obosiți.

Gura i s-a subțiat când m-a văzut stând acolo și am știut că dacă aș fi vorbit, ar fi refuzat să mă asculte. Așa că am gesticulat *rugămintele* și am pășit înapoi, în afara luminii lumânărilor și în întuneric. O cunoșteam destul de bine în acel moment pentru a fi sigur de curiozitatea ei. Ochii i s-au îngustat suspicioși când m-am tras deoparte, dar după un moment de ezitare m-a urmat. Nu și-a luat sabia cu ea.

Cerul era senin în noapte și luna ne-a luminat drumul. Am condus-o sus pe dealuri, departe de școală, departe de casele împrăștiate și de magazinele din Haert.

Am mers mai mult de două mile înainte de a ajunge la locul pe care îl alesesem. O mică livadă de pomi, unde un morman înalt de piatră ținea orice zgomot departe de orașul adormit.

Lumina lunii cădea pieziș printre copaci, dezvăluind forme întunecate într-un mic spațiu liber ascuns printre pietre. Erau acolo două băncuțe de lemn. Am luat-o blând de braț

pe Vashet și am îndrumat-o unde să stea.

Mișcându-mă încet, am băgat mâna în umbra profundă ferită de vânt a unui pom din apropiere și mi-am scos *shaedul*. L-am atârnat cu atenție pe o ramură joasă, astfel încât să fie ca o perdea întunecată între noi.

Apoi m-am așezat pe cealaltă bancă, m-am aplecat și am desfăcut încuietorile de la cutia lăutei mele. După ce toate s-au deschis, lăuta a scos o zdrăngănitură armonioasă familiară, ca și cum ar fi fost dornică să se elibereze.

Am scos-o și am început să cânt încet.

Ascunsesem o bucată de pânză în interiorul lăutei, ca să înmoaie sunetul, nedorind să se audă peste dealurile stâncoase. Și am împletit o parte din firul roșu printre corzi. Într-un fel pentru a le ține să nu sune prea tare și într-un fel în speranța disperată că mi-ar putea aduce noroc.

Am început cu *În fierăria satului*. N-am cântat, îngrijorându-mă că Vashet s-ar simți jignită dacă aș merge atât de departe. Dar chiar și fără cuvinte, e un cântec care sună ca plânsetul. E acea baladă care vorbește despre camere goale și un pat rece și pierderea iubirii.

Fără pauză, am trecut la *Așteptarea Violetei*, apoi la *Vântul din vest de acasă*.

Ultima fusese o favorită a mamei mele și când am cântat-o m-am gândit la ea și am început să plâng.

Apoi am cântat melodia care se ascunde în inima mea. Acea muzică fără cuvinte care se mișcă prin locurile secrete din sufletul meu. Am cântat-o cu atenție, făcând-o să vibreze încet și jos în liniștea întunecată a nopții. Aș vrea să spun că e un cântec vesel, că e dulce și luminos, dar nu e.

Și, în cele din urmă, m-am oprit. Vârfurile degetelor mă ardeau și mă dureau. Trecuse o lună de când nu mai cântasem și bătăturile dispăruseră.

Ridicând privirea, am văzut că Vashet trăsesese deoparte *shaedul* și mă privea.

Luna era agățată pe cer în spatele ei și nu-i vedeam expresia de pe față.

— Țsta e motivul pentru care n-am cuțite în loc de mâini, Vashet, am spus încet. Țsta sunt eu.

CAPITOLUL 122

Plecări

În dimineața următoare m-am trezit devreme, am mâncat repede și m-am întors în camera mea înainte ca cea mai mare parte a școlii să se întoarcă pe partea cealaltă în pat.

Mi-am pus lăuta și traista pe umăr. Mi-am înfășurat *shaedul* în jurul meu, verificând că tot ceea ce am nevoie e corect depozitat în buzunare: fir roșu, ceară pentru momâie, fier fragil, sticlură cu apă. Apoi am tras gluga *shaedului* și am plecat din școală, îndreptându-mă spre casa lui Vashet.

Vashet a deschis ușa între a doua și a treia ciocănitură. N-avea cămașă și a stat cu pieptul gol în ușă. M-a privit sarcastic, luând notă de mantie, traistă și lăută.

— Asta e dimineața vizitatorilor, a zis ea. Intră. Vântul e rece așa devreme.

Am pășit în interior și m-am împiedicat de prag, poticnindu-mă, astfel că a trebuit să pun mâna pe umărul lui Vashet pentru a mă echilibra. Mâna mi s-a prins stângace în părul ei când am făcut asta.

Vashet a clătinat din cap când a închis ușa în urma mea. Indiferentă față de propria goliciune, și-a dus ambele mâini la ceafă și a-nceput să-și împletească într-o coadă scurtă, bine strânsă, jumătate din părul care-i atârna.

— Abia apăruse soarele pe cerul de dimineață, când mi-a bătut la ușă Penthe, a zis ea conversațional. Știa că eram supărată pe tine. Și, deși nu știa ce-ai făcut, a vorbit în numele tău.

Ținând coada cu o singură mână, Vashet a luat o bucată de sfoară roșie și a legat-o.

— Apoi, când abia se închisese ușa, mi-a făcut o vizită

Carceret. M-a felicitat că ți-am oferit în cele din urmă tratamentul pe care-l meriți.

S-a întins să împletească și cealaltă parte a părului, degetele ei răsucind cu agilitate.

— Amândouă m-au iritat. N-aveau dreptul să-mi vorbească despre elevul meu.

Vashet și-a legat și a doua coadă.

— Apoi m-am gândit, a cui opinie o respect mai mult?

S-a uitat la mine, formulând asta ca pe-o întrebare la care să răspund.

— Respecți mai mult opinia ta, am zis.

Vashet a zâmbit larg.

— Ai perfectă dreptate. Dar nici Penthe nu e în totalitate fraieră. Iar Carceret poate fi uneori furioasă ca un bărbat.

A luat o bucată lungă de mătase neagră și a înfășurat-o în jurul taliei, peste umeri și peste sânii goi, sprijinindu-i și ținându-i aproape de piept. Apoi a trecut capătul pânzei prin ea însăși și într-un fel a rămas fixată. Am văzut-o de mai multe ori făcând asta, dar încă era un mister pentru mine cum o făcea.

— Și ce ai decis? am întrebat-o.

Și-a tras cămașa roșie peste cap.

— Încă ești un mister, a zis ea. Blând și tulburător și isteț și prostuț.

Capul i-a ieșit din cămașă și m-a privit serioasă.

— Dar cineva care sparge misterul pentru că nu-l poate rezolva a părăsit lethani. Eu nu sunt așa.

— Mă bucur, am zis. Nu mi-ar fi plăcut să plec din Haert.

Vashet a ridicat o sprânceană la asta.

— Îndrăznesc să spun că nu.

A arătat către cutia lăutei care atârna pe umărul meu.

— Lasă asta aici, altfel lumea va vorbi. Lasă și traista. Le poți lua mai târziu înapoi în camera ta.

S-a uitat la mine atent.

— Dar ia cu tine mantia. Ți voi arăta cum să lupți în timp ce-o porți. Așa ceva poate fi util, dar numai dacă știi cum să eviți să te împiedici de ea.

...

M-am întors la antrenament ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vashet mi-a arătat cum să nu mă împiedic de mantie. Cum putea fi folosită pentru a lega o armă sau a dezarma pe cineva imprudent. A zis că e foarte bună, puternică și durabilă, dar n-a părut niciodată să vadă ceva neobișnuit la ea.

Zilele au trecut. Am continuat să lupt cu Celean și în cele din urmă am învățat să-mi protejiez prețioasa bărbăție de toate formele dure de atac. Încet, am devenit suficient de bun, încât eram aproape la fel de buni în înfruntările noastre, victoriile mergând când la unul, când la celălalt.

Am avut și câteva conversații cu Penthe, la masă, și m-am bucurat să am încă pe cineva dispus să zâmbească din când în când în direcția mea.

Dar nu mai eram în largul meu în Haert. Ajunsesem prea aproape de dezastru.

De câte ori vorbeam cu Vashet, mă gândeam de două ori la fiecare cuvânt. La câteva cuvinte m-am gândit de trei ori.

Și în timp ce Vashet părea să se fi întors la familiara ei personalitate crispată și zâmbitoare, am prins-o privindu-mă din când în când, cu fața sumbră, cu ochii atenți.

Pe măsură ce zilele treceau, tensiunea dintre noi dispărea treptat, estompându-se ca vânătaiele de pe fața mea. Îmi plăcea să cred că în cele din urmă vor dispărea în întregime. Dar nu am avut parte de suficient timp.

...

A sosit ca un fulger pe cerul senin.

Vashet a deschis ușa când am bătut. Dar, în loc să iasă

afară, a stat în uşă.

— Măine e testul tău, a zis ea.

Pentru o secundă, n-am înţeles despre ce vorbea. Mă concentram atât de intens pe antrenamentul cu sabia, pe înfruntările cu Celean, pe limbă, pe lethani. Aproape că uitasem scopul acestora.

Am simţit un val de entuziasm în piept, urmat de un fior în stomac.

— Măine? am zis prosteste.

A dat din cap, zâmbind slab la expresia mea.

Răspunsul ei calm nu m-a liniştit mai deloc.

— Atât de repede?

— Shehyn consideră că așa ar fi cel mai bine. Dacă așteptăm încă o lună, ar putea ninge mai devreme, împiedicându-te să mergi ușor pe drum.

Am ezitat, apoi am zis.

— Nu-mi spui tot adevărul, Vashet.

Un alt zâmbet slab și o ridicare mică din umeri.

— Ai dreptate, totuși Shehyn crede că așteptarea nu e înțeleaptă. Ești fermecător, în felul tău neîndemânatic, barbar. Cu cât stai mai mult aici, cu atât lumea te va îndrăgi mai mult.

Am simţit frigul cuprinzându-mă mai tare.

— Și dacă e să fiu mutilat, e mai bine ca asta să se întâmple înainte ca mai multă lume să-și dea seama că sunt de fapt o persoană reală, și nu un barbar fără chip, am zis cu asprime, deși nu atât de dur cum aș fi vrut.

Vashet și-a coborât privirea, apoi a dat din cap.

— N-ai auzit. Dar Penthe i-a învinețit ochiul lui Carceret în urmă cu două zile, într-o ceartă despre tine. Și Celean a ajuns să țină la tine și vorbește cu ceilalți copii. Te privesc din copaci în timp ce te antrenezi.

A rămas nemișcată pentru un moment.

— Și mai sunt și alții.

După tot acest timp, știam destul de bine să citesc mica tăcere a lui Vashet, ca să știu ce înseamnă. Dintr-odată, starea ei de spirit mută, tăcerea ei, avea mai mult sens.

— Shehyn trebuie să pună interesele școlii pe primul loc, a zis Vashet. Trebuie să decidă în funcție de ce e mai bine. Nu-și poate permite să fie influențată de faptul că unele persoane țin la tine. În același timp, dacă ia o decizie corectă și mulți din școală o neagă, nici asta nu e bine.

A ridicat iar din umeri.

— Asta e.

— Sunt pregătit?

Vashet a tăcut îndelung.

— Nu e o întrebare ușoară, a zis ea. Să fii invitat la școală nu e doar o chestiune de îndemânare. E un test de potrivire, de adecvare. Dacă unul dintre noi nu reușește, poate încerca din nou. Tempî a dat testul de patru ori înainte să fie admis. Tu nu vei avea decât o șansă.

S-a uitat la mine.

— Și, pregătit sau nu, e timpul.

CAPITOLUL 123

Frunza în Vrie

În dimineața următoare, Vashet a venit să mă ia când abia îmi terminasem micul dejun.

— Hai, a zis ea. Carceret s-a rugat toată noaptea pentru o furtună, dar sunt doar rafale.

Nu știam ce înseamnă asta, dar nici n-am avut chef să întreb. Mi-am returnat farfuria de lemn și când m-am întors, am găsit-o pe Penthe stând acolo, cu o vânătaie ușor îngălbenită de-a lungul maxilarului.

Penthe n-a zis nimic, doar mi-a cuprins brațele într-o demonstrație deschisă de sprijin. Apoi m-a îmbrățișat strâns. Am fost surprins să văd cum capul îi venea doar până la pieptul meu. Uitasem cât de mică e.

În sala de mese era chiar mai multă liniște decât de obicei și deși nimeni nu se holba, toată lumea se uita.

Vashet a mers cu mine la micul parc unde ne întâlniserăm prima dată și a început cu obișnuita noastră întindere mlădioasă. Rutina acesteia m-a relaxat, transformându-mi îngrijorarea într-un vag chiorăit de intestine. Când am terminat, Vashet m-a condus jos, în valea ascunsă a arborelui-sabie. N-am fost surprins. Unde altundeva ar fi putut să aibă loc testul?

Zeci de persoane erau împrăștiate pe terenul deschis din jurul copacului. Cele mai multe dintre ele erau îmbrăcate în roșu mercenar, dar am văzut trei purtând haine mai ușoare. Am ghicit că erau membri importanți ai comunității sau poate mercenari retrași, încă apropiați ai școlii.

Vashet a arătat spre copac. La început am crezut că îmi atrăgea atenția asupra mișcării acestuia. Era, așa cum zisese

ea, o zi destul de vântoasă, iar ramurile se agitau sălbatic în aer. Apoi am văzut o licărire de metal lângă trunchiul acestuia. Privind mai atent, am văzut acolo o sabie legată de trunchiul copacului.

M-am gândit la Celean dansând printre frunzele ascuțite, pentru a pălmui trunchiul copacului. Desigur.

— La baza copacului sunt mai multe obiecte, a zis Vashet. Testul tău e să te duci acolo, să alegi unul și să-l aduci aici.

— Țsta e testul? am întrebat.

Glasul meu era un pic mai ascuțit decât m-aș fi gândit.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce n-ai întrebat? a replicat ea sec, apoi și-a pus mâna ușor pe brațul meu. Ți-aș fi spus, a zis ea. La un moment dat. Dar știam că dacă îți spun prea devreme, ți-ai fi încercat mâna și te-ai fi rănit.

— Păi, mulțumesc lui Dumnezeu că am păstrat asta pentru azi, am zis, apoi am oftat.

Scuze resemnate.

— Ce se întâmplă dacă mă duc acolo și sunt tăiat în bucăți?

— Tăiatul e de la sine înțeles, a zis ea și și-a tras deoparte gulerul cămășii, dezvăluind o pereche de familiare cicatrice palide, subțiri, pe umărul ei. Întrebarea e cât de rău și unde și cum te comporți.

Și-a tras cămașa la loc.

— Frunzele nu taie adânc, dar fii atent la față și la gât. Locurile unde vasele de sânge și tendoanele sunt aproape de suprafață. O tăietură pe piept sau pe braț poate fi reparată cu ușurință. Mai puțin o ureche tăiată.

Am privit copacul prins într-o rafală de vânt, cu ramurile zbătându-se nebunește.

— Ce te împiedică să te duci acolo târându-te pe coate și genunchi?

— Mândria, a zis ea, cercetându-mi fața. Vrei să fii cunoscut drept cel care s-a târât în timpul testului?

Am dat din cap. Asta era o problemă în special pentru mine. Ca barbar, aveam de două ori mai multe de dovedit.

M-am uitat la copac din nou. Avea nouă metri din vârful ramurilor la trunchi. M-am gândit la cicatricile pe care le văzusem pe corpul lui Tempî, pe fața lui Carceret.

— Deci, e un test al nervilor, am zis. Un test al mândriei.

— E un test pentru mai multe, a zis Vashet. Comportamentul tău reprezintă o parte importantă. Ți-ai putea pune mâinile pe față și să te avânți înainte. Linia dreaptă e cea mai rapidă, la urma-urmelor. Dar ce dezvăluie asta despre tine? Ești un taur care aleargă orbește? Ești un animal fără subtilitate sau grație?

A clătinat din cap, încruntându-se.

— Mă aștept la mai mult de la un elev al meu.

Mi-am încordat privirea, încercând să văd ce alte obiecte fuseseră puse în jurul copacului.

— Presupun că n-am voie să întreb care e alegerea corectă.

— Există mai multe alegeri corecte și mai multe incorecte. Diferă de la caz la caz. Obiectul pe care îl aduci înapoi dezvăluie mult. Ce faci cu obiectul după aceea dezvăluie mult. Cum te comporți dezvăluie mult.

A ridicat din umeri.

— Shehyn va lua în considerare toate astea pentru a decide dacă ești admis în școală.

— Dacă Shehyn e singura care decide, de ce sunt toți ceilalți aici?

Vashet a zâmbit forțat și i-am văzut îngrijorarea ascunsă adânc în privire.

— Shehyn nu întruchipează singură întreaga școală.

A arătat către ademii care stăteau la distanță, în jurul

copacului-sabie.

— Cu atât mai puțin reprezintă în totalitate calea Latanthei.

M-am uitat în jur și am constatat că cele câteva cămăși care nu erau roșii nu erau deschise la culoare, ci albe. Aceștia erau conducătorii altor școli. Ei călătoriseră până acolo pentru a-l vedea pe barbar susținând testul.

— Așa e de obicei? am întrebat.

Vashet a clătinat din cap.

— M-aș putea preface neștiutoare. Dar bănuiesc că a răspândit vorba Carceret.

— Pot anula decizia lui Shehyn? am întrebat.

Vashet a clătinat din cap.

— Nu. E școala ei, decizia ei. Nimeni nu-i va contesta dreptul de-a face asta.

S-a lovit ușor cu mâna într-o parte.

— Totuși.

— Foarte bine, am zis.

Vashet s-a întins și mi-a apucat mâna într-ale ei, a strâns-o, apoi a lăsat-o să cadă.

M-am îndreptat spre copacul-sabie. Pentru un moment, vântul s-a potolit și coronamentul gros de ramuri suspendate mi-a amintit de copacul unde-l întâlnisem pe Cthaeh. Nu era un gând reconfortant.

M-am uitat la frunzele care se răsuceau, încercând să nu mă gândesc la cât de ascuțite sunt.

La cum mi-ar felia carnea. La cum ar putea să alunece prin pielea subțire a mâinilor mele și să-mi reteze tendoanele delicate de dedesubt.

Din marginea coroanei până la siguranța trunchiului nu puteau fi mai mult de nouă metri. Într-un fel, nu foarte mult, la urma urmelor...

M-am gândit la Celean țâșnind sălbatic printre frunze. M-

am gândit la ea, sărind și lovind ramurile pentru a le îndepărta. Dacă ea putea să facă asta, atunci cu siguranță că și eu puteam.

Dar chiar dacă mă gândeam la asta, știam că pur și simplu nu era adevărat. Ceeaa se jucase aici toată viața ei. Ea era slabă ca o nuia, iute ca un greiere și pe jumătate cât mine. În comparație cu ea, eu eram un urs greoi.

Am văzut câțiva mercenari ademi într-o parte îndepărtată a copacului. Erau acolo și două dintre cele mai intimidante cămăși albe. Le simțeam ochii pe mine și, într-un mod ciudat, eram bucuros.

Când ești singur, e ușor să-ți fie frică. E ușor să te concentrezi asupra a ceea ce ar putea fi ascuns în întuneric, la baza scării pivniței. E ușor să devii obsedat de lucruri neproductive, cum ar fi nebunia de a intra într-o furtună de cuțite care se învârt.

Când ești singur, e ușor să transpiri, să intri în panică, să îți pierzi firea...

Dar eu nu eram singur. Și nu doar Vashet și Shehyn erau cu ochii pe mine. Erau o duzină de mercenari și capi ai altor școli din afară. Aveam public. Eram pe scenă. Și nicăieri în lume nu mă simt mai confortabil ca pe o scenă.

Am așteptat imediat în apropierea celor mai lungi ramuri, pândind o pauză în mișcarea lor. Speram ca răsucirea lor aleatorie să lase deschisă, doar pentru o clipă, o cale pe care să țâșnesc, lovind cu mâna orice frunză s-ar fi apropiat prea mult. Aș fi putut folosi Evantaiul de Apă, pentru a le ține departe de fața mea.

M-am oprit la marginea coronamentului și am privit, așteptând o deschidere, încercând să anticipez modelul de acțiune. Mișcarea copacului m-a liniștit, cum o mai făcuse de atâtea ori înainte. Era frumos, numai cercuri și arcuri.

În timp ce priveam, ușor amețit de mișcarea copacului,

mi-am simțit mintea alunecând ușor în plutirea limpede, goală, a Frunzei în Vrie. Mi-am dat seama că mișcarea copacului chiar nu era deloc aleatorie. Exista, de fapt, un model realizat de nesfârșitele modele schimbătoare.

Și apoi, cu mintea deschisă și goală, am văzut vântul întinzându-mi-se în față. Era ca și cum gheața ar fi format un cearșaf alb pe geamul ferestrei. O clipă, nimic. În următoarea, am văzut numele vântului la fel de clar ca dosul propriei mâini.

M-am uitat în jur pentru un moment, minunându-mă de asta. I-am gustat forma pe limbă și am știut că doresc s-o amestec într-o furtună. Puteam s-o șoptesc, lăsând copacul-sabie atârând gol și liniștit.

Dar asta părea greșit. În schimb, am deschis pur și simplu ochii larg la vânt, uitându-mă unde să aleg să împing ramurile. Uitându-mă unde se scuturau frunzele. Apoi am pășit sub ramuri, calm, ca și cum aș fi intrat prin ușa din față de acasă. Am făcut doi pași, apoi m-am oprit, căci o pereche de frunze tăia aerul în fața mea. Am pășit lateral și înainte, în timp ce vântul răsucea o altă ramură în spațiul din spatele meu.

M-am mișcat printre ramurile dansânde ale copacului-sabie. Nu alergând, nu dând frenetic din mâini. Am pășit cu grijă, în mod deliberat.

Mi-am dat seama că așa se mișca Shehyn când lupta. Nu rapid, deși uneori era rapidă. Ea se mișca perfect, întotdeauna unde trebuia.

Aproape înainte să-mi dau seama, stăteam în picioare pe pământul negru care înconjura trunchiul gros al copacului-sabie. Frunzele răsucite de vânt nu puteau ajunge aici. În siguranță pentru moment, m-am relaxat și m-am concentrat asupra a ceea ce mă aștepta acolo.

Sabia pe care o văzusem de pe margine era legată de

copac cu un cordon de mătase albă, care se răsucea în jurul trunchiului. Sabia era pe jumătate trasă din teacă și am văzut că lama era similară cu cea a sabiei lui Vashet. Metalul era de un cenușiu ciudat, ars, fără marcă sau stigmat.

Lângă copac, pe o masă mică, stătea o cămașă roșie familiară, pliată perfect pe jumătate. Erau acolo o săgeată cu pană albă puternică și un cilindru de lemn lustruit, în genul celor în care se țin sulițele.

Mi-a atras privirea o scânteiere luminoasă și când m-am întors am văzut o bară groasă de aur amplasată pe pământul negru, printre rădăcinile arborelui. Era cu adevărat de aur? M-am aplecat și-am atins-o. Era rece sub degetele mele și era prea grea ca s-o ridic de jos cu o singură mână. Cât să fi cântărit? Douăzeci de kilograme? Douăzeci și cinci? Suficient aur pentru mine cât să stau pentru totdeauna la Universitate, oricât de mult mi-ar crește taxa de școlarizare.

M-am plimbat încet în jurul trunchiului copacului-sabie și am văzut o bucată de mătase fâlfâind agățată de o ramură joasă. O altă sabie, de un tip mult mai obișnuit, agățată de aceeași eșarfa albă. Trei flori albastre erau legate cu o panglică albastră. O jumătate de bănuț vintic mat. O piatră de tocilă lungă, plată, dată cu ulei.

Apoi am ajuns pe cealaltă parte a copacului și am văzut cutia lăutei mele sprijinită lejer de trunchi.

Când am văzut-o acolo, știind că cineva a intrat în camera mea și mi-a luat-o de sub pat, m-am umplut brusc de o furie cumplită. Era cu atât mai rău știind ce cred ademii despre muzicieni. Asta însemna că știau că eram nu numai barbar, ci și o târfă ieftină și stridentă. O puseseră acolo ca să mă batjocorească.

Înainte chemasem numele vântului cuprins de o furie teribilă, în Imre, după ce Ambroise îmi distrusese lăuta. Și îl chemasem în teroare și furie, ca să mă apăr împotriva lui

Felurian. Dar de data asta cunoașterea acestuia nu venise la mine în urma unor emoții puternice. Am alunecat în asta lin, așa cum trebuie să te întinzi ca să prinzi o sămânță delicată de ciulin care plutește.

Așa că atunci când mi-am văzut lăuta, emoția fierbinte m-a făcut să ies din starea de Frunză în Vrie ca o vrabie lovită cu piatra. Numele vântului să rupt în bucăți, lăsându-mă golit și orb. Privind în jur la frunzele care dansau nebunește, n-am mai văzut niciun model, ci doar o mie de brice suflate de vânt tăind aerul.

Mi-am terminat circuitul lent în jurul copacului cu un nod de îngrijorare strângându-mi stomacul. Prezența lăutei mele făcea clar un lucru. Oricare dintre aceste obiecte putea fi o capcană pe care mi-o întinsese cineva.

Vashet zisese că testul era mai mult decât ceea ce aș fi adus înapoi de lângă copac. Era și cum aduceam și ceea ce aveam să fac după aceea cu acel lucru. Dacă scoteam bara grea de aur și i-o dădeam lui Shehyn, arăta asta că eram dispus să aduc bani școlii? Sau însemna că mă agățam cu lăcomie de ceva greu și greoi, în ciuda faptului că mă puneam în pericol?

Asta era valabil pentru oricare dintre acele lucruri. Dacă luam cămașa roșie, ar fi putut fi văzut fie ca semn de noblețe, fiindcă luptam pentru dreptul de a o purta, fie de aroganță, fiindcă presupuneam că eram destul de bun pentru a intra în rândurile lor. Asta era de două ori adevărat pentru vechea sabie care atârna acolo. Nu mă îndoiam că pentru ademi era la fel de prețioasă ca un copil.

Am mai făcut un circuit lent al copacului, pretinzând că-mi evaluez alegerea, dar de fapt doar trăgeam de timp. M-am uitat nervos a doua oară la obiecte. O carte mică, cu un sistem de închidere din alamă. Un fus cu fir de lână cenușie. O piatră netedă rotundă, așezată pe o pânză albă curată.

În timp ce mă uitam, mi-am dat seama că orice alegere aş fi făcut putea fi interpretată în atât de multe moduri. Nu ştiam nici pe-aproape suficient de multe despre cultura academică ca să ghicesc ce-ar putea semnifica obiectul meu.

Chiar dacă aş fi făcut-o, fără numele vântului care să mă îndrume înapoi prin coronament aş fi fost tăiat fâşii părăsind copacul. Probabil nu suficient cât să mă mutileze, dar suficient pentru a arăta clar că eram un barbar stângaci, care evident n-avea ce căuta acolo.

M-am uitat din nou la bara de aur. Dacă o alegeam, cel puţin greutatea ei mi-ar fi servit ca scuză pentru modul ciudat în care ieşeam de acolo. Poate că încă puteam obţine un rezultat bun cu ea...

Nervos, am făcut al treilea circuit al copacului. Am simţit vântul crescând în rafale şi făcând ca ramurile să se mişte mai sălbatic decât înainte. Asta m-a făcut să transpir, înfrigurându-mă şi făcându-mă să tremur.

În mijlocul aceluia moment de îngrijorare, am devenit brusc conştient de nimic mai mult decât de presiunea bruscă, urgentă, a vezicii mele. Biologiei mele nu-i păsa deloc de gravitatea situaţiei în care mă aflu şi am fost cuprins de o nevoie puternică de a mă uşura.

Astfel, în mijlocul unei furtuni de cuţite, în mijlocul testului meu, care era, de asemenea, şi procesul meu, m-am gândit să urinez pe partea laterală a sacrului copac-sabie, în timp ce două duzini de mândri şi mortali mercenari se uitau la mine.

Era un gând înfricoşător şi inadecvat, la care am izbucnit în râs.

Şi când râsul m-a străbătut, tensiunea care îmi înnodea stomacul şi îmi sfâşia muşchii spatelui s-a topit. Oricare ar fi fost alegerea pe care o făceam, trebuia să fie mai bună decât să fac pipi pe *Latantha*.

În acel moment, fără să mai fierb de furie, fără să mai fiu cuprins de frică, m-am uitat la frunzele care se mișcau în jurul meu. De fiecare dată înainte de momentul în care numele vântul mă părăsea, acesta se stingea ca un vis la trezire: iremediabil ca un ecou sau ca un oftat care se stingea.

Dar de data asta a fost diferit. Petrecusem ore privind modelele acelor frunze în mișcare. M-am uitat printre ramurile arborelui și m-am gândit la Celean, sărind și răsucindu-se, râzând și alergând.

Și asta a fost. Ca numele unui vechi prieten care îți alunecă pur și simplu din minte pentru un moment. M-am uitat printre ramuri și am văzut vântul. I-am rostit blând numele lung, iar vântul s-a îmblânzit. L-am suflat ca o șoaptă și pentru prima oară de când ajunsesem la Haert vântul a devenit tăcut și complet liniștit.

În acest loc cu vânt fără sfârșit, părea că brusc lumea își ține respirația. Dansul neîncetat al copacului-sabie a încetinit, apoi s-a oprit. Ca și cum s-ar fi odihnit. Ca și cum decisese să mă lase să plec.

M-am îndepărtat de copac și m-am îndreptat încet spre Shehyn, fără să aduc nimic cu mine. În timp ce mergeam, am ridicat mâna stângă și mi-am tras palma deschisă de-a lungul muchiei de brici a unei frunze atârnată.

M-am oprit în fața lui Shehyn, la o distanță politicoasă de ea. M-am oprit, cu fața ca o mască impasibilă. M-am oprit, extrem de tăcut, perfect nemișcat.

Am întins mâna stângă, cu palma însângărată în sus, și am închis pumnul. Gestul însemna *dorință*. A curs mai mult sânge decât mă așteptam și mi s-a scurs printre degete, rostogolindu-mi-se pe dosul mâinii.

După un lung moment, Shehyn a dat din cap. M-am relaxat și doar atunci am lăsat vântul să revină.

CAPITOLUL 124

Al numelor

— Tu, a zis Vashet când am mers printre dealuri, ești un mare ticălos fudul ordinar, știi asta?

Mi-am înclinat capul ușor către ea, gesticulând elegant acceptare subordonată.

M-a încătușat de partea laterală a capului.

— Fugi d-aci, măgar melodramatic. Îi poți păcăli pe ei, dar nu și pe mine.

Vashet ținea o mână la piept, ca și cum ar fi bârfit. „Ai auzit ce-a adus înapoi Kvothe de la copacul-sabie? Lucrurile pe care un barbar nu le poate înțelege: tăcere și liniște. Inima Ademre. Ce i-a oferit lui Shehyn? Dorința de a sângera pentru școală.”

S-a uitat la mine, cu o expresie între dezgust și amuzament.

— Serios, e ca și cum ai fi ieșit dintr-o carte de povești.

Am gesticulat: *Flatare grațioasă care minimaliza acceptarea afectuoasă.*

Vashet s-a întins și cu un deget mi-a dat un bobârnac tare peste ureche.

— Au! am izbucnit în râs. Bine. Dar să nu îndrăznești să mă acuzi de melodramă. Voi, oameni buni, sunteți un mare și nesfârșit gest dramatic. Tăcere. Haine de culoare roșu-sângerieu. Limbaj ascuns. Secrete și mistere. E ca și cum viețile voastre ar fi un imens spectacol de pantomimă.

Am privit-o în ochi.

— Și asta chiar în toate diversele sale implicații inteligente.

— Ei bine, ai impresionat-o pe Shehyn, a zis ea. Ceea ce e cel mai important lucru. Și ai făcut-o în așa fel încât șefii

celorlalte școli să nu se poată văita prea mult. Ceea ce e celălalt lucru important.

Am ajuns la destinația noastră, o clădire joasă cu trei camere, lângă un țărculeț cu capre.

— Aici e cel care îți va îngriji mâna, a zis ea.

— Cum rămâne cu farmacia? am întrebat-o.

— Cei de la farmacie sunt prieteni apropiați cu mama lui Carceret, a zis Vashet. Și n-aș putea s-o fac să se uite la mâinile tale nici pentru o grămadă de aur.

A dat din cap către casa din apropiere.

— Daeln, pe de altă parte, e cel la care aș veni dacă aș avea nevoie de îngrijiri.

A bătut la ușă.

— Oi fi tu membru al școlii, dar nu uita că eu sunt încă profesoara ta. În toate lucrurile, eu știu ce e cel mai bine.

•••

Mai târziu, cu mâna strâns bandajată, am mers împreună cu Vashet la Shehyn. Eram într-o cameră pe care n-o mai văzusem înainte, mai mică decât camerele unde discutasem despre lethani. Avea un birouaș dezordonat, câteva flori într-o vază și mai multe scaune confortabile cu perne. De-a lungul unui perete era o imagine cu trei păsări în zbor pe un cer la apus, care nu era pictată, ci era compusă din mii de strălucitoare piese de țiglă smălțuită. Am bănuir că puteam să fim în echivalentul camerei de studiu a lui Shehyn.

— Ce-ți face mâna? a zis Shehyn.

— E bine, am zis. E o tăietură superficială. Daeln face cele mai mici cusături pe care le-am văzut vreodată. E remarcabil.

A dat din cap. *Aprobare.*

Am ridicat mâna stângă, înfășurată într-o pânză albă curată.

— Partea grea va fi păstrarea nemișcată a acestei mâini

timp de patru zile. Deja mă simt ca și cum mi-ar fi fost tăiată limba, nu mâna.

Shehyn a zâmbit ușor la asta, uimindu-mă. Familiaritatea expresiei era un mare compliment.

— Te-ai descurcat destul de bine azi. Toată lumea vorbește despre tine.

— Sper că puținii care m-au văzut au subiecte mai bune de vorbit, am zis cu modestie.

Neîncredere amuzată.

— Asta ar putea fi adevărat, dar cei care au urmărit din ascunzătoare vor spune, fără îndoială, ce-au văzut. Ceeaa a zis deja la o sută de oameni, dacă nu greșesc. Până mâine toată lumea se va aștepta ca pasul tău să zguduie pământul ca și cum ai fi însuși Aethe care se întoarce să ne viziteze.

N-am știut ce să spun, așa că am tăcut. Ceva rar pentru mine. Dar, cum am mai spus, învățam.

— E ceva despre care așteptam să vorbesc cu tine, a zis Shehyn.

Curiozitate ținută-n frâu.

— După ce Tempi te-a adus aici, mi-a spus lunga poveste a timpului petrecut de voi împreună, a zis ea. Despre căutarea bandiților.

Am dat din cap.

— E adevărat că ai folosit magia sângelui pentru a distruge câțiva bărbați, apoi ai chemat fulgerul ca să-i distrugă pe ceilalți?

Vashet a ridicat privirea la asta, uitându-se când la unul, când la celălalt. Mă obișnuisem atât de mult să vorbesc aturana cu ea, încât era ciudat să văd impasibilitatea ademă cuprinzându-i fața. Totuși, mi-am putut da seama că era surprinsă. Nu știa.

M-am gândit să încerc să ofer o explicație pentru acțiunile mele, apoi am decis să n-o fac.

— Da.

— Înseamnă că ești puternic.

Nu mă gândisem niciodată în acești termeni.

— Am ceva putere. Alții sunt mult mai puternici.

— De asta cauți ketanul? Pentru a obține putere?

— Nu. Îl caut din curiozitate. Caut cunoașterea lucrurilor.

— Cunoașterea e un tip de putere, a subliniat Shehyn, apoi a părut să schimbe subiectul. Tempî mi-a zis că era un rhinta printre bandiți, ca lider al lor.

— Rhinta? am întrebat respectuos.

— Ceva rău. Un bărbat care e mai mult decât un bărbat, totuși mai puțin decât un bărbat.

— Un demon? am întrebat-o, folosind cuvântul aturan fără a sta pe gânduri.

— Nu un demon, a zis Shehyn, trecând cu ușurință la aturană. Nu există astfel de demoni. Preoții voștri spun povești cu demoni ca să vă sperie.

M-a privit în ochi scurt, gesticulând grațios: *scuze oneste și de însemnătate serioasă*.

— Dar sunt chestii rele în lume. Creaturi vechi, în formă de oameni. Și câțiva dintre ei sunt mai răi decât toți ceilalți. Merg liber în lume și fac lucruri cumplite.

Am simțit speranța crescând în mine.

— Am auzit și eu că sunt numiți Chandrieni, am zis. Shehyn a dat din cap.

— Și eu am auzit. Dar rhinta e un cuvânt mai bun. Shehyn m-a privit lung și a revenit la ademică.

— Având în vedere ce mi-a zis Tempî despre reacția ta, cred că ai mai întâlnit unul înainte.

— Da.

— Vei mai întâlni unul la fel?

— Da.

Certitudinea din vocea mea m-a surprins.

— Cu vreun scop?

— Da.

— Care e scopul?

— Să-l omor.

— Asemenea creaturi nu sunt ușor de ucis.

Am dat din cap.

— Vei folosi ce te-a învățat Tempi?

— Voi folosi toate mijloacele în acest scop.

Fără să-mi dau seama, am început să gesticulez *absolut*, dar bandajul de pe mână m-a oprit. M-am încruntat.

— Asta e bine, a zis Shehyn. Ketanul tău nu va fi de ajuns. E slab pentru cineva de vârsta ta. Bun pentru un barbar. Bun pentru cineva atât de puțin pregătit, ca tine, totuși slab per ansamblu.

Am luptat din greu să-mi mențin entuziasmul din voce, dorindu-mi să-mi pot folosi mâna pentru a indica cât de importantă era chestiunea pentru mine.

— Shehyn, îmi doresc mult să aflu mai multe despre acești rhinta.

Shehyn a tăcut îndelung.

— Voi reflecta la asta, a zis ea în cele din urmă, gesticulând ceva ce m-am gândit că ar fi putut fi *tulburare*. Despre astfel de treburi nu se vorbește ușor.

Mi-am păstrat fața impasibilă și mi-am forțat mâna bandajată să spună *dorință profund respectuoasă*.

— Îți mulțumesc că vei reflecta, Shehyn. Orice îmi poți spune despre ei va valora pentru mine mai mult decât o grămadă de aur.

Vashet a gesticulat *disconfort ferm*, apoi *dorință politicoasă, diferență*. Cu două perioade în urmă n-aș fi înțeles, dar acum am realizat că voia să schimbe subiectul discuției noastre.

Așa că mi-am mușcat limba și am renunțat. În acel moment știam destule despre ademi ca să realizez că forțarea problemei era cea mai proastă alegere dacă voiam să aflu mai multe. În Orânduire puteam să insist, să tachinez și să mă dau bine pe lângă persoana cu care vorbeam. Asta n-ar fi funcționat aici.

Aici ar fi mers doar tăcerea și nemișcarea. Trebuia să am răbdare și să o las pe Shehyn să abordeze subiectul când va dori ea.

— Cum spuneam, continuă Shehyn. *Mărturisire sfioasă.* Ketanul tău e slab. Dar dacă te-ai antrena timp de un an, ai ajunge egalul lui Tempi.

— Mă flatezi.

— Ba nu. Eu îți spun ce slăbiciuni ai. Înveți repede. Asta conduce la un comportament năprasnic, iar nechibzuința nu face parte din lethani. Vashet nu e singura care crede că e ceva deranjant în legătură cu spiritul tău.

Shehyn m-a privit lung. S-a uitat la mine mai bine de un minut. Apoi, a ridicat din umeri elocvent și s-a uitat la Vashet, onorând-o pe fata mai tânără cu un zâmbet furișat.

— Totuși.

Contemplație bizară.

— Dacă am întâlnit vreodată pe cineva fără nicio umbră în inima lui, cu siguranță a fost un copil prea mic ca să vorbească.

S-a împins în scaun și și-a scuturat cămașa cu ambele mâini.

— Vino. Să mergem să-ți găsim un nume.

•••

Shehyn ne-a condus pe tustrei sus, pe un deal abrupt, pietros.

Niciunul dintre noi nu vorbise de când plecaserăm de la școală. Nu știam ce era pe cale să se întâmple, dar nu părea

potrivit să întreb. Ar fi părut lipsit de respect, ca și cum un mire ar fi scos porumbelul pe gură întrebând „Ce urmează?” la jumătatea propriei nunți.

Am ajuns pe o terasă cu iarbă, cu un copac înclinat îmbrățișând strâns fațada goală a unei stânci. Lângă copac era o ușă groasă de lemn, una dintre casele ademe ascunse.

Shehyn a bătut și a deschis singură ușa. Interiorul nu era deloc ca o stâncă.

Zidurile de piatră erau șlefuite, iar podeaua din lemn era netedă. Era și mult mai mare decât mă așteptam, cu un tavan înalt și șase uși care duceau mai adânc în piatra stâncii.

O femeie stătea la o masă joasă, copiind ceva dintr-o carte în alta. Avea părul alb și fața încrețită ca un măr vechi. Atunci mi-am dat seama că aceasta era prima persoană pe care o vedeam citind sau scriind în tot timpul pe care-l petrecusem în Haert.

Bătrâna a dat din cap către Shehyn a salut, apoi s-a întors către Vashet cu ochii sclipind printre încrețituri. *Bucurie.*

— Vashet, a zis ea. Nu știam că te-ai întors.

— Am venit pentru un nume, Magwyn, a zis Shehyn.

Rugămintele formală politicoasă.

— Un nume? a întrebat Magwyn, nedumerită.

S-a uitat la Shehyn și apoi la Vashet, apoi privirea i s-a mutat către locul în care stăteam eu, în spatele lor. Către părul meu roșu aprins și către mâna mea bandajată.

— A, a zis ea, devenind brusc sumbră.

Magwyn și-a închis cărțile și s-a ridicat în picioare. Era adusă de spate și a făcut pași mici, șovăielnici. Mi-a făcut semn să mă apropiu și mi-a dat ocol lent, privindu-mă cu atenție din cap până-n picioare. A evitat să-mi privească fața, dar m-a luat de mâna nebandajată, întorcând-o să se uite la palmă și la vârfurile degetelor.

— Aș vrea să te aud spunând ceva, a zis ea, încă uitându-se intens la mâna mea.

— Cum vrei, onorată creatoare de nume, am zis.

Magwyn s-a uitat la Shehyn.

— Își bate joc de mine?

— Cred că nu.

Magwyn mi-a mai dat o dată ocol, trecându-și mâinile peste umerii mei, peste brațele mele, peste ceafă. Și-a trecut degetele prin părul meu, apoi s-a oprit în fața mea și m-a privit direct în ochi.

Ochii ei erau ca ai lui Elodin. Nu în vreun detaliu. Ochii lui Elodin erau verzi, ascuțiți și batjocoritori. Ai lui Magwyn erau de familiarul cenușiu adem, ușor apoși și roșii pe margine. Nu, asemănarea era în modul în care mă privea. Elodin era singura persoană pe care o cunoscusem care se putea uita la tine așa, ca și cum ai fi o carte pe care o răsfoia alene.

Când Magwyn mi-a întâlnit ochii pentru prima dată, am simțit cum tot aerul era supt din mine. Pentru o clipă m-am gândit că ar putea fi surprinsă de ceea ce a văzuse, dar era probabil doar temerea mea. Ajunsesem pe buza prăpastiei de prea multe ori în ultima vreme și, în ciuda a cât de bine se desfășurase testul meu recent, o parte din mine încă aștepta să vadă cum se termină.

— Maedre, a zis ea, cu ochii încă fixați în ai mei.

A coborât privirea și s-a întors la cartea ei.

— Maedre? a zis Vashet, cu o urmă de neîncredere în voce.

Poate că ar fi spus mai mult, dar Shehyn s-a întins și a încătușat-o brusc de lateralul capului.

Era exact aceeași mișcare pe care Vashet o folosisese pentru a mă pedepsi de o mie de ori în ultima lună. Nu m-am putut abține. Am râs.

Vashet și Shehyn s-au chiorât la mine. De-adevăratelea.

Magwyn s-a întors să se uite la mine. Nu părea supărată.

— Râzi de numele pe care ți l-am dat?

— Niciodată, Magwyn, am zis încercând din răspuseri să gesticulez *respect* cu mâna bandajată. Numele sunt lucruri importante.

A continuat să mă privească.

— Și ce-ar putea ști un barbar despre nume?

— Câte ceva, am zis, dibuind din nou cu mâna bandajată.

Fără ea, nu puteam adăuga cuvintelor nuanțe fine de sens.

— Departe, am făcut un studiu despre așa ceva. Știu mai multe decât mulți alții, totuși numai un pic.

Magwyn m-a privit îndelung.

— Atunci știi că n-ar trebui să spui nimănui noul tău nume, a zis ea. E ceva personal și periculos de împărtășit.

Am dat din cap.

Magwyn a părut satisfăcută și s-a lăsat din nou pe scaun, deschizând o carte.

— Vashet, iepurașul meu, ar trebui să vii să mă vizitezi în curând.

Blândă duioșie dojenitoare.

— O să vin, bunico, a zis Vashet.

— Mulțumesc, Magwyn, a zis Shehyn.

Recunoștință respectuoasă.

Bătrâna a schițat din cap un salut distant, iar Shehyn ne-a condus afară din peșteră.

Mai târziu în acea seară, m-am întors acasă la Vashet. Stătea așezată pe banca din fața casei, privind cerul în timp ce soarele începuse să apună.

A făcut semn pe bancă lângă ea și m-am așezat.

— Cum e să nu mai fii barbar? a întrebat ea.

— Aproape la fel, am zis. Ușor mai beat.

După cină, Penthe mă dusesese acasă la ea, unde era un fel de petrecere. Numiți-o mai degrabă adunare, pentru că nu era nici muzică, nici dans.

Totuși, fusesem flatat că Penthe făcuse efortul de a găsi încă cinci ademi dispuși să sărbătorească admiterea mea la școală.

Fusesem încântat să aflu că impasibilitatea ademilor se dizolvă destul de ușor după câteva băuturi și nu după mult timp rânjeam cu toții ca barbarii. Mă relaxasem, mai ales că o mare parte din vina stângăciei mele cu limba putea fi dată acum pe mâna bandajată.

— Mai devreme, Shehyn mi-a zis că știe o poveste despre rhinta, am zis cu atenție.

Vashet s-a întors să se uite la mine, fără nicio expresie pe față. *Ezitare.*

— Am căutat peste tot în lume așa ceva, am zis. Doar câteva lucruri prețuiesc mai mult de-atât.

Sinceritate totală.

— Și mă tem că am făcut o prostie lăsând-o pe Shehyn să știe asta.

Chestionare. Implorare intensă.

Vashet s-a uitat la mine pentru un moment, ca și cum aștepta să continui. Apoi a gesticulat *reticentă*.

— O să-i vorbesc despre asta, a zis ea.

Reasigurare. Sfârșit.

Am dat din cap și am abandonat subiectul.

O vreme, am stat împreună cu Vashet într-o tăcere prietenoasă, în timp ce soarele se scufunda încet la orizont. A inspirat profund și a oftat puternic. Am realizat că, cu excepția momentelor când m-a așteptat să-mi trag sufletul sau să mă recuperez după o cădere, nu mai făcuserăm

împreună așa ceva înainte. Până în acel punct, fiecare clipă petrecută împreună se axase pe antrenamentul meu.

— Mai devreme, am rostit în sfârșit, Penthe mi-a zis că ea crede că am avut o furie bună și că i-ar plăcea s-o împărtășească cu mine.

Vashet a chicotit.

— Asta nu a durat prea mult.

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Am roșit un pic.

— A. Ea...

Mi-am amintit că ademii nu consideră contactul fizic deosebit de intim.

Zâmbetul lui Vashet a devenit practic libidinos.

— A pus mâna pe tine, nu-i așa?

— Aproape, am zis. Mă mișc mult mai repede decât acum o lună.

— Mă îndoiesc că te poți mișca suficient de rapid pentru a sta la distanță de Penthe, a zis Vashet. Nu caută decât jocul sexual. Nu e nimic rău în asta.

— De-asta te întreb, am zis lent. Să văd dacă e vreun rău în așa ceva.

Vashet a ridicat o sprânceană, în același timp gesticulând vag *nedumerire*.

— Penthe e destul de adorabilă, am zis cu atenție. Cu toate astea, tu și cu mine am fost... Am căutat un cuvânt adecvat. Intimi.

Înțelegerea a apărut pe fața lui Vashet și ea a râs din nou.

— Vrei să spui că am fost sexuali. Intimitatea dintre un profesor și un elev e mult mai mare de-atât.

— A, am zis, relaxându-mă. M-am gândit la asta. Dar am vrut să mă asigur.

Vashet a clătinat din cap.

— Am uitat cum e cu voi, barbarii, a zis ea cu vocea plină de indulgență blândă. Au trecut atât de mulți ani de când a trebuit să-i explic astea regelui meu poet.

— Deci n-ai fi ofensată dacă ar fi să...

Am făcut un gest incoerent cu mâna bandajată.

— Ești atât de tânăr și de energic, a zis ea. E sănătos pentru tine să faci asta. De ce aș fi ofensată? Dețin brusc sexul tău, încât ar trebui să fiu îngrijorată că-l înstrăinezi?

Vashet s-a oprit ca și cum tocmai i se revelase ceva. S-a întors să se uite la mine.

— Tu ești ofensat că am făcut sex cu alții în tot acest timp?

M-a privit cu atenție.

— Văd că ești speriat din cauza asta.

— Sunt speriat, am admis.

Apoi am făcut un inventar mental și am fost surprins să descopăr că nu știam ce simt.

— Simt că ar trebui să fiu ofensat, am zis în sfârșit. Dar nu cred că sunt.

Vashet a dat din cap aprobator.

— Țasta e un semn bun. Arată că devii civilizat. Celălalt sentiment e ce-ai ajuns să gândești. E ca o cămașă veche care nu te mai încapă. Și acum, când te uiți la ea atent, vezi cât de urâtă era încă de la început.

Am ezitat un moment.

— Din curiozitate, am zis, cu câți ai fost de ultima dată de când am fost împreună?

Vashet a părut surprinsă de întrebare. Și-a ținut gura și s-a uitat îndelung la cer înainte de-a ridica din umeri.

— Cu câți bărbați am vorbit de-atunci? Cu câți m-am luptat? De câte ori am mâncat sau am practicat ketan? Cine numără astfel de lucruri?

— Mulți ademi gândesc astfel? am întrebat-o, bucuros că

în sfârșit am șansa de a pune aceste întrebări. Că sexul nu e ceva intim?

— Sigur că e intim, a zis Vashet. Tot ce aduce aproape două persoane e intim. O conversație, un sărut, o șoaptă. Chiar și lupta e intimă. Dar nu ne purtăm ciudat în legătură cu sexul nostru. Nu ne e rușine cu el. Nu simțim că e important să păstrăm sexul altcuiva doar pentru noi, așa cum un zgârcit strânge aurul.

A clătinat din cap.

— Mai mult ca orice, această ciudățenie în gândire vă separă pe voi, barbarii.

— Dar cum rămâne cu romantismul, atunci? am întrebat-o ușor indignat. Cum rămâne cu iubirea?

Atunci Vashet a râs din nou, cu voce tare și lung și extrem de amuzată. Jumătate din Haert trebuie să fi auzit asta, iar ecoul s-a întors dinspre dealurile îndepărtate.

— Voi, barbarii, a zis ea, ștergându-și lacrimile din ochi. Am uitat cât de înapoiati sunteți. Regele meu poet era la fel. I-a luat mult timp și a fost nefericit până să-și dea seama de adevărul lucrurilor: Există o mare diferență între un penis și o inimă.

CAPITOLUL 125

Cezura

A doua zi m-am trezit cumva frânt de oboseală. Nu băusem chiar atât de mult, dar corpul meu nu mai era obișnuit cu astfel de lucruri, și așa în acea dimineață am simțit triplu fiecare băutură. M-am târât până la băi, m-am scufundat în cea mai fierbinte cadă în care am putut să stau, apoi am îndepărtat prin frecare, cât de bine am putut, senzația vagă de nisip.

Mă întorceam în sala de mese când Vashet și Shehyn m-au găsit pe hol. Vashet mi-a făcut semn s-o urmez și am mers la pas în spatele lor. Nu prea aveam chef de antrenament sau de o conversație formală, dar să le refuz nu părea o opțiune realistă.

Am străbătut mai multe holuri șerpuite, ajungând în cele din urmă în apropiere de centrul școlii. Trecând printr-o curte, ne-am apropiat de o clădire mică, pătrată, pe care Shehyn a descuiat-o cu o cheiță de fier: prima ușa încuiată pe care o văzusem în tot Haertul.

Tustrei am mers printr-un holișor fără ferestre. Vashet a închis ușa exterioară, iar camera s-a întunecat ca smoala, tăind sunetul vântului persistent. Apoi Shehyn a deschis ușa interioară. Ne-a întâmpinat lumina caldă a unei jumătăți de duzină de lumânări. La început a părut ciudat că fuseseră lăsate să ardă într-o cameră goală...

Apoi am văzut ce atârna pe pereți. Săbii licăreau în lumina lumânărilor, zeci dintre ele acoperind pereții. Toate erau goale, cu tecile suspendate sub ele. Nu existau capcane rituale precum cele pe care le-ai putea găsi într-o biserică tehlină. Nu existau tapiserii sau tablouri. Doar săbiile în

sine. Totuși, era evident că era un loc important. Era un fel de tensiune în aer, ca aceea pe care o simți în Arhive sau într-un cimitir vechi.

Shehyn s-a întors către Vashet.

— Alege.

Vashet a părut speriată din cauza asta, aproape lovită. A început să gesticuleze, dar Shehyn a ridicat o mână înainte ca ea să poată protesta.

— E elevul tău, a zis Shehyn.

Refuz.

— Tu l-ai adus în școală. Tu alegi.

Vashet s-a uitat la Shehyn, la mine, la zecile de săbii strălucitoare. Toate erau zvelte și mortale, fiecare subtil diferită de celelalte. Unele erau curbate, unele mai lungi sau mai groase decât altele. Unele arătau semne de folosire îndelungată, în timp ce câteva semănau cu a lui Vashet, cu mânerele uzate și lame nemarcate dintr-un metal cenușiu lustruit.

Încet, Vashet s-a dus către peretele din dreapta. A luat o sabie, a cântărit-o și a pus-o înapoi. Apoi a ridicat alta, a luat-o în mână și mi-a întins-o. Am luat-o. Era ușoară și subțire ca o șoptă.

— Fecioara Își Împletește Părul, a zis Vashet.

Am ascultat-o, simțindu-mă oarecum sfios, pentru că Shehyn mă privea. Dar înainte de a ajunge la jumătatea loviturii, Vashet deja clătina din cap. Mi-a luat sabia și a pus-o înapoi pe perete.

După încă un minut mi-a dat o a doua sabie. Avea o gravură care mergea în jos pe lamă, ca o iederă care se târăște. La cererea lui Vashet, am făcut Cocor în Cădere. Am fandat sus și am tăiat în jos, sabia sclipind. Vashet a ridicat o sprânceană spre mine, examinându-mă.

Am clătinat din cap.

— Vârful e prea greu pentru mine.

Vashet n-a părut deosebit de surprinsă și a pus și acea sabie la loc, pe perete.

Așa că lucrurile au continuat. Vashet a cântărit săbii și a respins multe fără vreun cuvânt. Mi-a înmănat alte trei, mi-a cerut diverse elemente de ketan, apoi le-a repus pe perete fără să-mi ceară opinia.

Vashet s-a mișcat mai lent când a mers de-a lungul celui de-al doilea perete. Mi-a întins o sabie ușor curbată, ca a lui Penthe, și am rămas fără respirație când am văzut că lama era din aceeași culoare cenușie fără cusur, lustruită, ca a lui Vashet. Am luat-o cu atenție, dar mânerul nu era potrivit pentru degetele mele. Când i-am dat-o înapoi, am văzut ușurarea scrisă clar pe fața ei.

Pe măsură ce avansa de-a lungul peretelui, Vashet arunca din când în când câte o privire către Shehyn. În acele momente, semăna foarte puțin cu profesoara meu încrezătoare, cuceritoare, și foarte mult cu o tânără care avea nevoie disperată de un sfat. Shehyn a rămas impasibilă.

În cele din urmă Vashet a ajuns la al treilea perete, mergând din ce în ce mai lent. De-acum îmi înmăna fiecare sabie, așteptând mult înainte de a le repune la locul lor.

Apoi, încet, a pus mâna pe o altă sabie cu lama de un cenușiu lustruit. A ridicat-o de pe perete, a strâns-o și a părut să îmbătrânească cu zece ani.

Vashet a evitat să se uite la Shehyn și mi-a dat sabia. Garda acesteia era extinsă ușor în afară, curbându-se pentru a da mâinii un pic de protecție.

Nu era deloc ca una care apără toată mâna. Ceva atât de voluminos făcea ca jumătate din ketan să fie nefolositor. Dar părea că dă degetelor un pic de protecție în plus, iar asta mă încânta.

Mânerul cald mi s-a potrivit în palmă la fel de bine ca

gâtul lăutei mele. Înainte de a-mi cere ea, am făcut Fecioara Își Împletește Părul. M-am simțit ca și cum m-aș fi întins după un lung somn rigid. Am făcut ușor Douăsprezece Pietre și pentru o clipă m-am simțit la fel de grațios ca Penthe atunci când lupta. Am făcut Cocor în Cădere și a fost dulce și simplu ca un sărut.

Vashet a întins mâna să mi-o ia. N-aș fi vrut să i-o dau, dar i-am dat-o. Știam că era cel mai prost loc și cel mai prost moment posibil să fac pe nebunul.

Ținând sabia, Vashet s-a întors către Shehyn.

— Asta e bună pentru el, a zis ea.

Și pentru prima dată de când îmi cunoșteam profesoara, era ca și cum toate râsetele îi fuseseră șterse. Vocea îi era subțire și uscată.

Shehyn a dat din cap.

— Sunt de acord. Te-ai descurcat bine în a o găsi.

Ușurarea lui Vashet era palpabilă, deși fața ei încă părea oarecum lovită.

— Poate îi va compensa numele, a zis ea.

I-a întins sabia lui Shehyn.

Shehyn a gesticulat: *Refuz*.

— Nu. Elevul tău. Alegerea ta. Răspunderea ta.

Vashet a luat teaca de pe perete și a băgat sabia în ea. Apoi s-a întors și mi-a întins-o.

— Se numește Saicere.

— Cezură? am întrebat-o, speriat de nume.

Nu așa numise Sim pauza versului din vintica veche? Mi se dădea sabia unui poet?

— Saicere, a zis ea încet, ca și cum ar fi fost numele lui Dumnezeu.

S-a dat în spate și am simțit din nou greutatea sabiei în mâinile mele.

Simțind că ceva se aștepta de la mine, am scos-o din

teacă. Inelul subțire din piele și metal părea o șoaptă a numelui acesteia: Saicere. Părea ușoară în mâna mea. Lama era fără cusur. Am băgat-o înapoi în teacă și sunetul a fost diferit. A sunat ca împărțirea unui vers. A zis: Cezură.

Shehyn a deschis ușa interioară și am plecat la fel cum am venit, în tăcere și cu respect.

Restul zilei a fost destul de neinteresant. Cu o perseverență lipsită de umor, Vashet m-a învățat cum să am grijă de sabia mea. Cum să curăț și să ung sabia. Cum să demontez și să reasamblez sabia. Cum să prind teaca de umăr sau de curea. Cum garda ușor extinsă ar modifica unele prinderi și mișcări din ketan.

Sabia nu era a mea. Sabia aparținea școlii. Localității Ademre. Trebuia s-o returnez când n-aveam să mai pot lupta.

Cum în mod normal aveam puțină toleranță în a asculta același lucru iar și iar, am lăsat-o pe Vashet să turuie. Nu puteam face decât s-o las să se repete un pic, ca atunci când era foarte îngrijorată și încerca să se liniștească.

Pe la a cincisprezecea repetare, am întrebat-o ce-ar trebui să fac dacă s-ar rupe sabia.

Nu mânerul sau garda, ci lama în sine. Tot mai trebuia s-o aduc înapoi?

Vashet m-a privit cu o consternare atât de mare, că era la un pas de groază. N-a răspuns și tot restul dimineții am avut grijă să nu mai pun întrebări.

După masa de prânz, Vashet m-a dus înapoi la peștera lui Magwyn. Starea de spirit a profesoarei mele părea oarecum mai bună, dar era încă departe de cea normală, sociabilă.

— Magwyn îți va spune povestea lui Saicere, a zis ea. Trebuie s-o memorezi.

— Povestea ei? am întrebat-o.

Vashet a ridicat din umeri.

— În ademică e *atas*. E istoria sabiei tale. Toată lumea care a purtat-o. Ce-au făcut. E ceva ce trebuie să știi.

Am ajuns în vârful potecii și ne-am oprit înaintea ușii lui Magwyn. Vashet m-a privit seriosă.

— Trebuie să te porți cât mai frumos și să fii foarte politicos.

— Așa voi face, am zis.

— Magwyn e o persoană importantă și trebuie să fii atent la ce spune ea.

— Așa voi face, am zis.

Vashet a bătut la ușă și m-a condus înăuntru.

Magwyn stătea la aceeași masă ca înainte. Din câte mi-am dat seama, copia aceeași carte. A zâmbit când a văzut-o pe Vashet, apoi m-a observat pe mine și și-a lăsat fața să cadă în familiara impasibilitate ademă.

— Magwyn, a zis Vashet.

Rugămintele profunde politice.

— Are nevoie de *atasul* sabiei lui.

— Ce sabie ai găsit pentru el? a întrebat Magwyn, cu fața chiar mai zbârcită când s-a uitat chiorăș la mine.

— Saicere, a zis Vashet.

Magwyn a scos un râs aproape ca un cotcodăcit. A coborât de pe scaun.

— Nu pot să spun că sunt surprinsă, a zis și a dispărut printr-o ușă care ducea în stâncă.

Vashet a plecat de una singură, iar eu am rămas acolo simțindu-mă ciudat, ca într-unul dintre acele vise groaznice când ești pe scenă și nu-ți poți aminti ce să spui sau chiar ce bucată voiai să cânti.

Magwyn s-a întors, cărând o carte groasă legată în piele maro. La un gest de-al ei, am luat loc pe niște scaune față-n

față. Al ei era din piele, foarte moale. Al meu nu. M-am așezat cu Cezura pe genunchi, într-un fel pentru că mi s-a părut adecvat și într-un fel pentru că îmi plăcea s-o simt sub mână.

A deschis cartea, legătura trosnind când a desfăcut-o în poală. A dat paginile pentru o clipă, până când a găsit locul pe care îl căuta.

— *Primul a fost Chael*, a citit ea. *Care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

Magwyn a ridicat privirea, în imposibilitatea de a gesticula pentru că ambele mâini îi erau ocupate de cartea imensă.

— Deci? a întrebat.

— Ce ai vrea să fac? am întrebat-o politicos.

Nu puteam să gesticulez din cauza bandajelor. Făceam o pereche bună de oameni pe jumătate muți.

— Repetă, a zis ea iritată. Trebuie să le înveți pe toate.

— *Primul a fost Chael*, am zis. *Care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

A dat din cap și a continuat.

— *Apoi a fost Etaine...*

Am repetat. Am continuat așa pentru probabil o jumătate de oră. Stăpân după stăpân. Nume după nume. Loialități declamate și dușmani uciși.

La început, numele și locurile erau uimitoare. Apoi, pe măsură ce continuam, lista începea să mă deprime, pentru că aproape fiecare bucată se încheia cu moartea stăpânului. Și nici măcar nu erau morți pașnice. Unii muriseră în războaie, unii în dueluri. Mulți fuseseră pur și simplu uciși de... sau omorâți de..., neoferind niciun indiciu cu privire la circumstanțe. După treizeci dintre aceștia, nu auzisem nimic de genul: a plecat împăcat din această lume, în somn,

înconjurat de nepoți grași. Apoi lista a încetat să mai fie deprimantă și a devenit în schimb pur și simplu plictisitoare.

— *Apoi a venit Finol al ochiului clar și strălucitor, am repetat atent. Mult iubit de Dulcen. Ea însăși a ucis două daruna, apoi a fost ucisă de gremmen la Drossen Tor.*

Mi-am dres vocea înainte ca Magwyn să poată recita un alt pasaj.

— Dacă îmi dai voie să întreb, i-am zis. Cât de mulți au purtat Cezura de-a lungul anilor?

— Saicere, m-a corectat aspru. Nu îndrăzni să-i răstălmăcești numele. Înseamnă a rupe, a prinde și a zbura.

M-am uitat în jos la sabia din poala mea. I-am simțit greutatea, răceala metalului de sub degetele mele. O mică ciobitură a lamei ascuțite cenușii era vizibilă deasupra părții de sus a tecii.

Cum să spun ca să puteți înțelege? Saicere era un nume bun. Era subțire și luminoasă și periculoasă. Se potrivea sabiei cum se potrivește o mânășă pe mână.

Dar nu era numele perfect. Numele acestei săbii era Cezura. Această sabie era pauza discordantă într-un vers perfect. Era respirația întreruptă. Era netedă și rapidă și ascuțită și letală. Numele nu i se potrivea ca o mânășă.

I se potrivea ca pielea. Mai mult decât atât. Era ca osul și mușchiul și mișcarea. Astea sunt mâna. Iar Cezura era sabia. Era atât numele, cât și obiectul în sine.

Nu-mi dau seama cum de-am știut asta. Dar am știut-o.

În plus, dacă voiam să fiu un Glăsuitoare, am decis că puteam la fel de bine să-mi aleg și singur numele propriei mele săbii.

M-am uitat la Magwyn.

— E un nume bun, am fost de acord politicos, decizând să-mi păstreze opinia pentru mine, până când plecam de-a

binelea din Ademre. Eram doar curios cât de mulți stăpâni au fost în total. E tot ceva ce ar trebui să știu.

Magwyn m-a privit acru, ceea ce arăta că știa că o tratez cu condescendență. Dar a dat mai multe pagini din cartea ei. Apoi încă vreo câteva. Apoi încă vreo câteva.

— Două sute treizeci și șase, a zis ea. Vei fi al două sute treizeci și șaptelea.

A dat paginile înapoi la începutul listei.

— Să începem din nou.

A respirat adânc și a continuat:

— *Primul a fost Chael, care m-a modelat în foc pentru un scop necunoscut. M-a cărat, apoi m-a lăsat deoparte.*

Mi-am controlat nevoia de a ofta. Chiar și cu talentul meu pentru învățat versuri, de membru al trupei de teatru, putea să dureze zile lungi, obositoare până le memoram pe toate.

Apoi mi-am dat seama ce însemna asta cu adevărat. Dacă fiecare proprietar păstrase Cezura timp de zece ani și niciodată nu stătuse degeaba mai mult de un an sau doi, însemna că Cezura era, la o estimare foarte conservatoare, mai veche de două mii de ani.

...

Următoarea surpriză am primit-o trei ore mai târziu, când am încercat să mă scuz pentru cină. Când m-am ridicat să plec, Magwyn mi-a explicat că trebuia să rămân cu ea până când învățam pe de rost toată povestea Cezurei. Cineva avea să ne aducă mâncarea și era acolo o cameră în apropiere, unde puteam să dorm.

Primul a fost Chael...

CAPITOLUL 126

Prima piatră

Mi-am petrecut următoarele trei zile cu Magwyn. N-a fost rău, mai ales că mâna mea stângă încă se vindeca, astfel încât capacitatea mea de a vorbi și de a lupta era destul de limitată.

Îmi place să cred că m-am descurcat destul de bine. Mi-ar fi fost mai ușor să memorez o piesă întreagă decât asta. O piesă se potrivește ca un mozaic. Dialogul se mișcă înainte și înapoi. Povestea are o formă. Dar ce învățam de la Magwyn era doar un șir lung de nume necunoscute și evenimente fără legătură între ele. Era o listă deghizată într-o poveste.

Totuși, am învățat totul pe de rost. Era târziu, în cea de-a treia seară, când i-am recitat din nou impecabil lui Magwyn toată istoria. Cea mai grea parte a fost să nu cânt când am recitat. Muzica poartă cuvintele peste mile și în inimi și în amintiri.

Memorarea istoriei Cezurei a fost mult mai ușoară când am început să mi-o încadrez în cap pe muzica unei vechi balade vintice.

În dimineața următoare Magwyn mi-a cerut s-o recit din nou. După ce am făcut-o și a doua oară, a scris în grabă o scrisoare pentru Shehyn, a pecetluit-o cu ceară și m-a izgonit din peștera ei.

...

— Ne așteptam ca Magwyn să nu termine cu tine decât peste câteva zile, a zis Shehyn citind scrisoarea. Vashet e într-o călătorie la Feant și nu se va întoarce pentru cel puțin două zile.

Asta însemna că memorasem *atasul* de două ori mai

repede decât se așteptau.

M-am simțit destul de mândru.

Shehyn s-a uitat la mâna mea stângă și s-a încruntat puțin.

— Când ți-ai îndepărtat pansamentele? a întrebat ea.

— Nu te-am găsit la început, am zis. Așa că m-am dus să-l vizitez pe Daeln. A zis că s-a vindecat destul de bine.

Mi-am încordat mâna stângă recent nebandajată, gesticulând *ușurare veselă*.

— Pielea mai e doar puțin rigidă și m-a reasigurat că în curând, cu o îngrijire adecvată, rigiditatea va dispărea cu totul.

M-am uitat la Shehyn, așteptându-mă să văd un gest de aprobare sau de satisfacție. În schimb, am văzut iritare exasperată.

— Am greșit cu ceva? am întrebat-o.

Regret confuz. Scuze.

Shehyn a făcut semn către mâna mea.

— Ar fi putut fi o scuză convenabilă pentru a-ți amâna judecata pietrei, a zis ea. *Resemnare iritată*. Acum trebuie să mergem mai departe cu ea azi, cu Vashet sau fără ea.

Am simțit cum mă cuprinde din nou o familiară stare de îngrijorare, ca o pasăre neagră încheștându-și ghearele adânc în mușchii gâtului și ai umerilor. Am crezut că plictiseala memorării era ultima etapă, dar se părea că nu se încheiase încă. Nu-mi plăcea nici sonoritatea termenului: judecata pietrei.

— Întoarce-te aici după masa de prânz, a zis Shehyn.

Alungare.

— Du-te. Am multe de pregătit până atunci.

M-am dus s-o caut pe Penthe. Cu Vashet plecată, era singura pe care o știam destul de bine pentru a o întreba

despre judecata care urma. Dar nu era nici acasă, nici la școală și nici la băi. În cele din urmă am renunțat, m-am întins și mi-am repetat ketanul, prima dată cu Cezura, apoi fără ea. Apoi m-am dus la băi și am frecat de pe mine trei zile de stat și nefăcut nimic.

Când m-am întors după prânz, Shehyn mă aștepta ținând în mână sabia ei sculptată de lemn. S-a uitat la mâinile mele goale și a făcut un gest exasperat.

— Unde ți-e sabia de duel?

— În camera mea, am zis. Nu știam că am nevoie de ea.

— Fugi și adu-o, a zis ea. Ne întâlnim pe dealul de piatră.

— Shehyn, am zis.

Implorare urgentă.

— Nu știu unde e asta. Nu știu nimic despre judecata pietrei.

Surprindere.

— Vashet nu ți-a zis niciodată?

Neîncredere.

Am scuturat din cap. *Scuze sincere.*

— Ne-am concentrat pe alte lucruri.

Exasperare.

— E destul de simplu, a zis ea. La început vei recita *atasul* Saicerei pentru toți cei adunați. Apoi vei urca dealul. La prima piatră vei lupta cu unul din școală, care e clasat pe locul primei pietre. Dacă vei câștiga, vei continua să urci și să lupți cu cineva de la a doua piatră.

Shehyn s-a uitat la mine.

— În cazul tău, asta e o formalitate. Ocazional, un elev intră la școală cu un talent excepțional. Vashet a fost unul dintre ei și a câștigat a doua piatră de la prima judecată.

Onestitate sinceră.

— Tu nu ești unul dintre ei. Ketanul tău e încă slab și nu

te poți aștepta să câștigi nici prima piatră. Dealul de piatră e la est de băi.

Mi-a făcut semn din mână: *Grăbește-te.*

O mulțime se adunase la poalele dealului de piatră când am ajuns, mai mult de o sută de oameni. Hainele cenușii și de culori șterse făcute în casă le întreceau cu mult pe cele roșii de mercenar, iar murmurul scăzut al mulțimii se auzea de la distanță.

Dealul în sine nu era deosebit de mare și nici abrupt. Dar vârful era tăiat de colo-colo de o serie de serpentine. La fiecare colț exista un spațiu larg, plat, cu un bloc mare de piatră cenușie. Era patru colțuri, patru pietre și patru mercenari purtând cămăși roșii. În vârful dealului se afla o piatră arsă înaltă, familiară ca un prieten. Lângă ea se afla o mică figură de un alb orbitor.

Pe măsură ce mă apropiam, simțeam un miros adus de briză: castane prăjite.

Numai atunci m-am relaxat. Era un fel de spectacol public grandios. În timp ce „judecata pietrei” suna intimidant, m-am îndoit foarte mult că aveam să fiu brutalizat în fața unui public fremătând, în timp ce cineva vindea castane prăjite.

Am intrat în mulțime și m-am apropiat de deal. Am văzut că Shehyn stătea lângă piatra arsă. Am recunoscut și fața în formă de inimă, și părul lung împletit al lui Penthe la a treia piatră.

Mulțimea s-a despărțit ușor în timp ce mergeam către poalele dealului. Cu coada ochiului am văzut o siluetă roșie ca sângele venind în grabă spre mine. Alarmat, m-am întors și am văzut că nu era nimeni altul decât Tempi. S-a grăbit spre mine, gesticulând larg *salut entuziast*.

Am rezistat nevoii de a zâmbi și de a-i striga numele,

mulțumindu-mă în schimb să gesticulez *entuziasm plin de bucurie*.

S-a așezat direct în fața mea, prinzându-mă de umăr și înghiontindu-mă fericit, ca și cum m-ar fi felicitat. Dar ochii lui erau arzători. Aproape de piept mâna lui a zis *înșelăciune* unde doar eu puteam vedea.

— Ascultă-mă, a zis în șoptă. Nu poți câștiga această luptă.

— Nu-ți face griji.

Reasigurare.

— Shehyn crede la fel, dar s-ar putea să vă surprind.

Prinderea lui Tempî pe umărul meu a devenit dureros de strânsă.

— Ascultă-mă, a șuierat. Ia uitate cine e la prima piatră.

M-am uitat peste umărul lui. Era Carceret. Ochii ei erau ca niște cuțite.

— E plină de furie, a zis încet Tempî, gesticulând afecțiune blândă către cei care ne priveau. Ca și cum admiterea la școală n-a fost de-ajuns, ți s-a dat și sabia mamei ei.

Știrea asta a scos vîaga din mine. Mîtea mi s-a dus la ultima parte din *atas*.

— Larel a fost mama lui Carceret? am întrebant.

Tempî și-a trecut afectuos mîna dreaptă prin părul meu.

— Da. E furioasă rău. Mi-e teamă că te va cotonogi cu plăcere, chiar dacă asta va însemna că va fi dată afară din școală.

Am dat din cap serios.

— Va încerca să te dezarmeze. Ai grijă la asta. Nu înșfăca. Dacă te prinde cu Ursul Adormit sau Mîini Învîrtite, dă-te repede bătut. Strigă dacă e nevoie. Dacă eziți sau încerci să scapi, îți va zdrobi brațul sau ți-l va disloca din umăr. Am auzit-o spunându-i asta surorii ei, cu nu mai mult de o oră

în urmă.

Dintr-odată, Tempî a pășit deoparte și a gesticulat *respect omagial*.

Am simțit o bătaie pe braț și când m-am întors, am văzut fața încrețită a lui Magwyn.

— Hai, a zis ea cu autoritate liniștită. A venit momentul.

Am mers la pas în spatele ei. Când am intrat, toți cei din mulțime au gesticulat un fel de respect către ea. Magwyn m-a condus la începutul drumului. Era un bloc de piatră cenușie, puțin mai înalt decât genunchiul meu și la fel ca toate celelalte de la fiecare colț al drumului.

Bătrâna mi-a făcut semn să mă urc pe piatră. M-am uitat la grupul de ademi și am avut un moment fără precedent de trac.

Aplecându-mă un pic, i-am vorbit încet lui Magwyn.

— Pot să ridic vocea când recit? am întrebat-o emoționat. Nu vreau să fiu ofensator, dar dacă n-o fac, cei din spate nu vor auzi.

Magwyn mi-a zâmbit pentru prima dată, cu fața încrețită brusc dulce. M-a mângâiat pe mână.

— Nimeni nu va fi ofensat de un glas tare aici, a zis ea, gesticulând *moderație grijulie*. Dă-mi.

Am scos-o pe Saicere și i-am înmânat-o. Atunci Magwyn m-a grăbit spre piatră.

Am recitat *atasul* în timp ce Magwyn mă privea. Deși aveam încredere în memoria mea, tot era cumplit. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aș sări un stăpân sau aș plasa greșit un nume.

A fost nevoie de aproape o oră ca să termin, publicul adem ascultând cu o liniște aproape stranie. Când am terminat, Magwyn mi-a oferit mâna, ajutându-mă să cobor de pe piatră ca și cum aș fi fost o doamnă care coboară dintr-o trăsură.

Apoi a făcut semn către deal.

Mi-am șters sudoarea de pe mână și am cuprins mânerul de lemn al sabiei mele de duel în timp ce urcam. Hainele roșii ale lui Carceret erau legate strâns de brațele lungi și umerii largi. Curelele din piele pe care le purta erau mai mari și mai groase decât ale lui Tempi. Păreau, de asemenea, să fie de un roșu mai deschis și m-am întrebat dacă le vopsise special pentru acea zi. Când m-am apropiat, am văzut că avea urmele unui ochi învinețit.

Văzând că o priveam, Carceret și-a aruncat deoparte sabia de lemn cu o mișcare lentă, deliberată. A gesticulat *dispreț* suficient de larg cât să fie văzută de mulțimea de pe locurile cele mai depărtate.

Din mulțime s-a auzit un murmur și m-am oprit din mers, neștiind sigur ce să fac. După un moment de gândire, mi-am pus și eu sabia de antrenament jos și am continuat să merg.

Carceret mă aștepta în centrul unui platou circular cu iarbă, la circa zece metri distanță. Pământul era moale acolo, așa că în mod normal n-aveam de ce să-mi fac griji că aș fi putut fi aruncat.

În mod normal. Vashet mă învățase diferența dintre a arunca pe cineva la pământ și a trânti pe pământ. Primul era ceea ce ai face în timpul unei partide amicale. Al doilea era ceea ce ai folosi într-o luptă adevărată, dacă intenția e de a-ți mutila sau a-ți ucide adversarul.

Înainte de a mă apropia, m-am așezat în bine cunoscuta ghemuire a luptătorului. Mi-am ridicat mâinile, mi-am îndoit genunchii și mi-am controlat nevoia de a mă ridica pe călcâie, știind că voi simți mai repede și-mi voi pierde echilibrul în final. Am inspirat adânc, echilibrându-mă și m-am îndreptat încet spre ea.

Carceret s-a așezat într-o ghemuire similară și imediat ce-am ajuns în raza ei, a făcut o fentă spre mine. A fost doar un

ușor tic nervos al mâinii și al umărului, dar, speriat cum eram, am picat cu totul în capcană și am luat-o la goană ca un iepure speriat.

Carceret și-a coborât mâinile și s-a îndreptat, abandonând lupta ei ghemuită. *Amuzament*, a gesticulat larg, *invitație*. Apoi mi-a făcut semn cu ambele mâini. Am auzit câteva râsete venind dinspre mulțimea de mai jos.

Umilitoare cum îi era atitudinea, am fost dornic să profit de garda ei coborâtă. Am pășit înainte și am făcut o încercare precaută de Mâini precum Cuțitele. Prea prudent, iar ea s-a tras deoparte fără ca măcar să fie nevoie să-și ridice mâinile.

Știam că eram depășit ca luptător. Asta însemna că singura mea speranță era să mă joc cu emoțiile ei deja fierbinți. Dacă reușeam s-o înfurii, putea face greșeli. Dacă făcea greșeli, puteam câștiga.

— Primul a fost Chael, am zis, oferindu-i cel mai larg și mai barbar zâmbet.

Carceret a făcut jumătate de pas mai aproape.

— Îți voi zdrobi mâinile tale frumoase, a șuiertat într-o aturană perfectă.

În timp ce vorbea s-a întins și a făcut o mișcare de prindere vicioasă către mine.

Încerca să mă sperie, ca să mă dau în spate și să-mi pierd echilibrul. Și, sincer, veninul brut din vocea ei chiar mă făcea să vreau să fac asta.

Dar eram pregătit. Am rezistat reflexului de-a mă trage înapoi. Pentru a reuși asta, am înghețat pentru un moment, nici retrăgându-mă și nici avansând.

Desigur, Carceret asta aștepta cu adevărat, o jumătate de secundă de ezitare în timp ce mă luptam cu nevoia de-a fugi. S-a închis dintr-un singur pas simplu și mi-a prins încheietura, mâna ei strângându-mă ca o bandă de fier.

Fără a sta pe gânduri, am folosit curioasa versiune cu

două mâini a lui Celean a Leului Evadat. Perfectă pentru o fetiță care luptă împotriva unui om în toată firea sau pentru un muzicant surclasat fără speranță, încercând să scape de un mercenar adem.

Mi-am recăpătat controlul mâinii, iar mișcarea neortodoxă a speriat-o puțin pe Carceret. Am profitat de ocazie și am lovit-o repede cu Semănatul Orzului, plesnind-o cu pumnul în biceps.

N-a fost un pumn puternic, eram prea aproape pentru asta. Dar dacă aș fi reușit să lovesc nervul corespunzător, lovitura i-ar fi amorțit mâna. Nu numai că i-ar fi slăbit partea stângă, dar i-ar fi făcut mai dificil de executat toate mișcărilor cu două mâini ale ketanului. Un avantaj semnificativ.

Din moment ce încă eram atât de aproape, imediat după Semănatul Orzului am continuat cu Rotirea Morii, dându-i un ghiont scurt, ferm, pentru a o dezechilibra. Am reușit să-mi pun ambele mâini pe ea și chiar am împins-o înapoi vreo zece centimetri, dar Carceret era departe de a-și pierde echilibrul.

Apoi i-am văzut ochii. Credeam că o văzusem furioasă înainte, dar nu era nimic în comparație cu acum. Acum chiar reușisem s-o lovesc. Nu doar o dată, ci de două ori. Un barbar cu mai puțin de două luni de antrenament o lovise de două ori, în timp ce toată lumea de la școală privea.

Nu pot descrie cum arăta. Și chiar dacă aș putea, nu v-ar face să înțelegeți adevărul lucrurilor, pentru că fața ei era aproape în întregime impasibilă. În schimb, lăsați-mă să vă spun asta. N-am văzut niciodată pe cineva atât de furios în toată viața mea.

Nici pe Ambrose. Nici pe Hemme. Nici pe Denna când i-am criticat cântecul sau pe maer atunci când l-am sfidat. Acele furii erau lumânări palide în comparație cu focul din vatră care ardea în ochii lui Carceret.

Dar chiar și în plină floare a furiei, Carceret se stăpânea perfect. Nu s-a dezlănțuit sălbatic și nici n-a mârâit la mine. Și-a păstrat cuvintele pentru sine, arzându-le drept combustibil.

Nu puteam câștiga acea luptă. Dar mâinile mi se mișcau automat, antrenate în sute de ore de practică, pentru a profita de apropierea ei. Am pășit înainte și am încercat s-o prind pentru Tunet Ascendent. Și-a smuls mâinile, respingând atacul. Apoi m-a pocnit cu Luntraș pe Doc.

Nu cred că se aștepta să se lege. Un adversar mai competent ar fi evitat sau ar fi blocat asta. Dar eu am pășit neatent, așa că m-am dezechilibrat, așa că am fost lent, așa că piciorul ei m-a lovit în stomac și m-a împins.

Luntraș pe Doc nu e o lovitură rapidă menită să rupă oasele. E o lovitură care dezechilibrează adversarul. Pentru că eram deja dezechilibrat, m-a dat cu picioarele-n sus. Am aterizat iritant pe spate, apoi m-am rostogolit până când m-am oprit cu picioarele împleticite.

Unii ar putea spune că am căzut prea rău și că eram în mod evident prea stupefiat ca să mă ridic în picioare și să continui lupta. Alții ar putea spune că, deși murdară, căzătura n-a fost chiar atât de dură și că m-aș fi putut ridica în picioare, cu siguranță, după unele mai rele de-atât.

Personal, cred că linia între a fi stupefiat și a fi înțelept e uneori foarte subțire. Cât de subțire, bănuiesc că vă voi lăsa pe voi să decideți.

CAPITOLUL 127

Furie

— Unde ți-a fost capul? a întrebat Tempî.

Dezamăgire. Pedecapsă aprigă.

— Ce prost își pune sabia deoparte?

— Ea și-a aruncat prima sabia! am protestat.

— Doar ca să te ademenească, a zis Tempî. Doar ca o capcană. Am legat teaca Cezurei, astfel că mânerul atârna peste umăr. N-a fost nicio ceremonie specială după ce am pierdut. Magwyn mi-a returnat pur și simplu sabia și mi-a zâmbit, mângâindu-mi mâna reconfortant.

Am privit mulțimea răspândindu-se încet mai jos și am gesticulat *neîncredere politicoasă* către Tempî.

— Ar fi trebuit să-mi țin sabia când ea era neînarmată?

— Da!

Acord absolut.

— E de cinci ori mai bună ca tine. Ai fi avut o șansă dacă ți-ai fi păstrat sabia!

— Tempî are dreptate, am auzit vocea lui Shehyn în spatele meu. Cunoașterea dușmanului e în conformitate cu lethani. Când o luptă e inevitabilă, un luptător inteligent folosește orice avantaj.

M-am întors și am văzut-o venind pe drum. Alături de ea mergea Penthe.

Am gesticulat *certitudine politicoasă*.

— Dacă mi-aș fi ținut sabia și aș fi câștigat, oamenii ar fi considerat-o pe Carceret fraieră și ar fi avut resentimente față de mine că am obținut un rang pe care nu-l meritam. Și dacă mi-aș fi ținut sabia și aș fi pierdut, ar fi fost umilitor. Niciuna nu s-ar fi reflectat bine asupra mea.

M-am uitat când la Shehyn, când la Tempi.

— Greșesc?

— Nu greșești, a zis Shehyn. Dar nici Tempi nu greșește.

— Trebuie căutată întotdeauna victoria, a zis Tempi.

Fermitate.

Shehyn s-a întors spre el.

— Succesul e cheia, a zis ea. Nu e întotdeauna necesară victoria pentru a câștiga.

Tempi a gesticulat *dezacord respectuos* și a deschis gura să răspundă, dar Penthe a vorbit prima, intrând peste el.

— Kvothe, te-ai rănit în cădere?

— Nu rău, am zis, mișcându-mi spatele precaut. Câteva vânătăi, probabil.

— Ai ceva să pui pe ele?

Am clătinat din cap.

Penthe a pășit înainte și m-a luat de braț.

— Am niște chestii acasă. Îi vom lăsa pe ei doi să discute despre lethani. Cineva ar trebui să aibă grijă de rănille tale.

Mi-a prins brațul cu mâna stângă, făcând declarația curios de goală de orice conținut emoțional.

— Desigur, a zis Shehyn după o clipă, iar Tempi a gesticulat *acord grăbit*.

Dar Penthe deja mă conducea ferm la vale.

Am mers vreo câteva sute de metri, Penthe ținându-mi brațul ușor. În cele din urmă a vorbit cu un accent ușor aturan.

— Ești rănit atât de rău cât să ai nevoie de-un balsam? a întrebat ea.

— Nu chiar, am recunoscut.

— Mă gândeam eu, a zis ea. Dar după ce pierd o luptă, rareori doresc să mi se spună cum am pierdut-o.

Mi-a aruncat un zâmbet mic, pe ascuns. I-am zâmbit și

eu.

Am continuat să mergem, iar Penthe mă ținea de braț, ghidându-mă subtil printr-o dumbravă, apoi pe o potecă abruptă cioplită într-o mică stâncă.

În cele din urmă am ajuns pe o dolină retrasă, cu un covor de maci sălbatici înfloriți prin iarbă. Petalele lor moi, sângerii erau aproape de aceeași culoare cu roșul hainelor de mercenar ale lui Penthe.

— Vashet mi-a zis că barbarii au ritualuri ciudate când fac sex, a zis Penthe. Mi-a zis că dacă vreau să mă culc cu tine, ar trebui să-ți aduc niște flori.

A arătat în jur.

— Astea sunt cele mai bune pe care le-am putut găsi în sezonul ăsta.

S-a uitat la mine așteptând.

— A, cred că Vashet a vrut să glumească, am zis. Sau poate să-mi facă mie o glumă.

Penthe s-a încruntat și m-am grăbit să continui.

— Dar e adevărat că printre barbari există multe ritualuri care duc la sex. E ceva mai complicat.

Penthe a gesticulat *iritare ursuză*.

— N-ar trebui să fiu surprinsă, a zis ea. Toată lumea spune povești despre barbari. Unele dintre ele sunt de formare, ca să mă descurc printre voi. Cu toate astea, ciudat. Din moment ce n-am fost încă printre ei, mi se spun și povești ca să mă necăjească.

— Ce fel de povești? am întrebat-o, gândindu-mă la ceea ce auzisem eu despre ademi și lethani înainte de a-l întâlni Tempi.

A ridicat din umeri, ușor jenată.

— E o prostie. Spun că toți bărbații barbari sunt imenși.

A arătat deasupra capului ei o înălțime de mai mult de doi metri.

— Naden mi-a spus că a mers într-un oraș unde barbarii mâncau o supă făcută din pământ. Se spune că barbarii nu se scaldă niciodată. Se spune că barbarii își beau propria urină, crezând că asta îi va ajuta să trăiască mai mult.

A clătinat din cap, râzând și gesticulând *amuzament îngrozit*.

— Vrei să spui că tu n-o bei pe-a ta? am întrebat încet.

Penthe a încremenit și s-a uitat la mine, cu fața și mâinile arătând un amestec confuz, de scuză, de jenă, dezgust și neîncredere. Era o încurcătură atât de bizară de emoții, încât nu m-am putut abține să nu râd și am văzut-o că s-a relaxat când și-a dat seama că fusese o glumă.

— Înțeleg, am zis. Noi spunem povești similare despre ademi.

Ochii i s-au aprins.

— Trebuie să-mi spui, așa cum ți-am zis și eu. Așa ar fi corect.

Având în vedere reacția lui Tempî când i-am zis despre cuvântul foc și lethani, am decis să-i împărtășesc altceva.

— Se spune că cei care iau roșul nu fac sex niciodată. Se spune că luați energia asta și o puneți în ketanul vostru și că asta e motivul pentru care sunteți atât de buni luptători.

Penthe a râs tare la asta.

— În cazul ăsta n-aș fi ajuns niciodată la a treia piatră, a zis ea.

Amuzament crispat.

— Dacă abținerea de la sex mi-ar fi afectat lupta, ar fi fost zile în care n-aș fi putut strânge pumnul.

Mi-am simțit pulsul crescând un pic auzind asta.

— Totuși, îmi dau seama de unde se trage povestea, a zis ea. Se gândesc probabil că nu facem sex pentru că un adem nu s-ar culca cu un barbar.

— A, am zis, oarecum dezamăgit. Atunci de ce m-ai adus la flori?

— Tu ești din Ademre acum, a zis ea cu ușurință. Mă aștept să te abordeze multe fete. Ai o față dulce și e greu să nu fii curioasă în legătură cu furia ta.

Penthe s-a oprit și a privit în jos în mod semnificativ.

— Asta dacă nu cumva ești bolnav.

Am roșit la asta.

— Ce? Nu! Sigur că nu!

— Ești sigur?

— Am studiat la Clinică, am zis oarecum rigid. Cea mai mare școală de medicină din lume. Știu totul despre bolile pe care le poate lua cineva, știu cum să le identific și cum să le tratez.

Penthe m-a privit cu scepticism.

— N-am ceva cu tine. Dar se știe că barbarii sunt destul de frecvent bolnavi în sexul lor.

Am clătinat din cap.

— Asta e doar o altă poveste prostească. Te asigur că barbarii nu sunt mai bolnavi decât ademii. De fapt, cred că suntem mai puțin bolnavi.

A clătinat din cap, cu ochi serioși.

— Nu. Greșești. Dintr-o sută de barbari, câți ai spune că sunt afectați?

Era o statistică simplă pe care o știam de la Clinică.

— Din fiecare sută? Poate cinci. Mai mult printre cei care lucrează în bordeli sau care frecventează astfel de locuri, desigur.

Fața lui Penthe exprima dezgust evident și a tremurat.

— Din o sută de ademi, niciunul nu e afectat, a zis ea ferm.

Absolut.

— Haide acum.

Am ridicat mâna, făcând un cerc cu degetele.

— Niciunul?

— Niciunul, a zis ea cu o certitudine sumbră. Singurul loc de unde am putea lua așa ceva e de la un barbar, iar cei care călătoresc sunt avertizați.

— Și dacă iei o boală de la un alt adem care n-a fost atent când a călătorit? am întrebat-o.

Fața lui Penthe în formă de inimă a devenit sumbră, nările luându-i foc.

— De la unul de-al meu?

Furie mare.

— Dacă unul dintre ademre mi-ar da o boală, aş fi furioasă. Aş striga din vârful unei stânci ce-au făcut. Le-aş face viața la fel de dureroasă ca un os rupt.

A gesticulat *dezgust*, periind partea din față a cămășii cu primul gest pe care-l învățasem de la Tempî.

— Apoi aş face un drum lung peste munți, în Tahl, ca să mă vindec. Chiar dacă ar dura doi ani călătoria și n-ar aduce niciun ban școlii. Și nimeni n-ar avea o părere proastă despre mine dacă aş face asta.

Am dat din cap pentru mine. Avea sens. Având în vedere atitudinea lor despre sex, dacă ar fi fost altfel, boala s-ar fi răspândit rapid în rândul populației.

Am văzut-o pe Penthe uitându-se la mine așteptând.

— Îți mulțumesc pentru flori, am zis.

A dat din cap și a pășit mai aproape, privindu-mă. Ochii ei erau încântați când mi-a zâmbit timid din nou. Apoi fața i-a devenit serioasă.

— E suficient pentru a-ți satisface ritualurile barbare sau trebuie făcut mai mult?

Mi-am coborât mâna și am dus-o de-a lungul pielii netede a gâtului ei, alunecându-mi vârfurile degetelor pe sub împletitura lungă, astfel încât acestea i-au mângâiat ceafa. A

închis ochii și și-a îndreptat fața spre mine.

— Sunt minunate și mai mult decât suficiente, am zis și m-am aplecat s-o sărut.

...

— Am avut dreptate, a zis Penthe cu un oftat mulțumit când ne-am întins goi printre flori. Ai o adevărată furie.

M-am întins pe spate, corpul ei mic pliindu-se sub brațul meu, fața ei în formă de inimă odihnindu-se ușor pe pieptul meu.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o. Nu cred că furie e cuvântul potrivit.

— Vreau să spun *vaevin*, a zis ea, folosind cuvântul ademic. E același lucru?

— Nu știu cuvântul, am recunoscut.

— Cred că furie e cuvântul potrivit, a zis ea. Am vorbit cu Vashet în limba ta, iar ea nu m-a corectat.

— Atunci ce vrei să spui prin furie? am întrebat. Cu siguranță nu mă simt furios.

Penthe a ridicat capul de pe pieptul meu și mi-a zâmbit leneș, satisfăcută.

— Bineînțeles că nu, a zis ea. Ți-am luat eu furia. Cum te-ai putea simți astfel?

— Ești... ești furioasă, atunci? am întrebat, sigur că nu înțelegeam nimic.

Penthe a răs și a clătinat din cap. Și-a desfăcut împletitura lungă, iar părul lung, de culoarea mierii îi atârna pe-o parte a feței. O făcea să pară o persoană complet diferită. Asta și lipsa hainelor roșii de mercenar, bănuiesc.

— Nu e genul ăla de furie. Mă bucur că o am.

— Tot nu înțeleg, am zis. Asta ar putea fi ceva ce barbarii nu știu. Explică-mi ca și cum aș fi un copil.

S-a uitat la mine pentru un moment, cu ochi serioși, apoi s-a așezat pe burtă ca să mă vadă mai bine.

— Furia asta nu-i un sentiment. E...

A ezitat, încruntându-se drăguț.

— E o dorință. E o creație. E o dorință a vieții.

Penthe s-a uitat în jur, apoi s-a concentrat la iarba din jurul nostru.

— Furia e ca atunci când iarba se împinge în sus prin sol pentru a ajunge la soare, a zis ea.

— Toate lucrurile vii au furie. E focul din ele care le face să-și dorească să se miște și să crească și să facă și să creeze.

Și-a întins capul.

— Acum înțelegeți?

— Cred că da, am zis. Și femeile iau furia din bărbați prin sex?

A zâmbit, dând din cap.

— Țasta e motivul pentru care bărbatul e atât de obosit după aceea. Dă o bucată din el însuși. Se prăbușește. Doarme.

A privit jos.

— Sau o parte din el doarme.

— Nu pentru mult timp, am zis.

— Pentru că ai o furie plăcută, puternică, a zis ea cu mândrie. După cum am mai spus-o. Îmi pot da seama, fiindcă am luat o bucată din ea. Îmi pot da seama că mai e multă care așteaptă.

— Așa e, am recunoscut. Dar ce fac femeile cu furia?

— O folosim, a zis Penthe pur și simplu. D-aia, după aceea, o femeie nu doarme întotdeauna, cum face un bărbat. Se simte mai trează. Plină de nevoia de a se mișca. Adesea, plină de dorința de mai mult din ceea ce le-a adus furia prima dată. Și-a lăsat capul pe pieptul meu și m-a mușcat jucăuș, frecându-și trupul gol de-al meu. Era un mod plăcut de a-mi distrage atenția.

— Asta înseamnă că femeile n-au o furie a lor?

A râs din nou.

— Nu. Toate lucrurile au furie. Dar femeile au multe utilizări pentru furia lor. Iar bărbații au mai multă furie decât pot folosi, prea multă pentru binele lor.

— Cum poate avea cineva prea multă dorință de a trăi și de a crește și de a face? am întrebat-o. Pare că mai multă ar fi mai bine.

Penthe a clătinat din cap, dându-și părul pe spate cu mâna.

— Nu. E ca mâncarea. O masă e bună. Două nu sunt mai bune.

S-a încruntat din nou.

— Nu. Seamănă mai mult cu vinul. O cană de vin e bună, două sunt uneori mai bune, dar zece...

A dat din cap serioasă.

— Seamănă foarte mult cu furia. Pentru un bărbat care se umple de ea e ca o otravă în el. Vrea prea multe lucruri. Vrea toate lucrurile. Devine ciudat și greșit în capul lui, violent.

A dat din cap pentru sine.

— Da. Cred că ăsta e motivul pentru care furie e cuvântul potrivit. Poți recunoaște un bărbat care păstrează toată furia pentru el. Se acrește în el. Se întoarce împotriva lui și îl împinge mai degrabă să strice decât să facă.

— Cunosc bărbați de genul ăsta, am zis. Dar cunosc și femei.

— Toate lucrurile au furie, a repetat ridicând din umeri. O piatră nu are multă comparativ cu un copac care crește. La fel e și cu oamenii. Au mai multă sau mai puțină. Unii o folosesc cu înțelepciune. Unii nu.

Mi-a zâmbit larg.

— Eu am o grămadă, de-asta sunt atât de pasionată de sex și de aprigă în luptă.

M-a mușcat din nou de piept, mai puțin jucăuș de data asta, și a început să urce spre gât.

— Dar dacă iei furia de la un bărbat prin sex, am zis, chinându-mă să mă concentrez, nu înseamnă că cu cât faci sex mai mult, cu atât vrei și mai mult?

— E la fel ca apa care se folosește ca să umpli o pompă, mi-a zis ea fierbinte în ureche.

— Vino acum, o voi avea pe toată, chiar dacă va fi nevoie de toată ziua și de jumătate din noapte.

În cele din urmă ne-am mutat de pe câmpul cu iarbă la băi, iar mai apoi acasă la Penthe, unde erau două camere confortabile, construite pe partea laterală a unei stânci. Luna era pe cer și ne privea de ceva timp prin fereastră, deși mă îndoiesc că am arătat ceva ce nu mai văzuse până atunci.

— Îți e de-ajuns? am zis cu respirația tăiată. Eram unul lângă altul în patul ei plăcut încăpător, cu sudoarea uscându-ni-se pe corpuri. Dacă iei mai mult din ea, s-ar putea să nu mai am suficientă furie pentru a vorbi sau a respira.

Mi-am așezat mâna pe burta ei netedă. Pielea îi era moale și fină, dar când a râs i-am simțit mușchii abdomenului săltând, întărindu-se ca niște foi de oțel.

— E suficient pentru moment, a zis ea, cu epuizare în voce. Aș supăra-o pe Vashet dacă te-aș lăsa gol ca un fruct, cu tot sucul stors.

În ciuda zilei mele lungi, eram ciudat de lucid, cu gândire clară și limpede. Mi-am amintit de ceva ce-mi zisese mai devreme.

— Ai zis că o femeie are multe utilizări pentru furia ei. La ce-i folosește unei femei și unui bărbat nu?

— Noi predăm, a zis ea. Dăm nume. Noi ținem socoteala zilelor și avem grijă de buna funcționare a lucrurilor. Noi

plantăm. Noi facem copii.

A ridicat din umeri.

— Multe lucruri.

— Și un bărbat poate face acele lucruri la fel de bine, am zis.

Penthe a chicotit.

— Ai greșit cuvântul, a zis ea frecându-mi bărbia.

— O barbă e ceea ce face un bărbat. Un copil e ceva diferit, iar tu nu ai niciun aport.

— Noi nu purtăm copilul, am zis ușor ofensat. Totuși, jucăm rolul nostru în a-l crea.

Penthe s-a întors să se uite la mine, zâmbind ca și cum aș fi făcut o glumă. Apoi zâmbetul ei s-a stins. S-a sprijinit pe cot și s-a uitat la mine pentru un alt moment lung.

— Vorbești serios?

Văzându-mi expresia perplexă, ochii i s-au lărgit de uimire și s-a ridicat în sus în pat.

— E adevărat! a zis ea. Crezi în bărbați-mame!

A chicotit, acoperindu-și jumătatea de jos a feței cu ambele mâini.

— N-am crezut că e adevărat!

Și-a coborât mâna stângă, dezvăluind un zâmbet entuziasmat când a gesticulat *plăcere uimită*.

Am simțit că ar trebui să fiu iritat, dar nu mi-am putut aduna destulă energie. Poate că unele chestii pe care le zisese despre cum bărbații își pierd furia aveau ceva adevăr în ele.

— Ce e un bărbat-mamă? am întrebat.

— Nu glumești? a întrebat ea, cu o mână încă acoperindu-i pe jumătate zâmbetul. Crezi cu adevărat că un bărbat pune un copil într-o femeie?

— Păi... da, am zis un pic jenat. E un fel de a spune. E nevoie de un bărbat și de o femeie pentru a face un copil. O mamă și un tată.

— Ai și un cuvânt pentru asta! a zis ea încântată. Și ei mi-au spus-o. Împreună cu poveștile despre supa făcută din pământ. Dar niciodată n-am crezut că e o poveste adevărată!

M-am ridicat și eu în acel moment, devenind îngrijorat.

— Știi cum se fac copiii, nu-i așa? am întrebat-o, gesticulând *seriozitate*. Ce-am făcut noi în cea mai mare parte a zilei e ceea ce dă naștere unui copil.

S-a uitat la mine pentru un moment în tăcere, șocată, apoi s-a topit neputincioasă în râs, încercând să vorbească de mai multe ori, doar că râsul o copleșea din nou când se uita la expresia de pe fața mea.

Penthe și-a pus mâinile pe burtă, bătând darabana ca și cum ar fi fost nedumerită.

— Unde e copilul meu?

S-a uitat în jos la burta ei plată.

— Poate că am făcut sex greșit în toți acești ani.

Când râdea, mușchii stomacului îi zvâcneau, făcând un model ca o carapace de broască țestoasă.

— Ar trebui să am o sută de copii, dacă ceea ce spui e adevărat. Cinci sute de copii!

— Nu se întâmplă de fiecare dată când faci sex, am zis. Există doar anumite momente când o femeie e pregătită pentru un copil.

— Și tu ai făcut asta? a întrebat ea, uitându-se la mine cu o seriozitate derâzătoare în timp ce un zâmbet i se așternuse pe gură. Ai făcut un copil cu o femeie?

— Am fost atent să nu fac așa ceva, am zis. Există o plantă numită silphium. Am mestecat-o în fiecare zi și asta m-a împiedicat să pun un copil într-o femeie.

Penthe a clătinat din cap.

— Face parte mai mult dintre ritualurile de sex barbare, a zis ea. Și să-i aduci unui bărbat flori face un copil de unde vii tu?

Am decis s-o iau altfel.

— Dacă bărbații nu ajută la facerea copiilor, cum îți explici că bebelușii seamănă cu tații lor?

— Bebelușii seamănă cu bătrânii furioși, a zis Penthe. Toți sunt chei și cu...

A ezitat, atingându-și obrazii.

— ... cu linii pe față. Poate că bătrânii sunt singurii care fac copii atunci?

A rânjit.

— Ce zici de pisoi? am întrebat-o. Ai văzut un grup de pisoi. Atunci când o pisică albă și o pisică neagră fac sex, obții atât pisoi albi, cât și negri. Și pisoi de ambele culori.

— Întotdeauna? a întrebat ea.

— Nu întotdeauna, am recunoscut. Dar de cele mai multe ori.

— Ce se întâmplă dacă un pisoi e galben? a întrebat ea.

Înainte de a putea formula un răspuns, a fluturat ea întrebarea.

— PISOII AU PREA PUȚIN DE-A FACE CU ASTA, A ZIS EA. NOI NU SUNTEM CA ANIMALELE. NOI NU INTRĂM ÎN CĂLDURI. NOI NU FACEM OUĂ. NOI NU FACEM COCONI SAU FRUCTE, SAU SEMINȚE. NOI NU SUNTEM CĂINI SAU BROAȘTE, SAU COPACI.

Penthe m-a privit seriosă.

— GÂNDEȘTI GREȘIT. AI PUTEA LA FEL DE UȘOR SĂ SPUI CĂ DOUĂ PIETRE FAC COPII LOVINDU-SE UNA DE CEALALTĂ PÂNĂ CÂND SE RUPE O BUCATĂ. PRIN URMARE, DOI OAMENI FAC COPII UMANI ÎN ACELAȘI FEL.

M-am înfuriat, dar avea dreptate. Făceam o eroare în analogie. Era logică defectă.

Conversația noastră a mai continuat ceva vreme pe acest subiect. Am întrebat-o dacă a cunoscut vreodată o femeie însărcinată care nu a făcut sex în lunile precedente. A zis că nu știa nicio femeie care să stea de bunăvoie fără sex timp de

trei luni, cu excepția celor care au călătorit printre barbari, sau a celor foarte bolnave, sau a celor foarte bătrâne.

În cele din urmă, Penthe a fluturat o mână să mă oprească, gesticulând *exasperare*.

— Ți-ai auzit scuzele? Sexul face copii, dar nu întotdeauna. Bebelușii arată ca bărbatul-mamă, dar nu întotdeauna. Sexul trebuie făcut la momentul potrivit, dar nu întotdeauna. Există plante care îl fac mai probabil sau mai puțin probabil.

A clătinat din cap.

— Trebuie să-ți dai seama că ce spui e subțire ca o plasă. Continui să coși fire noi, sperând că va reține apa. Dar speranța nu-l face adevărat.

Văzând că mă încruntam, m-a luat de mână și a gesticulat *confort*, cum făcuse și înainte, în sala de mese, tot râsul dispărându-i de pe față.

— Văd că tu crezi cu adevărat asta. Înțeleg de ce bărbații barbari vor s-o creadă. Trebuie să fie reconfortant să creadă că astfel sunt importanți. Dar pur și simplu nu sunt.

Penthe m-a privit cu ceva aproape de milă.

— Uneori, o femeie se pârguiește. E ceva firesc, iar bărbații n-au niciun aport. Țasta e motivul pentru care multe femei se pârguiesc toamna, ca fructele. Țasta e motivul pentru care multe femei se pârguiesc aici, în Haert, unde e mai bine să aibă un copil.

Am încercat să mă gândesc la un alt argument convingător, dar niciunul nu-mi venea în minte. Era frustrant.

Văzându-mi expresia, Penthe mi-a strâns mâna și a gesticulat *concesie*.

— Poate că la femeile barbare e diferit, a zis ea.

— O spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine, am zis

ursuz și am fost cuprins de un căscat care mi-a făcut falca să trosnească.

— Așa e, a recunoscut.

Apoi mi-a dat un sărut blând și m-a împins de umeri, încurajându-mă să mă întind din nou pe spate în pat.

Așa am făcut, iar ea s-a cuibărit din nou în îndoitura brațului meu, odihnindu-și capul pe umărul meu.

— Trebuie să fie greu să fii bărbat, a zis ea încet. O femeie știe că e o parte a lumii. Suntem pline de viață. O femeie e floarea și fructul. Trecem prin timp ca parte din copiii noștri. Dar un bărbat...

Și-a întors capul și s-a uitat la mine cu milă blândă în ochi.

— Voi sunteți o ramură goală. Știți că atunci când muriți nu lăsați nimic în urmă.

Penthe mi-a mângâiat pieptul cu drag.

— Cred că ăsta e motivul pentru care voi sunteți atât de plini de furie. Poate că n-aveți mai multă decât femeile. Poate că furia din voi pur și simplu nu are unde să se ducă. Poate că e disperată să lase o urmă. Lovește puternic lumea. Vă conduce la acțiuni grăbite. La ciorovăială. La furie. Vopsiți și construiți și luptați și spuneți povești care sunt mai mari decât adevărul.

A oftat mulțumită și și-a odihnit capul pe umărul meu, cuibărindu-se ferm în cercul brațului meu.

— Îmi pare rău să-ți spun asta. Ești un bărbat bun și o ființă drăguță. Totuși, ești doar un bărbat. N-ai de oferit lumii decât furia ta.

CAPITOLUL 128

Nume

Era ziua în care ori rămâneam, ori plecam. M-am așezat cu Vashet pe un deal verde, privind soarele ridicându-se dintre nori în est.

— Saicere înseamnă a zbura, a prinde, a rupe, a zis Vashet încet, repetându-se pentru a suta oară. Trebuie să-ți amintești toate mâinile care au ținut-o. Multe mâini, toate urmând lethani. Tu nu trebuie s-o folosești niciodată într-un mod necorespunzător.

— Promit, am zis pentru a suta oară, apoi am ezitat înainte de-a aduce în discuție ceva care mă frământa. Dar, Vashet, ai folosit sabia pentru a tăia ramura de salcie cu care m-ai bătut. Am văzut că ai folosit-o o dată pentru a ține fereastra deschisă. Îți tai unghiile cu ea...

Vashet mi-a aruncat o privire goală.

— Da?

— Asta nu e necorespunzător? am întrebat.

Și-a întins capul la mine, apoi a râs.

— Vrei să spui că ar trebui s-o folosesc doar în luptă?

Am gesticulat *aluzie evidentă*.

— O sabie e ascuțită, a zis ea. E o unealtă. O car în mod constant, cum e asta folosire necorespunzătoare?

— Pare *lipsă de respect*, am clarificat.

— Respecti un lucru folosindu-l pentru a face ceva bun, a zis ea. Ar putea trece ani înainte de a mă întoarce în ținuturile barbare și a lupta. Cum îi fac rău sabiei dacă tai surcele și morcovi între timp?

Ochii lui Vashet au devenit serioși.

— Să duci o sabie toată viața, știind că e folosită doar

pentru a ucide...

A clătinat din cap.

— Ce-ar face asta minții cuiva? Ar fi ceva oribil.

Vashet se întorsese la Haert cu o noapte înainte, dezamăgită că ratase judecata pietrei. Îmi zisese că avusesem dreptate să las deoparte sabia atunci când o făcuse Carceret și că era mândră de mine.

Cu o zi în urmă, Shehyn mă invitase în mod oficial să rămân și să mă antrenez la școală. În teorie, deja îmi câștigasem acest drept, dar toată lumea știa că era mai mult o ficțiune politică decât orice altceva. Oferta ei era una măgulitoare, o oportunitate pe care am știut că probabil nu o voi mai avea din nou.

Am privit un băiat mânând o turmă de capre pe laterală unui deal.

— Vashet, e adevărat că ademii nu au conceptul de paternitate?

Vashet a dat din cap ușor, apoi s-a oprit.

— Spune-mi că nu ne-ai făcut pe amândoi de râs vorbind despre asta cu toată lumea când am fost plecată, a zis ea oftând.

— Numai cu Penthe, i-am zis. Credea că e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit în ultimele zece luni.

— E destul de amuzant, a zis Vashet, gura curbându-i-se un pic.

— E adevărat, atunci? am întrebat-o. Chiar și tu crezi asta? Ai...

Vashet a ridicat o mână și m-a oprit.

— Pace, a zis ea. Crezi ce vrei despre bărbații-mame. Mi-e indiferent.

A zâmbit moale, a aducere aminte.

— Regele meu poet credea, de fapt, că femeia nu e nimic mai mult decât solul în care un bărbat poate planta un copil.

Vashet a pufnit amuzată, fără a râde.

— Era atât de sigur că are dreptate. Nimic nu-l putea abate. Cu ani în urmă am decis că să mă cert cu un barbar pe tema asta e o risipă lungă, obositoare, a timpului meu.

A ridicat din umeri.

— Crezi ce vrei despre a face copii. Crezi în demoni. Roagă-te unei capre. Cât timp nu-mi face vânătăi, de ce m-ar deranja?

Am rumegat asta pentru o clipă.

— E o decizie înțeleaptă, am zis.

A dat din cap.

— Dar un bărbat ajută cu un copil sau n-o face, am punctat. Pot fi mai multe opinii privind un lucru, dar există un singur adevăr.

Vashet mi-a zâmbit alene.

— Și dacă scopul meu ar fi căutarea adevărului, mi-aș bate capul.

Mi-a oferit un căscat lung, întinzându-se ca o pisică fericită.

— În schimb, mă voi concentra asupra bucuriei din inima mea, asupra prosperității școlii și a înțelegerii lethani. Dacă-mi mai rămâne timp după aceea, îl voi dedica aflării adevărului.

Am privit răsăritul pentru o perioadă mai lungă, în tăcere. Mi s-a părut că Vashet era o altă persoană când nu se lupta să-mi înghesuie în cap ketanul și totul din ademică cât mai repede posibil.

— Astea fiind spuse, dacă persisti să te agăți de convingerile tale barbare despre bărbații-mame, ai face mai bine să taci, a adăugat Vashet. Amuzamentul e cea mai bună reacție la care poți spera. Cei mai mulți te vor considera pur și simplu idiot pentru că gândești așa.

Am dat din cap. După un lung moment, am decis în cele

din urmă să-i pun întrebarea pe care o țineam în mine de câteva zile.

— Magwyn m-a numit Maedre. Ce înseamnă asta?

— E numele tău, a zis ea. Nu-l spune nimănui.

— E ceva secret? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Este ceva numai pentru tine, pentru profesorii tăi și pentru Magwyn. Ar fi periculos să le permiți altora să-l știe.

— Cum ar putea fi periculos?

Vashet s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost nebun.

— Când știi un nume, ai putere asupra lui. Sigur știi asta?

— Dar îți știu numele ție, și al lui Shehyn și al lui Tempi. Ce pericol e în asta?

A fluturat o mână.

— Nu aceste nume. Numele profunde. Tempi nu e numele dat de Magwyn. Așa cum nici Kvothe nu e al tău. Numele adânci au sensuri.

Știam deja ce însemna numele lui Vashet.

— Ce înseamnă Tempi?

— Tempi înseamnă „fier mic”. Tempa înseamnă fier și înseamnă a lovi fierul, și înseamnă furios. Shehyn i-a dat numele, cu ani în urmă. A fost elevul cu cele mai mari probleme.

— În aturană, temperamental⁶ înseamnă furios, am scos în evidență cu entuziasm, uimit de coincidență. Și e, de asemenea, ceva ce faci cu fierul atunci când îl transformi în oțel.

Vashet a ridicat din umeri, neimpresionată.

— Asta e calea numelor. Tempi e un nume mic și încă deține multe. Ți-a dat motivul pentru care n-ar trebui să-l spui

⁶ *Temper* (engl.) – temperament, dar și coeficient de duritate al metalelor. (n. tr.)

pe-al tău, nici măcar mie.

— Dar nu știu limba voastră suficient de bine pentru a-mi da singur seama ce reprezintă, am protestat. Un bărbat ar trebui să știe semnificația propriului nume.

Vashet a ezitat, apoi a cedat.

— Înseamnă flacără și tunet și copac rupt.

M-am gândit pentru o vreme și am decis că-mi place.

— Când mi l-a dat Magwyn, ai părut surprinsă. De ce?

— Nu e frumos din partea mea să comentez numele altei persoane. *Refuz absolut.*

Gestul ei a fost atât de tăios, încât aproape mă durea s-o privesc. S-a ridicat în picioare, apoi și-a frecat mâinile pe pantaloni.

— Haide, e momentul să-i dai răspunsul lui Shehyn.

•••

Shehyn ne-a făcut semn să ne așezăm imediat cum am intrat în camera ei. Apoi a luat și ea loc, surprinzându-mă când mi-a arătat cel mai mic dintre zâmbete. Era un gest de familiaritate teribil de flatant.

— Te-ai hotărât? a întrebat ea.

Am dat din cap.

— Ți mulțumesc, Shehyn, dar nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc la Severen să vorbesc cu maerul. Tempți și-a îndeplinit obligația atunci când drumul a devenit iar sigur, dar eu sunt obligat să mă întorc și să-i explic tot ce s-a întâmplat.

M-am gândit și la Denna, dar n-am adus-o în discuție.

Shehyn a gesticulat un amestec elegant de *aprobare* și *regret*.

— Îndeplinirea datoriei face parte din lethani.

M-a privit serioasă.

— Amintește-ți, ai o sabie și un nume, dar n-ai voie să te

angajezi ca și cum ai fi dobândit roșul.

— Vashet mi-a explicat totul, am zis.

Reasigurare.

— Voi face aranjamentele pentru ca sabia mea să fie returnată în Haert dacă voi fi ucis. Nu voi preda ketanul și nu voi purta roșul.

Curiozitate atentă, grijulie.

— Dar am voie să le spun altora că am învățat să lupt de la voi?

Acord rezervat.

— Poți să spui că ai studiat cu noi. Dar nu că ești unul dintre noi.

— Desigur, am zis. Și nu că vă sunt egal.

Shehyn a gesticulat *satisfacție*. Apoi, mâinile i s-au mutat și ea a făcut un gest mic de *admitere jenată*.

— Ăsta nu e în totalitate un cadou, a zis ea. Vei fi un luptător mai bun decât mulți barbari. Dacă lupți și câștigi, barbarii se vor gândi: Kvothe a studiat doar puțin artele ademilor, și totuși e formidabil. Cât de buni trebuie să fie ei înșiși? Totuși. Dacă lupți și pierzi, se vor gândi: A învățat doar puțin din ceea ce știu ademii.

Ochii bătrânei au clipit foarte puțin. A gesticulat *amuzament*.

— Indiferent de rezultat, reputația noastră prosperă. Asta servește Ademre.

Am dat din cap. *Acceptare favorabilă*.

— Nu va strica nici reputației mele, am zis.

Subestimare.

Era o pauză în conversație, când Shehyn a gesticulat *importantă solemnă*.

— Când am mai vorbit, m-ai întrebat de rhinta. Ți amintești? a întrebat Shehyn.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Vashet foindu-se în scaun.

Dintr-odată emoționat, am dat din cap.

— Mi-am amintit o astfel de poveste. Vrei s-o auzi?

Am gesticulat *interes extrem*.

— E o poveste veche, veche ca Ademre. E spusă mereu la fel. Ești gata s-o auzi? *Formalitate profundă*.

Era un indiciu de ritual în vocea ei.

Am dat din cap din nou. *Rugămintele stăruitoare*.

— Ca în toate cazurile, există reguli. Voi spune povestea o dată. După aceea, n-ai voie să vorbești despre ea. După aceea nu vei putea pune întrebări.

Shehyn se uita când la mine, când la Vashet. *Seriozitate gravă*.

— Până nu dormi o mie de nopți, nu vei putea s-o aduci în discuție. Până nu călătorești o mie de mile, nu vei putea pune întrebări. Știind asta, ești dispus s-o auzi?

Am dat din cap pentru a treia oară, entuziasmul crescând în mine.

Shehyn a vorbit cu o mare formalitate.

— A fost odată un tărâm imens, populat de către oameni mari. Nu erau ademre. Erau ceea ce ademre au fost înainte de a deveni noi înșine.

Dar la vremea respectivă erau ei înșiși, femeile și bărbații mari și puternici.

Au cântat cântece de putere și au luptat la fel de bine cum o fac cei din Ademre.

Acești oameni au avut un imperiu mare. Numele imperiului e uitat. Nu e la fel de important precum căderea imperiului, iar din acel moment pământul s-a rupt și cerul s-a schimbat.

În imperiu erau șapte orașe și încă un oraș. Numele celor

șapte orașe sunt uitate, pentru că au căzut victime trădării și au fost distruse de timp. Și celălalt oraș a fost distrus, mai puțin numele său. Era numit Tariniel.

Imperiul a avut un inamic, așa cum trebuie să aibă puterea. Dar inamicul n-a fost suficient de mare pentru a-l trage în jos. Nici prin tragere, nici împingere n-a fost suficient de puternic inamicul să-l tragă în jos. Numele inamicului e cunoscut, dar va aștepta. Din moment ce inamicul nu putea câștiga prin putere, s-a mișcat ca un vierme într-un fruct. Inamicul nu făcea parte din lethani. A otrăvit alți șapte împotriva imperiului și au uitat de lethani. Șase dintre ei au trădat orașele care aveau încredere în ei. Șase orașe au căzut, iar numele lor sunt uitate. Unul și-a amintit de lethani și n-a trădat niciun oraș. Acel oraș n-a căzut. Unul dintre ele și-a amintit de lethani și imperiul a rămas cu speranța. Cu un singur oraș necăzut. Dar chiar și numele acelui oraș e uitat, îngropat în timp. Dar șapte nume sunt ținute minte. Numele aceluia singur și al celor șase care l-au urmat. Șapte nume au fost duse spre prăbușirea imperiului, prin pământul rupt și cerul în schimbare. Șapte nume sunt ținute minte prin intermediul lungii pribegii a ademre. Șapte nume au fost ținute minte, numele celor șapte trădători. Să le ții minte și să le știi după cele șapte semne:

Cyphus poartă flacăra albastră.

Stercus e în robia fierului.

Ferule e rece și negru în ochi.

Usnea trăiește doar în descompunere.

Cenușiul Dalcenti nu vorbește niciodată.

Palul Alenta aduce năpasta.

Ultimul de-acolo e stăpânul celor șapte:

Urât. Fără speranță. Fără somn. Cu mintea-ntreagă.

Alaxel poartă hamul umbrei.

CAPITOLUL 129

Interludiu – Zgomotul șoaptei

— Reshi! strigă Bast cu fața înspăimântată. Nu! Oprește-te!

Întinse mâinile ca și cum le-ar fi apăsât pe gura hangului.

— Nu trebuie să spui astfel de lucruri!

Kvothe zâmbi într-un mod lipsit de umor.

— Bast, cine te-a învățat pe tine prima dată știința numelui tău?

— Nu tu, Reshi.

Bast clătină din cap.

— Sunt lucruri pe care le știe fiecare copil de pe tărâmul zânelor. Niciodată nu e bine să rostești cu voce tare astfel de lucruri. Niciodată.

— Și de ce e asta?

Kvothe își folosi cea mai bună voce de profesor.

— Pentru că unele lucruri pot spune când numele lor sunt rostite, înghiți Bast. Pot spune când sunt rostite.

Kvothe oftă, oarecum exasperat.

— Răul e mic când spui un nume o dată, Bast.

Se lăsă pe spate în scaun.

— De ce crezi că au ademii tradițiile lor care înconjoară mai ales povestea asta? Doar o singură dată și nicio întrebare după?

Ochii lui Bast se îngustară gânditori și Kvothe îi zâmbi ușor, cu zgârcenie.

— Exact. Să încerci să găsești pe cineva care îți rostește o dată numele e ca și cum a-i urmări pe cineva printr-o pădure după o singură urmă de pași.

Cronicarul vorbi ezitant, ca și cum se temea să întrerupă.

— Chiar poate fi făcut cu adevărat așa ceva? întrebă el. Sincer?

Kvothe dădu din cap aspru.

— Cred că așa mi-au găsit trupa când eram mic.

Cronicarul privi în jur nervos, apoi se încruntă și făcu un efort evident de a se opri. Rezultatul fu că stătea liniștit, arătând la fel de nervos ca înainte.

— Asta înseamnă că ar putea să vină aici? Cu siguranță ai mai vorbit despre ei destul de...

Kvothe a făcut un gest de desconsiderare.

— Nu. Numele sunt cheia. Numele reale. Numele profunde. Și le-am evitat doar din acest motiv. Tatăl meu se pricepea grozav la detalii. Ani de zile a pus întrebări și a dezgropat povești vechi despre Chandrieni. Presupun că a dat peste câteva dintre numele lor vechi și le-a folosit în cântecul lui...

Înțelegerea apăru pe fața Cronicarului.

— ... și apoi le-a repetat din nou și din nou.

Hangiul zâmbi slab, extrem de indulgent.

— La nesfârșit, după cum îl știam. N-am nicio îndoială că el și mama mea și-au șlefuit piesa cât se poate de în detaliu înainte de-a o face publică. Erau perfecționiști.

Oftă obosit.

— Pentru Chandrieni trebuie să fi fost ca și cum cineva aprindea în mod constant un foc de semnal. Presupun că i-a ținut în siguranță atât de mult doar faptul că eram în mod constant pe drumuri.

Bast izbucni din nou.

— De-asta n-ar trebui să spui așa ceva, Reshi.

Kvothe se încruntă.

— Am dormit cele o mie de nopți și am călătorit mai multe mii de mile de-atunci, Bast. E sigur să le spun o dată. Cu toată nebunia din lume de zilele astea, ai zice că oamenii

spun mai des povești vechi. Dacă Chandrienii trag cu urechea după nume, nu mă îndoiesc că au primit un vacarm lent de șoapte de la Arueh la Marea Cercului.

Expresia lui Bast arăta clar că nu era tocmai liniștit.

— În plus, e bine să le avem scrise, zise Kvothe cu un mic oftat obosit. Într-o zi s-ar putea dovedi utile pentru cineva.

— Totuși, Reshi, ar trebui să fii mai atent.

— Cum am fost în acești ultimi ani, dacă nu atent, Bast? zise Kvothe, iritarea lui începând în cele din urmă să bolborosească la suprafață. Și ce bine mi-a făcut? În plus, dacă ceea ce spui despre Cthaeh e-adevărat, totul se va încheia în lacrimi, indiferent ce-aș face eu. Nu-i așa?

Bast deschise gura, apoi o închise, în mod evident învins. Apoi, îi aruncă o privire Cronicarului, ochii lui pledând pentru sprijin.

Văzând asta, Kvothe se întoarse să se uite și la Cronicar, ridicând curios o sprânceană.

— Sunt sigur că nu știu deloc, zise Cronicarul, privind în jos în timp ce-și deschidea tolba și scotea o bucată de pânză pătată cu cerneală.

— Amândoi ați văzut întreaga măsură a priceperii mele în numire: fierul. Și asta e un noroc în cel mai bun caz. Magistrul Glăsuitor m-a declarat o totală pierdere de timp pentru el.

— Asta sună familiar, murmură Kvothe.

Cronicarul ridică din umeri.

— În cazul meu, l-am crezut pe cuvânt.

— Îți amintești ce-ți reproșa?

— Avea multe critici specifice: știam prea multe cuvinte. Nu-mi era foame niciodată. Eram prea moale...

Mâinile Cronicarului erau ocupate cu curățarea peniței tocului sale.

— Mi se părea că-și face clară poziția de ansamblu când

zice: „Cine ar fi crezut că un mic scrib pe hârtie ca tine are un pic de fier în el?”

Gura lui Kvothe se curbă brusc într-un zâmbet simpatic.

— Chiar așa?

Cronicarul ridică din umeri.

— M-a făcut pizdă, de fapt. Încercam să nu ofensez urechile inocente ale tânărul nostru prieten de-aici.

Dădu din cap către Bast.

— Mi se pare c-a avut o zi grea.

Kvothe zâmbi larg acum.

— Păcat că n-am fost la Universitate în același timp.

Cronicarul frecă pentru ultima oară penița tocului cu cârpa moale și o ținu în lumina care pălea din fereastra hanului.

— Nu chiar, zise el. Nu m-ai fi plăcut. Eram o pizdulice de hârtie. Și răsfățat. Și îngâmfat.

— Și ce s-a schimbat de-atunci? întrebă Kvothe.

Cronicarul suflă disprețuitor aer pe nas.

— Nu prea multe, depinde pe cine întrebi. Dar îmi place să cred că mi s-au deschis ochii un pic.

Înșurubă penița cu atenție înapoi în stilou.

— Și cum s-a întâmplat asta, mai exact? întrebă Kvothe.

Cronicarul privi peste masă, părând surprins de întrebare.

— Mai exact? întrebă el. Nu sunt aici pentru *a spune o poveste*.

Ascunse cârpa înapoi în tolbă.

— Pe scurt, am avut niște draci și am părăsit Universitatea, în căutarea unor pășuni mai verzi. Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Am învățat mai multe într-o lună pe drum decât în ultimii trei ani în clasă.

Kvothe dădu din cap.

— Și Teccam a zis la fel: niciun om nu e curajos dacă n-a mers niciodată o sută de mile. Dacă vrei să știi adevărul

despre cine ești, mergi pe jos până la cineva care nu-ți știe numele. Călătoria e cea mai bună rampă, cel mai mare profesor, mai amară ca un medicament, mai crudă decât oglinda. O bucată lungă de drum te va învăța mai multe despre tine însuți decât o sută de ani de introspecție liniștită.

CAPITOLUL 130

Vin și apă

Mi-a luat o zi întreagă să spun adio Haertului. Am luat masa cu Vashet și cu Tempi și amândoi mi-au dat mai multe sfaturi decât aveam nevoie sau decât mi-aș fi dorit. Celean a plâns un pic și mi-a zis că avea să vină să mă viziteze când va lua în cele din urmă roșul. Ne-am luptat pentru ultima oară și o suspectez că m-a lăsat să câștig.

În sfârșit, am petrecut o seară plăcută cu Penthe, care s-a transformat într-o noapte plăcută și, în cele din urmă, într-o noapte târzie plăcută. Am reușit să prind câteva ore de somn în primele ore palide dinainte de ivirea zorilor.

Am crescut printre ruhi, așa că nu încetez să fiu uimit cât de repede poate prinde cineva rădăcini într-un loc. Deși fusesem în Haert mai puțin de două luni, mi-a fost greu să plec.

Totuși, m-am simțit bine să pornesc din nou la drum, spre Alveron și Denna. Era timpul să-mi iau recompensa pentru o slujbă bine făcută și să-mi cer scuze serios și destul de târziu.

Cinci zile mai târziu, mergeam pe jos pe unul dintre acele lungi și singuratece drumuri pe care le găsești doar pe dealurile joase ale Vintasului răsăritean. Eram, cum obișnuia să spună tatăl meu, pe marginea hărții.

Am întâlnit doar vreo doi călători pe tot parcursul zilei și niciun singur han. Gândul de a dormi în aer liber nu era deosebit de îngrijorător, dar mâncasem din propria traistă în ultimele câteva zile și o masă caldă ar fi fost bine-venită.

Era aproape noapte și renunțasem la speranța de a avea

ceva decent în stomac, când am văzut o sfoară de fum alb profilată pe cerul în amurg dinaintea mea. La început am luat-o drept o fermă. Apoi am auzit un zvon slab de muzică și speranțele mele pentru un pat și ceva mâncare încălzită pe vatră au început să crească.

Dar când am dat o curbă pe drum, am avut o surpriză mai frumoasă decât orice han. Printre copacii de pe marginea drumului am văzut o licărire de foc de tabără înalt, între două căruțe dureros de familiare. Bărbați și femei leneveau, stând de vorbă. Unul zdrăngănea la o lăută, în timp ce un altul lovea nepăsător cu mâinile o mică tamburină de pe picior.

Alții întindeau un cort între doi copaci, în timp ce o femeie mai în vârstă puneă un trepied deasupra focului.

Oameni de trupă. Mai mult, am recunoscut marcaje familiare pe laterala uneia dintre căruțe. Pentru mine, erau mai strălucitoare ca focul. Aceste semne însemnau că era vorba de oameni de trupă adevărați. Familia mea, edema ruhi.

Când am ieșit dintre copaci, unul dintre bărbați a dat un strigăt și înainte să pot trage aer în piept pentru a vorbi, trei săbii erau îndreptate spre mine. Liniștea bruscă de după muzică și pălăvrăgeală a fost mai mult decât ușor enervantă.

Un bărbat chipeș, cu o barbă neagră și un cercel de argint a făcut lent un pas înainte, neluându-și nicio clipă vârful sabiei de la ochiul meu.

— Otto! a strigat el spre pădurea din spatele meu. Dacă moțâi, jur pe laptele mamei mele că-ți scot mațele. Cine naiba ești tu?

Ultima mi-a fost adresată mie. Dar înainte de-a putea răspunde, o voce a venit din copaci.

— Sunt chiar aici, Alleg, ca... Cine e ăsta? Cum, a trecut de mine, pentru numele lui Dumnezeu?

Când au îndreptat săbiile către mine, mi-am ridicat mâinile. E un obicei bun când cineva îndreaptă ceva ascuțit spre tine. Cu toate astea, am zâmbit în timp ce am vorbit.

— Îmi pare rău că te-am speriat, Alleg.

— Gura, a zis el cu răceală. Mai ai o singură respirație ca să-mi spui de ce te-ai strecurat în tabăra noastră.

Nici n-am avut nevoie să vorbesc, ci, în loc de asta, m-am întors, astfel încât toată lumea de lângă foc să poată vedea cutia lăutei aruncată peste spatele meu.

Schimbarea de atitudine a lui Alleg a fost imediată. S-a relaxat și și-a pus sabia-n teacă. Ceilalți i-au urmat exemplul, în timp ce el zâmbea și se apropia de mine râzând.

Am râs și eu.

— O familie.

— O familie.

Mi-a strâns mâna și s-a întors spre foc, strigând:

— Toată lumea să se poarte frumos. Avem un oaspete în seara asta.

S-au auzit câteva aclamații pe ton scăzut și toată lumea s-a întors harnică la ce făcea înainte de-a ajunge eu.

Un bărbat cu trup gros trăgea greu după el o sabie printre copaci.

— Să fiu al naibii dacă a trecut pe lângă mine, Alleg. Probabil e de la...

— E din familia noastră, a intervenit Alleg moale.

— O, a zis Otto, luat în mod evident prin surprindere.

S-a uitat la lăuta mea.

— Bine ai venit, atunci.

— N-am trecut, de fapt, am mințit.

Când era întuneric, *shaedul* mă făcea foarte dificil de văzut. Dar asta nu era vina lui, iar eu nu voiam să-l bag în belele.

— Am auzit muzica și am dat târcoale. Am crezut că ați

putea fi alt fel de trupă și aveam de gând să-i surprind.

Otto l-a privit pe Alleg cu subînțeles, apoi s-a întors și s-a plecat călcând greu înapoi în pădure.

Alleg și-a pus brațul în jurul umerilor mei.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Un pic de apă, dacă se poate.

— Niciun oaspete nu bea apă lângă focul nostru, a protestat el. Numai cel mai bun vin al nostru îți va atinge buzele.

— Apa ruhilor e mai dulce decât vinul pentru cei care au fost pe drum.

I-am zâmbit.

— Atunci apă și vin, după cum dorești.

M-a condus la una dintre căruțe, unde era un butoi cu apă.

După o tradiție mai veche decât timpul, am băut un polonic cu apă și l-am folosit pe-al doilea să mă spăl pe mâini și pe față. Mi-am șters fața cu mâneca de la cămașă, m-am uitat la el și am zâmbit.

— E bine să fii din nou acasă.

M-a bătut pe spate.

— Vino. Permite-mi să te prezint restului familiei tale.

Mai întâi au fost doi bărbați de aproximativ 20 de ani, ambii cu bărbi stufoase.

— Fren și Josh sunt cei mai buni psaltiști ai noștri, cu excepția mea, desigur.

Le-am strâns mâinile.

Următorii au fost cei doi bărbați care cântau la instrumente în jurul focului.

— Gaskin cântă la lăută. Laren la fluiere și tamburină.

Mi-au zâmbit. Laren a lovit capul tamburinei cu degetul mare și toba a scos un sunet moale.

— El e Tim.

Alleg a arătat peste foc la un bărbat înalt, fioros, care ungea o sabie.

— Și l-ai cunoscut deja pe Otto. Ei ne păzesc de pericole pe drum.

Tim a dat din cap, ridicând privirea scurt de la sabie.

— Ea e Anne.

Alleg a arătat spre o femeie mai în vârstă, cu o expresie chinuită și părul cenușiu strâns la spate într-un coc.

— Ea ne hrănește și ne dădăcește pe noi toți.

Anne a continuat să taie morcovi, ignorându-ne pe amândoi.

— Și nu în cele din urmă e dulcea noastră Kete, care deține cheia tuturor inimilor noastre.

Kete avea ochi duri și o gură ca o linie subțire, dar expresia i s-a înmuiat un pic când i-am sărutat mâna.

— Și ăștia-s toți, a zis Alleg cu un zâmbet și o mică reverență. Numele tău care e?

— Kvothe.

— Bine-ai venit, Kvothe. Odihnește-te și ia-o ușor. Putem face ceva pentru tine?

— Un pic din vinul de care ai pomenit mai devreme? am zâmbit.

S-a lovit cu palma peste frunte.

— Desigur! Sau preferi bere?

Am dat din cap, iar el mi-a adus o cană.

— Excelent, am zis după ce am gustat, așezându-mă pe un buștean convenabil.

El a ridicat o pălărie imaginară.

— Mulțumesc. Am fost suficient de norocoși să punem mâna pe ea pe drumul nostru prin Levinshir, cu câteva zile în urmă. Cum te-ai distrat pe drum în ultima vreme?

M-am întins pe spate și am oftat.

— Nu prea rău pentru un menestrel singuratic. Am ridicat

din umeri. Am profitat de oportunitățile care mi s-au oferit. Trebuie să fiu atent, din moment ce sunt singur.

Alleg a dat din cap cu înțelepciune.

— Singura siguranță pe care o avem noi e în numere, a recunoscut el, apoi a dat din cap spre lăuta mea. Vrei să ne faci favoarea să ne cânti un fragment de melodie, cât o așteptăm pe Anne să termine cina?

— Desigur, am zis, lăsându-mi jos băutura. Ce-ai vrea să auzi?

— Poți să cânti *Pleacă din oraș, spoitorule?*

— Dacă pot? Spune-mi tu.

Am luat lăuta din cutie și am început să cânt. La refren, toată lumea se oprise din ce făcea pentru a asculta. L-am zărit chiar și pe Otto lângă marginea copacilor, căci își părăsise veghea pentru a privi spre foc.

Când am terminat, toată lumea a aplaudat cu entuziasm.

— Poți să-l cânti, a râs Alleg.

Apoi expresia lui a devenit serioasă și s-a lovit cu un deget peste gură.

— Ți-ar plăcea să mergi cu noi la drum pentru o vreme? a întrebat el după o clipă. Am putea folosi alt cântăreț.

M-am gândit un moment.

— Încotro vă îndreptați?

— Spre răsărit, a zis el.

— Eu sunt legat de Severen, am zis.

Alleg a ridicat din umeri.

— Putem să mergem la Severen, a zis el. Cât timp nu te deranjează să vorbești pe lungul drum într-acolo.

— Sunt departe de familie de o lungă perioadă de timp, am admis, uitându-mă la imaginea familiară din jurul focului.

— Unu e un număr rău pentru un ruh pe drum, a zis Alleg convingător, trecându-și un deget de-a lungul marginii

bărbii întunecate.

Am oftat.

— Întreabă-mă din nou de dimineață.

Mi-a tras o palmă peste genunchi, rânjind.

— Bine! Asta înseamnă că avem toată noaptea să te conving. Mi-am pus lăuta la loc și m-am scuzat că mă cheamă natura. Revenind, am îngenuncheat lângă Anne, care stătea lângă foc.

— Ce faci pentru noi, mamă? am întrebat.

— Tocană, a zis ea scurt.

Am zâmbit.

— Ce e în ea?

Anne m-a privit chiorâș.

— Miel, a zis ea, ca și cum mă provoca să îndrăznesc să contest faptul.

— A trecut ceva de când am avut miel la masă, mamă. Pot să gust?

— Așteaptă, la fel ca toată lumea, a zis ea brusc.

— Nici măcar o bucățică?

Am lingușit-o, oferindu-i cel mai simpatic zâmbet al meu. Bătrâna a oftat, apoi a ridicat din umeri.

— Bine, a zis ea. Dar nu va fi vina mea dacă o să te doară stomacul.

Am râs.

— Nu, mamă. N-o să fie vina ta.

M-am întins după lingura de lemn cu coadă lungă și am scos-o. După ce-am suflat pe ea, am luat o înghițitură.

— Mamă! am exclamat. E cel mai bun lucru care mi-a atins buzele de un an întreg.

— Hmm, a zis ea, uitându-se cruciș la mine.

— E primul adevăr, mamă, am zis cu sinceritate. Oricine nu se bucură de această tocană bună nu prea e ruh, în opinia mea.

Anne s-a întors pentru a amesteca în oală și m-a ușuit de-acolo, dar expresia ei nu mai era la fel de tăioasă ca până atunci.

După ce m-am oprit la butoi pentru a-mi umple din nou cana, m-am întors la locul meu. Gaskin s-a aplecat înainte.

— Tu ne-ai dat un cântec. E ceva ce-ai vrea să auzi?

— Ce zici de *Flautistul glumeț*? am întrebat.

Fruntea i s-a brăzdat.

— Pe-ăsta nu-l știu.

— E vorba despre un ruh inteligent, care a păcălit un fermier.

Gaskin a clătinat din cap.

— Mă tem că nu.

M-am aplecat pentru a-mi ridica lăuta.

— Lasă-mă pe mine. E un cântec pe care fiecare dintre noi ar trebui să-l știe.

— Alege altceva, a protestat Laren. Voi cânta ceva la fluier. Tu deja ai cântat pentru noi în seara asta.

I-am zâmbit.

— Am uitat că tu cânți la fluier. O să-ți placă asta, l-am asigurat. Flautistul e eroul. În plus, voi mi-ați hrănit burta, eu vă voi hrăni urechile.

Înainte ca ei să poată să ridice mai multe obiecții, am început să cânt rapid și ușor.

Ei au râs de tot. De la început, când flautistul îl ucide pe agricultor, până la sfârșit, când seduce soția și fiica mortului. Am lăsat deoparte ultimele două versuri, în care locuitorii orașului îlucid pe flautist.

Laren s-a șters la ochi după ce-am terminat.

— Hei. Ai dreptate, Kvothe. Ar fi bine să-l știu pe-ăsta. În afară de asta...

A aruncat o privire la Kete, care stătea lângă foc.

— E un cântec sincer. Femeile nu-și pot ține mâinile

departe de un flaut.

Kete a pufnit batjocoritoare și și-a dat ochii peste cap.

Am vorbit despre mărunțișuri, până când Anne a anunțat că tocana e gata.

Toată lumea s-a dus într-acolo, rupând tăcerea numai pentru a o complimenta pe Anne pentru cum a gătit.

— Sincer, Anne, a întrebat Alleg după al doilea castron. Ai adus puțin piper din Levinshir?

Anne era mândră.

— Toți avem secretele noastre, dragă, a zis ea. Nu presa o doamnă.

L-am întrebat pe Alleg:

— Au fost vremuri bune pentru tine și ai tăi?

— O, sigur, a zis el printre înghițituri. Acum trei zile, Levinshir a fost deosebit de bun pentru noi.

A făcut cu ochiul.

— O să vezi mai târziu cât de bun.

— Mă bucur să aud asta.

— De fapt...

S-a aplecat înainte, conspirativ.

— Ne-am descurcat atât de bine, încât mă simt destul de generos. Destul de generos pentru a-ți oferi orice vrei. Absolut orice. Cere și e al tău.

S-a aplecat mai aproape și a zis într-o șoaptă teatrală:

— Vreau să știi că asta e o încercare flagrantă de a te mitui ca să rămâi cu noi. Vocea ta frumoasă ne-ar face punga groasă.

— Ca să nu mai vorbim de ce cântece ne-ar putea învăța, a intervenit Gaskin.

Alleg a mârâit batjocoritor.

— Nu-l ajuta să negocieze, băiete. Am sentimentul că și-așa va fi destul de greu.

M-am gândit un pic.

— Cred că aş putea să stau...

Am lăsat gândul neterminat.

Alleg a zâmbit ştiutor.

— Dar...

— Dar aş cere trei lucruri.

— Hmm, trei lucruri.

M-a privit din cap până-n picioare.

— Ca-n poveşti.

— Doar dacă ți se pare corect, am cerut.

El a dat din cap ezitant.

— Presupun că e. Și cât timp o să călătorești cu noi?

— Până când nimeni nu se va opune plecării mele.

— Are cineva vreo problemă cu asta? a privit Alleg în jur.

— Și dacă cere una dintre căruțe? a întrebat Tim.

Vocea lui m-a speriat, aspră și iritată ca două cărămizi care se freacă una de alta.

— Nu va conta, cât timp va călători cu noi, a argumentat Alleg. Oricum aparțin tuturor alor noștri. Și din moment ce nu poate pleca decât dacă spunem noi asta...

N-au existat obiecții. Alleg și cu mine ne-am strâns mâinile și s-a auzit ușoare aclamații.

Kete a ridicat cana.

— Pentru Kvothe și cântecele lui! a zis ea. Am sentimentul că merită toți banii.

Toată lumea a băut și am ridicat și eu paharul.

— Jur pe laptele mamei mele, niciunul dintre voi nu va mai face vreodată o afacere mai bună decât a făcut cu mine în seara asta.

Asta a stârnit aclamații mai entuziaste și toată lumea a băut din nou.

Ștergându-și gura, Alleg m-a privit în ochi.

— Deci, care e primul lucru pe care-l vrei de la noi?

Mi-am lăsat capul în jos.

— E ceva chiar nesemnificativ. N-am un cort al meu. Dacă e să călătoresc cu familia mea...

— Nu mai spune nimic! și-a fluturat Alleg cana de lemn, ca un rege care acordă un favor. Îți dau cortul meu, plin cu blănuri și cu pături groase de juma de metru!

A făcut un gest către foc, unde stăteau Fren și Josh.

— Duceți-vă și pregătiți-l pentru el.

— E-n regulă, am protestat. Mă descurc singur.

— Taci, e bine pentru ei. Îi ajută să se simtă utili. Apropo... A făcut un alt semn, către Tim. Scoate-i afară, da?

Tim stătea și se apăsa cu o mână pe burtă.

— Într-un minut. Mă întorc imediat.

S-a îndreptat spre pădure.

— Nu prea mă simt bine.

— Așa pățești dacă mănânci cât un jgheab! a strigat Otto după el.

S-a întors către noi, ceilalți.

— Într-o zi el își va da seama că nu poate mânca mai mult ca mine și nu se va mai simți rău după aceea.

— Cum Tim e ocupat să picteze un copac, mă duc eu să-i scot afară, a zis Laren cu nerăbdare slab mascată.

— Eu sunt de gardă în seara asta, a zis Otto. Mă ocup eu.

— O să-i scot eu, a zis Kete exasperată.

S-a uitat la ceilalți doi care se întorseseră la locurile lor și s-a dus în spatele căruței din stânga mea.

Josh și Fren au ieșit din căruța cealaltă cu un cort, cu frânghii și cu țărushi.

— Unde vrei? a întrebat Josh.

— De obicei asta nu-i o întrebare pe care s-o pui, nu, Josh? a glumit Fren, înghiontindu-și prietenul cu cotul.

— Am tendința să sforăi, i-am avertizat. Probabil că o să mă vreți ceva mai departe de oricine altcineva.

Am arătat.

— Între copacii ăia doi ar fi bine.

— Adică, cu un bărbat, în mod normal știi unde vrea, nu, Josh? a continuat Fren, în timp ce se îndepărtau și începuseră să desfacă cortul.

Kete s-a întors un minut mai târziu, aducând o pereche de minunate fete tinere. Una avea un corp suplu și fața cu părul drept, negru, tăiat scurt, ca un băiat. Cealaltă era mult mai generos rotunjită, cu părul cârlionți aurii. Ambele aveau expresii neajutorate și părea că au cam 16 ani.

— Fă cunoștință cu Krin și Ellie, a zis Kete, arătând spre fete.

Alleg a zâmbit.

— Țasta e unul din modurile în care Levinshir a fost generos cu noi. În seara asta, una dintre ele îți va ține de cald. Darul meu pentru tine, ca nou membru în familia noastră.

A făcut un spectacol din a le privi.

— Pe care o vrei?

M-am uitat de la una la alta.

— E o alegere grea. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Kete le-a așezat lângă foc și le-a pus câte un castron cu tocană în mână. Fata cu părul de aur, Ellie, a mâncat inexpresivă din câteva mușcăături, apoi a încetinit, oprindu-se ca o jucărie. Ochii ei păreau aproape orbi, ca și cum se uita la ceva ce niciunul dintre noi nu putea vedea. Ochii lui Krin, pe de altă parte, s-au concentrat cu înverșunare pe foc. Stătea țeapănă, cu castronul în poală.

— Fetelor, le-a mustrat Alleg. Nu știți că lucrurile se vor îmbunătăți de îndată ce veți începe să colaborați?

Ellie a luat o altă mușcătură lentă, apoi s-a oprit. Krin se holba în foc, cu spatele rigid, cu o expresie dură.

De unde ședea lângă foc, Anne le incita cu lingura ei de lemn.

— Mâncați!

Răspunsul a fost același ca înainte. O mușcătură lentă. O rebeliune tensionată. Încruntată, Anne s-a aplecat mai aproape și a apucat-o cu fermitate de bărbie pe fata cu părul negru, cu mâna cealaltă întinzându-se după castronul cu tocană.

— Nu, am cerut. Vor mânca atunci când li se va face destul de foame.

Alleg s-a uitat curios la mine.

— Știi ce vorbesc. Dă-le ceva de băut în loc.

Femeia în vârstă s-a uitat pentru un moment ca și cum ar fi putut continua oricum, apoi a ridicat din umeri și a dat drumul maxilarului lui Krin.

— Bine. Oricum m-am săturat s-o alimentez forțat pe-asta. E o pacoste.

Kete a pufnit în acord.

— Târfulița a venit la mine când am dezlegat-o să facă baie, a zis ea dându-și deoparte părul de pe față, pentru a descoperi zgârieturi. Aproape că mi-a scos blestematul de ochi.

— A vrut și să fugă, a zis Anne, încă privind amenințătoare. A trebuit s-o droghez peste noapte.

A făcut un gest dezgustat.

— Las-o să moară de foame, dacă vrea.

Laren a revenit la foc cu două câni, așezându-le în mâinile supuse ale fetei.

— Apă? am întrebat.

— Bere, a zis el. E mai bună pentru ele dacă nu mănâncă.

Mi-am înăbușit protestul. Ellie a băut în aceeași manieră liberă în care măncase. Krin și-a mutat ochii de la foc la cupă, apoi la mine. Am simțit un șoc aproape fizic la asemănarea ei cu Denna. Încă uitându-se la mine, a băut. Ochii duri nu lăsau să se vadă nimic din ce se întâmpla în

capul ei.

— Aduceți-le să stea lângă mine, am zis. S-ar putea să mă ajute să fac alegerea.

Le-a adus Kete. Ellie a fost docilă. Krin a fost rigidă.

— Fii atent cu asta, a zis Kete, dând din cap la fata cu părul negru. Zgârie.

Tim s-a întors arătând un pic palid. S-a așezat lângă foc, unde Otto l-a împuns cu cotul.

— Mai vrei niște tocană? a întrebat el malițios.

— Marș de-aici, s-a iritat Tim slab.

— Un pic de bere s-ar putea să fie bună pentru stomacul tău, l-am sfătuit.

A dat din cap, părând dornic de ceva care l-ar putea ajuta. Kete i-a adus o cană proaspătă plină.

În timpul ăsta, fetele s-au așezat de-o parte și de alta a mea, cu fața la foc. De-aproape, am văzut lucruri pe care le ratasem până atunci. Krin avea o vânătaie întunecată pe ceafă. Încheieturile blondei erau doar iritate de la legat, dar ale lui Krin erau jupuite și janghinoase. Cu toate astea, ele miroseau a curat. Aveau părul periat și hainele spălate recent. Kete le îngrijise.

Erau și mult mai frumoase de-aproape. M-am întins să le ating umerii. Krin a tresărit, apoi a înțepenit. Ellie n-a reacționat deloc. Din direcția copacilor, Fren a strigat:

— Gata. Vrei să-ți aprindem o lampă?

— Da, te rog, am strigat și eu.

M-am uitat de la o fată la alta și apoi la Alleg.

— Nu mă pot decide între cele două, am zis sincer. Așa că le iau pe amândouă.

Alleg a râs neîncrezător. Apoi, văzând că eram serios, a protestat:

— Zău așa. Nu e prea corect față de noi, ceilalți. În plus, n-ai cum să poți...

L-am privit franc.

— Păi, s-a eschivat el. Chiar dacă poți, asta...

— Țsta e al doilea lucru pe care-l cer, i-am zis în mod oficial. Amândouă.

Otto a scos un strigăt de protest, care a găsit ecou în expresiile lui Gaskin și Laren.

Le-am zâmbit liniștitor.

— Doar în seara asta.

Fren și Josh s-au întors de la instalarea cortului meu.

— Fii recunoscător că nu te-a cerut pe tine, Otto, i-a zis Fren uriașului. Josh asta ar fi cerut, nu, Josh?

— Ține-ți gura, Fren, a zis Otto exasperat. Nu prea mă simt bine.

M-am ridicat și mi-am aruncat lăuta peste umăr. Apoi le-am condus pe ambele fete minunate, una aurită și una întunecată, spre cortul meu.

CAPITOLUL 131

Negru din lumina lunii

Fren și Josh făcuseră treabă bună cu cortul. Era destul de înalt pentru a sta în centru, totuși înghesuit pentru mine și ambele fete în picioare. Am împins-o pe fata cu părul de aur, Ellie, cu un impuls blând, spre patul de pături groase.

— Stai jos, am zis cu blândețe.

Cum n-a răspuns, am luat-o de umeri și am făcut-o să se așeze. S-a lăsat mutată, dar ochii ei albaștri erau largi și goi. l-am verificat capul de răni. Negăsind niciuna, am presupus că era în stare de șoc profund.

M-am oprit un moment și am scormonit prin sacul meu de călătorie, apoi am scuturat niște frunze sub formă de praf în cana mea de călătorie și am adăugat niște apă din plosca mea. Am pus cupa în mâinile lui Ellie și ea a apucat-o absentă.

— Bea, am încurajat-o, încercând să surprind tonul vocii pe care îl folosea din când în când Felurian pentru a-mi obține cooperarea necondiționată.

Părea că a mers sau poate doar îi era sete. Oricare ar fi fost motivul, Ellie a golit cana până la fund. Ochii ei păstrau același aspect îndepărtat.

Am scuturat în ceașcă o altă doză de frunze sub formă de pulbere, am reumplut-o cu apă și i-am ținut-o fetei cu părul negru să bea.

Am stat acolo timp de câteva minute, eu cu brațul întins, ea cu brațele nemișcate pe lângă ea. În cele din urmă ea a clipit, ochii concentrându-i-se pe mine.

— Ce i-ai dat? a întrebat ea.

— Velia măcinată, am zis cu blândețe. E un antidot. A fost

otravă în tocană.

Ochii ei îmi spuneau că nu mă crede.

— N-am mâncat deloc din tocană.

— A fost și în bere. Te-am văzut bând.

— Bine, a zis ea. Vreau să mor.

Am oftat adânc.

— Nu te omoară. Doar te face să te simți rău. Vomiți și ești slăbită, cu crampe musculare pentru vreo două zile.

Am ridicat cana, oferindu-i-o.

— Ce-ți pasă ție dacă mă omoară? a întrebat ea fără vlagă. Dacă n-o fac acum, o vor face mai târziu. Mai degrabă mor...

Și-a încheștat dinții înainte de a termina propoziția.

— Nu te-au otrăvit. Eu i-am otrăvit pe ei și s-a întâmplat să primești și tu o parte din otravă. Îmi pare rău, dar asta te va ajuta în cele mai grele momente.

Privirea lui Krin a oscilat pentru o secundă, apoi a devenit din nou grea ca fierul. S-a uitat la cupă, apoi și-a fixat privirea pe mine.

— Dacă e inofensivă, bea-o tu.

— Nu pot, i-am explicat. Mă va adormi și am treabă în seara asta.

Krin și-a aruncat privirea la patul de blănuri de pe podeaua cortului.

Am zâmbit cu cel mai blând și trist zâmbet al meu.

— Nu genul ăsta de treabă.

Ea încă nu se mișca. Am stat acolo pentru o vreme. Am auzit un sunet înfundat de răgăit venind dinspre pădure. Am oftat și am lăsat cupa jos. Privind în jos, am văzut-o pe Ellie deja ghemuită și adormită. Fața ei părea aproape împăcată.

Am inspirat profund și m-am uitat din nou la Krin.

— N-ai niciun motiv să ai încredere în mine, am zis privind-o drept în ochi. Nu după ce ți s-a întâmplat. Dar sper că vei avea.

I-am întins cupa din nou.

Mi-a întâlnit ochii, fără să clipească, apoi s-a întins după cupă. A băut-o dintr-o singură înghițitură, s-a înecat un pic și s-a așezat jos. Ochii i-au rămas grei ca marmura în timp ce se uita la peretele cortului. M-am așezat ușor într-o parte.

În cincisprezece minute adormise. Le-am acoperit pe amândouă cu o pătură și le-am privit fețele. În somn erau chiar mai frumoase decât înainte.

Am îndepărtat un fir de păr de pe obrazul lui Krin. Spre surprinderea mea, ea și-a deschis ochii și s-a uitat la mine. Nu cu privirea de marmură dinainte, ci cu ochii întunecați ai unei tinere Denna.

Am înghețat cu mâna pe obrazul ei. Ne-am uitat unul la altul pentru o secundă.

Apoi ochii i s-au închis din nou. N-am putut spune dacă drogul era de vină sau dacă era voința ei proprie de a se abandona somnului.

M-am așezat în ușa cortului și am pus Cezura pe genunchi.

Am simțit furia ca un foc în mine și vederea celor două fete adormite a fost ca un vânt care a ațâțat cărbunii. Am strâns din dinți și m-am silit să mă gândesc la ceea ce se întâmpla acolo, permițând focului să ardă cu înverșunare, permițând căldurii să mă umple. Am respirat adânc de mai multe ori, temperându-mă pentru ceea ce avea să vină.

•••

Am așteptat timp de trei ore, ascultând sunetele taberei. Conversația în surdină plutea spre mine, fraze fără cuvinte individuale. A slăbit, amestecată cu blesteme și cu sunete făcute de persoane bolnave. Am respirat lung, lent, cum îmi arătase Vashet, relaxându-mi corpul, numărându-mi încet exhalările.

Apoi, am deschis ochii, m-am uitat la stele și am apreciat

ora. M-am ridicat încet de jos și m-am întins lung, lent. O semilună solidă în creștere atârna pe cer și totul părea foarte luminos.

M-am apropiat încet de focul de tabără. Acesta se redusese la cărbuni stinși, care făceau prea puțină lumină în spațiul dintre cele două căruțe. Otto era acolo, cu trupul său uriaș prăbușit peste una dintre roți. Am simțit miros de vomă.

— Tu ești, Kvothe? a întrebat el confuz.

— Da, mi-am continuat eu plimbarea lentă spre el.

— Târfa asta de Anne n-a lăsat mielul să se facă cum trebuie, a gemut el. Jur pe sfântul Dumnezeu că n-am mai fost atât de bolnav până acum.

S-a uitat la mine.

— Tu ești bine?

Cezura a sărit, lama i-a sclipit pentru o clipă în lumina lunii și i-a crestat gâtul.

El s-a clătinat într-un genunchi, apoi s-a răsturnat într-o parte, cu mâinile colorate în negru încheștate de gât. L-am lăsat sângerând întunecat în lumina lunii, incapabil să strige, pe moarte, dar nu mort.

Am aruncat o bucată de fier casant în cărbunii din foc și m-am îndreptat spre celelalte corturi.

Laren m-a speriat când am dat ocol căruței. A scos un sunet de surpriză când am dat colțul cu sabia goală în mână. Dar otrava îl făcuse lent și abia a reușit să ridice mâinile înainte ca Cezura să-i prindă pieptul. S-a înecat cu un țipăt, în timp ce cădea pe spate, zvârcolindu-se pe pământ.

Niciunul dintre ei nu dormea din cauza otrăvii, astfel că strigătul lui Laren a ajuns la căruțe și la corturi, clătinându-se și căutând în jur sălbatic. Două siluete neclare în care i-am recunoscut pe Josh și Fren au sărit din spatele deschis al căruței celei mai apropiate de mine. L-am lovit pe unul în

ochi, înainte de a atinge pământul, și i-am sfâșiat burta celuiilalt.

Toată lumea a văzut, iar acum țipetele erau serioase. Cei mai mulți dintre ei au început să alerge beți printre copaci, unii căzând în timpul fugii. Dar silueta înaltă a lui Tim s-a aruncat pe mine. Sabia grea pe care o ascuțise toată seara a sclipit argintie în lumina lunii.

Dar eram pregătit. Mi-am strecurat o a doua bucată lungă, fragilă, de fier de sabie în mână și am murmurat o cetluire. Apoi, cum a venit destul de aproape pentru a lovi, am rupt brusc fierul între degete. Sabia i s-a spulberat cu zgomotul făcut de un clopot spart, iar bucățile s-au prăbușit și au dispărut în iarba întunecată.

Tim era mai experimentat decât mine, mai puternic și cu o rază de acțiune mai lungă. Chiar și otrăvit și cu o jumătate de sabie, s-a descurcat bine. Mi-a luat aproape o jumătate de minut înainte de a-i străpunge garda cu Amant la Fereastră și a-i reteza mâna din încheietură.

A căzut în genunchi, scoțând un urlet răgușit, ținându-se de brațul ciuntit. L-am lovit în piept și m-am îndreptat spre copaci.

Lupta n-a durat mult, dar fiecare a doua a fost mortală, în timp ce ceilalți erau deja împrăștiați în pădure.

M-am grăbit în direcția în care văzusem că se clătina una dintre siluetele întunecate. Am fost neatent, așa că atunci când Alleg s-a aruncat pe mine de la umbra unui copac, m-a luat prin surprindere. N-avea sabie, ci doar un cuțitaș care scliffea în lumina lunii, în timp ce el a zburat către mine. Dar un cuțit e suficient pentru a ucide un om. M-a înjunghiat în burtă în timp ce ne rostogoleam pe pământ. M-am lovit cu tâmpla de o rădăcină și am simțit gustul sângelui.

M-am luptat să mă ridic în picioare înaintea lui și i-am tăiat mușchii pulpei. Apoi l-am înjunghiat în burtă și l-am

lăsat blestemând pe pământ, în timp ce mă duceam să-i vânez pe ceilalți.

Țineam o mână strâns peste stomac. Știam că durerea mă va cuprinde în curând și că după aceea poate nu mai aveam mult de trăit.

...

A fost o noapte lungă și nu vă mai deranjez cu toate detaliile.

I-am găsit pe toți ceilalți prin pădure. Anne își rupsesese piciorul în timpul fugii ei neglijente, iar Tim făcuse aproape o jumătate de milă, în ciuda pierderii mâinii și a răni din piept. Au strigat și au blestemat și au implorat milă, în timp ce-i urmăream prin pădure, dar nimic din ce mi-au spus nu m-a domolit.

A fost o noapte cumplită, dar i-am găsit pe toți. N-a fost nicio onoare în asta, nicio glorie. Dar a fost un fel de justiție și sânge, iar în final le-am adus trupurile înapoi.

...

M-am întors la cortul meu când cerul începuse să se coloreze în familiarul albastru. O linie ascuțită, fierbinte, de durere mă ardea pe câțiva centimetri sub buric și puteam spune după felul neplăcut în care mă ținea când mă mișcam că sângele uscat îmi lipise cămașa de rană. Am ignorat sentimentul cât de bine am putut, știind că nu puteam face nimic pentru mine cu mâinile tremurânde și fără nicio lumină decentă, ca să văd ce fac. Trebuia să aștept zorii pentru a vedea cât de grav eram rănit.

Am încercat să nu insist asupra a ceea ce învățasem în urma activității mele în Clinică. Orice rană adâncă la intestine promite un drum lung, dureros, spre mormânt. Un medic calificat, cu echipamente adecvate, putea face diferența, dar nu puteam fi mai departe de-atât de civilizație. Îmi puteam dori la fel de bine o bucată de lună.

Mi-am șters sabia, m-am așezat pe iarba udă din fața cortului și am început să mă gândesc.

CAPITOLUL 132

Cercul rupt

Eram ocupat de mai bine de o oră atunci când soarele a privit în cele din urmă peste vârfurile copacilor și a-nceput să usuce roua din iarbă. Am găsit o piatră plată și am folosit-o ca nicovală improvizată ca să bat o potcoavă într-o formă diferită. Deasupra focului fierbea o oală de ovăz.

Tocmai făceam ultimele retușuri la potcoavă, când am văzut cu coada ochiului semne de mișcare. Era Krin, care trăgea cu ochiul de după colțul căruței. Am presupus că o trezisem cu zgomotul făcut de bătutul fierului.

— O, Doamne!

Și-a dus mâna la gură și a făcut vreo doi pași uimiți din spatele vagonului.

— I-ai omorât.

— Da, am zis simplu, iar propria voce mi-a sunat moartă în urechi.

Ochii lui Krin mi-au studiat corpul din cap până-n picioare, holbându-se la cămașa mea ruptă și însângerată.

— Ești... Vocea i-a rămas în gât și a înghițit. Ești bine?

Am dat din cap în tăcere. Când mi-am găsit în cele din urmă curajul de a-mi examina rana, am descoperit că mantia lui Felurian îmi salvase viața. În loc să-mi verse mațele, cuțitul lui Alleg abia dacă îmi făcuse o tăietură lungă, puțin adâncă, peste burtă. Îmi distrusese și o cămașă în perfectă stare, dar nu prea puneam asta la suflet, date fiind împrejurările.

Am examinat potcoava, apoi am folosit o curea din piele umedă pentru a o lega strâns în vârful unei crengi lungi, drepte. Am tras vasul cu ovăz de pe foc și am aruncat

potcoava în cărbuni.

Părănd a se recupera întrucâtva din șoc, Krin s-a apropiat încet, cu ochii pe șirul de cadavre de pe cealaltă parte a focului. Nu făcusem nimic altceva decât să le aliniez întâmplător. Nu erau ordonate. Sângele păta corpurile, iar rănila erau căscate ca niște guri. Krin se holba ca și cum se temea că acestea ar fi putut începe să se miște din nou.

— Ce faci? a întrebat ea în cele din urmă.

Drept răspuns, am tras potcoava încinsă din cărbunii din foc și m-am îndreptat spre cel mai apropiat corp. Era Tim. Am apăsat fierul încins pe spatele mâinii rămase. Pielea a fumegat și a șuierat și s-a lipit de metal. După o clipă l-am tras, lăsând o arsură neagră pe pielea lui albă. Un cerc rupt. M-am dus înapoi la foc și am început să reîncălesc fierul.

Krin stătea în picioare în tăcere, prea uimită să reacționeze normal. Nu că exista un mod normal de a reacționa într-o situație ca asta, presupun. Dar ea n-a țipat și n-a fugit de-acolo, cum mă gândeam că ar putea face. Pur și simplu s-a uitat la cercul rupt și a repetat.

— Ce faci?

Când am vorbit, într-un final, vocea îmi suna ciudat în propriile urechi.

— Toți edema ruhii sunt o familie, am explicat. Ca un cerc închis. Nu contează dacă unii dintre noi sunt străini de alții, tot suntem o familie, tot suntem apropiați. Trebuie să fie așa, pentru că suntem străini oriunde am merge. Suntem răspândiți, iar oamenii ne urăsc. Avem legi. Urmăm reguli. Când unul dintre noi face ceva ce nu poate fi iertat sau reparat, dacă el pune în pericol siguranța sau onoarea edema ruhilor, e ucis și înfierat cu cercul rupt, pentru a arăta că nu mai e unul dintre noi. Asta se face foarte rar. Rareori e nevoie.

Am scos fierul din foc și m-am dus la cadavrul următor.

Otto. L-am presat pe partea din spate a mâinii și am ascultat șuieratul.

— Aceștia n-au fost edema ruhi. Dar au pretins că sunt. Au comis fapte pe care ruhii nu le-ar comite, așa că m-am asigurat că lumea va ști că ei n-au făcut parte din familia noastră. Ruhii nu comit genul de fapte pe care acești bărbați le-au comis.

— Dar căruțele, a protestat ea. Instrumentele.

— Nu erau edema ruhi, am zis ferm. Probabil că n-au fost nici măcar oameni de trupă reali, ci doar un grup de hoți care a ucis un grup de ruhi și au încercat să le ia locul.

Krin s-a uitat la cadavre, apoi din nou la mine.

— Deci, i-ai ucis pentru că pretindeau a fi edema ruhi?

— Pentru că pretindeau a fi ruhi? Nu.

Am pus fierul înapoi în foc.

— Pentru că au ucis o trupă de ruhi și le-au furat căruțele? Da. Pentru ce v-au făcut vouă? Da.

— Dar dacă nu sunt ruhi...

Krin s-a uitat la căruțele viu colorate.

— Cum?

— Sunt curios să aflu, am zis.

Trăgând din nou cercul rupt din foc, m-am dus la Alleg și i l-am presat pe palmă.

Falsul om de trupă s-a smucit și s-a trezit țipând.

— Nu e mort! a exclamat Krin ascutit.

Îi examinaseam rana mai devreme.

— E mort, am zis cu răceală. Pur și simplu nu s-a oprit încă din mișcare.

M-am întors să-l privesc în ochi.

— Ce zici, Alleg? Cum ai făcut rost de o pereche de căruțe edema ruh?

— Ruh ticălos, m-a înjurat el cu sfidare neclară.

— Da, am zis. Sunt. Și tu nu ești. Deci, cum ai învățat

semnele și obiceiurile familiei mele?

— Cum de-ai știut? a întrebat el. Știam cuvintele, strângerea de mână. Am știut de apă și vin și cântece înainte de cină. Cum de-ai știut?

— Ai crezut că mă poți păcăli? am zis, simțind cum furia începe să izvorască din mine. E familia mea! Cum să nu știu? Ruhii nu fac ce-ați făcut voi. Ruhii nu fură, nu răpesc fete.

Alleg a clătinat din cap cu un zâmbet batjocoritor. Avea sânge pe dinți.

— Toată lumea știe ce faceți voi.

Temperamentul mi-a explodat.

— Toată lumea crede că știe! Crede că zvonul e adevăr! Ruhii nu fac așa ceva!

Am gesticulat sălbatic.

— Lumea crede toate astea doar din cauza unora ca voi!

Mânia mi-a izbucnit chiar mai fierbinte și m-am trezit țipând.

— Acum spune-mi ce vreau să știu sau Dumnezeu va plânge când va auzi ce ți-am făcut!

Alleg a pălit și a trebuit să înghită înainte de a-și găsi vocea.

— Au fost un bătrân și soția lui și un cuplu de alți cântăreți. Am călătorit cu ei, ca gardă, o jumătate de an. În cele din urmă m-au tras pe sfoară.

A rămas fără respirație și a suspinat adânc în timp ce încerca să și-o recapete.

Spusese destul.

— Deci i-ai omorât.

Alleg a clătinat din cap cu putere.

— Nu... Am fost atacați pe drum.

A făcut un gest slab către celelalte corpuri.

— Ei ne-au surprins. Ceilalți cântăreți au fost uciși, dar eu am fost doar... pus la pământ.

M-am uitat peste șirul de cadavre și am simțit furia crescându-mi, chiar dacă știam deja. Nu exista nicio altă cale prin care acești oameni ar fi putut deține o pereche de căruțe edema cu marcajele intacte.

Alleg a vorbit din nou.

— Le-am arătat după aceea... cum se poartă o trupă.

A înghițit de durere.

— Viață bună.

M-am întors, dezgustat. El fusese unul dintre noi, într-un fel. Unul adoptat de familia noastră. Făcuse ca totul să fie de zece ori mai rău știind asta. Am împins din nou potcoava în cărbunii din foc, apoi m-am uitat la fată cum se încălzea.

Ochii ei scăpărau asemenea cremenii când îl privea pe Alleg.

Nefiind sigur că e corect ce fac, i-am oferit fierul înroșit. Fața ei a devenit dură și l-a luat.

Alleg nu părea să înțeleagă ce era pe cale să se întâmple, până când ea i-a pus fierul încins pe piept. El a strigat și s-a zvârcolit, dar n-avea putere să scape în timp ce ea apăsa din greu. Ea s-a strâmbat, în timp ce el s-a luptat slab împotriva fierului, cu ochii plini de lacrimi de furie.

După un minut lung, ea a tras fierul și s-a dat deoparte, plângând în tăcere. Am lăsat-o în pace.

Alleg s-a uitat la ea și a reușit cumva să-și găsească vocea.

— Ah, fată, am avut ceva vremuri bune, nu?

Ea s-a oprit din plâns și s-a uitat la el.

— Nu te...

L-am lovit brusc în coaste, înainte de-a putea spune altceva. El a înțepenit în durere mută și apoi a scuipat sânge spre mine. Am lăsat să cadă o altă lovitură și el s-a înmuiat.

Neștiind ce altceva să fac, am luat iar fierul încins și am început să-l reîncălzesc.

S-a așternut o lungă tăcere.

— Ellie încă doarme? am întrebat.

Krin a dat din cap.

— Crezi că ar ajuta-o să vadă asta?

Ea s-a gândit, ștergându-și fața cu o mână.

— Nu prea cred, a zis în cele din urmă. Nu cred că ar putea să vadă chiar acum. Nu e chiar în firile ei.

— Voi două sunteți din Levinshir? am întrebat ca să nu tac.

— Ferma familiei mele e chiar la nord de Levinshir, a zis Krin. Tatăl lui Ellie e primarul.

— Când au venit ăștia în orașul tău? am întrebat în timp ce puneam fierul înroșit pe dosul unei alte mâini.

Mirosul dulce de carne carbonizată era gros în aer.

— În ce zi suntem?

Am numărat în capul meu.

— Doborăș.

— Au venit în oraș într-o zi de theden.

A făcut o pauză.

— Cu cinci zile în urmă?

În vocea ei era o nuanță de neîncredere.

— Ne-am bucurat că aveam șansa să vedem o piesă de teatru și să aflăm noutăți. Să ascultăm niște muzică. S-a uitat în jos. Au intrat pe la poarta de est a orașului. Când am venit să-mi citească norocul, mi-au spus să mă întorc în acea noapte. Păreau atât de prietenoși, atât de interesanți.

Krin s-a uitat la căruțe.

— Când am ajuns, toți ședeau în jurul focului. Mi-au cântat. Bătrâna mi-a dat niște ceai. Nici nu m-am gândit... Adică... Semăna cu bunica mea.

Ochii i s-au abătut spre cadavrul bătrânei, apoi în altă parte.

— Apoi nu-mi amintesc ce s-a-ntâmplat. M-am trezit în întuneric, într-una din căruțe. Fusesem legată și am...

Vocea i s-a rupt un pic și ea și-a frecat absentă încheieturile.

S-a uitat din nou la cort.

— Cred că și Ellie a primit o invitație.

Am terminat de înfierat dosul mâinilor lor. Planificasem să fac la fel și cu fețele lor, dar fierul se încingea prea lent în foc și m-am săturat repede de muncă. Nu dormisem deloc și furia care arsesse atât de fierbinte, pentru atât de mult timp, pâlpâia aproape să se stingă, lăsându-mi o senzație de frig și amortire.

Am arătat către oala de ovăz pe care o luasem de pe foc.

— Ți-e foame?

— Da, a zis ea, apoi a aruncat o privire spre cadavre. Nu.

— Nici mie. Du-te și trezește-o pe Ellie și vă duc acasă.

Krin s-a grăbit spre cort. După ce a dispărut înăuntru, m-am întors spre șirul de cadavre.

— Are cineva vreo obiecție dacă vreau să-mi părăsesc trupa? am întrebat.

N-a avut nimeni. Așa că am plecat.

CAPITOLUL 133

Vise

A fost o muncă de o oră să duc căruțele într-o bucată deasă de pădure și să le ascund. Le-am distrus marcajele edema și am deshămat caii.

Era o singură șa, așa că am încărcat ceilalți doi cai cu alimente și cu toate obiectele de valoare pe care le-am găsit.

Când m-am întors cu caii, Krin și Ellie mă așteptau. Mai precis, Krin aștepta. Ellie stătea pur și simplu în picioare în apropiere, cu o expresie goală, cu ochi goi.

— Știi să călărești? am întrebat-o pe Krin.

A dat din cap și i-am dat frâiele calului înșeuat. A pus un picior în scară și apoi s-a oprit, clătinând din cap. Și-a retras piciorul încet.

— O să merg pe jos.

— Crezi că Ellie ar sta pe un cal?

Krin s-a uitat către locul unde stătea fata blondă. Unul dintre cai a atins-o curios cu botul și n-a primit niciun răspuns.

— Probabil. Dar nu cred că ar fi bine pentru ea. După...

Am dat din cap a înțelegere.

— Atunci o să mergem toți pe jos.

●●●

— *Care e inima lethani? am întrebat-o pe Vashet.*

— *Succesul și acțiunea dreaptă.*

— *Ce e mai important, succesul sau dreptatea?*

— *Sunt la fel. Dacă acționezi corect, vine succesul.*

— *Dar alții reușesc făcând lucruri greșite, am punctat.*

— *Nu lucrurile greșite duc la succes, a zis Vashet cu fermitate. Dacă cineva acționează greșit și reușește, nu asta e*

calea. Fără lethani nu există succes adevărat.

— Domnule? m-a strigat o voce. Domnule?

Ochii mi s-au focusat pe Krin. Părul îi era răvășit, chipul ei tânăr obosit. S-a uitat la mine timid.

— Domnule? Se întunecă.

M-am uitat în jur și am văzut crepusculul furișându-se dinspre est. Eram frânt de oboseală și începusem să moțai în timp ce mergeam pe jos după ce ne oprisem pentru masa de prânz.

— Spune-mi Kvothe, Krin. Îți mulțumesc că m-ai tras de mânecă. Mintea mea era în altă parte.

Krin a adunat lemne și a făcut un foc. Am deshămat caii, apoi i-am hrănit și i-am șters. Mi-a luat câteva minute și să întind cortul, în mod normal nu-mi bat capul cu așa ceva, dar fusese loc pentru el pe cai și am presupus că fetele nu erau obișnuite să doarmă sub cerul liber.

După ce am terminat cu cortul, mi-am dat seama că adusesem doar o pătură în plus din proviziile trupei. Era și o seară rece, dacă ar fi fost să judec corect.

— Cina e gata, am auzit-o pe Krin strigând.

Mi-am aruncat pătura mea și pe cea de rezervă în cort și m-am dus unde ea terminase ce avea de făcut. Făcuse o treabă bună cu ceea ce avusese la dispoziție. Supă de cartofi cu șuncă și pâine prăjită. Un dovleac verde de vară era și el pus între cărbuni.

Ellie mă îngrijora. Fusese la fel toată ziua, mergând pe jos apatică, fără să vorbească sau să răspundă la ce-i spunea Krin. Ochii ei urmăreau lucrurile, dar nu exista niciun gând în spatele lor. Krin și cu mine am descoperit în cele din urmă că dacă o lăsam de capul ei, s-ar fi oprit din mers sau ar fi luat-o pe-alături de drum, dacă ceva i-ar fi atras atenția.

Krin mi-a întins un castron și lingură în timp ce mă

așezam.

— Miroase bine, am complimentat-o.

Ea a zâmbit pe jumătate și a umplut un al doilea castron pentru ea. A început să-l umple și pe-al treilea, apoi a ezitat, realizând că Ellie nu putea să mănânce singură.

— Vrei niște supă, Ellie? am întrebat pe un ton normal. Miroase bine.

Stătea indiferentă lângă foc, uitându-se în gol.

— Vrei să împarți cu mine? am întrebat ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

M-am mutat mai aproape de ea și am suflat pe o lingură să se răcească.

— Uite aici.

Ellie a mâncat mecanic, întorcându-și capul ușor în direcția mea, spre lingură. Ochii ei reflectau mișcările de dans ale focului. Erau asemenea ferestrelor unei case goale.

Am suflat pe o altă lingură și i-am întins-o fetei blonde. A deschis gura doar când lingura i-a atins buzele. Mi-am mișcat capul, încercând să privesc în ochii ei dincolo de dansul focului, sperând cu disperare să văd ceva în spatele lor. Orice.

— Pun pariu că ești o Eli, nu-i așa? am zis.

M-am uitat la Krin.

— Numele scurt pentru Ellie?

Krin a ridicat din umeri neputincioasă.

— N-am fost tocmai prietene. Doar e Ellie Anwater. Fiica primarului.

— A fost, cu siguranță, o plimbare lungă azi, am continuat, vorbind cu același ton ușor. Ce-ți fac picioarele, Krin?

Krin a continuat să mă privească cu serioșii ei ochi negri.

— Am o mică rană.

— Și eu la fel. Abia aștept să-mi scot pantofii. Tu ai răni la

picioare, Eli?

Niciun răspuns. Am hrănit-o cu o altă înghițitură.

— A fost destul de cald. Totuși, în seara asta se va răci. Vreme de dormit bine. Nu-i așa că e drăguț, Eli?

Niciun răspuns. Krin a continuat să mă privească de pe cealaltă parte a focului. Am luat și eu o înghițitură de supă.

— E chiar bine, Krin, am zis cu seriozitate, apoi m-am întors spre fata distantă. E un lucru bun s-o avem pe Krin să gătească pentru noi, Eli. Tot ce gătesc eu are gust de balebă de cal.

Pe partea ei de foc, Krin a încercat să râdă cu gura plină de supă, cu rezultate previzibile. Mi s-a părut că văd o licărire în ochii lui Eli.

— Dacă aș fi avut niște balebă de cal, v-aș fi făcut ca desert o plăcintă cu balebă de cal, m-am oferit. Aș putea face ceva în seara asta, dacă vrei...

M-a oprit, făcând să sune ca o întrebare.

Eli s-a încruntat abia vizibil, un mic rid încrețindu-i fruntea.

— Probabil ai dreptate, am zis. N-ar fi foarte bine. Mai vrei niște supă, în schimb?

Abia a dat din cap. I-am dat o lingură.

— E un pic sărată, totuși. Vrei probabil niște apă.

Un alt dat din cap.

I-am dat plosca și ea a ridicat-o la buze. A băut timp de un minut lung, lung. Era probabil deshidratată după lunga noastră plimbare din acea zi. Trebuia s-o supraveghez mai bine a doua zi, ca să mă asigur c-a băut destul.

— Vrei să bei, Krin?

— Da, te rog, a zis Krin, cu ochii fixați pe chipul lui Eli.

Mișcându-se în mod automat, Eli i-a întins plosca lui Krin, ținând-o chiar deasupra focului, cu cureaua de umăr atârând în cărbuni. Krin a apucat-o repede, apoi a spus un

întârziat „Mulțumesc, Ell”.

Am menținut conversația ușoară tot timpul mesei. Eli a mâncat singură spre sfârșit și deși ochii i se mai limpeziseră, era ca și cum se uita la lume printr-un geam de sticlă mată, văzând, dar nevăzând. Totuși, era o îmbunătățire.

După ce-a mâncat două castroane cu supă și o jumătate de felie de pâine, au început să i se închidă ochii.

— Vrei să mergi la culcare, Eli? am întrebat.

Un dat din cap mai clar.

— Ar trebui să te car eu până la cort?

Ochii i s-au deschis subit la asta și a scuturat ferm din cap.

— Krin te poate ajuta să te pregătești de culcare, dacă o rogi.

Eli s-a întors să se uite în direcția lui Krin. Gura i s-a mișcat vag.

Krin mi-a aruncat o privire și eu am dat din cap.

— Hai să mergem și să ne ascundem înăuntru, a zis Krin, vorbindu-i tot timpul ca o soră mai mare.

S-a dus și a luat-o de mână pe Eli, ajutând-o să se ridice în picioare. În timp ce ele se îndreptau spre cort, eu am terminat supa și am mâncat o bucată de pâine care era prea arsă pentru fete.

După mult timp Krin s-a întors la foc.

— Doarme? am întrebat.

— Încă dinainte de a atinge perna. Crezi că-și va reveni?

Era într-o stare profundă de șoc. Mintea ei trecuse prin ușile nebuniei, pentru a se proteja de ceea ce se întâmplă.

— E probabil doar o chestiune de timp, i-am spus obosit, sperând că era adevărat. Tinerii se vindecă rapid.

Am chicotit fără umor când mi-am dat seama că era probabil doar cu circa un an mai tânără decât mine. Simțisem dublu fiecare an în seara aia, unii dintre ei chiar

triplu.

În ciuda faptului că mă simțeam acoperit cu plumb, m-am forțat să mă ridic în picioare și am ajutat-o pe Krin să spele vasele. O simțeam cum se neliniștește din ce în ce mai mult, pe măsură ce terminam de spălat și priponeam caii în altă parte, lângă o bucată proaspătă de pășune. Tensiunea a crescut și mai rău când ne-am apropiat de cort. M-am oprit și i-am ținut clapa ridicată.

— Eu o să dorm afară în seara asta.

Ușurarea ei a fost evidentă.

— Ești sigur?

Am dat din cap.

A intrat în cort și eu am lăsat clapeta să cadă în spatele ei. A scos capul înapoi aproape imediat, urmat de o mână în care ținea o pătură.

Am scuturat din cap.

— Vei avea nevoie de amândouă. Va fi o noapte rece.

Mi-am tras *shaedul* pe lângă mine și m-am întins chiar în fața cortului. Nu voiam ca Eli să rățăcească în timpul nopții și să se piardă sau să se rănească.

— Ție n-o să-ți fie frig?

— Eu mă descurc, am zis.

Eram destul de obosit ca să dorm și în fuga calului. Eram destul de obosit ca să dorm sub un cal în fugă.

Krin și-a tras capul înapoi în cort. Curând am auzit-o cuibărimdu-se sub pături. Apoi totul a fost liniștit.

Mi-am amintit privirea speriată de pe fața lui Otto când i-am tăiat gâtul. L-am auzit pe Alleg luptându-se slab și blestemându-mă în timp ce-l târam spre căruțe. Mi-am amintit sângele. Felul în care îl simțisem pe mâini. Grosimea acestuia.

Nu mai omorâsem niciodată pe nimeni. Nu cu sânge-rece, nu de-aproape. Mi-am amintit cât de cald era sângele lor. Mi-

am amintit cum Kete striga în timp ce-o urmăream prin pădure.

— Am fost eu sau ei! țipa ea isteric. N-am avut de-ales. Am fost eu sau ei!

Am stat întins treaz o vreme. Când în sfârșit am dormit, visele au fost mai rele.

CAPITOLUL 134

Drumul spre Levinshir

A doua zi am făcut puțin drum, după ce Krin și cu mine am fost forțați să mănăm cei trei cai și în plus și pe Eli. Din fericire, caii s-au comportat bine, așa cum fac de obicei caii antrenați de edema. Dacă ar fi fost la fel de capricioși la minte ca sârmana fică a primarului, n-am mai fi ajuns poate niciodată la Levinshir.

Chiar și așa, caii au creat mai multe probleme decât ar fi fost cazul. Mai ales murgul lucios, căruia îi plăcea s-o ia spre tufișuri, ca să pască.

De trei ori a trebuit să-l trag de-acolo și ne-am enervat unul pe altul. Din motive evidente, l-am botezat Îndărătnicul.

A patra oară a trebuit să-l trag înapoi pe drum și am luat serios în considerare să-i dau drumul, ca să scap de probleme. N-am făcut-o, desigur. Un cal bun e totuna cu a avea bani în buzunar. Și așa fi ajuns mai repede înapoi la Severen decât dacă așa fi făcut tot drumul pe jos.

Krin și cu mine am făcut tot posibilul ca s-o ținem pe Eli angajată într-o conversație în timp ce mergeam. Părea să ajute un pic. Și cam la vremea mesei de prânz părea aproape conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Aproape.

În timp ce ne pregăteam să plecăm la drum după masa de prânz, mi-a venit o idee. Am dus-o pe iapa cu pete sure la Eli. Părul ei de aur era într-o mare dezordine și ea încerca să-și treacă o mână prin el, în timp ce privirea îi rătăcea pierdută, ca și cum nu înțelegea unde e.

— Eli.

S-a întors să se uite.

— O știi pe Coadă-sură? am arătat eu spre iapă.

Un scuturat slab, confuz din cap.

— Am nevoie de ajutorul tău ca s-o mân. Ai mai mânat vreun cal până acum?

Un dat din cap.

— Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Poți să faci tu asta?

Coadă-sură s-a uitat la mine cu un ochi mare, ca și cum m-ar fi informat că are nevoie de cineva s-o mâne câtă nevoie am eu de roți ca să merg. Dar apoi și-a coborât capul un pic și a atins-o pe Eli cu nasul într-un mod matern. Fata a întins aproape automat o mână către nasul animalului, apoi a preluat frâiele de la mine.

— Crezi că e o idee bună? a întrebat Krin când m-am întors după ce am încărcat ceilalți cai.

— Coadă-sură e blândă ca un miel.

— Doar pentru că Eli e bleagă ca o oaie, asta nu înseamnă că e o asociere bună, a zis Krin sarcastic.

Am dat să zâmbesc la asta.

— O să stau cu ochii pe ele vreo oră. Dacă nu merge, nu merge. Dar uneori cel mai mult ajută o persoană să găsească pe altcineva să ajute.

...

Cum dormisem prost, în acea zi eram de două ori mai obosit. Stomacul mă ardea și mă simțeam ca și cum mi-ar fi fost jupuite două straturi de piele. Aproape că eram tentat să moțâi în șa, dar nu puteam să merg călare în timp ce fetele mergeau pe jos. Așa că înaintam cu greu, mânându-mi calul și cu capul căzându-mi. Dar în acea zi n-am putut să cad în confortabilul somn pe jumătate pe care aveam tendința să-l folosesc atunci când mergeam pe jos. Eram chinuit de gânduri despre Alleg, întrebându-mă dacă era încă în viață.

Știam din timpul petrecut la Clinică că rana în intestine pe care i-o provocasem era fatală. Știam și că era o moarte

lentă. Lentă și dureroasă. Cu o îngrijire adecvată, ar fi murit abia după un întreg răstimp. Chiar și singur în mijlocul pustietății, ar fi putut trăi zile întregi cu o astfel de rană. Zile deloc plăcute. Ar fi început să delireze cu febră, în timp ce se instala infecția. Fiecare mișcare i-ar fi redeschis rana. Nici n-ar mai fi putut să meargă pe picioarele paralizate. Deci, dacă ar fi vrut să se miște din loc, ar fi trebuit să se târască. Ar fi fost chinuit de foame și de sete arzătoare până acum. Dar n-ar fi murit de sete. Nu. Îi lăsasem o ploscă plină în apropiere. O pusesem lângă el înainte de-a pleca. Nu din bunătate. Nu pentru a-i face ultimele ore mai suportabile. I-o lăsasem fiindcă știam că având apa avea să trăiască mai mult, să sufere mai mult.

Faptul că-i lăsasem plosca era cel mai groaznic gest pe care-l făcusem vreodată, iar acum, că furia mi se răcise, îl regretam. Mă întrebam cât de mult avea să trăiască din cauza asta. O zi? Două? Cu siguranță, nu mai mult de două.

Am încercat să nu mă gândesc cum ar fi aceste două zile. Dar chiar și când îmi alungam din minte gândurile despre Alleg, aveam alți demoni cu care să lupt. Mi-am amintit fărâmele și bucățile din acea noapte, ce ziseseră falșii oameni de trupă în timp ce-i tăiam. Sunetul scos de sabia mea când se înfîlgea în ei. Mirosul pielii lor în timp ce-i însemnam. Ucisesem două femei. Ce-ar fi crezut Vashet despre acțiunile mele? Ce-ar fi crezut altcineva?

Epuizat de griji și de lipsa de somn, gândurile mele s-au învârtit în aceste cercuri tot restul zilei. Am așezat tabăra prin puterea obișnuinței și am dus o conversație cu Eli printr-un efort de voință pură. Timpul pentru somn a venit înainte de-a fi eu gata și m-am trezit înfășurat în *shaed* în fața cortului fetelor. Eram vag conștient de faptul că Krin începuse să mă privească și pe mine cu aceeași îngrijorare cu care o privise pe Eli în ultimele două zile.

Am stat întins cu ochii larg deschiși timp de o oră înainte de-a adormi, gândindu-mă la Alleg.

Când am adormit, am visat că-i omoram. În visul meu, pândeam prin pădure ca moartea necruțătoare, implacabilă.

Dar de data asta era diferit. Îl omoram pe Otto, sângele lui stropindu-mi mâinile ca o grăsimă fierbinte. Apoi îi omoram pe Laren, Josh și Tim. Ei gemeau și țipau, zvârcolindu-se pe pământ. Rănilor lor erau oribile, dar nu puteam să-mi iau ochii de la ele. Apoi fețele se schimbau. Îl omoram pe Taren, fostul mercenar bărbos din trupa mea. Apoi îl omoram pe Trip. Apoi o vânam pe Shandi prin pădure, cu sabia goală în mână. Ea striga, plângând de frică. Când în sfârșit am prins-o, ea s-a lipit de mine, trântindu-mă la pământ, îngropându-și fața în pieptul meu, plângând în hohote.

— Nu, nu, nu, implora ea. Nu, nu, nu.

M-am trezit. Eram întins pe spate, îngrozit și neștiind unde se încheie visul și unde începe realitatea. După un scurt moment, am descoperit adevărul. Eli se târâse din cort și se încolăcise peste mine. Își presase fața de pieptul meu, mâna ei strângându-mi cu disperare brațul.

— Nu, nu, se sufoca ea. Nu, nu, nu, nu, nu.

Corpul i se zguduia de suspine neajutorate atunci când nu mai putea spune nimic. Cămașa mi-era udă de lacrimi fierbinți. Brațul îmi sângera în locul de care mă apucase.

Am scos sunete de consolare și i-am mângâiat părul. După mult timp, s-a potolit și în cele din urmă a căzut într-un somn epuizat, încă agățându-se strâns de pieptul meu.

Am stat întins foarte liniștit, nevrând s-o trezesc prin vreo mișcare. Aveam dinții încleștați. M-am gândit la Alleg și la Otto și la toți ceilalți. Mi-am amintit de sânge și de țipete și de mirosul de piele arsă. Mi-am amintit totul și am visat lucrurile rele pe care le făcusem lor.

N-am mai avut coșmaruri de-atunci. Uneori mă gândesc la

Alleg și zâmbesc.

Am ajuns la Levinshir a doua zi. Eli și-a venit în fire, dar a rămas tăcută și retrasă. Cu toate astea, lucrurile au mers mult mai repede acum, mai ales când fetele au decis că s-au recuperat suficient pentru a o călări pe Coadă-sură.

Am parcurs șase mile înainte de a ne opri la prânz, cu fetele din ce în ce în ce mai entuziasmate pe măsură ce începeau să recunoască locurile. Forma dealurilor în depărtare. Un copac strâmb pe drum. Dar pe măsură ce ne apropiam de Levinshir erau tot mai tăcute.

— E chiar peste dealul de-acolo, a zis Krin, descălecând de pe murg. Tu mergi călare de-aici, Eli.

Eli s-a uitat la ea, la mine, la picioarele ei. A clătinat din cap.

Le-am privit.

— Sunteți bine voi două?

— Tatăl meu o să mă omoare.

Vocea lui Krin era abia o șoptă, iar pe fața ei se citea frica.

— Tatăl tău va fi unul dintre cei mai fericiți oameni din lume în seara asta, am zis, apoi m-am gândit că e mai bine să fiu sincer. S-ar putea și să fie supărat. Dar asta doar fiindcă a fost speriat de moarte în ultimele opt zile.

Krin a părut să se liniștească puțin, dar Eli a izbucnit în lacrimi. Krin a îmbrățișat-o, scoțând sunete blânde.

— Nimeni nu se va mai căsători cu mine, plângea Eli. Urma să mă căsătoresc cu Jason Waterson și să-l ajut cu magazinul lui. Nu se va mai căsători cu mine acum. Nimeni n-o va mai face.

M-am uitat la Krin și am văzut aceeași teamă reflectată în ochii ei umezi. Dar ochii lui Krin erau furioși, în timp ce în ai lui Eli nu era decât disperare.

— Orice bărbat care gândește așa e un prost, am zis, punând în vocea mea toată puterea de convingere de care eram în stare. Și voi două sunteți prea istețe și prea frumoase ca să vă măritați cu niște proști.

Părea că pe Eli am calmat-o oarecum, cu ochii țintă la mine ca și cum căuta ceva în care să creadă.

— E adevărat, am zis. Și nimic din toate astea n-a fost din vina voastră. Asigurați-vă că vă amintiți asta în următoarele două zile.

— Îi urăsc! a scuipat Eli, surprinzându-mă cu furia ei bruscă. Urăsc bărbații! Degetele i se albiseră în timp ce strângea frâiele lui Coadă-sură. Fața i se transformase într-o mască a furiei. Krin și-a pus brațele în jurul lui Eli, dar când s-a uitat la mine, am văzut sentimentul reflectat tăcut și în ochii ei negri.

— Ai tot dreptul să-i urăști, am zis, simțind mai multă furie și neputință decât oricând în viața mea de până atunci. Dar și eu sunt bărbat. Nu toți suntem așa.

Am stat acolo pentru o vreme, la nu mai mult de un kilometru de oraș. Am băut un pahar cu apă și am gustat ceva de mâncare pentru a ne calma emoțiile. Și apoi le-am dus acasă.

CAPITOLUL 135

Sosirea acasă

Levinshir nu era un oraș mare. Două sute de oameni locuiau acolo, poate trei, dacă numărai și fermele periferice. Era vremea mesei când am intrat călare și drumul prăfuit care împărțea orașul în două era gol și tăcut. Eli mi-a spus că locuința ei era pe partea cealaltă a orașului. Am sperat să duc fetele acolo fără să fiu văzut. Erau stresate și înnebunite de durere. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să se confrunte cu o mulțime de vecini bârfitori.

Dar n-a fost să fie. Eram la jumătatea orașului când am văzut o licărire de mișcare la o fereastră. O voce de femeie a strigat: „Ell!” și în zece secunde lumea a început să iasă pe toate ușile care se vedeau.

Femeile au fost cele mai rapide și într-un minut o duzină dintre ele au format un nod de protecție în jurul celor două fete, vorbind și plângând și îmbrățișându-se. Fetele nu păreau să se supere. Poate că era mai bine așa. O primire călduroasă putea face multe pentru vindecarea lor.

Bărbații s-au întors înapoi, știind că erau inutili în astfel de situații. Cei mai mulți priveau din uși sau din pridvoare. Șase sau opt au venit în jos pe stradă, deplasându-se încet și fiind cu ochii pe noi. Aceștia erau bărbați prudenți, fermieri și prieteni de-ai fermierilor. Ei știau numele tuturor la zece mile de casele lor. Nu era niciun străin într-un oraș ca Levinshir, în afară de mine.

Niciunul dintre bărbați nu era rudă apropiată cu fetele. Chiar dacă ar fi fost, știau că nu s-ar fi putut apropia de ele timp de cel puțin o oră sau poate chiar o zi. Așa că își lăsau soțiile și surorile să aibă grijă. Cu nimic altceva de făcut, și-

au îndreptat pentru scurt timp atenția spre cai și apoi s-au oprit la mine.

M-am îndreptat spre un băiat de circa 10 ani.

— Du-te și spune-i primarului că i s-a întors fiica. Fugi!

A rupt-o la fugă într-un nor de praf, picioarele goale zburându-i.

Bărbații s-au apropiat încet de mine, cu suspiciunea lor naturală față de străini de zece ori mai mare în urma evenimentelor recente. Un băiat de circa 12 ani n-a fost atât de prudent ca ceilalți și a venit întins la mine, privindu-mi sabia, mantia.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Pete.

— Știi să călărești un cal, Pete?

El a privit insultat.

— Hm.

— Știi unde e ferma Walker?

El a dat din cap.

— Cam la două mile nord de drumul morii.

M-am tras într-o parte și i-am dat frâiele murgului.

— Du-te și spune-le că fiica lor e acasă. Apoi dă-le calul să vină în oraș.

Și-a trecut un picior peste cal înainte de a-i putea oferi mâna. Am ținut o mână pe frâie cât să-i scurtez scara, ca să nu se sinucidă pe drumul într-acolo.

— Dacă ajungi acolo și vii înapoi fără să-ți rupi gâtul sau piciorul calului meu, îți dau un bănuț, am spus.

— O să-mi dai doi, a zis el.

Am râs. A întors calul și a plecat.

Între timp, bărbații au venit mai aproape, adunându-se în jurul meu într-un cerc strâns. Un tip înalt, chel, cu un aer amenințător și o barbă căruntă părea să se fi autoproclamat conducător.

— Deci, cine ești tu? a întrebat el pe un ton care vorbea mai clar decât cuvintele. Cine dracu' ești?

— Kvothe, am răspuns plăcut. Tu?

— Nu știu dacă asta e treaba ta, a mârâit el. Ce faci aici? Ce naiba faci aici cu cele două fete ale noastre?

— Sfinte Tehlu, Seth, a zis un om mai în vârstă. N-ai nici bunul-simț pe care Dumnezeu l-a dat unui câine. Nu așa se vorbește cu...

— Ia nu-mi mai da lecții, Benjamin, s-a zburlit amenințător bărbatul. Avem tot dreptul să știm cine e.

S-a întors către mine și a făcut câțiva pași în fața celorlalți.

— Ești unul dintre ticăloșii ăia din trupa de teatru care au venit pe-aici?

Am scuturat din cap și am încercat să arăt inofensiv.

— Nu.

— Eu cred că ești. Cred că arăți cam ca unul dintre ruhii ăia. Ai ochii lor.

Bărbații din jurul lui s-au retras ca să se uite mai bine la fața mea.

— Doamne, Seth, a intervenit bătrânul din nou. Niciunul dintre ei n-avea părul roșu. Ți-ai aminti un așa păr. El nu e unul dintre ei.

— De ce le-aș fi adus înapoi dacă aș fi fost unul dintre cei care le-au luat? am punctat.

Expresia i s-a întunecat și a continuat să avanseze lent.

— Faci pe deșteptu' cu mine, băiete? Poate crezi că toți de-aici suntem proști? Te-ai gândit că dacă le aduci înapoi vei primi o recompensă sau poate nu vom mai trimite pe nimeni după tine?

Era destul de aproape de mine acum, privindu-mă amenințător și furios.

M-am uitat în jur și am văzut aceeași mânie pândind pe

fețele tuturor bărbaților care stăteau acolo. Era un fel de furie care fierbe încet în inimile oamenilor buni care vor dreptate și o găsesc dincolo de înțelegerea lor, decizând că răzbunarea rămâne cel mai bun lucru.

Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a calma situația, dar înainte să pot face ceva, am auzit vocea lui Krin dezlănțuindu-se în spatele meu.

— Seth, pleacă de lângă el!

Seth s-a întrerupt, cu mâinile pe jumătate ridicate împotriva mea.

— Acum...

Krin deja pornise spre el. Nodul de femei a slăbit pentru a o elibera, dar a rămas aproape.

— El ne-a salvat, Seth, a strigat ea furioasă. Mâncător prost de rahat, el ne-a salvat. Voi unde naiba ați fost? De ce n-ați venit după noi?

El s-a îndepărtat de mine, cu furia și rușinea luptându-i-se pe față. Furia a câștigat.

— Am venit, a strigat el în răspuns. După ce-am aflat ce s-a întâmplat, ne-am dus după ei. Au tras în calul de sub Bil și el și-a zdrobit piciorul. Jim s-a ales cu brațul înjunghiat și bătrânul Cupper încă nu s-a trezit din bătaia pe care i-au tras-o. Aproape ne-au ucis.

M-am uitat din nou și am văzut furia pe chipurile oamenilor. Am văzut adevăratul motiv pentru ceea ce făceau. Neputința pe care o simțiseră, incapabili să-și apere orașul de abuzurile falsei trupe. Eșecul de a le recupera pe fetele prietenilor și vecinilor lor îi făcuse de rușine.

— Păi n-a fost destul! a strigat Krin cu foc, ochii arzându-i. El a venit și ne-a luat fiindcă e un bărbat adevărat. Nu ca voi, restul, care ne-ați lăsat să murim!

Mânia a țâșnit dintr-un tânăr în stânga mea, un băiat de la fermă de circa 17 ani.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi fâțâit de colo-colo ca o târfă ruhă!

I-am rupt brațul înainte să-mi dau prea bine seama ce făceam. A țipat în timp ce cădea la pământ.

I-am tras picioarele spre ceafă.

— Cum te cheamă? i-am mârâit în față.

— Brațul meu! a suspinat el, arătându-mi albul ochilor.

L-am scuturat ca pe-o păpușă de cârpă.

— Numele!

— Jason, a divulgat el. Foc și pucioasă, brațul meu...

I-am luat bărbia în mâna liberă și l-am întors cu fața spre Krin și Eli.

— Jason, i-am șuiertat la ureche. Vreau să te uiți la fetele astea. Și vreau să te gândești prin ce naiba au trecut în ultimele zile, legate de mâini și de picioare în partea din spate a unei căruțe. Și vreau să te întrebi ce e mai rău. Un braț rupt sau să fii răpit de un străin și siluit de patru ori pe noapte?

Apoi l-am întors cu fața spre mine și am vorbit atât de liniștit, încât chiar și la un deget distanță abia dacă era o șoaptă.

— După ce te gândești la asta, vreau să te rogi la Dumnezeu să te ierte pentru ce-ai zis. Și dacă te căiești, Tehlu îți va vindeca brațul drept și corect.

Ochii lui erau îngroziți și umezi.

— După aceea, dacă te vei mai gândi vreodată să zici ceva neplăcut despre vreuna din ele, brațul te va arde ca și cum ai avea un fier încins în os. Și dacă vei spune vreodată un cuvânt neplăcut, vei face febră la el și va putrezi lent și va trebui să ți-l taie pentru a-ți salva viața.

L-am strâns mai tare, privind în ochii lui larg deschiși.

— Și dacă-i faci vreodată ceva vreuneia dintre ele, voi ști. Voi veni aici, te voi omorî și-ți voi atârna trupul într-un

copac.

Pe obrajii lui au apărut lacrimi, deși nu mi-am dat seama dacă de rușine, de frică sau de durere.

— Acum cere-ți scuze pentru ce-ai spus.

I-am dat drumul după ce m-am asigurat că stă pe picioarele lui și am arătat în direcția lui Krin și Eli. Femeile se strânseseră în jurul lor ca un cocon de protecție.

S-a apucat ușor de braț.

— N-ar fi trebuit să spun asta, Ellie, a suspinat el, sunând mai nenorocit și mai pocăit decât aș fi crezut că e posibil, cu brațul rupt sau nu. A vorbit un demon prin mine. Dar jur că am fost bolnav de grijă. Toți am fost. Și am încercat să venim după voi, dar erau mulți și au sărit pe noi pe drum, apoi a trebuit să-l ducem pe Bil acasă, altfel ar fi murit din cauza piciorului.

Ceva mi-a gădilat memoria cu privire la numele băiatului. Jason? Brusc am suspectat că i-am rupt brațul tocmai prietenului lui Eli. Cumva nu mi-a părut rău în clipa aia. Chiar era cel mai bine pentru el așa.

Privind în jur, am văzut furia înroșind fețele bărbaților din jurul meu, ca și cum aș fi epuizat toate proviziile orașului printr-un fulger brusc, furios.

În schimb, erau cu ochii pe Jason, arătând ușor jenați, ca și cum băiatul își ceruse scuze pentru mai mulți dintre ei.

Apoi am văzut un bărbat voinic, cu aspect sănătos, alergând pe stradă, urmat de o duzină de alți orășeni. Din privirea de pe chipul lui am ghicit că era tatăl lui Eli, primarul. El și-a făcut loc prin nodul de femei, și-a strâns fiica în brațe și a smuls-o de-acolo.

Veți găsi două tipuri de primar în orașele mici ca acesta. Primul tip sunt bărbați cu chelie, mai în vârstă, cu o talie considerabilă, care sunt buni să facă bani și care au tendința să-și frângă mâinile când se întâmplă ceva neașteptat. Al

doilea tip sunt bărbați înalți, spătoși, ale căror familii au devenit prospere cu timpul, fiindcă de douăzeci de generații au lucrat de nebuni în spatele unui plug. Tatăl lui Eli era din a doua categorie.

El a venit la mine, ținând un braț în jurul umerilor fiicei sale.

— Am înțeles că trebuie să-ți mulțumesc pentru că ne-ai adus fetele înapoi.

S-a întins să-mi strângă mâna și i-am văzut brațul bandajat. Cu toate astea, strânsoarea lui a fost solidă. Mi-a zâmbit cu cel mai larg zâmbet pe care îl văzusem de când mă despărțisem de Simmon la Universitate.

— Cum e brațul? l-am întrebat, fără să-mi dau seama cum sună asta.

Zâmbetul i s-a stins un pic și am adăugat rapid:

— Am ceva pregătire de medic. Și știu că la așa ceva faci față cu dificultate când ești departe de casă.

Când trăiești într-o țară care crede că mercurul e medicament, m-am gândit în sinea mea.

Zâmbetul i-a revenit și și-a flexat degetele.

— E rigid, dar asta-i tot. Doar un pic de carne. Ne-au luat prin surprindere. Pusesem mâna pe unul, dar m-a blocat și a scăpat. Cum ai ajuns să iei fetele de la ticăloșii ăia de ruhi fără Dumnezeu? a scuipat el.

— Nu erau edema ruhi, am zis, vocea sunându-mi mai tensionată decât mi-aș fi dorit. Nu erau chiar oameni de trupă reali.

Zâmbetul a început să i se estompeze din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nu erau edema ruhi. Noi nu facem ce-au făcut ei.

— Ascultă, a zis primarul clar, agitația începând să-i crească un pic. Știu foarte bine ce fac și ce nu fac. Au venit numai lapte și miere, au cântat un pic, au făcut vreo doi

bănuți. Apoi au început să facă necazuri în oraș. Când le-am cerut să plece, mi-au luat fata.

Aproape că a suflat foc când a rostit ultimele cuvinte.

— Noi? am auzit pe cineva spunând stins în spatele meu. Jim, zice că noi.

Seth s-a încruntat la primar, apoi m-a privit din nou pe mine.

— Ți-am spus că arată ca unul, a zis el triumfător. Îi știu eu p-ăștia. Poți să-i ghicești după ochii.

— Stai, a zis primarul cu scepticism lent. Vrei să spui că ești unul dintre ei? Expresia feței i-a devenit periculoasă.

Înainte de-a mă putea explica, Eli l-a apucat de braț.

— O, nu-l înfuria, tati, a zis ea repede, ținându-l de brațul bun ca să-l tragă departe de mine. Nu spune nimic ca să-l înfurii. El nu e cu ei. El m-a adus înapoi, m-a salvat.

Primarul a părut să se potolească oarecum la asta, dar simpatia lui dispăruse.

— Explică-te, a zis el aspru.

Am oftat în sinea mea, realizând ce dezastru făcusem din asta.

— Nu erau oameni de trupă și cu siguranță nu erau edema ruhi. Erau bandiți care uciseseră o parte din familia mea și-i furaseră căruțele. Doar pretindeau că sunt cântăreți.

— De ce ar pretinde cineva că e ruh? a întrebat primarul, ca și cum gândul era de neînțeles.

— Așa pot face ceea ce au făcut, am zis. I-ați primit în oraș și au abuzat de această încredere. Asta n-ar face niciodată un edema ruh.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a zis el. Cum ai luat fetele?

— Am avut grijă de lucruri, am zis simplu.

— I-a ucis, a zis Krin suficient de tare pentru ca toată lumea să audă. I-a omorât pe toți.

Am simțit cum toată lumea se uită la mine. Jumătate dintre ei se gândeau: *Pe toți?*

A ucis șapte bărbați? Cealaltă jumătate se gândea: Erau două femei cu ei. Le-a ucis și pe ele?

— Bine, atunci.

Primarul s-a uitat la mine îndelung.

— Bine, a zis el, ca și cum tocmai încerca să ia o decizie. Asta-i bine. Lumea e acum un loc mai bun.

Am simțit cum toată lumea se relaxează puțin.

— Țștia sunt caii lor, am arătat la cei doi cai care ne căraseră bagajele. Sunt ai fetelor acum. La circa patruzeci de mile spre est veți găsi căruțele. Krin vă poate arăta unde sunt ascunse. Le aparțin tot fetelor.

— Vor aduce un preț bun la Temsford, a meditat primarul.

— Împreună cu instrumentele și cu haine și cu altele, vor aduce bani frumoși, am fost de acord. Făcuți pe din două, vor aduce o zestre bună, am zis ferm.

Mi-a întâlnit ochii, încuviințând încet, a înțelegere.

— Așa va fi.

— Dar lucrurile pe care le-au furat de la noi? a protestat un bărbat robust cu un șorț. Mi-au distrus locul și mi-au furat două butoaie din cea mai bună bere a mea!

— Ai vreo fiică? l-am întrebat calm.

Privirea bruscă, lovită de pe fața lui mi-a spus că avea. l-am întâlnit privirea și i-am susținut-o.

— Atunci cred că ai scăpat destul de ușor.

Primarul a observat în cele din urmă că Jason se ține de brațul rupt.

— Ce-ai pățit?

Jason s-a uitat în jos și Seth a vorbit pentru el:

— A spus ce nu trebuie.

Primarul s-a uitat în jur și a văzut că ar implica un calvar

să afle mai mult. A ridicat din umeri și a lăsat-o așa.

— Aș putea să ți-l pun în atelă, am zis cu ușurință.

— Nu! a zis Jason prea repede, apoi a dat înapoi. M-aș duce mai degrabă la Gran.

L-am privit pe primar dintr-o parte.

— Gran?

A zâmbit indulgent.

— Când ne rupem genunchii, Gran îi peticește.

— O să fie și Bil acolo? am întrebat. Omul cu piciorul zdrobit?

El a dat din cap.

— Nu-l va lăsa din ochi pentru mai multe zile, din câte o cunosc.

— Te duc eu acolo, i-am zis băiatului asudat care-și ocrotea cu atenție brațul. Mi-ar plăcea să văd ce face.

Atât de departe de civilizație cum eram, mă așteptam ca Gran să fie o femeie cocoșată de ani, care-și tratează pacienții cu lipitori și alcool de lemn. Această opinie s-a schimbat când i-am văzut interiorul casei. Pereții erau acoperiți cu pachete de ierburi uscate și rafturile erau câptușite cu sticlute etichetate cu atenție. Era și un birouaș cu trei cărți grele de piele pe el. Una dintre ele era deschisă și am recunoscut *Heroborica*. Am văzut note de mână mângălite pe margine, unele dintre mențiuni fiind corectate sau tăiate în întregime.

Gran nu era atât de bătrână cum crezusem, deși avea părul încărunțit. Nu era nici cocoșată și de fapt era mai înaltă decât mine, cu umeri largi și o față rotundă, zâmbitoare.

A pus un ibric de aramă deasupra focului, fredonând pentru sine. Apoi a adus o pereche de foarfece și l-a așezat jos pe Jason, lovindu-i ușor brațul.

Palid și asudat, băiatul a pălăvrăgit nervos tot timpul, în timp ce ea i-a tăiat metodic cămașa, îndepărtând-o. În câteva minute, fără ca ea măcar să i-o ceară, el a prezentat o versiune oarecum corectă, chiar dacă cumva dispartă, a întoarcerii acasă a lui Eli și Krin.

— E o fractură de toată frumusețea, a zis ea în cele din urmă, întrerupându-l. Cum s-a întâmplat?

Ochii lui Jason s-au îndreptat sălbatici spre mine, apoi în altă parte.

— Nimic, a zis el repede.

Apoi și-a dat seama că n-a răspuns la întrebare.

— Adică...

— Eu i l-am rupt, am zis. M-am gândit că aş putea cel puțin să vin și să văd dacă pot să fac ceva să-l ajut.

Gran s-a uitat la mine.

— Te-ai mai ocupat cu așa ceva înainte?

— Am studiat medicina la Universitate, am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Atunci cred că poți să ții atelele în timp ce eu o să le bandajez. Am o fată care mă ajută, dar a fugit când a auzit agitația pe stradă.

Jason mă privea nervos în timp ce-i țineam lemnul strâns pe braț, dar Gran a avut nevoie de mai puțin de trei minute pentru a lega atela, cu un aer de competență plictisită. Urmărind-o cum lucrează, am decis că era mai bună decât jumătate dintre studenții de la Clinică pe care îi cunoșteam eu.

După ce am terminat, s-a uitat la Jason.

— Ai noroc, a zis ea. N-a fost nevoie să fie reasezat. Ține asta timp de o lună și ar trebui să se vindece foarte bine.

Jason a plecat cât de repede a putut și după ce m-am rugat de ea puțin, Gran mi-a permis să-l văd pe Bil, care era în camera ei din spate.

Dacă Jason avu o fractură de toată frumusețea la braț, apoi fractura lui Bil era cât se poate de urâtă. Ambele oase ale gambei erau rupte în mai multe locuri. N-am putut să văd sub bandaje, dar piciorul era extrem de umflat. Pielea de deasupra bandajelor era zdrobită și pestriță, întinsă la fel de tare ca a unui cârnat îndesat.

Bil era palid, dar conștient, și părea că-și va păstra probabil piciorul. Cât de mult l-ar fi folosit, asta era o altă poveste. Se putea să nu rămână cu nimic mai mult decât un șchiopătat puternic, dar n-aș fi putut să pariez că avea să mai alerge vreodată.

— Ce fel de oameni trag în calul cuiva? a întrebat el indignat, cu fața acoperită cu un luciu de sudoare. Nu-i drept.

Fusese calul lui, desigur. Și ăsta nu era genul de oraș în care lumea avea cai de schimb. Bil era un bărbat tânăr, proaspăt însurat și cu propria fermă mică, și era posibil să nu mai poată merge niciodată, fiindcă încercase să facă ceea ce era drept. E dureros să te gândești la asta.

Gran i-a dat două linguri cu ceva dintr-o sticlă maro și asta l-a făcut să închidă ochii. M-a condus afară din cameră și a închis ușa în urma ei.

— Osul a străpuns pielea? am întrebat când ușa a fost închisă.

Ea a dat din cap, în timp ce puneu sticla înapoi pe raft.

— Ce-ai folosit ca să-l ferești de septicemie?

— Ce acid, vrei să spui? a întrebat ea. Pinten crestat.

— Serios? am întrebat. Nu rădăcină de săgeată?

— Rădăcină de săgeată, a pufnit ea mai punând un lemn în foc și luând de-acolo ibricul cu apa tocmai fiartă. Ai încercat vreodată să împiedici ceva să se acrească folosind rădăcină de săgeată?

— Nu, am recunoscut.

— Atunci dă-mi voie să te scutesc de necazul de a omori pe cineva.

A scos o pereche de cupe din lemn.

— Rădăcina de săgeată e inutilă. Poți s-o mănânci dacă vrei, dar asta-i tot.

— Dar o pastă de rădăcina de săgeată și bessamy e considerată ideală pentru așa ceva.

— Bessamy valorează cam cât o jumătate de ceapă degerată, a admis ea. Dar pintenul crestat e mai bun. Aș folosi mai degrabă niște iarbă roșie, dar n-avem întotdeauna ce ne dorim. Eu folosesc o pastă de frunză bătrână și pinten crestat și se vede că are efect. Rădăcina de săgeată e ușor de găsit și are miezul moale, dar n-are nicio proprietate valoroasă.

A clătinat din cap.

— Rădăcină de săgeată și camfor. Rădăcină de săgeată și bessamy. Rădăcină de săgeată și lăstar amar. Rădăcina de săgeată nu e orice fel de paleativ. E bună doar la ce merge.

Am deschis gura să protestez, apoi m-am uitat prin casă, la exemplarul greu din *Heroborica*. Mi-am ținut gura.

Gran a turnat apa fierbinte din ibric în două cupe.

— Stai jos un pic, a zis ea. Arăți de parcă ai fi pe moarte.

M-am uitat cu dor la scaun.

— Cred că ar trebui să plec înapoi, am zis.

— Ai timp pentru o cană de ceai, a zis ea, luându-mi brațul și împingându-mă ferm în scaun. Și pentru o gustare rapidă. Ești palid ca un os uscat și eu am aici un pic de budincă dulce care abia așteaptă să fie mâncată de cineva.

Am încercat să-mi amintesc dacă mâncasem ceva de prânz în acea zi. Îmi aminteam că hrănisem fetele...

— Nu vreau să te pun mai mult la treabă, am zis. Și-așa ți-am dat de lucru.

— Apropo de brațul rupt al băiatului, a zis ea pe un ton

lejer. Are o gură de nu-ți vine să crezi.

Mi-a întins una din cămile de lemn.

— Bea asta și apoi îți aduc niște budincă.

Aburul care ieșea din cană mirosea minunat.

— Ce-ai pus în asta? am întrebat.

— Măceșe. Și niște brandy de măr făcut de mine.

Mi-a oferit un zâmbet larg, care i-a încrețit marginile ochilor.

— Dacă vrei, pun și niște rădăcină de săgeată.

Am zâmbit și am sorbit. Căldura mi s-a răspândit în piept și am simțit că mă relaxez un pic. Ceea ce era ciudat, căci nu-mi dădusem seama că eram tensionat.

Gran s-a foit un pic înainte de-a pune două farfurii pe masă și a se așeza pe un scaun din apropiere.

— Chiar i-ai omorât pe oamenii ăia? a întrebat ea direct.

Nu era nicio acuzație în vocea ei. Era doar o întrebare.

Am dat din cap.

— Probabil că n-ar fi trebuit să spui nimănui, a zis ea. O să se facă tam-tam. Vor vrea un proces și va trebui să vină judele din Tamsford.

— Nu eu le-am spus, am zis. Krin.

— A, a zis ea.

Conversația lăncezea. Am băut ultima înghițitură din cană, dar când am încercat s-o pun pe masă, mâinile îmi tremurau atât de tare, încât aceasta ciocănea în lemn, scoțând un sunet ca și cum era un vizitator nerăbdător la ușă.

Gran sorbea calmă din cupa ei.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta, am spus eu în cele din urmă. N-a fost un lucru bun.

— Unii te-ar contrazice, a zis ea cu blândețe. Eu cred că ai făcut ce trebuia.

Cuvintele ei mi-au adus o bruscă durere fierbinte în

spatele ochilor, de parcă aş fi fost pe cale să izbucnesc în lacrimi.

— Eu nu sunt aşa sigur de asta, am spus, cu o voce care-mi suna ciudat în urechi.

Mâinile îmi tremurau mai rău acum.

Gran nu părea surprinsă de asta.

— Ai avut multe de rezolvat în câteva zile, nu?

Tonul ei arăta clar că nu era chiar o întrebare.

— Ştiu privirea. Ți-ai găsit ocupații. Ai avut grijă de fete. N-ai dormit. Probabil nici n-ai mâncat prea mult.

A ridicat farfuria.

— Mănâncă-ți budinca. Aşa o să ai ceva mâncare în stomac.

Am mâncat budinca. Totuși, pe la o bucată am început să plâng, sufocându-mă un pic, căci îmi rămânea blocată în gât.

Gran mi-a umplut din nou cupa cu ceai și a turnat încă un strop de brandy în ea.

— Dă-o pe gât, a repetat ea.

Am luat o înghițitură. Nu voiam să spun nimic, dar m-am trezit vorbind.

— S-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine, am zis liniștit. O persoană normală n-ar face ce fac eu. O persoană normală n-ar uide niciodată oameni așa.

— S-ar putea, a admis ea sorbind din propria cupă. Dar ce-ai spune dacă ți-aș spune că piciorul lui Bil a început să se înverzească un pic și să miroasă dulce sub bandaj?

M-am uitat în sus, speriat.

— Are putregai?

A clătinat din cap.

— Nu. Ți-am spus că e bine. Dar dacă?

— Ar trebui să-i tăiem piciorul, am zis.

Gran a dat din cap serioasă.

— Aşa e. Și ar trebui s-o facem repede. Astăzi. Fără ezitare

și sperând că va lupta și pe cont propriu. Asta n-ar face decât să-l omoare.

A luat o înghițitură, privindu-mă pe deasupra căinii cu subînțeleș.

Am dat din cap. Știam că era adevărat.

— Ai studii de medic, a zis ea. Știi că e dificil să faci alegerile cele mai potrivite.

M-a privit neabătută.

— Noi nu suntem ca toată lumea. Ardem un om cu fierul încins ca să-i oprim sângerarea. Îi salvăm mama și își pierde iubita. E greu, și nimeni nu-ți mulțumește vreodată pentru asta. Dar noi suntem cei care trebuie să alegem.

A mai luat o înghițitură lentă de ceai.

— Primele dăți sunt cele mai rele. Începi să tremuri și îți pieri din somn. Dar ăsta e prețul când faci ceea ce trebuie.

— Au fost și femei, am spus, iar cuvintele mi s-au oprit în gât.

Ochii lui Gran au fulgerat.

— Ele au meritat-o de două ori mai mult, a zis ea și furia bruscă de pe fața ei dulce m-a luat atât de tare prin surprindere, că am simțit teama străbătându-mi tot corpul. Un bărbat care-i face așa ceva unei fete e ca un câine turbat. Abia dacă mai e om, ci e doar un animal care trebuie doborât. Dar o femeie care-l ajută s-o facă? Asta e mai rău. Ea știe ce face. Ea știe ce înseamnă.

Gran și-a pus ușor cupa pe masa, cu expresia recompusă.

— Dacă un picior e stricat, taie-l.

A făcut un gest ferm cu latul mâinii, apoi a luat o felie de budincă și a-nceput s-o mănânce cu degetele.

— Și unii oameni trebuie uciși. Simplu.

•••

Până când mi-am revenit și am ieșit din nou afară, mulțimea din stradă crescuse. Proprietarul tavernei locale

rostogolise un butoi în față și aerul era îndulcit cu mirosul berii.

Tatăl și mama lui Krin veniseră în oraș călare pe murg. Era acolo și Pete, după ce alergase înapoi. Și-a prezentat gâtul intact pentru inspecție și mi-a cerut cei doi bănuți pentru serviciile prestate.

Părinții lui Krin mi-au mulțumit călduros. Păreau să fie oameni buni. Cei mai mulți oameni sunt, dacă au șansa. Am prins frâiele murgului și folosindu-l ca pe un fel de zid mobil, am reușit să am un moment de conversație relativ privată cu Krin. Ochii ei negri erau un pic roșii în jurul pleoapelor, dar fața îi era luminoasă și fericită.

— Asigură-te că o primești pe Lady Nălucă, i-am spus, arătând din cap la unul din cai. E a ta.

Fiica primarului avea o zestre echitabilă, indiferent de situație, așa că am încărcat calul lui Krin cu cele mai de valoare bunuri, precum și cu cea mai mare parte a banilor falșilor oameni de trupă.

Expresia i-a devenit serioasă când mi-a întâlnit privirea și din nou mi-a amintit de o Denna tânără.

— Pleci, a zis ea.

Așa era. N-a încercat să mă convingă să rămân și, în schimb, m-a surprins cu o îmbrățișare bruscă. După ce m-a sărutat pe obraz mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc.

Ne-am îndepărtat unul de altul, știind că buna-cuviință doar atât permitea.

— Nu te vinde repede și nu te mărita cu vreun prost, am zis, simțind că ar trebui să spun ceva.

— Nici tu, a zis ea, ochii ei negri tachinându-mă ușor.

Am luat frâiele lui Coadă-sură și am condus-o spre locul unde stătea primarul, privind mulțimea ca un proprietar. A dat din cap când m-am apropiat. Am tras adânc aer în piept.

— E vreun șerif aici?

A ridicat o sprânceană la asta, apoi a ridicat din umeri și a arătat în mulțime.

— Cel de-acolo. Deși înainte de-a ne aduce fetele acasă era pe trei sferturi beat. Nu știu cât de folositor îți va fi acum.

— Păi, am zis ezitant. Bănuiesc că cineva va trebui să mă închidă până când veți trimite vorbă să mă ducă judele din Temsford.

Am arătat din cap la clădirea mică de piatră din centrul orașului.

Primarul s-a uitat la mine dintr-o parte, încruntându-se un pic.

— Vrei să fii închis?

— Nu în mod special, am admis.

— Atunci poți să vii și să pleci după cum dorești, a zis el.

— Judele nu va fi fericit când va auzi, am zis. Eu n-aș împinge pe nimeni să încalce legea de fier din cauza a ceva ce am făcut eu. Să ajuți un criminal să evadeze poate fi un delict de spânzurătoare.

Uriașul m-a privit îndelung. Ochii i-au zăbovit un pic pe sabia mea, pe pielea uzată a cizmelor mele. Aproape puteam să-l simt cum observă lipsa oricăror răni grave, în ciuda faptului că ucisese o jumătate de duzină de oameni înarmați.

— Deci, ne-ai lăsa pur și simplu să te închidem? a întrebat el. Așa de simplu?

Am ridicat din umeri.

S-a încruntat din nou, apoi a clătinat din cap ca și cum nu putea să mă înțeleagă.

— Păi, ești blând ca un miel? a zis el uimit. Dar nu. Nu te voi închide. N-ai făcut decât ce-a fost corect.

— I-am rupt brațul băiatului, am zis.

— Hm, a huruit el întunecat. Uitasem de asta.

A căutat în buzunar și a scos o juma de bănuț. Mi l-a dat.

— M-ai îndatorat.

Am râs, în timp ce puneam moneda în buzunar.

— Uite ce mă gândesc, a zis el. Mă voi da peste cap să văd dacă-l găsesc pe șerif. Apoi îi voi spune că trebuie să te închidem. Dacă dispari în mijlocul acestei confuzii, va fi greu să fim acuzați de complicitate la evadare, nu?

— Ar fi o neglijență în menținerea legii, am zis. S-ar putea să ia câteva lovituri de bici pentru asta sau să-și piardă postul.

— Nu trebuie să se ajungă aici, a zis primarul. Dar dacă se va ajunge, va fi fericit s-o facă. E unchiul lui Ellie.

S-a uitat la mulțimea de pe stradă.

— Ți-ajung cincisprezece minute ca să dispari în toată confuzia?

— Dacă e bine și pentru dumneavoastră, am zis. Puteți să spuneți că am dispărut într-un mod ciudat și misterios când v-ați întors cu spatele?

A râs la asta.

— Nu văd de ce nu. Ai nevoie de mai mult de cincisprezece minute ca să fii misterios și toate alea?

— Și zece sunt prea multe, am zis în timp ce-mi luam cutia lăutei și traista de pe Coadă-sură și-i înmănam primarului frâiele. Mi-ați face o favoare dacă ați avea grijă de el până se face bine Bil, am zis.

— Pleci fără cal? a întrebat el.

— El și l-a pierdut pe-al lui.

Am ridicat din umeri.

— Și noi, ruhi, suntem obișnuiți cu mersul pe jos. Oricum n-aș ști ce să fac cu un cal, am zis pe jumătate sincer.

Uriașul a luat frâiele și m-a privit lung, ca și cum nu era prea sigur ce să facă cu mine.

— Putem să facem ceva pentru tine? a întrebat el în cele din urmă.

— Amintiți-vă că le-au luat niște bandiți, am zis în timp ce mă întorceam să plec. Și amintiți-vă că vi le-a adus înapoi un edema ruh.

CAPITOLUL 136

Interludiu – Aproape de uitare

Kvothe ridică o mână la Cronicar.

— Hai să ne oprim o clipă, da?

Se uită prin hanul întunecat.

— M-am lăsat un pic prins de poveste. Ar trebui să rezolv câte ceva înainte de-a se face prea târziu.

Hangiul se ridică țeapăn în picioare și se întinse. Aprinse o lumânare din șemineu și se duse prin tot hanul, aprinzând lămpile una câte una, alungând treptat întunericul.

— Am fost mai degrabă concentrat, zise Cronicarul, ridicându-se în picioare și întinzându-se. Cât e ceasul?

— Târziu, zise Bast. Mi-e foame.

Cronicarul se uită pe stradă prin fereastra întunecată.

— Aș fi zis că o să ai cel puțin vreo câțiva oameni la cină până acum. Ai avut o grămadă la masa de prânz.

Kvothe dădu din cap.

— Ne-am fi văzut cu unii dintre obișnuiții mei dacă nu erau funeraliile lui Shep.

— A.

Cronicarul privi în jos.

— Uitasem. Voi doi nu participați din cauza mea?

Kvothe aprinse ultima lampă din spatele barului și suflă în lumânare.

— Nu chiar, zise el. Bast și cu mine nu suntem de prin părțile astea. Și ei sunt oameni practici. Știu că am o afacere de condus, așa cum e ea.

— Și nu te înțelegi cu abatele Leodin, zise Bast.

— Și nu mă înțeleg cu preotul local, admise Kvothe. Dar tu ar fi trebuit să te duci, Bast. Va părea ciudat dacă n-o faci.

Ochii lui Bast priviră în jur nervos.

— Nu vreau să mă duc, Reshi.

Kvothe îi zâmbi cu căldură.

— Ar trebui, Bast. Shep a fost un om bun, du-te să bei ceva în memoria lui. De fapt...

Se aplecă, scotoci o clipă sub bar și scoase o sticlă.

— Uite. O sticlă veche de calitate. O chestie mai bună decât și-ar putea dori oricine de-aici. Du-te și împarte-o cu alții.

O puse pe bar cu un sunet solid.

Bast a făcut involuntar un pas înainte, cu fața bulversată.

— Dar, Reshi, eu...

— Fetele drăguțe dansează, Bast, zise Kvothe cu vocea lui joasă și liniștitoare. Cineva cântă la vioară și toate sunt pur și simplu bucuroase să fie în viață. Să-și fluture fustele pe muzică. Râzând și un pic amețite. Cu obrajii trandafirii și toate gata să fie sărutate...

Dădu un bobârnac sticlei grele maro și aceasta alunecă de pe bar către elevul lui.

— Tu ești ambasadorul meu în oraș. Eu s-ar putea să fiu blocat cu îngrijirea hanului, dar poți fi tu acolo să mă scuzi.

Bast apucă gâtul sticlei strâns.

— Voi bea ceva, zise el cu hotărâre în vocea lui groasă. Și voi face un dans. Și o voi săruta o dată pe Katie Miller. Și poate o dată și pe văduva Creel. Dar asta va fi tot.

Îl privi în ochi pe Kvothe.

— Doar că plec într-o jumătate de oră...

Kvothe zâmbi cald.

— Am treburi de făcut, Bast. Voi încropi cina pentru noi și îl vom lăsa pe prietenul nostru să-și odihnească mâna un pic.

Bast zâmbi și luă sticla.

— Două dansuri, atunci!

Fugi la ușă și când o deschise o rafală de vânt îl înconjură, răscolindu-i părul cu sălbăticie.

— Păstrați-mi ceva de mâncare, strigă el peste umăr.

Ușa se trânti. Cronicarul îi aruncă hangiiului o privire curioasă.

Kvotthe ridică ușor din umeri.

— S-a încurcat prea mult în poveste. El nu poate să simtă nimic pe jumătate. Un pic de timp departe îi va da o oarecare perspectivă. În plus, trebuie să pregătesc cina, chiar dacă numai pentru trei persoane.

Scribul scoase o bucată de pânză tuciurie din tolba lui de piele și se uită la ea cu un soi de dezgust.

— Crezi că aş putea să te deranjez pentru o cârpă curată? întrebă el.

Kvotthe dădu din cap și aduse o pânză albă de sub bar.

— Mai ai nevoie de ceva?

Cronicarul se ridică în picioare și se duse la bar.

— Dacă ai avea niște tărie, ar fi de mare ajutor, zise el, sunând ușor jenat. Nu-mi place să cer, dar când am fost jefuit...

Kvotthe respinse comentariul.

— Nu te prosti, zise el. Trebuia să te fi întrebat de ieri dacă ai nevoie de ceva.

S-a dus prin spatele barului spre scările de la subsol.

— Presupun că alcoolul de lemn ar merge cel mai bine.

Cronicarul dădu din cap și Kvotthe dispăru în subsol. Scribul luă pătratul pliat din pânză și-l frecă lent între degete. Apoi ochii îi rătăciră spre sabia atârnată pe peretele din spatele barului. Cenușiul metalic al lamei se profila pe lemnul întunecat al panopliei.

Kvotthe reveni pe scări aducând o sticlură transparentă.

— Mai ai nevoie de ceva? Am aici și un stoc bun de hârtie și de cerneală.

— S-ar putea să ajungem la asta până mâine, zise Cronicarul. Mi-am folosit cea mai mare parte a hârtiei. Dar pot să pisez mai multă cerneală în seara asta.

— Nu-ți bate capul, zise Kvothe ușor. Am mai multe sticle de cerneală fină Aruean...

— Adevărata cerneală Aruean? întrebă Cronicarul surprins.

Kvothe zâmbi larg și dădu din cap.

— Asta e foarte drăguț din partea ta, zise Cronicarul, relaxându-se un pic. Recunosc că nu-mi doream cine știe ce să petrec o oră pisând în seara asta.

Își luă sticla transparentă și pânza, apoi se opri.

— Te superi dacă te întreb ceva? Neoficial, ca să zic așa?

Un zâmbet ondulă colțul gurii lui Kvothe.

— Foarte bine, atunci, neoficial.

— Nu m-am putut abține să nu observ că descrierea pe care ai făcut-o Cezurei nu...

Cronicarul ezită.

— Ei bine, nu pare să se potrivească actualei săbii.

Își aruncă privirea la sabia din spatele barului.

— Mânerul nu e cum l-ai descris.

Kvothe zâmbi larg.

— Te crezi isteț, nu?

— Nu vreau să insinuez nimic, zise Cronicarul repede, arătând jenat.

Kvothe râse bogat și cald. Sunetul acestuia se rostogoli prin cameră și pentru o clipă hanul nu mai păru gol deloc.

— Nu. Ai perfectă dreptate.

Se întoarce să se uite la sabie.

— Asta nu e... Cum a numit-o băiatul de dimineață?

Privirea i se îndepărtă pentru un moment, apoi zâmbi din nou.

— Kaysera. Poetul-ucigaș.

— Doar eram curios, se scuza Cronicarul.

— Ar trebui să fii jignit fiindcă ești atent? râse Kvothe din nou. Ce distracție e în a spune o poveste dacă nimeni nu o ascultă?

Își frecă mâinile cu nerăbdare.

— Bine atunci. Cină. Ce ți-ar plăcea? Cald sau rece? Supă sau friptură? Mă pricep și la budincă.

Se opri la ceva simplu, pentru a evita să mai alimenteze soba în bucătărie. Kvothe se mișca vioi prin han, adunând cele necesare. Fredona pentru sine în timp ce lua carne rece de oaie și o jumătate de calup de brânză tare de la subsol.

— Astea vor fi o surpriză plăcută pentru Bast.

Kvothe îi zâmbi Cronicarului în timp ce aducea un borcan cu măline murate din cămară.

— Nu știe că le avem, altfel le-ar fi mâncat deja.

Își dezlegă șorțul, trăgându-l peste cap.

— Cred că ne-au mai rămas și câteva roșii în grădină.

Kvothe reveni după câteva minute, cu șorțul strâns într-un pachet. Fusesse udat de ploaie și părul îi era într-o dezordine sălbatică. Avea un zâmbet copilăresc și în acel moment arăta prea puțin ca un hangiu sobru și demn.

— Nu-mi dau seama dacă vine furtuna, zise el în timp ce pune șorțul pe bar, scoțând cu atenție roșiile. Dar dacă se decide să vină, vom fi legănați ca într-o căruță la noapte.

Începu să fredoneze absent, în timp ce tăia și aranja totul pe un platou mare de lemn.

Ușa Pietrei de Hotar se deschise și o rafală bruscă de vânt făcu lumina lămpii să pâlpâie. Intrară doi soldați, cocoșați din cauza vremii, cu săbiile atârându-le în spate ca niște cozi. Stropi întunecați de ploaie pătau țesătura alb-albastră a tabardelor.

Au lăsat jos bagajele grele și cel mai scund dintre ei s-a presat cu umărul în ușă, forțând-o să se închidă împotriva

vântului.

— Pe dinții lui Dumnezeu, zise cel înalt, îndreptându-și ținuta. Nu e o noapte bună să fii prins afară.

Era chel în vârful capului, cu o barbă neagră, groasă, care era plată ca o cazma.

Se uită la Kvothe.

— Hei, băiete! zise el vesel. Ne-am bucurat să vedem lumina de-aici. Fugi și adu proprietarul! Avem o vorbă cu el.

Kvothe luă șorțul de pe bar și își băgă capul în el.

— Eu sunt ăla, zise el, dregându-și vocea în timp ce-și lega șorțul în jurul taliei.

Își trecu mâinile prin părul ciufulit, netezindu-l.

Soldatul cu barbă se uită la el, apoi ridică din umeri.

— Bine. E vreo șansă să primim un loc la cină?

Hangiul făcu semn spre camera goală.

— N-am avut de ce să pun oala pe foc în seara asta, zise el. Dar avem ce se vede aici.

Cei doi soldați veniră cu pași mari la bar. Blondul își trecu mâinile prin părul creț, scuturând câteva picături de ploaie din el.

— Orașul ăsta pare mai mort decât un canal cu apă, zise el. N-am mai văzut nicio lumină în afară de asta.

— O zi a recoltei lungă, zise hangiul. Și e un priveghi în seara asta la una din fermele din apropiere. Noi patru suntem acum, probabil, singurii oameni din oraș.

Își frecă mâinile vioi.

— Pot să vă ofer o băătură, oameni buni, ca să vă scoată frigul din oase?

Scoase o sticlă de vin și o așeză pe bar cu un sunet solid, satisfăcut.

— Păi, asta e cam dificil, zise soldatul blond, cu un mic zâmbet jenat. Mi-ar plăcea foarte mult o băătură, dar prietenul meu și cu mine tocmai am luat moneda regelui.

Căută în buzunar și scoase o monedă strălucitoare de aur.

— Ăștia sunt toți banii pe care-i am la mine. Bănuiesc că n-ai suficient ca să cheltui un întreg regal, nu?

— Și eu sunt blocat cu a mea la fel, mormăi soldatul cu barbă. Am avut mulți bani, dar i-am cheltuit cu toptanul. Cele mai multe dintre orașele prin care am trecut abia dacă îți puteau schimba o juma de bănuț.

Chicoti la propria glumă.

— Cred că sunt în măsură să vă ajut cu asta, zise hangiuul cu ușurință.

Cei doi soldați schimbă o privire. Blondul dădu din cap.

— Bine, atunci.

Soldatul blond puse din nou moneda în buzunar.

— Uite adevărul. Nu prea aveam de gând să ne oprim peste noapte.

Luă o bucată de brânză de pe bar și mușcă din ea.

— Și nici n-aveam de gând să plătim pentru nimic.

— A, zise hangiuul. Înțeleg.

— Și dacă ai destui bani în pungă ca să schimbi doi regali de aur, atunci o să ți-o tragem și ție, zise bărbosul cu nerăbdare.

Soldatul blond își ridică mâinile într-un gest de calmare.

— Acuma, asta n-ar trebui să fie ceva urât. Nu suntem oameni răi. Tu ne dai punga ta și noi ne vedem de drum. Nimeni nu va fi rănit și nimic nu va fi distrus. Nu poate să nu te înțepe un pic.

Ridică o sprânceană la hangiu.

— Dar o mică înțepătură te va împiedica naibii să te sinucizi. Am dreptate?

Soldatul bărbos se uită către locul unde stătea Cronicarul lângă vatră.

— Asta n-are nimic de-a face nici cu tine, zise el aspru, barba bălăbănindu-i-se în timp ce vorbea. Nu vrem nimic de

la tine. Doar stai unde ești și nu te da la noi.

Cronicarul îi aruncă o privire bărbatului din spatele barului, dar ochii hangiului erau fixați pe cei doi soldați.

Blondul mai luă o mușcătură de brânză, în timp ce privirea îi rătăcea prin han.

— Un tânăr ca tine s-a descurcat destul de bine. Te vei descurca la fel de bine și după ce plecăm noi. Dar dacă începi să ne faci probleme, te facem să-ți înghiți dinții, distrugem locul și tot rămâi fără pungă.

Lăsa restul de brânză pe bar și bătu vioi din palme. Zâmbi.

— Deci, suntem toți oameni civilizați?

— Pare rezonabil, zise Kvothe în timp ce ieșea din spatele barului.

Se mișca încet și cu atenție, în felul în care te apropii de un cal sperios.

— Cu siguranță nu sunt barbar.

Kvothe ajunse și scoase punga din buzunar. O ținu într-o mână. Soldatul blond se îndreptă spre el, făcând un pic pe grozavul. Luă punga și o cântări apreciativ în mână. Se întoarse să-i zâmbească prietenului său.

— Vezi, am spus...

Cu o mișcare lină, Kvothe păși înainte și-l lovi tare în maxilar. Soldatul se clătină și căzu într-un genunchi. Pungă zbură prin aer și lovi podeaua cu o solidă bufnitură metalică.

Înainte ca soldatul să poată face mai mult decât să scuture din cap, Kvothe păși în față și-l lovi calm în umăr. N-a fost o lovitură puternică, în genul celor care rup oasele, ci una grea, care l-a trimis înapoi pe spate. Bărbatul ateriză dur pe podea, rostogolindu-se într-o încurcătură murdară de brațe și picioare.

Celălalt soldat păși peste prietenul lui, rânjind larg sub barbă. Era mai înalt decât Kvothe și pumnii lui erau noduri

mari de cicatrice și articulații.

— Mare fraier, zise el cu satisfacție întunecată în voce. Vei primi o lovitură acum.

Lovi rapid cu pumnul, dar Kvothe se trase într-o parte și lovi brusc, pocnindu-l pe soldat chiar deasupra genunchiului. Bărbosul mormăi surprins, poticnindu-se ușor. Apoi Kvothe se apropie, îl prinse de umăr pe bărbos, îi cuprinse încheietura mâinii și-i răsuci brațul într-un unghi ciudat.

Uriășul fu nevoit să se aplece, strâmbându-se de durere. Apoi, își trase brusc brațul din strânsoarea hangiiului. Kvothe arată speriat o fracțiune de secundă, înainte ca soldatul să-l lovească cu cotul în tâmplă.

Hangiiul se clătină în spate, încercând să-și ia un pic distanță și o clipă de respiro pentru a-și limpezi capul. Dar soldatul îl urmă îndeaproape, ridicând pumnii, așteptând o ocazie favorabilă.

Înainte ca Kvothe să-și recapete echilibrul, soldatul se apropie și-i dădu un pumn greu în stomac. Hangiiul răsuflă adânc și în timp ce se încovoia, soldatul își aruncă pumnul spre fața hangiiului, plesnindu-l pe Kvothe în lateral și făcându-l să se învârtă.

Kvothe reuși să rămână în picioare agățându-se de o masă din apropiere, pentru sprijin. Clipind, aruncă un pumn sălbatic pentru a-l ține pe bărbos la distanță. Dar soldatul abia dacă se mișcă într-o parte și-i apucă hangiiului încheietura mâinii cu o palmă uriașă, ușor, ca un tată care-și prinde de mână copilul neastâmpărat pe stradă.

Cu sângele șiroindu-i pe față, Kvothe se luptă să-și elibereze mâna.

Amețit, el făcu o mișcare rapidă, cu ambele mâini, apoi o repetă, încercând să se retragă. Cu ochii pe jumătate concentrați și confuzi, se uită la încheietura mâinii și făcut

mișcarea din nou, dar mâinile lui abia dacă se mișcau inutil în pumnul plin de cicatrice al soldatului.

Soldatul cu barbă îl privi cu curiozitate amuzată pe hangiuul stupefiat, apoi se întinse și-l palmui tare peste lateralul capului.

— Ești un pic de bătauș, băiete, zise el. Chiar ai reușit să mă lovești.

În spatele lor, soldatul blond se ridică lent în picioare.

— Ticălosul ăsta mic m-a luat pe nepregătite.

Soldatul cel voinic îi smuci încheietura mâinii hangiuului, astfel că el se poticni înainte.

— Spune că-ți pare rău, fraiere.

Hangiuul clipi cu privirea împăienjenită, deschise gura ca și cum ar fi fost pe cale să vorbească, apoi șovăi. Sau mai degrabă păru că șovăie. Jumătate din mișcarea de poticnire deveni deliberată și hangiuul călcă greu cu călcâiul gheata soldatului. În același timp, se repezi cu fruntea în nasul bărbosului. Dar uriașul abia dacă râse, trăgându-și capul într-o parte în timp ce-l dezechilibra din nou pe hangiu din încheietura mâinii.

— Fără de-astea, îl muștră el, lovindu-l pe Kvothe cu dosul palmei peste față.

Hangiuul scoase un scheunat și ridică o mână la nasul însângerat. Soldatul rânji și lovi la întâmplare cu un genunchi greu în vintrea hangiuului.

Kvothe se încovoie, mai întâi suspinând adânc, fără zgomot, apoi scoțând o serie de icnete înăbușite.

Mișcându-se lejer, soldatul dădu drumul încheieturii lui Kvothe, apoi se întinse și luă sticla de vin de pe bar. Prinzând-o de gât, o balansă ca pe-o măciucă.

Când aceasta lovi capul hangiuului, scoase un sunet solid, aproape metalic. Kvothe se făcu mototol pe podea.

Uriașul se uită curios la sticla de vin înainte de-a o așeza

înapoi pe bar. Apoi se aplecă, îl apucă pe hangiu de cămașă și-i târî corpul moale pe podeaua goală. Înghionti corpul inert cu un picior până când acesta se agită ușor.

— Am zis că ți-aș da una, băiete, mormăi soldatul și își repezi piciorul greu în coastele lui Kvothe.

Soldatul blond păși peste, frecându-și obrazul.

— Trebuie să faci totul inteligent, nu? zise el scuipând pe podea.

Își trase înapoi gheata și aplică și el o lovitură grea. Hangiul respiră ascuțit, șuierat, dar nu mai scoase niciun alt sunet.

— Și tu...

Soldatul bărbos arătă cu degetul gros spre Cronicar.

— Mai am o gheată. Vrei s-o vezi? Deja mi-am încălzit încheieturile. Pentru mine nu e niciun deranj dacă vrei să-ți pierzi vreo doi dinți.

Cronicarul se uită în jur și păru cu adevărat surprins să descopere că stătea în picioare. Se așeză încet înapoi pe scaun.

Soldatul blond șchiopătă în timp ce se ducea să recupereze punga de unde căzuse, iar uriașul bărbos rămase în picioare peste Kvothe.

— Presupun că te-ai gândit că trebuie să încerci, îi zise el corpului făcut mototol, dându-i încă o lovitură solidă în coaste. Prostul dracului. Un hangiu mărunțel și păstos împotriva a doi dintre oamenii regelui.

Clătină din cap și scuipă din nou.

— Sincer, cine te crezi?

Ghemuit pe podea, Kvothe începu să scoată un sunet slab, ritmic. Era un zgomot sec, liniștit, care ajungea în toate colțurile încăperii. Kvothe se întrerupse pentru a respira cu durere.

Soldatul cu barbă se încruntă și-l lovi din nou.

— Te-am întrebat ceva, fraiere...

Hangiul scoase din nou același sunet, mai tare decât înainte. Numai atunci deveni evident că râdea. Fiecare chicot mic, spart suna ca și cum expectora un ciob de sticlă. În ciuda acestui fapt, era un răs plin de amuzament sumbru, ca și cum bărbatul cu părul roșu auzise o glumă pe care numai el o înțelegea.

Asta o vreme. Soldatul bărbos ridică din umeri și își trase din nou piciorul înapoi.

Cronicarul își dresе glasul și cei doi bărbați se întoarseră să se uite la el.

— Ca să menținem lucrurile civilizate, zise el. Simt că ar trebui să menționez că hangiul și-a trimis asistentul într-o misiune. Ar trebui să se întoarcă în curând...

Soldatul bărbos îi trase însoțitorului său o palmă peste piept cu dosul mâinii.

— Are dreptate. Hai să plecăm de-aici.

— Stai o clipă, zise soldatul blond. Se întoarse în grabă la bar și smulse sticla de vin. Bine, să mergem.

Soldatul bărbos zâmbi și se duse în spatele barului, pășind pe corpul hangiului mai degrabă decât peste acesta. Apucă o sticlă la întâmplare, ciocnind mai mult de o jumătate de duzină dintre celelalte în timp ce făcea asta. Acestea se rostogoliră și se rostogoliră pe tejghea, între cele două butoaie uriașe, una înaltă, de culoarea safirului răsturnându-se încet peste margine, zdrobindu-se de podea.

În mai puțin de un minut bărbații își adunară bagajele și ieșiră pe ușă.

Cronicarul se duse grăbit spre locul unde Kvothe era întins pe podeaua de lemn. Bărbatul cu părul roșu se lupta deja să se ridice în fund.

— Ei bine, asta a fost jenant, zise Kvothe.

Își atinse fața însângерată și se uită la degete. Chicoti din

nou, un sunet distorsionat, lipsit de bucurie.

— Am uitat cine eram pentru un minut.

— Ești bine? întrebă Cronicarul.

Kvothe își atinse ușor scalpul.

— Cred că am nevoie de vreo două cusături.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Cronicarul trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu trece peste mine.

Kvothe se ridică singur stângaci în picioare, apoi se lăsă pe unul dintre cele mai înalte scaune de la bar.

— Dacă vrei, poți să-mi aduci un pahar cu apă. Și poate o cârpă udă.

Cronicarul se repezi în bucătărie. Se auzi sunet de scotocire frenetică, urmat de cel al mai multor lucruri care cad pe jos.

Kvothe închise ochii și se aplecă puternic pe bar.

●●●

— De ce e ușa deschisă? întrebă Bast când ajunsese în prag. E frig de parcă a fost aici o țată de vrăjitoare.

Îngheță, cu o expresie șocată.

— Reshi! Ce s-a întâmplat? Ce... Eu... Ce s-a întâmplat?

— A, Bast, zise Kvothe. Închide ușa, te rog.

Bast se precipită într-acolo cu o expresie stupefiată pe față. Kvothe era așezat pe un scaun de la bar, cu fața umflată și însângerată. Cronicarul stătea lângă el, tamponându-i stângaci scalpul hangului cu o cârpă umedă.

— S-ar putea să am nevoie de tine pentru câteva cusături, Bast, zise Kvothe. Dacă nu e prea mare deranjul.

— Reshi, repetă Bast. Ce s-a întâmplat?

— Devan și cu mine am intrat într-o mică dispută cu privire la utilizarea corectă a subjonctivului, zise Kvothe, arătând din cap spre scrib. Într-un final, lucrurile s-au încins cam tare.

Cronicarul s-a uitat la Bast, apoi se albi și făcu rapid câțiva pași în spate.

— Glumește! zise el repede, ridicând mâinile. Au fost niște soldați!

Kvothe chicoti dureros pentru el. Avea sânge pe dinți.

Bast privi prin sală.

— Ce-ai făcut cu ei?

— Nu prea multe, Bast, zise hangiuul. Au ajuns probabil la mile distanță până acum.

— Era ceva în neregulă cu ei, Reshi? Cum a fost cu cel de noaptea trecută? întrebă Bast.

— Doar soldați, Bast, zise Kvothe. Doar doi, în serviciul regelui.

Fața lui Bast deveni cenușie.

— Cum? întrebă el. Reshi, de ce i-ai lăsat să facă asta?

Kvothe îi aruncă lui Bast o privire neîncrezătoare. Râse scurt, amar, apoi se opri cu o tresărire, sugând aerul printre dinți.

— Păi, păreau băieți curăței și virtuoși, zise el cu voce batjocoritoare. M-am gândit, de ce nu i-aș lăsa pe băieții ăștia drăguți să mă jefuiască și să mă bată măr?

Bast era uluit.

— Dar tu...

Kvothe își șterse sângele care amenința să-i intre în ochi, apoi se uită la Bast ca și cum acesta ar fi fost cea mai stupidă creatură de pe fața pământului.

— Cum? întrebă el. Ce vrei să-mi spui? Doi soldați, Reshi?

— Da! strigă Kvothe. Nici măcar doi! Se pare că un criminal cu pumnul gros e de-ajuns ca să mă bată până mă lasă pe jumătate mort!

Se holbă furios la Bast, ridicând brațele în sus.

— Ce-ți trebuie ca să-ți ții gura? Vrei o poveste? Vrei să auzi detaliile?

Bast făcu un pas înapoi la izbucnire. Păli, cu o expresie de panică.

Kvotthe își lăasă brațele să cadă greu în lături.

— Nu te aștepta să fiu ceva ce nu sunt, zise el încă mai respirând greu.

Se cocoșă și se frecă la ochi, întinzând sângele pe față. Își lăasă capul să cadă obosit.

— Pe focurile pământului, de ce nu mă lași în pace?

Bast rămase nemișcat ca un cerb speriat, cu ochii larg deschiși. Tăcerea inundă încăperea, groasă și amară ca o gură plină de fum.

Kvotthe respiră o dată lent, singura mișcare din cameră.

— Îmi pare rău, Bast, zise el fără să se uite în sus. Am ceva dureri chiar acum. Voi fi mai bine. Lasă-mă o clipă și se rezolvă.

Încă privind în jos, Kvotthe închise ochii și respiră lent, superficial, de mai multe ori. Când ridică privirea, expresia lui era necăjită.

— Îmi pare rău, Bast, zise el. N-am vrut să te reped.

Un strop de culoare reveni în obrajii lui Bast și o parte din tensiune îi părăsi umerii în timp ce zâmbea nervos.

Kvotthe luă cârpa umedă de la Cronicar și-și șterse din nou sângele din ochi.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt mai devreme, Bast. Ce mă întrebai?

Bast ezită, apoi zise.

— Ai ucis cinci scraeli nu mai târziu de acum trei zile, Reshi.

Flutură mâna spre ușă.

— Ce e un criminal în comparație cu asta?

— Am ales destul de atent data și locul pentru scraeli, Bast, zise Kvotthe. Și nici n-am scăpat chiar nevătămat.

Cronicarul ridică privirea, surprins.

— Ai fost rănit? întrebă el. N-am știut. Nu păreai...

Un zâmbet mic, crispat răsuci colțul gurii lui Kvothe.

— Vechile obiceiuri mor greu, zise el. Am o reputație de apărat. În plus, noi, eroii, suntem răniți doar în moduri dramatice corespunzătoare. Mai degrabă ar strica povestea dacă ai afla că Bast a trebuit să-mi facă după luptă vreo trei duzini de cusături.

Înțelegerea apăru pe fața lui Bast ca un răsărit de soare.

— Desigur! zise el cu vocea groasă de ușurare. Am uitat. Ești încă rănit de scraeli. Știam că trebuie să fie ceva de genul ăsta.

Kvothe se uită în podea, cu fiecare linie a corpului căzută și obosită.

— Bast... începu el.

— Știam eu, Reshi, zise Bast cu emfază. Nu e nicio șansă ca vreun criminal să fie mai bun ca tine.

Kvothe luă o gură de aer, apoi expiră în grabă.

— Sunt sigur de asta, Bast, zise el ușor. Cred că aș fi putut să-i iau pe-amândoi dacă aș fi fost proaspăt.

Expresia lui Bast deveni din nou incertă. Se întoarse cu fața spre Cronicar.

— Cum de-ai lăsat să se întâmple asta? întrebă el.

— Nu e vina lui, Bast, zise Kvothe absent. Eu am început lupta.

Își băgă câteva degete în gură și căută cu precauție. Le scoase pline de sânge.

— Cred c-o să pierd dintele ăsta, medită el.

— Nu-ți vei pierde dintele, Reshi, zise Bast cu înverșunare. Nu.

Kvothe făcu o mișcare ușoară din umeri, ca și cum încerca să ridice din umeri fără să-și miște corpul mai mult decât era nevoie.

— Nu prea contează în marea schemă a lucrurilor, Bast.

Își presă cârpa pe scalp, apoi se uită la ea.

— Probabil că nu va fi nevoie nici de cusături.

Se împinse în poziție verticală pe scaun.

— Hai să luăm cina și să mă întorc la poveste.

Ridică o sprânceană la Cronicar.

— Dacă încă mai vrei, desigur.

Cronicarul îl privi fără expresie.

— Reshi, zise Bast îngrijorat. Ești un dezastru.

Se întinse.

— Lasă-mă să mă uit la ochii tăi.

— Nu sunt zdruncinat, Bast, zise Kvothe iritat. Am patru coaste rupte, un țuit în urechi și un dinte lipsă. Am câteva răni minore la scalp, care par mult mai grave decât sunt în realitate. Nasul mi-e însângerat, dar nu rupt, și mâine voi fi o tapiserie mare de vânătăi.

Kvothe ridică din nou ușor din umeri.

— Totuși, am fost mai rău. În plus, ei mi-au amintit ceva ce era aproape să uit. Probabil că ar trebui să le mulțumesc pentru asta.

Se apucă de maxilar și își plimbă limba prin gură.

— Poate că nu mulțumiri prea călduroase.

— Reshi, ai nevoie de copci, zise Bast. Și trebuie să mă lași să fac ceva cu dintele ăla.

Kvothe coborî de pe scaun.

— Voi mesteca doar pe partea cealaltă pentru câteva zile.

Bast strânse brațul lui Kvothe. Ochii îi erau duri și întunecați.

— Stai jos, Reshi.

Nu era o rugămintă. Vocea îi era joasă și bruscă, precum un tremur de tunet îndepărtat.

— Stai. Jos.

Kvothe șezu.

Cronicarul dădu din cap aprobator și se întoarse spre

Bast.

— Cu ce să te ajut?

— Nu-mi sta în cale, zise Bast brusc. Și ține-l pe scaunul ăsta până mă întorc.

Urcă scările cu pași mari.

Se așternu un moment de tăcere.

— Deci, modul subjonctiv, zise Cronicarul.

— În cel mai bun caz, e ceva inutil, zise Kvothe. Complică inutil limba. Mă ofensează.

— O, haide, zău, zise Cronicarul, pe un ton care suna ușor ofensat. Subjonctivul e inima ipoteticului. În mâinile potrivite...

Se întrerupse când Bast luă din nou cu asalt camera, privind posomorât și aducând cu el o cutie mică din lemn.

— Adu-mi apă, îi zise Bast imperios Cronicarului. Proaspătă, din butoiul cu apă de ploaie, nu de la pompă. Apoi am nevoie de lapte din frigider, de niște miere încălzită, precum și de un castron larg. Apoi curăță mizeria asta și ferește-te din calea mea.

Bast spală tăietura de pe scalpul lui Kvothe, apoi trecu un fir de păr de-al lui printr-un ac de os și cusu pielea hangiului mai bine decât o croitoreasă, cu patru copci strânse.

— Deschide gura, zise Bast, apoi se uită în interior, încruntându-se în timp ce clătina cu un deget unul dintre dinții din spate. Dădu din cap pentru el.

Bast îi înmână lui Kvothe paharul cu apă.

— Clătește-ți gura, Reshi. Fă-o de câteva ori și scuipă apa înapoi în ceașcă.

Kvothe se supuse. Când termină, apa era roșie ca vinul.

Cronicarul se întoarse cu o sticlă cu lapte. Bast îl miroși, apoi turnă un strop într-un castron ceramic larg. Adaugă un pic de miere și mestecă în ele. În cele din urmă, își băgă degetul în paharul cu apă însângerată, îl scoase și picură o

singură picătură în castron.

Bast amestecă din nou și-i înmână lui Kvothe castronul.

— Ia o gură din asta, zise el. Nu înghiți. Ține-l în gură până când îți spun eu.

Cu o expresie curioasă, Kvothe ridică vasul și luă o gură de lapte.

Bast luă și el o înghițitură. Apoi închise ochii pentru o clipă lungă, cu o privire de concentrare intensă pe față. Apoi deschise ochii. Aduse castronul aproape de gura lui Kvothe și arată spre el.

Kvothe scuipă gura lui de lapte. Era de un alb perfect, cremos.

Bast aduse bolul la gura lui și scuipă. Era un roz spumos. Ochii lui Kvothe se deschiseră larg.

— Bast, zise el. Nu trebuie...

Bast făcu un gest ascuțit cu mâna, cu ochii încă duri.

— Nu ți-am cerut părerea, Reshi.

Hangiul se uită în jos, stânjenit.

— E mai mult decât ar trebui să faci, Bast.

Tânărul brunet se întinse și puse o mână blândă pe obrazul stăpânului său. Pentru un moment, păru obosit, obosit până în măduva oaselor.

Bast clătină din cap încet, cu o expresie de consternare amuzată.

— Ești un idiot, Reshi.

Bast își trase mâna și oboseala dispăru. Arată peste bar, de unde privea Cronicarul.

— Adu mâncarea. Arată spre Kvothe. Spune povestea.

Apoi se răsuci pe călcăie, întorcându-se la scaunul lui de lângă vatră și se așeză pe acesta ca și cum ar fi fost un tron. Bătu din palme de două ori, brusc.

— Distrăți-mă! zise el cu un zâmbet larg, de nebun.

Și chiar și de unde stăteau, lângă bar, ceilalți putură să

vadă sângele de pe dinții lui.

CAPITOLUL 137

Întrebări

Deși primarul din Levinshir părea să aprobe ce le făcusem falșilor oameni de trupă, am știut că problemele nu erau atât de simple cum păreau. Conform legii de fier, eram vinovat de cel puțin trei crime abominabile, oricare dintre ele fiind de-ajuns ca să fiu spânzurat.

Din păcate, toată lumea din Levinshir îmi știa numele și descrierea și eram îngrijorat că povestea mi-ar putea-o lua înaintea pe drum. Dacă se întâmpla așa, aș fi putut intra cu ușurință într-un oraș unde jandarmii locali și-ar fi făcut datoria și m-ar fi închis până când un magistrat itinerant ar fi ajuns să-mi judece cazul.

Așa că am luat-o spre Severen în cea mai mare viteză de care eram în stare. Am mers pe jos din greu două zile, apoi am plătit pentru un loc pe o diligență spre sud. Zvonurile circulă repede, dar poți să i-o iei înainte dacă ești dispus să călărești din greu și să sacrifici un pic de somn.

După trei zile cât mi-am hurducăit oasele în călătorie, am ajuns în Severen. Diligența a intrat în cetate prin poarta de est și pentru prima dată am văzut spânzurătoarea de care îmi spusese Bredon. Vederea oaselor albite în cușca de fier nu mi-a micșorat îngrijorarea. Maerul pusese acolo un om pentru acte simple de banditism. Ce-ar fi făcut cu cineva care sacrificase nouă cântăreți itineranți?

Am fost tentat să mă îndrept direct spre Patru Lumânări, unde speram s-o găsesc pe Denna, în ciuda a ceea ce spusese Cthaehul. Dar eram acoperit de câteva zile de murdărie și sudoare. Aveam nevoie de-o baie și de un pieptăn înainte de-a vorbi cu cineva.

De îndată ce-am ajuns pe proprietatea maerului, am trimis un inel și o notă la Scăriță, știind că era cel mai rapid mod de-a intra în contact cu maerul pentru o conversație privată. M-am întors în camera mea cu o mică întârziere, deși asta a însemnat să trec pe lângă câțiva curteni pe hol. Tocmai îmi lăsasem jos traista și trimisesem curieri după apă caldă, când Scăriță a apărut în ușă.

— Tinere magistru Kvothe, a radiat el, apucându-mi mâna s-o strângă. Ce bine să te avem înapoi. Doamne, dar mi-am făcut griji pentru tine.

Entuziasmul lui mi-a stors un zâmbet obosit.

— E bine să fiu înapoi, Scăriță. Am ratat multe?

— Multe? a râs el. Nunta, de pildă.

— Nunta? am întrebat, dar am știut răspunsul de-ndată ce am zis asta. Nunta maerului?

Scăriță a dat din cap încântat.

— O, a fost ceva grandios. Păcat că a trebuit să pleci, date fiind condițiile.

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare, dar n-a spus nimic altceva. Scăriță era mereu foarte discret.

— N-au prea pierdut timpul, nu?

— Au trecut două luni de la logodnă, a zis Scăriță cu o nuanță de reproș. Termenul corect.

L-am văzut cum se relaxează un pic și mi-a făcut cu ochiul.

— Ceea ce nu înseamnă că n-au fost un pic nerăbdători amândoi.

Am chicotit în timp ce curierii intrau pe ușa deschisă cu găleți cu apă aburindă. Sunetul apei în timp ce începuseră să umple baia era ca o muzică dulce.

Valetul i-a privit cum pleacă, apoi s-a aplecat aproape și a spus cu voce scăzută:

— Vei fi bucuros să auzi că cealaltă problemă nerezolvată

a noastră a fost rezolvată în mod corespunzător.

M-am uitat la el fără expresie, căutând prin memorie la ce s-ar putea referi. Atât de multe se întâmplaseră de când plecasem...

Scăriță mi-a văzut expresia.

— Caudicus, zise el cu gura răsucindu-i-se cu amărăciune în jurul numelui. Dagon l-a adus înapoi la doar două zile după ce-ai plecat. L-a prins la nici trei mile de oraș.

— Atât de aproape? am întrebat surprins.

Scăriță a dat din cap cu asprime.

— S-a ascuns într-o fermă ca un bursuc într-o vizuină. A ucis patru din garda personală a maerului și pe Dagon l-a costat un ochi. În final l-au prins doar dând foc locului.

— Și ce s-a întâmplat apoi? am întrebat. Nu un proces, cu siguranță.

— Chestiunea s-a rezolvat, a repetat Scăriță. Corect.

A spus ultimul cuvânt cu o mare încărcătură de sobrietate pe final. Ochii lui în mod normal buni s-au îngustat de ură. În acel moment, omulețul cu fața rotundă nu prea mai arăta a băcan.

Mi-am amintit cum Alveron spusese calm: *Tăiați-i degetele mari*. Având în vedere ceea ce știam despre furia rapidă și decisivă a lui Alveron, m-am îndoit că cineva avea să-l mai vadă vreodată pe Caudicus.

— Maerul a reușit să descopere de ce?

Chiar dacă am vorbit încet, am lăsat restul nespus, știind că Scăriță n-ar fi fost de acord să vorbesc deschis despre otrăvire.

— Nu e treaba mea să spun, a zis Scăriță precaut.

Tonul lui era ușor jignit, ca și cum ar fi trebuit să știu mai bine că nu e cazul să-l întreb așa ceva.

Am abandonat subiectul, știind că nu voi fi în stare să mai scot altceva de la Scăriță.

— Mi-ai face o favoare dacă i-ai oferi ceva maerului din partea mea, am zis, îndreptându-mă către locul unde lăsasem să cadă sacul meu uzat de călătorie. Am scotocit până când am găsit pe fundul acestuia caseta încuiată a maerului.

I-am întins-o lui Scăriță.

— Nu sunt sigur ce e înăuntru, am zis. Dar are capacul crăpat. Și e grea. Sper că e o parte din impozitele care au fost furate.

Am zâmbit.

— Spune-i că e un cadou de nuntă.

Scăriță a luat caseta zâmbind.

— Sunt sigur că va fi încântat.

Au mai venit trei curieri, dar numai doi dintre ei aduceau găleți aburinde. Cel de-al treilea s-a dus la Scăriță și i-a înmănat un bilet. S-a auzit și mai multă apă în cealaltă cameră și toți cei trei băieți au plecat din nou, aruncându-mi priviri pe furiș. Scăriță a despăturit biletul, apoi a ridicat privirea la mine.

— Maerul speră să fie convenabil pentru tine să-l întâlnești în grădină la al cincilea clopot, a zis el.

Grădina însemna o conversație politicoasă. Dacă maerul ar fi dorit o discuție serioasă, m-ar fi chemat în apartamentul lui sau mi-ar fi făcut o vizită prin pasajul secret care lega apartamentul său de-al meu.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Nu era un ceas simpatetic în genul celor cu care eram obișnuit la Universitate. Era un ceas armonie, cu pendul și toate celelalte. O mașinărie frumoasă, dar nici pe departe la fel de exact. Limbile acestuia arătau fără un sfert.

— Ceasul ăsta merge înainte, Scăriță? am întrebat cu speranță.

Cincisprezece minute abia dacă-mi ajungeau să mă

dezbrac de hainele de drum și să mă îmbrac într-o ținută a Curții suficient de decentă. Dar având în vedere straturile de murdărie și de sudoare acră care mă acopereau, ar fi fost la fel de inutil ca a lega o panglică de mătase în jurul unei baligi aburinde de vacă.

Scăriță s-a uitat peste umărul meu, apoi a consultat un cesuleț pe care-l ținea în buzunar.

— Se pare că e cu circa cinci minute în urmă, de fapt.

Mi-am frecat fața, evaluându-mi opțiunile. Eram pur și simplu aiurit după o zi de călătorie. Eram murdar. Mersesem greu sub soarele de vară, apoi petrecusem zile întregi într-o trăsură sufocantă din cauza căldurii. Maerul nu era omul să judece lucrurile în întregime după aparențe, el prețuia corectitudinea. N-aș fi făcut o impresie bună dacă aș fi apărut mirosind și murdar.

Nechemată, amintirea spânzurătorii de fier mi-a apărut în minte și am decis că nu puteam să risc să fac o impresie proastă. Nu cu veștile pe care le aduceam.

— Scăriță, nu voi fi gata în mai puțin de-o oră. Aș putea să-l întâlnesc la al șaselea clopot, dacă vrea.

Expresia lui Scăriță deveni rigidă și jignită. Mesajul fusese clar. Nu tu soliciți o altă oră de întâlnire cu maerul Alveron. El cere. Tu vii. Așa merg lucrurile.

— Scăriță, am zis cât de delicat am putut. Uită-te la mine. Miroase-mă. Am mers o sută de mile în ultimele zile. N-am de gând să mă plimb prin grădină acoperit de praful drumului și mirosind ca un barbar.

Gura lui Scăriță se strânse într-o încruntare.

— O să-i spun că ești cumva ocupat.

Sosiră mai multe găleți aburinde.

— Spune-i adevărul, Scăriță, am spus începând să-mi deschii cămașa. Sunt sigur că va înțelege.

După ce am fost curățat, periat și îmbrăcat în mod corespunzător, i-am trimis maerului inelul meu de aur și un bilet în care spuneam: *Conversație privată cât mai curând posibil.*

Cam într-o oră, un curier a revenit cu un bilet de la Maer care spunea: *Așteaptă convocarea mea.*

Am așteptat. Am trimis un curier să aducă cina, apoi am așteptat restul serii.

Ziua următoare a trecut tot fără niciun fel de mesaj. Și fiindcă nu știam când putea veni chemarea lui Alveron, eram efectiv blocat din nou în apartamentul meu, așteptându-i inelul.

Ar fi fost bine să am timp să trag un pui de somn și să fac o a doua baie. Dar mă temeam că știrile din Levinshir aveau să mă ajungă din urmă. Faptul că nu puteam să mă duc până în Severenul de Jos s-o caut pe Denna mă irita la fel de mult. Era genul de mustrare tăcută, obișnuită în comportamentul de la Curte. Mesajul maerului era clar: *Când te chem, vii. În termenii mei sau deloc.*

Era copilăresc în felul în care doar nobilimea poate fi. Totuși, nu era nimic de făcut. Așa că i-am trimis inelul de argint lui Bredon. El a sosit la timp să ia cina cu mine și m-a pus la curent cu sezonul de bârfă pe care îl ratasem.

Zvonurile de la curte pot fi teribil de insipide, dar Bredon alegea crema pentru mine.

Cea mai mare parte se învârtea în jurul curții vijelioase pe care maerul i-o făcuse moștenitoarei Lackless și al căsătoriei cu aceasta. Se pare că se îndrăgostiseră fulgerător. Mulți suspectau că un copil putea fi deja pe drum.

Și Curtea regală din Renere era ocupată. Prințul regent Alaitis fusese ucis într-un duel, trimițând o mare parte din sudul farrelului în haos, căci diferiți nobili făcuseră tot

posibilul să profite de moartea unui înalt membru al Curții.

Au fost și zvonuri. Oamenii maerului avuseseră grijă de niște bandiți într-o zonă îndepărtată a Eldului. Se părea că erau jefuitorii collectorilor de taxe.

Fusese răzvrătire în nord, unde oamenii suferiseră o a doua vizită a collectorilor maerului. Dar cel puțin drumurile erau acum curate din nou, iar cei răspunzători erau morți.

Bredon a menționat și un zvon interesant despre un tânăr care plecase s-o viziteze pe Felurian și se întorsese mai mult sau mai puțin intact, deși ușor fermecat de zâne. Nu era tocmai un zvon de la curte. Mai mult genul pe care-l auzi într-o berărie. Un fel de zvonuleț la care nicio persoană din înalta societate n-ar binevoi vreodată să plece urechea. Ochii lui negri, ca de bufniță, străluceau veseli în timp ce vorbea.

Am fost de acord că astfel de povești erau într-adevăr de speță destul de joasă și sub demnitatea unor persoane fine ca noi.

Mantia mea? E destul de fină, nu? Nu-mi amintesc exact unde anume mi-a fost croită. Undeva exotic. Apropo, am auzit într-o zi un cântec destul de interesant având-o ca subiect pe Felurian. Ți-ar plăcea să-l auzi?

Am jucat, de asemenea, tak, desigur. În ciuda faptului că petrecusem o lungă perioadă de timp departe, Bredon a zis că mi-am îmbunătățit mult jocul. Se părea că învățasem cum să joc un joc frumos.

•••

Inutil să spun, când Alveron a trimis următoarea lui chemare, m-am dus. Am fost tentat să întârzi câteva minute, dar am rezistat, știind că nu putea să iasă nimic bun de aici.

Maerul se plimba singur când l-am întâlnit în grădină. Stătea drept și înalt, privind toată lumea ca și cum nu avusese niciodată nevoie să se sprijine pe brațul meu sau să folosească un baston la plimbare.

— Kvothe, a zâmbit el călduros. Mă bucur că ai găsit timp să mă vizitezi.

— Întotdeauna cu plăcere, Alteță.

— Facem o plimbare? a întrebat el. Vederea e plăcută de pe podul de sud în momentul ăsta al zilei.

Mi-am potrivit pasul cu al lui și ne-am început drumul printre gardurile vii îngrijite cu atenție.

— Nu pot să nu observ că ești înarmat, a remarcat el cu dezaprobare grea în voce.

Mâna mi s-a dus inconștient spre Cezura. Era la șoldul meu acum, mai degrabă decât pe umăr.

— E ceva în neregulă cu asta, Alteță? Am înțeles că în Vintas toți bărbații au dreptul să se încingă.

— Nu e deloc potrivit.

A subliniat cuvântul.

— Am înțeles că la curtea regală din Renere niciun gentleman n-ar îndrăzni să fie văzut fără o sabie.

— Bun de gură cum ești, tu nu ești gentleman, așa cum ai face bine să-ți amintești, a punctat Alveron cu răceală.

N-am zis nimic.

— În plus, ăsta e un obicei barbar și unul care-i va aduce regelui necazuri în timp. Indiferent care e obiceiul în Renere, în orașul meu, în casa mea și în grădina mea nu vei mai veni înarmat.

S-a întors să se uite la mine cu ochii duri.

— Îmi cer scuze dacă v-am ofensat, Alteță.

M-am oprit și i-am făcut o plecăciune mai plină de zel decât cea pe care i-o făcusem înainte.

Spectacolul meu de supunere a părut să-l liniștească. A zâmbit și mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-i nevoie de toate astea. Vino, uită-te la focurile de doliu. Frunzele se vor schimba în curând.

Ne-am plimbat pentru o bucată de timp, pălăvrăgind

despre nimicuri. Am fost politicoș fără cusur și starea de spirit a lui Alveron a continuat să se îmbunătățească. Dacă hrănirea egoului său m-a ținut în grațiile lui, a fost un preț mic de plătit pentru patronajul lui.

— Trebuie să spun că mariajul vă priește, Alteță.

— Mulțumesc.

A dat din cap grațios.

— Îl găsesc foarte pe placul meu.

— Și cu sănătatea sunteți bine în continuare? am întrebat, forțând limitele conversației publice.

— Mai mult decât bine, a zis el. Un alt beneficiu al vieții de om căsătorit, fără îndoială.

Mi-a aruncat o privire care spunea că n-ar aprecia continuarea anchetei, cel puțin nu într-un loc atât de public.

Ne-am continuat plimbarea, dând din cap către nobilii pe lângă care treceam. Maerul pălăvrăgea pe teme banale, a zvonurilor de la curte. Am intrat în joc, participând la conversație. Dar adevărul era că voiam să terminăm cu asta ca să avem o conversație serioasă în privat.

Dar știam și că Alveron nu putea fi grăbit să poarte o discuție. Discuțiile noastre erau ca un ritual. Dacă încălcăm asta, n-aș fi făcut decât să-l enervez. Așa că am așteptat momentul potrivit, am mirosit florile și m-am prefăcut interesat de bârfa de la curte. După un sfert de oră, apărea o pauză caracteristică în conversație. Apoi ne angajam poate într-o controversă. După asta, puteam merge undeva destul de privat pentru a vorbi despre chestiuni importante.

— Întotdeauna am crezut că toată lumea are o întrebare în jurul căreia gravitează, a spus în sfârșit Alveron, ajungând la subiectul discuției noastre.

— Ce vreți să spuneți, Alteță?

— Cred că toată lumea are unele întrebări care îl frământă. O întrebare care te ține treaz nopțile. O întrebare

care te face să devii îngrijorat ca un câine cu un os vechi. Dacă ai înțeles întrebarea unui om, asta te va aduce mai aproape de înțelegerea omului însuși.

S-a uitat la mine dintr-o parte, zâmbind pe jumătate.

— Cel puțin așa am crezut mereu.

M-am gândit la asta un moment.

— Trebuie să fiu de acord cu domnia voastră, Alteță.

Alveron a ridicat o sprânceană la asta.

— Atât de ușor?

Părea ușor dezamăgit.

— Mă așteptam la un pic de luptă cu tine.

Am scuturat din cap, bucuros că am ocazia să introduc propria temă de discuție.

— Eu am fost preocupat de o întrebare de acum câțiva ani și mă aștept să mai fiu încă vreo câțiva ani. Deci, ceea ce spuneți are perfect sens pentru mine.

— Serios? a zis el flămând. Despre ce e vorba?

M-am gândit să-i spun adevărul. Despre căutarea Chandrienilor și moartea trupei mele. Dar nu era nicio șansă reală. Acel secret încă zăcea în inima mea, greu ca un pietroi neted. Era ceva prea personal ca să-l spui cuiva atât de deștept ca maerul. Mai mult, mi-ar fi dezvăluit sângele meu edema ruh, ceva ce nu făcusem public la curtea maerului. Maerul știa că nu eram nobil, dar nu știa că sângele meu era chiar atât de modest.

— Trebuie să fie o întrebare grea pentru tine dacă îți ia atât de mult s-o cântărești, a glumit Alveron, în timp ce eu am ezitat. Haide, insist. De fapt, îți voi oferi un târg, întrebare contra întrebare. Poate ne vom ajuta reciproc cu un răspuns.

Nu puteam spera la o încurajare mai bună de-atât. M-am gândit o clipă, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— Unde sunt amirii?

— Amirii cu mâini însângerate, a murmurat Alveron moale

pentru el.

S-a uitat la mine dintr-o parte.

— Presupun că nu mă întrebi unde le sunt corpurile puse la păstrare?

— Nu, Alteță, am zis sumbru.

Fața îi deveni îngrijorată.

— Interesant.

Am respirat ușurat. Mă așteptam pe jumătate ca el să-mi dea un răspuns la plesneală, să-mi spună că amirii erau morți de secole. În schimb, mi-a spus:

— Am studiat mult amirii când eram mai tânăr, să știi.

— Adevărat, Alteță? am zis, surprins de propriul meu noroc.

S-a uitat la mine, o fantomă de zâmbet atingându-i buzele.

— Nu e chiar atât de surprinzător. Voiam să fiu unul dintre amiri când eram mic.

Părea foarte ușor jenat.

— Nu toate poveștile sunt întunecate, să știi. Au făcut lucruri importante. Au făcut alegeri dificile pe care nimeni altcineva n-a fost dispus să le facă. Genul ăsta de lucruri îi sperie oamenii, dar eu cred că au fost o mare forță a binelui.

— Întotdeauna am crezut la fel, am recunoscut. Din curiozitate, care era povestea preferată a domniei voastre?

— Atreyon, a zis Alveron un pic melancolic. Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. Aș putea recita probabil pe de rost Cele opt jurăminte ale lui Atreyon.

A clătinat din cap și s-a uitat în direcția mea.

— Și a ta?

— Atreyon e un pic sângeros pentru mine, am admis.

Alveron a părut amuzat.

— N-au fost numiți degeaba amiri cu mâini însângerate, a zis el. Tatuajele lui Ciradae nu erau decorative.

— Adevărat, am admis. Totuși, eu îl prefer pe Sir Savien.

— Desigur, a zis el dând din cap. Tu ești un romantic.

Ne-am plimbat în liniște pentru un moment, cotind după un colț și trecând pe lângă o fântână.

— Eram îndrăgostit de ei când eram copil, a zis în cele din urmă Alveron, ca și cum mărturisea ceva ușor jenant. Bărbați și femei cu toată puterea Bisericii în spate. Și asta în vremea când toată puterea Aturului stătea în spatele Bisericii.

A zâmbit.

— Viteji, feroce și nerăspunzând în fața nimănui în afară de ei înșiși și în fața lui Dumnezeu.

— Și a celorlalți amiri, am adăugat.

— Și, în cele din urmă, pontifexul, a încheiat el. Presupun că ai citit proclamația lui care le-a retras drepturile?

— Da.

Am ajuns la un mic pod arcuit din lemn și piatră, apoi ne-am oprit în vârful arcului și am privit peste apă, la lebedele care pluteau pe curent.

— Știi ce-am descoperit când eram mai tânăr? întrebă maerul.

Am scuturat din cap.

— Când am crescut prea mult pentru poveștile pentru copii despre amiri, am început să mă întreb despre lucruri mai specifice. Câți amiri au fost? Cât de mulți au fost oameni? Câți cai duceau pe câmp pentru o acțiune armată?

Se întoarce ușor pentru a-mi vedea reacția.

— Am fost în Felton la vremea respectivă. Aveau o veche arhivă aturană în care țineau o evidență a Bisericii pentru întregul farrel de nord. M-am uitat prin cărțile lor timp de două zile. Știi ce-am descoperit?

— Nimic, am zis. N-ați găsit nimic.

Alveron s-a întors să se uite la mine. Expresia lui avea o surpriză atent controlată.

— Am descoperit același lucru la Universitate, am zis. Părea că cineva a scos informațiile despre amiri din Arhivele de acolo. Nu totul, desigur. Dar rar erau câteva detalii solide.

Am văzut concluziile maerului înviind în spatele ochilor lui gri inteligenți.

— Și cine ar face așa ceva? solicită el.

— Cine ar avea un motiv mai bun decât amirii înșiși? am zis. Ceea ce înseamnă că sunt încă pe-aici, pe undeva.

— De aici și întrebarea ta.

Alveron porni din nou, mai lent decât înainte.

— Unde sunt amirii?

Am părăsit podul și am început să umblăm pe cărarea din jurul iazului, fața maerului fiind plină de o meditație serioasă.

— Mă crezi că am avut același gând după căutarea în arhivă? m-a întrebat el. M-am gândit că amirii ar fi putut evita să fie aduși la judecată. Că s-au ascuns. M-am gândit că ar putea fi chiar amiri în lume, după tot acest timp, acționând în secret pentru binele tuturor.

Simțeam cum emoția mi se zbate în piept.

— Ce-ați descoperit? am întrebat cu nerăbdare.

— Să descopăr?

Alveron a părut surprins.

— Nimic. Tatăl meu a murit în anul ăla și am devenit maer. Am respins asta ca pe o fantezie băiețească.

A privit peste apă și la alunecarea ușoară a lebedelor.

— Dar dacă tu ai descoperit același lucru la o jumătate de lume distanță...

S-a oprit.

— Și am tras aceeași concluzie, Alteță.

Alveron a dat din cap încet.

— E îngrijorător faptul că ar putea exista un secret așa de important.

S-a uitat în jurul grădinii dintre zidurile proprietății sale.

— Și pe propria mea moșie. Nu-mi place asta.

S-a întors înapoi la mine, cu ochii ascuțiți și limpezi.

— Cum propui să fie căutați?

I-am zâmbit cu tristețe.

— După cum Alteța voastră a subliniat, indiferent de cât de bun de gură sau de bine-crescut sunt, nu voi fi niciodată nobil. Îmi lipsesc conexiunile și resursele pentru a cerceta asta cum mi-ar plăcea. Dar cu numele domniei voastre pentru a deschide ușile, am putea căuta în multe biblioteci private. Aș accesa arhive și înregistrări prea private sau prea ascunse pentru a fi rase...

Alveron a dat din cap, ochii lui nepărăsindu-i pe-ai mei.

— Cred că te-am înțeles. Eu, unul, aș da mult pentru a cunoaște adevărul în această chestiune.

S-a uitat departe, când un sunet de râs a plutit, amestecat cu sunetul pașilor unui grup de nobili care se apropia.

— Mi-ai dat ceva serios la care să mă gândesc, a zis el în tonuri mai moi. Vom mai discuta asta, în mai multă intimitate.

— La ce oră ar fi convenabilă o întâlnire pentru domnia voastră, Alteță?

Alveron m-a privit lung, cercetător.

— Vino în seara asta în apartamentul meu. Și din moment ce nu-ți pot da un răspuns, permite-mi să-ți ofer întrebarea mea în loc.

— Apreciez întrebările aproape la fel de mult, Alteță.

CAPITOLUL 138

Bilete

Cu aproape cinci ore la dispoziție până la întâlnirea mea cu maerul, am fost în sfârșit liber să-mi văd de treabă în Severenul de Jos. De pe ascensoarele trase de cai, cerul se vedea atât de limpede și de albastru, că ți se rupea inima uitându-te la el. Cu asta în minte, m-am îndreptat către Patru Lumânări.

Hanul nu era aglomerat, așa că n-a fost surprinzător că hangiul m-a văzut îndreptându-mă spre scările din spate.

— Oprește-te! a strigat într-o aturană stâlcită. Plătește! Cazare numai pentru plătitori!

Nedorind să mă dau în spectacol, m-am apropiat de bar. Hangiul era un bărbat slab, soios, cu un puternic accent lenatti. I-am zâmbit.

— Am vizitat o prietenă. Femeia din camera trei. Cu părul negru, lung.

Am gesticulat pentru a arăta cât de lung.

— Mai e aici?

— A, a zis el privindu-mă știutor. Fata. Numele ei e Dinay? Am dat din cap, știind că Denna își schimbă numele la fel de des cum alte femei își schimbă aranjamentul părului.

Soiosul a dat din cap din nou.

— Da. Cea cu ochii negri drăguți? A plecat mai demult.

M-am întristat, în ciuda faptului că știam că n-are rost să sper că va fi încă acolo, după tot acel timp.

— Știi unde ar fi putut pleca?

A lătrat un râs scurt.

— Nu. Tu și toți ceilalți lupi veniți adulmecând după ea. V-aș fi vândut informația să-mi fac punga groasă. Dar n-am

nici cea mai vagă idee.

— O fi lăsat vreun mesaj pentru mine? l-am întrebat fără prea multe speranțe.

Nu găsisem nicio scrisoare sau bilet așteptându-mă la moșia lui Alveron.

— Mă aștepta aici.

— Chiar așa? a zis el batjocoritor, apoi a părut să-și amintească ceva. Cred că am găsit un bilet. S-ar putea. Nu sunt un cititor de fel. L-ai vrea?

A zâmbit.

Am dat din cap, cu inima săltându-mi un pic.

— A plecat fără să-și achite camera, a zis el. Șaptesprezece bănuți și jumătate.

Am scos o monedă de argint și i-am arătat-o. S-a întins s-o ia, dar am pus-o pe masă și am ținut-o acolo cu două degete.

S-a dus grăbit într-o cameră din spate și a rămas acolo timp de cinci minute. În cele din urmă a revenit cu o bucată de hârtie strâns pliată în mână.

— L-am găsit, a zis el triumfător, fluturându-l în direcția mea. Nu e prea bun pentru hârtie, dar e bun în loc de surcele.

M-am uitat la bucata de hârtie și am simțit că-mi crește sufletul. Era împăturită în același fel ca scrisoarea pe care i-o dădusem căldărarului s-o livreze. Dacă copiasse trucul, însemna că îmi citise scrisoarea și lăsase acest bilet pentru mine. Speram că-mi va spune unde a plecat. Cum s-o găsesc.

Am împins moneda spre hangiu și am luat biletul.

Odată ajuns afară, m-am îndreptat grăbit către umbra unei uși încastrate, știind că era cel mai apropiat loc pentru a avea intimitate pe o stradă aglomerată. Am deschis biletul cu grijă, l-am desfăcut și l-am așezat în lumină. Scria:

Denna,

Am fost forțat să părăsesc orașul cu o misiune pentru patronul meu. Voi fi plecat o vreme, probabil pentru mai mult timp. A fost brusc și obligatoriu, altfel aș fi avut grijă să te văd înainte să plec.

Regret multe lucruri pe care le-am zis când am vorbit ultima oară și aș vrea să-mi pot cere personal scuze pentru ele.

O să te caut când mă întorc.

Al tău,

Kvothe.

La al optulea clopot m-am dus spre apartamentul maerului, fără Cezura. M-am simțit ciudat de dezbrăcat fără ea. E ciudat cât de repede ne obișnuim cu astfel de obiecte.

Scăriță m-a condus în sala de ședințe a maerului, iar Alveron și-a trimis valetul să o invite pe Meluan să ni se alăture, dacă dorește. M-am întrebat într-o doară ce s-ar întâmpla dacă ar decide să nu vină? Ar ignora-o timp de trei zile printr-o mustrare tăcută?

Alveron s-a așezat pe o canapea și m-a privit cercetător.

— Am auzit niște zvonuri legate de recenta ta călătorie, a zis el. Unele mai degrabă fantastice, pe care nu prea le-aș crede. Poate ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat.

Pentru o clipă m-am întrebat cum a reușit să audă atât de repede despre activitățile mele din apropierea Levinshirului. Apoi mi-am dat seama că vrea să cunoască detaliile despre vânătoarea bandiților din Eld. M-am simțit ușurat.

— Sper că Dedan v-a găsit destul de ușor, am zis.

Alveron a dat din cap.

— Am regretat că l-am trimis în locul meu, Alteță. Nu e o creatură subtilă.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-a adus niciun prejudiciu real. Până când a venit la mine, nevoia de a păstra secretul trecuse.

— V-a adus scrisoarea mea, atunci?

— A, da, scrisoarea.

Alveron a scos-o dintr-un sertar din apropiere. Am presupus că era un fel de glumă ciudată.

— Alteță?

M-a privit franc, apoi s-a uitat în jos la scrisoarea mea.

— *Douăzeci și șapte de oameni*, a citit cu voce tare. *Mercenari cu experiență, prin acțiunile și înfățișarea lor... O tabără bine stabilită, cu fortificații rudimentare.*

A ridicat din nou privirea.

— Doar nu te aștepți să cred asta. Voi cinci n-aveați cum să învingeți atât de mulți.

— I-am luat prin surprindere, Alteță, am zis cu o anume subestimare elegantă.

Expresia maerului s-a acrit.

— Haide, zău, cu tot umorul provincial lăsat deoparte, consider asta de un prost gust extrem. Spune-mi adevărul și gata.

— V-am spus adevărul, Alteță. Dacă aș fi știut că aveți nevoie de dovezi, l-aș fi lăsat pe Dedan să vă aducă un sac plin de degete. Ne-am certat o oră întreagă ca să-i scot ideea din cap.

Asta nu l-a șocat pe maer cum m-aș fi așteptat.

— Poate că ar fi trebuit să-l lași, a zis el.

Umorul situației se decolora repede pentru mine.

— Alteță, dacă v-aș fi mințit, aș fi ales o poveste mult mai convingătoare.

L-am lăsat să se gândească la asta o clipă.

— În plus, dacă vreți o dovadă, trimiteți pe cineva să verifice. Am ars cadavrele, dar craniile vor fi în continuare acolo. Vă voi marca tabăra pe o hartă.

Maerul a ales o altă cale.

— Cum rămâne cu celălalt aspect? Liderul lor. Bărbatul pe care nu l-a deranjat că a fost lovit în picior? Cel care a intrat în cortul său și a „dispărut”?

— E adevărat, Alteță.

Alveron m-a privit îndelung, apoi a oftat.

— Atunci te cred, a zis. Totuși, sunt vești ciudate și amare, a murmurat aproape numai pentru el.

— Într-adevăr, Alteță.

M-a privit ciudat de calculat.

— Ce părere ai despre asta?

Înainte de-a putea răspunde, s-a auzit sunetul unei voci feminine din camerele exterioare. Încruntătura lui Alveron a dispărut și s-a îndreptat în scaun. Mi-am ascuns un zâmbet în spatele mâinii.

— E Meluan, a zis Alveron. Dacă nu mă înșel, ne aduce întrebarea de care vorbeam mai devreme.

Mi-a arătat un zâmbet viclean.

— Cred că-ți va face plăcere, e ceva chiar enigmatic.

CAPITOLUL 139

Lockless

Scăriță a escortat-o pe Meluan înăuntru, în timp ce Alveron și cu mine ne-am ridicat în picioare. Era îmbrăcată în cenușiu și lavandă și avea părul castaniu cârlionțat strâns la spate, pentru a-i descoperi gâtul elegant.

Meluan era urmată de doi băieți servitori care transportau un cufăr de lemn. Maerul s-a dus să-și ia soția de braț, în timp ce Scăriță îi îndruma pe băieți să pună cufărul lângă scaunul ei. Valetul lui Alveron s-a grăbit afară și mi-a făcut conspirativ cu ochiul înainte de-a închide ușa în urma lui.

Încă în picioare, m-am întors spre Meluan și mi-am făcut plecăciunile.

— Mă bucur că am șansa să vă întâlnesc din nou... lady?

Am făcut din ultimul cuvânt o întrebare, ca și cum nu eram sigur cum s-o abordez. Moșia Lackless aducea un titlu de conte plin, dar asta era înainte de revolta fără vărsare de sânge, atunci când încă controlau Tinuë. Și căsătoria ei cu Alveron complica lucrurile, fiindcă nu eram sigur dacă exista o contrapartidă de sex feminin la titlul de maerșon.

Meluan a fluturat ușor din mână, respingând categoric problema.

— Lady e de-ajuns între noi doi, cel puțin atunci când suntem singuri. Nu-i nevoie de nicio formalizare cu cineva căruia îi datorez atât de mult.

I-a strâns mâna lui Alveron.

— Te rog, stai dacă vrei.

Am făcut o altă plecăciune și mi-am reluat locul, uitându-mă la cufăr pe cât posibil de discret. Era cam de dimensiunea unui cilindru mare, făcut din mestecăn bine

legat și întărit cu alamă.

Știam că cel mai potrivit era să mă angajez în mici discuții politicoase, până când problema cufărului avea să fie abordată de unul dintre cei doi. Cu toate astea, curiozitatea m-a învins.

— Mi s-a spus că veți aduce o întrebare cu domnia voastră. Trebuie că e una importantă dacă o păstrați atât de strâns ferecată.

Am făcut un semn spre cufăr.

Meluan s-a uitat la Alveron și a râs de parcă el ar fi spus o glumă.

— Soțul meu a spus că nu ești genul care lași un puzzle nerezolvat pentru foarte mult timp.

I-am zâmbit ușor rușinat.

— E împotriva naturii mele, lady.

— Nu m-aș lupta cu natura ta.

A zâmbit.

— Vrei să fii atât de bun să-l aduci în fața mea?

Am reușit să ridic cufărul fără să mă rănesc, dar dacă cântărea mai puțin decât zece pietre, atunci eu sunt poet.

Meluan stătea în scaun aplecată în față, peste cufăr.

— Lerand mi-a spus ce rol ai jucat în a ne aduce împreună. Pentru asta, mulțumirile mele. Îți sunt datoare.

Ochii ei de un căprui-închis erau extrem de serioși.

— Cu toate astea, eu consider rambursată o mare parte din această datorie prin ceea ce sunt pe cale să-ți arăt. Pot să număr pe degetele de la ambele mâini oamenii care au mai văzut asta. Datorie sau nu, nu m-aș fi gândit să-ți arăt dacă soțul meu nu m-ar fi asigurat de completa ta discreție.

Mi-a aruncat o privire ascuțită.

— Pe mâna mea, nu voi vorbi cu nimeni despre ceea ce văd, am asigurat-o, încercând să nu arăt cât sunt de curios.

Meluan a dat din cap. Apoi, în loc să folosească o cheie,

cum m-aș fi așteptat, a presat pereții cufărului cu mâinile și a tras ușor două panouri. S-a auzit un clic moale și capacul a sărit, ușor întredeschis.

Lockless, fără încuietoare, m-am gândit în sinea mea.

Capacul deschis a dezvăluit un alt cufăr, mai mic și mai plat. Avea mărimea unei cutii de pâine și în încuietoarea sa plată, de alamă, avea o gaură de cheie care n-avea formă de gaură de cheie, ci era, în schimb, un simplu cerc. Meluan a tras ceva de pe lanțul din jurul gâtului ei.

— Pot să văd asta? am întrebat.

Meluan a părut surprinsă.

— Poftim?

— Cheia asta. Pot s-o văd o clipă?

— Ei, asta-i! a exclamat Alveron. N-am ajuns încă la partea interesantă. Eu îți ofer misterul unei epoci și tu admiri hârtia de împachetat!

Meluan mi-a dat cheia și eu am examinat-o rapid, dar amănunțit, răsucind-o în mâini.

— Îmi place să-mi descopăr misterele strat cu strat, am explicat.

— Ca pe-o ceapă? a pufnit el.

— Ca pe-o floare, am contraccarat, predându-i înapoi cheia lui Meluan. Mulțumesc.

Meluan a potrivit cheia și a deschis capacul cufărului interior. Și-a pus lanțul înapoi în jurul gâtului, ascunzându-l sub haine, și și-a rearanjat hainele și părul, reparând orice stricăciuni aduse înfățișării ei. Asta a părut să dureze cam o oră.

În cele din urmă s-a aplecat și a scos ceva din cufăr cu ambele mâini. Ținându-l chiar în fața mea, în spatele capacului deschis, s-a uitat la mine și a inspirat adânc.

— Asta a fost... a început ea.

— Lasă-l să vadă, dragă, a intervenit Alveron blând. Sunt

curios să văd ce crede.

A chicotit.

— În plus, mă tem că băiatul va face o criză dacă-l lași să aștepte prea mult.

Cu evlavie, Meluan mi-a înmănat o bucată de lemn de culoare închisă, de mărimea unei cărți groase. Am luat-o cu ambele mâini.

Caseta era nefiresc de grea pentru dimensiunea sa, lemnul acesteia era moale ca piatra șlefuită sub degetele mele. Când mi-am trecut mâinile peste ea, am găsit părți sculptate. Nu îndeajuns pentru a atrage atenția ochilor, ci atât de subtile, încât degetele mele abia simțeau modelul delicat de ridicături și afundări din lemn. Am mângâiat partea de sus și am simțit un model similar.

— Ai avut dreptate, a zis Meluan încet. E ca un copil cu un cadou în mijlocul iernii.

— Încă n-ai văzut partea cea mai frumoasă, a răspuns Alveron. Așteaptă până începe. Băiatul are o minte ca un ciocan de fier.

— Cum deschideți asta? am întrebat.

Am răsucit-o în mâini și am simțit ceva schimbându-se în interior. N-avea balamale evidente sau capac, nici chiar o dungă unde putea să fie un capac. Pentru toată lumea părea doar o bucată de lemn de culoare închisă și grea. Dar eu știam că era o cutie de un anumit tip. Părea că e o cutie. Se voia deschisă.

— Nu știm, a zis Meluan.

Poate ar fi continuat, dar soțul ei i-a făcut blând semn să tacă.

— Ce e înăuntru?

Am înclinat-o din nou, simțind conținutul mișcându-se.

— Nu știm, a repetat ea.

Lemnul în sine era interesant. Era suficient de întunecat

pentru a fi roah, dar avea o culoare stacojie în profunzime. Mai mult, părea a fi copac de mirodenie. Mirosea slab a... ceva. Un miros familiar pe care nu-l puteam identifica. Mi-am coborât fața aproape de suprafața acestuia și am inspirat profund pe nas, ceva care semăna cu lămâia. Era înnebunitor de familiar.

— Ce lemn e ăsta?

Tăcerea lor era un răspuns.

Am ridicat privirea și le-am întâlnit ochii.

— Ați fi dat orice să știți, nu?

Am zâmbit, pentru a atenua orice ofensă ar fi putut aduce cuvintele.

Alveron s-a aplecat înainte în scaunul său.

— Trebuie să recunoști că e cea mai tare întrebare, a zis el cu entuziasm slab mascat. Mi-ai mai arătat talentul tău la ghicit.

Ochii lui străluceau cenușii.

— Deci, ce poți să ghicești despre asta?

— E o moștenire, am zis cu ușurință. Foarte veche.

— Cât de veche crezi? a intervenit Alveron hămesit.

— Poate trei mii de ani, am zis. Mai mult sau mai puțin.

Meluan a pufnit surprinsă.

— Sunt aproape de presupunerile domniei voastre, să înțeleg?

A dat din cap în tăcere.

— Sculptura a fost, fără îndoială, erodată de numeroșii ani de manipulare.

— Sculptura? a întrebat Alveron, aplecându-se în față în scaun.

— E foarte fină, am zis închizând ochii. Dar pot s-o simt.

— Eu n-am simțit nimic.

— Nici eu, a zis Meluan.

Părea ușor ofensată.

— Eu am mâini excepțional de sensibile, am spus sincer. Sunt necesare pentru munca mea.

— Pentru magia ta? a întrebat ea cu o bine-ascunsă venerație copilărească.

— Și pentru muzică, am zis. Îmi permiteți?

Ea a dat din cap. Așa că i-am luat mâna în mâna mea și i-am presat-o pe partea de sus a casetei.

— Acolo. Simțiți?

S-a încruntat a concentrare.

— Poate, doar un pic.

Și-a tras mâna.

— Ești sigur că e o sculptură?

— E prea regulată pentru a fi un accident. Cum se poate să n-o fi observat înainte? Nu e menționată în niciuna dintre istoriile domniei voastre?

Meluan a fost luată prin surprindere.

— Nimeni nu s-ar fi gândit să scrie ceva cu privire la Cutia Loeclos. Nu ți-am spus că e secretul cel mai secret?

— Arată-mi și mie, a zis Alveron.

I-am ghidat degetele peste model. El s-a încruntat.

— Nimic. Probabil că degetele mele sunt prea bătrâne. Ar putea fi litere?

Am scuturat din cap.

— E un model care curge, cum ar fi la un papirus. Dar nu se repetă, se schimbă... M-a lovit un gând. Ar putea fi un nod de poveste yllișă.

— Poți să-l citești? a întrebat Alveron.

Mi-am trecut rapid degetele peste el.

— Nu știu suficient ylliș pentru a citi un nod simplu, dacă am un rând sub degete.

Am scuturat din cap.

— În plus, nodurile s-ar putea să fi fost schimbate în ultimii trei mii de ani. Știu câteva persoane la Universitate în

stare să-l traducă.

Alveron s-a uitat la Meluan, dar ea a clătinat ferm din cap.

— Nu vorbesc despre asta cu străinii.

Maerul a părut dezamăgit de acest răspuns, dar n-a insistat. În schimb, s-a întors din nou către mine.

— Lasă-mă să-ți pun din nou propriile tale întrebări. Ce fel de lemn e?

— A rezistat trei mii de ani, am meditat cu voce tare. E greu, în ciuda faptului că e gol. Așa că trebuie să fie un lemn lent, cum ar fi carpenul sau rennelul. Culoarea și greutatea mă fac să cred că are și o cantitate bună de metal în el, ca roahul. Probabil fier și cupru.

Am ridicat din umeri.

— Asta-i tot ce pot face.

— Ce e în ea?

M-am gândit îndelung înainte de-a spune ceva.

— Ceva mai mic decât o solniță... am început.

Meluan a zâmbit, dar Alveron abia dacă s-a încruntat, așa că m-am grăbit să continui.

— Ceva de metal, căci greutatea se schimbă atunci când o înclin.

Am închis ochii și am ascultat troncănitul înfundat al conținutului care se deplasa în casetă.

— Nu. După greutate, poate fi ceva din sticlă sau piatră.

— Ceva prețios, a zis Alveron.

Am deschis ochii.

— Nu neapărat. A devenit prețios datorită vechimii și pentru că a aparținut unei familii atât de mult timp. Și e prețios pentru că e un mister. Dar a fost prețios de la început?

Am ridicat din umeri.

— Cine știe?

— Dar încui lucrurile prețioase, a punctat Alveron.

— Exact.

Am ridicat caseta, expunându-i fața netedă.

— Asta nu e încuiată. De fapt, ar putea fi descuiată. Ar putea fi ceva periculos.

— De ce spui asta? a întrebat Alveron curios.

— De ce să treci prin acest necaz? a protestat Meluan. De ce ai salva ceva periculos? Dacă ceva e periculos, îl distrugi.

Părea să-și răspundă la întrebare pe măsură ce o formula.

— Doar dacă nu e și prețios, și periculos.

— Poate că a fost prea util pentru a-l distruge, a sugerat Alveron.

— Poate că n-a putut fi distrus, am spus eu.

— Ultima și cea mai bună, a zis Alveron, aplecându-se și mai mult în față în scaun.

— Cum ai deschide-o?

Am privit lung cutia, răsucind-o în mâini, presând-o pe laterale. Mi-am trecut degetele de-a lungul modelelor, simțind ceva ce ochii mei nu puteau detecta.

Am scuturat-o ușor, am gustat aerul din jurul ei, am ținut-o în lumină.

— N-am nicio idee, am admis.

Alveron s-a pleoștit un pic.

— Cred că ne-am așteptat la prea mult. Poate cu ceva magie?

Am ezitat să-i spun că genul ăla de magie există doar în povești.

— Nu știu niciuna de genul ăsta.

— Te-ai gândit vreodată s-o tai pur și simplu ca s-o deschizi? și-a întrebat Alveron soția.

Meluan arăta la fel de îngrozită cum mă simțisem și eu la sugestie.

— Niciodată! a zis ea imediat ce și-a recăpătat suflul. E rădăcina familiei noastre. Mai curând m-aș gândi să pun sare

pe fiecare acru al pământurilor noastre.

— Și greu cum e lemnul ăsta, probabil s-ar strica tot ce e înăuntru, m-am grăbit să spun. Mai ales dacă e ceva delicat.

— A fost doar un gând, și-a liniștit Alveron soția.

— Unul nepotrivit, a zis Meluan brusc, apoi a părut să-și regrete cuvintele. Îmi pare rău, dar și numai gândul...

S-a oprit, în mod evident îndurerată. El i-a luat mâna.

— Am înțeles, draga mea. Ai dreptate, a fost nepotrivit.

— Pot s-o pun deoparte acum? a întrebat Meluan.

Fără tragere de inimă, i-am dat lui Meluan caseta înapoi.

— Dacă ar exista un sistem de închidere, aș putea încerca să-l deblochez, dar habar n-am nici dacă are balama sau unde e crăpătura pentru capac.

Într-o casetă fără capac sau chei/ Lackless păstrează pietrele soțului ei.

Rima copilului săltăreț îmi alerga nebunește prin cap și abia am reușit să-mi transform râsul într-o tuse.

Alveron n-a părut să observe.

— Ca întotdeauna, mă încred în discreția ta.

S-a ridicat în picioare.

— Din păcate, mă tem că am consumat cea mai mare parte a timpului nostru. Sunt sigur că ai alte probleme de rezolvat. Ne întâlnim mâine să discutăm despre amiri? La al doilea clopot?

M-am ridicat în picioare împreună cu maerul.

— Dacă Alteța voastră binevoiește, am o altă problemă care cere unele discuții.

M-a privit serios.

— Sunt sigur că e o chestiune importantă.

— Cea mai urgentă, Alteță, am zis agitat. N-ar trebui să mai aștepte încă o zi. Aș fi spus mai devreme, imediat ce am avut amândoi intimitate și timp.

— Foarte bine, s-a așezat el din nou jos. Ce te presează

așa groaznic?

— Lerand, a zis Meluan cu ușor reproș. A trecut ora. Hayanis așteaptă.

— Lasă-l să aștepte, a zis el. Kvothe m-a servit bine în toate privințele. El nu face nimic ușor și îl ignor doar în detrimentul meu.

— Mă flatați, Alteță. Acest aspect este unul grav.

M-am uitat la Meluan.

— Și oarecum delicat, de asemenea. Dacă doamna vrea să plece, ar fi cel mai bine.

— Dacă problema e importantă, n-ar trebui să stau? a întrebat ea cu șiretenie.

L-am privit pe maer interogativ.

— Orice vrei să-mi spui, îi poți spune și soției mele, a zis el.

Am ezitat. Trebuia să-i spun cât de curând lui Alveron despre falșii oameni de trupă. Eram sigur că dacă auzea mai întâi versiunea mea asupra evenimentelor, aș fi putut să le prezint într-un mod care să mă pună într-o lumină favorabilă. În cazul în care informația venea mai întâi pe canale oficiale, putea să nu fie dispus să treacă cu vederea situația în sine, că am sacrificat nouă călători din proprie voință.

În ciuda acestui fapt, ultimul lucru pe care mi-l doream era prezența lui Meluan la discuție. Nu era de niciun folos, ci complica situația.

Am mai încercat o dată.

— E o chestiune mai întunecată, Alteță.

Alveron a clătinat din cap, încruntându-se ușor.

— Noi nu avem secrete.

Mi-am înăbușit un oftat resemnat și am tras o bucată groasă de pergament împăturit dintr-un buzunar interior al *shaedului*.

— Acesta este unul dintre titlurile de patronaj pe care

Alteța voastră le-a acordat?

Și-a aruncat ochii cenușii peste el, arătând o oarecare surpriză.

— Da. De unde l-ai luat?

— O, Lerand, a zis Meluan. Știam că lași cerșetorii să călătorească pe pământurile tale, dar n-am crezut că te-apuci să-i și patronezi.

— Doar pe câțiva oameni de trupă, a zis el. Stă bine rangului meu. Fiecare gospodărie respectabilă are cel puțin câțiva cântăreți.

— A mea nu, a zis ferm Meluan.

— E convenabil să ai propria trupă, a zis Alveron cu blândețe. Și mai convenabil să ai mai multe. Așa, una poate alege divertismentul adecvat pentru a însoți orice eveniment ai găzdui. De unde crezi că au apărut muzicanții de la nunta noastră?

Cum expresia lui Meluan nu se înmuia, Alveron a continuat:

— N-au voie să interpreteze nimic licențios sau păgân, dragă. Îi țin sub cel mai strict control. Și fii sigură că niciun oraș de pe pământurile mele n-ar lăsa o trupă să cânte dacă n-ar avea un titlu de patronaj de la un nobil.

Alveron s-a întors din nou către mine.

— Ceea ce ne aduce înapoi la problemă. Cum a ajuns la tine titlul lor de patronaj? Probabil că trupa se descurcă prost fără el.

Am ezitat. Cu Meluan de față, nu eram sigur cum să abordez cel mai bine subiectul. Mi-am propus să vorbesc doar cu maerul.

— Așa e, Alteță. Au fost uciși.

Maerul nu s-a arătat surprins.

— M-am gândit și la asta. Astfel de lucruri sunt nefericite, dar se întâmplă din când în când.

Ochii lui Meluan au fulgerat.

— Aș da mult să văd că se întâmplă mai des.

— Ai vreo idee cine i-a ucis? a întrebat maerul.

— Să spunem că da, Alteță.

El a ridicat din sprâncene așteptând.

— Ei?

— Eu.

— Tu ce?

Am oftat.

— Eu i-am ucis pe cei care aveau titlul ăsta de patronaj, Alteță.

El a pufnit în scaunul său.

— Ce?

— Răpiseră două fete dintr-un oraș prin care trecuseră.

M-am oprit, căutând un mod delicat de-a o spune de față cu Meluan.

— Erau fete tinere, Alteță, iar bărbații n-au fost drăguți cu ele. Expresia lui Meluan, deja dură, s-a făcut rece ca gheața la asta.

Dar înainte de-a putea vorbi, Alveron a întrebat neîncrezător:

— Și i-ai omorât tu singur? O trupă întreagă de cântăreți cărora le-am dat licența?

Și-a frecat fruntea.

— Câți au fost?

— Nouă.

— Dumnezeu...

— Cred că a făcut dreptate, a zis Meluan aprig. Eu zic să-i dai vreo douăzeci de gărzi și să-l lași să facă la fel cu fiecare bandă de împuțiți de ruhi pe care o găsește pe proprietățile tale.

— Dragul meu, a zis Alveron cu un dram de severitate. Nu-mi pasă de ei mult mai mult decât de tine, dar legea e

lege. Când...

— Legea o faci tu, a intervenit ea. Omul ăsta ți-a făcut un serviciu nobil. Ar trebui să-i acorzi un fief și un titlu și să-l pui în consiliul nostru.

— A omorât nouă dintre subiecții mei, a punctat Alveron aspru. Când oamenii ies în afara statului de drept, rezultă anarhie. Dacă aud de asta în trecere, l-aș spânzura ca bandit.

— A omorât nouă violatori ruhi. Nouă ucigași împuțiți și hoți. Nouă edemi mai puțin în lume e un serviciu pentru noi toți.

Meluan s-a uitat la mine.

— Domnule, eu cred că ai făcut doar ce a fost corect și adecvat. Lauda ei n-a făcut decât să-mi zgândăre focul.

— Nu toți au fost bărbați, doamna mea, am spus.

Meluan a pălit un pic la remarcă asta.

Alveron și-a frecat fața cu o mână.

— Doamne, omule. Onestitatea ta taie ca un topor.

— Și ar trebui să menționez, cerându-vă iertare amândurora, că cei pe care i-am ucis nu erau edema ruhi, am spus serios. Nici nu erau o trupă adevărată.

Alveron a clătinat din cap obosit și s-a lovit cu titlul de patronaj peste față.

— Aici spune altceva. Edema ruhi și oameni de trupă.

— Titlul de patronaj a fost printre bunurile furate, Alteță. Persoanele pe care le-am întâlnit pe drum uciseseră o trupă de ruhi și le luaseră locul.

M-a privit curios.

— Pari destul de sigur de asta.

— Unul dintre ei mi-a spus asta, Alteță. A recunoscut că doar pretindeau că sunt o trupă. Pretindeau că sunt ruhi.

Meluan arăta ca și cum ea nu se putea decide dacă era confuză sau bolnavă din cauza acestui gând.

— Cine ar pretinde așa ceva?

Alveron a dat din cap.

— Soția mea are dreptate, a zis el. Pare mult mai probabil să te fi mințit. Cine n-ar nega așa ceva? Cine ar admite de bunăvoie că e edema ruh?

Am simțit cum mi se încinge fața la asta, dintr-odată rușinat că mi-am ascuns sângele edema ruh în tot acest timp.

— Nu mă îndoiesc că trupa originală era edema ruh, Alteță. Dar cei pe care i-am ucis nu erau. Niciun ruh n-ar face ce-au făcut ei.

Ochii lui Meluan au fulgerat furioși.

— Nu-i cunoști.

I-am întâlnit privirea.

— Doamna mea, cred că-i cunosc destul de bine.

— Dar de ce? a întrebat Alveron. Cine întreg la minte ar încerca să se dea drept edema ruh?

— Pentru a-și ușura călătoria, am spus. Și pentru protecția pe care-o oferă numele domniei voastre.

A ridicat din umeri la explicația mea.

— Au fost, probabil, ruhi care s-au săturat de munca cinstită și au început să fure în loc.

— Nu, Alteță, am insistat. Nu erau edema ruhi.

Alveron m-a privit cu reproș.

— Haide, zău. Cine face diferența dintre bandiți și o bandă de ruhi?

— Nu e nicio diferență, a zis Meluan cu hotărâre.

— Alteță, eu aș ști diferența, am zis aprig. Eu sunt edema ruh.

Tăcere. Expresia lui Meluan a trecut de la goală șocată la neîncrezătoare, la furioasă, la dezgustată. S-a ridicat în picioare, s-a uitat pentru un moment ca și cum ar fi scuipat pe mine, apoi s-a îndreptat rigidă spre ușă. S-a auzit

zăngănitul gărzii ei personale care era la datorie și a urmat-o afară din camerele exterioare.

Alveron a continuat să se uite la mine, cu fața severă.

— Dacă e o glumă, e proastă.

— Nu e, Alteță, am zis, luptându-mă cu propria mânie.

— Și de ce ai considerat necesar să ascunzi asta de mine?

— N-am ascuns, Alteță. Domnia voastră înșivă ați menționat de mai multe ori că sunt departe de o naștere nobilă.

A lovit furios brațul fotoliului său.

— Știi ce vreau să spun! De ce n-ai menționat niciodată că ești ruh?

— Cred că motivul e destul de evident, Alteță, am zis țeapăn, încercând să mă abțin să scuip vorbele. Cuvintele „edema ruh” put prea puternic pentru nasurile multor nobili. Soția domniei voastre a considerat că parfumul său nu le poate acoperi.

— Doamna mea a avut în trecut relații nefericite cu ruhii, a zis el explicativ. Ai face bine să ții minte asta.

— Știu de sora sa. De tragica rușine a familiei sale. Fuga și povestea de iubire cu un om de trupă. Cât de îngrozitor, am zis caustic, simțind în tot corpul înțepături de furie fierbinte. Bunul-simț al surorii ei nu face cinste familiei sale, și cu atât mai puțin soției domniei voastre. Sângele meu valorează la fel de mult ca al oricărui alt bărbat și mai mult decât al majorității. Și chiar dacă n-ar fi așa, ea n-are dreptul să mă trateze cum a făcut-o.

Expresia lui Alveron s-a înăsprit.

— Eu cred că mai degrabă are dreptul să te trateze cum a făcut-o, a zis el. A fost pur și simplu uimită de proclamația ta bruscă. Având în vedere sentimentele ei pentru împuțitii tăi, cred că a arătat o reținere remarcabilă.

— Cred că regretă adevărul. Limba unui om de trupă a

dus-o în pat mai repede decât pe sora ei.

De îndată ce am spus-o, am știut că mersesem prea departe. Mi-am încleștat dinții ca să nu mai zic nimic rău.

— Asta e tot, a zis Alveron cu formalism rece, cu ochii plați și furioși.

Am plecat cu toată demnitatea furioasă pe care am putut-o aduna. Nu pentru că n-aș mai fi avut nimic altceva de spus, ci pentru că dacă aș mai fi rămas o clipă, ar fi chemat gărzile, și nu așa îmi doream să-mi fac ieșirea.

CAPITOLUL 140

Doar recompense

În dimineața următoare eram în mijlocul procesului de a mă îmbrăca, atunci când un băiat de la curte a venit aducând un plic gros cu sigiliul lui Alveron. M-am așezat la fereastră și am găsit mai multe scrisori în interior. În cea de deasupra scria:

Kvothe,

M-am gândit o vreme și am decis că sângele tău contează prea puțin față de serviciile pe care mi le-ai adus. Cu toate astea, sufletul meu e legat de un altul, al cărui confort îl consider mai scump decât pe-al meu. Deși am sperat să-ți păstrez serviciile, nu pot. Ba mai mult, pentru că prezența ta îi cauzează multă suferință soției mele, am să te rog să-mi returnezi inelul și să pleci din Severen cât mai curând posibil.

M-am oprit din citit, m-am ridicat în picioare și am deschis ușa camerei mele. Doi dintre gardienii lui Alveron stăteau în poziție de drepti pe hol.

— Domnule? a zis unul dintre ei, uitându-se la mine cum eram pe jumătate îmbrăcat.

— Doar verificam, am zis închizând ușa.

M-am întors la locul meu și am luat scrisoarea din nou.

În ceea ce privește problema care a precipitat această împrejurare nefericită, cred că ai acționat în interesul meu și al întregului Vintas. De fapt, tocmai mi-a ajuns la urechi în această dimineață că două fete au fost readuse la familiile lor din Levinshir de către un domn cu părul roșu pe nume Kvothe.

Ca răsplată pentru multele servicii îți ofer următoarele:

În primul rând, o iertare deplină pentru cei pe care i-ai ucis aproape de Levinshir.

În al doilea rând, o scrisoare de credit care îți va permite să te bazezi pe cuferele mele pentru plata taxei de studii la Universitate.

În al treilea rând, un titlu de patronaj care îți dă dreptul să călătorești, să cânti și să interpretezi ori de câte ori vrei pe pământurile mele.

În cele din urmă, mulțumirile mele.

Maerșonul Lerand Alveron

Am stat câteva minute lungi, uitându-mă la păsările care zburau în grădina de dincolo de fereastra mea. Conținutul plicului era în acord cu ce spusese Alveron. Scrisoarea de credit era o operă de artă, semnată și ștampilată în patru locuri de către Alveron și de către șeful Trezoreriei sale.

Titlul de patronaj era, la drept vorbind, chiar mai minunat. Era scris pe o foaie groasă de pergament cremos, semnat chiar de mâna maerului și fixat atât cu sigiliul familiei lui, cât și cu acela al lui Alveron însuși.

Dar nu era un titlu de patronaj. L-am citit cu atenție. Prin omisiune, se considera clar că nu eram nici în serviciul maerului, nici nu eram legați unul de celălalt. Totuși, acorda libertate de mișcare și dreptul de a da reprezentării în numele său. Era un compromis ciudat pentru un document.

Abia terminasem cu îmbrăcatul, când s-a auzit un alt ciocănit la ușă. Am oftat, așteptându-mă pe jumătate ca mai multe gărzi să vină să mă dea afară din apartament. Dar deschizând ușa am văzut un alt curier. Căra o tavă de argint pe care era o altă scrisoare. Aceasta avea sigiliul lui Lackless în partea de sus. Alături de ea era așezat un inel. L-am luat nedumerit în mână. Nu era de fier, așa cum m-aș fi așteptat, ci din lemn deschis la culoare. Numele lui Meluan era ars de curând pe o parte a acestuia.

Am observat ochii mari ai curierului ațintiți când la inel, când la mine. Mai important, am observat că gardienii nu se holbau la el.

Nu holbat explicit. Genul de ne-holbare ca atunci când te captivează ceva foarte interesant ajuns în atenția ta.

I-am dat băiatului inelul meu de argint.

— Du-i ăsta lui Bredon, am zis. Și nu irosi timpul.

•••

Bredon se uita la gardieni când am deschis ușa.

— Faceți treabă bună în continuare, băieți, a zis el, atingându-l jucăuș pe piept cu bastonul pe unul dintre ei.

Capul de lup din argint a sunat ușor pe pieptarul gărzii, iar Bredon a zâmbit ca un unchi vesel.

— Cu toții ne simțim mai în siguranță datorită vigilenței voastre.

A închis ușa în urma lui și a ridicat o sprânceană la mine.

— Doamne sfinte, băiete, ai urcat foarte repede pe scară. Știam că stai bine în grațiile maerului, dar să ți se dea două dintre gărzile lui personale?

S-a apăsât cu mâna pe inimă și a oftat dramatic.

— În curând vei fi prea ocupat pentru cei ca săracul și inutilul moș Bredon.

I-am zâmbit slab.

— Cred că e mult mai complicat de-atât.

Am ridicat inelul de lemn ca să-l vadă.

— Trebuie să-mi spui ce înseamnă asta.

Dispoziția jovială a lui Bredon s-a evaporat mai repede decât dacă aș fi scos un cuțit însângerat.

— Doamnelor și domnilor, a zis el. Spune-mi că l-ai luat de la un fermier de modă veche.

Am scuturat din cap și i l-am dat. A răsucit inelul în mână.

— Meluan? a întrebat el încet.

Dându-mi-l înapoi, s-a scufundat într-un scaun din apropiere, cu bastonul peste genunchi. Fața i-a devenit ușor cenușie.

— Noua soțioară a maerului ți-a trimis asta? Ca o citație?

— E mai departe de o citație ca orice, am zis. A trimis și o scrisoare fermecătoare.

Am ridicat-o cu mâna cealaltă. Bredon a întins mâna.

— Pot s-o văd? a întrebat el, apoi și-a tras repede mâna înapoi. Îmi pare rău. E teribil de nepoliticos din partea mea să cer...

— Nu mi-ai face o favoare mai mare decât s-o citești, am zis înmânându-i-o. Am nevoie disperată de părerea ta.

Bredon a luat scrisoarea și a început s-o citească, buzele mișcându-i-se ușor. Fața îi devenea din ce în ce mai palidă în timp ce cobora pe pagină.

— Doamna se pricepe să întoarcă fraza, am spus.

— Asta nu poate fi negat, a zis el. Ar fi putut la fel de bine s-o fi scris cu sânge.

— Cred că i-ar fi plăcut, am zis. Dar ar fi trebuit să se sinucidă pentru a umple a doua pagină.

I-am arătat-o.

Bredon a luat-o și a continuat să citească, fața lui pălind și mai mult.

— Zeii din jurul nostru, a zis el. Chiar e „excreșcență” un cuvânt? a întrebat el.

— E, am zis.

Bredon a terminat a doua pagină, apoi a luat-o de la început și a citit-o încet pentru a doua oară. În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Dacă ar exista o femeie care să mă iubească cu o zecime din pasiunea pe care această doamnă o simte pentru tine, m-aș considera cel mai norocos bărbat, a zis el.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, ridicând inelul. Simt

miros de fum. Pesemne că numele ei a fost ars pe el chiar în dimineța asta.

— De la un fermier? a ridicat din umeri. Multe lucruri, în funcție de lemn. Dar aici? De la cineva din nobilime?

A clătinat din cap, în mod evident rămas fără cuvinte.

— Am crezut că la curte există doar trei tipuri de inele, am zis.

— Doar trei ar folosi o persoană, a spus el. Doar trei sunt trimise și afișate. Se obișnuia înainte să trimiți inele de lemn pentru a convoca slujitorii. Pe cei de origine prea modestă pentru fier. Dar asta se întâmpla acum mult timp. În ultima vreme a devenit o jignire teribilă să trimiți cuiva de la Curte un inel de lemn.

— O jignire cu care pot trăi, am spus ușurat. Am fost jignit de oameni mai buni ca ea.

— Asta a fost acum o sută de ani, a spus Bredon. Lucrurile s-au schimbat. Problema e că odată ce inelele de lemn au început să fie văzute ca o jignire, unii servitori au început să se simtă ofensați de ele. Nu vrei să-l jignești pe administratorul grajdurilor tale, așa că nu-i trimiți un inel de lemn. Dar dacă nu primește un inel de lemn, atunci croitorul tău ar putea fi ofensat de unul.

Am dat din cap ca să-i arăt că am înțeles.

— Și așa mai departe. În cele din urmă toată lumea a ajuns să fie ofensată de un inel de lemn.

Bredon a dat din cap.

— Un om înțelept are grijă să rămână în relații bune cu slujitorii lui, a spus el. Chiar și băiatul care-ți aduce cina poate purta o ranchiună și există o mie de răzbunări invizibile la îndemâna celor mai mici dintre ei. Inelele din lemn nu mai sunt utilizate deloc. Ar fi ieșit, probabil, din memorie în întregime dacă n-ar fi fost folosite ca elemente de intrigă în câteva jocuri.

M-am uitat la inel.

— Deci sunt mai mic decât băiatul care strânge gunoiul.

Bredon și-a dres autoconștient glasul.

— Mai rău de-atât, de fapt, a punctat el. Asta înseamnă că pentru ea tu nu ești chiar o persoană. Că nu meriți să fii recunoscut ca ființă umană.

— A, am zis. Înțeleg.

Mi-am pus inelul de lemn pe deget și am închis pumnul. Se potrivea destul de bine, de fapt.

— Nu e genul de inel pe care să-l porți, a zis Bredon stingherit. Din contră, de fapt.

M-a privit curios.

— Bănuiesc că nu mai ai inelul lui Alveron, nu?

— Și l-a cerut înapoi, de fapt.

Am luat scrisoarea maerului de pe masă și i-am înmânat-o și pe aceasta lui Bredon.

— Cât mai curând posibil, a citat Bredon cu un chicotit uscat. Asta spune un pic mai mult decât pare.

A lăsat jos scrisoarea.

— Totuși, e probabil mai bine așa. Dacă ți-a lăsat favoarea lui, ai fi un câmp de luptă pentru ei: o boabă de piper între mojarul ei și pistilul lui. Te-ar zdrobi cu disputele lor.

Își aruncă privirea înapoi la inelul de lemn de pe mâna mea.

— Nu ți l-a dat ea personal, nu? a întrebat el cu speranță.

— A trimis un curier.

Am oftat ușor.

— Au văzut și gardienii.

S-a auzit o bătaie în ușă. Am răspuns și un curier mi-a înmânat o scrisoare.

Am închis ușa și m-am uitat la sigiliu.

— Lordul Praevек, am zis.

Bredon a clătinat din cap.

— Jur că omul își petrece fiecare clipă cu urechea la gaura cheii sau cu limba la fundul cuiva.

Chicotind, am deschis scrisoarea și am parcurs-o repede.

— Își cere înapoi inelul, am zis. E și pătată, nici măcar n-a așteptat să se usuce cerneala.

Bredon a dat din cap.

— Vestea s-a răspândit, fără îndoială. Asta n-ar fi atât de rău dacă ea n-ar fi așezată atât de ferm de-a dreapta lui Alveron. Dar este, și și-a făcut clară opinia. Oricine te tratează mai bine decât pe un câine va împărtăși, fără îndoială, disprețul pe care ea îl simte pentru tine.

A fluturat scrisoarea ei.

— Și o asemenea ură e de-ajuns să ajungă la toată lumea fără să dea semne că se termină.

Bredon a făcut semn spre bolul pentru inele și a chicotit uscat, fără veselie.

— Tocmai când primiseși și unele de argint.

M-am dus la bol, am scormonit după inelul lui și i l-am întins.

— Ar trebui să iei ăsta înapoi, am zis.

Expresia lui Bredon era îndurerată, dar n-a făcut nicio mișcare să ia inelul.

— Am de gând să plec în curând, am spus. Și mi-ar părea rău pentru tine să fii stigmatizat din cauza contactului cu mine. N-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Măcar atât să fac, să ajut la minimizarea daunelor aduse reputației tale.

Bredon a ezitat, apoi a închis ochii și a oftat. A luat inelul cu o ridicare din umeri de învins.

— O, am zis, amintindu-mi brusc altceva.

M-am dus la stiva cu povestiri calomnioase și am scos paginile care descriau zburdălniciile lui păgâne.

— S-ar putea să găsești astea amuzante, am zis în timp ce

i le înmânam. Acum ar trebui probabil să pleci. Simplul fapt că ești aici poate să-ți dăuneze.

Bredon a oftat și a dat din cap.

— Îmi pare rău că n-a mers mai bine pentru tine, băiatul meu. Dacă te întorci vreodată în părțile astea, să nu eziți să mă cauți. Astea vor dispărea în cele din urmă.

Ochii îi fugiră înapoi la inelul de lemn de pe degetul meu.

— Chiar n-ar trebui să porți ăsta.

După ce a plecat, am pescuit inelul de aur al lui Scăriță din bol și pe cel al lui Alveron de fier. Apoi am ieșit pe hol.

— Mă duc să-l caut pe Scăriță, le-am spus politicos gardienilor. Să vină cu mine doi dintre voi, vă rog.

Unul înalt s-a uitat la inelul de pe degetul meu, apoi la tovarășul său, înainte de-a murmura un acord. M-am întors pe călcăie și am pornit, cu escorta pe urmele mele.

•••

Scăriță m-a condus în camera de zi și a închis ușa după mine.

Apartamentul lui era chiar mai bun decât al meu și considerabil mai primitiv. Am văzut și un bol mare de inele pe o masă din apropiere. Toate erau de aur. Singurul inel de fier la vedere era al lui Alveron, și acesta era pe degetul lui.

O fi arătat el ca un băcan, dar Scăriță avea o privire ascuțită. A observat imediat inelul pe degetul meu.

— Deci a făcut-o, a zis el clătinând din cap. Chiar n-ar trebui să-l porți.

— Nu mi-e rușine de ceea ce sunt, am spus. Dacă ăsta e inelul de edema ruh, o să-l port.

Scăriță a oftat.

— E mult mai complicat de-atât.

— Știu, am spus. N-am venit aici ca să-ți fac viața grea. Poți să-i dai înapoi asta maerului pentru mine?

I-am dat inelul lui Alveron. Scăriță l-a pus în buzunar.

— Am vrut și să-ți returnez astea.

I-am dat cele două inele pe care mi le dăduse. Unul de aur luminos, unul de os alb.

— Nu vreau să bag zăzanie între tine și proaspăta soție a stăpânului.

Scăriță a dat din cap, luând inelul de aur.

— Ar crea probleme dacă l-ai ține, a zis el. Sunt în serviciul maerului. Ca atare, e nevoie să fiu atent la jocurile de la Curte.

Apoi s-a întins și mi-a luat mâna, apăsând inelul de os înapoi în ea.

— Dar ăsta e în afara datoriei mele față de maer. E o datorie între doi bărbați. Jocurile de la Curte nu influențează astfel de lucruri.

Scăriță mi-a întâlnit privirea.

— Și insist să-l păstrezi.

•••

Am luat o cină târzie singur în apartamentul meu. Gardienii au așteptat cu răbdare afară cât am citit pentru a cincea oară scrisoarea maerului. De fiecare dată speram să găsească un sentiment clement ascuns în frazarea lui. Dar pur și simplu nu era acolo.

Pe masă stăteau diverse hârtii trimise de maer. Mi-am golit punga lângă ele. Aveam doi regali de aur, patru nobili de argint, opt bănuți și jumătate și, în mod inexplicabil, un strelum modegan, deși nu-mi aminteam nici în ruptul capului de unde-l aveam.

În total, însumau mai puțin de opt talanți. I-am stivuit lângă hârtiile lui Alveron. Opt talanți, o grațiere, un titlu de patronaj și taxa de școlarizare plătită la Universitate. Nu era o recompensă neînsemnată. Totuși, nu m-am putut abține să nu o simt destul de săracă. Îl salvasem pe Alveron de la otrăvire, descoperisem un trădător la curtea sa, îi câștigasem

o soție și îi scăpasem drumurile de oameni mai periculoși decât eram dispus să socotesc.

Cu toate astea, încă eram fără patron. Mai rău, scrisoarea lui nu făcea nicio mențiune la amiri, nu menționa sprijinul pe care mi-l promisese pentru căutarea lor.

Dar n-aveam nimic de câștigat dacă făceam tam-tam, ci mai mult aș fi putut pierde. Mi-am reumplut punga și am ascuns scrisorile lui Alveron în compartiment secretul din cutia lăutei.

Am pus mâna și pe trei cărți pe care le luasem din biblioteca lui Caudicus, căci nimeni nu știa că le am, și am vărsat bolul plin cu inele într-un săculeț. În dulap aveam două duzini de costume fine potrivite. Valorau un bănuț greu, dar nu erau ușor de transportat. Am luat două dintre ținutele cele mai frumoase și am lăsat restul agățat.

În cele din urmă m-am încins pe diagonală cu Cezura și mi-am făcut *shaedul* o pelerină lungă. Aceste două elemente m-au asigurat că timpul meu în Vintas nu fusese pierdut în totalitate, deși le câștigasem pe cont propriu, nu cu vreun ajutor de-al lui Alveron.

Am încuiat ușa, am stins lămpile și m-am urcat pe o fereastră dinspre grădină. Apoi am folosit o bucată de sârmă îndoită pentru a bloca fereastra și a închide obloanele în spatele meu.

O mică poznă? Poate, dar al naibii să fiu dacă aș fi fost escortat de pe proprietate de gărzile maerului. În plus, gândul de a le zăpăci cu evadarea mea m-a făcut să chicotesc, iar râsul face bine la digestie.

...

Am părăsit proprietățile fără ca să mă vadă cineva. *Shaedul* era numai bun pentru a te ascunde în întuneric. După o oră de căutare, am găsit un legător de cărți gras în Severenul de Jos.

Era un om de prost gust, cu morală de câine turbat, dar a fost interesat de stiva de povestiri calomnioase pe care nobilimea mi le adusese în apartament. Mi-a oferit patru mosoare pentru ele, plus promisiunea de zece bănuți pentru fiecare volum al cărții vândut de el după ce aveau să fie tipărite. Am negociat până la șase mosoare și șase bănuți pe exemplar și am bătut palma.

Am plecat din magazinul lui, am ars contractul și m-am spălat de două ori pe mâini. Totuși, am păstrat banii.

După aceea am vândut ambele costume fine de haine și toate cărțile lui Caudicus, cu excepția uneia. Cu banii obținuți mi-am petrecut următoarele câteva ore la docuri și am găsit o corabie care pleca a doua zi spre Junpui.

Cum noaptea se așternea peste oraș, am cutreierat părțile înalte ale Severenului, sperând să dau peste Denna. N-am dat, desigur. Puteam spune că era de mult plecată. Un oraș se simte diferit atunci când Denna e undeva în interiorul acestuia, și Severen se simțea sec precum un ou gol.

La sfârșitul a mai multe ore de căutare zadarnică, m-am oprit la un bordel la docuri și am petrecut ceva timp bând într-o berărie. A fost o noapte lentă, iar doamnele erau plictisite. Așa că am cumpărat băuturi pentru toată lumea și am vorbit. Am spus câteva povești și ele au ascultat. Am cântat câteva melodii și ele au aplaudat.

Apoi am cerut o favoare și ele au râs și au râs și au râs. Așa că am turnat sacul cu inele într-un castron și le-am lăsat pe bar. Curând doamnele au început să le încerce și să se certe pe cele de argint. Am mai cumpărat un rând de băuturi și am plecat cu starea de spirit oarecum îmbunătățită.

M-am plimbat aiurea, după care în cele din urmă am găsit o mică grădină publică lângă buza Perpendiculararei, ca să privesc peste Severenul de Jos. Lămpile de dedesubt ardeau portocaliu, în timp ce ici-colo o lampă de gaz sau simpatetică

licărea verde-albăstrui și purpuriu. A fost la fel de uluitor ca prima dată când văzusem asta.

Mă uitam de ceva vreme când mi-am dat seama că nu eram singur. Un bărbat mai în vârstă stătea sprijinit de un copac la câțiva metri distanță, uitându-se în jos la lumini la fel ca mine. O aromă slabă și nu chiar neplăcută de bere adia dinspre el.

— E frumos, nu? a zis el, iar după accent părea să fie muncitor la docuri.

Am fost de acord. Am privit clipeala focurilor în tăcere pentru o vreme.

Mi-am scos inelul de lemn de pe deget și m-am gândit să-l arunc de pe stâncă. Acum, că cineva se uita, nu m-am putut abține să nu simt gestul ca oarecum copilăresc.

— Se spune că un nobil poate face pipi pe jumătate din Severen de-aici, de sus, a zis muncitorul de la docuri.

Am ascuns inelul într-un buzunar al *shaedului*. O amintire atunci.

— Asta fac doar cei leneși, i-am replicat. Cei pe care i-am întâlnit eu pot face pipi mult mai departe de-atât.

CAPITOLUL 141

O călătorie de întoarcere

Soarta a fost de partea mea pe drumul înapoi la Universitate. Am avut un vânt bun și totul a fost minunat și lipsit de evenimente. Marinarii au auzit de întâlnirea mea cu Felurian, așa că m-am bucurat de un pic de faimă pe durata călătoriei. Le-am cântat cântecul pe care-l scrisesem despre ea și le-am spus povestea cam pe jumătate față de câte ori mi-au cerut-o.

Le-am spus și despre călătoria mea printre ademi. La început n-au crezut nimic din ce le spuneam, dar apoi le-am arătat sabia și l-am pus de trei ori la pământ pe cel mai bun luptător al lor. După aceea mi-au arătat un altfel de respect și un tip de prietenie mai aspră, mai cinstită.

Am învățat câte ceva frumos de la ei în călătoria către casă. Mi-au spus povești despre mare și numele stelelor. Au vorbit despre vânt și apă și fimei, pardon, femeii. Au încercat să mă învețe să fac noduri de marinar, dar n-am avut talent pentru asta, deși s-a dovedit ca am mâini de aur în a le desface. Per total, a fost foarte plăcut. Prietenia marinarilor, cântecul vântului în tachelaj, mirosul de sudoare și de sare și de catran. De-a lungul zilelor lungi, acestea au înmuiat încet amărăciunea pricinuită de răul tratament pe care mi-l aplicaseră maerul Alveron și iubitoarea lui soție.

CAPITOLUL 142

Acasă

În cele din urmă am andocat în Bobcatran, unde marinarii m-au ajutat să găsesc o dană ieftină care se îndrepta în amonte, spre Anilin. Două zile mai târziu m-am oprit în Imre și m-am îndreptat spre Universitate chiar când prima lumină albastră a zorilor colora cerul.

N-am avut în viața mea un cămin adevărat. Copil fiind, am crescut pe drumuri, călătorind la nesfârșit cu trupa mea. Acasă nu era un loc. Erau oameni și căruțe. Mai târziu, în Bobcatran, am avut un loc secret unde trei acoperișuri se împreunau și mă adăposteau de ploaie. Am dormit acolo și mi-am ascuns câteva lucruri prețioase, dar nu era un cămin adevărat.

Din cauza asta, nu mă bucurasem în viața mea de sentimentul întoarcerii acasă după o călătorie. L-am simțit pentru prima dată în acea zi, în timp ce traversam Omethi, cu pietrele podului familiare sub picioarele mele. Când am ajuns în cel mai înalt punct al arcului său larg, am văzut forma cenușie a Arhivelor înălțându-se printre copacii din fața mea.

Simțeam străzile Universității reconfortante sub picioare. Fusesem plecat trei sferturi dintr-un an. Într-un fel părea mult mai mult timp, dar, în același timp, găseam totul de acolo atât de familiar, încât cu greu simțeam că trecuse atâta timp.

Era încă devreme când am ajuns la Cinzeacă, iar ușa de la intrare era încuiată. Mi-a trecut prin cap să mă urc la fereastra mea, apoi m-am gândit mai bine, având în vedere că duceam cu mine cutia lăutei și traista și purtam și Cezura.

În schimb, m-am îndreptat spre Morișcă și am bătut la ușa lui Simmon. Era devreme și știam că-l trezesc, dar eram dornic să văd un chip cunoscut. După ce am așteptat un minut scurt și n-am auzit nimic, am bătut din nou, mai tare, și am afișat cel mai voios zâmbet al meu.

Sim a deschis ușa, cu părul în dezordine, cu ochii roșii de prea puțin somn. S-a uitat la mine cu privirea împăienjenită. Preț de o clipă, expresia lui a fost goală, apoi s-a aruncat pe mine cu o îmbrățișare zdrobitoare.

— Pe corpul negru al lui Tehlu, a zis el, folosind un limbaj mai dur decât îl auzisem înainte. Kvothe. Trăiești.

•••

Sim a plâns un pic, apoi a strigat la mine pentru o vreme, iar apoi am râs și ne-am lămurit. Se părea că Threpe îmi urmărise călătoriile mai îndeaproape decât aş fi crezut. În consecință, când corabia mea dispăruse, el presupusese ce era mai rău.

O scrisoare ar fi clarificat lucrurile, dar nu mă gândisem să trimit una. Gândul de a scrie acasă îmi era extrem de străin.

— Corabia a fost raportată ca dispărută, a zis Sim. Vestea s-a răspândit în Eolian și ghici cine a auzit știrile.

— Stanchion? am întrebat, știind că fusese o bârfă teribilă.

Sim a clătinat din cap cu asprime.

— Ambrose.

— O, minunat, am observat sec.

— Ar fi fost rău și dacă venea de la altcineva, a zis Sim. Dar a fost cu atât mai rău de la el. Am fost pe jumătate convins că a aranjat cumva ca vasul tău să se scufunde.

A zâmbit bolnăvicios.

— A așteptat până chiar înainte de admitere ca să-mi dea veștile. Inutil să spun, am fost pulbere tot timpul examenului

și am petrecut încă un termen ca e'lr.

— Ți-ai petrecut? am zis. Ai ajuns re'lar?

A zâmbit.

— Chiar ieri. Dormeam după sărbătorire când m-ai trezit în dimineața asta.

— Ce face Wil? am întrebat. A primit rău veștile?

— Calm, ca întotdeauna, a zis Sim. Dar cu toate astea, da, le-a primit destul de rău.

S-a strâmbat.

— Ambrose i-a făcut și lui viața grea în Arhive. Wil s-a săturat de asta și s-a dus acasă pentru o perioadă. Ar trebui să se întoarcă astăzi.

— Ceilalți ce fac? am întrebat.

Un gând a părut să-l lovească pe Sim dintr-odată. S-a ridicat.

— O, Doamne, Fela!

Apoi s-a așezat jos cu putere, ca și cum i-ar fi fost tăiate picioarele de sub el.

— O, Doamne, Fela, a zis el pe un ton complet diferit.

— Ce? am întrebat. S-a întâmplat ceva cu ea?

— Nici ea n-a primit bine veștile.

Mi-a zâmbit slab.

— Se pare că a avut o pasiune pentru tine.

— Fela? am zis stupid.

— Nu-ți amintești? Wil și cu mine credeam că te place.

Părea că se întâmplase cu ani în urmă.

— Îmi amintesc.

Sim părea stânjenit.

— Păi, vezi tu. Cât ai fost plecat, Wil și cu mine am început să petrecem o mulțime de timp cu ea. Și...

A făcut un gest mut, cu expresia blocată între timiditate și rânjel. Înțelegerea m-a lovit.

— Tu și Fela? Sim, asta e grozav! Am simțit un zâmbet

răspândindu-mi-se pe întreaga față, apoi i-am văzut expresia.

— O!

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Sim, eu n-aș lua-o așa.

— Știu.

A zâmbit slab.

— Am încredere în tine.

M-am frecat la ochi.

— O întoarcere acasă dată dracu'. Nici măcar n-am trecut prin admitere încă.

— Azi e ultima zi, a punctat Sim.

— Știu, am zis, ridicându-mă în picioare. Mai întâi am o misiune de îndeplinit.

•••

Mi-am lăsat bagajele în camera lui Simmon și i-am făcut o vizită trezorerului în subsolul Văgăunii. Riem era cheliosul cu față ciupită care îmi displicuse încă de când magiștrii îmi atribuiseră o taxă de școlarizare negativă în primul meu semestru. N-avea obiceiul să dea bani, iar întreaga experiență l-a iritat.

I-am arătat scrisoarea de credit pentru cuferele lui Alveron. Așa cum am spus, era un document impresionant. Semnat de propria mână a maerului. Sigilii de ceară. Pergament fin. Caligrafie excelentă.

I-am atras atenția trezorerului că scrisoarea maerului permitea Universității să tragă orice sumă necesară pentru acoperirea școlarizării mele. Orice sumă.

Trezorerul s-a uitat peste document și a fost de acord că așa era.

Păcat că școlarizarea mea a fost mereu atât de scăzută, am meditat cu voce tare. Niciodată mai mult de zece talanți. O mică oportunitate ratată de Universitate. La urma urmelor, maerul era mai bogat decât regele Vintului. Și el avea să

plătească *orice* taxă...

Riem era un om priceput și a înțeles imediat aluzia. A urmat o scurtă negociere, după care ne-am dat mâna și l-am văzut pentru prima dată zâmbind.

Am luat prânzul în grabă, apoi am așteptat în rând cu restul studenților care n-aveau piesă de admitere. Cei mai mulți dintre ei erau studenți noi, dar câțiva aplicau pentru readmitere, la fel ca mine. Era o coadă lungă și toată lumea era vizibil nervoasă într-o anumită măsură. Am fluierat pentru a trece timpul și am cumpărat o plăcintă de carne și o cană de cidru fierbinte de mere de la un om cu o șaretă.

Când am intrat în cercul de lumină din fața mesei magiștrilor, am provocat un pic de agitație. Auziseră vestea și erau surprinși să mă vadă în viață, cei mai mulți dintre ei plăcut. Kilvin mi-a cerut să mă prezint la atelier curând, în timp ce Mandrag, Dal și Arwyl s-au certat pe cursurile pe care ar trebui să le urmez. Elodin doar mi-a făcut un semn, singurul aparent neimpresionat de întoarcerea mea miraculoasă din morți.

După un minut de haos plăcut, Cancelarul a preluat din nou controlul și interviul meu a început. Am răspuns destul de ușor la întrebările lui Dal și la ale lui Kilvin. Dar am bâlbâit codul meu cu Brandeur, apoi a trebuit să recunosc că pur și simplu nu știam răspunsul la întrebarea lui Mandrag despre sublimare.

Elodin a ridicat din umeri când a avut ocazia să-mi pună întrebări, căscând larg.

Lorren mi-a pus o întrebare surprinzător de ușoară cu privire la ereziile Mender și am reușit să-i dau un răspuns rapid și inteligent. A trebuit să mă gândesc îndelung înainte de-a răspunde la întrebarea lui Arwyl despre lacillium.

Rămăsese doar Hemme, care se înfuriase de când făcusem primul pas spre masa magiștrilor. Prezentarea mea destul de

fragilă și răspunsurile lente au adus în acest punct o curbă elegantă pe buzele lui. Ochii lui străluceau ori de câte ori îi dădeam un răspuns greșit.

— Păi bine, a zis el, răsfoind teancul de hârtii în fața lui. Nu credeam că vom avea de a face din nou cu tipul de probleme pe care le faci tu. Mi-a zâmbit nesincer. Am auzit c-ai murit.

— Am auzit că purtați un corset de dantelă roșie, i-am trântit-o. Dar eu nu cred fiecare prostie mărunță care se zvonește.

Au urmat niște strigăte și am fost acuzat imediat de Adresare Improprrie către un Magistru. Am fost condamnat să compun o scrisoare de scuze și amendat cu un talant de argint. Bani bine cheltuiți.

Totuși, era un comportament rău și inadecvat, mai ales după prezentarea mea altfel destul de fragilă. Drept urmare, mi s-a repartizat să plătesc douăzeci și patru de talanți ca taxă de școlarizare. Inutil să spun, am fost teribil de jenat.

După aceea m-am întors la biroul trezorerului. I-am prezentat oficial lui Riem scrisoarea de credit a lui Alveron și el a colectat neoficial partea mea, pe care o convenisem: jumătate din tot ce trecea peste zece talanți. Am pus cei șapte talanți în pungă și m-am întrebat într-o doară dacă cineva fusese vreodată atât de bine plătit pentru insolență și ignoranță.

M-am dus la Cinzeacă, unde am fost încântat să descopăr că nimeni nu-l informase pe proprietar de moartea mea. Cheia de la camera mea era undeva pe fundul Mării Centhe, dar Cinzeacă avea una de rezervă. M-am dus sus și m-am simțit relaxat în fața imaginii familiare a plafonului înclinat și a patului îngust. Totul era acoperit cu un strat subțire de praf.

Ai putea crede că micuța cameră cu plafonul înclinat și

patul îngust mi s-a părut înghesuită după apartamentul meu mare de pe proprietatea lui Alveron. Dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Mi-am ocupat timpul despachetând traista și curățind pânzele de păianjen din colțuri.

După o oră, am reușit să deschid încuietoarea cufărului de la picioarele patului și să despachetez lucrurile pe care le pusesem acolo la păstrare. Am redescoperit pe jumătate demontatul meu ceas armonie, care aștepta să fie reparat, încercând să-mi amintesc dacă eram pe cale să-l demontez sau să-l montez la loc.

Apoi, cum n-aveam alte angajamente presante, m-am dus dincolo de râu. M-am oprit la Eolian, unde Deoch m-a salutat cu o îmbrățișare de urs entuziast, care m-a ridicat de la sol. După atât de mult timp pe drum, atât de mult timp petrecut printre străini și dușmani, uitasem cum e să fii înconjurat de căldura unor fețe prietenoase. Deoch, Stanchion și cu mine am împărțit băuturi și am făcut schimb de povești până când a început să se întunece afară și i-am lăsat să se ocupe de afacerea lor.

Am dat târcoale prin oraș pentru o vreme, ducându-mă la câteva pensiuni și taverne familiare. Două sau trei grădini publice. O bancă sub un copac într-o curte.

Deoch îmi spusese că nu zărise prea mult umbra Dennei într-un an. Dar chiar și căutând-o și negăsind-o era reconfortant într-un fel. Cumva, asta părea să fie inima relației noastre.

...

Mai târziu în acea noapte am urcat pe Ax și mi-am croit drum prin labirintul familiar al coșurilor de fum și al ardeziei nepotrivate și al lutului și staniului. Am dat un colț și am văzut-o pe Auri stând pe un coș de fum, cu părul ei lung, fin, plutindu-i în jurul capului ca și cum ar fi fost sub apă. Se

uita la lună și își bălăngănea picioarele goale.

Mi-am dres încet glasul și Auri s-a întors să se uite. A sărit de pe horn și a luat-o la sănătoasa peste acoperiș, oprindu-se la câțiva pași de mine. Zâmbetul ei era mai strălucitor decât luna.

— Există o întreagă familie de arici care trăiește în Izvorul Greierului! a zis ea entuziasmată.

A mai făcut doi pași și mi-a prins mâna între mâinile ei.

— Sunt copii mici în ghinde.

M-a tras ușor.

— Vrei să vii să vezi?

Am dat din cap și Auri m-a condus peste acoperiș spre mărul pe care îl foloseam pentru a coborî în curte. Când am ajuns în sfârșit acolo, s-a uitat la copac, apoi în jos, unde încă ținea mâna mea lungă, bronzată, cu ambele ei mâini mici și albe. Mă apucase strâns și hotărât și nu dădea niciun semn de renunțare.

— Mi-a fost dor de tine, a zis ea moale fără să ridice privirea. Să nu mai pleci.

— N-am gând de plecare, i-am spus cu blândețe. Am prea multe de făcut aici.

Auri și-a înclinat capul într-o parte pentru a-mi arunca o privire prin norul părului ei.

— Cum ar fi să mă vizitezi?

— Cum ar fi să te vizitez, am fost de acord.

CAPITOLUL 143

Ne-nsângeratul

La întoarcerea la Universitate mă aștepta o ultimă surpriză.

Trecuseră câteva zile de când mă întorsesem până să-mi reiau munca în Partizanat. De vreme ce nu mai aveam nevoie disperată de bani, sărisem peste muncă.

E ceva profund satisfăcător în modelarea unui obiect cu mâinile. Buna artizanare e ca un cântec întrupat. E un act de creație.

Așa că m-am dus la Stocuri, gândindu-mă să încep cu ceva simplu, pentru că-mi ieșisem din mână. Când m-am apropiat de fereastră, am văzut o față cunoscută.

— Salut, Basil, am zis. Ce-ai mai făcut de data asta de-ai rămas blocat aici?

A lăsat capul în jos.

— Manipularea necorespunzătoare a reactivilor, a murmurat el.

Am râs.

— Nu-i așa de rău. O să scapi într-un răstimp.

— Mda.

A ridicat privirea și a zâmbit rușinat.

— Auzisem că te-ai întors. Ai venit pentru creditul tău?

M-am oprit la jumătatea listei mele mentale cu tot de ce aveam nevoie pentru a face un coș de încălzire.

— Poftim?

Basil și-a întins capul într-o parte.

— Creditul tău, a repetat el. Pentru Ne-nsângeratul.

S-a uitat la mine pentru un moment, apoi înțelegerea i-a apărut pe față.

— Așa e, n-ai de unde să știi...

S-a îndepărtat de fereastră pentru o clipă și s-a întors cu ceva care semăna cu o lampă octogonală fabricată în întregime din fier.

Era diferită de prinzătorul de săgeți pe care-l făcusem. Cel pe care-l construise din resturi și care era cam neșlefuit. Acesta era lustruit și elegant. Toate piesele se potriveau perfect și era acoperit cu un strat subțire de smalt alchimic transparent, care îl proteja de ploaie și rugină. Isteț, ar fi trebuit să includ asta în conceptul meu original.

În timp ce o parte din mine era flătăta căci cuiva îi plăcuse conceptul meu suficient de mult pentru a-l copia, o mare parte era iritată să vadă un prinzător de săgeți mult mai lustruit decât cel conceput de mine. Am observat o uniformitate grăitoare între piese.

— A făcut cineva un set de matrițe? am întrebat.

Basil a dat din cap.

— O, da. Demult. Două seturi.

A zâmbit.

— Deșteaptă treabă, trebuie să spun. Mi-a luat mult timp să înțeleg cum funcționează modul de declanșare inerțială, dar acum știu...

Și-a bătut ușor fruntea.

— Numai eu am făcut două. Bani buni pentru cât durează să le faci. Bate lămpile pentru punte.

Asta mi-a stors un zâmbet.

— Orice e mai bun decât lămpile pentru punte, am fost de acord, ridicându-l. Țasta e al tău?

A clătinat din cap.

— Al meu s-a vândut luna trecută. Nu durează mult până se vând. Isteț din partea ta să le vinzi atât de ieftin.

L-am răsucit în mâini și am văzut un cuvânt inscripționat în metal. Literele mari intrau adânc în fier, așa că am știut că

faceau parte din mulaj. Se putea citi „Ne-nsângeratul”.

M-am uitat la Basil. A zâmbit.

— Ai plecat fără să-i dai un nume adecvat, a zis el. Atunci Kilvin a formalizat schema și l-a adăugat la înregistrări. Trebuia să-i dăm un nume înainte de-a începe să-l vindem.

Zâmbetul i-a dispărut un pic.

— Dar asta s-a întâmplat cam în același timp cu zvonul că te-ai pierdut pe mare. Așa că Kilvin l-a dus la Magistrul Elodin...

— Ca să-i dea un nume potrivit, am zis, încă răsucindu-l în mână. Desigur.

— Kilvin a bombănit un pic, a zis Basil. L-a numit absurditate dramatică. Dar s-a lipit.

A ridicat din umeri, apoi s-a lăsat în jos și a scotocit un pic înainte de a scoate un registru.

— Deci, îți vrei creditul?

A început să răsfoiască paginile.

— Ar trebui să ai o bucată din el realizat până acum. Mulți l-au făcut.

A găsit pagina pe care o căuta și și-a dus degetul de-a lungul liniei din registru.

— Uite aici. Douăzeci și opt vândute până acum...

— Basil, am zis. Chiar nu înțeleg la ce te referi. Kilvin deja m-a plătit pentru primul pe care l-am făcut.

Basil s-a încruntat.

— Comisionul tău, a zis el cunoscător.

Apoi, văzându-mi privirea goală, a continuat.

— De fiecare dată când Stocurile vând ceva, Partizanatul primește un comision de treizeci la sută, și cine deține schema primește zece procente.

— Credeam că Stocurile păstrează toate cele patruzeci, am zis șocat.

A ridicat dintr-un umăr.

— De multe ori așa de întâmplă. Stocurile dețin majoritatea schemelor vechi. Majoritatea obiectelor au fost deja inventate. Dar pentru ceva nou...

— Manet n-a menționat niciodată asta, am zis.

Basil s-a strâmbat a scuză.

— Bătrânul Manet e un cal de povară, a zis el politicoș. Dar nu e cel mai inovativ tip de pe-aici. E aici, de cât, de treizeci de ani? Nu cred că are nici măcar o schemă pe numele lui.

A răsfoit registrul un pic, trecându-și privirea peste pagini.

— Majoritatea artificierilor serioși au cel puțin o schemă, fie și doar ca punct de mândrie, chiar dacă e ceva destul de inutil.

Numerele mi s-au amestecat în cap.

— Deci, zece la sută a opt talanți fiecare, am murmurat, apoi am ridicat privirea. Mă așteaptă douăzeci și doi de talanți?

Basil a dat din cap, uitându-se la înregistrarea din registru.

— Douăzeci și doi de talanți și patru sfanți, a zis el scoțând un creion și o bucată de hârtie. Îi vrei pe toți?

Am rânjit.

...

Când am plecat spre Imre, punga mi-era atât de grea, că m-am temut că voi începe să șchiopătez. M-am oprit la Cinzeacă și mi-am luat traista, așezând-o pe celălalt umăr, pentru a mă echilibra.

M-am plimbat prin oraș, trecând alene prin toate locurile pe care le frecventasem înainte împreună cu Denna. M-am întrebat unde în lume ar putea să fie.

După ce ritualul de căutare a fost complet, m-am dus pe o alee din spate, care mirosea a grăsime rancedă, și am urcat un set de scări înguste. Am bătut vioi la ușa lui Devi, am

așteptat un minut, apoi am bătut din nou, mai tare.

S-a auzit sunetul unui zăvor tras și al unei încuietori deschizându-se. Ușa s-a crăpat ușor și un ochi de culoare albastru deschis s-a uitat la mine. Am zâmbit.

Ușa s-a deschis încet. Devi stătea în ușă, uitându-se fără expresie la mine, cu brațele pe lângă corp.

Am ridicat o sprânceană la ea.

— Cum? am zis. Nicio batjocură isteată?

— Nu fac afaceri pe prispă, a zis automat. Vocea ei n-avea nicio inflexiune. Va trebui să intri.

Am așteptat, dar nu s-a dat din ușă. Am simțit miros de scorțișoară și miere venind din camera din spatele ei.

— Devi? am întrebat-o. Ești bine?

— Ești v...

S-a oprit, încă holbându-se la mine. Vocea ei era plată și lipsită de emoție.

— Credeam că ești mort.

— În acest sens și în multe altele, țin să dezamăgesc, am zis.

— Eram sigură că a făcut-o, a continuat Devi. Baronia tatălui său e numită Insulele Pirate. Eram sigură că a făcut-o pentru că i-am dat foc la apartament. Eu am fost cea care a pornit focul, dar el n-avea de unde să știe. Tu ai fost singurul pe care l-a văzut. Pe tine și pe prietenul tău cealdiz.

Devi s-a uitat la mine, clipind în lumină. Gaietul cu înfățișare de zână fusese mereu palid, dar era prima dată când o vedeam atât de palidă.

— Ești mai înalt, a zis ea. Aproape uitasem cât de înalt ești.

— Aproape uitasem cât de frumoasă ești, am zis. Dar nu prea mi-a ieșit.

Devi a continuat să stea în ușă, palidă și mirată. Îngrijorat, am făcut un pas înainte și i-am pus ușor mâna pe

braț. Nu s-a ferit, așa cum mă așteptam pe jumătate. Pur și simplu s-a uitat în jos la mâna mea.

— Aștept o remarcă usturătoare, am tachinat-o ușor. De obicei ești mai rapidă.

— Nu cred că mă pot pune cu tine acum, a zis ea.

— N-am crezut niciodată că te-ai putea pune cu mine, am zis. Dar îmi place un pic de tachinare din când în când.

Devi mi-a zâmbit pe ascuns, în obraji revenindu-i un pic de culoare.

— Ești un măgar, a zis ea.

— Așa mai merge, am zis încurajator, dând-o la o parte din ușă în după-amiaza luminoasă de toamnă. Știam că ai talent pentru asta.

●●●

Am mers împreună la un han din apropiere și cu ajutorul unui beri mici și al unei mese de prânz mari, Devi și-a revenit din șocul de-a mă vedea în viață. Curând și-a recăpătat firea clonțoasă și ne-am luat peste picior în timp ce beam cidru de mere condimentat.

După aceea am mers înapoi la ea acasă, în spatele măcelăriei, moment în care Devi a descoperit că a uitat să încuie ușa.

— Milostive Tehlu, a zis ea odată ajunși înăuntru, uitându-se frenetic în jur. Asta-i prima dată când se întâmplă.

Privind în jur, am văzut că puține se schimbaseră în apartamentul ei de când îl văzusem ultima oară, deși al doilea set de rafturi cu cărți era aproape pe jumătate plin. M-am uitat peste titluri, în timp ce Devi căuta prin alte camere, ca să se asigure că nu lipsea nimic.

— Ai vrea să împrumuți ceva? a întrebat ea, întorcându-se în cameră.

— De fapt, am zis, eu am ceva pentru tine.

Am pus traista pe biroul ei și am căutat prin ea până am găsit un pachet dreptunghiular învelit în mușama și legat cu sfoară. Mi-am mutat traista pe podea și am pus pachetul pe birou, împingându-l spre ea.

Devi s-a apropiat de birou cu o expresie de îndoială pe față, apoi s-a așezat și a desfăcut pachetul. Înăuntru era un exemplar din *Celum Tinture*, pe care îl furasem din biblioteca lui Caudicus. Nu era o carte deosebit de rară, dar era o resursă utilă pentru un alchimist exilat din Arhive. Nu că aș fi știut ceva despre alchimie, desigur.

Devi s-a uitat la ea.

— De ce îmi dai asta? a întrebat ea.

Am râs.

— E un cadou.

M-a privit cu ochii mijiți.

— Dacă tu crezi că asta îți va aduce o prelungire pentru împrumut...

Am scuturat din cap.

— M-am gândit că ți-ar plăcea, am zis. Cât privește împrumutul...

Mi-am scos punga și am numărat nouă talanți groși pe biroul ei.

— Bine atunci, a zis Devi ușor surprinsă. Se pare că cineva a avut o călătorie profitabilă.

S-a uitat la mine.

— Ești sigur că nu vrei să aștepți până după plata taxei de școlarizare?

— Deja m-am ocupat de ea, am zis.

Devi n-a făcut niciun gest să ia banii.

— N-aș vrea să te las fără un ban la începutul noului semestru, a zis ea.

Am cântărit punga într-o mână. A zăngănit cu o plinătate încântătoare, aproape muzicală.

Devi a scos o cheie și a descuiat un sertar din partea de jos a biroului.

A scos, una câte una, exemplarul meu de *Retorică și Logică*, naiul măiestriei, lampa mea simpatetică și inelul Dennei.

Le-a pus frumos una peste alta pe biroul ei, dar tot nu s-a întins să ia monedele.

— Mai ai încă două luni înainte ca anul tău și o zi să treacă, a zis ea. Ești sigur că n-ai prefera să aștepți?

Nedumerit, m-am uitat la banii de pe masă, apoi prin camera lui Devi. Când am realizat ce se întâmplă, am simțit că o floare mi se desface în cap.

— Nu e vorba deloc de bani, nu? am zis, uimit că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama.

Devi și-a lăsat capul într-o parte.

Am arătat către rafturi, către patul mare de catifea, către Devi însăși.

Nu mai observasem până atunci, dar deși hainele ei nu erau luxoase, croiala și pânza erau la fel de delicate ca ale oricărui nobil.

— Asta n-are nimic de-a face cu banii, am repetat.

M-am uitat la cărțile ei. Colecția ei trebuia să valoreze cinci sute de talanți, cu siguranță.

— Folosești banii ca momeală. Îi împrumuți pe cei desperați care ți-ar putea fi utili, apoi speră să nu ți-i poată înapoia. Adevărata afacere sunt favorurile.

Devi a chicotit un pic.

— Banii sunt buni, a zis ea, cu ochii strălucitori. Dar lumea e plină de lucruri pe care oamenii nu le-ar vinde niciodată. Favorurile și obligația valorează mult, mult mai mult.

M-am uitat la cei nouă talanți strălucitori de pe biroul ei.

— N-ai o sumă minimă de împrumutat, nu-i așa? am

întrebat, știind deja răspunsul. Mi-ai zis-o ca să fiu obligat să împrumut mai mult. Ai sperat că-mi voi săpa o groapă prea adâncă și că nu voi fi în stare să-ți plătesc datoria.

Devi a zâmbit deschis.

— Bine-ai venit în joc, a zis începând să ridice monedele. Mulțumesc că ai participat.

CAPITOLUL 144

Sabie și shaed

Cu punga gata să dea pe-afară și cu scrisoarea de credit a lui Alveron asigurându-mi școlarizarea, semestrul de iarnă a fost la fel de lipsit de griji ca o plimbare prin grădină.

Era ciudat că nu mai trebuia să trăiesc ca un sărman. Aveam haine care mi se potriveau și îmi permiteam să le duc la spălat. Puteam să cumpăr cafea sau ciocolată ori de câte ori voiam. Nu mai era nevoie să muncesc la nesfârșit în Partizanat și îmi puteam petrece timpul meșterind pur și simplu, pentru a-mi satisface curiozitatea sau pentru a realiza proiectele care-mi făceau plăcere.

La aproape un an de când plecasem, mi-a trebuit un timp să mă reobișnuiesc cu Universitatea. După tot acest timp, mi s-a părut ciudat să nu mai port sabie. Dar astfel de lucruri nu erau aprobate pe-aici și am știut că vor provoca mai multe probleme decât merita.

La început am lăsat Cezura în cameră. Dar știam mai bine decât oricine cât de ușor era să intre cineva și s-o fure. Bara ținea la distanță doar un hoț foarte binevoitor. Unul mai pragmatic ar fi spart pur și simplu fereastra și ar fi dispărut în mai puțin de un minut. Din moment ce sabia era literalmente de neînlocuit și promisesem să o păstrez în siguranță, n-a durat mult până s-o mut într-un loc ascuns în Subsol.

Shaedul era mai ușor de ținut la îndemână, pentru că-i puteam schimba forma cu puțin efort. A fluturat rar pe cont propriu. Mai degrabă refuza să se miște, cum părea că i-o cer rafalele de vânt. Ai crede că lumea observă astfel de chestii, dar n-o face. Chiar și Wilem și Simmon, care mă tachinau

pentru pasiunea mea pentru ea, niciodată nu mi-au considerat mantia mai mult decât o piesă excepțional de versatilă de îmbrăcăminte.

De fapt, Elodin a fost singurul care a observat ceva ieșit din comun cu privire la aceasta.

— Ce-i asta? a exclamat el când ne-am intersectat într-o curticică din afara Axului. Cum ai ajuns să fii *înshaedat*?

— Poftim? am întrebat.

— Mantia ta, băiete. Mantia ta rotitoare. Cum, în harul lui Dumnezeu, ai dat peste un *shaed*?

Mi-a confundat surprinderea cu ignoranța.

— Nu știi ce porți?

— Știu ce e, am zis. Sunt doar surprins că știți dumneavoastră.

M-a privit insultat.

— N-aș fi Glăsuitoare dacă n-aș observa o mantie de la zâne la câțiva pași de mine.

A luat un colț între degete.

— O, e minunat. Iată o bucată de veche magie pe care rareori poate pune mâna cineva.

— De fapt, e magie nouă, am spus.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

Când a devenit evident că explicația mea implica o poveste lungă, Elodin m-a condus într-un băruleț confortabil pe care nu-l mai văzusem înainte. De fapt, ezit să-l numesc bar. Nu era plin de trâncănelile studenților și de miros de bere. Era întunecat și liniștit, cu tavanul jos și grupuri răzlețe de scaune mari, confortabile. Mirosea a piele și a vin vechi.

Ne-am așezat lângă un radiator cald și am sorbit cidru fierbinte, în timp ce i-am spus toată povestea călătoriei mele neintenționate în ținutul zânelor. Am simțit o ușurare minunată. Nu putusem să spun nimănui povestea, de teama de-a nu ajunge de răsul Universității.

Elodin s-a dovedit un ascultător surprinzător de atent și a fost interesat în mod deosebit de lupta prin care Felurian încercase să mă îndoiaie după bunul plac. După ce am terminat povestea, m-a umplut de întrebări. Îmi aminteam ce nume folosisem pentru a chema vântul? Cum îl simțisem? Starea de veghe ciudată pe care o descrisesem fusese mai mult ca și cum aș fi fost beat sau mai mult ca și cum aș fi fost șocat?

Am răspuns cât de bine am putut, iar în cele din urmă s-a lăsat pe spate în scaun, dând din cap pentru sine.

— E semn bun când un student se duce să vâneze vântul și-l prinde, a zis el aprobator. Asta e a doua oară când îl chemi. Poate fi prins doar mai ușor.

— De trei ori, de fapt, am zis. L-am găsit și când m-am oprit în Ademre.

A râs.

— L-ai vânat până la marginea hărții! a zis el, făcând o mișcare largă cu mâna stângă.

Uimit, am realizat că era gestică ademă pentru *respect uimit*.

— Cum s-a simțit? Crezi că i-ai putea găsi numele din nou, dacă ai avea nevoie de el?

M-am concentrat, încercând să-mi împing mintea în Frunza în Vrie. Trecuseră o lună și o mie de mile de când încercasem ultima oară și-mi era greu să-mi duc mintea în acel gol ciudat, confuz.

În cele din urmă am reușit. M-am uitat în jurul cămăruței, sperând să văd numele vântului ca pe un prieten cunoscut. Dar nu era nimic acolo, în afară de firele de praf care făceau vârtejuri într-o rază de soare care cădea pieziș printr-o fereastră.

— Ei? a întrebat Elodin. Poți să-l chemi dacă ai nevoie de el?

Am ezitat.

— Poate.

Elodin a dat din cap ca și cum ar fi înțeles.

— Dar probabil nu și dacă ți-ar cere cineva?

Am dat din cap, mai mult decât ușor dezamăgit.

— Nu fi descurajat. Ne va da ceva de furcă.

A zâmbit fericit și m-a bătut pe spate.

— Dar cred că e mai mult în povestea ta decât îți dai seama. Ai chemat mai mult decât vântul. Din ceea ce ai spus, eu cred că ai chemat însuși numele lui Felurian.

M-am gândit. Amintirile mele din ținutul zânelor erau ciudat de neuniforme, niciuna mai presus de confruntarea mea cu Felurian, care avea o calitate ciudată, aproape de vis. Când am încercat să mi-o amintesc în detaliu, aproape părea că i s-a întâmplat altcuiva.

— Presupun că e posibil.

— E mai mult decât posibil, m-a asigurat. Mă îndoiesc că o creatură atât de bătrână și de puternică precum Felurian s-ar fi supus numai vântului. Nu că realizarea ta ar fi mai prejos, s-a grăbit el să adauge. Poate chema vântul doar un student dintr-o mie. Dar să chemi numele unei vietăți, să nu mai vorbim de una din ținutul zânelor...

Și-a ridicat sprâncenele către mine.

— Țasta e un cal de altă culoare.

— De ce ar fi numele unei persoane cu mult diferit? am întrebat, apoi mi-am răspuns singur la întrebare. Complexitatea.

— Exact, a zis el.

Faptul că înțelesesem părea să-l entuziasmeze.

— Pentru a denumi un obiect, trebuie să-l înțelegi pe de-a-ntregul. O piatră sau o bucată de vânt e destul de dificil. O persoană...

S-a oprit cu înțeles.

— Nu pot pretinde c-o înțeleg pe Felurian, am zis.

— O parte din tine a făcut-o, a insistat el. Mintea ta adormită. O raritate, într-adevăr. Dacă ai fi știut cât de greu e, n-ai fi avut nicio șansă s-o faci.

Pentru că sărăcia nu mă mai forța să lucrez ore nesfârșite în Partizanat, eram liber să studiez mai mult ca oricând. Mi-am continuat cursurile obișnuite de magie simpatetică, medicină, chimie și artizanat, apoi am adăugat herbologie și anatomia comparată a femeii.

Curiozitatea mea fusese zgândărită de întâlnirea cu cufărul Lackless și încercam să învăț câte ceva despre nodurile din poveștile yllîșe. Dar am descoperit repede că cele mai multe cărți despre Yll erau istorice, nu lingvistice, și nu mi-au oferit nicio informație cu privire la modul în care s-ar putea descifra, de fapt, un nod.

Așa că am căutat în Registrele Morților și am descoperit un singur raft cu cărți scoase din uz cu privire la Yll, într-una din secțiunile mai neplăcute, cu tavanul jos, din subsolurile inferioare. Apoi, în timp ce căutam un loc unde să stau și să citesc, am descoperit o cămăruță ascunsă în spatele unui raft proeminent.

Nu era un bârlog pentru citit, cum am bănuir. Înăuntru erau sute de mosoare mari de lemn pe care se înnoadă sfoara. Nu erau cărți, mai exact, ci echivalente yllîș. Un strat subțire de praf acoperea totul și m-am îndoit că mai intrase cineva în cameră de zeci de ani.

Am o mare slăbiciune pentru lucrurile secrete. Dar am constatat repede că citirea nodurilor era imposibilă fără a înțelege mai întâi yllîșul. Nu existau cursuri pe această temă și întrebând în stânga și-n dreapta am descoperit că niciunul dintre membrii breslei Magistrului Lingvist nu știa prea multe cuvinte.

N-am fost teribil de surprins, având în vedere că Yll aproape fusese călcat în picioare de cizmele de fier ale Imperiului Aturan. Bucata care a rămas azi e populată în mare parte de oi. Și dacă ai sta în mijlocul țării, ai putea să arunci o piatră peste graniță. Totuși, a fost un final dezamăgitor pentru căutarea mea.

Apoi, câteva zile mai târziu, Magistrul Lingvist m-a chemat în biroul lui. Auzise că făceam anchete și s-a dovedit că vorbea ylliș destul de bine. S-a oferit să-mi fie personal tutore, iar eu i-am acceptat bucuros oferta.

De când venisem la Universitate, îl văzusem pe Magistrul Lingvist doar în timpul interviurilor de admitere și când eram adus de coarne din motive disciplinare.

În calitate de Cancelar, era destul de sever și de formal. Dar când nu era așezat pe scaunul de Cancelar, Magistrul Herma era un profesor surprinzător de abil și de blând. Era plin de duh, cu un simț al umorului uimitor de ireverențios. Prima dată când mi-a spus o glumă porcoasă, m-ai fi putut răsturna cu un fulg.

Elodin nu predă niciun curs în acel semestru, dar am început să studiez în particular glăsuirea sub conducerea sa. A mers mai lin acum, când înțelesesem că în nebunia lui avea o metodă.

Contele Threpe a fost nespus de fericit să mă găsească în viață și a dat o petrecere de înviere, unde am fost prezentat cu mândrie în fața nobilimii locale. Am avut un costum de haine croit special pentru eveniment și, într-un acces de nostalgie, am ales să fie făcut în culorile vechii mele trupe: verdele și griul oamenilor Lordului Pârloagă-Sură.

După petrecere, la o sticlă de vin în camera de zi, i-am spus lui Threpe aventurile mele. Am lăsat deoparte povestea despre Felurian, pentru că știam că nu m-ar fi crezut. Și n-am putut să-i spun nici jumătate din ceea ce făcusem în

serviciul maerului. În consecință, Threpe a crezut că Alveron a fost destul de generos în a mă recompensa. N-am încercat să-l conving de contrariu.

CAPITOLUL 145

Povești

Ambrose a lipsit, din fericire, în semestrul de iarnă, dar când a sosit primăvara a venit înapoi să se cuibărească asemenea unei păsări migratoare nesuferite. N-a fost o coincidență că a doua zi după ce s-a întors am lipsit de la toate cursurile și mi-am petrecut întreaga zi făcându-mi un gram nou.

De îndată ce zăpada s-a topit și pământul a devenit din nou ferm, am reînceput să practic ketanul. Amintindu-mi cât de ciudat mi s-a părut când l-am văzut prima dată, l-am făcut în intimitatea pădurii de la nord de Universitate.

Cu semestrul de primăvară a venit o nouă rundă de admiteri. M-am prezentat la interviu cu o mahmureală profundă și am bâlbâit răspunsurile la câteva întrebări. Taxa de școlarizare mi-a fost stabilită la optsprezece talanți și cinci sfanți, un câștig pentru mine de patru talanți și ceva mărunțiș de la Trezorerie.

Vânzările Ne-nsângeratului s-au domolit peste iarnă, pentru că au fost mai puțini comercianți care au vizitat Universitatea. Dar odată ce zăpada s-a topit și drumurile s-au uscat, grămăjoara acumulată în Stocuri s-a vândut repede, aducându-mi încă șase talanți.

Nu eram obișnuit să am atât de mulți bani la dispoziție și trebuie să recunosc că asta m-a cam zăpăcit. Aveam șase costume de haine care mi se potriveau și toată hârtia pe care o puteam folosi. Am cumpărat cerneală neagră de calitate de la Arueh și propriul meu set de instrumente de gravat. Aveam două perechi de pantofi. Două.

Am găsit un antic și zdrențaros dicton yllish îngropat într-

o librărie din Imre. Plin cu desene cu noduri, proprietarul librăriei crezuse că era jurnalul unui marinar și-l cumpărase cu un talant și jumătate. Nu după mult timp am cumpărat un exemplar din *Heroborica*, apoi am adăugat unul din *Termigus Techina*, pe care o puteam folosi ca punct de referință în timp ce proiectam schema în intimitatea camerei mele.

Am achitat cina pentru prietenii mei. Auri avea rochii noi și panglici strălucitoare pentru părul ei. Toate astea, și tot mai aveam bani în pungă. Cât de ciudat. Cât de minunat.

Spre mijlocul semestrului am început să aud povești cunoscute. Povești despre un anume aventurier cu părul roșu care își petrecuse noaptea cu Felurian.

Povești despre un arcanist tânăr și cutezător care avea toate puterile lui Taborlin cel Mare.

Durase câteva luni, dar isprăvile mele din Vintas parcurseseră în cele din urmă drumul de la gură la ureche pe toată acea lungă distanță până la Universitate.

Ar putea fi adevărat că atunci când în sfârșit am devenit conștient de aceste povești mi-am alungit *shaedul* un pic și l-am purtat mai des decât înainte. S-a întâmplat, de asemenea, ca în următoarea perioadă să petrec o rușinoasă durată de timp în taverne, ascuns în liniște, ascultând poveștile. Poate chiar am mers atât de departe, încât să ofer vreo două sugestii.

Eram tânăr, la urma urmelor, și era firesc să mă încante notorietatea. M-am gândit că va păli în timp. De ce să nu mă dezvălui un pic privirilor piezișe ale colegilor mei? De ce să nu mă bucur de ele, cât mai țineau?

Multe dintre povești se învârtteau în jurul vânării bandiților și salvării tinerelor. Dar niciuna dintre ele nu era

foarte aproape de adevăr. Nicio poveste nu poate parcurge peste o mie de mile din gură-n gură și să-și păstreze forma.

Deși detaliile difereau, majoritatea urmau un fir familiar: tinere la ananghie.

Uneori mă angaja un nobil. Uneori era un tată îngrijorat, un primar înnebunit de durere sau un jandarm cu ifose.

De cele mai multe ori salvam două fete. Uneori doar una, uneori erau trei. Erau cele mai bune prietene. Erau mamă și fiică. Am auzit o poveste în care erau șapte, toate surori, toate prințese frumoase, toate fecioare. Știți genul ăla de poveste.

Exista o mare varietate cu privire de la cine le salvam mai exact pe fete. Bandiții erau destul de frecvenți, dar existau, de asemenea, unchi răi, mame vitrege și nebuni. O poveste, printr-o întorsătură ciudată, mă făcea să le salvez de la mercenarii ademi. Au existat chiar și vreo doi căpcăuni.

În timp ce salvam, ocazional, fetele de la o trupă de actori ambulănți, sunt mândru să spun că n-am auzit niciodată o poveste în care să fie răpite de edema ruh.

Povestea a avut, în general, două finaluri. În primul săream la luptă ca Făt-Frumos și luptam cu sabia până când toată lumea murea, fugea sau se pocăia corespunzător. Al doilea final era mult mai îndrăgit. Mă implica pe mine chemând focul și fulgerele din cer, la fel ca Taborlin cel Mare.

În versiunea mea preferată a poveștii, întâlneam pe drum un căldărar de nădejde. Împărțeam cina cu el, iar el îmi spunea de doi copii care fuseseră furați de la o fermă din apropiere. Înainte de-a pleca, îmi vindea un ou, trei cuie de fier și o mantie ponosită, care mă putea face invizibil. Îmi foloseam obiectele și istețimea considerabilă pentru a-i salva pe copii din ghearele unui vicelan trol flămând.

Dar, deși existau mai multe versiuni ale acestui basm, povestea despre Felurian era de departe cea mai populară.

Cântecul pe care i-l scrisesem străbătuse și el drumul spre vest. Și din moment ce cântecele își păstrează forma mai bine decât poveștile, detaliile despre întâlnirea mea cu Felurian erau ceva mai aproape de adevăr.

Când Wil și Sim au stat pe capul meu pentru detalii, le-am spus toată povestea. Mi-a luat ceva timp să-i conving că spuneam adevărul. Mai degrabă mi-a luat ceva timp să-l conving pe Sim. Din anumite motive, Wil era perfect dispus să accepte existența țărâmului zânelor.

Nu l-am învinuit pe Sim. Până n-am văzut-o, aș fi pariat bani buni că Felurian nu există. Una e să-ți faci plăcere să auzi o poveste, alta e s-o iei de bună.

•••

— Adevărata întrebare e cât de bătrân ești cu adevărat, a zis Sim gânditor.

— Știi eu, a zis Wilem cu mândria sumbră a cuiva care pretinde cu disperare că nu e beat. Are 17 ani.

— Ahhhh...

Sim a ridicat dramatic un deget.

— Așa ai crede, nu?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Sim s-a aplecat în scaun.

— Te-ai dus pe țărâmul zânelor, ai petrecut ceva timp acolo, apoi te-ai întors și ai descoperit că au trecut doar trei zile, a spus Sim. Asta înseamnă că ești doar cu trei zile mai în vârstă? Sau că ai îmbătrânit cât ai stat acolo?

Am rămas tăcut pentru un moment.

— Nu m-am gândit la asta, am recunoscut.

— În povești, băieții ajung pe țărâmul zânelor și se întorc bărbați, a spus Wilem. Asta înseamnă că îmbătrânești.

— Dacă ai de gând să crezi în povești, a zis Sim.

— Cum altfel? a întrebat Wil. Vrei să consulți *Compendiumul lui Marlock despre fenomenul zânelor*?

Găsește-mi o astfel de carte și voi face referire la ea.

Sim a ridicat din umeri, dispus să accepte.

— Deci, a zis Wil întorcându-se spre mine. Cât timp ai stat acolo?

— Greu de spus, am zis. N-a existat nici zi, nici noapte. Și amintirile mele sunt un pic ciudate.

M-am gândit îndelung.

— Am vorbit, am înotat, am mâncat de zeci și sute de ori, am explorat un pic. Și, mă rog...

M-am oprit pentru a-mi drege vocea cu semnificație.

— Te-ai tăvălit, a sugerat Wil.

— Mulțumesc. Și m-am și tăvălit un pic.

Am numărat figurile pe care mi le arătase Felurian, iar apoi m-am gândit că nu m-ar fi putut învăța mai mult de două sau trei pe zi...

— A durat cel puțin două luni, am zis. M-am bărbierit o dată sau o fi fost de două ori? Timp suficient să-mi crească un pic de barbă.

Wil și-a dat ochii peste cap la asta, trecându-și mâna prin neagra lui barbă cealdiză.

— Nimic nu se compară cu minunata ta barbă, am zis. Totuși, a mea a crescut de cel puțin două sau trei ori.

— Deci, cel puțin două luni, a zis Sim. Dar cât timp ar fi putut să treacă?

— Trei luni? Câte povești am împărtășit noi? Patru sau cinci luni? M-am gândit la cât de încet a trebuit să mutăm *shaedul* meu de la lumina stelelor la lumina lunii, la lumina focului.

— Un an?

M-am gândit la perioada mizerabilă pe care o petrecusem recuperându-mă după întâlnirea cu Cthaehul.

— Sunt sigur că n-are cum să fi fost mai mult de un an...

Vocea nu mi-a sunat atât de convingător cum mi-ar fi

plăcut. Wilem a ridicat o sprânceană.

— Ei bine, aniversare plăcută.

Și-a ridicat paharul pentru mine.

— Sau aniversări, depinde.

CAPITOLUL 146

Eșecuri

În timpul semestrului de primăvară am experimentat mai multe eșecuri.

Primul dintre acestea a fost mai mult un eșec în ochii mei. Mă așteptam ca învățarea limbii ylliș să fie relativ ușoară. Dar nimic nu era mai departe de adevăr.

În câteva zile învățasem destulă tema ca să mă apăr singur în instanță.

Dar tema e o limbă foarte ordonată și o cunoșteam deja un pic din studiile mele. Poate cel mai important, între tema și aturană există o mare suprapunere. Sunt folosite aceleași caractere pentru scris și multe cuvinte sunt înrudite.

Ylliș nu are nimic în comun cu aturana sau cu șaldiș sau chiar cu ademica, în ceea ce contează. E un dezastru irațional, încâlcit. Paisprezece timpuri indicative ale verbului. Bizare inflexiuni oficiale de adresare.

Nu poți să spui nici măcar „șosetele Cancelarului”. O, nu. Prea simplu. Toate proprietățile sunt ciudat de duale: de parcă Cancelarul ar deține șosetele, dar, în același timp, într-un fel și șosetele ar avea drept de proprietate asupra Cancelarului.

Asta modifică utilizarea ambelor cuvinte în modurile gramaticale complexe. Ca și cum simplul act de a deține șosete schimbă cumva în mod fundamental natura cuiva.

Deci, chiar și după luni de studiu cu Cancelarul, gramatica ylliș era încă un talmeș-balmeș pentru mine. Tot ce releva munca mea era o brumă de vocabular. Înțelegerea mea asupra nodurilor de poveste era mai rea ca niciodată. Am încercat s-o îmbunătățesc exersând cu Deoch. Dar el nu

prea era profesor și a recunoscut că singura persoană pe care o cunoscuse vreodată care putea citi nodurile de poveste fusese bunica lui, care murise când el era foarte tânăr.

În al doilea rând a fost eșecul meu în chimie avansată, luată sub îndrumarea ghilderului lui Mandrag, Anisat. Deși materia mă fascina, nu m-am înțeles cu Anisat. Îmi plăcea descoperirea oferită de chimie, îmi plăcea florul de a experimenta, provocarea de a încerca și a reîncerca. Îmi plăcea nedumerirea pe care mi-o provoca. Recunosc și o oarecare slăbiciune prostească pentru aparatele implicate. Sticle și tuburi. Acizi și săruri. Mercur și flacăra. E ceva primordial în chimie, ceva care sfidează explicația. Ori simți asta, ori nu.

Anisat n-o simțea. Pentru el chimia însemna jurnale scrise și rânduri de numere notate cu atenție. M-a pus să fac aceeași titrare de patru ori pur și simplu pentru că însemnasem incorect. De ce să scrii un număr jos? De ce mi-ar trebui zece minute pentru a scrie ceea ce mâinile mele ar putea termina în cinci?

Așa că ne-am certat. Ușor la început, dar niciunul dintre noi n-a fost dispus să dea înapoi. Ca urmare, după două perioade am ajuns să strigăm unul la altul, în mijlocul Creuzetului, în timp ce treizeci de studenți ne priveau cu gurile deschise de spaimă.

Mi-a zis să plec din clasa lui, numindu-mă dennerling irreverentios, lipsit de respect pentru autoritate. I-am zis că e un abac pompos care și-a ratat adevărata carieră de scribe care numără case. Ca să fiu cinstit, amândoi am marcat câteva puncte.

Un alt eșec al meu a fost la matematică. După ce luni de-a rândul o ascultasem pe Fela pălăvrăgind emoționată despre ce învățase ea de la Magistrul Brandeur, am stabilit să-mi iau și eu propria învățătură. Din păcate, vârfurile mai înalte ale

matematicii nu m-au încântat. Nu sunt poet. Nu-mi plac cuvintele de dragul cuvintelor. Îmi plac cuvinte pentru ceea ce pot ele realiza. Similar, nu sunt aritmetician. Numere care vorbesc numai ca numere prezintă prea puțin interes pentru mine.

Ca urmare a abandonării chimiei și aritmeticii, am avut o grămadă de timp liber la dispoziție. O parte l-am petrecut în Partizanat, făcând un Ne-nsângerat al meu, pe care l-am vândut practic înainte de a atinge rafturile.

Mi-am petrecut, de asemenea, o perioadă semnificativă de timp în Arhive și în Clinică, făcând cercetare pentru un eseu intitulat *Despre lipsa de eficacitate a rădăcinii de săgeată*. Arwyl era sceptic, dar a fost de acord că cercetarea mea inițială justifică atenția.

Mi-am petrecut, de asemenea, o parte din timp cu amoruri. Era o experiență nouă pentru mine, căci nu mai atrăsesem niciodată ochii femeilor până atunci. Sau dacă o făcusem, nu știusese ce să fac cu atenția respectivă.

Dar eram mai în vârstă acum și într-o anumită măsură mai înțelept. Și, din cauza poveștilor care circulau, femeile de pe ambele maluri ale râului au început să-și arate interesul pentru mine.

Poveștile mele amoroase au fost toate plăcute și de scurtă durată. Nu pot spune de ce de scurtă durată, cu excepția evidenței: că n-am în mine prea multe care să încurajeze o femeie să stea mult în compania mea. Simmon, de exemplu, avea multe de oferit. El era o piatră prețioasă neșlefuită. Deloc uimitoare la prima vedere, dar cu o mare valoare sub suprafață. Sim era tandru, bun și atent, așa că orice femeie se putea atașa de el. El o făcuse pe Fela nebună de fericire. Sim era un prinț.

Prin contrast, ce aveam eu de oferit? Chiar nimic. Cu atât mai puțin în acel moment. Eram mai mult ca o piatră

ciudată, care e ridicată, cărată o vreme și în cele din urmă aruncată din nou, după ce înțelegi că, în ciuda aspectului interesant, nu e nimic mai mult decât pământ întărit.

— Magistre Kilvin, știți vreun metal care să rămână tare timp de două mii de ani și să rămână relativ netocit sau nepătat? am întrebat.

Uriășul artizan m-a privit cum stăteam în ușa biroului său pe deasupra roții dințate de alamă pe care o inscripționa.

— Și ce proiect mai ai în vedere acum, re'lar Kvothe?

În ultimele trei luni, încercasem să creez o altă schemă la fel de plină de succes ca Ne-nsângeratul. Parțial pentru bani, dar și pentru că știam că era mult mai probabil ca Kilvin să promoveze studenții cu trei sau patru scheme impresionante la activ.

Din păcate, m-am lovit și aici de un șir de eșecuri. Am avut mai mult de o duzină de idei deștepte, dintre care niciuna n-a condus la un design terminat.

Cele mai multe au fost desființate de Kilvin însuși. Opt dintre ideile mele deștepte fuseseră deja create, unele dintre ele cu mai mult de o sută de ani în urmă. Cinci dintre ele, m-a informat Kilvin, necesitau utilizarea de rune care erau interzise re'larilor. Trei fuseseră matematic imposibile și el mi-a demonstrat rapid de ce erau sortite eșecului, salvându-mi zeci de ore de timp pierdut.

Una dintre idei mi-a respins-o drept „cu totul nepotrivită pentru un artizan responsabil”. Am argumentat că un mecanism care să reducă timpul necesar pentru reîncărcarea unei baliste ar ajuta navele să se apere de pirați. Ar ajuta la apărarea orașelor de atacurile jefuitorilor...

Dar Kilvin nici n-a vrut s-audă. Când fața lui a început să i se întunece ca un nor de furtună, mi-am abandonat repede argumentele planificate cu grijă.

În cele din urmă, doar două dintre ideile mele au fost fezabile, acceptabile și originale. Dar după săptămâni de muncă, am fost nevoit să le abandonez și pe acestea, nereușind să le fac să funcționeze.

Kilvin și-a lăsat jos stylusul și roata dințată de alamă pe jumătate inscripționată, întorcându-se cu fața la mine.

— Admir studentul care gândește în termeni de durabilitate, re'lar Kvothe. Dar o mie sunt o grămadă de ani pentru o piatră, ce să mai spunem de metale. Ca să nu mai vorbim de metalele folosite din greu.

Am fost întrebat despre Cezură, desigur. Dar am ezitat să-i spun lui Kilvin tot adevărul. Știam prea bine că Magistrul Artizan nu era de acord ca artizanii să poarte armă. Deși aprecia măiestria unui astfel de săbii, n-ar fi văzut cu ochi buni faptul că dețineam așa ceva.

Am zâmbit.

— Nu e pentru un proiect, am spus. Doar eram curios. În timpul călătoriilor mele mi-a fost arătată o sabie destul de funcțională și ascuțită. În ciuda acestui fapt, nu părea să existe nicio dovadă că avea peste două mii de ani. Știți vreun metal care ar putea să nu se strice atât de mult timp? Să nu mai vorbim să-și păstreze ascuțișul?

— A.

Kilvin a dat din cap, cu o expresie nu tocmai surprinsă.

— Există astfel de lucruri. Magie veche, s-ar putea spune. Sau arte vechi, de-acum pierdute pentru noi. Aceste lucruri sunt răspândite prin lume. Dispozitive minunate. Mistere. Există multe surse de încredere care vorbesc despre lampa care arde veșnic.

A făcut un gest larg cu mâna spre emisferele de sticlă întinse pe bancul lui de lucru.

— Avem chiar și aici, la Universitate, o parte dintre aceste lucruri.

Am simțit cum curiozitatea mi se aprinde.

— Ce fel de lucruri? am întrebat.

Kilvin s-a tras alene de barbă cu o mână.

— Am un dispozitiv lipsit de orice scrijeldică, ce pare să nu facă nimic altceva decât să consume momentul cinetic. Am patru lingouri de metal alb, mai ușoare decât apa, pe care nu pot nici să le topesc, nici să le stric în vreun fel. O foaie de sticlă neagră, care n-are pe-o parte niciun fel de proprietăți de frecare. O bucată de piatră în formă ciudată, care se menține la o temperatură ușor mai sus de limita înghețului, indiferent de ce căldură e în jurul ei. A ridicat din umerii masivi. Aceste lucruri sunt mistere.

Am deschis gura, apoi am ezitat.

— Ar fi nepotrivit să vă cer să-mi arătați unele dintre aceste lucruri?

Zâmbetul lui Kilvin a fost foarte alb pe fondul întunecat al pielii și bărbii lui.

— Nu e niciodată nepotrivit să ceri, re'lar Kvothe, a zis el. Un student trebuie să fie curios. M-ar fi tulburat dacă ai fi fost indiferent la așa ceva.

Uriașul artizan s-a dus la biroul lui masiv din lemn, care, presărat cu proiecte pe jumătate terminate, avea suprafața abia vizibilă. A descuiat un sertar cu o cheie din buzunar și a scos două cuburi de metal mat, puțin mai mari decât zarurile.

— Nu ne putem imagina la ce foloseau multe dintre aceste lucruri vechi, a zis el. Dar unele au o utilitate remarcabilă. A zguduit cele două cuburi de metal, ca și cum ar fi fost zaruri, și împreună acestea au sunat dulce în mâna lui. Noi le numim pietre protectoare.

S-a aplecat și le-a pus pe podea, la câțiva zeci de centimetri distanță unul de altul. Le-a atins și a vorbit în șoaptă, prea încet ca să aud eu.

Am simțit o schimbare subtilă în aer. La început am crezut că se răcise încăperea, dar apoi mi-am dat seama de adevăr: nu mai simțeam căldura care radia de la forja ce ardea mocnit în celălalt capăt al biroului lui Kilvin.

Kilvin a luat firesc bara de fier folosită pentru a ațâța forja și mi-a aruncat-o cu forță în cap. Gestul lui a fost atât de firesc, încât m-a prins complet cu garda lăsată și n-am avut timp nici măcar să mă las în jos sau să mă trag deoparte.

Bara s-a oprit la o jumătate de metru de mine, ca și cum lovise un obstacol nevăzut. Nu s-a auzit niciun sunet de lovitură, nici nu s-a întors în mâna lui Kilvin.

Am întins mâna cu prudență și n-am găsit... nimic. Era ca și cum aerul intangibil din fața mea devenise brusc solid.

Kilvin mi-a zâmbit.

— Pietrele protectoare sunt utilizate în special când sunt efectuate experimente periculoase sau testări ale anumitor echipamente, a zis el. Produc cumva o barieră magică și cinetică.

Am continuat să-mi trec mâna de-a lungul barierei nevăzute. Nu era tare și nici măcar solid. Și-a dat drumul ușor când am împins și l-am simțit alunecos ca sticla dată cu unt.

Kilvin m-a privit cu o expresie slab amuzată.

— Sincer, re'lar Kvothe, până ca Elodin să facă propria sugestie, m-am gândit să-ți numesc dispozitivul de oprire a săgeții Strajă Secundară.

S-a încruntat ușor.

— Nu e în întregime exact, desigur, dar e mai bine decât nonsensul dramatic al lui Elodin.

M-am aplecat puternic împotriva barierei nevăzute. Era solidă ca un zid de piatră. Acum, că mă uitam mai îndeaproape, puteam să văd o denaturare subtilă în aer, ca și cum priveam printr-o foaie de sticlă ușor imperfectă.

— E mult superioară prinzătorului meu de săgeți, Magistre Kilvin.

— Adevărat.

Kilvin a făcut un semn de conciliere și s-a aplecat ca să ridice pietrele, murmurând din nou.

M-am clătinat un pic atunci când bariera a dispărut.

— Dar istețimea ta o putem repeta la nesfârșit. Misterul ăsta nu.

Kilvin și-a pus cele două cuburi de metal pe palma imensă.

— Astea sunt utile, dar nu uita: inteligența și prudența îi sunt de folos artizanului. Noi ne facem treaba în lumea reală.

Și-a închis degetele peste pietrele protectoare.

— Lasă misterul pentru poeți, preoți și proști.

În ciuda eșecurilor, studiul meu cu Magistrul Elodin progresa destul de bine. El susținea că tot ce aveam nevoie pentru a deveni un Glăsuitoare mai bun erau timpul și dăruirea. I le-am dat pe amândouă, și el le-a folosit în moduri ciudate.

Am petrecut ore enigmatice. M-a făcut să beau o halbă de cidru de mere, apoi să citesc din scoarță-n scoarță *Teofania* lui Teccam. M-a pus să umblu legat la ochi timp de trei zile la rând, ceea ce nu mi-a îmbunătăți performanțele la celelalte cursuri ale mele, dar i-a amuzat pe Wil și Sim la nesfârșit.

M-a încurajat să văd cât de mult pot să stau treaz. Și din moment ce-mi puteam permite câtă cafea voiam, am reușit să stau aproape cinci zile. Deși spre sfârșit devenisem destul de maniac și începusem să aud voci.

Și a mai fost incidentul de pe acoperișul Arhivelor. Se pare că toată lumea a auzit despre asta, într-o versiune sau alta.

Era o furtună bestială, cu descărcări electrice, și Elodin a decis că mi-ar face bine să petrec ceva timp în mijlocul ei. Cu

cât mai aproape, cu atât mai bine, a zis el. Știa că Lorren n-ar permite niciodată accesul pe acoperișul Arhivelor, așa că Elodin a furat pur și simplu cheia.

Din păcate, asta a însemnat că atunci când cheia s-a rostogolit de pe acoperiș, nimeni n-a știut că eram prinși acolo. Ca urmare, am fost nevoiți să petrecem amândoi toată noaptea pe acoperișul de piatră goală, prinși în dinții furtunii furioase.

Abia pe la mijlocul dimineții s-a calmat vremea suficient pentru ca noi să strigăm spre curte după ajutor. Apoi, cum nu părea să existe o a doua cheie, Lorren a urmat calea cea mai dreaptă și a adus mai mulți scribi voinici care să dărâme pur și simplu ușa care ducea pe acoperiș.

Nimic din toate astea n-ar fi fost o problemă deosebită, dacă atunci când a început să plouă Elodin n-ar fi insistat să ne dezbrăcăm în pielea goală, să ne învelim hainele într-o mușama și să le atârnam cu o cărămidă. Potrivit lui Elodin, asta avea să mă ajute să experimentez furtuna în cea mai mare măsură posibilă.

Vântul bătuse mai puternic decât se așteptase și smulsese atât cărămida, cât și hainele noastre, zburându-le spre cer ca pe un pumn de frunze. Așa pierdusem cheia, vezi bine. Era în buzunarul pantalonilor lui Elodin.

Din această cauză, Magistrul Lorren, ghilderul lui Lorren, Distrel, și trei scribi musculoși ne găsiseră pe Elodin și pe mine pe acoperișul Arhivelor goi-pușcă și uzi ca șobolanii înecați. În cincisprezece minute, toată Universitatea a auzit povestea. Elodin a râs de s-a prăpădit de toată chestia și, deși acum văd ceva umor în asta, la vremea respectivă eram departe de a fi amuzat.

N-o să vă împovărez cu întreaga noastră listă de activități. E de-ajuns să spunem că Elodin a mers departe pentru a-mi trezi mintea adormită. Ridicol de departe, de fapt.

Și, spre surprinderea mea, munca noastră și-a cules roadele. În acest timp am chemat numele vântului de trei ori.

Prima dată am potolit vântul timp de o respirație lungă în timp ce stăteam în picioare pe Podul de Piatră, în miez de noapte. Elodin era acolo, îndrumându-mă. Prin asta vreau să spun că mă plesnea cu o cravașă. Eram și desculț și mai mult decât ușor beat.

A doua oară a venit la mine pe neașteptate, în timp ce studiam în Tomuri. Citeam o carte de istorie yllisă, când deodată aerul din camera cavernoasă mi-a șoptit. Am ascultat așa cum mă învățase Elodin, apoi i-am vorbit delicat. La fel de delicat, vântul ascuns s-a stârnit într-o briză, surprinzând studenții și făcându-i pe scribi să intre în panică.

Numele s-a stins în mintea mea câteva minute mai târziu, dar cât timp a durat, am deținut anumite cunoștințe pe care mi le-aș fi dorit, aș fi putut să stârnesc o furtună sau să declanșez un fulger cu aceeași ușurință.

Cunoștințele în sine trebuiau să-mi fie de-ajuns. Dacă aș fi chemat puternic numele vântului în Arhive, Lorren m-ar fi atârnat de degetele de la picioare deasupra ușilor exterioare.

Poate nu credeți aceste fapte teribil de impresionante de glăsuire, și cred că aveți dreptate. Dar în primăvara aia am chemat vântul a treia oară, și a treia oară e cu noroc.

CAPITOLUL 147

Datorii

Din moment ce aveam mult timp la dispoziție, la jumătatea semestrului am luat o șaretă trasă de doi cai și m-am îndreptat spre Bobcatran ca să mă simt bine.

Mi-a luat tot Pustiișul să ajung acolo, și am petrecut cea mai mare parte din Doborâș vizitând locuri vechi și plătind datorii vechi: un cizmar care fusese bun cu un băiat desculț, un hangiu care mă lăsase să dorm câteva nopți pe vatra lui, un croitor pe care-l terorizasem.

Părți din mal erau uimitor de familiare, în timp ce pe altele nu le-am recunoscut deloc. Asta nu m-a surprins din cale-afară. Un oraș aglomerat ca Bobcatranul e în continuă schimbare. M-a surprins însă nostalgia ciudată pe care am simțit-o pentru acest loc care fusese atât de crud cu mine.

Fusesem plecat timp de doi ani. Practic, o viață în urmă. Trecuseră ceva zile de la ultima ploaie, iar orașul era uscat ca un os. Picioarele a o sută de mii de oameni ridicaseră un nor fin de praf, care umplea străzile orașului. Mi-a acoperit hainele și mi-a intrat în păr și în ochi, care au început să mă mănânce. Am încercat să nu mă gândesc prea mult că era în cea mai mare parte rahat pulverizat, amestecat cu un sortiment de pești morți, cu fum de cărbune și cu urină aruncată așa pentru a da aromă.

Dacă respiram pe nas, eram asaltat de miros. Dar dacă respiram pe gură, puteam să-i simt gustul, iar praful îmi umplea plămâni, făcându-mă să tușesc. Nu-mi aminteam să mai fi fost atât de rău ca în acel moment. Mereu fusese atât de murdar aici? Mereu mirosise atât de rău?

După o jumătate de oră de căutări, am găsit în sfârșit

clădirea cu subsol arsă complet. Am coborât pe scări și pe holul lung, spre o cameră plină de mucegai. Trapis era încă acolo, desculț și purtând aceeași haină zdrențuită, îngrijindu-și copiii fără speranță în întunericul rece de sub străzile orașului.

M-a recunoscut. Nu cum ar fi făcut-o alții, nu ca pe un erou în devenire din povești. Trapis n-avea timp pentru așa ceva. Și-a amintit de mine ca băiatul murdar, lihnit, care căzuse pe scările sale, având febră și plângând într-o noapte de iarnă. Se poate spune că l-am iubit și mai mult pentru asta.

I-am dat bani câți bani a vrut: cinci talanți. Am încercat să-i dau mai mult, dar a refuzat. Dacă ar cheltui prea mult, ar atrage atenția, a spus el. El și copiii lui ar fi mai în siguranță dacă nimeni nu i-ar observa.

M-am plecat la înțelepciunea lui și mi-am petrecut restul zilei ajutându-l. Am pompat apă și am adus pâine. I-am examinat rapid pe copii, apoi am făcut un drum până la o farmacie și am adus câteva lucruri care le-ar fi putut fi de folos.

În cele din urmă l-am ajutat pe Trapis, măcar atât cât mi-a permis. I-am frecat cu camfor și cu frunza-mamei bielele picioare umflate, apoi i-am făcut cadou niște ciorapi strâmți și o pereche bună de încălțări, ca să nu mai fie nevoit să meargă desculț prin subsolul mucegăit.

Când s-a făcut seară, au început să sosească în subsol copiii zdrențăroși. Veniseră să caute un pic de mâncare sau pentru că erau răniți sau în speranța unui loc sigur pentru dormit. Toți m-au privit cu suspiciune. Hainele mele erau noi și curate. N-aveam ce căuta acolo. Nu eram bine-venit.

Dacă aș fi rămas acolo, aș fi creat probleme. Cel puțin, prezența mea ar fi făcut o parte dintre copiii lihniți să se simtă atât de stingheriți, încât n-ar fi rămas acolo peste

noapte. Așa că i-am spus la revedere lui Trapis și am plecat.

Uneori nu-ți rămâne decât să pleci.

Cum mai aveam câteva ore înainte ca tavernele să înceapă să se umple, mi-am cumpărat o bucată moale de hârtie pentru scris și un plic potrivit din pergament. Erau de o calitate extrem de bună, cu mult mai bună decât orice deținusem vreodată.

Apoi am găsit o cafenea liniștită și am comandat o ciocolată lichidă și un pahar de apă. Am aranjat hârtia pe masă și mi-am scos condeiul și cerneala din *shaed*. Apoi am scris cu o caligrafie elegantă și fluidă:

Ambrose,

Copilul e al tău. Știi că e adevărat și știu și eu. Mă tem că familia mea mă va renega. Dacă nu te porți ca un gentleman și nu-ți vezi de obligații, mă duc la tatăl tău și-i spun totul. Nu mă pune la încercare în acest sens, sunt hotărâtă.

N-am semnat cu niciun nume, am scris doar o inițială, care putea să fie un R bogat ornamentat sau poate un B tremurat.

Apoi, mi-am scufundat degetul în paharul cu apă, am lăsat să cadă câteva picături pe pagină. Au umflat un pic hârtia și am întins ușor cerneala înainte de a le șterge. Semănau destul de mult cu niște lacrimi.

Am lăsat să cadă o ultimă picătură pe inițiala cu care semnasem, făcând-o și mai neclară. Acum, litera arăta ca și cum ar fi putut fi, de asemenea, un F sau un P sau un E. Sau chiar un K. Putea fi orice, de fapt.

Am pliat hârtia cu atenție, apoi m-am dus spre una dintre

lămpile din cameră și am topit o bucată generoasă de ceară de sigiliu pe ea. Pe exteriorul plicului am scris:

Ambrose Makar
Universitate (două mile vest de Imre)
Belenay-Barren
Orânduirea centrală

Am plătit pentru băutură și m-am îndreptat spre Lotul Ciobanului. Când am ajuns la doar câteva străzi distanță, mi-am scos *shaedul* și l-am băgat în traistă. Apoi am lăsat scrisoarea să cadă pe drum și am călcat pe ea, luând-o în picioare un pic înainte de-a o ridica și a o curăța.

Eram aproape de piață când am văzut ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Salutare, i-am zis unui bătrân îmbibat de whisky, care se sprijinea de-o clădire. Îți dau juma de bănuț dacă-mi împrumuți pălăria ta.

Bătrânul a dat jos de pe cap chestia jegoașă și s-a uitat la ea. Capul lui era foarte chel și foarte deschis la culoare. S-a chiorât un pic în lumina soarelui de după-amiază târzie.

— Pălăria mea? a întrebat el cu voce aspră. E a ta pentru un bănuț întreg, cu binecuvântarea mea cu tot.

A zâmbit plin de speranță, întinzând mâna subțire tremurândă.

I-am dat un bănuț.

— Poți ține asta pentru o clipă?

I-am dat plicul, apoi mi-am folosit ambele mâini pentru a-mi îndesa peste urechi pălăria veche, fără formă. Am folosit o fereastră a unui magazin din apropiere pentru a mă asigura că fiecare fir din părul meu roșu era ascuns dedesubt.

— Ți se potrivește, a zis bătrânul, tușind greu.

Am recuperat scrisoarea și am privit urmele murdare de degete pe care le lăsase pe ea.

De-acolo a mai fost doar un pas până la Piața Ciobanului. Am mers un pic cocoșat și mi-am îngustat ochii când am traversat prin mulțime. După câteva minute urechea mea a prins sunetul distinctiv al unui accent vintiș de sud și am mers către o mână de oameni care încărcau o căruță cu saci groși de pânză.

— Sal, am zis, folosind același accent. Mergeți spre Imre?

Unul dintre bărbați a urcat sacul în căruță și a venit spre mine, ștergându-și mâinile de praf.

— Mergem într-acolo, a zis el. Ai nevoie de transport?

Am dat din cap și am scos scrisoarea din traistă.

— Am o scrisoare de dus acolo. Aveam de gând s-o duc eu, dar nava mea pleacă mâine. Am cumpărat-o de la un marinar din Gannery pentru un sfert de ban, am zis. El a cumpărat-o de la o nobilă cu un singur ban.

Am făcut cu ochiul.

— Am auzit că ea se grăbea destul de tare să ajungă la el.

— Ai plătit un sfert de ban? a zis omul, deja scuturând din cap. Fraiere. Nimeni n-o să plătească atât de mult pentru o scrisoare.

— He, am zis, ridicând un deget. Încă n-ai văzut cui îi e destinată.

Am ridicat-o ca să vadă.

S-a chiorât.

— Makar? a zis el încet, apoi fața i s-a luminat cu recunoaștere. Băiatul baronului Makar?

Am dat din cap mândru.

— Cel mai mare în persoană. Un băiat bogat ca el ar trebui să plătească o sumă echitabilă pentru o scrisoare de la doamna lui. Cam un nobil întreg, mă gândesc.

A privit scrisoarea.

— Posibil, a zis el precaut. Dar uite. Nu scrie nimic pe ea în afară de Universitate. Am fost acolo. Nu e mică.

— Băiatul baronului Makar nu doarme într-o baracă de fier, am zis supărat. Întreabă pe cineva care e locul cel mai fandosit, și acolo-l vei găsi.

Omul a dat din cap pentru sine, mâna târându-i-se inconștient către pungă.

— Cred că aş putea s-o iau din mâinile tale, a zis el cu zgârcenie. Dar numai cu un sfert de ban. Risc oricum.

— Haide, ai inimă! am protestat compătimitor. Am cărat-o o mie de mile! Asta e mai mult decât nimic!

— Bine, a zis el trăgând monede din pungă. Atunci îți dau trei bani.

— O dau pentru o jumătate de rotund, am mormăit.

— O dai cu trei bani, a zis el întinzând o mână murdară.

I-am dat scrisoarea.

— Amintește-ți să-i spui că e de la o nobilă doamnă, am zis când mă întorceam să plec.

— Bogătaș de rahat. Fă-l de bani, asta zic.

Am părăsit piața, apoi mi-am îndreptat umerii și am scos pălăria. Am scos *shaedul* din traistă și l-am înfășurat ușor în jurul umerilor. Am început să fluier și am trecut pe lângă bătrânul cerșetor chel, i-am înapoiat pălăria și i-am dat și cei trei bani pe deasupra.

...

Când am auzit pentru prima dată poveștile pe care le spuneau oamenii despre mine la Universitate, m-am așteptat să nu dureze mult. M-am gândit că se vor stinge, apoi vor muri la fel de repede ca un foc care-și consumă combustibilul.

Dar n-a fost cazul. Poveștile despre Kvothe care salva fete și se culca cu Felurian se amestecau și reamestecau cu resturi de adevăr și cu minciunile ridicole pe care le

răspândisem ca să-mi susțin reputația. Era combustibil din belșug, așa că poveștile s-au răsucit și s-au răspândit ca un incendiu de vegetație cu vântul suflându-i tare în spate.

Sincer, nu știam dacă ar trebui să fiu amuzat sau alarmat. Când m-am dus la Imre, oamenii mă arătau cu degetul și șușoteau între ei. Notorietatea mea s-a răspândit până când mi-a fost imposibil să trec râul ca un om normal și să trag cu urechea la poveștile spuse de lume.

Bobcatranul, pe de altă parte, era la patruzeci de mile depărtare.

După ce am lăsat Lotul Ciobanului în urmă, m-am întors în camera pe care o închiriasem într-una dintre cele mai frumoase părți ale Bobcatranului. În această parte a orașului, vântul care venea dinspre ocean mătura putoarea și praful, lăsând aerul curat. Am comandat apă să mă spăl și într-un acces generos de cheltuieli, care m-ar fi lăsat buimac cu câțiva ani în urmă, am plătit trei bănuți pentru ca portarul să-mi ducă hainele la cea mai apropiată spălătorie cealdiză.

Apoi, curat și mirosind din nou bine, m-am dus la bar. L-am ales cu atenție. Nu era fandosit, dar nici vai de lume. Berăria avea tavanul jos și era plăcută. Era la încrucișarea a două dintre cele mai circulate drumuri ale Bobcatranului și i-am văzut pe comercianții cealdizi frecându-și coatele cu marinarii ylliș și cu căruțașii vintiș. Era locul perfect pentru povești.

N-a durat mult și m-am furișat până la capătul barului, ascultând cum ucisesem Bestia Neagră din Trebon. Am fost uimit. În Trebon omorâsem, de fapt, un draccus dezlănțuit, dar când Nina venise să mă viziteze cu un an în urmă, nu-mi știa numele. Reputația mea în creștere străbătuse cumva orașul Trebon și adunase povestea asta în urma sa.

Acolo, la bar, am învățat multe lucruri. Aparent,

deținusem un inel de chihlimbar care forța demonii să mă asculte. Puteam să beau toată noaptea fără să mi se facă rău. Încuietorile se deschideau doar prin atingerea mâinii mele și aveam o mantie făcută în întregime din pânze de păianjen și umbre.

Asta a fost și prima dată când am auzit pe cineva numindu-mă Kvothe Arcanistul. Nu era un nume nou, se pare. Grupul de oameni care asculta povestea a dat pur și simplu din cap când l-a auzit.

Am aflat despre Kvothe Arcanistul că știa un cuvânt care putea să oprească săgețile în aer. Kvothe Arcanistul sângera numai dacă lama cuțitului care-l tăia era făcută din fier brut necălit.

Tânărul grefier mai avea puțin până să ajungă la sfârșitul dramatic al poveștii și chiar eram curios să văd cum aveam de gând să opresc demonul cu inelul meu sfârâmat și cu mantia mea de umbre arsă aproape în întregime. Dar imediat după ce am intrat cu forța în biserica din Trebon, spulberând ușa cu un cuvânt magic și cu o singură lovitură cu mâna goală, ușa hanului s-a deschis larg, surprinzând pe toată lumea când s-a lovit tare de perete.

În ușă stătea un cuplu de tineri. Femeia era tânără și frumoasă, cu păr negru și cu ochi negri. Băiatul era luxos îmbrăcat și palid de frică.

— Nu știu ce s-a întâmplat! a strigat el, privind în jur frenetic. Mergeam și dintr-odată ea n-a mai putut să respire!

Am ajuns lângă ea înainte ca altcineva din cameră să fi avut timp să se ridice. Era pe jumătate prăbușită pe o bancă liberă, cu escorta aplecată asupra ei. Se apăsa cu o mână pe piept, în timp ce cu cealaltă îl împingea pe el ușor deoparte. Bărbatul o ignora și se băga mai aproape de ea, vorbind cu o voce joasă, gravă. Femeia s-a tot îndepărtat de el, până când a ajuns la marginea băncii.

L-am împins grosolan deoparte.

— Cred că vrea să te dai de lângă ea.

— Cine ești tu? a întrebat cu voce stridentă. Ești doctor? Cine e omul ăsta? Să aducă cineva un doctor mai repede!

A încercat să mă îndepărteze cu cotul.

— Tu! am arătat către un marinar așezat la o masă. Ia-l pe omul ăsta și pune-l acolo.

Vocea mi-era plesnitoare ca un bici și marinarul a sărit în picioare, l-a apucat pe tânărul domn de ceafă și l-a dat frumușel deoparte.

M-am întors din nou la femeie și am văzut cum gura ei perfectă se deschide. S-a încordat și abia dacă a tras o gură de aer. Ochii îi erau sălbatici și umezi de frică. M-am apropiat de ea și i-am vorbit pe cel mai blând ton.

— Te vei face bine. Totul e bine, am liniștit-o. Trebuie să te uiți în ochii mei.

Ochii ei s-au fixat într-ai mei, apoi s-au lărgit a recunoaștere, a uimire.

— Trebuie să respiri.

I-am pus o mână pe pieptul încordat. Pielea îi era roșie și fierbinte. Inima îi tremura ca o pasăre speriată. I-am pus cealaltă mână pe față. M-am uitat adânc în ochii ei. Erau ca niște bălți întunecate.

M-am aplecat suficient de aproape să o sărut. Mirosea a flori de selas, a iarbă verde, a praf de pe drum. I-am simțit încordarea din respirație. Am ascultat. Am închis ochii. Am auzit-o șoptind un nume.

Am vorbit moale, dar destul de aproape pentru a-i atinge buzele cu ale mele. Am vorbit încet, dar destul de aproape, astfel încât sunetul a trecut adiind prin părul ei. Am vorbit tare și ferm și întunecat și dulce.

S-a grăbit să tragă aer. Am deschis ochii. Încăperea era atât de tăcută, încât i-am putut auzi respirația de catifea

ieșind iute pentru a doua oară. M-am relaxat.

Ea a pus mâna peste a mea, peste inima ei.

— Trebuie să respiri de dragul meu, a repetat. Sunt șase cuvinte.

— Așa e, am spus.

— Eroul meu, a zis Denna, a inspirat adânc și mi-a zâmbit.

...

— A fost ciudat de puternic, l-am auzit spunând pe marinar în cealaltă parte a camerei. Era ceva în glasul lui. Jur pe toată sarea din mine, m-am simțit ca o păpușă cu sforile trase.

Am ascultat cu o jumătate de ureche. M-am gândit că matelotul pur și simplu știa să sară când o voce cu un ton corespunzător de autoritar i-o cerea.

Dar n-avea sens să-i spun asta. Acțiunea mea cu Denna, combinată cu părul meu strălucitor și cu mantia întunecată, m-a identificat drept Kvothe. Așa că ar fi fost magie, indiferent de ceea ce aveam de spus despre asta. Nu m-a deranjat.

Ce făcusem în seara aia era demn de vreo două povești.

Pentru că mă recunoscuseră, oamenii erau cu ochii pe noi, dar nu veneau foarte aproape. Prietenul Dennei plecase înainte de-a ne gândi să-l căutăm, astfel încât ne-am bucurat de o anumită intimitate în colțișorul nostru din berărie.

— Ar fi trebuit să știu c-o să dau peste tine aici, a zis ea. Ești mereu unde mă aștept cel mai puțin să te găsesc. Ai migrat departe de Universitate în sfârșit?

Am scuturat din cap.

— Mă joc de-a chiulul pentru câteva zile.

— Te întorci curând?

— Măine, de fapt. Am o șaretă.

A zâmbit.

— Ai nevoie de companie?

I-am aruncat o privire sinceră.

— Ar trebui să știi răspunsul la asta.

Denna a roșit un pic și s-a uitat într-o parte.

— Cred că da.

Când a privit în jos, părul i-a căzut de pe umeri în jurul feței. Mirosea a cald și bogat, a soare și cidru.

— Părul tău e minunat, am zis.

Surprinzător, a roșit și mai tare și a clătinat din cap, fără să ridice privirea la mine.

— La asta am ajuns după tot acest timp? a zis ea, aruncându-mi o privire. La flatări?

A fost rândul meu să fiu jenat și m-am bâlbâit.

— Eu... N-am... Adică, am...

Am luat o gură de aer înainte de-a mă întinde să ating ușor o codiță îngustă, complicată, pe jumătate ascunsă în părul ei.

— Codița ta, am clarificat. E aproape să spună *minunat*.

Gura ei a făcut un „o” perfect de surpriză și și-a dus rușinată o mână către păr.

— Poți să descifrezi asta? a zis ea cu voce neîncrezătoare, cu o expresie ușor îngrozită. Milostive Tehlu, e ceva ce nu știi?

— Am învățat ylliș, am zis. Sau măcar am încercat. Are șase fire în loc de patru, dar e aproape la fel ca un nod de poveste, nu-i așa?

— Aproape? a spus ea. E al naibii de mai mult decât aproape.

Degetele ei au smuls bucata de sfoară albastră, de la capătul panglicii.

— Până și populația ylliș abia mai știe ylliș zilele astea, a zis în șoaptă, în mod clar iritată.

— Nu prea mă pricep, am zis. Știu doar câteva cuvinte.

— Nici chiar cei care o vorbesc nu-și bat capul cu nodurile.

S-a uitat pieziș la mine.

— Și ar trebui să le citești cu degetele, nu cu ochii.

— A trebuit să le învăț uitându-mă la imagini în cărți, am spus.

Denna a dezlegat în cele din urmă sfoara albastră și a început să deznoade coada, degetele ei rapide îndreptând părul.

— Nu trebuia să faci asta, am zis. Îmi plăcea mai mult cum era.

— Asta e, nu-i așa?

S-a uitat la mine, înclinând bărbia cu mândrie în timp ce-și scutura părul.

— Uite. Ce crezi acum?

— Cred că mi-e teamă să-ți mai fac complimente, i-am spus, nefiind sigur cu ce-am greșit.

Starea de spirit i s-a înmuiat un pic, iritarea ei pălind.

— E jenant. Nu mă așteptam să fie cineva capabil s-o citească. Cum te-ai simți dacă cineva te-ar vedea purtând un semn pe care scrie „Sunt elegant și frumos”?

A fost o pauză. Înainte ca situația să devină inconfortabilă, am zis:

— Te rețin de la ceva presant?

— Doar de la domnul Strahota.

A făcut un gest neglijent către escorta plecată.

— Era insistent, nu?

I-am zâmbit pe jumătate, ridicând o sprânceană.

— Tot bărbații sunt insistenți într-un fel sau altul, a zis cu severitate batjocoritoare.

— Încă o mai fac ca la carte, atunci?

Expresia Dennei a devenit tristă și ea a oftat.

— Speram că vor ignora cartea pe măsură ce înaintează în

vârstă, în schimb, observ că abia au dat pagina.

A ridicat mâna, afișând două inele.

— Acum, în loc de trandafiri oferă aur, iar când îl oferă devin brusc chei.

— Măcar ești plictisită de bogătași, am zis cu tristețe.

— Cine vrea un bogătaș? a punctat ea. Puțin contează dacă averea lui trece sau nu de un prag.

Am pus blând o mână pe brațul ei.

— Trebuie să-i ierți pe bărbații ăștia cu gândire de mercenar. Acești săraci oameni bogați care, văzând că nu poți fi prinsă, încearcă să cumpere un lucru care știu că nu poate fi cumpărat.

Denna a aplaudat triumfător.

— O pledoarie a grației pentru inamici!

— Am vrut doar să subliniez faptul că nu te-ai da pentru niște cadouri, am spus. Așa cum bine știu eu.

Ochii i s-au înrăit și a clătinat din cap.

— Există o mare diferență între un dar oferit de plăcere și unul care e menit să te lege de un bărbat.

— Adevărat, am recunoscut. Aurul poate la fel de ușor ca și fierul să facă un lanț. Totuși, nu prea poți învinui un bărbat care speră să te decoreze.

— Nu prea, a zis ea cu un zâmbet care era atât crispat, cât și obosit. Multe dintre sugestiile lor sunt mai degrabă indecente.

S-a uitat la mine.

— Dar tu? M-ai vrea decorată sau nedecorată?

— M-am gândit la asta, am zis cu un zâmbet secret, știind că am inelul ei ascuns în siguranță în camera de la Cinzeacă.

Am privit-o teatral.

— Ambele au meritul lor, dar aurul nu e pentru tine. Ești prea luminoasă pentru lustruire.

Denna mi-a cuprins brațul și l-a strâns cu putere,

oferindu-mi un zâmbet drăgăstos.

— O, Kvothe, mi-a fost dor de tine. Jumătate din motivul pentru care am revenit în acest colț de lume a fost speranța de-a te găsi.

S-a ridicat și și-a întins brațul către mine.

— Hai, du-mă departe de toate astea.

CAPITOLUL 148

Poveștile pietrelor

Pe drumul lung spre Imre, am vorbit cu Denna despre o sută de mărunțișuri. Mi-a povestit despre orașele pe care le-a văzut: Tinuë, Vartheret, Andenivan. I-am povestit despre Ademre și i-am arătat câteva frânturi din gestică.

M-a tachinat cu faima mea în creștere și eu i-am spus adevărul din spatele poveștii. I-am spus cum lucrurile s-au dus de răpă cu maerul și cum s-a supărat pe mine.

Dar au fost multe despre care n-am discutat. Niciunul dintre noi n-a menționat modul în care ne despărțiserăm în Severen. Nu știam dacă plecase din cauza mâniei, după cearta noastră, sau dacă crezuse că o abandonasem. Orice întrebare părea periculoasă. O astfel de discuție ar fi fost inconfortabilă în cel mai bun caz. În cel mai rău ar fi putut reaprinde cearta anterioară, și asta încercam cu disperare să evit.

Denna căra harpa cu ea, precum și un geamantan mare de călătorie. M-am gândit că melodia ei era terminată și ea trebuia să susțină spectacole. M-a deranjat că o cânta în Imre, unde nenumărați psaltiști și menestreli aveau s-o audă și s-o ducă cu ei în lumea largă.

În ciuda acestui fapt, n-am spus nimic. Știam că va fi o conversație grea și trebuia să-mi aleg momentul cu atenție.

N-am adus vorba nici despre patronul ei, deși mă rodea ce-mi spusese Cthaehul. M-am gândit la nesfârșit. Am visat asta.

Felurian a fost un alt subiect pe care nu l-am discutat. Cu toate glumele făcute de Denna despre salvarea bandiților și uciderea fecioarelor, niciodată n-a menționat-o pe Felurian.

Probabil că auzise melodia pe care o scrisesem, pentru că era mult mai cunoscută decât celelalte povești pe care părea să le știe atât de bine. Dar n-a menționat-o și n-am fost atât de prost cât s-o fac eu.

Deci, cât am mers, au rămas multe chestii nespuse. Tensiunea din aerul dintre noi a crescut cât timp drumul a săltat sub roțile căruței. Au fost lacune și pauze în conversația noastră, momente de tăcere care s-au întins prea mult timp, momente de tăcere scurte, dar profund terifiante.

Eram prinși în mijlocul uneia dintre aceste tăceri când am ajuns în sfârșit în Imre. Am lăsat-o la Capul Mistrețului, unde dorea să închirieze camere. Am ajutat-o să ducă geamantanul la etaj, dar tăcerea a fost chiar mai profundă acolo. Așa că am ocolit-o în grabă, i-am spus rămas-bun și am fugit fără să-i sărut mâna măcar.

În acea noapte m-am gândit la zece mii de chestii pe care i le-aș fi putut spune. Am stat treaz, cu ochii pe tavan, nefiind în stare să adorm până aproape de miezul nopții.

M-am trezit devreme, simțindu-mă încordat și neliniștit. Am luat micul dejun cu Simmon și Fela, apoi am mers la cursul de Simpatetică Avansată, unde Fenton m-a bătut ușor în trei dueluri la rând, ceea ce l-a pus pe primul loc pentru prima dată de când revenisem la Universitate.

Fără alte cursuri, am făcut baie și am petrecut minute în șir uitându-mă printre hainele mele înainte de a decide să iau o cămașă simplă și vesta verde despre care Fela spusese că-mi scoate ochii în evidență. Am transformat *shaedul* într-o pelerină scurtă, apoi am decis să nu-l port. N-am vrut ca Denna să se gândească la Felurian când mă duceam după ea.

În cele din urmă, am băgat inelul Dennei în buzunarul vestei și am traversat râul spre Imre.

Când am ajuns la Capul Mistrețului, n-am avut șansa să ating mânerul ușii înainte ca Denna să o deschidă și să iasă în stradă, înmânându-mi un coș pentru mâncare.

Am fost mai mult decât ușor surprins.

— De unde ai știut...?

Purta o rochie de un albastru-deschis care o prindea și a zâmbit fermecător când m-a luat de braț.

— Intuiție feminină.

— A, am zis, încercând să par înțelept.

Apropierea de ea era aproape dureroasă. Căldura mâinii ei pe brațul meu, mirosul ei ca de frunze verzi și aer înainte de o furtună de vară.

— Știi și încotro ne îndreptăm?

— Știu doar că mă vei duce tu acolo.

Când a vorbit s-a întors cu fața la mine și i-am simțit respirația pe gât.

— Mă las cu plăcere pe mâna ta.

M-am întors cu fața la ea, gândindu-mă să spun una dintre chestiile inteligente la care mă gândisem cu o seară în urmă. Dar când i-am întâlnit privirea, toate cuvintele m-au părăsit. Am rămas pierdut în mirare, nici nu știu pentru cât timp. Pentru un moment lung am fost în întregime al ei...

Denna a râs, zgâlțâindu-mă dintr-o reverie care se poate să se fi întins vreme de o clipă sau un minut. Am ieșit din oraș, vorbind la fel de ușor ca și cum n-ar fi existat niciodată ceva între noi în afară de lumina soarelui și de aerul de primăvară.

Am dus-o într-un loc pe care îl găsisem mai devreme în acea primăvară, o mică vale în spatele copacilor. Un pârau șerpuia pe lângă o piatră arsă care zăcea pe pământ și soarele strălucea peste un câmp de margarete strălucitoare care își întindeau fețele către cer.

Denna a rămas fără răsuflare când am trecut peste

creastă și a văzut covorul de margarete din fața ei.

— Am așteptat mult timp să le arăt acestor flori cât de drăguță ești, am spus.

Cu asta am câștigat o îmbrățișare și un sărut entuziast care mi-a ars obrazul. Ambele s-au înfăptuit înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă. Amuzat și rânjind, am condus-o printre margarete către piatra arsă de lângă pârâu.

Mi-am scos pantofii și șosetele. Denna și-a azvârlit pantofii din picioare și și-a legat fustele, apoi a alergat către mijlocul pârâului până când apa i-a trecut de genunchi.

— Știi secretul pietrelor? a întrebat în timp ce intra în apă.

Tivul rochiei i s-a scufundat în apă, dar n-a părut să-i pese.

— Ce secret e ăsta?

A scos o piatră netedă, întunecată din albie și mi-a întins-o.

— Vino să vezi.

Am terminat să-mi suflec pantalonii și am intrat în apă. A ridicat piatra din care curgeau picături.

— Dacă o ții în mână și o ascuți...

A făcut asta, închizând ochii. A stat nemișcată pentru un lung moment, fața ridicându-i-se în sus, precum cea a unei flori.

Am fost tentat s-o sărut, dar am rezistat.

În cele din urmă și-a deschis ochii negri. Mi-au zâmbit.

— Dacă ascuți suficient de aproape, îți va spune o poveste.

— Ce poveste ți-a spus ție? am întrebat.

— A fost odată un băiat care a venit la apă, a zis Denna. Asta e povestea unei fete care a venit la apă cu băiatul. Au vorbit și băiatul a aruncat pietrele ca și cum ar fi vrut să le îndepărteze de el. Fata n-avea pietre, așa că băiatul i-a dat câteva. Apoi, s-a dat băiatului, iar el a aruncat-o ca pe-o

piatră, negândindu-se că ar putea s-o doară căzătura.

Am tăcut pentru un moment, nefiind sigur dacă terminase.

— E o piatră tristă, atunci?

A sărutat piatra și i-a dat drumul, privind-o cum se așază în nisip.

— Nu, nu tristă. Dar a fost aruncată o dată. Știe ce înseamnă mișcarea. Are probleme să stea ca majoritatea pietrelor. Acceptă oferta pe care o face apa și se mișcă uneori.

S-a uitat la mine și a zâmbit sincer.

— Când se mișcă, se gândește la băiat.

Nu știam ce să cred despre poveste, așa că am încercat să schimb subiectul.

— Cum ai învățat să ascuți pietre?

— Ai fi uimit ce auzi doar dacă-ți faci timp să ascuți.

A făcut semn spre albia presărată cu pietre.

— Încearcă. Nu se știe niciodată ce-ai putea să auzi.

Nefiind sigur ce joc era ăsta, m-am uitat în jur după o piatră, apoi mi-am suflecat mâneca de la cămașă și am băgat mâna în apă.

— Ascultă, mi-a cerut serioasă.

Datorită studiilor mele cu Elodin, aveam o toleranță ridicată la ridicol. Am ținut piatra la ureche și am închis ochii. M-am întrebat dacă ar trebui să mă fac că aud o poveste.

Apoi m-am trezit în apă, ud până la piele și scuipând. M-am luptat și m-am zbătut să mă ridic în sus, în timp ce Denna râdea atât de se îndoia de mijloc, abia putând să se țină pe picioare.

M-am dus spre ea, dar a sărit într-o parte cu un mic strigăt care a făcut-o să râdă chiar mai tare. Așa că m-am oprit s-o mai alerg și mi-am șters teatral apa de pe față și de pe brațe.

— Atât de ușor te dai bătut? m-a tachinat. Atât de repede te înmoi?

Mi-am băgat mâna în apă.

— Speram să-mi găsesc din nou piatra, am zis, pretinzând că o caut.

Denna a râs, clătinând din cap.

— Nu mă fraierești atât de ușor.

— Vorbesc serios, am zis. Voiam să-i aud finalul poveștii.

— Ce poveste a fost asta? a întrebat tachinator, fără să se apropie.

— A fost povestea unei fete care s-a jucat cu un arcanist puternic, am zis. L-a batjocorit și l-a sfidat. A râs de el pe deplin sfidătoare. A prins-o într-o bună zi într-un pârau și rimele pe care le-a făcut i-au potolit ei temerile. Și apoi fata a uitat să-și păzească spatele și a făcut-o să-și verse lacrimile.

I-am zâmbit și am scos mâna din apă.

S-a întors la timp ca s-o lovească valul. Nu era mai înalt de talia ei, dar a fost suficient s-o dezechilibreze. A fost prinsă într-un vârtej din rochie și păr și bule.

Curentul a adus-o la mine și eu am ajutat-o să se ridice, râzând.

A revenit la suprafață de ziceai că era înecată de trei zile.

— Nu-i corect! a scuipat indignată. Nu-i corect!

— Nu sunt de acord, am zis. Ești cea mai frumoasă fată a apei pe care sper s-o văd azi.

M-a stropit.

— Flatează-te cât dorești, adevărul e pentru ca Dumnezeu să-l vadă.

— Ai trișat. Eu am folosit trucuri cinstite.

Atunci a încercat să mă scufunde, dar eram pregătit. Ne-am luptat un timp, până când am rămas în mod plăcut fără suflare. Numai atunci mi-am dat seama cât de aproape era. Ce drăguță. Cât de puțin păreau să ne despartă hainele

noastre ude.

Denna a părut să conștientizeze asta în același timp și ne-am îndepărtat un pic unul de celălalt, ca și cum dintr-odată am fi devenit timizi. S-a stârnit vântul, amintindu-ne cât eram de uzi. Denna a pășit ușor către mal și s-a dezbrăcat de rochie fără niciun moment de ezitare, aruncând-o peste piatra arsă să se usuce. Purta pe dedesubt ceva alb care s-a prins de ea când s-a întors în apă. Mi-a dat un brânci jucăuș când a trecut pe lângă mine, apoi s-a târât spre vârful unui bolovan negru, neted, care stătea pe jumătate scufundat aproape de mijlocul pârâului.

Era o piatră perfectă, din bazalt neted, neagră ca ochii ei. Era un contrast puternic între albul pielii ei și prea revelatoarea piatră, aproape prea strălucitor ca să te poți uita la el. S-a întins pe spate și și-a desfăcut părul să se usuce. Umezeala a făcut pe piatră un model care desemna numele vântului. Și-a închis ochii și s-a întins cu fața spre soare.

Felurian însăși nu putea fi mai minunată, mai relaxată.

M-am dus și eu spre mal și m-am dezbrăcat de cămașa și vesta îmbibate cu apă. A trebuit să mă mulțumesc cu pantalonii uzi, pentru că n-aveam ce altceva să port.

— Ce-ți spune piatra? am întrebat ca să umplu tăcerea, în timp ce-mi întindeam cămașa lângă rochia ei pe piatra arsă.

A mângâiat cu o mână suprafața netedă a pietrei și a vorbit fără să deschidă ochii.

— Asta îmi spune cum e să trăiești în apă, fără să fie nevoie să fii pește.

S-a întins ca o pisică.

— Adu coșul aici, te rog.

Am adus coșul și am mers cu greu prin apă spre ea, mergând încet ca să nu stropesc. Stătea perfect nemișcată, ca și cum ar fi dormit. Dar în timp ce o priveam, gura i s-a curbat într-un zâmbet.

— Ești tăcut, a zis ea. Dar te pot mirosi stând acolo.

— Nimic rău, sper.

A clătinat ușor din cap, ținând ochii închiși în continuare.

— Miroși ca florile uscate. La fel ca un condiment ciudat mocnit, aproape de a lua foc. Și ca apa râului, dacă pot face o presupunere.

S-a întins din nou și a zâmbit relaxat, arătându-și albul perfect al dinților, roșeața perfectă a buzelor. Și-a schimbat ușor poziția pe stâncă. Aproape ca și cum mi-ar fi făcut loc. Aproape. M-am gândit să mă alătur ei. Piatra era suficient de mare pentru amândoi, dacă erau dispuși să stea lipiți.

— Da, a zis Denna.

— Da, pentru ce? am întrebat.

— Întrebarea ta, a zis ea, înclinând fața spre mine, cu ochii încă închiși. Ești pe cale să-mi pui o întrebare.

Și-a ajustat ușor poziția pe piatră.

— Răspunsul e da.

Cum puteam să iau asta? Ce trebuia să cer? Un sărut? Mai mult? Cât de mult era prea mult de cerut? Era un test? Știam că dacă îi ceream prea mult o puteam îndepărta.

— Mă întrebam dacă te-ai putea da un pic mai încolo, am zis cu blândețe.

— Da.

S-a mutat din nou, făcând mai mult loc lângă ea. Apoi a deschis ochii și aceștia s-au lărgit la vederea mea stând la bustul gol deasupra ei.

S-a uitat în jos și s-a relaxat când a văzut că am pantalonii pe mine.

Am râs, dar ochii ei larg deschiși de la șoc m-au pus din nou în gardă. Am pus coșul în locul în care mă gândisem să mă așez eu.

— Ce-ai crezut, doamna mea?

S-a colorat un pic, jenată.

— Nu credeam că ești genul care-i aduce prânzul unei fete în timp ce aleargă despuiat.

A ridicat din umeri puțin, s-a uitat la coș, la mine.

— Dar îmi place de tine așa. Propriul meu sclav cu pieptul dezgolit.

Și-a închis ochii din nou.

— Servește-mă cu căpșuni.

Am fost fericit să mă supun și astfel a trecut după-amiaza.

...

Prânzul trecuse de mult și soarele ne-a uscat. Pentru prima dată de la cearta noastră din Severen, am simțit că lucrurile erau la locul lor. Tăcerea nu se mai așeza în jurul nostru ca niște gropi în drum. Știam că era doar o chestiune de răbdare până când trecea tensiunea.

Cum după-amiaza se stinge, am știut că era momentul potrivit să aduc în discuție subiectul care îmi furnica limba de atâta timp. Am văzut verdele vânătailor vechi pe brațele ei, urmele unei cicatrice pe spate. Avea o cicatrice pe picior, deasupra genunchiului, suficient de recentă ca roșeața să se vadă prin albul combinezonului ei.

Tot ce trebuia să fac era să întreb despre ele. Dacă formulam cu atenție, poate recunoștea că erau de la patronul ei. De-acolo era simplu s-o scot. S-o conving că merită ceva mai bun. Că nimic din ce-i oferea nu merita acest abuz.

Și pentru prima dată în viața mea, eram în măsură să-i ofer o cale de ieșire. Cu scrisoarea de credit de la Alveron și cu munca mea în Partizanat, banii n-ar fi fost o problemă pentru mine. Pentru prima dată în viața mea, eram bogat. Îi puteam oferi o cale de scăpare...

— Ce-ai pățit pe spate? a întrebat Denna încet, întrerupându-mi firul gândurilor.

Era încă întinsă pe piatra ei, eu eram rezemat de ea cu picioarele în apă.

— Ce? am întrebat, întorcându-mă reflex o jumătate caraghioasă de cerc.

— Ești plin de cicatrice pe spate, a spus ea cu blândețe.

I-am simțit mâna rece atingându-mi spatele încălzit de soare, trăgând o dungă.

— Mi-am dat seama cu greu că sunt cicatrice. Sunt drăguțe.

A trasat o altă linie pe spatele meu.

— Zici că un copil gigant te-a confundat cu o bucată de hârtie și a încercat să scrie pe tine cu un toc de argint.

Și-a tras mâna și eu m-am întors cu fața la ea.

— Cum ai reușit? a întrebat ea.

— Am cauzat câteva probleme la Universitate, am zis oarecum sfios.

— Te-au biciuit? a zis ea neîncrezătoare.

— De două ori, am zis.

— Și tu stai acolo? a întrebat ea și cum nu-i venea să creadă. După ce ți-au făcut asta?

Am ridicat din umeri.

— Există lucruri mai rele decât biciuirea, am zis. Nicăieri altundeva nu pot învăța ce învăț aici. Când vreau ceva, e nevoie de mai mult decât de un pic de sânge ca să...

Atunci am realizat ce spuneam. Magiștrii mă biciuiseră pe mine. Patronul o bătuse pe ea. Amândoi am rămas. Cum puteam s-o conving că situația mea era diferită? Cum puteam s-o conving să plece?

Denna s-a uitat la mine curioasă, cu capul înclinat într-o parte.

— Ce se întâmplă când vrei ceva?

Am ridicat din umeri.

— Vreau doar să spun că nu sunt ușor de alungat.

— Am auzit asta despre tine, a zis Denna, aruncându-mi o privire cunoscătoare. O mulțime de fete din Imre spun că nu

ești deloc cast.

S-a ridicat și a început să alunece spre marginea pietrei. Combinezonul ei alb s-a răsucit și i-a alunecat încet pe picioare în timp ce se mișca.

Eram pe punctul de a-i comenta cicatricile, sperând că încă îl puteam aduce în discuție pe patronul ei, când am observat că Denna se oprise și mă privea cum mă holbam la picioarele ei goale.

— Ce spun ele mai exact? am întrebat, mai mult ca să zic ceva decât din curiozitate.

A ridicat din umeri.

— Unii cred că încerci să decimezi populația de sex feminin din Imre.

S-a dus mai aproape de marginea pietrei. Combinezonul i se mișca, distrăgându-mi atenția.

— A decima înseamnă una din zece, am zis, încercând s-o dau în glumă. E destul de ambițios chiar și pentru mine.

— Cât de împăciuitoare, a zis ea. Le aduci la toate...

A icnit puțin când a alunecat pe marginea pietrei. S-a prins chiar când m-am întins s-o ajut.

— Ce să le aduc? am întrebat.

— Trandafiri, neghiobule, a zis ea brusc. Sau ai dat deja pagina asta?

— Vrei să te duc în brațe? am întrebat.

— Da, a zis ea.

Dar înainte de-a ajunge lângă ea, a alunecat cu totul în apă, combinezonul ridicându-i-se la o înălțime scandalosă înainte de a aluneca liber în pârau. Apa i-a ajuns la genunchi, doar umezindu-i tivul.

Ne-am întors la piatra arsă și ne-am îmbrăcat în tăcere cu hainele noastre de-acum uscate. Pielea Dennei se încrețise de la umezeala tivului combinezonului.

— Știi, te puteam căra eu, am zis moale.

Denna și-a pus mâna pe frunte.

— Alte cinci cuvinte, leșin.

Și-a făcut vânt cu mâna cealaltă.

— Ce-ar trebui să facă o femeie?

— Să mă iubească.

Am intenționat să spun asta pe tonul meu cel mai obraznic. Să tachinez. Să glumesc. Dar am făcut greșeala de a o privi în ochi când am zis-o. Mi-au distras atenția, iar când cuvintele mi-au părăsit gura, au ajuns să sune altfel decât îmi propusesem.

Pentru o fracțiune de secundă m-a privit în ochi cu o intenție de delicatețe. Apoi, un zâmbet trist i s-a ivit în colțul gurii.

— O, nu, a zis ea. Nu merge capcana asta pentru mine. Nu voi fi una dintre cele multe.

Mi-am încleștat dinții, blocat undeva între confuzie, jenă și frică. Aș fi putut să fiu prea îndrăzneț și să stric lucrurile, așa cum mă temusem mereu. Când reușise conversația să-mi scape de sub control?

— Îmi pare rău, poți să repeți? am zis stupid.

— Ar trebui să-ți pară.

Denna și-a îndreptat hainele, mergând cu o rigiditate neobișnuită, ducându-și mâna prin păr, răsucindu-l într-o coadă groasă. Degetele ei au împletit firele și pentru o secundă am putut să citesc, clar ca lumina zilei: *Nu vorbi cu mine.*

Poate că sunt greu de cap, dar chiar și eu pot să citesc un semn atât de evident. Am închis gura, înghițind următoarele cuvinte pe care voiam să le spun.

Când Denna m-a văzut că-i privesc părul, și-a tras mâinile rușinată, fără să lege coada. Părul i s-a desfăcut rapid și i-a căzut liber în jurul umerilor. Și-a adus mâinile în față și a-nceput să răsucescă nervoasă unul dintre inele.

— Stai o clipă, am spus. Aproape uitasem.

Am băgat mâna în buzunarul interior al vestei.

— Am un cadou pentru tine.

Gura ei a devenit o linie subțire când s-a uitat la mâna mea întinsă.

— Și tu? a întrebat. Sincer, credeam că ești diferit.

— Sper că sunt, am zis și am deschis mâna.

Îl lustruisem, iar soarele a prins marginile pietrei de un albastru pal.

— O!

Denna și-a dus mâinile la gură, cu ochii mari.

— Pe bune?

Și-a întins ambele mâini să-l ia.

— Pe bune, am spus.

L-a răsucit în mână, apoi a scos unul dintre celelalte inele și l-a pus pe acesta pe deget.

— Pe bune, a zis ea cu uimire, câteva lacrimi ieșind la iveală. Cum ai reușit să...?

— L-am luat de la Ambrose, am spus.

— O, a zis ea.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și am simțit tăcerea conturându-se din nou între noi.

— N-a fost mare bătaie de cap, am spus. Doar că-mi pare rău că a durat atâta.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru asta.

Denna s-a întins și mi-a luat mâna între ale ei.

Ai putea crede c-a ajutat. Că un cadou și mâinile împreunate au îndreptat lucrurile dintre noi. Dar tăcerea revenise, mai puternică decât înainte. Suficient de groasă cât s-o pui pe pâine și s-o mănânci.

Sunt unele momente de tăcere pe care nici cuvintele nu le pot alunga. Și deși Denna îmi atingea mâna, n-o ținea. E o ditamai diferența.

Denna s-a uitat la cer.

— Se schimbă vremea, a zis ea. Ar trebui să ne întoarcem înainte să înceapă să plouă.

Am dat din cap și-am plecat. Norii își aruncau umbrele peste câmpul din spatele nostru în timp ce ne îndepărtam.

CAPITOLUL 149

Încurcat

Hanul lui Cinzeacă era gol, cu excepția lui Sim și a Felei, care erau așezați la una dintre mesele din spate. Am mers spre ei și m-am așezat cu spatele la perete.

— Deci? a întrebat Sim imediat cum m-am așezat pe scaun. Cum a mers ieri?

Am ignorat întrebarea, nedorind să vorbesc despre ea.

— Ce-a fost ieri? a întrebat Fela curioasă.

— Și-a petrecut ziua cu Denna, a adăugat Sim. Toată ziua. Am ridicat din umeri.

Sim și-a pierdut o parte din atitudinea optimistă.

— Nu prea bine? a zis cu atenție.

— Nu chiar, am spus.

M-am uitat în spatele barului, să-i prind privirea lui Laurel, și i-am făcut semn să-mi aducă o porție din ce avea în oală.

— Vrei să știi ce-ar zice o femeie? a întrebat Fela cu blândețe.

— Mă mulțumesc cu părerea ta.

Simmon a izbucnit în râs, iar Fela s-a strâmbat.

— Te voi ajuta, în ciuda a ceea ce ai spus, a zis ea. Spune-i lui tanti Fela totul.

Așa că i-am vărsat tot. M-am străduit să schițez o imagine a situației, dar esențialul părea să sfideze orice explicație. Suna prostesc atunci când încercam s-o pun în cuvinte.

— Asta-i tot, am zis după câteva minute de dibuit în jurul subiectului. Sau cel puțin asta-i tot ce am de spus. Mă zăpăcește mai mult decât orice altceva pe lume. Am râcâit cu degetul o așchie în masă. Nu-mi place când nu-nțeleg ceva.

Laurel mi-a adus o pâine caldă și un castron cu supă de cartofi.

— Altceva? a întrebat ea.

— Atât, mulțumesc.

I-am zâmbit, apoi am urmărit-o cu privirea în timp ce se întorcea la bar.

— Bine, atunci, a declarat Fela serioasă. Să începem cu punctele tale bune. Ești fermecător, frumos și perfect curtenitor cu femeile.

Sim a râs.

— N-ai văzut cum se uita la Laurel adineauri? E cel mai mare desfrânat din lume. Se uită la mai multe femei decât aş putea eu dacă aş avea două capete cu gâtul ca al unei bufnițe.

— Așa e, am recunoscut.

— Sunt mai multe feluri de a privi, i-a spus Fela lui Simmon. Când unii bărbați se uită la o femeie, e ceva scârbos. Te face să vrei să te speli. Cu alți bărbați e frumos. Te ajută să înțelegi că ești frumoasă.

Și-a trecut mâna inconștient prin păr.

— Tu n-ai nevoie să ți se reamintească, a zis Simmon.

— Toată lumea are nevoie să i se reamintească, a zis ea. Dar cu Kvothe e altceva. E atât de serios cu privire la asta. Când se uită la tine, îți dai seama că toată atenția i se concentrează pe tine.

A râs de expresia mea stânjenită.

— E unul dintre aspectele care mi-au plăcut la tine când ne-am cunoscut.

Expresia lui Simmon s-a întunecat și am încercat să par cât mai neprimejdios posibil.

— Dar de când te-ai întors, e aproape fizic, a zis Fela. Acum, când te uiți la mine, se întâmplă ceva în spatele ochilor tăi. Ceva ca fructele dulci, umbre și lumină de lampă.

Ceva sălbatic, de care zânele fug sub un cer violet. E ceva teribil, într-adevăr. Îmi place.

Când a spus ultima propoziție, s-a agitat ușor în scaun, cu o sclipire malefică în ochi.

A fost prea mult pentru Simmon. Și-a împins scaunul departe de masă și a încercat să se ridice în picioare, făcând gesturi nearticulate.

— Bine, atunci... Eu o să... bine.

— O, iubitule, a zis Fela, punându-i o mână pe braț. Liniștește-te. Nu e ce crezi tu.

— Nu-mi spune să mă liniștesc, a izbucnit el, dar a rămas în scaun.

Fela și-a trecut mâna prin părul de pe ceafa lui Sim.

— N-ai de ce să-ți faci griji.

A râs ca și cum gândul ar fi fost ridicol.

— Mă ai legată de tine mai mult decât crezi. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de un pic de lingușire din când în când.

Sim s-a încruntat.

— Vrei să mă călugăresc? a întrebat Fela.

Iritarea i s-a strecurat în voce, aducând cu ea un extrem de mic accent modegan.

— Știi cum te simți când Mola își face timp să flirteze cu tine?

Simmon a deschis gura și a arătat ca și cum ar fi încercat să pălească și să roșească în același timp. Fela a râs de nedumerirea lui.

— Pe micii zei, Sim. Crezi că sunt oarbă? E ceva drăguț și te face să te simți bine. Ce-i rău în asta?

A fost o pauză.

— Nimic, cred, a zis Sim în cele din urmă.

Ridicând privirea, mi-a zâmbit șubred și și-a dat părul din ochi.

— Numai să nu-mi arunci niciodată privirea de care a zis ea, bine?

Rânjetul i s-a lărgit, devenind mai onest.

— Nu știu dacă m-aș putea descurca cu asta.

I-am zâmbit și eu fără să mă gândesc. Sim mă putea face mereu să zâmbesc.

— În plus, ești perfect așa cum ești, i-a zis Fela.

I-a sărutat urechea, ca să pună sigiliul pe starea lui de spirit îmbunătățită, apoi s-a întors spre mine.

— Pe de altă parte, nu m-ai putea plăti suficient ca să mă-ncurc cu tine, a spus ea categoric.

— Ce vrei să spui? am întrebat. Cum rămâne cu înfățișarea mea? Cu acel ceva întunecat ca de zână?

— O, ești fascinant. Dar o fată vrea mai mult decât atât. Vrea un bărbat care-i e devotat.

Am scuturat din cap.

— Refuz să mă arunc în brațele ei cum o fac ceilalți pe care i-a întâlnit. Ea urăște asta. Am văzut ce se-ntâmplă.

— Te-ai gândit vreodată că și ea s-ar putea să simtă la fel? a întrebat Fela. Ai ceva reputație cu doamnele.

— Atunci ar trebui să mă călugăresc? am zis, repetând ce-i spusese ea lui Sim, deși a ieșit mai tăios decât aș fi vrut. Pe trupul negru al lui Dumnezeu, am văzut-o în brațele a zeci de bărbați! Dintr-odată e ofensator pentru ea dacă mă duc la teatru cu altă femeie?

Fela m-a privit franc.

— Ai făcut mai mult decât să mergi în plimbări cu trăsura. Femeile vorbesc.

— Minunat. Și ce spun? am întrebat cu amărăciune, uitându-mă în jos la supă.

— Că ești fermecător, a spus ea cu ușurință. Și politicos. N-ai mâini rătăcitoare, care se pare că reprezintă de fapt o sursă de frustrare, în unele cazuri.

A zâmbit un pic.

Am ridicat privirea curios.

— Cine?

Fela a ezitat.

— Meradin, a spus ea. Dar n-ai auzit de la mine.

— N-a scos douăzeci de cuvinte în timpul cinei, am zis clătinând din cap. Și e dezamăgită că n-am bâjbăit dup-aia? Am crezut că mă urăște.

— Suntem departe de Modeg, a zis Fela. Oamenii nu sunt sensibili în legătură cu sexul în partea asta de lume. Unele femei nu știu cum să se poarte cu un bărbat care nu face avansuri îndrăznețe.

— Bine, am zis. Ce altceva mai spun?

— Nimic teribil de surprinzător, a spus ea. Chiar dacă nu ești lacom, cu siguranță nu e ușor să te împiedice să pleci. Ești generos, isteț și... s-a oprit, părând stânjenită.

— Continuă, am spus.

Fela a oftat și a adăugat:

— Distant.

N-a fost lovitura zdrobitoare la care m-am așteptat.

— Distant?

— Uneori, nu cauți decât să iei cina, a zis Fela. Sau să ai companie. Sau să faci conversație. Sau pe cineva care să te mângâie prietenește. Dar de cele mai multe ori o femeie vrea un bărbat ca să... S-a încruntat și a reformulat. Când ești cu un bărbat...

S-a oprit din nou.

M-am aplecat în față.

— Spune ce vrei să spui.

Fela a ridicat din umeri și s-a uitat într-o parte.

— Dacă am fi împreună, m-aș aștepta să mă părăsești. Nu imediat. Nu cu răutate sau josnicie. Dar știu că o vei face. Tu nu pari genul care se va așeza la casa lui pentru totdeauna.

În cele din urmă te-ai duce după cineva mai important decât mine.

Am împins alene o bucată de cartof în supă, neștiind ce să cred.

— Trebuie că e ceva mai mult decât devotament, a zis Sim. Kvothe ar întoarce lumea cu fundu-n sus pentru fata asta. Vezi asta, nu?

Fela m-a privit lung.

— Văd, a zis ea moale.

— Dacă tu vezi, atunci ar trebui să vadă și Denna, a punctat Simmon în mod apreciabil.

Fela a clătinat din cap.

— Pentru mine e ușor să văd, fiindcă sunt detașată.

— Dragostea e oarbă? a râs Sim. Țsta e sfatul pe care-l ai de oferit?

Și-a dat ochii peste cap.

— Te rog.

— N-am zis niciodată că sunt îndrăgostit, am intervenit. N-am zis niciodată asta. Mă bulversează și o plac. Dar nu merge mai departe de atât. Cum așa? N-o cunosc suficient de bine ca să am vreo pretenție serioasă de iubire. Cum să iubesc ceva ce nu-nțeleg?

S-au uitat la mine în tăcere pentru o clipă. Apoi Sim a izbucnit în râsul lui băiețesc ca și cum aș fi spus cel mai ridicol lucru pe care-l auzise vreodată. I-a luat mâna Felei și a sărutat-o direct pe inelul din piatră cu multiple fațete.

— Ai câștigat, i-a zis. Dragostea e și oarbă, și surdomută. N-o să mă mai îndoiesc de înțelepciunea ta.

...

Încă simțindu-mă aiurea, am plecat în căutarea Magistrului Elodin, în cele din urmă găsimdu-l stând sub un copac într-o grădiniță de lângă Morișcă.

— Kvothe! a făcut cu mâna alene. Vino. Stai jos.

A făcut semn cu piciorul către un castron.

— Ia niște struguri.

Am luat câțiva. Fructele proaspete nu erau o raritate pentru mine în acele zile, totuși strugurii erau minunați, chiar pe punctul de a fi copti peste măsură. Am mestecat gânditor, cu mintea încă preocupată cu gânduri despre Denna.

— Magistre Elodin, am întrebat încet. Ce credeți despre cineva care-și tot schimbă numele?

— Ce?

S-a ridicat brusc, cu ochii sălbatici și panicați.

— Ce-ai făcut?

Reacția lui m-a speriat și am ridicat mâinile defensiv.

— Nimic! am insistat. Nu eu. O fată pe care o cunosc.

Elodin a pălit.

— Fela? a zis el. O, nu. Nu. N-ar face așa ceva. E prea deșteaptă să facă asta.

Suna ca și cum încerca cu disperare să se convingă singur.

— Nu vorbesc despre Fela, am zis. Vorbesc despre o tânără pe care o știu. De fiecare dată când mă întorc, își alege un alt nume.

— O, a zis Elodin relaxat.

S-a lăsat pe spate sprijinit de copac, râzând încet.

— Să pui nume, a zis el cu o relaxare evidentă. Pe oasele lui Dumnezeu, băiete, am crezut...

S-a oprit, clătinând din cap.

— Ce-ați crezut? l-am întrebat.

— Nimic, a zis el nepăsător. Acum. Care e treaba cu fata asta?

Am ridicat din umeri, începând să regret c-o adusesem în discuție.

— Mă întrebam ce-ați spune despre o fată care-și tot

schimbă numele. De fiecare dată când mă întorc, îşi ia un altul. Dianah. Donna. Dyane.

— Presupunând că nu e o fugară? a întrebat Elodin zâmbind. Vânată. Făcând tot ce-i stă în putinţă ca să se sustragă de la legea de fier a Aturului. Genul ăsta de lucruri?

— Nu, din câte ştiu eu, am zis cu un zâmbet şters.

— Ar putea indica faptul că nu ştie cine e, a zis el. Sau că ştie şi nu-i place.

A ridicat privirea şi şi-a frecat gânditor nasul.

— Ar putea indica nelinişte şi nemulţumire. Ar putea însemna că natura ei e schimbătoare şi că-şi schimbă numele ca să se potrivească cu ea. Sau poate că-şi schimbă numele sperând ca asta s-o ajute să fie o persoană diferită.

— Nimicuri, am zis pe un ton iritat. E ca şi cum ai spune: ştii că supa ta e fie caldă, fie rece. Că un măr e fie dulce, fie acru. M-am încruntat la el. E doar un mod complicat de-a spune că nu ştii nimic.

— Nu m-ai întrebat ce ştiu despre o astfel de fată, a punctat el. M-ai întrebat ce-aş spune despre o astfel de fată.

Am ridicat din umeri, obosit de subiect. Am mâncat struguri în tăcere, urmărind studenţii venind şi plecând.

— Am chemat din nou vântul, am zis, realizând că nu-i spuseseam încă. În Bobcatran.

A ciulit urechile la asta.

— Aşa ai făcut? a zis el, întorcându-se să se uite la mine, aşteptând. Ia să-l auzim. Toate detaliile.

Elodin era tot ce ţi-ai putea dori de la un public, atent şi entuziast. Am spus întreaga poveste, fără a cruşa câteva înflorituri dramatice.

La final, starea mea de spirit era mult îmbunătăţită.

— E a treia oară pe semestrul ăsta, a zis aprobator Elodin. Ai căutat şi-ai găsit, atunci când ai avut nevoie de el. Şi nu doar o adiere, ci o respiraţie. Asta e ceva subtil.

M-a privit cu coada ochiului, zâmbindu-mi viclean.

— Cât crezi că va trece până să faci și tu un inel din aer?

Mi-am ridicat mâna stângă, cu degetele răsfirate.

— Cine zice că nu-l port deja?

Elodin s-a zguduit de râs, apoi s-a oprit, când expresia mea nu s-a schimbat. Fruntea i s-a încruntat un pic în timp ce m-a privit atent, cu ochii îndreptați pentru prima oară către mână, apoi din nou la fața mea.

— Glumești? a întrebat el.

— Asta-i o întrebare bună, am zis privind-l calm în ochi. Oare glumesc?

CAPITOLUL 150

Sminteală

Semestrul de primăvara a continuat. Contrar așteptărilor mele, Denna n-a dat niciun spectacol public în Imre. În schimb, după câteva zile s-a dus în nord, la Anilin.

Dar de data asta a făcut un drum până la Cinzeacă, special ca să-mi spună că pleacă. M-am trezit ciudat de flatat de asta și nu m-am putut abține să nu simt că lucrurile încă nu se stricaseră de tot între noi.

Cancelarul s-a îmbolnăvit când semestrul era aproape de final. Deși nu-l cunoșteam foarte bine, îmi plăcea Herma. Nu numai că mi se păruse că era un profesor surprinzător de relaxat atunci când îmi predase yllîș, dar fusese bun cu mine când venisem prima dată la Universitate. Cu toate astea, nu eram deosebit de îngrijorat. Arwyl și personalul de la Clinică puteau face orice în afară de-a scula oamenii din morți.

Dar zilele au trecut și nicio veste nu venea de la Clinică. Se zvonea că era prea slăbit pentru a se da jos din pat, chinuit de frisoane de febră care amenințau să-i ardă mintea puternică de arcanist.

Când a devenit evident că nu-și mai putea relua prea curând atribuțiile de Cancelar, magiștrii s-au reunit pentru a decide cine-i va lua locul. Chiar permanent, dacă starea lui se agrava.

Și, ca să scurtez povestea dureroasă, Hemme a fost numit Cancelar. După ce șocul a trecut, a fost ușor de înțeles de ce. Kilvin, Arwyl și Lorren erau prea ocupați ca să preia sarcini suplimentare. La fel se putea spune, într-o măsură mai mică, și despre Mandrag și Dal. Mai rămâneau Elodin, Brandeur și Hemme.

Elodin nu l-a vrut și era considerat prea haotic pentru a servi. Și Brandeur mersese întotdeauna în orice direcție bătea vântul lui Hemme.

Așa că Hemme a câștigat scaunul de Cancelar. Chiar dacă mi s-a părut iritant, asta avea un impact redus asupra vieții mele de zi cu zi. Singura precauție a fost să-mi intensific grija față de legile Universității, știind că dacă aș fi fost iar pus la zid, votul lui Hemme s-ar fi numărat dublu împotriva mea.

...

Pe măsură ce perioada de admiteri se apropia, Magistrul Herma rămânea slăbit și febril. Așa că am avut un nod acru de spaimă în stomac când m-am pregătit pentru primul meu interviu de admitere cu Hemme drept Cancelar.

Am trecut prin întrebări cu aceeași viclenie atentă pe care am menținut-o pentru ultimele două semestre. Am ezitat și am făcut câteva greșeli, câștigând o taxă de douăzeci de talanți sau cam așa ceva. Suficient pentru a câștiga niște bani fără să mă fac prea rău de răs.

Hemme, ca de obicei, a pus întrebări cu două înțelesuri sau care să mă inducă în eroare, destinate să mă încurce, dar asta nu era nimic nou. Singura diferență reală părea să fie faptul că Hemme a zâmbit destul de mult. Dar nu era un zâmbet plăcut.

Magiștrii au purtat obișnuita lor discuție mută. Apoi Hemme mi-a citit taxa: cincizeci de talanți. Părea că poziția de Cancelar deținea un control mai mare decât mă așteptasem asupra acestor lucruri.

M-am abținut să-mi mușc buza pentru a mă ține din răs și mi-am pus pe față o expresie abătută când m-am îndreptat spre subsolul Văgăuneii, unde își avea biroul trezorerul. Ochii lui Riem au sclipit la vederea hârtiei cu taxa mea de școlarizare. A dispărut în camera lui și s-a întors într-o clipă cu un plic făcut din hârtie groasă.

I-am mulțumit și m-am întors în camera mea de la Cinzeacă, menținându-mi tot drumul expresia morocănoasă. După ce am închis ușa, am deschis plicul gros și am vărsat conținutul lui în mână: două mărci strălucitoare de aur, valorând fiecare zece talanți.

Am râs atunci. Am râs până mi-au dat lacrimi și a-nceput să mă doară într-o parte. Apoi mi-am scos costumul cel mai bun și mi-am adunat prietenii: Wilem și Simmon, Fela și Mola. Am trimis un curier în Imre cu o invitație pentru Devi și Threpe. Apoi am închiriat o trăsură trasă cu patru cai și am mers cu toții peste râu, în Imre.

Ne-am oprit la Eolian. Denna nu era acolo, dar l-am luat în schimb pe Deoch și ne-am îndreptat spre Brațele Regelui, o unitate de genul celei pe care niciun student care se respectă nu și-o putea permite vreodată. Portarul s-a uitat la noi cu dispreț, ca și cum s-ar fi opus, dar Threpe s-a încruntat cât mai domnos posibil, iar portarul ne-a lăsat să intrăm.

Apoi a început o noapte de plăcută decadență cum nu mai văzusem până atunci. Am mâncat și am băut și am plătit fericit pentru toate. Singura apă de pe masă a fost doar pentru spălat pe mâini. În cupele noastre erau numai vinuri vechi vintiş, carcalete negru, hidromel rece, coniac dulce, și fiecare toast al nostru a fost pentru nebunia lui Hemme.

CAPITOLUL 151

Încuietori

Kvothe a tras adânc aer în piept și dădu din cap pentru sine.

— Să ne oprim aici, zise el. Bani la mine în buzunar pentru prima dată în viața mea. Înconjurat de prietenii. Țsta e un moment bun pentru a pune capăt zilei.

Și-a frecat mâinile, dreapta masând-o pe stânga absent.

— Dacă mai continuăm mult, lucrurile vor deveni din nou întunecate.

Cronicarul ridică pachetul de pagini terminate și le aranjă pe masă, îndreptându-le colțurile înainte de-a pune pagina pe jumătate terminată peste celelalte.

Deschise o geantă de piele, scoase coroana verde de ilice și băgă paginile înăuntru. Apoi își închise călimara și începu să demonteze și să curețe toate bucățile condeiului.

Kvothe se ridică și se întinse. Apoi adună toate farfuriile goale și paharele, ducându-le în bucătărie.

Bast abia stătea în picioare, cu expresia goală. Nu se mișca. Abia părea să mai respire. După câteva minute, Cronicarul începu să-și arunce privirea în direcția lui.

Kvothe se întoarse în cameră și se încruntă.

— Bast, zise el.

Bast întoarse încet ochii să se uite la omul din spatele barului.

— Priveghiul lui Shep e încă în desfășurare, zise Kvothe. Nu e prea multă curățenie de făcut în seara asta. De ce nu te duci acolo să vezi sfârșitul? Vor fi bucuroși să te vadă...

Bast stătu pe gânduri pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Mai bine nu, Reshi, zise el cu voce plată. Nu prea am

chef.

Se împinse din scaun și merse spre scări fără a-l privi în ochi pe vreunul.

— Mă duc să mă culc.

Sunetul greu al pașilor lui se îndepărtă încet, urmat de sunetul unei uși care se închide.

Cronicarul îl privi cum pleacă, apoi se întoarse să se uite la omul cu părul roșu din spatele barului.

Kvotthe se uita și el la scară, cu privirea îngrijorată.

— A avut o zi grea, zise el, părănd că vorbește mai mult cu sine decât cu oaspetele său. Măine va fi mai bine.

Ștergându-și mâinile, Kvotthe se plimbă în jurul barului și se îndreptă spre ușa din față.

— Ai nevoie de ceva înainte de-a te duce la culcare? întrebă el.

Cronicarul clătină din cap și începu să reasambleze condeiul.

Kvotthe încuie ușa din față cu o cheie mare de alamă, apoi se întoarse spre Cronicar.

— Îți las asta în broască, zise el. În caz că te trezești devreme și simți nevoia de-o plimbare, ceva. Nu obișnuiesc să dorm foarte mult zilele astea.

Își atinse fața pe partea în care o vânătaie începu să-i împestrițeze falca.

— Dar în seara asta aș putea să fac o excepție.

Cronicarul dădu din cap și-și puse ghiozdanul pe umeri. Apoi luă cu delicatețe coroana din ilice și urcă scările.

Singur în încăperea comună, Kvotthe mătură podeaua metodic, ajungând prin toate colțurile. Termină de spălat vasele, spală mesele și barul și stinse toate lămpile, cu excepția uneia, lăsând camera slab luminată și plină de umbre pălpăitoare.

Se uită pentru un moment la sticlele din spatele barului,

apoi se întoarse și urcă și el lent scările.

Bast intră încet în camera lui, închizând ușa în urma sa. Se mișcă în liniște prin întuneric ca să stea în fața vetrei. Din focul făcut de dimineață nu rămăsese nimic altceva în afară de cenușă și zgură. Bast deschise cutia în care ținea lemnele, dar nu era nimic în interior, cu excepția unui strat gros de pleavă și a câtorva așchii pe fund.

Lumina slabă venită pe fereastră licări în ochii lui negri și-i scoase în evidență conturul feței, cum stătea nemișcat, ca și cum încerca să decidă ce să facă.

După o clipă, lăsă capacul să cadă, se înfășură într-o pătură și se așează pe o canapea mică din fața șemineului gol.

Stătu acolo multă vreme în întuneric, cu ochii deschiși.

Se auzi un zgomot slab afară, la fereastra lui. Apoi nimic. Apoi un hârșăit slab. Bast se întoarse și văzu afară o siluetă întunecată mergând prin noapte. Bast rămase nemișcat, apoi alunecă lin de pe canapea, stând în picioare în fața șemineului. Cu ochii încă la fereastră, mâinile îi căutau cu atenție partea de sus a mantelului.

Se auzi un alt zgâriat la fereastră, mai tare de data asta. Își luă ochii de la fereastră și se uită la mantel, apoi prinse ceva cu ambele mâini. Metalul licări slab în lumina stinsă a lunii când se ghemui cu corpul încordat ca un arc spiralat.

Pentru un lung moment nu fu nimic. Niciun sunet. Nicio mișcare dincolo de fereastră sau în camera întunecoasă.

Tap-tap-tap-tap-tap. Se auzi un zgomot slab, dar extrem de clar în liniștea camerei. Fu o pauză, apoi zgomotul reveni ascuțit și insistent în geam: tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap.

Bast oftă. Relaxându-se din ghemuirea încordată, merse la fereastră, ridică zăvorul și o deschise.

— Fereastra mea n-are zăvor, zise Cronicarul supărat. A ta de ce are?

— Din motive evidente, zise Bast.

— Pot să intru?

Bast ridică din umeri și se duse înapoi spre cămin, în timp ce Cronicarul intră ciudat pe fereastră. Bast scăpără un chibrit și aprinse o lampă de pe o masă din apropiere, apoi așează cu grijă două cuțite lungi pe mantel. Unul era subțire și tăios ca un fir de iarbă, altul ascuțit și grațios ca un spin.

Cronicarul privi în jur în timp ce lumina umplu camera. Era mare, cu lambriuri bogate din lemn și covoare groase. Două divane erau așezate față-n față, în fața șemineului, iar un colț al camerei era dominat de un pat imens cu baldachin, cu perdele dintr-un verde-închis.

Erau rafturi pline cu imagini, ornamente și vechituri. Panglici de păr înfășurate într-o panglică. Fluiere sculptate din lemn. Flori uscate. Inele de corn și piele și din iarbă împletită. O lumânare făcută manual, cu frunze presate în ceară.

Și, ceea ce era evident o adăugare recentă, crengile de ilice decorau părți ale camerei. O ghirlandă parcurgea tăblia patului, iar o alta era înșirată de-a lungul mantelului, țesută prin cozile unei perechi de topoare cu frunze pale, deschise la culoare, care atârna acolo.

Bast se lăsă pe spate în fața șemineului rece și se înfășură într-o pătură ca într-un șal. Era un haos de culori al unei țesături prost făcute și cu culori șterse, cu excepția unei inimi roșii strălucitoare, cusute chiar în centru.

— Trebuie să vorbim, zise încet Cronicarul.

Bast ridică din umeri, cu ochii plictisiți fixați pe șemineu.

Cronicarul făcu un pas mai aproape.

— Trebuie să te întreb...

— Nu e nevoie să șoptești, zise Bast fără să ridice privirea. Suntem pe cealaltă parte a hanului. Uneori am oaspeți. Nu putea să doarmă, așa că m-am mutat în partea asta a

clădirii. Sunt șase pereți zdraveni între camera mea și-a lui.

Cronicarul se așează pe marginea celeilalte canapele, cu fața la Bast.

— Trebuie să te întreb despre unele lucruri pe care le-ai spus în seara asta. Despre Cthaeh.

— N-ar trebui să vorbim despre Cthaeh.

Vocea lui Bast era plată și grea.

— Nu e sănătos.

— Atunci despre Sithe, zise Cronicarul. Ai zis că dac-ar ști despre povestea asta, i-ar ucide pe toți cei implicați. E adevărat?

Bast dădu din cap, cu ochii încă ațintiți pe vatră.

— Ar arde acest loc și ar da cu sare peste pământ în urma lor.

Cronicarul coborî privirea, clătinând din cap.

— Nu înțeleg teama asta pe care-o ai de Cthaeh, zise el.

— Păi, dovezile par să indice că nu ești foarte deștept, zise Bast.

Cronicarul se încruntă și așteptă răbdător.

Bast oftă, retrăgându-și în cele din urmă privirea de la șemineu.

— Gândește-te. Cthaehul știe tot ce ai de gând să faci vreodată. Tot ce ai de gând să spui...

— Asta îl face un interlocutor iritant, zise Cronicarul. Dar nu...

Expresia lui Bast deveni brusc furioasă.

— *Dyen vehat. Enfeun vehat tyloren tes!* a scuipat aproape incoerent. Tremura, încleștându-și și descleștându-și mâinile.

Cronicarul deveni palid din cauza veninului din vocea lui Bast, dar nu clipi.

— Nu ești supărat pe mine, zise el calm, privindu-l în ochi pe Bast. Ești doar furios și s-a întâmplat să fiu eu în

apropiere.

Bast se uită la el, dar nu zise nimic.

Cronicarul se aplecă.

— Eu încerc să ajut, știi, nu?

Bast dădu din cap ursuz.

— Asta înseamnă că trebuie să înțeleg ce se-ntâmplă.

Bast ridică din umeri, pornirea lui bruscă de temperament se stinse de la sine, lăsându-l din nou apatic.

— Kvothe pare să creadă ce spui despre Cthaeh, zise Cronicarul.

— Știe întorsăturile ascunse ale lumii, zise Bast. Și se prinde repede când nu înțelege ceva. Degetele lui Bast se jucau alene cu marginile păturii. Și are încredere în mine.

— Dar nu pare artificial? Cthaehul îi oferă unui băiat o floare, un lucru duce la altul și dintr-odată e război.

Cronicarul făcu un gest de desconsiderare.

— Lucrurile nu merg așa. E o coincidență prea mare.

— Nu e nicio coincidență.

Bast oftă scurt.

— Un orb trebuie să se poticnească printr-o cameră dezordonată. Tu n-o faci. Îți folosești ochii și alegi calea ușoară. E clar pentru tine, ca orice altceva. Cthaehul poate vedea viitorul. Toate viitorurile. Noi trebuie să orbecăim. El nu. El se uită pur și simplu și alege calea cea mai dezastruoasă. Piatra stârnește avalanșa. Tusea răspândește ciurma.

— Dar dacă știi că Cthaehul încearcă să te orienteze, faci pur și simplu altceva, zise Cronicarul. El îți dă floarea și tu doar o vinzi.

Bast clătină din cap.

— Cthaehul ar ști. Nu poți să pui să facă previziuni a doua oară pe cineva care-ți știe viitorul. Să spunem că-i vinzi floarea prințului. El o folosește pentru a-și vindeca logodnica.

Un an mai târziu, ea îl prinde cu camerista, se spânzură de disperare, iar tatăl ei lansează un atac pentru a-i răzbuna onoarea.

Bast deschise mâinile neputincios.

— Tot te alegi cu un război civil.

— Dar tânărul care a vândut floarea rămâne în siguranță.

— Probabil că nu, zise Bast cu îndârjire. Mai probabil se îmbată ca un lord, face variolă, apoi dă peste o lampă și incendiază jumătate de oraș.

— Invenezi povești ca să-ți demonstrezi punctul de vedere, zise Cronicarul. De fapt, nu dovedești nimic.

— De ce ar trebui să te conving pe tine de ceva? întrebă Bast. De ce mi-ar păsa ce crezi tu? Fii fericit în mica ta ignoranță prostuță. Îți fac o favoare că nu-ți spun adevărul.

— Ce adevăr e ăsta? zise Cronicarul, clar iritat.

Bast oftă obosit, se uită la Cronicar cu expresia absolut goală de orice speranță.

— Mai degrabă m-aș lupta cu Haliar însuși, zise el. Mai degrabă m-aș opune tuturor Chandrienilor decât să schimb zece cuvinte cu Cthaehul.

Asta îl amuți puțin pe Cronicar.

— Te-ar omorî, zise el.

Ceva în vocea lui a făcut să pară că e întrebare.

— Da, zise Bast. Chiar și așa.

Cronicarul îl privi pe omul cu părul negru așezat vizavi de el, înfășurat într-o pătură.

— Poveștile te-au învățat să te temi de Cthaeh, zise el cu dezgust clar în glas. Și frica asta te proteste.

Bast ridică din umeri, ochii lui goi îndreptându-se din nou spre focul inexistent.

— Mă plictisești, omulețule.

Cronicarul se ridică, păși înainte și-l plesni pe Bast cu putere peste față.

Capul lui Bast se zgudui într-o parte și pentru un moment păru prea șocat ca să se miște. Apoi se ridică în picioare într-o mișcare rapidă, pătura zburându-i de pe umeri. Îl apucă pe Cronicar puternic de gât, arătându-și dinții, cu ochii de un albastru profund, sălbatic.

Cronicarul îl privi drept în ochi.

— Cthaehul a pus toate astea în mișcare, zise el calm. A știut că mă vei ataca și că lucruri teribile se vor întâmpla.

Expresia furioasă a lui Bast deveni rigidă, ochii deschizându-i-se larg. Tensiunea îi părăsi umerii când eliberă gâtul Cronicarului. Începu să se scufunde înapoi în pernele canapelei.

Cronicarul își trase brațul și-l palmui din nou. La drept vorbind, sunetul fu chiar mai puternic decât înainte. Bast își arată dinții din nou, apoi se opri. Îi aruncă o privire Cronicarului, apoi se uită în altă parte.

— Cthaehul știe că te temi de el, zise Cronicarul. Știe că voi folosi informația împotriva ta. Încă te manipulează. Dacă nu mă ataci, lucruri teribile se vor întâmpla.

Bast îngheță ca și cum ar fi paralizat prins pe vine.

— Auzi ce-ți spun? zise Cronicarul. Te-ai trezit în sfârșit?

Bast se uită la scrib cu o expresie de uimire confuză. O pată de un roșu aprins îi înflori pe obraz. Dădu din cap, scufundându-se încet înapoi pe canapea.

Cronicarul își trase din nou brațul.

— Ce faci dacă te lovesc din nou?

— Scot zece culori de mațe din tine, zise Bast sincer.

Cronicarul dădu din cap și se așează înapoi pe canapea.

— Voi accepta, de dragul discuției, că Cthaehul cunoaște viitorul. Asta înseamnă că poate controla multe lucruri.

Ridică un deget.

— Dar nu totul. Fructele pe care le-ai mâncat azi încă le simți dulci la tine în gură, nu-i așa?

Bast dădu din cap încet.

— Dacă Cthaehul e așa de periculos cum spui, ți-ar face rău în orice mod posibil. Dar nu poate. Nu te-a putut împiedica să-l faci pe Reshi să râdă în dimineața asta. Nu te poate împiedica să te bucuri de soarele de pe fața ta sau să săruți obrații trandafirii ai fiicelor fermierilor, nu?

Pe fața lui Bast se regăsi din nou o pâlpâire de zâmbet.

— Am sărutat mai mult decât atât, zise el.

— Asta vreau să spun, zise ferm Cronicarul. Nu poate otrăvi fiecare chestie pe care-o facem.

Bast păru gânditor, apoi oftă.

— Ai dreptate într-un fel, zise el. Dar numai un idiot stă într-o casă care arde și crede că totul e bine fiindcă fructul e încă dulce.

Cronicarul privi în jur, ca să evidențieze ce spusese.

— Nu-mi pare că arde hanul.

Bast se uită la el neîncrezător.

— Toată lumea arde până-n temelii, zise el. Deschide ochii.

Cronicarul se încruntă.

— Chiar ignorând orice altceva, zise el încă intimidant. Felurian l-a lăsat să plece. Ea știa că a vorbit cu Cthaehul, fiindcă sigur nu l-ar fi lăsat să plece în lume dacă n-ar fi veheat cumva împotriva influenței sale.

Ochii lui Bast străluciră la acest gând, apoi se stinseră aproape imediat. Clătină din cap.

— Cauți adâncime într-un pârâu puțin adânc, zise el.

— Nu înțeleg, zise Cronicarul. Ce motiv ar fi avut ea să-l lase să plece, dacă ar fi fost cu adevărat periculos?

— Motiv? întrebă Bast cu amuzament sumbru colorându-i vocea. Niciun motiv. Ea n-are nevoie de motiv. L-a lăsat să plece fiindcă i-a măgulit mândria. A vrut ca el să se ducă în lumea muritoare și să-i înalțe ei ode. Să spună povești despre

ea. Să-i ducă dorul. De-asta l-a lăsat să plece.

Oftă.

— Deja ți-am spus. Poporul meu nu e cunoscut pentru deciziile noastre bune.

— Poate, zise Cronicarul. Sau poate pur și simplu a recunoscut că e inutil să încerce să-l facă pe Cthaeh să facă previziuni a doua oară.

Gesticulă nonșalant.

— Dacă oricum tot ce ai de gând să faci e greșit, ai putea la fel de bine să faci ce vrei.

Bast tăcu îndelung. Apoi dădu din cap, slab la început, apoi mai ferm.

— Ai dreptate, zise el. Dacă oricum totul se lasă cu lacrimi, ar trebui să fac ce vreau.

Bast se uită prin cameră, apoi se ridică brusc în picioare. După un moment de căutare, găsi o mantie groasă mototolită pe podea. O scutură viguros și și-o înfășură în jurul umerilor înainte de-a merge spre fereastră. Apoi se opri, se întoarse la canapea și scotoci printre perne până găsi o sticlă de vin.

Cronicarul îl privi nedumerit.

— Ce faci? Te întorci la priveghiul lui Shep?

Bast se opri din drumul înapoi spre fereastră, părând aproape surprins să-l vadă pe Cronicar încă stând acolo.

— Mă duc să-mi văd de treaba mea, zise el băgând sticla de vin sub braț.

Deschise fereastra și aruncă un picior afară.

— Nu mă aștepta.

...

Kvothe intră repede în camera lui, închizând ușa în urma sa.

Se mișca în grabă. Scoase cenușa rece din șemineu și băgă lemne noi, aducând focul la viață cu un chibrit roșu, mare, de sulf. Luă o a doua pătură și o puse peste patul lui

îngust. Se încruntă ușor, luă bucata de hârtie mototolită căzută pe podea și și-o puse înapoi pe birou, lângă alte două, mototolite.

Apoi, mișcându-se aproape în silă, se îndreptă spre piciorul patului. Inspiră adânc, își șterse mâinile pe pantaloni și îngenunche în fața cufărului negru care stătea acolo. Își puse ambele mâini pe capacul curbat și închise ochii, ca și cum asculta ceva. Umerii i se mișcară când smuci de capac. Nu se întâmplă nimic. Kvothe deschise ochii. Gura lui făcu o linie sumbră. Mâinile i se mișcară din nou, trăgând mai tare, forțându-se îndelung înainte de-a se da bătut.

Fără expresie, Kvothe se ridică și se duse la fereastra prin care se vedea pădurea din spatele hanului. O deschise și se aplecă în afară, întinzând ambele mâini. Apoi se trase înăuntru, ținând în brațe o cutie subțire de lemn.

Curățind un strat de praf și pânzele de păianjen, deschise cutia. În interiorul acesteia era o cheie neagră de fier și o cheie strălucitoare de cupru. Kvothe îngenunche din nou în fața cufărului și potrivi cheia de cupru în broasca de fier. O răsuci cu precizie lentă: stânga, apoi dreapta, apoi stânga din nou, ascultând cu atenție clicurile slabe ale mecanismului din interior. Apoi ridică cheia de fier și o băgă în placa de cupru. Această cheie n-o răsuci. O bagă adânc în lacăt, o scoase pe jumătate afară, apoi o împinse înapoi, înainte de-a o scoate printr-o mișcare lină, rapidă.

După reșezarea cheilor în cutie, își puse mâinile înapoi pe lateralele capacului, în aceeași poziție ca înainte.

— Deschide-te, zise el în șoaptă. Deschide-te, lua-te-ar naiba. Edro.

Ridică, cu spatele și umerii încordați de efort. Capacul cufărului nu se clinti. Kvothe scoase un oftat lung și se aplecă până își presă fruntea de lemnul rece de culoare închisă.

În timp ce expira în grabă, umerii i se înmuiară, făcându-l să pară mic și rănit, teribil de obosit și mai bătrân decât era.

Cu toate acestea, expresia lui nu arăta nici surpriză, nici durere. Era doar resemnată. Era expresia unui om care primise în cele din urmă veștile proaste pe care le aștepta.

CAPITOLUL 152

Soc

Nu era o noapte bună de stat în aer liber. Norii se rostogoleau agale, ca un cearșaf cenușiu tras pe cer. Vântul era rece și bătea în rafale, cu convulsii și începuturi de ploaie care stropiră puternic înainte de-a se transforma în burniță.

Cu toate acestea, cei doi soldați care își făcuseră tabăra într-un tufiș din apropierea drumului păreau să se simtă bine. Găsiseră ascunzătoarea unui tăietor de lemne și făcuseră un foc atât de mare și de fierbinte, încât rafalele ocazionale de ploaie nu făceau nimic mai mult decât să-l facă să scuipe și să șuiere.

Cei doi bărbați vorbeau tare, râzând sălbatic, zbierând ca niște oameni prea beți ca să le mai pese de vreme.

În cele din urmă, un al treilea bărbat apărură dintre copacii întunecați, pășind cu grijă peste trunchiul unui copac căzut în apropiere. Era ud, chiar learcă, iar părul negru îi era lipit de cap. Când soldații îl văzură, își ridicară sticlele și strigară un salut entuziast.

— Nu știam dacă reușești să ajungi, a zis soldatul blond. E o noapte de rahat. Dar e corect să fii al treilea.

— Ești ud learcă, zise bărbosul, ridicând o sticlă galbenă îngustă. Bea din asta. E ceva din fructe, dar lovește ca un ponei.

— Al tău e pipi de fată, zise soldatul blond ridicând-o pe-a lui. Ia. Asta de-aici e băutură pentru bărbați adevărați.

Al treilea bărbat se uită înainte și-napoi, ca și cum nu se putea decide. În cele din urmă ridică un deget, arătând când spre o sticlă, când spre alta, începând să cânte.

*Arțar și prăjină
Prinde în mână
Cenușă în foc
Boabe de soc.*

Încheie arătând spre sticla galbenă, apoi o luă de gât și o ridică la gură. Luă un gât lung, lent, în tăcere.

— Alo, zise soldatul cu barbă. Mai păstrează și pentru alții!

Bast coborî sticla și-și linse buzele. Chicoti uscat, lipsit de umor.

— Ai nimerit sticla, zise el. E soc.

— Nu ești nici pe departe la fel de vorbăreț ca de dimineață, zise soldatul blond, lăsând capul într-o parte. Zici că ți-a murit câinele. E totul în regulă?

— Nu, zise Bast. Nimic nu e în regulă.

— Nu e vina noastră dacă el și-a dat seama, zise blondul repede. Am așteptat un pic după ce ai plecat, așa cum ai spus. Dar stăteam deja de câteva ore. Credeam că nu mai ai de gând să pleci.

— La naiba, zise iritat bărbosul. Știe? Te-a dat afară?

Bast clătină din cap și dădu din nou sticla peste cap.

— Atunci n-ai de ce să te plângi.

Soldatul blond se frecă în cap, încruntându-se.

— Nenorocitul mi-a făcut vreo două cucuie. A primit înapoi peste măsură. Soldatul cu barbă zâmbi, frecându-și încheieturile cu degetul mare. Măine o să se pișe sânge.

— Deci, totul e bine până la urmă, zise filosofic soldatul blond, clătinându-se dezechilibrat în timp ce-și flutura sticla un pic prea dramatic. Trebuie să-ți bătucești pumnii. Am ceva minunat de băut. Și am făcut cu toții un ban grămadă. Toată lumea e fericită. Toată lumea primește ce-a vrut cel mai

mult.

— Eu n-am primit ce-am vrut, susținu Bast categoric.

— Nu încă, zise soldatul bărbos băgând mâna în buzunar și scoțând o punguță care scoase un zăngănit greoi când o săltă în palmă. Ia lumină din foc ca să împărțim asta.

Bast privi în jurul cercului de lumină făcut de foc, fără să dea vreun semn că ar lua loc. Apoi începu să cânte din nou, în timp ce arăta cu degetul spre obiecte, la întâmplare: o piatră din apropiere, un trunchi, o secure...

Purceluș cafeniu.

Frasin și stejar.

Așteptare și împrumut.

Coș de fum.

Încheie prin a arăta către foc. Pășii aproape, se aplecă puțin și scoase o cracă mai mare decât brațul lui. Capătul ei îndepărtat era un nod solid de cărbune strălucitor.

— La naiba, ești mai beat decât mine, râse în hohote soldatul bărbos. Nu asta am vrut să spun când am zis să iei o bucată de foc.

Soldatul blond se prăpădi de râs.

Bast se uită la cei doi bărbați. După o clipă, începu și el să râdă. Era un sunet teribil, zimțat și lipsit de bucurie. Nu era un râs uman.

— Hăi, se întrerupse brusc bărbosul, iar expresia lui nu mai era amuzată. Ce-i cu tine?

Începu să plouă din nou, o rafală de vânt udând cu picături grele fața lui Bast. Ochii lui erau negri și intenși. O altă rafală de vânt a făcut capătul crengii să ardă cu un portocaliu strălucitor. Cărbunele fierbinte trasă un arc strălucitor prin aer când Bast începu să arate înainte și-

napoi între cei doi bărbați, cântând:

*Baril. Orz.
Piatră și doagă.
Vânt și apă.
Obrăznicătură.*

Bast încheie cu craca arzândă îndreptată spre bărbos. Dinții lui erau roșii în lumina focului. Expresia lui n-avea nimic dintr-un zâmbet.

EPILOG

O tăcere întreită

Se întunecase din nou. Hanul Piatra de Hotar stătea în tăcere și era o tăcere întreită.

Cea mai evidentă parte era o liniște goală, care avea un ecou produs de lucruri care lipseau. Dacă ar fi plouat încontinuu, s-ar fi auzit pe acoperiș, ar fi invadat streșinile și ar fi dus tăcerea încet spre mare. Dacă ar fi existat cupluri de iubiți în paturile hanului, ar fi oftat și ar fi gemut și ar fi rușinat-o, trimițând-o să-și vadă de treabă. Dacă ar fi existat muzică... Dar nu, desigur, nu exista nici muzică. De fapt, nu exista nimic din toate astea, și astfel tăcerea a rămas.

În afara Pietrei de Hotar, zgomotul unei petreceri din depărtare plutea vag printre copaci. Cântecele unei viori. Voci. Cizme care dansează apăsate și palme care aplaudă. Dar sunetul era subțire ca un fir și o schimbare de vânt îl întrerupsese, lăsând doar foșnetul frunzelor și ceva asemănător tipătului îndepărtat al unei bufnițe. Și acela se stinse, lăsând doar a doua tăcere, așteptând ca o suflare trasă la infinit.

A treia tăcere nu era ușor de observat. Dacă ascultai timp de o oră, începeai să simți metalul rece al unei duzini de încuietori bine închise pentru a ține noaptea departe. Stătea în urcioarele din lut cu cidru de mere și pe tejghelele goale unde ar fi trebuit să fie scaunele și mesele. Era în durerea împesărită a vânățărilor care înfloreau pe corp și era în mâinile bărbatului care purta vânățăile când se ridica țeapăn din pat, cu dinții strânși de durere.

Bărbatul avea părul roșu, roșu ca flacăra. Iar ochii lui erau negri și distanți, iar el mergea cu determinarea subtilă a unui hoț în noapte.

Se duse la parter. Acolo, în spatele ferestrelor bine închise, își ridică mâinile ca un dansator, își schimbă punctul de echilibru și făcu lent un singur pas, perfect.

Piatra de Hotar era al lui, la fel cum a treia tăcere era a lui. Asta era normal, pentru că era cea mai mare dintre cele trei, conținându-le și pe celelalte în interiorul ei. Era adâncă și întinsă ca sfârșitul toamnei. Era grea ca o piatră mare și netedă de râu. Era sunetul răbdător, ca de floare tăiată, al unui om care se așteaptă să moară.